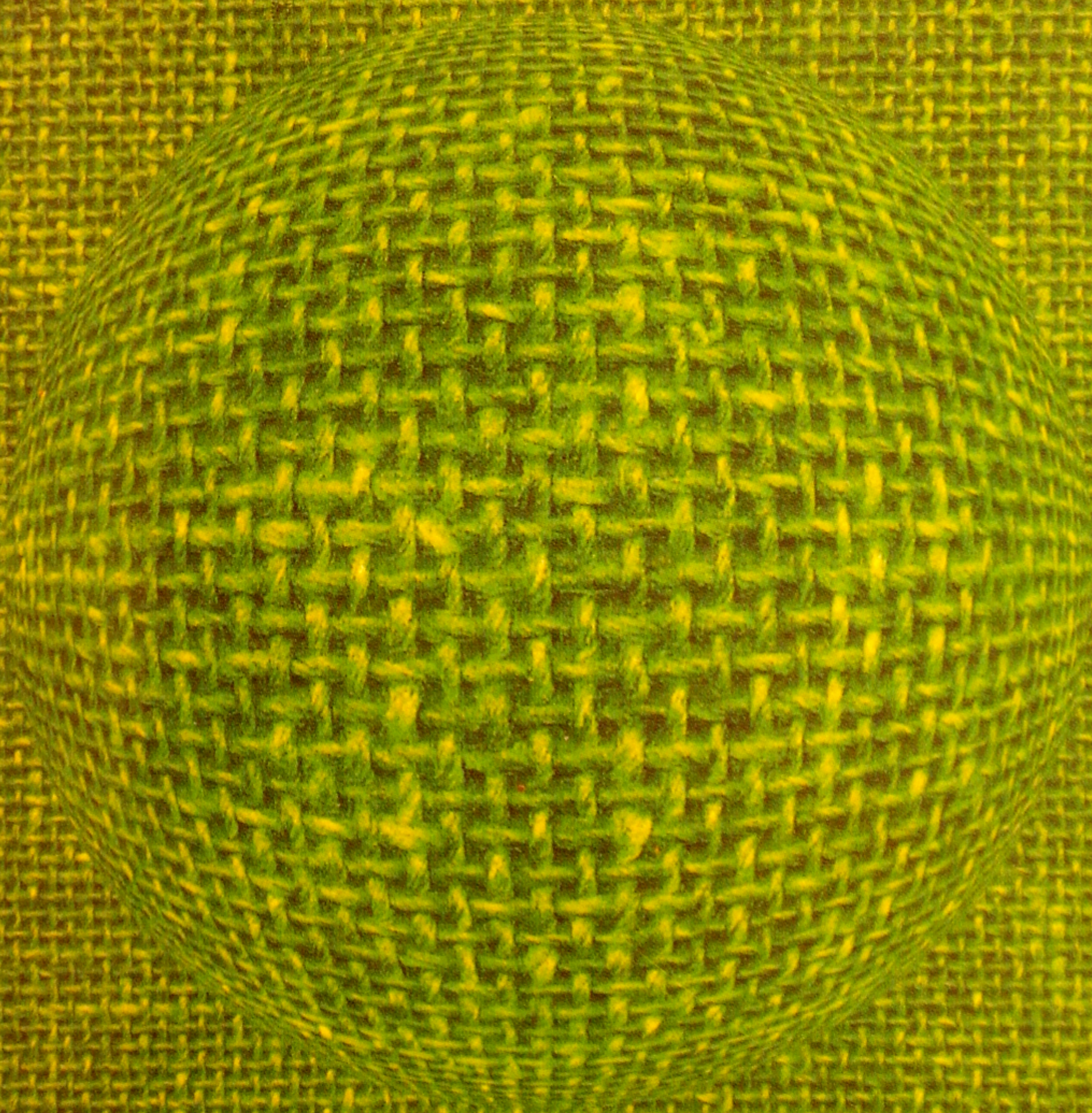

Barabási László

HOL VAGYTOK SZÉKELYEK?

FRÍG Kiadó

„Ha megfigyeljük a régészeti eredményeket, kb. 7000 évvel ezelőtt jelennek meg a települések körüli védművek, sáncok, földhányások formájában. Valami történt. Egy idegen elem csöppent be az emberiség életébe. Megbomlott az egység. Valahol hiba csúszott be, s ez mind nagyobb bajokat okozott. Megbomlott a kristálytiszta ősi emberi logika, vele együtt a nyelvi is. S ez egész Euráziára vonatkoztatható.“

Barabási László

HOL VAGYTOK
SZÉKELYEK?

FRÍG Kiadó

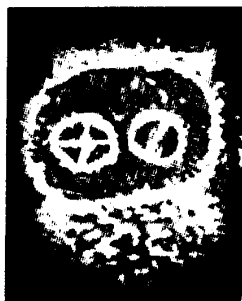
Barabási László
Hol vagytok székeltek?

© Barabási László, 2005.
Minden jog fenntartva

Kritikákban és recenziókban felhasznált
rövid idézetek kivételével a mű egyetlen részlete sem repro-
dukálható semmilyen eljárással a jogtulajdonos előzetes
engedélye nélkül.

Szerkesztő: Varga Csaba

Nyomdai előkészítés, borítóterv: Varga Csaba
Levilágítás: TIMP Kft.
Sokszorosítás: G-Print Nyomda
Felelős vezető: Wilpert Gábor
ISBN: 963 86588 5 1

FRÍG KIADÓ

A szerkesztő előszava

Az új ismeretek szükségszerűen csak innen-onnan származó, kisebb-nagyobb súlyú részletek, töredékek. Emiatt szaporodásukkal egy ideig nem hogy tisztul a kép, hanem csak fokozódik a zavar. Mert a felfedezések lényege mindig éppen az, hogy nincs helyük a régi rendszerben. Ám számuk növekedvén mégiscsak egyre jobban megrogyasztják a régi világképet, mely végül egy pillanatban aztán látványosan össze is roskad.

Elvileg.

Ugyanis a felfedezéseket el lehet rejteni, a leleteket a múzeum raktárában el lehet süllyeszteni, a felfedezőt el lehet égetni, az írásokat el lehet pusztítani, az adatokat hamisítani lehet, az igaz adatokról ki lehet jelenteni, hogy szemenszedett hazugságok stb. (Ó, ha egyszer valaki összeírná tételesen, hogy mi zajlott itt úgy háromezer év óta, mind a mai napiglan!)

Ismert például az Alexandriai Könyvtár története. Hatalmas könyvtár volt, az ókor előtti idők minden tudása benne rejlett. Hát leégett. A tudósok nekiálltak, s mindent újra írtak, amire emlékeztek. Mit ad Isten, a könyvtár ismét leégett. Avagy például a mayák hatalmas könyvtárai mind a tűz martalékaivá váltak. Két apróbb kódexük élte csak túl a nyugatiak pusztítását – merő véletlenségből, tehát némi figyelmetlenségnek köszönhetően.

De magát az írást-olvasást is lehet tiltani. A középkorban például a római egyház meghirdette a „szent tudatlanság” elvét. Volt oly időszak, hogy kézlevágással büntették azt, akit rajtakaptak azon, hogy ír, netán olvas, s nem az egyház embere. A legtökéletesebb cenzúra. Így vált Európa egy évezredig a világ legsötétebb helyévé. (A Rákosi időkben is minden egyes írógépet számon tartottak az országban.)

Voltak azonban népek, akik nem írtak le semmit, hanem mindent fejben tartottak. A druidák tanideje ezért volt 20 év. Így esetben – bárki beláthatja –, hogy bármily fájdalom, de nem marad választás: a főket kell leválasztani a testről. Megtörtént a druidákkal, ahogy később a magyar értelmiség javával, és egyben a magyar írott anyaggal is 1000 körül.

Efféle módokon szinte tetszőleges ideig elodázható, hogy az igaz tudás összeomlassza a régi világképet, vagy pedig hogy akadályozza az új világkép – a hódítók világképének, elnyomó politikai rendszerének – kiépítését.

Néha azonban beüt a baj.

Például a sumérok a száraz időjárás (és a fa hiánya) miatt nem égették ki az ékírással teli agyagtábláikat. Egy tökkelütött hadvezér, elpusztítandó a sumérok tudását, felgyújtatta az egyik nagy sumér könyvtárat, s elégedetten távozott. Ám az otthagyt a tűzben az agyagtáblák csengő kerámiává égtek, épp ezért maradtak fenn az utókornak.

Mostanában pedig egyszerre két baj is beütött.

Az egyik az internet. Következménye: az adatok, a gondolatok a világ bármely pontjáról elérhetők. (Természetesen így sem vált elérhetővé minden tudás, továbbra is csak csöpög az. Pl. a feltárt sumér anyag 80%-a tiltott, avagy például Kőrösi Csoma Sándor írásai ládákból hevernek elzárva.) De keletkeztek rések, melyeken által mégis csak sokkal több jövőget rostálatlanul, mint eddig.

A másik baj, mely beütött: a genetika. Mert ha kutat ez ember, nem tudja mi lesz a végeredmény, hova lyukad ki, mihez ad majd támpontot. S ami történt: a genetika eredményei végleg megcáfolták az európai történelemírás eddigi tanításait.

A genetika eredményeinek köszönhetően végül is hirtelen oly sok minden, oly sok részeredmény a helyére került, hogy átszakadt a gát: nem néhány ezer év, hanem legalább negyvenezer év fő történései biztonságosan kirajzolódtak. Természetesen a különböző nemzetek történése (a „hivatalos” történelemírás mindig is szükségszerűen a politika hű szolgálólánya) igyekeznek menteni, ami menthető, zajlik tehát az eredmények „értelmezése” mindenféle fórumon.

Ám a legérintettebbek mi magyarok vagyunk, pontosabban azok, akiket úgy 800 év óta egységesen magyaroknak neveznek. Mert mi látszik tisztán az új eredményekből? Az, hogy minden szál nyelvünkhöz és génjeinkhez vezet a világ minden tájékáról, az ősidők mélyétől kezdődően.

Tehát ha valakiknek most mozdulni kell, azok mi vagyunk, magyarok.

Az első nagy lépést Barabási László, erdélyi történész, múzeológus tette meg. Az új eredményekre építve, s hatalmas, lenyűgöző tárgyi tudással – valamint megfelelő szívvel – megírta nagy, átfogó történelmünket.

Ez az a könyv, melyet az olvasó most a kezében tart.

E könyvből megtudjuk, milyen is a világtörténelem végtelen idők óta – magyar szemszögből. Mert a legmeghökkenőbb eredmény: nem is lehet más szemszögből megírni, mivel az ősnép mi vagyunk, az az ősnép, melyből – és tudásából – kinőtt mindaz, amit ma körülöttünk látunk a Földön.

Végtelenül hálásak lehetünk Barabási Lászlónak, hogy megírta ezt a könyvet. Már csak azért is köszönettel tartozunk neki, mert az igazság kimondása soha sem veszélytelen. Ne kergessünk álmokat: ma sem az.

Varga Csaba, 2005. március 15.

1. HOL VAGYTOK SZÉKELYEK?

Utasok

Hősköltemények, regények, útleírások mutatják be évezredek óta azokat, akik kimozdulnak otthonról. A sumér mondák sas hátára ültetik a fél-isteni hőst, és olyan messze röpítik, hogy a tengereket csak kis tócsának látja. Odüsszeusz hihetetlen veszélyeket, kalandokat él át a Földközi-tengeren. Később elindulnak a középkori utazók Ázsiába. Mikor visszajönnek, beszámolnak keresztény államokról. János pap földjéről. Fekete kövekről, melyek jobban égnek, mint a fa. Pompázatos gazdagságokról. Szinte kivétel nélkül mindenik börtönben, vagy bolondok házában végzi az életét. Aki okosabb, az befogja a száját, hallgat arról, amit látott.

A nagy földrajzi felfedezések után Európa gazdasági érdeke, hogy odafigyeljen az utazókra. Angolok, spanyolok, hollandok áruikkal elindulnak Indiába, Japánba, Amerikába, Afrikába. Ausztrália az angol korona védelme alá kerül. Fejlődik a technika, földrajzi ismereteink bővülnek, csupán a szellemi, erkölcsi hozzáállásunk marad a kora középkori, amit sötét középkornak is neveznek.

Az amerikai indiánokról csak annyit tudhattunk, hogy azok vademberek, sátorlakók, akik lenyilazzák a fehéreket. Japánról, hogy dühödten vagdalkoznak superminőségű kardjaikkal, és nagyon nagy bátorság kell a velük való kereskedéshez. Azért mégis tanultunk tőlük. Megtanuljuk megtörölni a fenekünket papírral. A Japánba dolgozó kereskedők a fürdést is megtanulják, mert a civilizált keleti nem állt szóba az izzadság és egyéb szagú európaival.

Indiáról tudták, hogy mesésen gazdag, de ugyanakkor nagy nyomorban él a lakosság zöme. Afrikáról, hogy négerek lakják, akik emberevők, vadak, érthetetlenek, de kitűnő rabszolgákat lehet belőlük összefogdosni.

A kereskedők érdeke megkívánta, hogy minél félelmetesebb képet rajzoljanak azokról a népekről, akiknek áruit Európába hordták. Minéi riasztóbb volt egy terület hírneve, annál kevesebben vitorláztak arra. Így aztán lassan kialakult egy világkép. Fokozatosan felosztották a világot. A kereskedők nyomán katonák, papok mentek távoli vidékekre, hogy biztosítsák az áru beszerzésének helyszínét. Megismerték a bennszülötteket. Kultúráikat kezdték tanulmányozni. Írogatni kezdték róluk. Kiderül, hogy a vadembereknek van önálló világképük, erkölcsi tartásuk, emberi arcuk. Tudósok

is útra keltek. A 19. századra már kialakult egy evolúciós elmélet, elképzelések, a nyelvek milyenségéről, rokonságáról. Azonban mindez olyan szinten volt, mint az orvostudomány, melynek csodaszere szinte kivétel nélkül minden betegségre a beteg vérének megcsapolása, az érvágás.

Különösen a történelmet, nyelvészetet érték a legnagyobb érvágások. Nagyon kevés adatból nagyon sok következtetést vontak le. A tatárok még mindig kutyafejűek, az afrikaiak emberevők, a hun-szkíta származású indiai, perzsiai őslakosok – az árják. Állítják az indoeurópai nyelvcsalád fogalmának megteremtői, egy pár hasonlóság alapján. Érdekes, hogy még igazuk is volt az árja elméletet felállító német történészeknek, nyelvészeknek. Csupán a valós kialakulási folyamatot nem ismerték. Elszigetelve, becsatulyázva, a különbségeket kiemelve elemezték az előbukkant új történelmi adatokat. Érthető, hisz a németeknek nem volt közvetlen kapcsolatauk a világ népeivel. A spanyolok nem foglalkoztak komoly kutatással, vagy legalábbis nem tud erről a világ, még a mai napig sem. Az érdeklődő angol mindent aprólékosan végigtanulmányozott, és nem annyira a különbségeket, hanem a hasonlóságokat kereste.

Miért volt ennyire figyelmes az angol? Történelme folyamán a Brit szigetvilágban együtt kellett élnie a szásznak a normannal, sőt... Miután összeolvadtak, állandó figyelmet kellett fordítaniuk a ragozó nyelvet beszélő skótokra, írekre, walesiekre. Még az első világháború idején is, amikor egyformán egyenruhába bújtatták a Brit szigetek férfilakosságát, komoly gondot jelentett, hogy ezen népek fiai nem ismerték az angol nyelvet. Akinek ez furcsának tűnik, ajánlom, jöjjön el Romániába, s nézze meg, hogyan boldogulnak a román hadseregben a székely legényekkel. De ugyanilyen jelenséggel találkozunk a spanyolok uralma alatt álló katalán és baszk vidékeken. Vagy akár a Hollandiában élő frízeknél. Hogy a volt nagy Szovjetunióról ne is beszéljünk.

A 19. század második felére a gőzhajók, távírók, vasutak korszakára, kialakult egy nemzetközi együttműködés. A világ anyagi értékeinek feltárására nemzetközi csoportok járják a Földet. Óriási adathalmaz került a tudósok asztalára. Kemal Atatürk, a modern Törökország megteremtője, komolyan vette tudósainak állításait, és kezdték tanítani, hogy a világ legősibb népe a török, a legősibb a ragozó nyelv, a török őse, s a világ minden egyes nyelve, népe ebből alakult ki.

A tudósok is nemzetközi csoportokat létesítettek geológiai, piackutatási, földrajzi, embertani, régészeti igazságok feltárására. Ebben sok magyar vett részt. Majd az első világháború következményeként megszállt magyar területek lakosai, elsősorban az értelmiség rétegéből, szétszóródtak a világban. Meghökkentő dolgokat tapasztaltak.

Hamar kialakult a 19. században egy tudós magyaremlő típus. Legalább még egy nyelvet anyanyelvi szinten beszél. Gazdasági súlya van. Felkészültsége. De szívében mindig magyar marad, annak ellenére, hogy hazá-

ja már nincs. Megdöbbenő tényeket tárnak fel. Közel- és Távol-Keleten, Afrikában, a Csendes-óceáni szigeteken. Rengeteget közölnek. Köztük szinte egyetlen történelmi képesítéssel rendelkező szakember sincs. Szerencsére. Mert velük szemben áll az osztrák titkosszolgálat által létrehozott eszmei és történelmi „tényekkel” felvértezett profi történészek tábora, mely a legvilágosabb, a legnagyobb tömegekben előforduló történelmi tényekre is egyetlen választ ismer: „Mi erről nem tudunk”. Nem érvel ellenük, nem veszi fel velük a harcot, mert tudja, hogy alulmarad. Egyszerűen elsiklik felette, elhallgatja. Ha valaki mégis kezd túlságosan ismerté válni, azt egykettőre lejárattják. Az osztrákok után, a két világháború között van egy csonka, legyengített, szétszabdalt, de nem nyomorék Magyarország, ahol kezdik a tényeket ismertetni. Azonban ez a társaság, szovjet barátaink jóvoltából, egyetlen nap alatt tanszékekről, Akadémiáról, szerkesztőségekből egyenesen a politikai fogolytáborokba kerül, s helyettük Moszkvából érkezik egy majdnem teljes vonatszerelvénnyel, a régi szemléletet most már a Szovjet Birodalom érdekében hangoztató társaság.

Meg kell adni, hogy kitűnő munkát végeztek az elmúlt félszázad alatt.

Amerikai történésszel beszélgetek, elmondja, hogy a magyarok vándor népek, nyershúsevők, gyilkosok, és az osztrák monarchia civilizálta őket annyira, hogy mégis európai népekké váltak. Kétórányi beszélgetés után vakargatni kezdte a fejét, s megkérdezte, hogy az angol nyelven magyarokról megjelent történelemkönyvet kik írták, és kik pénzelték? Mert ő, ha a magyarokról van szó, magyar történészek munkáinak fordításait veszi kezébe.

Eszembe jutott egy román kollegával folytatott beszélgetésem. Kolozsvári származású, több nyelvet beszélő, nagyon jó nevű szakember. A zsidóüldözésekről van szó. Magyarázom, hogy Horthy védte a magyarországi zsidókat. Miután félreállították, azután kezdődött a magyar zsidók elhurcolása. Felháborodottan néz rám, hogy miért hazudok neki, hiszen a Magyar Akadémia történészei több kiadványban elismerték a Horthy rendszer zsidó ellenességét, zsidó üldözéseit.

A hetvenes években, Felcsík egyik falujába kerül két egyidős tanár házaspár. Nagyon komoly, jól felkészült szakemberek. Erkölcsei életük példamutató. Az egyik férfit kinevezik iskolaigazgatónak. Fogadásokon, ünnepeken vesz részt, s mivel nem bírja az italt, hamar berúg. Ilyenkor részegen bolyong a faluban, és kiabálja, hogy a felesége őt megcsalja a másik tanárral. Mindenki tudja, hogy nincs igaza. Egy faluban nem lehet titokban tartani még a gondolatot sem.

Mégis, ma mindenki elmondogatja a már idős asszonyról, hogy a komája szeretője volt.

Elvégre ezt az ura hangoztatta úton-útfélen.

Japán

Csíkszeredai székely menekülvén a személyi diktatúra elől – meséli sógorom – hosszabb vándorlás után Japánban kötött ki. Mikor munkatársai rájöttek, hogy ő székely-magyar, amolyan távolról hazatért családtagnak tekintették. Ő is meghökkentő dolgokkal találkozott. A Mikó vár nevét említve felcsillant az érdeklődés hallgatói szemében és arról kérdezősködtek, hogy a gyógyításon kívül még mivel foglalkoznak a Mikók.

Kiderült, hogy japánul a szó sámannőt jelent, és a császárné egyik címe. A fősámán maga a császár és egyik címzete: Mikádo. Arról bölcsen hallgatott, hogy nálunk mikádónak egy rövid télikabátot neveznek. Csoválkoztak, hogy nem ismeri a Turáni Társaságot, melynek fő védnöke a japán császár, és székhelye: Budapest.

Számomra is újdonság volt, de mikor elővettem a társaság Turán c. folyóiratát és a munkatársak között 1913-ban ott találtam Bánffy Miklós grófot, dr. Gombóc Zoltánt, Pekár Gyulát, a színművészt, Teleki Pál grófot, dr. Vámbéry Ármint és 85 évre rá László Gyula régészt, Szörényi Leventét, az énekest. Gyorsan egy megbízható forrás után néztem, hogy valamit megtudhassak Japánról. A Collcutt-Jansen-Kumakura szerzőhármas által írt „A Japán világ atlasza” tűnt a legmegbízhatóbbnak. Az első két tudós az amerikai Princetonton egyetem professzora, míg Kumakura úr a Japán történelem elismert szakembere, a Tsukuba Egyetem professzora.

Mit írnak a szerzők Japánról?

A japán nép dél-turáni eredetű. A japán nyelv gyökereit a koreaiak és más altáji nyelvekben kell keresni. Mindebben az érdekes, hogy a koreaiak a magyar nyelvet tartják a legközelebbi, legősibb rokonuknak.

A régészek a japán technika első eredményeként az i. e. 10000-től, jo-mon kerámia agyagedényeit tartják. Díszítéseik fonat jellegűek. A jo-mon szó azt jelenti, zsinórmintás. Edényeik színezése, mintázata szinte azonos az elő-székely kultúrának nevezett erdélyi kerámiával.

Megtalálhatók náluk a kurgánok. A kötetben a kurgánból előkerült japán harcos szobrát is bemutatják. Szélesített vállú zekét visel, középen karcsúsítva, gombjain vitézkötéssel. Ez alatt az általunk csizmanadrágnak nevezett nadrágot. Aki nem élte úgy 25-30 évvel ezelőtt a székely falusi vasárnapokat, az vegye elő a régi fotókat, mert ez Székelyföldtől Magyarország nyugati részéig a módos gazdaemberek jellegzetes vasárnapi viselete volt.

A japánok mindig meleg barátsággal viseltettek a nagyon is távollevő magyar rokonok iránt. Az említett csíki székely bejegyeztetett egy Kőrösi Csoma Sándorról elnevezett alapítványt, amivel a világba elmenekült székelyeket akarta segíteni. Nagyon meglepődött mikor az alapítvány számlájára ömleni kezdett a pénz. A japánok megmagyarázták: a világon az

egyetlen, Európából származó budista szent, az ő távoli származású székel rokonuk – Kőrösi Csoma Sándor. Mikor ezt Csíkban mesélgette nagyot derültem volna rajta, ha nem épp a volt Pásztói Apátság területéről jövök. Itt azelőtt való nap látogattam meg Csöpke urat, a tibeti láma szerzet tagját, aki a Kőrösi Csoma Sándornak szentelt sztupa (budista templomocska), kolostor és kegyhely vezetője, a Pásztótól északkeletre fekvő nagyon is kellemes budista telepen. Itt megfigyelhettem a magyarországi látogatók természetes viszonyulását, akik szinte magukénak vallják a kegyhelyet. Több órás beszélgetésünk alatt Csöpke láma felhívta a figyelmemet, hogy Buda (angol helyesírással Buddha) szaka családból származik, egyik jelzője Szakja-Mundi. Erre nagyon büszke lettem, mert a szaka név az ókortól napjainkig a székeltek keleti neve. A jelzőt lefordítva – székeltek világossága.

Ugyancsak a láma mesélte nekem, hogy a japán szamuráj birtokát Szaka birtoknak nevezik, s azt az üstököt, amit Orbán Balázs leírása szerint a székeltség copfban a hátán viselt, s amit a japán szamuráj ugyanúgy viselt, Szaka-Nyakinak.

Csibi László, lófő székel komám nagyobbik fia, japán tanulmányi útról visszatérve, mesélte, hogy a városok számára furcsák voltak, de a falvak semmiben sem különböznek a mi székel falvainktól. Hihetetlennek tűnt, ezért igyekeztem képeket szerezni a japán építkezésről.

És mit látok?

A kapuk ugyanolyanok, mint a mi székel kapuink. Rovásokkal ellátva, mellette szakállszárító, mint Székelyudvarhelyen, a házak körül ugyanolyan oszlopos tornácok, mint nálunk, csak a tetők vannak kicsit felkunkorítva az állandó szél miatt.

Azt hittem, hogy újdonságot mondok a Zürichi Magyar Történelmi Egylet 2000. évi közgyűléseinek szüneteiben. De amikor a fentiekről beszéltem, azok csak derültek rajtam. Javasolták, hogy lépjek be az internet <http://home.swipnet.se/tamana> oldalára. Ezt dr. Vámos Tóth Bátor professzor, az Egylet tagja szerkeszti, aki a Hawaii szigeteken lakik.

Amit a japán térképen találtam, le is ellenőriztem egy másik, nagyon részletes térképen. Nem hittem a szememnek.

Japán legészakibb szigetén a következő helyneveket találjuk: Pécsi-Xuna, Penke-tó, Tóvári, Aba-Sír, Sári, Uri-Makó, Piri-Kóta, Magari, Kharaptó, Ozora.

A legdélibb szigeteken Magura, Karaku, Zenta, Sióta, Jágó, Aszó, Benkó, Szakály, Jósika, Agó-Ura, Tótoki, Ozora-kán, Karikó. A központi nagy japán szigeten északról délre haladva: Xára-Vári, Zakári, Déva, Kodáj, Bába-Dán, Kada-Kátó, Makó-vári, Sivó, Marikó, Tokaj, Szanda.

És a nevek kiejtése. Az angolos írással Yoshynak ábrázolt nevet a japán Józsinak ejti, mint a székel és adhatnám a példák ilyen sorát.

Erről jut eszembe egy anekdota.

Jánost küldik egy fő-fő valakihez, akitől sorsának alakulása függ. Ő huzakodik. Az apja biztatja:

„János, hát tudod, hogy az az ember rokonod?

Mire János dacosan rábólint:

Én igen, de vajon ő tudja-e?”

Hogy rokonai vagyunk – a japán tudja...

A hét vár hazája

Erdélyt a hét vár országának, hetes tagoltságú tartománynak is nevezték, nevezgetik. Dél-nyugat Európában van egy nép melynek nincs hazája, habár nem gyáva nép. Környezetétől eltérő ragozó nyelve, belső önfenntartása, a hegyek között sziklaszilárdan megőrzött nemzeti tudata kellemtelené teszi elsősorban a spanyolok szemében, mert a franciákkal úgy néz ki, hogy békésen együtt tudnak élni. Ez az ősi nyelvet beszélő nép nem tűr saját nyakán zsarnokot. Japán tudósok szerint genetikai, vértani, sőt embertani felépítésük is szinte azonos a japán szigetek őslakóival, az ainukkal. Magas, szálas, fekete szemű, büszke emberek. Jellegzetes fejfedőjük a vékony nemezből készült puha sapka, amit mi bászkának nevezünk.

Természetesen a baszkokról van szó. Szikláik között még jó termőföldek is vannak. Kemény munkával kiváló utakat, erődítmény szerű házakat építettek és nem fogadnak el idegen nyelvű vezetőket. Minden őket ért sérelemért keményen visszavágnak. A baszk terrorizmus ugyanolyan hírhedt, mint az ír, csecsen vagy akár a szicíliai. Az érdekesség az csupán, hogy ezek mind rokon népek. Japán térképéről leolvastunk számos magyar földrajzi nevet. Vajon a baszkoknál találunk-e ilyen neveket?

Az 1964-ben Washingtonban kiadott térképen ilyen folyóneveket jegyeznek: Maros, Rámbia, Kara-Bán (Feket vezér), Shió, Urbél, Mátapán, Turul, Válira, Csúcsok, Eskála (székelyül?), Ugar, Sittyá. Helységnevek: Varga, Kancá, Úrdánta, Toronkuty, Rábanér, Estiba, Zabola (mint háromszéken), Abo-di (Maros megyei?), Kalotay-ut, Gal-vára, hogy csak néhányat említsek.

Fennmaradásukat az is biztosította, hogy hegyes-sziklás vidékeikre nehéz volt eljutni és ők a mai napig sem hajlandók házukba olyan személyt fogadni – hosszabb ideig – aki nem hajlandó megtanulni a baszk nyelvet. Megtudta, hogy a baszkok csak egymás között házasodnak. Ugyanígy volt régebb a székelyeknél, szászoknál, moldvai csángóknál. Ezek a népek a királyi tulajdonjog alá nem eső területeken éltek. Világosabban fogalmazva: Székelyföld a székelyeké volt. A király itt nem adományozhatott bir-

tokokat, és nem vehetett el. Nem voltak érvényesek a királyi törvények. A Dózsa felkelés után összeállított Verbőczy 'Hármas könyve' egyetlen paragrafussal tisztázza a jogi helyzetet: „A szkíták, akiket székelyeknek is neveznek, saját törvényeik szerint élnek.” Ezek a törvények a házasságot úgy szabályozzák, hogy a székely jogok keretében biztosítják a fiatalok jogait. Ha valaki idegen személlyel házasodik, elveszti a magyar nemesi státusnál erősebb székely jogait. Ez így volt a magyaroknál is. Szent István törvényei leszögezik: „Aki szolganéppel házasodik, szolgává válják.”

Csíkszeredai fiatalasszony meséli, hogy egyszerűen kinézték a házból, mert ő csak spanyolul tudott. De amikor megmagyarázta, hogy ő végeredményben székely, a magyarok közül is a legnyakasabb hagyománytisztelő, a sziklák között nőtt fel, már megtanultak mosolyogni rá. Nyelvük zengése azonos a háromszéki tájszólással.

Egy este vendégség volt a házban és énekelgettek. Meghökken a magyaros-székelyes pentaton dallamaikon. Megkérte, hogy most engedjék őt is énekelni. Székely népdalokba kezdett és mikor befejezte a Szivárvány havasán kezdetű dalt mindannyian felugrottak, kezét rázták, csókolgatták. Erre a dallamra a baszkok egyik nemzeti hősiükéről énekelnek.

Az egészben csupán egy dolog meglepett: Az Ur városában talált agyagtáblák között a híres amerikai sumerológus, Benno Landsberger professzor feltárt egy ékírást szöveget, egy sumér és akkád nyelvű zenei szótárt. Az Ur városában fellelt szöveg hangszerelnevezéseket és hangolási utasításokat is tartalmazott. De még egy láncszemre volt szükség. A régészek végül meglelték az Ugarit városában előkerült töredékek között.

Az ékírást szöveggel a hurri nyelven egy, a hold-istennőhöz írt himnusz jegyzett le a szerző. Kilmer professzor találta meg a damaszkuszi múzeumban. A professzor rájött, hogy a számjelek szorosan kapcsolódnak a szöveghez, és hogy ez az első teljes ékírást tábla, amelyen együtt szerepel egy dal szövege és annak „kottája”. A zene életre keltéséhez meg kellett alkotni azokat a zeneszerszámokat, amelyeken az ókori Mezopotámia muzsikusi játszottak. A Berkeley egyetem zenetörténész, régész és fizikus munkatársai elkészítettek egy bika formájú lírát és egy, ugyancsak az időszámításunk kezdete előtti második évezredből származó hárfa másolatát. A rekonstruált hangrendszer és a hangszerek segítségével Anne Draffkorn Kilmer és munkatársai – Richard L. Crocker és Robert R. Brown – a „Hangok a csendből” című lemezen bemutatják a hurri himnusz dallamát. Mikor végre tisztázódott minden hang és lejátszották, valamelyikük felismerte. Ezt a dallamot Kodály már közölte.

Előkeresték és a hurri hold-istennőhöz írt himnusz, valamint az 1910-ben Gyergyóalfaluban gyűjtött Szivárvány havasán dallama közt egyetlen hang eltérés sem volt.

Csíki asszonykánkat a baszkok megkínálták egy nagyon finom likőrrel, amit havasi füvekből főznek. Jellegzetes nemzeti ital, mint nálunk a fenyő-

víz. Neve Itarra. Értelme It=ital, arra=arany. A lakosság tízesekbe, falvakba tömörülve hét nagy gazdasági, politikai – régebb katonai – egységből áll. Címerében hét várral szimbolizálja.

Nekem eszembe jutott, hogy nálunk van Maros-, Udvarhely-, Orbai-, Sepsi-, Miklósvár-, Csík-, Gyergyószék. Nálunk is heten vagyunk.

Ezek a tények. Hogy mi erre a magyarázat? Később rájövünk. Addig is eszembe jutott a Szilárd Leo nevéhez fűződő anekdota, amit sokan nem vesznek viccnek.

Újságíró csoport kérdezősködik a nagy amerikai tudóstól, aki köztudottan európai zsidó családból származott:

„Professzor úr, a neutron bomba már szinte nem számítható földi technológiának.

Így is lehet venni – vont a vállát a tudós.

Az újságírók kapnak az alkalmon és rákérdeznek:

Mi a véleménye, földön kívül élnek-e értelmes lények?

Áh, számtalan – legyintett a kérdezett – és sokkal fejlettebbek, mint mi.

Professzor úr, mi a véleménye, a Földön élnek-e idegen bolygóról származó lények?

Hát persze! Évezredek óta. Csak maguk úgy hívják őket, hogy magyarok.“

India

A titokzatos jelzőkkel emlegetett Indiát is többször felkeresték a székelemek. Kőrösi Csoma Sándor itt véli megtalálni a szanszkrit nyelvben a magyar nyelv őseit. Ma már tudjuk, hogy távolabb élő ősmagyar nyelvet talált a szanszkritban. Egyiket a sok közül. Azonban ez is elég volt ahhoz, hogy aránylag fiatalon meghaljon.

Az akkori birodalmi érdekek nem engedték az ősi titokról fellebbenteni a fátylat. Ugyanolyan korán halt meg a nyomdokaiba eredő másik háromszéki székelem, Jakabos Ödön. Ő visszatért, kötetet jelentetett meg, Indiai vendégeket fogadott, de csak fizikai valóságában járt köztünk. Mikor rákérdeztem, hogy miért olyan levert az utazás óta, pedig híres ember lett, csak legyintett: „Ha én azt mondanám, amit tudok, te sem hinnél nekem.“

És ez így van.

Mert nézzük csak végig India térképét. Északról haladjunk délre. A legészakibb hindu tónak a neve Kismancsa, Zára és Karima városok között.

Itt a hunza népesség lakik, akik által használt helységneveket tovább folytatjuk: Zakar, Kővári, Barabás (tó), Karancs, Kalota, Magyar (tó), Szeged (tó), Lókút (tó), Mándi-kislak, Csong-tokaj, Tisza-biri, Taksony, Alcsi(k?), Arad, Darvas.

Panniab államban Bihari területen talált helynevek: Bogota, Csurka, Kapa-hat, Magar, Singó, Kárpát, Mándi-Karcsa, Karcag, Tarna, Sinka, Csák-Páta, Szána-Vár, Bánát. A keleti részeken ahol a Magar és a Kámpap-őri népek laknak tavak, folyók nevei: Madar, Aranka, Hun, Ráró, Béla-Xaba, Garam, Túr-túri, Béga; fennsík: Parasz-hát; helységek: Madavár, Csévára, Magar, Daru-karika, Tarpa, Méhed, Kend-gát, Szatmári, Árpád, a déli részeken tavak, folyók nevei: Bogát, Vámosvár, Vág-vaj-tarna, Várna, Várda, Vas-ista, Mánd, Kácsa-réva. Ezt a területet keletről és nyugatról a szindi és a bogáta törzsek lakják. Helységneveik Kálonga, Katya-vár, Vág-magyar, Zala-pard, Polgár, Maros, Torna, Karád, Visel-garád (Náluk ez őshindu kifejezés. Nálunk természetes, hogy Visegrád szláv név, mert ezt mondják az okosok.), Ugar, Avarkod, Hadadi, Csík-Balla, Karádi, Dóda-déda (Dobó-Béta-Vágás, Udvarhely mellett), Csemeri, Déva, Latabár, Maróti, Ván-lesvár, Mánd-lesvár, Várad, Ózúr, Horti, Magyarőr.

Csupán néhány nevet vettünk ki erről az óriási területről, mert nem lexikont írunk.

Közép-Indiából csak egy pár helységnevet mutatnunk be: Ikland, Maros, Csaba, Magarvára, Bács-hun, Bodri, Kozma, Gát-vár, Marót, Dudar, Dudás, Pap-arda. Ugyanazon helységnevek többször is előfordulnak.

Családneveik közül a vezető, elsősorban a Szakja, tehát harcosok kasztjából származó nevek, mintha a kis Gyergyói medencében lennének: Kari, Kercsó, Angi, Almási, Sajgó, Balla.

Indiában az a mondás járja, hogy aki úr, az hun.

Vallási türelmük szempontjából csak a középkori Erdéllyel hasonlítható össze. Itt is, ott is békében megfér egymás mellett minden féle vallás és felekezet.

Ezeket nem merte elmondogatni Jakabos Ödön.

Azt mondták volna rá, hogy messziről jött ember nagyokat mond.

Mint említettem, a középkori utazók Ázsiából visszatérve elmesélték, hogy ott nincsenek zsoldos hadak, az embereknek van, amit enni, sok marhájuk, selymük, aranyuk van. Selyemre ecsettel írnak, fapálcákra késsel róják a leveleiket. Fekete kövekkel tüzelnek. Csövekből villám csap ki, mely megöli az ellenfelet. Házaik, sőt nyári sátraik mellett fürdők, szaunák vannak.

Mindannyian bolondokházában, vagy börtönben végezték.

Kína

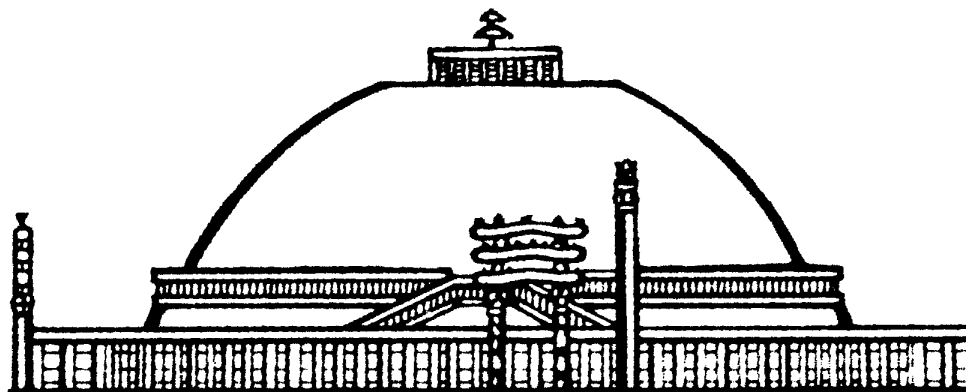
Az óriási titokzatos birodalom, mely ma kommunista jelszavai mellett társtulajdonos, sőt főrésztulajdonos a világ legnagyobb kapitalista vállalkozásaiban. Ha jól belegondolunk, a világon minden harmadik ember kínai. Az országon belül országok vannak és az apró termetű, három-négy szál szakállal ékeskedő, csupasztestű dél-kínai mellett ott találjuk a magas, keménykötésű, dűsbajuszú észak-kínaiakat. Miért ez az elütő külső. Ha Kína térképét nézzük, a nagy kínai fal olyan helyen helyezkedik el, mint a kövér ember nadrágszíja – valahol a hasa alatt. Tehát az ország zömét a régi hun területek, az ordosi birodalom képezi. Nem is csodálkoztunk, amikor előkerült a föld alól a kínai császár agyaghadsserege. Magas, szálas, a mi első világháborús bakáinkhoz hasonló bajusszal ékesített mindahány. Embertanilag a székellyel inkább azonosítható, mint a kínaiakkal. Kezükben lándzsa. (A sumér a székelyt, SIUNG-LU – lándzsás embernek nevezte.)

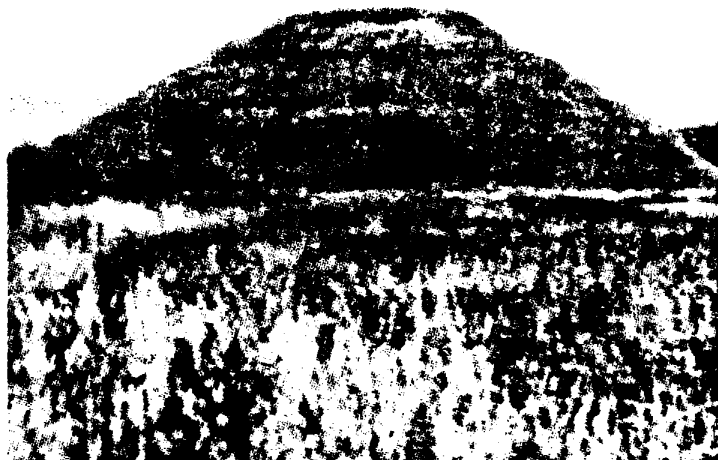
Agyagkatonák. Kínaiak? Tessék megfigyelni tömött bajszukat.
Nagybajszú kínai?

Kínában hatalmas piramisok vannak, amelyek többszörösen meghaladják az egyiptomi piramisok méreteit. Ezek nem kőből, földből épültek. Az egyetlen megpiszkált piramis oldalából kerültek elő hun őseink. A királyi

testőrség vastag bajuszú székelyei. A XINJIANG a hunok egyik neve. Azoké a hunoké, akik a Kínai történetírók szerint 4000 évvel ezelőtt létrehozták az első kínai császári családot. Azt a császári udvart, mely több mint 100 évvel Orbán Balázs leírása után még elől borotválja koponyáját, és hátul egy copfba fonja üstökét. Mint a székely vagy a japán szamuráj.

Kínai piramis.

Kelta kurgán. (Körgány, azaz kör alakba gányolt=dobált föld.)

Kik az ujugrok? Már tisztázott, hogy ragozó nyelvet beszéltek, írásuk hasonló a rovásíráshoz. Kelet írástudói, tudósai voltak. Rasieddin történész szerint a 13. században Franciaországból, Angliából, Aragóniából és a pápától is érkeztek követek hozzájuk. Ariánus keresztények voltak, ugyanúgy, mint a vörös hajú, kék szemű Dzsingisz-kán, vagy korábban a Germánok, Húnok. A nagy Mongol birodalom levelezésének nyelve az újgur volt. 1294-ben már papírpénzt nyomtattak. Országuk a Selyem Út vonalába esett, ezért állandó kapcsolatuk volt kelettel és nyugattal. Asszonyaik ugyanolyan fejdíszeket használtak, amit mi Mezőkövesdről ismerünk.

Angol utazók 1900-ban felfedezik az évszázadok óta lezárt DUNHUANG-i könyvtárat. Sir Stein Aurél 1907-ben kínai, újgur, tibeti és szanszkrit kéziratokat talált, de a Gyémánt Sutra 868-ban nyomtatott változatát

is. A kutatók tisztázták, hogy a lovagregények már akkor divatban voltak ezen a vidéken, amikor még a nyugati lovagságnak híre, hamva sem volt. Használták a tűzfegyvereket és a harci gázokat. Hogy ne lepődjön meg senki ezen a kijelentésen, emlékezzünk vissza: a mongol hadseregben szolgáló újgur szakemberek 1241-ben Liegnitznél a német lovas sereget gáz-támadással semmisítették meg.

A dunhuangi barlang festményei szinte azonosak stílusukban a dájai templom oltára fölötti freskókkal. Vadászjeleneteken hátra felé nyilazó hun lovasokat, palmettás nőket, zászlókkal vonuló lovasokat találunk. A krónikák a magyar zászlókat általában kettős kereszttel és végükön lobo-gó csíkokkal díszített formában ábrázolják. Ilyent találunk a Berni Törté-nelmi Múzeumban is, amely 1350-ből származik. A magyar zászlók csíkja-inak száma 5 és 7. Ugyanúgy, mint a barlang freskóin, de számunkra talán a legmegdöbbentőbb az a kép, melyen két álló alak előtt hosszú köpeny-be öltözött kínaiak hajbókolnak. Az álló alakok fején báránybőr kucsma, vállukon zeke, lábukon fehér harisnya és csizma. Dr. Csihák György „A magyar műveltség gyökereiről“ c. kötetében döbbenetes egyszerűséggel jegyzi meg: „Székelyek érkeznek a kínai határra – mondom én“.

„Székelyek érkeztek a kínai határra.“

Dunhuang, barlangrajz. A középső alak fehér harisnyája, csizmája, fekete kabátja és kucsmája ma is divatos viselet Székelyföldön.

Ha már itt tartunk, vegyük szemügyre a hatalmas országrész harmadik nevét a Zizhiqu-t, mely kifejezés minden peremterület, mondhatnám határőr, védővidék nevében benne van. Idegen fülek jegyezték le, és ha tudjuk, hogy a székelyeket, cserkeszeket ZIGHY néven is nevezték, az ős székely családból származó Zichy grófok máig őrzik ezt a nevet, akkor már mond nekünk valamit az, hogy szecsuán országrész és város kínai átírása Sichuan. Tálcán nyújtja elénk a megoldást Sic-Huan, tehát székely-hun. Itt találjuk Aba városát, de ha az ország túlsó, keleti felén nézegetjük a helységneveket, találkozunk Hu-nan tartomány Hu-peh vidék Xiang-tan (az előbbi, a hunok neve dél-kínai nyelven) találjuk a Huangho folyót, de van Taji-Juan ami hun tájat jelent ugyanúgy, mint a Taiwan szó, amit mi az angolos formájából ismerünk. Ugyanolyan pontossággal írják le, mint amikor valaki nekünk azt mondja – „tutom kisi madjar“. Hirtelen átvillant egy kép előttem, amikor 1999-ben egy nemzetközi értekezleten a kínai történész kedves mosollyal közölte magyar kollegáival, hogy 200 évvel ezelőtt a magyarok is tudták, hogy rokonok a kínaiakkal, de már elfelejtették. Az aluljárókban áruló kínai kereskedőktől kérdeztem meg, hogy milyen néven nevezik ők a magyarországi magyarokat. Meg sem lepődtem, amikor közölte velem a fekete hunok kínai nevét, sjung ja li, melynek kínaiul beszélő ismerőseim szerint, értelme: gonosz farkú hun.

A kínaiak csak a nemzetközi kapcsolataikban hagyatkoznak a római jogra. Az országban tízesekre osztott faluközösségek önálló életet élnek. Egy-egy nagyobb tájegység a saját nyelvét beszéli, ezért van több országrészre felosztva a nagy birodalom. Olyan népet is találunk köztük, melynek a neve CSÁNG-HU. Ha tudjuk, hogy a székely, ha csára fordítja lovait, azok jobbra mennek, akkor rájövünk, hogy a csángók, nem is annyira csángálnak, mint inkább jobboldali hunok. Ezeknek a kínai csángóknak a vezetője próbálta a kommunista ideológiát megállítani. Ezt a csángó sejket mi úgy ismerjük, hogy Csángháj sejk. Ehhez hasonló nevet visel Sanghaj.

A kínai császári családok épp úgy, mint Dzsingisz-kán, a Bodzsigin családból származnak. A szlávok, románok, ezt bangyinának ejtik, s az utóbbiak még bozgornak is mondják. Ezzel illetik még ma is a magyarokat. Valaki bemesélte nekünk, hogy ez hazátlant jelent. De bozgor a neve a türkménnek, a kazahnak, amely népek vallást váltottak, de származásukat nem tudták levetkőzni. Valójában a Baskir magyarok neve...

Az észak-kínai lány ünnepnapokon színes szoknyája elé fehér kötényt köt és a fejére ugyanolyan csepeszt (jellegzetesen keményített, varrt sapka szerű főkötő) tesz, mint a csíkszentgyörgyi asszonyok, vagy a kalotaszegi lányok. Ha megfigyeljük a kínai házak ácsolatát, a kissé megemelt háztetőkön és a gerenda végén, a sárkányfej motívumokon kívül olyanok, mint ha gyergyócsomafalvi ácsok készítették volna. Másképp a sárkányminta nálunk is divat volt és a mai nap is használják moldva nyugati részein, a besenyőkből átalakult falvak lakosai, kapudíszító elemként.

A kínai írásról még csak annyit, hogy fogalmakat jelöl. A kínai könyvet bárki kinyitja, a saját nyelvén olvassa. Ezért két kínai, akik nem ismerik egymás nyelvét, írásban tökéletesen megértik egymást.

Amerikában szakosodott és a távolkeleti rovásírás talán legjobb ismerőjeként számon tartott Kovács tiszteletes úr deszkalapokra, ecsettel, székely rovásírással magyar szövegeket pingált. Ezeket a szövegeket kiakasztottam a nappalim falára. Bárki jön, mindig megjegyzi:

„Jaj de érdekes ez a kínai írás. Honnan van?”

Mongólia

Kislányom önfeledten játszik egy vele egyidős csöppséggel és néha-néha szólítgatja: „Bucsinka, gyere ide!... Bucsinka, nézd meg!...”

A kislányról már annyit tudtam, hogy édesanyja mongol, nagyapja Bodó úr dzsingiszida, tehát Mongólia vezető családaiból származik.

Csodálkozva rákérdezek; – miért hívják a kislányt Bucsinkának? A mama még jobban elcsodálkozik, hogy én ezt nem tudom és megmagyarázza, hogy Bucsín istennő a hun mitológiában a földanya, mint a magyarban a Nagyboldogasszony. Elgondolkodtam.

A Gyergyói medencét Parajddal összekötő hágót Bucsín hágónak nevezik. Minden szakkönyv úgy közli, hogy ez szláv eredetű szó. Természetes. Nálunk minden szláv, germán, latin, de semmi sem magyar. Az sem zavar senkit, hogy a hágó túlsó végén ott van Parajd és Szováta, mindkettő hun királyok nevei, ugyanúgy mint a Gorda vagy Garda, amit Maros megyében helységnévként, családnévként használunk, de ismerjük a Korda vagy Karda változatát is.

Kicsit összeszedve magam vizsgáztatni kezdem a mongol hölgyet. Kiderül, hogy hunoknak tartják magukat, és a férfi szó náluk úgy hangzik, hogy hun, az unoka csikó, a ló sárkány. Tudják, hogy a magyarok közeli rokonaik és az újugrokkal együtt óriási területeket őrizgetnek évszázadok óta, mert legendáik szerint újból visszatér a hun birodalom dicsősége, miután a magyarok hazatérnek a keleti tájakra.

Egy fotoalbumot ajándékozott nekem, melyben vörös hajú, kék szemű családok a legősibb újugur vérből származó emberektől, a Debrecen környékén néprajzi sajátosságnak számító taligáig minden megtalálható. A taligát kordénak nevezik. A fényképeken mai bolti ruhába öltözött embereket látok, de a színek, öltözékek összeválogatása a moldvai csángó mai boltból vásárolt öltözékét juttatja eszembe. A kilométerek ezrei, az évek századai nem elegendők, hogy a génekben hordozott alapízlés megváltozzon.

A vezetők jelzője: bátor. Vizek nevei: Tavan-tó, Kukucser, Baján-ungur, Bájdorog, Kukula, Uriza, Szelenka, Abata, Tarna, Jarna-tó. Helységnevek: Zsirgalánta, Tarjáni, Bugáta, Baján-csongor, Komáron, Bátor és az ország legkeletibb részén ott van az általunk annyit emlegetett helység – Kukutyin. Talán meg sem kellene jegyeznem, hogy az utóbbin kívül, ami a moldvai csángóvidéken található, románosan Kukutén, a többi azonos formában megtalálható Erdély területén.

Magyarázgatom, hogy családom az Ob felső folyásától származik. A hölgy, aki nem történész, hanem orvosnő azonnal rávágja:

„Tudom, az engedetlenek törzséből.“

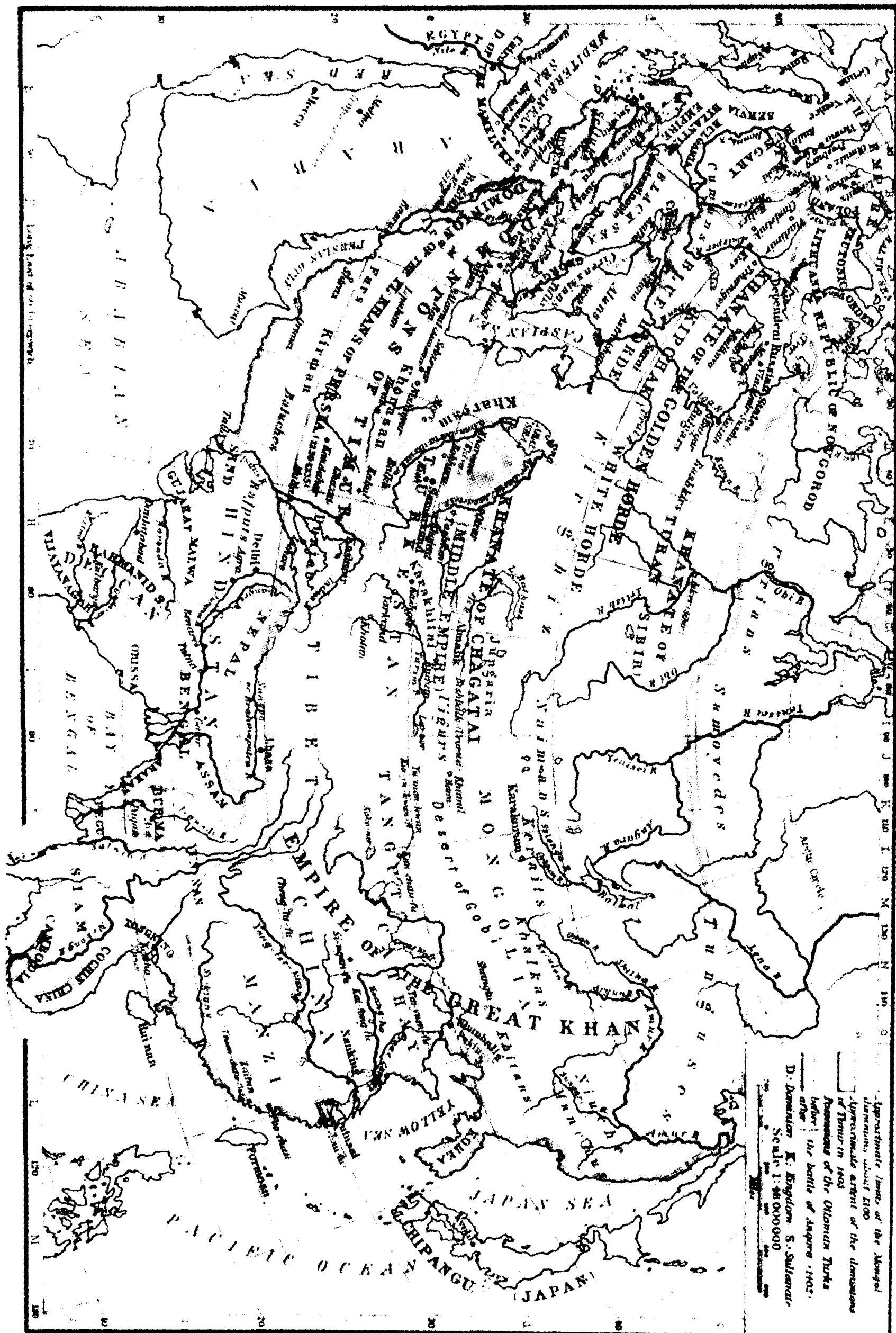
Megdöbbenek. Sumér szófejtésből ismerem, hogy a Barla, Bara név engedetlent jelent. Ebből a törzsből származik a bibliai Barabás. Nevének mai értelme „az engedetlenek vezetője“. Azért volt bűnöző, mert felkelést vezetett a római megszállók ellen és római katonákat ölt meg. Nemzetisége azonban párthus volt, a sumér-hun, szkíta népek folyamközi területéről származott. Tehát Palesztinától délre eső vidékről, ahol a gójok (nem zsidók) éltek. Az engedetlenek hadosztályát kitűnően ismerjük Dzsingisz-kán seregéből, majd Batu-kán idejéből, amikor Nohaj-kán a vezetőjük. Minden csapattest hozzájuk küldte azokat a harcosokat, akik túl vakmerőek, fékezetlenek voltak. Ez a hadosztály pontosan a mindennapitól eltérő merész-ségével, meggondolatlan bátorságával vált alkalmassá arra, hogy veszélyes felderítő, behatoló, mai szóval kommandós feladatokat hajtson végre.

A mongol viszonyokat tanulmányozva, miután a kezembe került a mongolok titkos története, megértettem a vándor népek fogalmát. Nem az íróasztal mögött ülő ember szemszögével nézve. Gondoljunk bele, hogy mit csinál a fogarasi pásztor a mai napig. Kora ősszel kezdi lehajtogatni a juhait a síkságra, ahol még a tél beálltával is megélnek az állatok. Ha nem, olcsó a szalma, a kukorica lapit, sőt még az avart is megeszik ilyenkor.

Nyárára visszahúzódik a havasi legelőkre.

A mongol állattartó gazda, a háza körüli kaszálókon szénát készít té-lire, ugyanúgy mint mi. Kora tavasszal felpakolja a sátrat és elmegy a sok-szor több napi járóföldre lévő, legelőkre. Legtöbbször ott is kaszál. Egy darabig a tél beálltával is ott marad az állatokkal. De a nagy tél beálltával haza megy falujába, ahol az állatokat kőistálló, a gazdát meg erős kőháza várja.

A birkapaprikást, birkatokányt, sajtot, túrót, ordát ugyanúgy készítik mint mi. Lovaikon a díszes mongol nyereg a honfoglalás kori magyar nyergeket juttatja eszembe. Ősi törvényeik, melyeket Dzsingisz kán a Kök Dep-ter-ben gyűjtött össze (kök=kék, depter=könyv, boríték nálunk a szvetter szóban maradt meg), erősen emlékeztetnek a székely falutörvényekre. Iparuk szinte semmi, legfőbb kiviteli árujuk a marhabőr és a marhahús. De ettől még jól érzik magukat, őrzik hagyományaikat, és számon tartják ro-konaikat.

Mongol család, középen a családvezető legidősebb asszony, amit a magyarok, még a 18.sz.-ban is anazzony-nak írtak.

Csángó család, középen itt is a családanya.

Nepál

A magyar 2-es Tv 1996-ban bemutatott egy filmet Nepálról.

A Himalája oldalában meghúzódó államocska egyfelől Kínával, másfelől Indiával határos. Mi vezette a magyar tévéseket a világ tetejére, a Csomolungma lábaihoz?

Híret vették, hogy a nehezen megközelíthető, sziklás hegyek között él egy magyar nép. A filmet nagyon lerövidítve mutatták be Lukács Csaba eléggé visszafogott szövegével, amiből szinte ordított „csak ennyit mutatunk be.” A házi pletykák szerint Zenglitzky Zoltán operatőr több mint 24 órás nyers anyagot rögzített.

Erről a fiatalemberről annyit tudtam, hogy jó székely család sarjaként nőtt fel Székelyudvarhelyen, és operatőri tevékenységét a Keleti Kárpátok oldalában élő székelyek között kezdte. Azt is tudtam róla, hogy olyan munkatársak között szokta meg a szeme a kamera irányítását, akik ismerték a székelység valós értékeit. Ezért nagyon kíváncsi lennék a teljes anyagra. Mert az a pár perc is, amit bemutattak, minden mellébeszélést kizáró, komoly igazolás.

Kik a magyarok?

Hogy megérthessük, kicsit nyelvészkednünk kell, kicsit játszadoznunk a szavakkal, amit Lukács Csaba nem tehetett meg, akkor sem, ha sok mindent nagyon jól értett, amit Nepálban látott. (Mert neve után feltételezem, hogy gyergyói származású székely. Ott maradt meg néhány tucat ősi név között, a Kerekes név ősi formája: luk-ács.)

Megérkezéskor Katmanduba, Nepál fővárosába, már közölték velük, hogy magyar etnikum nem létezik, ez egy kaszt, és mivel Nepálban már öt éve dühöng a demokrácia, most épp a kasztokat számolják fel. Másképp elég kevesen vannak, 1,3 millió a hivatalos statisztikák szerint. A mesét a székely legények otthonról ismerték, élték ők a románok alatt. Nepálban a lakosok állították, hogy legalább kétszer annyi magyar él ott. Nyelvük ragozó. Hét nagy törzsük neve: Alek (Elek), Buda, Garti (Parti), Tapa (Topa), Roka, Rana (Rúna), Pund (Kund). Vannak kisebb törzsek is, mint a Kám és a Kan.

Innen már, azt hiszem, minden világos a kedves olvasó előtt. Több ezer éves különélés után épp csak meg nem veregették a magyar fiatalok vállát, hogy „jól van, konyé, mű es értjük, amit tú beszéltek.” Három nyelvjárást beszélnek: magyar-kura, kan-kura és a kaike. A kura magyar nyelvben is fennmaradt, ugyanis a beteget elsősorban szóval, ráolvasásokkal kúrálták eleink. A kaike, az istenek nyelve.

Egységes, jól körülhatárolt ka-ika, illetve karika nyelv. Szent nyelv, mint az írásuk, amit úgy hívnak a-kaika, ami nem más, mint a székely és az Indus-völgyi rovásírás régies formája.

Amikor a magarok királyságát a csetnikek és a brámiak megtörték, először a sámán-táltos papokat pusztították el, mint Edward király a walesi bárdokat, vagy akár a magyar királyok a mi táltosainkat. Azért maradtak belőlük itt is, ott is a mai napig. Kőbe vésett ősi írásaikat azonban még a sámán papok sem ismerik. Másképp a sámán pap neve csákri. Nálunk is megtaláljuk a Csáki, Angi, Dóczi, Tárkány, Mikó neveket, amik mind az ősi papok foglalkozás szerinti besorolását jelentették. (Tisztelendő, plébános, esperes stb.)

Híres harcosok. Az indiai gurkhák – az angol hadsereg hírhedt bennszülött katonái –, soraikból kerültek ki. Ma is tele van Nepál katonai toborzó irodával, ahol zsoldosokat csalogatnak különböző hadseregekbe (?!). A magar férfiak nevükben viselik a bahadur szócskát. Aki tudja, hogy a ba szócska a régi magyar nyelvben fiat, leszármazottat jelentett, (pl. Rába = nap fia), az már nem kell keresse, hogy mit jelent a hadúr.

Eldugott hegyi falucska Khadar (Kádár). A csendes falucskában nincs villany, és a világ nem nagyon zavarja őket. A gyerekek rovásírással írnak. Korán fekszenek és korán kelnek, ugyan úgy mint a székelyek. Sajnos ugyan úgy szeretik a pálinkás butykosokat előszedni, mint mi.

A székely is pálinkával tángálgatja vele egyenrangú vendégét, vagy kapcsolatait felfelé. A nepáli italnak a neve tang.

Teraszosan művelik a földeket. Háromfordulós módszert használnak, kettőn termelnek, a harmadikat ugaron hagyják. Aki Székelyföldet végigjárta, jól tudja mi az a teraszos művelés a hegyek oldalában. Egy meredek tanorok, amit kaszálnak, és fölötte a kialakított szántóföld terasza. Így könnyebb szántani, nem fut le a víz, és nincs hegyomlás.

Fő eledelük azonos a honfoglalás-kori magyarokéval: az egysoros köles.

Temetőikben ugyanolyan kopjafák állnak, mint Székelyföldön. A települések határában dombtetőn, melyen nagyobb fa található, kis kőházikót emelnek az Istennek. Gondoljunk bele, az ősmagyarok istentiszteletüket magas hegyek tetején, lehetőleg nagy fák tövében végezték. Kis, kör alakú kápolnákat emeltek. A filmesek megdöbbenve tapasztalták, hogy a házikóban kopjafákat találnak, melyek totemoszlopként az élő Isten nagyságát és dicsőségét hirdetik.

Aki átrágta magát a magyarok eurázsiai valós történelmén, annak teljesen érthető az, amit ott lát.

A maszlag-történelmen nevelkedett polgár csodálkozva áll meg a jeenség előtt.

Az egyik nepáli tolmács a filmezések vége felé, elmondja: „a magarok azt beszélnek egymás közt, az unalmas estéken, hogy abban az irányban, ahol a Nap lenyugszik, van talán egy nép, mellyel nemcsak a nevük, hanem az eredetük is közös.”

Eszembe jut néhány „véletlen”. A Mount Everest idegen szóval, a mi, és az ő nyelvükön Csomolungma. Bontsuk szét. Csomo, csúcs, csecs és az ebből

származó Csacsá, Csécsény, Tétény stb. évezredek óta ugyanazt jelenti, amit ma. A székely gyerek, ha szánkóval ereszkedik a hegyoldalról, akkor csacsázik. Gyergyóditróban süveg alakú hegy neve a Csacsá. Néhány kilométerre tőle, Csomafalva.

A lugal királyt jelent az ősnyelvben, s az ő fogadó helyét mai napig lugasnak nevezzük. Ma értelme magas, tehát mai szórendbe állítva: Magas Hegyek Királya.

Zenglitzky Zoltánról néhány szó. Az általa filmezett anyagból bemutatnak 20 percet. Több mint 23 óra raktárba került. Feltételezhető, hogy emiatt nyugtalankodott, de a kérdést megoldották, Zoltánt visszapakolták Székelyudvarhelyre. Itt megszervezte a Magyar 2 TV műsorának szórását Várad környékén felvett kazettákról. A helyi TV alkalmazottai utazgattak a friss anyag után. Így Zenglitzky Zoltán is. Nem sokáig. Autóbalesetben meghalt. Kik emlékeznek ma rá? A szülei.

Ki beszél róla? A nepáli magyarokról? Kinek fontos, hogy még ma is csend legyen?

Isten háta mögött

Nepál után az az érzésünk, már mindent felfedeztünk, amit a magyarok keleti jelenlétével kapcsolatba hozhatunk.

Láttuk, hogy ott van tőle északra Kasmír és Pamír. A második világháború idején fújták honvédjeink az „Ott ahol zúg az a négy folyó” kezdetű dalt. Mindenki az erdélyi négy nagy folyóra gondolt. Ősi legendáink azonban a Pamírba visznek vissza. Innen indul dél-keletre a szent Indus folyó. Délre a Kabul. Keletre a Tarim folyó, mely a Takla Makan sivatagba vezet, ami nem volt mindig sivatag.

A mai Kirgizisztán területén élt bulakok, blakok a karluk törökök egy ága. Megmaradt helynevek elárulja nyelvüket.

A 4000 méter magasságban hullámozó tónak a neve „Iszik”. Remélem, ezt nem kell lefordítani. Nyugatnak szalad az Amu-Darja, a szakák középső ágának szent folyója. Azoké a szkíta szakáké, akik mindenütt nevükben hordják székelységüket.

Mindenki ismeri a Dalai Lámát, és tudja, mindig reinkarnálódik, újjászületik. Annál kevesebben tudnak a mai Sikkin fővárosa Ganktok közelében levő kolostorok Karmapa vezetőjéről. Ő is mindig reinkarnálódik 400 év óta. Sikkin Tibet, Nepál és India határán, indiai fennhatóság alatt

levő állam. Fölé magaslik a 8586 méter magas Kang-csend-zönga. Állítólag a nagy hó öt kincset jelent, mert a természetvédelmi övezetnek nyilvánított területen még négy, örök hóval fedett csúcs magasodik. Számmomra a név Kang=magasló, kiugró, Csend=csend, Zönga=vidék, övezet. Másképp a földkerekség második legmagasabb hegye, amit 1955-ben sikerült csak megmászni.

Az ország 1600 méter magasan trópusi őserdőkkel borított, és innen ugranak ki a havasok. Ha a terület régies neve magyarázatra szorul, eléggé világos a legnagyobb folyójának neve. Angolosan Tista. Ami magyarul tiszta, mint a Tisza. 3700 méter magasságban lévő szent tavat, Tsangotónak nevezik. Úgy fordították, „ahol a víz ered“. Tényleg van egy kifolyópatak. Aki azonban tudja, hogy a Tsango, csángó, Csáng-hu formájában is ismert, Dél-Amerikában is magas hegy tetején él ez a nép, és a Kárpátok bércei között is, elgondolkozik. Csá, az jó, jobb, kiváló, sumér, szkíta nyelven. Hu, hun=eredet, forrás, sumér, de elsősorban szanszkrit nyelven. Itt a tündérek, dá-kinik, de az apácák és a táncosnők is azok, (egyes számban dák). A szanszkrit asszony szóból. Így nevezték a kései ókorban a matriarchatusi formában élő törzseket.

A 4000 méteren felüli Zong-rila hágó állandóan zeng a szirtek között fújó szelektől. Ugyan úgy hangot ad, mint a délkelet afrikai bennszülöttek nyelvén a Zeng hegység, melyben a Viktória vízesés zúdul alá. A lakosság krumplit és káposztát termel. A székely nyelvet ismerő utas meglepetésére a krumpli neve pitota. A székely ugyanezt pityókának nevezi a Kárpátokban.

„Ilyen állat nincs es!“ – mondta az öreg székely a zsiráfra.

Ennyi véletlen nincs is! – mondom én. Az okokat majd megkeressük együtt.

Túl az óperencián

Itt is székely, ott is székely. Az Óperenciás tengeren innen és túl. Megérkezik dr. Csihák György elnök úr Amerikából és mutogatja az ottani felvételeit. Ugyanakkor Csíkszeredában tartózkodott korunk legnagyobb élő néprajztudósa dr. Faragó József akadémikus, akinek több mint fél évszázad alatt kiadott kutatásairól már kötet jelent meg. Megkérem dr. Csihák György urat, engedje meg, hogy csak a lefotózott ingeket, női ruhákat mutassuk be tisztelt akadémikus kollegánknak. Az csak egy pillantást vet rá, majd csodálkozva rám néz és megkérdezi:

„Mit akarsz ezzel a kalotaszegi ruhákkal?

Ez kalotaszegi? – ütöm a kutyát fa nélkül.

Hát nem látod – néz rám szemrehányóan az öreg tudós.“

A képek tulajdonosa kivetíti a környezetet, majd az asszonyokat, amint Amerikában a maya nők épp hímezik a „kalotaszegi“ mintákat. Mert, hogy ugyanaz – a világ legavatottabb szakembere ismerte fel. Eleinte furcsának tűnt az egész. Azt mindannyian tudtuk, hogy az amerikai indiánok két hullámba népesítették be az Óperencián túli világrészt és a kettő között több, mint 10000 év telt el. De mégis!? Az egyik hullám kalotaszegiesen öltözött.

Maya asszony övet árul.

Csángó övek.

Néhány hónapra rá a Budapesti Néprajzi Múzeum rendezett egy indián viseletet, életmódot bemutató kiállítást. Elmentem, hogy vizontlássam a kalotaszegi virágokat. Amíg gyönyörködtem bennük, óvódás kislányom hangját hallottam: „Apuci, a gyímesi csángókat is kiállították. Olyan ruhában vannak, amivel Somlyóra szoktak jönni búcsúkor.“

A néhány lépésre lévő tárlóban tényleg gyönyörű, gyímesi népviselet. Fehér ing, fehér alsó szoknya, a katrinca jobbra feltűzve, lábán gyapjúzokni, bőrbocskor. De még erre is rátetőzött egy sarokban gugoló mumifikált holttest, amely épp olyan zsugorított helyzetben volt, mint amilyen megszokott az erdélyi ásatások leletei között.

De kik viselik ezeket a csángó ruhákat?

Az Atacama sivatag területén élt, Likan Antai néven is ismert perui indián törzs.

Az inkák korában önálló kultúrát, a többitől eltérő építészeti és nyelvi jellegzetességeket birtokoltak. Az általánosan ismert nevük csango. S ha valaki azt képzei, hogy ez új felfedezés, lapozza fel a Révai Nagy Lexikont, mely 1912-ben ugyan ezeket már tudja róluk. Annyiban téved, hogy teljesen kihalt népességnek mutatja be.

Fülembe csendültek egyik ismerősöm szavai, aki az utóbbi években a Janó-Manó amerikai indiánok között végzett néprajzi kutatásokról beszélt. Az is, hogy az irokéz és delawar indiánok saját nevüket így ejtik ki: Író-Kéz, Dél-Avar.

A szabadkőművesek által kiadott sorozatot forgatom. Olvasok Palenque indián városról, amelynek népe a kalotaszegi és kalocsai ruhákat viselte. Eszembe jutott, hogy Palenké-t a mi csángóink Palánkának nevezik. Ebben, a hegyek között megbúvó faluban nagyobb állomás van ma is, mint akár Kolozsváron vagy Szolnokon. A monarchia idején épült. Itt volt Magyarország legkeletibb határállomása.

A maya papkirály, Pacal, alig 100 évvel uralkodott a magyar papkirály, Árpád előtt, a világ másik felén. Pacal szent állata a jaguár, Árpád jelzője: „párducos Árpád”. A mayáknál a vadászat istenét szarvasbikaként ábrázolják és épp olyan tiszteletben tartják, mint mi a csodaszarvast.

Azt eleinte alig értettem, hogy Hideo Matsumoto professzor úr miért nevez minket leveleiben maya-r szaktársaknak.

A maya főisten Quetzalcoatl, a tollas kígyó. A tollak az égben szárnyaló lelket szimbolizálják, a kígyó az újjászülető testet, a reinkarnációt jelképezi. Van-e nekünk ilyen kígyó-madarunk? Ha tudjuk, hogy a mai madár név „Dar“-ként hangzott az ősnyelvben, míg a Ma vagy Mú a repülést jelezte, akkor a mai Madar szavunk repülő madarat jelent, míg a Dar szó magát az állatot. Elek apó, a híres székely mesemondó magyarul nevezi meg Quetzalcoatl, általunk spanyol átírásban, spanyol fül által érzékelt nevét. Meséjének címe Kígyó Darvitéz és Tatárvitéz. Attól eltekintve, hogy a Coatl, illetve kotló nálunk is tollas, a mi székely hősünk legjellegzetesebb tulajdonsága, hogy lelke, egyénisége állandó marad, de teste hatszor változtat különböző formát, míg visszatér hetedik alakjához. Tehát ebben a mesében is Darvitéznek, a Benedek Elek által egybeírt jelzős szerkezet, a szárnyaló lelkét jelenti, és a kígyó adja az újjászületési képességeket a testnek. De honnan tudja ezt a székely mesemondó? Aki velünk marad a csudálkozásban, látni fogja, hogy sok titokzatos dolog tartozik a székely mindennapi életéhez. Úgy él lelkileg a világtörténelemben, mint a pizstrángok patakainkban.

Még van más furcsaság is. A mexikói sírkamráknak ajtóí, a maya kőköponyák orrnyílásai háromszög alakúra vannak kiképezve. Ugyanilyen háromszög alakú szimbólumok kerültek elő a tordosi, mezopotámiai kultúrákban, amit a régészek szeméremszőrzetnek néznek. De miért tették ezt sírkamra bejáratnak a mayák, hová küldik vissza a halottaikat(?!), vagy miért kerül szegény halottnak épp az orrára az az izé...(?!).

Székely bácsival üldögelünk egy padon. Beszélgetés közben háromszöget rajzolok. Az öreg megjegyzi:

„Lássa, mintha mostanában nem nézne ránk az Isten-Szeme! Mert tudja, ez nem csak az isten szeme, de az ember lelke is.“

A bácsi életében csak akkor járt ki a falujából, amikor Udvarhelyen vásár volt. De tudta azt, hogy az ember nem hal meg „rendesen“. A teste az igen. A lelke felmegy az égbe. Vagy őrangyal lesz belőle, vagy visszajön egy újszülött gyerekben. De ha itt kutyául viselkedett, kutya is lehet belőle és számos esetet mesélt az utóbbiról saját falujából. Nem volt kutató, de budista sem, két osztályt végzett római katolikus székely parasztember volt Sipos bácsi.

De maradjunk Pacal királynál. A mayák azt állítják, hogy Pacal korábban is élt már távoli népek szellemi vezetőjeként, hogy Quetzalcoatl és a mellette lévő Xipe Totec – istentárs – szeplőtlenül fogantatott, jászolban született és keresztre feszítették. Az amerikai indiánok teljes szívvel hallgatták a Krisztusról szóló történeteket, ismertek egy Atya, Fiú, Anya által alkotott szentháromságot és megvoltak elégedve a papokkal, hogy habár névcserével is, de milyen jól ismerik az ők legendáikat. Csupán a spanyolok (akikről az a mondás járta, hogy gőgjüknél csak tudatlanságuk volt nagyobb) nem akarták észrevenni a hasonlóságot.

A mayáknál a denevér a halál istene. Székelyföldön a kuvikot halálbagolynak is nevezik és elzavarják, ha rázendít valakinek a portáján.

Hogy honnan ez a sok hasonlóság?

Lassan ezt is megtudjuk.

Még emlékeznek

Elment a rózsám Dél-Amerikába, de én nem megyek utána – dalolgatja a székely legény két pohár pálinka után. Észak-Amerikában annyira megváltoztak a helynevek, hogy ma már nehéz volna az ősi neveket megtalálni. De a Mexikói-öböl és a Karib-tengerbe benyúló Yucatan (Lyukatán?) félszigeten ismerős neveket találunk: Zetelak. Az Udvarhely melletti Zetelakától néhány kilométer a Kalonda tető. Itt is megtaláljuk az itt Calante-nak írt helységet, tőle néhány kilométer Csákhon. De Hunchich (hun csics – a szó csúcsot jelent az ős nyelvben) mellett ott van Hun-Sektaman. A 'hun' szó ismert. A 'sek', ha zöngésen ejtjük, az is, és 'Taman' a Kárpát-medence egyik legelterjedtebb hegységneve. Aztán ott van Kan-kun vagy Csákán-tok vagy Csicsán. A félszigettől délre ott van Nitrai, Mucsá,

Méra, Mérajó, Csécsén, Ozora, Cseppel, Arajd, Tinka, de ha Dél-amerikába kalandozunk, nézzük meg a tavak neveit: Palánka, Pásztó, Bogota, Tisza, Satya, Komoró, Tokvári, Maróti, Árpa, Kunapó, Balasa, Asszkáta, Topánka, Sió de helységnevek Magura, Kuna, Taraba, Balázs, Kanyári, Turapó, Csimboraszó, Bajóvár, Vármakó, Lupavári, Kozma, Tokaj, Csángó, Ácsura, Küküllő, Karádi, Keveügek, Mura, Kalota, Inoka, Patalak, Csicsó, Makó, Vajka, Kaszapere, Bogota, Karabélla.

De ha már Dél Amerikában tartunk eszembe jutott a Naszka fennsík. Kiejtése Naszka – Naska. Mint tudjuk, hatalmas fennsík, melyen különböző, csak repülőgépből látható rajzok találhatók. Csíksomlyótól légvonalban néhány km. Naska-lat, egy hatalmas fennsík, amely úgy fest, mint ha a Nagyhagymás testvérét valaki derékban legyalulta volna. A csupasz sziklát meghordta volna egy olyan 1,5 m vastag földréteggel, melyet befűvesített. A fennsík peremén vastag védőfalat hagyott, hogy a földréteget ne vigye le a szél, eső. A 2. világháború alatt a szemfüles németek ide rendelték a csapattestektől leszakadt katonákat és nehézbombázókat, csapatszállító repülőgépeket küldtek utánuk. Tőle 150 km-re északra egy másik hegyet pucoltak le ilyen szépen. Ezt a nép nyelve Isten Székének hívja. Tőle délre Kézdivásárhelytől nem messze tényleg úgy vágták le a sziklát, mint a széket, hogy van ülőkéje, háttámlája, gyönyörűen lecsiszolva, de olyan méretű, mintha egy elképzelhetetlenül nagy óriás kellene ott helyet foglaljon.

Dél-Amerikában a keleti égbolt és a tűz istene volt Xipe-Totec, míg az északi égbolt rejtélyes urát Két-arcúnak nevezték. Komoly csillagászati ismereteik voltak és a tudást számukra elhozó kék szemű, szakállas fehér ember, miután meghalt, az esthajnalcsillagban született újjá. Az érdekesség csupán az, hogy ugyanezen legendák különböző formákban, különböző nevű szereplőkkel mindenik földrészen feltűnnek egymástól aránylag távol eső korokban. Mindenki arról beszélt, hogy a földi élet egy próba, amelyhez leküldték a hallhatatlan lelket, és utak vannak egyik világból a másikba, amellyel meg lehet kerülni a halál, újjászületés ciklusait.

Ha összehasonlítjuk az amerikai indiánok és a székely magyar ősi hitvilág maradványait, furcsa dolgokra bukkanunk. Kezdjük egy név elemzéssel. Az egyiptomiak a csaba szót hadként ismerték. A magyarban is ismerjük a csapat, Csaba királyfi hada kifejezéseket.

Az ősi magyar hitvilágban nincsen földalatti pokol. A lélek felfele megy. Minden ember egy csillag. Ha lehull egy csillag, meghalt valaki, de nem fizikai értelemben, hanem egy lélek újabb földi életre kárhoztatott. A megölt ellenségek szolgaként mennek a hősök előtt a magyar hitvilágban. Emlekezzünk Lehelre, aki miután ellenségét fejbe vágja, rárivall:

„Szolgámként méssz a másvilágra!”

Ugyanezt találjuk az amerikai indián vagy az egyiptomi hitvilágban. Mindkettő a Tejútba képzelel el elesett hőseit. Az örök vadászmezőkön. Er-

ről mindannyiunknak eszébe jut Csaba királyfi csillagösvénye, ahol eltávozott hőseink lovagolnak, de ha a székelyeket baj éri, visszatérnek segítségünkre. Ma Csaba királyfit képzeljük a Tejútra, de eredetileg Ménrót (Nimród) apánkat tudta ott a székely hagyomány, és tudogatja ma is.

Az amerikai indián Manituhoz fohászkodik. Az ókori Egyiptomban Menész fáraó az isteni eredetű király. Ebben csak az az érdekesség, hogy a hieroglifák olvasata szerint nem ezt a görög nevet kapjuk, hanem szép tisztán kiadják a Ménes nevet. A Ménes mellett mi használjuk a Monyas szót is. Fellapozva a vallástörténetet, találkozom egy Maniteista őskeresztény áramlattal keleten. Egyesek az 5. századra teszik egy Mani nevű vallásújító tevékenységét, mások azt állítják, hogy ez a legkorábbi vallási irányzat, melynek csak utórezgése az összes többi vallás.

Engem csak az zavar, hogy a keleti Mani-teizmus és az amerikai Manitu valamint az egyiptomi Menes vagy Ménes nevek, a tibeti „Om Mani...” miért annyira egyformák. És miért annyira egyformák az étellel-halállal kapcsolatos elképzelések.

Más „érdekes” megállapításai is vannak történelem szemléletünknek. Például, hogy az amerikai indiánok nem ismerték a lovat. Megértem azt, hogy az első hullám, amely benépesítette ezt a távoli világrészt még nem ismerte a lovat, de a második, aki szárazföldön ment át, mert a tengerek szintje több mint 300 méterrel volt alacsonyabb, mint ma, miért nem vitt lovat magával, s ha nem vitt, honnan kerül a Kolumbusz előtti sírokbalovak csontváza.

Ajándékba küldték a rokonok postán? Hiszen mostanában számos letben találtak. A második lovas gondom, hogy a spanyolok elsősorban egy-színű lovakat használtak, arabs típusokat, melyeket a mórok honosítottak meg náluk. Az amerikai indiánok lovai mégis ezeknek ellentétei. Nagy fejűek, zömökek, középmagasak és – kapaszkodjunk meg – hatalmas fehér, sárga, vörös foltokkal tarkítottak, mint az ázsiai népek, vagy mint a magyarok lovai. Ezek hogy kerültek oda?

Az indiánokat sátorlakóknak kiáltották ki, ugyanúgy, mint minket, magyarokat. A régi magyar nemezzel borított sátrakat meg lehet nézni. Hatalmasak, bonyolult munkával hozták létre és a mai fogalmakkal is civilizált életkörülményeket lehetett benne teremteni. De az indiánoknál nem így van. Híres építészek voltak. Elsősorban kőből. Útjaik vetekedtek a perzsa utakkal.

De az indiánok sátrat, azt nem tudtak készíteni.

Egy pár karót összebogoztak, állatbőrökkel beborították, ami csak arra volt jó, hogy a szélről vagy a tűző naptól védje őket. Az ő sátorlakó életük az üldöztetésekkel kezdődött.

Miért pusztultak ki olyan hirtelen a gyarmatosítás kezdetekor? Azért, amiért minden más túlságosan emberséges gondolkodású társadalom.

Azért, amiért a mi társadalmunk is ki fog pusztulni.

„Ne ölj“, „ha valaki megdobott kővel dobd meg kenyérrel“. Hozzátehetném, hogyha valaki elpusztítja a családot, testvéreid ezreit, te állítsd törvényszék elé és igyekezz minél civilizáltabb körülményeket teremteni arra a pár évre, amíg börtönben tartod. A magyartól is mindig idegen volt a „szemet szemért“ magatartás.

Így aztán minél embertelenebb egy társadalom, annál inkább terjeszkedik.

Spanyol hittérítők szavait nyugodtan végighallgatták az indiánok. Amikor ők is kezdték mesélni nagyon is hasonló legendájukat, a papok dührohamot kaptak. Az indiánok csodálkozva nézték őket:

„Mi végighallgattuk a ti meséiteket, ti miért nem akarjátok végighallgatni a miénket?“

Életfa

Gyerekkoromban jellegzetes kétlaki életet éltem. A tanítási idő alatt, – óvoda apácáknál, iskola, majd állami iskola –, a városi gyerek életét kellett élnem. Délutánonként elcsavarogtam Gyergyószentmiklós város Gyilkostó felé eső részére, amit Felszegnek neveznek. Jellegzetes falusi környezetbe csöppentem. Ditrói rokonokhoz elmenve nyáron, szintén falusi környezetben éltem. Megfigyeltem, hogy a surmó legénykék április közepén már nagyon figyelik a fákat – kizöldülnek a levelek vagy nem. Lesz szép leveles fa hónap végén vagy nem. Eleinte nem tudtam miért, aztán rájöttem, mikor én magam is ugyanúgy rettegettem, hogy vajon milyen lesz az idő. A hideg gyergyói tavaszban a fák levelei szép nagyokra megnőnek-e május elsejére.

Mert május elsején fiatal legénykék leveles fát vágtak ki, amit vagy neki támasztottak, vagy felszegeltek a lányka szülei kapujára.

Ez addig volt ott, amíg a levelei el nem hervadtak, utána illett elvinni, de vigyázni kellett, valaki ki ne cserélje levél nélküli fára, mert nagy sértést jelentett, és hogyha bementél a lányos udvarra, lehet, hogy egy-kettőre pucoltál is kifelé, mert a lány apja megnadrágolt.

Érdekes népi szokás. Lakodalomkor ugyancsak kidíszítették ilyen leveles fával a kaput. Az ökörnek a szarvát díszítették pántlikával, édességekkel. Egy fenyőfát állítottak a járomra, amit szintén édességekkel díszítettek, és ezt úgy nevezték, hogy életfa. Hasonlított a karácsonyfára, amit szintén édességekkel díszítenek fel elsősorban. Miért hangsúlyozom ki ezt én? Mert az édességekkel való díszítést, tessék megnézni nyugati népek-

nél: olaszok, angolok, franciák díszeket tesznek a karácsonyfára, de édes-séget nem. Állítólag mi a németektől vettük át azt a szokást, hogy karácsonyfát díszítsünk. Jó, elhiszem, mindent a németektől vettünk át, vagy az oroszoktól, nekünk semmink nem volt, de a domokosi székely mikor járt Németországban, hogy a kapuját is ugyanúgy díszítse fel, miért nevezi ezt életfának s mi ez az életfa?

Először a kapura felrakott májusfának a sorsát nézzük meg őseinknél. Általában a házasság előtti tavaszon tette a legény a jövődöbeliének a kapujára.

Miért kellett kizárólag leveles fából legyen? A kapu előtt kiszáradt és abból készült a nyári szállás, a sátor központi tartópillére, az úgynevezett istenfa. Általában 4-5 méter magas volt. Mikor leszáradt, amire nem volt szükség levágták, ágakat hagytak, amire majd a sátor közepiben akasztgattak bizonyos dolgokat, s ez tartotta a sátor tetején a sátor kerekét és a füst vagy levegő elzáró sisakot is. Tehát különbség mutatkozik a csupán pántlikákkal díszített kapukra akasztott fák és a karácsonyfa vagy az életfa között. A karácsonyfa, az életfa fenyőből, lehetőleg ezüstfenyőből díszítődik és amolyan bőség szaruként jelenik meg a családok életében karácsonykor, lakodalomkor.

Neve miért életfa? Miért tartalmaz általában hét rend ágat. Úgy vágják le a fát, hogy hét rend ág legyen körös-körül, ami oldalra kinyúlik. Ez az életfa. Ugyancsak az életfával kapcsolatos, hogy a tetejére csillagot tesznek, a Vénuszt, tehát Nagyboldogasszony, Szűzanya csillagát, holdat (általában aprósütemény alapanyagból), Babba Mária, Nagyboldogasszonynak az égítése, de sohasem tesznek nap jelvényt. Még Karácsonykor sem.

Régebb bizony furcsának tűnt nekem, hogy az összes székely faluban megtalálom az életfát ezen a néven, ugyanúgy, mint a mezopotámiai hitvilágban. Akkor még tudtam, hogy mi körülbelül az ezredfordulókor kerültünk valahonnan elő, lepottyantottak. Rokonaink csak a finnek s az ugorok. Hát akkor miért azonos a mi életfánk a mezopotámiai életfával? Még nagyobb volt a megdöbbenésem, amikor ezzel az életfával az amerikai indiánok szimbólumvilágánál találkoztam. Náluk is hét ága van az életfának. Az ágak végén nagy-nagy levelek. Tehát azonos a székely mesékben található égisz érő fával, amelyiknek az ágán, ha egyet ugrassz egy levélre, egy más világba kerülsz.

A hetes számot egyszerű megmagyarázni, vagy nagyon is bonyolult, lehetetlen.

A Föld a Naprendszerben, ha kívülről számítjuk, a hetedik bolygó. Ha a Nap felől számítjuk, a harmadik bolygó. Az összes eddig ismert hiedelmvilágban a hármas és a hetes szent szám. De honnan tudtak erről a régiek? Amikor a sumér agyagtáblákat kezdték megfejteni, legnagyobb meglepetésükre a kutatók megtalálták az összes égitest pályájának a leírását, nagyságát, távolságát a Naptól, a Földtől. Mindebben az a csodálatos, hogy

nemrég még úgy tudtuk, hogy a Föld a világ közepe. Aztán lassan-lassan, az 1700-as évektől kezdtük a különböző bolygókat megkülönböztetni, felfedezni, hogy ezek mik is lehetnek. A Plútót, amelyik a sumér agyagtáblákon ott van, 1935-ben pillantják meg legelőször a csillagászok. Azután számítják ki pályáját, stb.

A suméroknak és utódaiknak komoly csillagászati ismereteik voltak. A szintjük olyan volt, amit az előbbieken is láthattunk. Tőlük a környező népek is megtanulták és meg is tartották a tudást, különösen népi formákban. Hiába volt a sötét középkor Európában, hiába volt a szinte pokoli tobzódása a tudatlanságnak. Ha valaki többet tudott, mint a másik, azzal máglyára, azt elpusztítani, azt kigúnyolni, azt félreállítani. A nép tudta, amit tudott. Az egyik legjobb hagyományőrző a székely, hogy ne soroljam többi rokonnépét. Az életfa élelemmel, finomságokkal van tele. Az életfa Inának, a sumér Nagyboldogasszonynak a szimbóluma volt, ahogy a következőkben látni fogjuk. Hozzá kapcsoltak eleink mindent, ami jó volt, ami szép volt, amire az embernek szüksége volt. Inana (In=én, ana=anya) adta az embereknek a termést, a búzaföldeknek, a fáknek, az állatállománynak szaporodását. Ő adta a bőséget. Persze mi erről nem tudunk. A latin Fortuna istenasszony a bőség szarujával, amelyik Inana egyik tevékenységének a nagyon késői utóérzése, amit a latinok az etruszoktól vettek át, mindnyájunk előtt ismert. Ezt bezzeg tanítjuk az iskolában. De mi nem Fortuna asszonynak állítunk életfát, hanem Nagyboldogasszonyunktól kérünk bőséget. Ezért van a lakodalomkor az életfa. Miért az ökrök jármán? Mert ökrökkel viszik a lányos háztól a kelengyét. És a lányos háztól kell jöjjön a gyerekáldás is, a gyerekbőség az új házba. Ezért állítják fel az életfát a lányos ház menete előtt. A szekérrúd legelső lyukába állítják be, mögéje szorítják be az ökrök jármának fenntartó szíját, a küszküllőt.

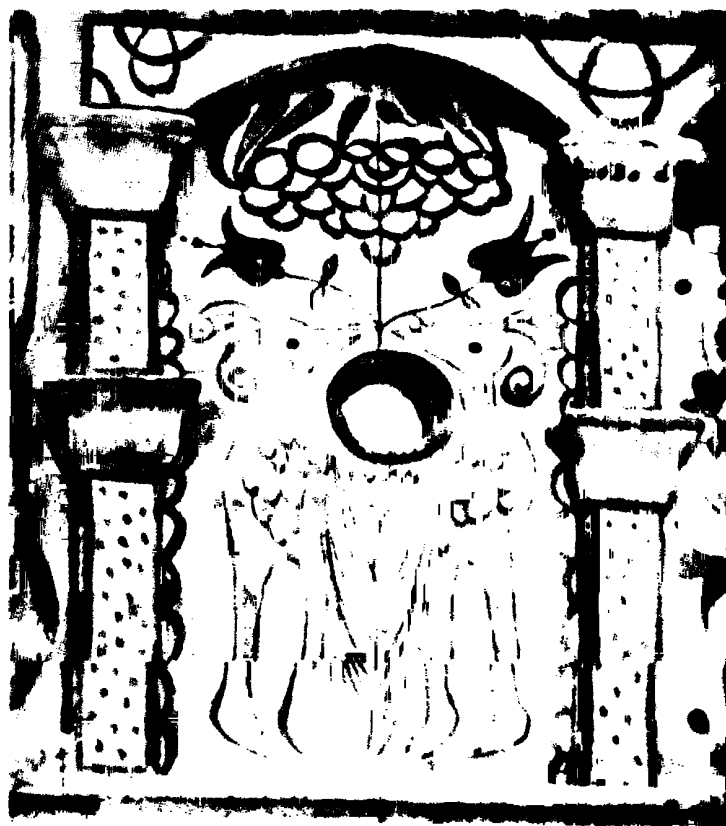
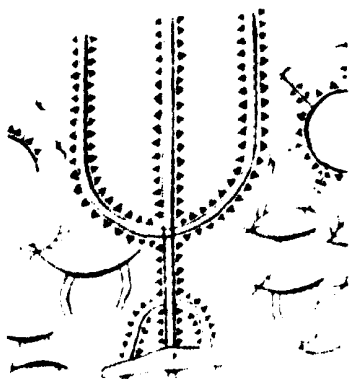
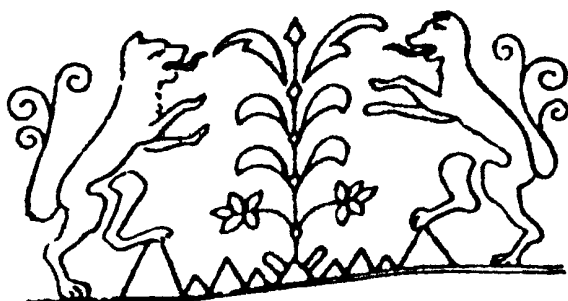
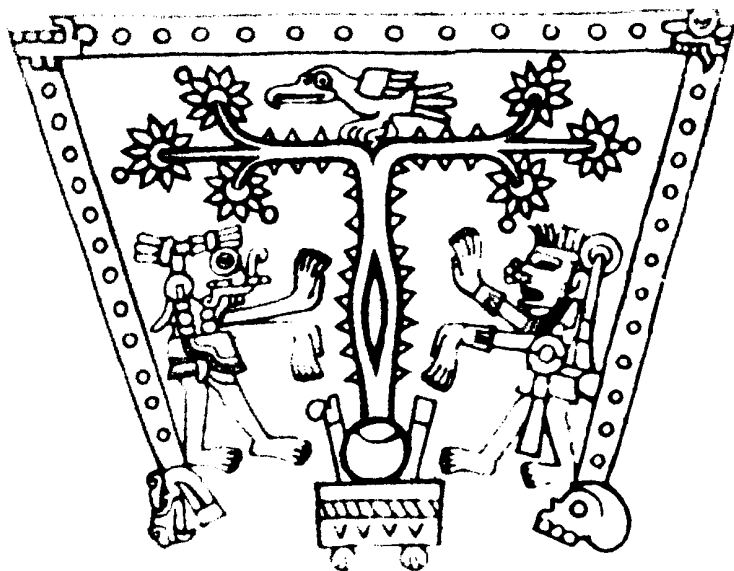
De hogy néz ki a mezopotámiai életfa? Nem érdekel minket a babiloni, mert az már egy ilyen utórezgés, már egy keveredés, már egy beszennyezett formája a legősibb hitnek. De hogy nézett ki Szemúr népének, a sumérnak az életfája. A sumér életfa szinte eredeti formájában él ma is az indiai és tibeti tanításokban. Szimbóluma ugyanúgy, mint a sumérban, botra tekeredő fekete és fehér kígyó, melyek az Ida(!) pozitív és Pingala negatív kisugárzást szimbolizálják. A bot tetején szárnyak. Tehát a tollas kígyó nemcsak indián szimbólum. A nagylevelű életfa indián, sumér, tibeti vagy akár székely előfordulása jelöli a hét bolygón kívül az emberi testben található hét energia központot. Ezeket csakrának nevezik. A következő képpen rögzítik: fejtető – agyalapi mirigy, homlok – tobozmirigy, nyak – pajzsmirigy, szív – csecsemőmirigy, has – hasnyálmirigy, keresztcsont – petefészek/here, alap – mellékvese. Amiket felsoroltunk hormontermelő szervek, melyek az élet működést szabályozzák. Nagyon rég felismerték ezek fontosságát. Maga a csakra szanszkrit szó, jelentése kerék. A mennyország kapuinak is nevezik őket. A jól működő mirigyek az emberi test kie-

gyensúlyozottságát, könnyedségét biztosítják. Az ilyen ember szinte sugárzik, repül.

Ez a jelkép a suméroktól kiindulva de (nem tudjuk, hogy ők honnan vették) Inanna, az élet anyjának, akit Nagyboldogasszonynak is neveznek, életfája. Az egyiptomi Hermészt (azonosítják Thottal, a tudás istenével) ugyancsak ezzel az életfával ábrázolják. A Jelenések könyvében a Napba öltözött asszonyról írnak, akinek a nagy sas két szárnya adatott. Nekem csak az a furcsa, hogy a székelyek a somlyói szűzanyát Babba Máriának, tehát hold istenasszonyának vagy Napba öltözött istenasszonynak is nevezik.

Hiába próbálunk oroszlánból birkát faragni. Éhen döglök, de nem fog legelni.

Életfa ábrázolások:

A gyergyószárhegyi kastély csipkézete.

Kelták

Fiatal székely orvos a diktatúra bilincseitől menekülve valahogy átvergődött a vasfüggönyön, és egyenesen Németországban állt meg. Az első évek pokolian nehezek voltak. Munkahelyet kellett szerezni, mert meg kellett élni. Majd különbözeti vizsgák, államvizsga, gyakornoki idő, és orvosként az első évek. Bizony még arra se ért volna rá, hogy meghaljon. Az első évek szinte emberfeletti erőfeszítéseit jól ismerik, akik próbálták. Mikor minden helyreállt: munkahely, lakás, autó, bankbetét, egy olyan valami körvonalazódott, amire sose gondolt volna. Az erős honvágy, a még erősebb magyarságérzés. Tudják, akik próbálták. Hazafelé zárva voltak a határok. Mikor úgy érezte, nem lehet kibírni, elindult Nyugat felé. Nézegette a térképet, a helységnévtáblákat. A német, majd a francia táblákon kereste a magyar értelmet, csak úgy unalmában, s azon szórakozott, hogy nagyon sok Magyarországon vagy Székelyföldön is érthető lenne közülük. Megdöbbsen, mikor egy táblán ezt olvasta – Magor. Bretagneban ki volt írva Plumagor. Ide már bement. A főterén egy szoborcsoporthat talált, amely vadászó testvérpárt ábrázolt csodaszarvassal. Most már szétnézett. A házak stílusa a szovátai, borszéki régi villákat juttatta eszébe. Mellettük galambdúcos székely kapuk. Csak a faragás hiányzott róluk.

Megriadt. Azt hitte, hogy az erős honvágy miatt agya furcsa játékot játszik vele. Át is hajókázott gyorsan Írországba, majd Skóciába. De itt már tényleg betegnek érezte magát. Tessék elképzelni, hogy a kőkapukról dús bajuszú, kerek arcú emberfejek néztek rá. Ilyenek előtt álldogált gyerekkorában a székelykeresztúri múzeumban. Volt annyi lélekjelenléte, hogy érdeklődni kezdett az ottani szakemberektől. A válaszok lassan megnyugtatták, de felpiszkálták kíváncsiságát is. Azután minden szabad idejét kutatással töltötte – mesélte az óbudai kiskocsmakertjében egy langyos augusztusi estén. De már nem mint ismeretlen, hazátlan orvos. Sanyi barátunk könyvei feltűnést keltettek, s mint kelta szakértő egy nemzetközi történelmi nagygyűlésen vett részt. Innen húzódtunk székelyekül, a csendes nyári estében, hogy nyugodtan kibeszélgethessük magunkat. Tőle tudtam meg, hogy Írország lakosságának az egyharmada, Walesben, Skóciában százezer, Cornwallban néhány ezer, és Bretagneban a lakosság egyharmada még mindig beszéli ősi nyelvét. Egy fiatal walesi szerint nagyon nehéz az ír nyelv. Olyan, mint a magyar vagy a török, s ő ezért inkább az angolt beszéli.

A világon körülbelül 15 millióan vallják magukat írnek, ebből 8,5 millió Észak-Amerikában él.

Említette, hogy Írországbana hegyek között klánokba szerveződve élnek még ma is, ugyan úgy, mint nálunk a székek, fiúszékek. Hazatérve megkerestem az Interneten a kelta régészeti anyagokat.

Gyorsan megtaláltam a Székelyföldről is ismert kelta fejeket. De még ennél is érdekesebbek voltak a sisakjaik. Mintha Árpád apánk vitézei adták volna kölcsön nyugati barátaiknak. Az egyik sisakon lengő szárnyú sólyom. Itthon vagyunk... Ezek hunok, gondoltam. De amikor megláttam az áldozó edényeiket, már nem is gondoltam, mert láttam. Azon kívül, hogy ugyanazon célra készültek, még formában és minőségben is azonosak a híres ordoszi üstökkel. Oroszlánnal, szarvassal, a jellegzetes hun sárkánnyal, sólyommal díszítették. Ékszereiken, épp úgy, mint a kultikus edényeiken, szinte kizárólag az Istenanya, a sumér Félhold, mely a termékenység jele, a magyar mondavilágból ismert állatok. Nem is beszélve az indás-griffes motívumokról.

Mintha a híres szkíta ötvösművészek műhelyeiből kerültek volna elő (nem elírás, a hunok a szkítáktól ma már gyakorlatilag egyazon nép különböző ágainak tartják).

Belepillantottam vallási szokásaikba. Rengeteget hallottunk a ménhírekről. Ezt jellegzetes angliai kultikus helynek ismerjük.

S ha azt is tudjuk, hogy a druidák fehér lovat áldoznak az istennek...?! Nagyon erős náluk az anu (anyu) földanya kultusz. Gondoljunk a magyar tordák, táltosok fő áldozati állatára, a fehér lóra, Erős istennőre, aki a kereszténységben is megtartotta székelyföldön Nagyboldogasszony nevét. Marlboroughban óriási, csak távolról látható fehér ló ábrázolást készítettek hajdankorban egy domboldalon. Mészkből rakták ki.

Csak távolról látható fehér ló ábrázolást készítettek hajdankorban egy domboldalon.

Hasonló jelenséget, eszméket találtam egyéb vonatkozásban is. Druidák=tordák kiképzése két évtizedig tartott. Egyisten hívők, kinek jelképe a napkorong. Tisztelték a tüzet is. Szent állataik: csodaszarvas, sólyom, griffmadár, oroszlán, bika, táltos ló. A világot Istenatya hozta létre és Földanya az életet.

A kelta Mennydörgő Isten neve Taranis volt. Később látni fogjuk, hogy az etruszk fejedelmek mindig a Tarquin törzsből származtak, de még a római szenátus is mindig a Tarquinius család vezetése alatt állt. A magyarok szellemi vezetőjét, a Kendét mindig a Tarján törzs adta.

A patriarchátus megjelenésével az istenük neve a bretonoknál Oet=ős, íreknél Nuad-hu=Nagy atya, s ha belegondolunk, hogy a hun szórak eredet, forrás értelme van. Tibetben ugyancsak. Ma is. A mongoloknál a 'hun' férfit jelent. A bretonoknál tehát jelentheti a Nagy Féfit is. Másik neve Ulaid (kiejtése: öled) eszembe juttatja a magyar Előd szót.

Még egy érdekes jelenség. Borvo az a gall istenség, akit a gyógyvizek atyjának tartanak. A szó – forró, vagy bugyogó vizet – ásványvizet jelent. Érdekes, hogy a székely nyelv nem használja az ásványvíz kifejezést. Székelyföldön borvizek vannak. Kultushelyeik a körtemplomokon kívül szent fák, ligetek és források voltak.

Pagonyok.

Írországból ismerjük a szakrális király fogalmát és azt, hogy az országot az Istenanyának ajánlották fel. Gondoljunk bele, Szent Istvánt ír származású püspök koronázza és Magyarországot a Szűzanyának ajánlja fel Szent királyunk.

Temetkezési helyként kurgánt hordtak össze, azt a típust, amely megtalálható az Úr-i királysíroktól Kelet-Ázsiáig. Náluk is szokás volt a sírdombokba, földbe szúrni egy kardot. Ezért hasonló a kelta Arthur király és Attila mondája – egyrészt

Kalad-kaladjaik (kard-jaik, amiket magukkal vittek a kalandjaikra) híresek voltak és félelmetesek. Gyapjú köpenyük neve zagi=zeke, ugyan úgy, mint a székelyeknél. A kelta jogban, az akkori Európában egyedül álló törvényként jelent meg az orvosi ellátás és kórházak. Kitűnő útépítők voltak, ugyanúgy, mint a székelyek. Óriási befolyásuk volt a római kultúra fejlődésére. Későbbiekben majd rájövünk az okára is.

Érdekes szavakat használnak. Mint már említettem fennebb a Druida=Torda (táltos rend nálunk) 'alta'=áldás, 'gui'=ige, 'reic'=rege, 'rionn'=róni (faragni), 'riabh'=rovás, 'beth'=betű, 'cearr'=kár, 'bá'=báj. A walesieknél 'bai'=baj. Az ír 'takar'=képmás, másolat, nálunk tükör, 'siuil'=sellő, tündér, 'céili'=táncház, kaláka, 'mionn'=párta, eskü, nálunk menyecske, menyegző, 'nas-adh'=nász (a maroszeiek a násznagyot hívják nászomnak), 'tórramh'=tór, 'si'=sír halom, 'briste'=briccses nadrag, 'kabájste'=káposzta (japán kyabesti), 'scolog'=szolga, 'korr'=horog, 'folt'=fürt, 'sail'=sár, 'gasur'=ficsur (gazúr?). Ma is az ír nyelven a 'rún'=titok. Ezt a szót találjuk a germán a rúnák megnevezésében. Írásuk rovásírás volt

Mi az ír nyelvből néhány példát ragadtunk ki, de dr. Timaru Kast Sándor több ezer szót közöl, bemutatja, hogy a kelta származású nyelvekben használt hangalak, értelem azonos az általunk használtakkal.

Jellegzetes kőkorszaki kerámiájuk szalagdíszes, amit Japánig megtalálunk az i. e. 6-5. évezredek körül, s melynek fő fészke a Kukutén-Erősd-Tordos-i kultúrából ismert.

Bronzfeldolgozásuk az erdélyi bronzsal mutat azonosságot.

A hunok, a kelták és a szkíták nyakukon nyakperecet, torques-t viseltek. Aranyból, ezüsből készítették és a torkuknál végződött díszített formában.

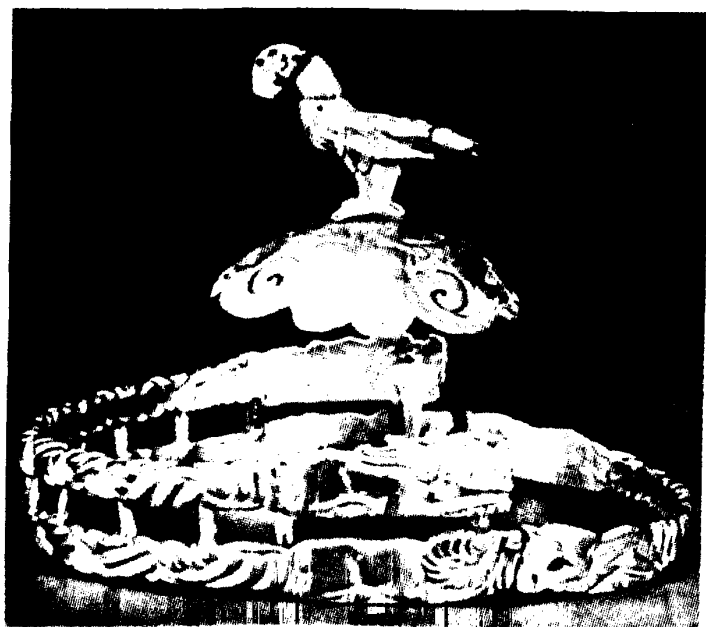
Törzseik nevei a szkítáknál is megtalálhatók. Egyebekben is nagyon hasonlóak a szkítákhoz. Népviselőjük, zenéjük gyökereit ma is a Turánban keresik. Embertanilag is Turáni típusúak.

Az írek önmagukat Anatóliából (!) származtatják az i. e. VI-V. évezredből. Hosszú, dús bajuszuk, sisakjukon a sólyom madár, kitűnő lovas tudásuk, csavaros észjárásuk a keltákat nagyon is hasonlóvá teszik a székelyekhez vagy a székelyeket a keltákhoz. Ma is Nyugat-Európa leghíresebb lótenyésztője Írország, mint közép Európában Magyarország.

Tudjuk róluk, hogy a mai Budapest területén ősi kelta település volt, ahol a győztesek (keltául – bouda) medu-t, mézes italokat ittak. Társadalmuk demokratikus jellegű parasztközösség volt, egyenjogú tagokkal. Később megjelenik egy kimondottan harcra, védelemre szakosodott társadalmi réteg, tehát ugyanúgy, mint nálunk a székelyek. Nagyon tisztelték a bátorságot, vitézséget és a becsületet. Félelmetes harcosok voltak. Sőt ma se mondhatók kimondottan csendes embereknek.

Már nem is csodálkoztam az azonosságokon. Mert nem beszélhetünk csupán hasonlóságokról, a véletlen már szóba se jöhet.

A beszélgetést azzal fejeztük be, hogy a világ nagy, de hála Istennek, mi mindenhol előfordulunk benne.

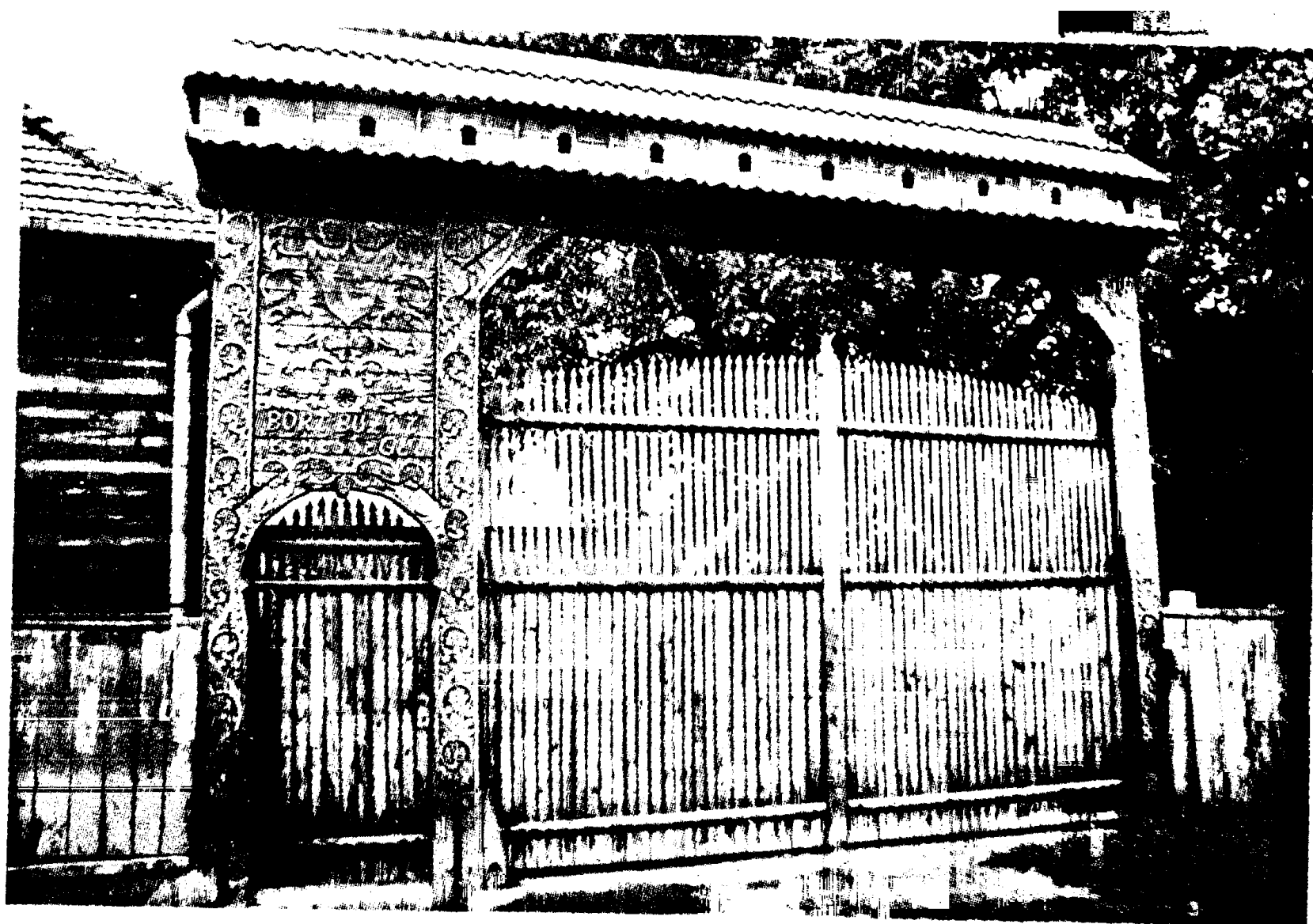
Ordosi hun vezér sapkadísz.

Kelta sisak.

Kelta ház. (Timaru Kast Sándor: Kelta magyarok, magyar kelták, Magyar Ház, Budapest, 1999.)

Székely kapu

Afrika, a fehér folt

Történészeink kedvenc módszere más történészek írásainak elolvasása, régészkedés, régebbi felíratok elolvasása, fejtegetése imitt-amott, de egyiknek sem nagy erénye a hatalmas utazások. Két dolog miatt: aránylag helyhez kötött foglalkozásnak számít a történészkedés, a másik, a történész általában szegény ember, nincs annyi pénze, mint annak, aki ipari tevékenységgel, kereskedelemmel kemény összegekhez jut, igaz, ezt java részben vissza is kell fordítsa, hogy fenntartsa üzletét.

A 19. sz. végén, a 20. sz. elején a vonat és a gyorsabb közlekedési eszközök általánosodásával megjelenik egy új mesterség, amelyiknek művelői több új adatot visznek be a történelem tudományba, mint maguk a történészek. Ezek geológusok, mérnökök. Miért? Különböző társaságok felkérlik őket távoli területeken geológiai kutatásra, építkezésekre. Folyik a harc a kőolaj, arany, gyémánt, ezüst és egyéb bányákért s a résztvevő szakemberek távoli vidékekre menvén ismerős dolgokkal találkoznak. Nagyon is ismerős dolgokkal, s amit ők közölnek, a történészek csendes hallgatását vonja maga után, vagy heves támadásukat. Ezek az emberek teljesen megváltoztatták a történelemszemléletet, pontosan azért, mert nem ragaszkodtak merev dogmákhoz. Nem is ismerték őket. Aztán jöttek a légi felvételek, a műholdakról készített felvételek, úgyhogy egy adott pillanatban ezeknek a használói többet tudnak egy országról, mint maguk a lakosok, akik ott vannak, ott születtek.

Érdekes esettel találkozunk a 60-as évek elején. Rhodézia és Botswana között egy angol bányásztársaság légi felvételeket készített. Ezeken a légi felvételeken érdekes romok jelennek meg, melyek alapján feltételezik egy nagyon is civilizált, fehér bőrű emberek által alapított államnak a létét ezen a területen az i. u. 1. században. Van egy olyan elmélet, hogy a pun háborúk után a karthágóiak egy része elmenekülve ide húzódik vissza és egy hatalmas birodalmat hoz létre. Az ilyen érdekes dolgokat napjainkban regényírók, bányászok, komolyabb anyagi eszközökkel rendelkező történészek gyorsan megpróbálják felderíteni.

Véletlenül a kezembe került Wilbur Smith, híres Afrika-szakértő, Angliában élő írónak, Napmadár c. kötete. Pontosán ezzel a témával foglalkozik. Mindenki igyekszik jó magyar szóval 'dokumentálódni', anyagot szerezni a regényéhez. Ugyanezt csinálja Wilbur Smith, a több mint 26 kötetén keresztül, amikor Afrika történelmét, földrajzát, társadalmát mutatja be, több ezer oldalas köteteiben. Nézzünk meg egy mondatot belőle (21. old.): „afrikai származású történész két történelmi tárgyú könyvet is írt, melyeket a fehér történészek, archeológusok és kritikusok hisztériásan támadnak. Gyerekkorában a nagyapjának, a törzs varázslójának és hagyományőrzőjének a tanítványa volt. Beavatásának részeként nagyapja hip-

notizálta, így véste be agyába a törzs teljes történelmét. Még most, harminc év után is transzba tud esni, és tökéletesen elő tudja hívni agyából az összes legendát, íratlan történelmet és varázstudományt.“

Nem írtuk volna le, ha ez a legenda mesélés nem bizonyult volna igaznak. Rokon népeink nem is olyan messze tőlünk, Elő-Ázsiában, néhány hét alatt kilenc millió sort tudtak lediktálni a Sorbone egyetem kutatóinak. A szalagok tömkelegét vitték haza 1997-ben. Ebben benne volt kozmogóniájuk, történelmük, minden, ami elképzelhető egy népről. De ne keresséjük idegen területeken. Nálunk az úgynevezett 'Arvisura' két nagy kötetéről, amit a Püski Kiadó adott ki, szintén azt állítják, hogy sugalmazás útján íródott. Egy kohász ember munkája a 20. sz. első feléből, akinek az írásai később igazolódtak be. Miután ő már rég meghalt. Egyrészéről még ma sem tudjuk, hogy úgy igaz, vagy sem.

Mielőtt tovább mennénk, tisztázzunk egy dolgot. Afrikáról hallunk, ismerjük a négereket, tompa orrúak, vastag szájúak, gyapjas hajúak. Ők lakják Afrikát. Hát nem épp így van. Afrikában rengeteg etnikum létezik: hamiták, arabok, pigmeusok, busmanok, boskopok, griquák, hottentották és negroidok. Alap népességük bizonyos százaléka a negroid típus, a többi kusita származék, ugyanaz a népesség, akiből az örmények, kurdok, hinduk, spanyolok származtak. Ezek között az emberek között, ha feketék is, nem találunk negroid típust, hanem európid típusú embereket találunk, vagy az apró pigmeusokat.

Térjünk vissza a nevekre. Az író pigmeus hőst Gálnak nevezi. Gál, aki Bál istenről kapta a nevét, sumér nyelven nagyot is jelent és Székelyföld teli van Gál névvel. A tanítással foglalkozó papnőt Tanitnak nevezi. Nem hiszem, hogy az angol kitalálta volna ezt a nevet, – Tanit. A magyarok történelmét sem kutatta. Az író, aki nagyon komolyan tanulmányozta az afrikai hitvilágot, Napisten és Holdistennő tisztelőknak írja le az ősi népességet.

Holdistennő nekünk is a telihold, Babba nevén, tiszteletünk tárgya volt. A Napot, mint az istenek legnagyobb ajándékát mi is tiszteltük. Az elhunyt harcosok szellemhadseregben tömörültek az égben. Előttünk ismert a Csaba királyfi csillagösvényén száguldó székely szellemhadsereg. Náluk nem fehér harisnyában képzelik el ezt a szellemhadsereget, hanem pálmalevéllel, lándzsával, de a lényeg ugyanaz. Az író regényét egy Opet nevezetű ország és ennek fővárosának a történetére alapozza. Ez az ország i. u. 200 és 400 között jött létre, írja, a kárthágói menekültek alapították. Jelképük az oroszlán. Megint álljunk meg. A kárthágóiakról majd később meglátjuk, hogy sumér utód nép és jelképük az oroszlán. Csupán az az érdekesség, hogy az oroszlán s a párdúc a legjellegzetesebb magyar jelképként ismert világszerte. A tőlük északra lakó népeket ariának nevezi és jelképük a kos, zászlójukon kos farok lengedez. Kos vagy kusita, amint leírtam az europoid vonású fekete emberek. Megint egy hasonlóság: a székelyföldön rengeteg sötétbőrű ember van, senki sem mondja róluk, hogy

ezek négernek. Árpád apánk is fekete bőrű volt, senki sem tartja afrikai négernek, de kusitának, kosnak igen. Erről természetesen az angol író nem tud, ő csak azt írja le amit ott talált. Leírja e népek területét. Itt egy nagy vízesés környékén van a Bar-Zeng, a Zeng hegység között, ma Chimanimani-hegységnek és Nemzeti Parknak hívják. Nem kell sok képzeletőhöz, hogy az isteni hegy nevében kétszer is megtaláljuk a Mani szót.

A regény nem rólunk szól, ez természetes, de a 600 oldalon ezek a nevek, ezek a jelenségek megütötték a szememet. Rögtön nekifogtam, és keresgélni kezdtem, hogy Afrikában maradtak-e meg magyarul érthető helynevek, a Zeng-hegység és az Oroszlán folyón kívül, s ha igen akkor hol. Meglepetésem nagyobb volt, mint Indiában. Afrikában, amelyről bőven állítottuk mindig, hogy az egy titokzatos, eldugott terület, rengeteg magyar nevet találunk. Ezeket a neveket a bennszülöttek használják. Bárki elmondhatná, hogy igen, de rengeteg magyar felfedező járult hozzá Afrika felderítéséhez. Igen ám, de ezek általában angol vagy német neveket adtak az általuk felfedezett folyóknak, vízeséseknek, tavaknak. Ők nem adtak olyan helyneveket, amit a bennszülött használna.

Az afrikai törzsek nevei. Délről Észak felé haladva találjuk a Kárász, Szeben, Báro-long, Szecseli, Szereci, Kalamári, Marikó, Kálunga, Ábla, Bucsum-bura, Szanda, Gyula, Mándigó, Garamánd, Tamacsek, Kert, Káma-ló és Sióta törzseket. Helységnevek: Komáti, Boróka, Csibota, Csitár, Gyoma, Bobula, Kodály, Lehel, Kikinda, Karika, Kalonda, Kálunga, Csángó, Ozora, Mándok, Kalota, Darányi, Buda (többször), Csángota, Tisza, Szilágyi, Ballassa, Garan, Salgó, Szegi-long, Bátori, Turán, Sikaszó, Karaszó, Magyarai, Szabír, Szabari, Kászon, Bodor, Kalocsa, Csíkdán, Sikonda, Berettó, Borkú, Tagháza, Tátrarét, Tamánhíd, Búza, Borcsa, Hun, Nádor, Bárdi, Karima, Cicelle, Koronka, Ibafa, Csongor.

Víz- domborzatnév: Baravári, Boróka, Kamuti, Pandula, Csikágó, Makókok, Turjáni, Kalonda (többször) Mikola, Baraton, Pécsi-pét, Tokaj, Tilalom, Zala, Bátori, Magura, Csaba, Bánát, Tihani, Tisza, Darú, Palocsa, Tarna, Zalán, Atila, Budafa, Arad, Mágor, Mura, Csanád, Avatag, Hunúr, Rába, Torda, Tokodi, Úzonga, Magari, Aranka, Tiszavári, Abalak, Marosi, Csabaléva, Dunacsén, Nap-onga, Katona, Zeng (vízesés), Tiszabér.

Furcsának, most már teljesen hihetetlennek tűnik. Aki velünk marad még az olvasásban, majd meglátja, hogy ebben semmi hihetetlen nincs. Az emberiség több ezer éves történelme alatt ide-oda vándorolt, volt egy alap-kultúrája, majd azzal is megismerkedünk. Volt egy alapnyelve, azt is megnézzük alaposan. Nyomait a mai napig is megtaláljuk a világon bárhol.

A nyolcvanas évek végén Magyarországra érkezett Afrikából egy fekete bőrű fiatalokból álló csoport. Azt állították, hogy ők magyarok. Bemutatta őket a TV, az írott sajtó, több találkozót rendeztek velük. Kész is volt a magyarázat, hogy elkóborolt magyar származású keresztes vitézek utódai.

Vajon?

Piramisok

Kufu, Keopsz, Mikerinosz, – hadarja a gimnazista fiam, mikor rápillant a címre – fáraók temetkezési helyei. Rabszolgák építették, kiket gabonával és hagymával élelmeztek. Körülbelül ennyit tud ma egy gimnazista a piramisokról, de nem hiszem, hogy más ennél sokkal többet tudna, pedig a fáraók múmiáin kívül óriási titkokat rejtegetnek a piramisok.

Mert hol van piramis? Hogy Egyiptomban van, azt tudjuk, hogy Kínában sokkal több és nagyobb piramis áll, mint Egyiptomban azt már kezdtük hallani a sajtóból, mint érdekesség. Hogy egész Ázsia és Európa tele van velük, arról még 30 évvel ezelőtt senki sem beszélhetett. Több száz piramist tártak fel a Nagy Pétertől-Gorbacsovig tartó korszakban keleti szomszédunknál. A feltárásokat mindig kemény katonai egységek őrizték, akik a kíváncsiskodókra szó nélkül lőttek. Amerika is tele van piramisokkal.

Miből készültek? Mindig a legkézenfekvőbb anyagból. Egyiptomban és Dél-Amerikában kőből. Euráziában földből. Mezopotámiában agyagtéglából.

Mit tartalmaztak ezek a piramisok? Úgy néz ki, hogy elsődleges szerepük a kultikus temetkezés. Ur városában feltárt ilyen sír emberáldozatot (74 csontváz), állatáldozatot, kocsit tartalmazott. A főhalottat fa ravatalra helyezték, melléje tették zeneszerszámaikat, táblajátékát, kozmetikumokat, ökrökkel vontatott szánkót hajcsárokkal, szolgálólányokat, katonákat, udvarhölgyeket és mindenkivel eltemették a vele járó ruhákat, ékszereket, szépítőszerkeket. Tehát mindent, amire szüksége volt a halottnak az életben, azt elküldték vele a túlvilágra.

Az egyiptomi piramisok leltárát, használati módját mindenki ismeri, csupán egy dologra szeretnék kitérni. A halott mellé az egyiptomiak nem temettek szolgahadat. Kis faszobrocskákat helyeztek a sírba, melyek feladata az volt, hogy sebtiben, ügyesen elvégezzenek minden olyan munkát, amire a túlvilágon gazdájuknak szüksége volt, vagy amit az istenek a gazdájukra róttak. A szobrok neve U-sebti volt. Elgondolkoztam a magyar paraszt egyiptológiai felkészültségéről. Mi ezt a szót évszázadok óta használjuk eredeti értelmében.

Már Nagy Péter cár idejében ásatások kezdődtek a Turánban. A legismertebb ilyen a pazyriki kurgánok egyike. Ezek átmérője általában 50 méter, közepében a sírgödör. A sírkamrák 20 m² körül, magasságuk 2 méterig. Lomblevelű gyalult deszkákkal padolták. Padlóját és falait nemez és gyapjúszőnyegek borították, csodálatosan faragott lábú asztal volt bennük és egyéb bútorszerek. A koporsó oldalát faragott állatábrázolások díszítették és bőrből kivágott kakas (gall kakas?) és szarvas alakokat terítettek még a koporsóra. A holttesteket mesterségesen mumifikálták. Mindenik sírba több, gyönyörűen felszerszámozott magas növésű, erős hátsólova temet-

tek. Érdekességük, hogy hegyes csákánnyal verték homlokon, mint másfél évezred múlva a honfoglalás kori magyarok. A lovak gyomrában szemes takarmányt találtak. Ruháikat vitézkötés, csizmáikat lótusz-minták díszítették és mindenik kurgánból nagy mennyiségű, 10-140 kilóig terjedő arany és ezüst ékszer volt a halotton, lovain, fegyverzetén, szerszámain. A pazyri sírok azért fontosak, mert a hideg hegyek között a fagy is tartósította őket. Így szinte olyan állapotban maradt minden, mint a temetés napján.

Mikor Kínáról írtunk, jeleztük a kínai császár hadseregének formáját, nagyságát. Azt is, hogy ez a piramis egy nagyon csekély mennyiségben feltárt részéből került elő. Ehhez még csak annyit fűznénk hozzá, hogy kevésbé ismert az egyik fáraóval eltemetett agyagtestőrség. Itt koromfekete, de európai arcú lándzsások tömegét tárták fel.

Keltáknál, kínaiaknál, egyiptomiaknál, szkítáknál, suméroknál már láttuk a temetkezés egységességét, azonosságát. Ugyanezzel találkozunk, csak bővebb, sziklába faragott, tudományosabb környezettel ellátott halottakkal a Dél-amerikai indiánoknál. Egyes népeknél aránylag korán eltűnik. Másoknál még ezer esztendővel ezelőtt megvolt. Mindenik területen vannak a temetkezésben apró egyedi sajátosságok, de a lényeg ugyanaz. A halottat társadalmi helyzetének megfelelő kísérettel, eszközökkel helyezni az ő lakásához hasonló sírba. A túlvilágon folytathassa megszokott életét, tárgyai, barátai, kedvenc állatai körében.

Nem volt televízió, nem volt világsajtó, mégis tudták a világ bármely pontján élő emberek, hogy miként kell ezt csinálni. Ma mikor Csíkszeredától Chicagoig félnapot sem tart az út, sőt szinte hamarabb odaér, mint ahogy elindult az ember, elképzelhetetlen miként tarthatták a kapcsolatot ősünk. Vagy annyira hagyománytisztelők voltak, hogy évezredekig megőrizték őshazájuk szokásait? Ezekről csupán formailag tértek el?

A piramisok, zikkuratok tudományos kutatások, kultikus cselekvések helyei voltak egyidőben. Csillagvizsgálók, megfigyelési pontok. Az eurázsiai piramis-kurgánok tetejére kőből, vagy fából készült férfi szobrokat állítottak. Székelyföldön egymástól látótávolságra hegyek csúcsain kisebb nagyobb várak épültek. Legtöbbjükben egy-két család lakott, de veszély esetén oda húzódott vissza a vidék lakossága. Ott tartották élelmiszerkészleteiket is. Ugyanúgy, mint az íreknél, bretagne-oknál. Nálunk is ezek a kis váracsákák erődített vártemplomokká fejlődnek a középkor folyamán. De helyenként még ma is ott tartja szalonnáját, kolbászát, sonkáját – a székely – a templom falában. Mise után lekanyarít belőle egy hétre valót. Templomudvarokon, legtöbb helyen, ma is fejfákat találhatunk, ide temetik a falu kiemelkedő személyiségeit.

A farkaslakiak szemében Tamási Áron mindenkit messze túl nőtt a falun. Őt nem a templom udvarára, hanem a szent hely dombjának legmagasabb pontjára temette a székely. Hogy miért? Mi tudjuk. A későbbiekben világossá válhat.

Ősi földön...

...nem a lábunk jár, csupán az eszünk. De hol is van ez az ősi föld? Néha a kaukázusi Magyarországot is emlegetik. Grúzia, Örményország területén olyan neveket találunk, mint Kiskevi, Galánta, Bognári, Kalota, Csikola, Kálauz, Csécsény, Ugar, Ugardánta, Patári, Valvár, Árpavár, Zoltánkend, Gyur-zallár, Velemér, Úrkarácsi, Mohács-kálla, Timárzók, Kalocsa, Kopár, Dosztakert, Kalakút, Kósa-kócán, Magyar, Kérigó, Csángó, Vervára, és törzsneveket mint Avar, Csécsény, Csákúr. Tőlük nyugatra a meotisz-tájék, az Azovi-tenger partja. A meotisi mocsarakat a mai Azovi tenger területén jelezték.

Saddam Hussein nem tartja arabnak magát. Perzsa utódnépnek nevezi országát. Az igaz, hogy az ország déli részén ott vannak Úr városa – az ősi sumér település – romjai. Körülötte és északra a következő földrajzi neveket találjuk: Szalma, Karádi, Budaúr, Aradi, Szú-vári, Kasziba (a mai székel nyelvben bicegős, két felé sántáló), Szabar, Turán, Pataki, Kislak, Kálakút, Magar, Zab, Csigalök, Pécs-Kabúr, Balavát, Kar-bala. Afganisztánban Kab-úr, Magar-el-sarif. Maguk a Tali-bánok (Deli) Dali-vezetők. Bántást irányítanak. Ezeken a területeken az emberek nagyon kevés százaléka tartja arabnak magát, sőt sértés valakit learabozni ugyanúgy, mint az Egyiptomban élő magát őshonosnak tartó népeiséget.

Amikor az arab Salem-mel köszönt, akkor Boldogasszonyunk napmádarát, a sólymot említi üdvözlő szóként. Ebből a szóból született a Nap sólyma, Yehu-Salem. Palesztinában is van arab nevű város és onnan is sorolhatnánk a neveket.

A Szfinxet a franciák nevezték el görög szóval titokzatosnak. A helyi lakosok a ami napig Abu Hun-nak nevezik, tehát Hun Atyá-nak. Kairó környékén van egy régi szent forrás, amit az arabok Ayn Ash Shems (Nap szeme) neveznek. A hagyomány szerint Szűz Mária (MA-ARI!) ennek a forrásnak a vizében mosta tisztára Jézus ruháit. A helyet, ahol ez a forrás feltör, a mai napig MATARI YAS: Magyar Jós vizének nevezik. A Sinai félszigeten haladt át az Egyiptomba vezető legforgalmasabb kereskedelmi út, ez volt a Wadi el MAGHARAH: Magyarok-útja. Az egyiptomi Honvárostól a Vörös-tenger felé húzódó hegy a MASARAH: Magyarok hegye. Egyiptomot a perzsák MUDRAYA, az asszírok MISRI, a törökök MUSIR néven ismerték illetve ismerik. Észak-Afrika mai három országának, Tunisznak, Algírnak és Marokkónak politikusai napjainkban is arról álmodoznak, hogy helyreállítsák a terület egységét s ezt a politikai ideált régi nevén MAGHR-Ebnek nevezik.

A Szentendrei út mellett elterülő Cora parkolójában két nyolcvan év körüli hölgy száll ki egy Daewoo Matiz gépkocsiból. Gyorsan elmondom

nekik, hogy a Daewoo, Dévú, Déva, Deva istent jelent szanszkrit és óperzsa nyelven.

A két mama rámnevet:

„Ó, fiatalember, ezek hozzánk képest gyerekek. Mi a sumérok őseitől származunk – megdöbbenésemre rámnevetnek – de lehet, hogy maga ezt egyelőre még nem tudja felfogni.“

A beteg Nyugat

Gyerekkoromban a kizsákmányoló apámnak államosították vagyonát, és kényszerlakhelyre Gyergyóba küldték. Szerencsémre. Mert itt éltek anyámnak testvérei, sógorai. Ötéves koromban, Ditró nagyközségben, híres legény lettem, s a gyerektelen anyai nagybátyám megfogta a kezemet, s átvitt a szomszédba Están sógorbácsihoz. Ő legidősebb nagynéném férje volt. A két bajszos, sovány székel egyezkedése rövid volt.

„Fúdd fel ezt a prikulicst!“ Están bátyám csak bólintott. „Hadd itt.“

Akkor még nem tudtam, hogy a fúdd fel, azt jelenti, hogy csinálj vele, amit akarsz, mert lehetetlen egy ember. A prikulics meg állandóan rendetlenkedő erdei manó. Azt sem, hogy a két székelnek azért zörögtek a csontjai, mert nemrég kerültek elő az orosz fogságból. Azt méginkább nem tudtam, hogy Están bátyám amolyan nevelésre szakosodott helyi táltosként működött, mielőtt katonának vitték volna. Nekem soha nem mondta, hogy ne csináljak valamit. Ha fára másztam, megjegyezte: „A felső ágak, ha letörnek, igyekezz az alsókban megkapaszkodni, me ha a földig esel, ágyba kerülsz.“ Ha a kútba másztam, megkérdezte, hogy a cipőm talpa tiszta-e, mert bemocskolhatom a vizet. Így aztán egyiket sem csináltam másodjára.

Szénacsinaláskor a Kelemen-havasok oldalában, éjszaka kifelé küldtünk egy buglya tetejére, s néztük a csillagos eget. A Holdat, amelyiken fázott az oláh pásztor, s kiteregette a kapcáit. A Göncölszekeret, amiből kettő volt. A nagy Están bátyámé, a kicsi az enyém. A Kaszás-csillagképben ott voltak őseink, s onnan figyelték, hogy mit csinálunk itt a Földön. A legfényesebb csillag körül élnek a rokonaink, akik sokkal nagyobbak és erősebbek, mint mi. Ők hoztak egy nagy hajóval minket ide, a havasok tövibe. Mi már ilyen kicsik voltunk, mint most, de a vezetőnk óriás volt. Ménrót atyának hívták. Majdnem olyan ereje volt, mint az Istennek. Rendet is tartott a Földön. De aztán hazament. Vissza-visszajön. Úgy, mint a Világ-ügyelő. Ő volt Csaba királyfi is. A Tejút a hadi útjuk. Ott élnek a világ elejétől. De ha baj van, jönnek. Má vótak vagy kétszer is. „Most mét nem jön-

nek?“ „Mert még nincs olyan nagy baj. Fennmaradunk.“ Azóta is topog az agyamban – fennmaradunk. Tudom. Están bátyám megmondta.

És mesélt, mesélt. Ha mentünk a szekérrel, mesélt, ha ültünk a kanapén, s ő szivarozgatott, mesélt. Ha szénát takartunk, mesélt. S nekem eszembe se jutott, hogy megijesztgessem az öregasszonyokat, dobozt kössek a kutya farkára, de még az sem, hogy eltekeregjek napszámba. Ő mindig mondogatta, hogy az Isten minden embert jónak teremtett. Aztán jött az ördög, s elrontotta a világ egyrészét. Csak azon lepődtem meg, hogy az ördögöt nem a föld alá képzelte el, hanem Nyugatra. Elmondta, hogy a világ egy nyelvet beszélt. S az egész Föld. Szerettük Teremtő Atyánkat, Boldogasszony Anyánkat, s Világügyelőnket, akit anyám Krisztusnak is nevezett.

Hosszú évtizedekig István bátyám fantáziájának tudtam be a sok-sok „mesét“, amit nekem mondott.

A minap felkértek, hogy vegyek részt egy nemzetközi tanácskozáson a középkori Magyarország várairól. Mivelhogy mindenki a magyar vérendszert a Keleti-Kárpátok gerincéig tárgyalja, tanulmányozni kezdtem, és külön kivetítettem a térképre a várak csoportjait, az Erdélyt északról délre átszelő Ördög-árkát, s valami furcsát tapasztaltam. A várak harci állása Nyugat felé irányult. Tehát nem Keletről számítottak ellenséges támadásra. Aki katona volt, tudja, hogy az erőket az ellenséges támadás felé csoportosítják, és nem fordítanak hátat neki. Kiszaladtam a tőlem 4-5 kilométernyire levő csíkpálfalvi váracskához, és megdöbbenve tapasztaltam, hogy a hatalmas földmunka (tanorok), mely megakadályozza a lovastámadás kibontakozását, Nyugat felé irányul. Egy óra múlva a híres sasfészek, a Bálványos-vár lábainál álltam, majd felmentem a romok közé. Meglepetésemre ugyan úgy, mint Pálfalván, Nyugat felé néz a vérendszer.

Keletről zsebrevágott kézzel be lehet sétálni.

De hát miért?

Én úgy tanultam, és tanítottam, hogy Magyarország az európai civilizáció védőpajzsa volt egy évezreden át, a Keletről betörő barbárok ellen.

Piatra Neamton (Moldva) kitűnő régészgárda tanulmányozza a kukuteni kultúrát.

Elmentem oda is.

Furcsa kérdéseket tettem fel: A kőkorszakbeli lakosság számáról. Kiderült, hogy népes településeken laktak, milliós nagyságrendű, nagyon értelmes emberek. Miután a környező természetet eléggé kihasználták, telepeiket felgyújtották, s továbbmentek egy újabb vidékre, közvetlen szomszédságukba. Mindig hagytak egy védősávot, egy tilalmast a régi és az új vidék között. Aztán nemzedékek után ezt újból megismételték. Így a különböző, folytonosságot mutató leletek egymástól 70-100 kilométerre vannak. De nincsenek védműveik. Az első, háborúra mutató jelek, úgy 7000 évvel ezelőtt jelennek meg. Csodálatos minőségű kerámiájuk, a bronz megjelené-

sétől fémeszközeik és ékszereik, nemcsak fejlett ízlést, hanem egy ragyogó tudáshalmazzal rendelkező kézművességet is mutat. Ilyet még csak az etruszkok és szkíta-hunok tudtak előállítani, melyeket napjainkban is csak a legbravúrosabb műhelyekben utánozhatunk, és méregdrágák.

Térképre tetettem a védműveket a kukuteni kultúra második szakaszától a kora-középkorig. Kiderült, hogy a Kárpát-medence hágóinak nyugati bejáratától a Dnyeszterig, nagyon pontos tervek alapján telepítették, és nyugati támadás ellen épültek.

Belelapozgatok a Debrecenben, 1993-ban kiadott Európa története című kötetbe. Az első tanulmányt Gunst Péter írta, aki a második bekezdésében a következőket jelenti ki:

„Mert az ‘európai’ jelzővel illetett gazdasági és társadalmi szerveződés kegyetlenül elpusztította azokat a népeket, államokat, etnikumokat, amelyek nem alkalmazkodtak hozzá a megfelelő időben és módon.”

A tegnap este keleti területekről származó régész ismerőseim látogattak meg. Elmeséltem nekik, hogy kutatásaim során arra a következtetésre jutottam, az őskorban Európa és Ázsia nem oszlott államokra, és azonos nép lakta. Dr. Kavruk Valerij, igazgató-régész, megbabonázva meredt rám, és megkérdezte, hogy szoktam-e orosz forrásanyagokat olvasni. Mondtam, hogy csak fordításban. Azért – folytatta – mert ma óriási népszerűsége van Lev Gumiljov, szovjet kutató munkáinak, aki abból az alaptételből indul ki, hogy létezett egy egységes Eurázsia.

Na lám! Aki olvas, gondolkodik, ugyan olyan következtetésre jut, mint a másik Szentpéterváron, anélkül, hogy hallottunk volna egymásról.

Elkezdtem játszani a gondolattal. A többiek csodálkozva figyeltek. I. e. 5000. Megjelennek az első védművek. A régésztársaság rábólintott. Rá 2500 évre idegen nyelvű nép támadja meg a sumérokat. Létrejön a babiloni nyelvkeveredés. Egymás után kezdenek megjelenni a különböző népek. Az új népek, mint a görög, később a latin, terjeszkedni kezdenek. Mert addig mindenki megmaradt a saját életterében.

Kelet felől egy határozott sorompót állítanak fel – eddig és ne tovább! Amelyik római császár átlépi a pártusok folyóját, az teljes hadseregével el is tűnik. Róma eljut a Keleti-Kárpátokig.

Tűzzel-vassal „civilizál”.

Annak ellenére, hogy szupertársadalma nem ismerte még a gatyát sem. Vagy épp ezért?

Egyszerre megjelenik Atila, és helyre teszi a nyugati „civilizációt”, hogy azóta is rettegnek tőle. Nem telik el egy fél évszázad, a székelyek behozzák a magyarokat. A kolostorokban újból felhangzik az ima, most már egy kis módosítással „a magyarok nyilaitól ments meg minket, Uram!” Amikor valaki leírja, hogy a betörő magyarok nem pusztítanak el senkit, és jópo-

fa, vicces emberek, azt a történetírást együgyűnek nevezi. Nyugat-Európa hamar „megoldotta” a magyar kérdést.

Felvettük a nyugati kereszténységet, s amelyik vezető nem volt elég alázatos Rómával szemben, azt méreggel, „balesetekkel”, s más jellemző eszközökkel kinyírták. Még a gyerekkirályok sem voltak biztonságban. Mikor már úgy nézett ki, hogy a magyarok beadják a kulcsot, megjelennek Batu kán hadai. Vissza akarták állítani az egységes birodalmat, melyben a nyugati részek fölött a magyar király őröködik majd. Az egész azon bukik meg, hogy a magyar király már nagyon is nyugativá vált.

Aztán jöttek a törökök. Erdély és Magyarország nagyrésztét bekebelezték.

Úgy megnyomorgatták Magyarországot, hogy miután a szultán hadai kivonultak, báró Kollonitsch bíboros úr, külön átgondolt, részletes programot kellett kidolgozzon, hogy miként pusztítsák ki a virágzó magyar falvak lakosságát. Aztán megindult az erdélyi holocaust sorozat.

1600-tól félszázadonként pusztították végig módszeresen, rendszeresen Erdélyt. A kipusztított falvak lakosainak helyére a Kárpátokon túlról román jobbágyokat hoztak. Ők már nyelvet váltottak, meghajtották fejüket a nyugati „civilizáció” előtt. A nyakas magyarokkal azonban nem volt, mit kezdeni.

Minden magyar nemes, és minden székely porta önálló „államocska” volt. Aztán jött a '48. Megszüntették a nemességet. Ettől a perctől a magyarság már egy történelmi fogalom.

De furcsa dolgok történnek.

Megjelenik egy adriai tengerész, vitéz Nagybányai Horthy Miklós. A halott Magyarország elkezd gondolkozni. Gyorsan a fejére kell ütni.

Jön a „felszabadulás”, s a zsidók millióit elpusztító vagy száműző szovjet rezsim kideríti, hogy a világ legnagyobb antiszemita a magyarok.

Miért kellett Keletnek állandóan óriási tömeget megmozgatnia, hogy a nyugati gondolkodást távol tartsa önmagától? Miért kellett a magyaroknak antiszemitává válni? Miért lett a zsidó magyarellenese?

A hortista katonatiszt az előtte ülő férfire rákérdezvén, hogy mit írjon a nemzetiségi rovatba, azt a választ kapja, hogy zsidó. Rálegyint: „Uram, én nem a vallását kérdeztem.”

Chicagóban próbálom megmagyarázni, hogy Romániából jöttem. Üres tekintetek. De mikor megtudják, hogy magyar vagyok, felcsillan a szemük, s mondják nekem: Budapest, Balaton... és sorolják a szép, tiszta magyar hangzású színész és tudós neveket. Legalább tizet. Mind zsidók voltak. Teller Ede élete utolsó napjaiban elfelejtette az angol beszédet, és csak magyarul szólalt meg. Furcsa ez a világ.

A változás után a lerendezett, „európaiasított“ Magyarországon megjelenik egy alacsony ember, aki annyira meggondolatlan, hogy magyar eszét használja. Kijelenti, hogy az apja nem barátja, hanem az apja. Hogy minden magyarnak legalább három gyereke kellene legyen. Hogy Magyarország lakossága nem zsidóellenes, és fordítva. Hát persze, hogy egy ilyen ember nem való az ország élére. El is veszítették az ifjú demokraták a választást. De ha zsidó vagy, akkor sem gondolkozhatasz magyarul. Ott van Horn Gyula esete. Mikor veszélyessé vált, hogy esetleg egy erős Magyarországot fog létrehozni, mellyel politikai tényezőként kell számolni, gyorsan pihenőbe küldték.

Még mindig félünk a pajzstól?

Hogy is írta Gunts Péter?

„...kegyetlenül elpusztította azokat a népeket, államokat, etnikumokat, amelyek nem alkalmazkodtak hozzá megfelelő időben és módon.“

Hogy mindezt megérthessük, alaposabban át kell néznünk a világtörténelmet, „kifelejtve“ belőle a propagandát és egyéb érdekeket.

2. NOÉ ELŐTT

A történelem Ádámmal kezdődik?

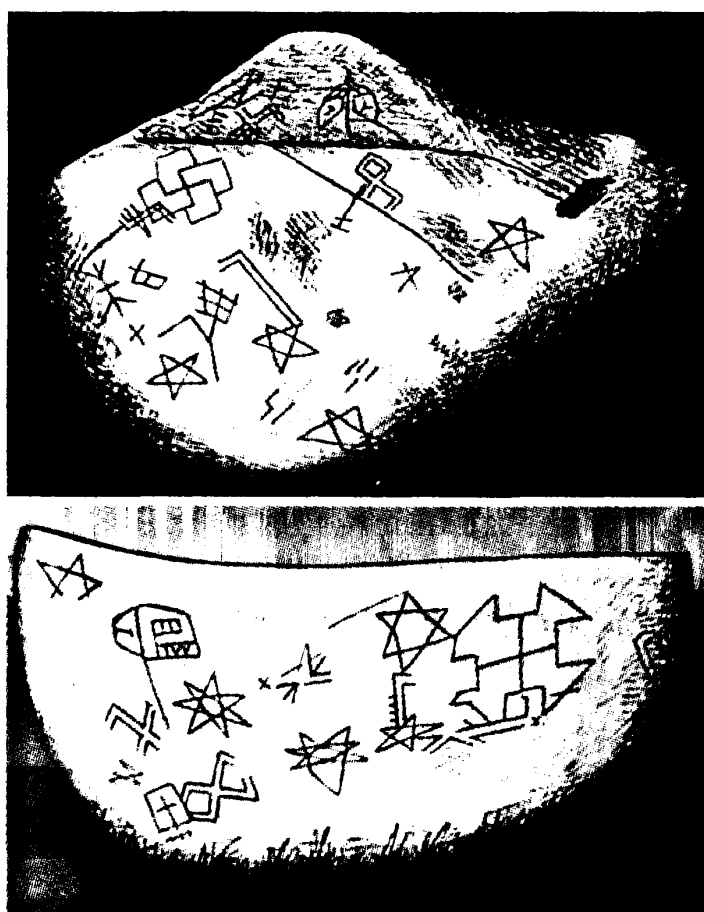
Vegyünk a kezünkbe egy történelem könyvet. Ha teljesen átfogó akar lenni, említi a kőkorszakot, két szakaszra osztva. A csiszolatlan kőkorszak, amelyről egy-két mondat után rátér a csiszolt kőkorszakra, de aztán belerobban Egyiptomba, és mostanában a sumér kultúrát is emlegetik. Ez mind szép. Olyan, mintha valakinek a családfáját a nagynéni születésével kezdenénk. Az indok az, hogy az írott történelem a megbízható, s ez Mezopotámiában és Egyiptomban született. De vajon abban a házban, melyre nem függesztették ki az utcát és a házszámot, nem laknak emberek? Én elhiszem, hogy a sumér és az egyiptomi csoda, az Isten csodája. De kié a korábbi korok emberének történelme, léte?

Múzeumigazgatóként érdekelték a körülöttem fellelhető testvérintézmények raktárai. Nagyon sokat meglátogattam. Miután sikerült magamhoz édesgetnem két nagyon jól képzett régészt, elsősorban ezeket a raktárakat látogattuk. Fiatal munkatársaim furcsa dolgokra hívták fel a figyelmemet, amikre ha rákérdeztem, a helyi szakemberek mindig azt felelték, hogy nem jellegzetes, be nem sorolható, még tanulmányozást igényel stb. Geológus barátaim is meghökkentő dolgokról beszéltek. El is felejtettem, a képzelet világába soroltam. De a kezembe került Michael A. Cremo és Richard L. Thompson szerzőpáros „Az emberi faj rejtélyes eredete” c. munkája

Kapaszkodjunk meg. Nem csodálatos regényt írtak a szerzők, hanem ők is bebotlottak egy-egy raktársarokba. A földkéreg megszilárdulása utáni időszakban, úgy három milliárd évvel ezelőtt, vésett fémes gömböt zártak magukba a kőzetek?! Körülbelül ezer millió évvel ezelőtt, az első halakkal egyidős cipőnyomot, vasedényt találnak. Az épp megjelent dinoszauruszokkal kortárs emberi lábnyomokat, ahol a felnőttet két apró lábacska követi, és egy aranyláncot őrzött meg a Föld mélye. Ötven millió éves lehet az első emberszabású majom, de vele kortárs a mozsár és a mozsártörő. Ha a magokat összetörte, akkor használta a tüzet is. Az Australopithecust úgy nyolc millió évesnek tartjuk. Azt azonban kevesen tudják, hogy Olaszországban vele egyidős, teljesen emberi csontváz került elő. A Neander-völgyi ember által használt érme, melyen madárháton utazó ember és a rovásíráshoz hasonló írás látható, több mint kétszázezer éves, pénzermének néz ki. Több mint negyvenezer évesnek tartják a spanyol meg francia területeken előbukkant barlangrajzokat. Mindenki ismeri. De mély

csend van a velük kortárs, kőbe vésett írásokról, melyet a gyergyószentmiklósi múzeumban őriznek, vagy a tőle néhány kilométerre fekvő Tászk tetőn hektárokat borítanak be. Milyen írások ezek? Az emberiség legősibb írása a rovás.

Tehát az írás nem hatezer éves. A Tászk tetői írásjelek megjelennek a barlangrajzok állatainak testén. Ha tudjuk, hogy az ősi írásoknak kultikus jellege van, akkor természetesnek vesszük, hogy a barlangrajzokon feltűntetik őket. Eddig 46 jelet sikerült azonosítani a szakembereknek, melyek szinte azonosak a középkorból ismert székely-magyar rovásírással. Úgy fest, hogy az írás bölcsője Erdély volt.

Írott, rajzolt kövek Tászk tetőről. Figyeljük fel az öt-, hat-, hétszögekre is: mély mértani ismeretekről árulkodnak.

Rengeteget írnak MU és ATLANTISZ elsüllyedt szigeteinek kultúrájáról. Nem lehetetlen a létezésük, de még nem kerültek elő kézzel fogható, alaposabban tanulmányozható bizonyítékok. Minden esetre legtöbb ősnép mondájában ott találjuk

A mondákra még visszatérünk, csupán az ősnép fogalmát kell tisztáznunk. Minél korábbiak a régészeti leletek, annál nagyobb közöttük a hasonlóság, sőt kimondhatjuk, hogy az azonosság. Bármilyen földrajzi ponton találjuk őket. Ez tényleg egy ősi egységes kultúrára mutat. A világon ma is léteznek még olyan területek, melyeken nem csapott át az ezelőtt

7000 évvel kezdődő, és úgy 1200 éve csúcsosodó nyelvi és etnikai különválások. Magyarán mondva, a különböző népek szétválása, kialakulása. Az érintetlen területeken is egy bizonyos fejlődésen mentek át, gazdagodtak, de nagyon megőrizték ősi jellegüket. Ezen népek mondái több ezer évvel megelőzik a nemrég kialakult európai népek eredetmondáit. Mindenikük nagyon messze viszi vissza az időben az érdeklődőt. Ezeket is a későbbiekben átnézzük, de addig is maradjunk a hivatalos tudomány által elfogadott tételeknél.

Még csak annyit, hogy az emberi történelmet, különösen a volt szocialista országok történészei, teljesen elvonatkoztatják a földrajzi tényezőktől, éghajlati viszonyok hatásától, ami az emberiség fejlődését befolyásolta. Ha figyelembe vesszük, hogy február közepén olaszországi barátaink zakóban sétálgatnak, míg Szentpéterváron vagy Szibériában nagyon elkel a bunda, mégse adunk igazat nekik. Az éghajlati viszonyok hatalmas emberi közösségeket segítettek hosszú túlélésre, vagy pusztítottak el nagyon rövid időn belül.

Az őseMBER

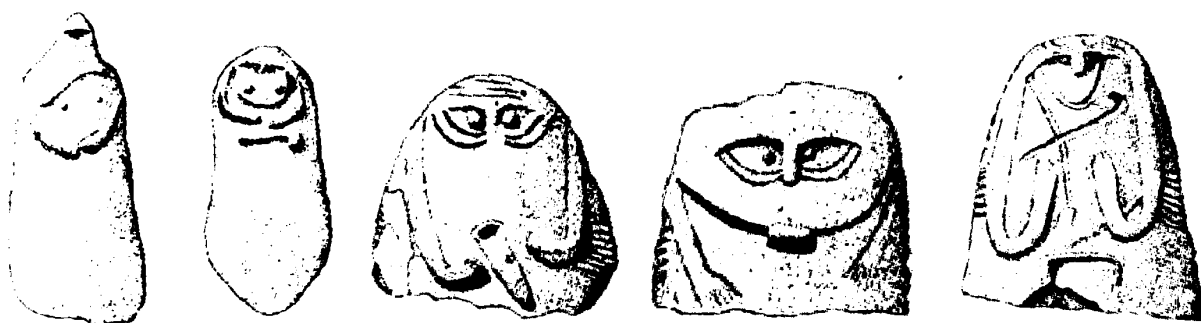
A Föld rendelkezik egy olyan lénnel, amit úgy hívunk, hogy ember. Isten teremtette, a gólya hozta, Darwin majmaiból okosodott ki, a sumér Inanna gyártotta lombikokban? A mi szempontunkból most ez lényegtelen. A lényeg az, hogy mikor, milyen körülmények között és körülbelül hol alakult ki az ember, és jutott el a mai fejlettségi fokára.

Ahhoz, hogy az élet fejlődhessen megfelelő melegre, nedvességre, tehát megfelelő éghajlatra van szükség. Mégis majomőseink állítólagos fejlődése egy olyan jégkorszakra esik, amely kétféle millió évig tartott. Tízezer éve ért véget. A jég az északi féltekén a Brit-szigeteken, Franciaország északi részén, Lengyelország közepén, Volgográd, Dnyepropetrovszk vonalán egészen az Obig húzódik összefüggő jégtömbként 9,5 millió négyzetkilométer területen, vastagsága eléri a 2 kilométert. Az Alpok csúcsait jég borította. Ugyan úgy az ázsiai magas hegyeket. De a Pannon-medencét körülvevő hegyek belső felén nem mutatható ki a jégtakaró nyomai. Az ősi mondákban a melegvizek országa nevet viseli ez a terület. Ugyanígy jelenséggel találkozunk a Himalája oldalaiban megbúvó medencék esetében is Európa déli részén sok volt az eső, és aránylag meleg volt. A mai Szaharát tavak, folyók, erdők és füves síkságok borították. Tehát úgy fest, hogy itt élhetett ember.

Az eljegesedési kor hullámozó időjárást mutat. Különböző szakaszokra osztják a geológusok, melynek utolsó részét Würmnek nevezik. Ezt még to-

vábbi négy részre osztják, a felmelegedések, lehűlések váltakozása alapján. Ebben a váltakozó éghajlatú világban vígan él az ősember. Állandóan találgatják, hogy mamutokat evett, hogy Afrikában alakult ki. A tény az, hogy 1856-ban rábukkannak a németországi Neanderthalban egy ember maradványaira. Agya 1300-1600 köbcentiméter. Alacsony, zömök, erős csontvázú, izmos lény volt. Agyának homloki részei fejlett, magasabb rendű lelki tevékenységet bizonyít. Ez az embertípus megtalálható Spanyol-, Francia-, Magyarországtól Krím, Üzbekisztán, Palesztina, Dél-Afrika, Jáva szigetéig. Ez az embertípus ismerte a tüzet, kőszerszámaikat pattintással alakította. Használt ökölkövet, amit markába fogva hasított, zúzott vele, különböző pengéket, kaparókat, de ismerte a vadászgerelyt, íjat, fejszét. Élelmét, feltételezik, hogy gyűjtögetéssel és vadászattal szerezte. Elterjedése Európa déli részétől Afrika északi részéig, Dél-Afrika, Szibéria és Mongólia.

Állítólag kihalt, és én el is hinném, ha lépten-nyomon nem találkozánk neandervölgyi embertípussal. Ez az ember végig éli az eljegesedések, felmelegedések hullámozó korának szakaszait. Keményen vadászgatott, mert a masztodon és a mamut 40000 éve kezdett eltűnni Afrikából, Dél-kelet Ázsiából, és 13000 éve Észak-Euráziából. Nagy családokban élt, és a hatalmas tömegű állatokat elsősorban ésszel, kigondolt módszerekkel ejtette el, mert csupán fizikai erőt használva, semmi esélyük nem volt ezekkel szemben.

Furcsa kis kőszobrocskák melyeket megtalálunk a világ minden pontján, a történelem hajnalán

Egyes tudósok szerint az emberek Afrikából húzódtak Európába. Úgy látszik elromlott a hűtőszekrényük. Vagy az asszonyok bundát akartak viselni? Ugyanis a hideg területeken élő emberek jól nyomon követhetők, ahogy a jéghegyek visszahúzódásával arányosan benépesítik az északi részeket. Ugyan akkor hiába nincs nyomunk a déli féltekén, az embernek ott élettere volt, és több mint bizonyos, hogy éltek ott. Csak az ásatások ezeket még nem tárták fel, olyan mértékben, mint a későbbi maradványokat. Vagy... Nem annyira lakott, beépített területek ma, hogy kikerülhetek volna belőle a föld mélyén pihenő bizonyítékok.

Az eljegesedések, felmelegedések a tenger szintjét is állandóan változtatják. Vannak időszakok, amikor Japánba vagy Amerikába át lehetett gya-

logolni. Máskor a víz befödte a sík területeket. A Földközi-tenger egy sereg tóból állt. Például az utolsó eljegesedés végén.

40000 évvel ezelőtt az ember barlangokban lakott, már ahol az volt. S ahol nem, félig földbe süllyesztett, jó hőszigetelésű házakban. Ilyet még a 18. században is találunk a sarkvidéki népeknél. Ennek maradványa ma a székelyföldi kétszintes ház alsó része.

A negyvenezer évvel ezelőtti ember nyomait megtaláljuk a spanyol, francia barlangokban, észak-afrikai sziklarajzokon, a székelyföldi Tászk-tető feliratos kövein, Szibériában, a hunok nagy birodalmának helyén, Ordosban. Szerszámok, csontmaradványok mellett, egész jó festményeket találunk.

Feliratos festmény 20000 évnél régebbi időből. (Grotte Cosquer, mai spanyol terület.)

Negyvenezer évvel ezelőtt már kövekre vésett írásokkal találkozunk, és a rajzokat is írásjelek kísérik. Az eljegesedés utáni felmelegedés özönvizeket okozott, mely a sík területeket ellepte. A mai Szahara, Mezopotámia, Kína és India déli része például víz alá került. Az élet a magasabb területeken folytatódott. Az emberiség életében nem ez az első időjárás ingadozás. Ugyanis a legrégibb bizonyítékok az ember és a tűz kapcsolatára Dél-Afrikában előkerült leletek szerint kétmillió éves, és Kenyában 2,5 millió éves – írja a The Times Világtörténelmi Atlasz. Ettől az időszaktól a 40000 év, ma történt. A világon voltak olyan helyek, melyet nem nagyon érintett az éghajlat változás, vagy legalábbis nem annyira, hogy lakhatatlanná váljon. Ilyen volt Spanyolország, Dél-Franciaország, de ilyen volt a Kárpát-medence is. Hogy miért nincsenek itt kétmillió éves nyomok? Pontosan azért, mert állandóan lakott területek voltak. Ha valahonnan az ember eltűnt, nem volt, aki a talajt állandóan piszkálja. Megmaradtak a nyomok. Ahol meg az ember töretlenül folytatta tevékenységét, természetesen akarva-akaratlanul eltűntette a nyomokat. Egy házat épített, gyökereket kere-

sett, vagy épp szántóföldet hozott létre. Így aztán az az érzésünk alakult ki, hogy az ember kizárólag Afrikában jelent meg kétmillió évvel ezelőtt. Ha a darwinizmust vesszük alapul, mindenütt meg kellett volna jelenjen, ahol hasonló körülmények voltak. Ha az Isten teremtett minket, annyi esze biztos volt, hogy nem két embert gyártott, és nem egyetlen pontban hagyta őket. Ugyanis a túlélési lehetőségeik ezzel nagyon is lecsökkentek volna.

Világszinten rengeteg, csodálatos teljesítményt bizonyító építkezések maradtak fenn. Észrevettük az amerikai, az afrikai nagy titkokat, de a mi életterünkben egyetlen ilyen sem találtunk. Mert nem kerestünk. Idegen szem fedezte fel az amerikai csodákat. Ez az idegen szem nálunk otthon van. Mikor jobban megnézegettük, csak az erdélyi Keleti,- és Déli Kárpátok hegyeit egy év alatt 17 ilyen „titokzatos“, „csodálatos“ helyet találtunk. A későbbiekben beszélünk róluk.

A kétmillió évtől úgy 60-50000 évig élt emberek nyomait hirtelen felváltja egy rohamosan fejlődő civilizáció, melyet a neandervölgyi ember és a homo sapiens hoz létre. Ennek a civilizációnak a bölcsője, bármilyen szempontból vizsgáljuk, a Kárpát-medence. Innen rajzik ki az utolsó előtti vízözön után, vagyis az utolsó eljegesedés előtt Turánba a kőkorszak embere. Innen gyorsan továbbmegy egy része északnak (mai finnek és északi népek), keletnek (Ázsiát népesítik be). Ugyanabban az időben a Kárpát-medencéből behúzódik a Homo Sapiens a mai Mezopotámia és Egyiptom területére is. A szárazság s a megemelkedett tengerek errefelé űzik a kusokat. Tudjuk róluk, hogy fekete bőrű, europoid vonású emberek. A Pannon medencéből kirajzottak szőkéek, kékszeműek, akik ma az északi népek vonásaiban fedezhetők fel a legjobban. A kusok a mai Ázsia, Afrika nagy része (mely a közhiedelemmel ellentétben, habár fekete, de nincsenek negroid vonásai) és az amerikai indiánokban maradnak fenn. Az érdekesség csupán az, hogy úgy fest, egységes nyelvet beszéltek, azonos írásból indultak ki, és anyagi kultúrájuk is (eszközeik, ruháik) szinte teljes mértékben azonosak voltak.

AMIT CSAK MEGEMLÍTÜNK

Az előbbiekben láttuk, hogy az ősember úgy negyvenezer éve alakult ki. Azt is, hogy évmilliárdokkal ezelőtt fémeszközöket, felnőtt és gyerek lábnyomokat zárt magába a Föld mélye. Ha belegondolunk, hogy Amerikában, Afrikában roppant titokzatos dolgok maradtak fenn. A Nazca fennsík híres ábrái. Hatalmas, kőből épített roppant városok. Afrikában piramisok, a Sfinx. Angliában, Koreában a menhirek, ég felé álló kövek, mely

esetleg a mennybe továbbította a híreket, vagy onnan választ várt. Milyen érdekes dolgok vannak a világon?!

Csak nálunk nincs semmi. Így van. Sokat mászkáltam a Keleti és Déli Kárpátok sziklái között. Sok furcsa dolgot tapasztaltam. Azonban ki fogadná el tényként? Ezért elővettem Orbán Balázst, hogy mit látott ő másfélszáz évvel ezelőtt. Elindultam vele a Kelemen havasokból. Nagy hegység, mely több mint százezer holdas kitűnő havasi legelőt biztosít emberemlékezet óta. A nagy székely leírja az Obsina és a Szárhegyi Kőalja csúcsok mellett, több mint 2 km magasságról ereszkedve, egyik felől Haitit, de nem a szigetek, hanem Haiti Száda nevű szakadékot, másik felől meg az Ördög Malmát.

Az Ördög Malma nagy távolságból úgy fest, mint egy falusi vízkerék, amelyhez egy csatorna (laj) viszi a vizet. Természetesen roppant méretekben. A lakosság szerint az idők kezdetén ott örölte az ördög a vétek magvát, de Isten kővé változtatta a vétek kovászára lisztet gyártó malmot. De rálátni az Isten Székére, mely nem más, mint egy derékba elvágott hegy, melyet övön felül valaki nyom nélkül elhordott. Nem maradt más, csak a fennsík. Oly méretben, hogy arra csak több kilométer magas lény tud ráülni. Mögötte a Kodovári csúcs, (Köndre patak ered belőle), és a Gyalu-Lát csúcs. Hogy ki az a gyalu vagy gyula, aki innen lát, nem találgatom. De tény, hogy ha a csúcson állsz, belátható Észak és Közép Moldova egészen a Prutig. A hátadnál Marosvásárhely, Beszterce, Mezőség a Tordai-hasadékig. Jobbra Nagybagmász, Öcsém, Hargita, Csíki havasok, a somlyói kilátócsúccsal. Tarkó, Fekete Rez. A gyergyószéki havasok a csodás alakú emberfő sziklával. Hogy azt mekkora szobrász faraghatta?! Közelről nem látszik, hogy emberfőt formáz, csakis nagy távolságból, esetleg repülőgépről, űrhajóról.

Az Isten Székétől északra még két őr áll, a Kis, és Nagy Mag-Ura, több mint másfél kilométer magasba nyúlva. Ha tudjuk, hogy a mag, mag-ura kifejezésekkel általában a papi hivatást űző magyarokat illették az ősnépek, nem tudjuk elképzelni, hogy az ilyen furcsa helyeken, miért használja ma is a románság a Magura nevet. Mert a magyarokból már rég kilúgozták. A románsággal senki sem törődött, mivel hogy egy latin származású nyelvet beszélnek, soha nem volt jelenlétük számottevő Európa történelmében, a 19. századig, így aztán annak nevezték a különböző hegyeket, folyókat, aminek akarták. Emiatt a román helynevek, ha ismered nyelvüket, sokszor többet mondanak az őstörténelemről, mint a mieink. Csupán csak az benne a bizarr, hogy ezeknek a neveknek mindig tökéletesen érthető magyar tartalma van.

Ha Gyergyó felé indulunk, nemsokára Bél-Borba juthatunk, ahol nézünk körül egy kicsit. Bél, Beél, Baál, Bál a keleti Bál isten neve, melyet Föniciától Karthágóig mindenütt tiszteltek. Bor a kelta isten neve, mely a földalatti ásványkincseket adta a franciák, angolok őseinek. A görögöknél a megfelelő isten Boristhenes. Az én fülemnek Bor-isten + a görög végződés. A székely valahonnan ismerte Bált is, Bort is. Mert Bélbor a bor-vizek

istene, számos forrásával. Innen származik a Niagra patak, (nem a Niagara vízesés, amely fekete és nagy garral, zajjal zuhan le). Tőle pár kilométer Borszék. A maga csodálatos ásványvíz forrásaival.

A borvizek mellett van két titokzatos pontja Borszéknek, ami ha Dél-Amerikában vagy Franciaországban lenne, a világ turistáinak Mekkájává válna. Az egyik a Medve barlang. Még ma is látható, hogy mesterségesen vésett folyosó lehetett az idők hajnalán, melynek bejáratát két hatalmas alak, Orbán Balázs szerint két szfinx őrzi. A másik a Jégbarlang, amely ma is működő, szemmel láthatóan mesterségesen létrehozott jég szekrény, fagyasztóláda. A vulkáni utótevékenységből származó gázak, ásványvizek olyan keveredését, elegyét hozták létre évezredekkel ezelőtt, amely ma is, amikor az ajtója az idő fogának martalékává lett, a legnagyobb nyári melegekben sem megy belső hőmérséklete 4C fokon felül. Mikor mondd a borszékieknek, hogy ez milyen csoda, azok csak legyintenek. „Hagyja a csodába! Itt november elejétől, május végéig mindenhol elég jég van!”

Borszéktól gyalog sincs messze a Tászkok tető, de gépkocsival 8-10 perc. Kilométernél magasabb hegyháton írott kövek százai hevernek imitt-amott, hektár tucatokon elszórva. Kovács Imre, ősi írások szakértője szerint tanító és áldozó hely volt. Alatta uránbánya (!), amit napjainkban nyitottak meg. Tőle észak-keletre a Tarkő hegység sziklái, és újból egy Magura csúcs. Vele szemben a Gyöngyeményes hatalmas, emberkéz faragta kopjafát mutat. A Lóhavas, amint a neve is mutatja, hatalmas száguldó lovat formáz, amire szintén csak az óriások óriása ülhetne rá. Ha dél-nyugatra nézünk, ott a Bucsin – hágó, (Nagyboldogasszonynak megfelelő hun istennő neve), Borzont vize, Várhegy, Várpatak nyugat felől, ahol ma nincs vár, de tudjuk, hogy a 13. században még állt. Tőle keletre Gyergyóalfalu, amelyet a pápai dézsmalevél a 13. században keresztény templommal rendelkező helységnek, tehát nagy községnek mutat be. Mellette Csoma-falva.

Csomafalváról már tudjuk, hogy hegyet jelent, tehát hegy kell legyen körötte. Mivel hogy a Gyergyói-medence déli részén fekszik, ugyancsak délre kell keressük a hegyet. És mit találunk? Nagy-Somolyó, 1.576 méter, Kis-Somolyó, 1.553 méter. Somolyó dülő, Somolyó patak. Miért hangsúlyozom a Somlyót? Mert a kerecsen sólyom, vagyis a szent turul, az ülü, (fényest jelent sumér nyelven), vagy akár a szent Hórusz egyik névváltozata. A Somlyó, Somolyó, Som, Sólyom közül. A délre az udvarhelyi Tartod és Firtos várak, melyek használatáról csak a legendák tudnak, melyben benne foglaltatik a szikla oldalára kövesedett lovas és ló. De jó nagyok lehettek annak idején, mert még most is hatalmas alakok. Állapotukból a következtethető, hogy számos ezer év óta állják a szelet, csapadékot, tűző napot.

Csomafalvától délre Újfalú, mely állítólag a felperzselt Kotorzsából alakult ki. De ott van mellette Városhely, ahol állítólag sosem volt város, és a Libán-hágó, Sikaszó településsel. Ha egymás mellé tesszük a Bucsin, Libán, Hargita hágók neveit furcsa következtetésekre jutunk.

Jobb, ha nem folytatjuk. Inkább nézzük meg Gyergyó városát.

Keleten a Békény vize fölé magasodik Bot vára, amit a Bot lófő, később királybíró család után neveztek el pár száz évvel, de a legendák Hiripné várának hívják. Benedek Elek leírja a legendát, mi csak annyit írunk róla, hogy még nem is olyan rég, Húshagyókedd estéjén, a fiatalok tüzes kerekeket eregettek le a hegy oldalán. Aztán ezt is sikerült betiltani. Innen elég jól járható úton 20 perc gépkocsival Balánbánya. Vagy írjuk, hogy Baál-bánya? Az innen bányászott rézből készítették a világ első rézfokosait. Feliratot is hagytak a sziklára vésve, amit a 19. században Balánbánya idegen nyelvű főmérnöke természetesen szétrobbantott. Ma csak az Írott Kő név hordozza emlékét.

OLTARKÓ A HARGITAN

Orbán Balázs

RABSONNE VÁRA PARAJD KOZELEBEN

A csúcsokon találjuk az összes régi várat, melyben sosem laktak, templomot mely nagyon rég állt. Mintha a magasságok népe vagy máguspapok hagyták volna nyomaikat a Kárpátok csúcsain.

Ha keletre nézünk fölénk magaslik Nagybagymás, 1792 méter, Egyes-kő, 1608 méter, és az Öcsém, 1706 méter magas csúcsa. Mellettük a Naskalat, melyet Lukács atya A somlyói kegyhely titka című könyvében, a Nazca-fennsíkkal hoz párhuzamba. Mi ilyen hosszút nem ugrunk, csupán annyit jegyzünk meg, hogy a Nagybagymás folytatásaként, a Naskalatot északról dél felé, menedékesen, valaki derékban elvágta, ugyan úgy, mint az Isten Székét. A második világháború idején német nehézbombázók leszálló bázisnak használták, mert olyan bő terek nyílnak másfél kilométer magasságban, ahová talán az egész keleti német légiflotta nyugodtan leszállhatott volna. Hogy ki építette, és mikor ezt az óriási repülőteret, azt hideg fejjel még találgatni sem lehet. Lábánál valamikor Tarkó néven ősi település volt. A híres Tarkó tündér, mely Benedek Elek által gyűjtött mondákban nem tudta egy útra terelni a Marost és az Oltot, itt lakik. A két folyó bölcsőjénél.

Egy rövid kis szakaszt mutattunk be a Székelyföld egy parányi sarkában található csodákból. Tovább hét mérföldes csizmákkal fogunk menni, hogy ide-oda bekukkanthassunk.

Jöjünk vissza Csík felé, Székelyudvarhelyről. Úgy fele útjánál, Szentegyházas falutól nem messze, Vargyas pataka mellett belebotlunk az Ördögbarázdába. Ez innen megy északra is, de a Déli Kárpátokig szinte kitar. Megtaláljuk Rika mezején, Alsó Rákoson, megszakításokkal, de hegyen-völgyön húzódik. Óriási munkával hozhatták létre, amit a lápatforgató nép igazán értékel. A Ferenczi fivérek érdekes elméletet közöltek róla. De senki sem tudja végeredményben igazán azonosítani a hatalmas árok létrehozóját. A nép igen. „Az Ördög Malmának az árka volt, – mondják. – Ide kellett volna belevesse a bűn és vétek magját.“

Ahogy megyünk fennebb a Hargita oldalán Kakasvárába botlunk. A szent hegy tetejére hullott le – a görög regék szerint – Istentől az állattenyésztés és a földművelés tudása, a szkíta T-Hargita-osz apó fiainak. Ha felkapaszkodunk még egy kicsit, először az Oltárkővel találkozunk. Nem annyira szép és látványos, mint a Gyilkos-tó és a Békási szoros közötti Oltárkő, de elgondolkoztató. Később bővebben beszélünk erről, most csak annyit, hogy az ősmagyar népek mágus papjai kolostoraikat, szentélyeiket mindig a magas hegyek ormára, esetleg valamivel alacsonyabban, szél-től védett, napsütötte oldalra építették.

A Hargita legnagyobb csúcsa az 1801 méteres Galusa-tető, másképp Nagy Bagolykő, (nem indián név), vagy Grádicsekő (lépcső). A Bélhavas csúcs mellékneve a csicsói Hargita, (csics=csúcs), hívják még Asztalkő-tetőnek. A harmadik a Kereszt hegy csúcsa, vagy Kápolnahely.

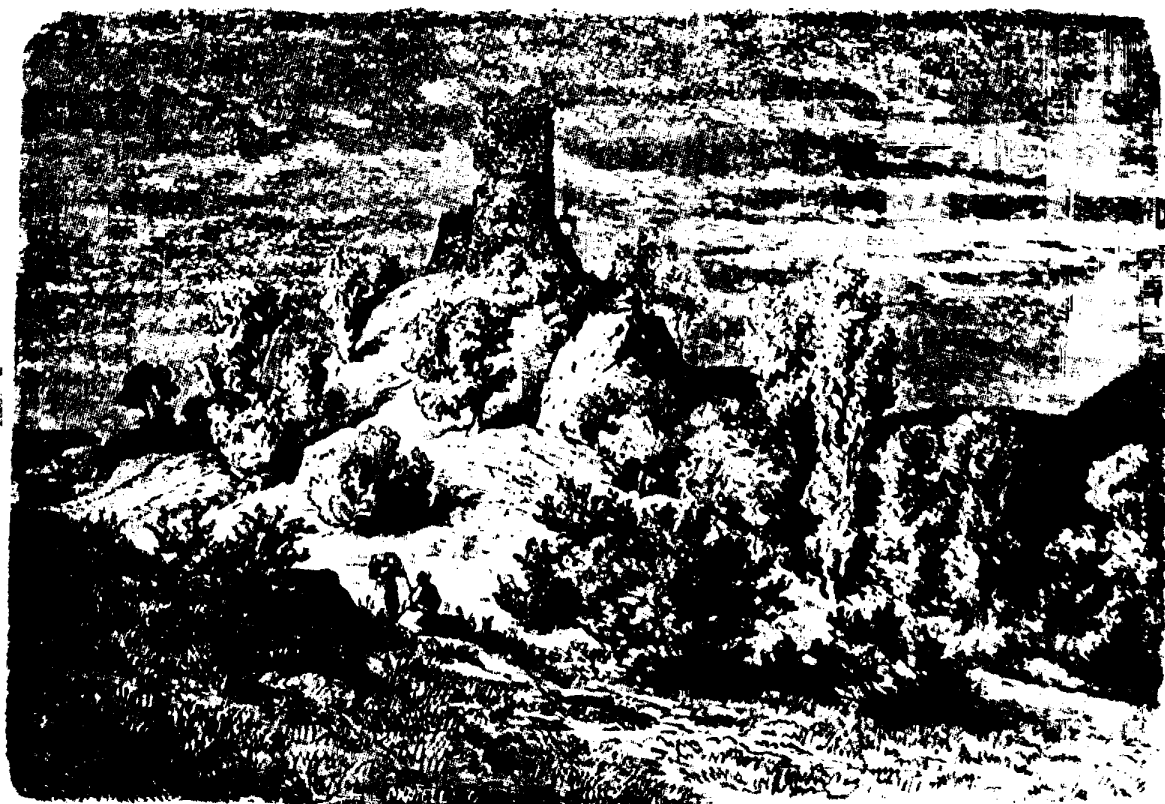
Ezekről jól látszanak a Kárpátok csúcsai, akár Fogarastól Besztercéig, de kitűnő kilátás nyílik a Nagy-Somlyó hegyre, melyen valaha vár állott. Orbán Balázs szerint kolostor. Az ő idejében még szerteszét heverték a kőből faragott ajtó, ablak keretek, (nap szimbólumokkal, B. L.). Közepében régi kegytemplom, alatta és körülötte „kong a talaj“, tehát föld alatti

építkezések vannak a csúcson. Orbán Balázs ásatásokat sürget, amire még ma sincs szakember és pénzügyi keret (?!). Mellette a Kis-Somlyó, ahol a régi aprócska naptemplomból, melynek társait egész Európában megtaláljuk, ma keresztény kápolna van ott. A legendák szerint ide szálltak le az égből az angyalok. Itt látják ma is, Pünkösd napjának reggelén a katolikus hívek közül néhányan a felkelő Nap felé galamb képében szálló Szentlelket. Ma a magyarság legnagyobb, tegyük hozzá a legősibb, és még mindig működő zarándokhelye. Nem csupán vallási, de magyarságtudati központ is. Az a magyar, aki legalább egyszer nem volt életében a somlyói búcsún, épp olyan sajnálni való, mint az a mohamedán, amelyik nem járt Mekkában.

Csak megemlíjtük a számos kis váracsskát, amely a Székelyföld völgyeit őrizte: felsorolásukhoz külön kötetet kell írni. Érdekességük, hogy ezekben elsősorban bronzkori leletek kerülnek elő. Később elvesztik szerepüket.

Háromszék felé indulva, álljunk meg a tusnádi szorosnál. Az Olt két oldalán nyurgán felugró csúcsok. Ördögék Teteje, Szöktető Kút, (szökőkút) teteje, Vár Vápája (vápa sumér szó, kikötőt jelent, a székely nyelvben völgyet), Vártetej, rajta a csíki Bálványosvár, mellette a Cserevámos csúcs. Erről zúdul le Baál (!) patak. Bálványhegyi várnak is hívják, mert ott még párszáz esztendeje álltak Baál szobrai, mely a patriarchátusra tért ember vallásfilozófiájában az önmagába fordulást jelentette.

Innen a Szent Anna tó mellett elmenve jön a híres kénbarlang, a Büdös, majd Timsós, Bivalyferedő, a maga gyógyhatású borvizeivel. Innen még az 1600-as években is, sőt szorult esetekben, a 19. században is bányásztak ként, timsót. Fölöttük őrködik Bálványosvárának roppant tömege.

Orbán Balázs

Bálványosvár zómtornya.

Köveit forró mésszel ragasztották össze, tartja a néphagyomány. Mi megvizsgáltuk a cementnél is erősebb kötőanyagot, és összehasonlítottuk a Déva vára kövei közt található anyaggal. Azonosak, ugyan úgy, mint az építészeti stílus és módozatok.

Akik azt állítják, hogy a 13. században jönnek a székelyek erre a földre, azok azt is el kellene hitessék velem, hogy azonnal nekikezdtünk várromokat építeni. Az is igaz, hogy a nagyobb várak egy részét még sokáig használjuk. Az írott történelem megemlékezik arról, hogy az Apor báróvá vált Opor család egyik tagja, Apor László, Bálványosvárbán tartotta fogóságban Bajor Ottót és a Szent Koronát. Több mint két évig őrizte, míg szerinte megfelelő személy fejére nem került. Így lett Róbert Károly magyar király a 14. században. A Szent Korona nem szentségtelenítődött meg az állítólagos pogány vár kövei között. Sőt!...

Ha a hegyek alatt az Ojtozi-szoros felé indulunk, Szentlélek felé belebotlunk a Dinnyekőbe, amely tényleg egy óriási, odapottyantott tökéletesen dinnye formájú szikla. Nem is figyelni rá, ha nem volna mellette Berecz Asztala, amely asztal alakú, lapos szirt, négyfelől egy-egy kőszékkel. Ha az Ojtozi-szoros felé megyünk, nemsokára a Várhegyet láthatjuk, melynek tetejéről belátni az egész medencét. De innen forduljunk Brassó felé. Álljunk meg Osdola falu déli kijáratánál. A helység régebb hegyi kristályárról volt nevezetes, melyet csiszoltak, és osdolai gyémántnak neveztek. Nemsokára a Putna völgyébe kerülünk, amelynek bejáratát ősi vár őrizte. Itt át lehet menni Dél-Moldovába, arra a területre, ahol a tatárjárás előtt a nagy milkovi kun püspökség állt. Nem is említenék a völgyet, ha útközben nem hökkentene meg az Isten Széke. Ez már nem derékban elhordott szikla. Derékszögben tökéletes pontossággal levágott szikla ugrik az ég felé, mint egy székhát, előtte a szék ülőkéjének roppant méretei, melyről ma is lelógathatod a lábadat, ha van merszed parányi hangyaként kiülni a szélére.

Megint lépünk tovább, és álljunk meg a Kárpát könyök keleti oldalán két kilométer magasságban felugró csúcsokkal büszkélkedő Csukás hegy-ségnél. Újból idézzük Orbán Balázst, aki elragadtatásában költői szavakkal ecsetelte, amit látott. Hat csúcsot mutat be „...ezen szédítő örvényektől körülfogott gerincek mindenike különböző kőszálakkal van felékesítve: egyiknek lejtősleg hanyatló oromzatán halidomú, roppant csompók meredeznek, oly helyzetben, mintha esőnyelő éktelen szájaikat nedv-esengve tátanák ég felé. A másik kifutvány szirtoromzatán Memnon szobrokat utánzó sziklák trónolnak, idomnagyságukban százszorosan fölülmúlva Egyiptom minden szobor óriásait. A harmadik gerinc tarajékét szabályszerűen idomult kerek kúpok díszítik, melyek fenn a tetőnél kisebbek, de alább mind nagyobb, mind óriási alakot öltenek, úgy, hogy a legalól lévők több száz ölnyire emelkedő kúphegyeket képeznek. A negyedik gerincet ily elhelyezésű, s ily lépcsőlegesen fejlődő cukorsüveg idomú csompók

díszítik, míg az ötödiknél ind pagodák bizarr idomzatai, hatodiknál özön előtti szörnyállatok óriási mintái sorakoznak.“

Fordítsuk le magunknak, mit is látott a nagy székel. Leírással a kezemből végigbámultam ugyanabból a pontból a Csukás hegység hat csúcsát. Sorrendben a következő neveket adnám nekik: Halak, Baál szobrai, Kúpok-Piramisok, Turáni Nemezsüvegek, Hindu Pagodák, Dinoszauruszok. Orbán Balázs szent bérceknek nevezi a Csukás, és a mellette lévő Bucsecs hegység csodálatos szikláit. Mert a Brassóból Bukarest felé vezető útvonal jobb oldalán szintén ilyen csodálatos sziklaformák állnak.

A Tömös vize alkotja ennek a völgynek az egyik felét. A hegyig a Barcaságról egy óriási töltés kapaszkodik, amelyet Tatárhányásnak neveznek, s a hagyomány szerint egy nap, s egy éjjel készült. Földmunkákban járatos barátaimmal utána számoltattam, és a mai modern eszközökkel még el is lehetne készíteni, úgy 17 év alatt. Tehát a hagyomány csak találgatja származását. Ugyanolyan titokzatos, óriási földmunkát, mind a Székely-földet átszelő Hunárka, Kakasbarázda, Ördögsánca, Tündérek Útja és Rapsóné Útja. Az árok végén, a Tömös medre fölött, a Valád (Voltál) szikláin még látszik a nyoma, hogy roppant vaskapu volt hozzáillesztve, mely elzárta az Erdély felé vezető utat. Ez az út a természetes adottságokat használta ki, a töltött szekérutat 1789-1830 között építették, követve a régi út nyomát.

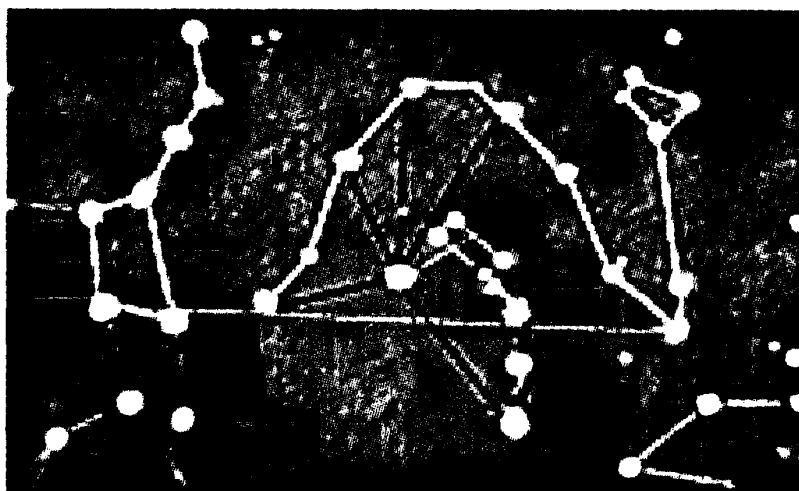
Nyugat felé találjuk a Királykő 2738 méter magas csúcsát, melyet a helyi pásztorok román nyelven a fülem hallatára Lugumának neveztek. Ők nem hallottak életükben a sumér nyelvről, sem a Csomolugmáról. Mikor rákérdeztem, hogy mit jelent, azt felelték, hogy a Hegyek Királya. Honnan tudhatna az írni, olvasni sem tudó román pásztor sumérul? Mert a Lugumát nekem lefordította. Szikláiban több barlang, melyek egyike kútszerűen mélyül. Déli oldalában az Ördögmalma, mely onnan kapja a nevét, hogy barlangjaiból finom, fehér homok pörög alá. Talán olyan rég, amikor ember sem élt itt a földön.

A Bucsecs hegység ellentmondásos domborzatáról legendák keringenek. Kitűnő havasi legelők, roppant szakadékokkal, furcsa sziklával díszítve. Barlangok előtt kolostorok épültek, más barlangokból vizek zuhataga tör elő, belsejükben cseppkő képződmények, ősszállatok csontjai. Itt találjuk a Babele, a nép szerint öregasszonyokhoz, a tudósok szerint gombákhoz hasonló szikláit. Nem a legendát akarom ismertetni ezekről, hanem az Eurázsiaiban lépten-nyomon feltalálható kun síremlékeket, melyre kőből, vagy fából emberszerű alakokat állítottak. Az orosz régészek ezeket kunbabáknak nevezik. Míg a Babele a baba szó román nyelven formált többes száma. A Babele mellett ott a Szfinx, melyről ha olyan szemünk lenne, vagy egy olyan erős távcsövünk, ráláthatnánk az egyiptomi, hasonló nevű szoborra. A pontos mását a szél által létrehozott szoborcsoporthoz az Andok kanyar csúcsain találjuk. Hát igen... A szél is elég ötletszegény. Vagy esetleg kultikus helye lehetett a szélnek?

A Bucsecs érdekessége az Omul, tehát Ember-csúcs. 2505 méter magas. Nem messze tőle hatalmas barlang. A magassága miatt nem említenénk, de nézzük meg mit jelent a név. Omul=az ember. A csúcs „...tetején három bizarr alakú sziklaszál van: egyik emberhez, másik óriási fazékhoz, harmadik lefordított roppant papucshoz hasonlít.” (Orbán Balázs)

Ezeket a magas hegyeken található csodás alakzatokat követhetnénk tovább a Déli-Kárpátokban is. A Fogarasi-havasok szinte megközelíthetetlen csúcsait, vagy a furcsa helyneveket. Mert a Havasalföld felé rohanó Prahova folyó körül olyan helyneveket találunk, mint a Sinaj, amit a román Színájának ejt, Szekaria, Magureni, Secuieni. Ha nyugat felé haladunk nem-sokára a Besenyő folyóhoz érünk, majd újabb Királykövel találkozunk a folyó mellett. Aztán a nehezen megközelíthető Fogarasi-havasokban Árpás folyóra, Tamás-csúcsra bukkanunk. Még csupán egyetlen pontot nézzünk meg. A Nyugati és Déli-Kárpátokat elválasztó Maros partján található Tordást, melynek neve az ősi táltosokat idézi. Piskit, a Vizek Lelkét és Déva várát.

A nehezen megközelíthető, hegyek tetején álló sasfészekek építőiről a balladák, legendák csak azt tudják érzékeltetni, hogy emberfeletti munkát végeztek. Ugyan úgy, mint a többi várak, melyeket bemutattunk. Időközben, az Interneten tallózva, szemembe ötlött egy anyag, mely összekötötte az erdélyi medence dél-nyugati részein található várakat. Újból rohantam régész ismerőseimhez, hogy mit tudnak ezekről. Ugyanis egy folyóirat szerkesztő összekötötte a magas hegyek tetején álló várakat a térképen, és az ábra a Sárkány és a Hattyú csillagképet jelöli.

A hegyek tetején található kultikus erődök elhelyezése. Térképen összekötve a Hattyú és a Sárkány csillagképet adják ki.

Miközben mi is kötögettük a térképen a pontokat, dr. Lazarovici, régész professzor, úgy mellékesen megjegyezte a pipája mellől, hogy ezekben a várakban sose laktak. Értetlenül meredtem rá, mire elmagyarázta, hogy körülbelül ezek amolyan kutatóközpontok lehettek, ahova szinte „munká-

ba“ mentek, akiknek ott dolguk volt. Természetesen kultikus tevékenységgel is egybekötötték. Erre vannak nyomok. Eszembe jutott, hogy a Vöröstoronyi-szorosban, úgy 2-3 évtizeddel ezelőtt vízierőművet telepítettek. A vasutat fennebb kellett vinni. Ehhez azonban szét kellett robbantani egy hármassziklacsoporthoz alsó tagját. A helyi munkások nem voltak hajlandók rá. Azt állították, hogy ezek a „Babele“, emberformájú sziklák, szentek, s aki hozzájuk ér rettenetes halállal pusztul. Idegen lőmesterek szétrobbantották, és mikor hazafele mentek, autójuk kormányrendszere meghibásodott, s egy mély szakadékba zuhantak. Én nem vagyok babonás, de ők igen. Sőt úgy néz ki, hogy még az autó is.

Én milyen következtetést tudok levonni magamnak a fentiekből? Az egész terület, amit eddig leírtunk, egy félholdat alkot, melynek belseje Pannónia felé néz. Magas hegyeken titokzatos várak, kolostorok, szentélyek, írások és számtalan szobor. A hivatalos magyarázat, hogy a szél munkája alakította ki ezeket a mészkövekben. Komoly művészi hajlamokkal rendelkező szelek fujdogálhattak valamikor errefelé, mert az utóbbi pár tízezer évben csak rontottak a szobrokon, „természetesebbé“ vagy talán „absztraktabbá“ változtatva az eredeti formákat, melyek elsősorban nagy magasságból láthatók. Ha létezett Mezopotámiában a Termékeny Félhold, akkor ezt a Szent Félholdnak nevezném. Minden jel arra mutat, hogy innen indul a mezőgazdaság, az írás és a rézfeldolgozás is. A történelem előtti időkben olyan civilizáció létezhetett, amelyet ma el sem merünk képzelni. Vagy mindezt a paleolitikum ősembere a maga marokkővel kalapálta ki?

Bölcső

A világon bárhová pillantunk, a különbözőségeken túl, nagyon sok a hasonlóság. Skóciától Japánig, Dél-Afrikáig, Gyergyóditrótól Detroitig s onnan le a Déli-sarkig, annyi hasonlóság, azonosság van, hogy kötetek tucatjait lehetne írni róluk. Ahhoz, hogy nadrágot húzzunk, lenföldre, birkára, posztóra, ollóra, szabóra van szükségünk. Ha nem így kezdjük, esetleg csepűgatyát eszkábálunk magunknak.

A mi érdeklődésünk központja most az ősember. Nézegezzük csak meg: először volt a neandervölgyi ember stagnáló civilizációja. Egyesek szerint ez az embertípus teljesen eltűnt. Azonban jellegzetes vonásaival – alacsony homlok, szögletes fej, erős állkapocs, görbe tartás, hosszú karok, dús szőrzet stb. – nap, mint nap találkozunk. Ezt a típust nevezte Lombroso professzor a 19. században bűnöző típusnak. Állítólag közel egy millió évet élt a földön. Kiemelkedő anyagi vagy szellemi kultúrát nem tulaj-

donítanak ennek az embertípusnak. Mai napig úgy tanítják, hogy gnómszerű, görbe lábú és hátú, nagyfejű lények voltak. Gyerekkoromban, mikor valakiről furcsa dolgot állítottunk, jött a válasz: „Mindenki magából indul ki“. Akik ezt a képet elkészítették, lehet, hogy így néztek ki. De aztán normális emberek is kutatni kezdtek, s kiderült, hogy őseink nem a hülyegyerekek intézetéből szöktek meg. És ez természetes. Az élővilágban csak a legsikerültebb fizikai, szellemi adottsággal rendelkező egyedek maradnak fenn. Varga Csaba rendőrségi szakértők által rekonstruált ősemlék arcképeket és alakokat mutat be. A valódi szakember már nem látja gnómnak őseinket. Sem a homo sapienst, de még a Neander-völgyit sem.

Az, hogy az utóbbi teljesen eltűnt, elhittem volna, ha nem találkozom ezekkel a vonásokkal egy egész népfajnál. Egyszerre csak megjelenik, vele együtt a háborúk, gyilkosságok és az addig csak a Jóistent ismerő vallásokban megjelenik a rossz. Hogy hol voltak évezredekig keresztül, nem tudom. Nem is az ő jelenlétük a lényeg, mert az emberiség fejlődését csak fékeztek, visszahúzták.

Látványos előrehaladást a homo-sapiens rohamosan fejlődő társadalma hozott magával. Egyesek szerint harminc, mások szerint hetvenezer éves. Mi annyit tudunk közvetlen őseinkről indulásképp, hogy az első komolyabb leletek a Kárpát-medencéhez kötődnek. A Tata-tó környéki cölöpös házak két évezreddel előzik meg a hasonló építményeket. A Science 2000 novemberi számában beszámolnak az európai génkutatás legújabb eredményeiről. Ezek szerint, a legutóbbi európai mutáció a mintegy negyvenezer éves bükki kultúrához kapcsolódik. Ennek a génje ma minden esetben megtalálható a Kárpát-medencei mintákban, és ettől keletre. A tőlünk nyugatra élő népeknél viszont elenyésző.

Ez az ember gyűjtögető és esetenként halászó, vadászó életmódot folytatott. De már ismerte a tüzet. Kőeszközei alapanyagát nagyon megválogatja. Elképzelhetetlen számunkra, hogy külön mesterséggé vált a kőpattintás. Gyerekkoromban a gyergyóújfalusi kőbányában még lehetőségem volt megfigyelni a gyerekekölnyi kalapáccsal dolgozó kockakő készítőket. Olyan geometriai formákat hoztak létre pillanatok alatt, amire a városi ember nem is gondol. Például fahasító ékeket pattintottak kőből, amit fabunkóval vertek a méterfa oldalába. Ugyanolyan jól használhatók voltak, mint a vasékek és ne feledjük el, hogy mindez egy évtizeddel a Hiroshima fölött fellobbant atombomba után. Néhány nappal ezelőtt Csíkmadéfalván láttam ilyen éket. De nyilak, fejszék, kaparó, vágó kések, föld lazító eszközök hegyei, élei készültek kőből.

Edényeiben használja az agyagot, fából, kőből házakat épít, csupasz bőrre ruhákat készít, lábbelit, élelmet tartalékol, családokban él, közösségi érzései vannak.

De az állattól nemcsak az eszköz használat különbözteti meg. A majom is használja a botot, kővel is hajigál, ha kell. A kőkorszak embere tisztelte

őseit, akik e világra hozták, szemét az égre vetette és hálás volt az állatoknak, amelyek hússal táplálták, bőrükkel betakarták őket. Az első embereket nevezhetjük a gondolkodás MAG-jának. Habár lassan is, de háziasítanak néhány állatot, bizonyos növényfajokat már termesztenek. Az ásatások rengeteg agyagszobrot hoznak felszínre, melyek elsősorban az anyát ábrázolják.

Ne gondoljunk itt szexis, karcsú csajokra. Az ősanya, az ősember szemében a megbízhatóságot, nyugalmat, életet, bőséget, egészséget jelentette. Ezért az emberiség történelmében mindig az élet, az ehhez szükséges víz, a bőséges élelem, a gyógyítás mind-mind az anya és a föld fogalmához kapcsolódik. Az írásbeliség megjelenése előtt az anyaság szobrai mindig nagy, kövér, kihangsúlyozottan gömbölyű alakokat ábrázolnak. Mikor az ember írni kezd, Inanának (Énanyám), Nagyboldogasszonynak nevezi a Földanyát. Ő a tisztelet központja. Fiatal lányok feladata volt az anyakultusz mindennapi tevékenységének fenntartása. Gondoljunk bele, az őseink jobb pedagógusok voltak, mint mi. A süldő lányok napjában többször elvégezték azokat a rituálékat, melyben dicsőítették, és segítséget kértek az Anyának. Milyen segítséget? Hogy bő legyen a termés, szaporodjanak az állatok, az emberek, ne legyen éhínség, meddőség. Mert ez a nagy családok, törzsek kipusztulásához vezetett volna. Mai napig is él ennek a logikája. A fiatal lányok életmodellként, példaképként mindig az idősebb, sikeres nőket tartják. Bámulattal adóznak. Az idősebb nők is anyáskodnak a lányok felett. Tehát van egy jól működő kétirányú kapcsolatrendszer. Az így felnevelkedett lányok anyák akarnak lenni, akik a család mindennapi élelem és ruházati igényeit kielégítik (ahol nem így van, jaj annak a társadalomnak). Ennek a tevékenységnek számtalan régészeti nyomát lelték meg.

Istenanya szobrok. Kukutén-Erősd-i kultúrkör, Vasile Chirica nyomán.

A Szeleta barlangban, észak Magyarországon a Bükk-hegységben levél alakú lándzsafejeket találtak. Tökéletes formájuk és magas fokú kivitelezésűek, korukat úgy 20-30 ezer évre tették. A radiokarbon elemzés és a virágpor vizsgálat alapján azonban koruk ennek duplája. Az utolsó két jég-

korszak között és alatt az emberiség általában barlangokban élt. Ellenben az Ipoly, Vág, Hernád, Olt, Maros, Kőrös-folyók mentén, a Duna-Tisza közin nyílt településeken laktak őseink. Cölöpökre, rudakra épített házaik a folyók mentén helyezkedtek el, faluk láncolatában. Az 1955-'56-os felszíni ásatások ilyen jellegű településeket tártak fel Pilisszentmárton, Pilisszántó, Szob, Zebegény, Szeged, Öthalom és Nógrád környékén. Ez egyedülálló a világon. Az is kiderült, hogy ismerték a háziasított disznót és lovat (!). Kevés vadászeszközük, de nagyon sok földművelésre utaló eszközük volt. Sőt, a Hont megyei Csitári hegyekben nagy mennyiségű új kőszerszámokat találtak a raktárakban, amelyek valószínű eladásra, kereskedelemre szánt termék. A hasonló eszközök bárhol a világon sokkal egyszerűbbek, nyersebbek, de ezen kívül sokkal későbbiek. Úgy fest, mintha az emberiség anyagi kultúrája itt alakult volna ki. Úgyanilyen telepekre utal Gimbutas Maria Kr. e. 5500-ból a Kőrösök vidékén.

És itt jön mindennek a teteje. A Buenos Airesben élő Toronyi Etelka ezt a kultúrát nevezi elő-székely kultúrának, állítását ásatási anyagokkal támasztja alá, melyeket az Olt, Maros, Kőrös és Bánát területén ástak ki. Ezt a kultúrát Vardar-Moráva, Kőrös (Cris) Starcevo vagy Olt folyó kultúrának is nevezik.

Egy különböző nemzetiségű régészcsoporthoz 1950-ben az Olt folyó völgyében egy ősi várost, Erősdöt ásta ki Háromszék közigazgatási területén, ami Kr. e. 6000-ben városrendezési terv szerint, széles utcákkal és tágas terekkel épült. A lakosság kényelmes, több szobás lakásban élt, a házak kertekkel körülvéve. Az épületek szép kerámiás kályhákkal voltak fűtve, melyet az épület közepén helyeztek el. A ház bejáratát fafaragással díszített kapuval szépítették. Hasonló a mostani székely kapukhoz. Ezek a több ezer éves házak majdnem tökéletes másai a mai székely házaknak. Egy székely ház büszkesége még ma is a faragott (székely) kapu és a kerámia tűzhely, mint ahogy ez 6000 évvel ezelőtt is volt...

Erősd romjai között a régészek égetett, mázas kerámiát találtak, kígyózó-hullámvonalas díszítéssel, amely egyezik a jelenleg is használt székely kerámiamintával. Több hasonló domborműves kerámiatárgy került elő állatdíszítő motívummal a Kőrös-kultúra központjából. Ugyancsak hasonló a kidomborodó kerámia más kulturális központból, Európában csak éppen 3000 vagy 4000 évvel későbbi korból.

1967-ben egy másik megtervezett várost ástak ki a Vaskapu környékén, Lipinski-Vir-ben. A régészek 41 épületet tártak fel, mind Erősdhöz hasonlóan tervszerűen épültek. Külön kiemeljük, hogy nemcsak a Lipinski-Vir építkezés azonos az erőrdi rendszerrel, de a házak stílusa és az itt talált kerámiadíszítés is ugyanaz. Ezen kívül 33 kis emberszobrot is leltek. A szobrok megmunkálása (vésése) fejlett művészetre vall: fejeik kifejezőek, egyéniek és arcukon egy ódon mosoly is észlelhető. Hódmezővásárhely térségében és más helyeken, a Nagyalföldön számos hasonló tárgy került

felszínre, amelyek szinte megegyeztek, vagy másai voltak az erősdinek. Kökénydombon a régészek feltártak egy színes fejtelen női szobrot, melyet „Kökénydombi-Vénusz“-nak neveztek el. E szobor kora kb. 7500 év.

Egy sor ezekhez hasonló felfedezés és az a tény, hogy az utóbbi évtizedben egyre inkább hozzájutunk az értesüléshez, teljesen átalakítja az eddigi szűkös adatokból levont véleményünket.

Néhány gyönyörű tárgy az erődsdi kultúrkörből.

Régészeti szempontból is egy nagyon érdekes kép alakult ki az utóbbi 50 évben. Dr. Gimbutas Maria Ős Európa néppességét i. e. 7000-3500 teszi, melynek eredményeit a The Time világtörténelmi atlasz, mely 1978-ban került nyomdába, a vonaldíszes, tölcséres szájú, kerámiák elterjedése alapján egész Európát, Kis-Ázsiát és Észak-Afrikát benépesítő kultúraként mutat be. Európa lakosságának Andrey R. 1976-ban kiadott kötetében „ősmagyar“ nevet ad és Baldwin angol tudós így ír: „Azok, akik ezt a témakört gondosan tanulmányozták, általában megegyeznek abban, hogy az a fajta, amelyet ma Európában a MAGYAROK és FINNEK képviselnek, az őskorban majdnem az egész európai kontinenset benépesítette.“

A keleti Kárpátoktól Pannónia nyugati részéig egy fejlett kőkorszaki kultúrát találunk. Nagy meglepetés, mert eddigi tudásunk szerint az emberiség a turáni fennsíkon alakult ki. Ugyancsak ezekről a területekről ismerjük az első kultikus megnyilvánulását az embernek.

Kalicz Nándor a kőrös-kultúra népéről írva megjegyzi: „termékenység jelképe természetszerűleg a nő lett, mint az élet forrása, de nem minden

nő, hanem az elvonatkoztatott gondolkodásnak megfelelően az általános, a mindenek fölött lévő nő, a nagy anya, a „Magna Mater“, aki mindennek a kezdete és vége, minden létező forrása, életet és halált magába foglaló istenanya“ (14. 1.).

Az emberiség mindig várja a nagy szabadító eljövételét, kinek képe szorosan összefonódik az isteni ígélet alapján a megváltó édesanyjának képével, aki bizonyos isteni védettséget élvez, ellenkezik a sátánnal és egyben minden jó szülőanyja.

A Körös-kultúrában 20 darab istenanya tiszteletére készített agyagszobrocska került elő, Tatárlakán 26 és Méhteleken 60. De ha felleltároznánk Ukrajnától Görögorszáig, Moldáviától Bécsig, mindenhol nagy mennyiségű, azonos stílussal, világszemlélettel készített szobrok kerülnek elő, mely egyazon népnek a lelkeségét tükrözi. A különböző kultúra megnevezések nyilvántartási fogalmak, és nem jelentenek más és más népeiséget. Még akkor sem, ha különböző érdekek ezt akarják velünk elhitetni.

Minden jel arra mutat, hogy az eddigi felfogástól eltérően az emberiség két ponton alakult ki a világon. Afrika délkeleti részén, amire nemsokára visszatérünk, és Pannóniában. Itt a Duna Tisza, Erdély hegyei között, a Kárpátok ölelő karjaiban alakul ki az a homo sapiens, amelynek legegyszerűbb leszármazottai vagyunk.

Ez az ember egy adott pillanatban kinövi környezetét. A pannon medence éghajlata, talajviszonyai akkoriban nem alkalmasok nagy állatcsordák és nagyobb mezőgazdasági, gyümölcs termesztő tevékenység egyidejű folytatására. Ha körbe forgolódunk északra, délre, nyugatra, sehol sem találunk igazán nagy kiterjedésű, megfelelő talajviszonyokkal, időjárással, víz ellátással rendelkező területeket. De keletre kitűnő vidékek kínálgatták kövér, fekete földjeiket, kellemes időjárásukat és könnyen elérhetőek voltak a Kárpátok hágóin. Ez a vidék egészen az Ural-Altájig, Turánig terjedt. Abban a földtörténeti korszakban, mikor a tenger szintje legalább a mai szintre csökkent, dús legelők, bővizű folyók, tehát kitűnő életkörülmények biztosítják a lakosság terjeszkedését Kelet fele. Mikor a vizek újból megemelkednek, maradnak a fennsíkok, ahova felszorulnak az emberek. Ide önti megszáporodott népeiségét őseink világa. Itt alakul ki a MAG körül az AVAR (föld) gazdája, a földművelő. De lassan megjelenik a HUN (eredet, forrás), a férfi, a nagytestű állatok tenyésztője. A MAG (az ész) már két erős kezettel szült maga mellé. Őseink létrehozzák az igazán logikus emberi gondolkodás alapján mezőgazdaságnak, állattenyésztésnek és gyümölcs-termesztésnek nevezhető tevékenységüket TURÁNON. Az új telepen.

Ebben a korban a világon hatalmas területek tartoztak a szárazföldhöz, ami ma már víz alatt van. A felmelegedés észak felé új életteret nyitott, ahová lassan húzódní kezdtek a finnek és a vikingek ősei. A finnek, az északi népek mágusai, varázslói, a MAG-ból váltak ki, magukkal víve annak hihetetlenül fejlett szellemét, kincseit, köztük a titokzatos, varázs-

latos rovásírást is, amit évezredek múltán rúnaként találjuk – titokzatosság, tisztelet, de egyben félelem és gyűlölködés által övezve. Az északi népek, akik a Pannón területéről kivonulva legtisztábban megőrizték őseik vérét, a mai napig szenvedik a kevert népek irigységét.

Történelmüket elhallgatják, meghamisítják.

Ősi titkaikat tiltják, hogy már maguk is félnek rejtett tudásuktól, képességeiktől.

Nemcsak a magyar népek történelme, tudása volt a fő szellemi ellenség hosszú évszázadokon át.

Kőkenyér

A kőeszközök használatának első szakasza olyan időkre esik, amikor, a geológusok szerint, Európában hat jégkorszak és öt köztük lévő időről beszélünk. Úgy 100000 évvel ezelőtt, nagyobb felmelegedés nyomán mamut, orrszarvú, őstulok, barlangi medve, oroszlán, nagytestű szarvas csordák keresték fel Európa tájait. Nyomukban az emberek. Ettől a kortól a hatodik jégkorszak, vagyis a rénszarvas koráig számították a régi történészek a paleolitikumot, őskőkort.

Ebben az időben az ember elsődlegesen vadászattal, halászattal, gyűjtögetéssel foglalkozik. Ismerte a tüzet. De nézzük meg, mit mondtak a görögök a tűz megismeréséről; Aeschilos szerint Prometheus volt az, ki „Zeusz legnagyobb dicsőségét, a mindent alkotó tűz erejét elrabolta és az embereknek adta.” Ezt tanultuk az iskolában, de egy egész sor hozzá kapcsolódó gondolatot nem. Például KAUKA értelme Kővár, Kőlelke (Réka=Naplelke). Mennyire csudálatos, hogy Erdély ősi neve KAUKA volt, még a koraközépkorban is. A latinos szóhasználat Transzilvánia fordításaként lett Erdély, a Kővárok országából. Prometheus nevét ha lefordítjuk: ‘A gondolkodó’. A hindu tűzgyújtó fája a ‘pramântha’.

Ősünk már ezekben az időkben ismerte a hálót, a csonttűt. Ennek segítségével varrta össze, bélhúrból készült fonállal, bundáit. Ékszereket viseltek. Festették magukat.

Baltáikat, késeiket, vésőiket, kapájukat pattintás útján alakíttatták. A lepattant szilánkokból készültek a nyilak, lándzsák hegyei, sarlók fogai. Elsődlegesen a kovakövet és az obszidiánt használták alapanyagként.

Díszítették lakóhelyeiket, amik a barlangok falán maradtak fenn. Még érdekesebb, hogy a rénszarvas csontjából sípot készítettek. Tehát az ember énekelt, és dalait hangszerrel kísérte. Ha énekelt, beszélni is kellett tudnia. Úgy tűnik, hogy tudott. Honnan tudjuk, és milyen nyelven beszélt?

Sokszor emlegettem a Kukutént. Már tudjuk, hogy az ősember eleinte szótagokban fejezte ki gondolatait. Ez megmaradt a gyereknyelvben is. A baba, ha vizet kér, mondja, hogy biz, ha sok vizet kér, akkor biz-biz. Ha azt akarja, hogy tedd le elébe, akkor ismételi neked: ted. Tehát biz-biz-ted. Ha sok követ kell letenni, akkor azt mondja: kö-kö-ted. Egyes nyelvjárásokban a mai napig is a követ kűnek, kunak ejtik. Tehát kukuten=sok követ tenni. Kőraktár. És tényleg a moldvai Kukuténben találtak ilyen raktárt, melyben marokkövek, majd külön csoportban kaparók, sarlóélek, nyílhegyek stb. voltak szép sorjában elhelyezve. Tehát az őszünk ebben a műhelyben termelt és raktározott. Valószínűleg cserekereskedelmet folytatott vevőivel. Erre fel sem figyelnénk, ha nem találnánk ugyanilyen kőraktárt Mongólia keleti részén, s a helység neve: Kukutin (ide szoktunk menni Kuku-tyinba). De onnan pár ezer kilométerre, Pekingtől kilométernyi távolságra, újabb ilyen telepet találnak, s ennek a neve ma, a százezer évek után: Csiukutien. Franciaországban egy barlangban kerül elő, s ezt úgy hívják ma: Acheuli (kőlik?). Az érdekesség az, hogy ennek az ősembernek a nyomaira – világos telephelyek formájában – nem akadtak Ausztrália, Dél- és Közép Afrika területén. Legalábbis az én tudomásom szerint.

Ennél bővebb, a világon mindenütt megtalálható, a csiszolt kőkorszak emberének a nyoma. Nagyon is érthető. A csiszolás elsajátítása nagyobb horderejű technikai forradalmat jelentett, mint a gőzgép, vagy akár az atommaghasadás felfedezése. A csiszolt kőkorszak embere a mai fogalom szerint is komoly államokat hozott létre. A turániak nagy ázsiai birodalma, vagy a kusok Afrikája, a malájok szigetvilága, az indiánok Amerikája és a kusita-turáni áriák Európája, mind-mind a csiszolt kőkorszakban alakul ki. Olyan államok, mint Kína, Egyiptom, Japán, India ekkor jöttek létre és a mai napig is léteznek.

Csiszolt kőeszközök készülnek agyagpalából, dioritból, trachitából, amfibolból, bazaltból, gnájszból, gránitból, szerpentinből, kvarcból és más kővekből.

Míg a pattintott kőkorszak emberének egyetlen háziállata a kutya, addig a csiszolt kőkorszakban gyakorlatilag, a lovon kívül (állítólag), minden állatot házasítottak. Termesztettek búzát, árpát, kendert és lencsét, nemesítették a gyümölcsfákat, az almát, körtét, házakat építettek, cserépedényeket használtak.

Házaiknak több típusát ismerjük. Vizes, tavakkal tarkított vidékeken cölöpöket vertek a földbe és ezekre építették venyigéből font, agyaggal tapasztott házaikat. Száraz vidékeken félig földbe ásták és e fölé emeltek fából, szintén tapasztva magasító falakat és tetőt. Egyszerű, gyors volt az előkészítés. Az arab világ a mai napig is elsősorban így építkezik. Ahol bőséggel rendelkezésükre állt a kő vagy a fa, ott gerendaházakat építettek, réseit mohával és agyaggal szigetelték. De ismerünk mai fogalmakkal is kényelmes kőházakat, mint amilyen előkerült a háromszéki Erősdön is.

Kerámiájuk több szükségletet elégített ki. Agyagedényeiket eleinte korong nélkül kézzel készítették és díszítették.

Szobrokat készítettek, amuleteket, orsó és fonalnehezékeket. A Szovjet Akadémia tudósainak megállapítása szerint az Uralban élő emberek ebben a korban finnugor nyelvet beszéltek.

De említenünk kell a bretagnei durva kövekből asztal módra összerakott dolmeneket vagy a menhireket. Ezek, a későbbi obeliszekre emlékeztető, óriási kövek voltak, melyeket egymástól bizonyos távolságra állítottak fel. Bretagneban magában a Carnac mezején 11 sorban 11000 ilyen menhir hirdeti az ősember kegyeleti kultuszát. Ugyanúgy a Salisbury mellett emelkedő Stonehengenek szintén az istenek tiszteletére és a nekik szánt áldozatok bemutatására készültek. Ugyanúgy a kőből, vagy földből épült észak-amerikai moundok is mondok.

Elterjedésük középpontja a Mississippi és Ohio völgye. Ohióban egymagában több mint ezer sánc és valami tízezer mound emelkedik. A szokásos gúla, halom, vagy kör helyett alaprajzuk állatok, madarak és emberek alakjára, vagy mértani idomokra emlékeztet. Például Libertynél (Ohio-ban) szabályos körbe szabályos négyszöget építettek be. Kőhalmaik rendszeren sírok voltak. Néhol száz kőkoporsót is találtak bennük. A csontvázakat kagylóékszerek díszítették. Ékszereken kívül kőpipákat, cserépedényeket, rézgyöngyöket, tükörré csiszolt csillámpalákat, tűzkőszerszámokat, nyílhegyeket, rézbaltákat, fokost, réz- és csonttűket találtak. Kő- vagy agyagpipáikon állatok és emberek képei ékeskedtek. A mai metszők sem ábrázolhatnák hívebben. Tehát figyelemre méltó műveltség emelte a moundokat. Építőik északról délfelé terjeszkedő népek, kik földművelés mellett kereskedelemmel és iparral foglalkoztak. Halmaik egy része erőd, ami katonai szervezetükről tanúskodik. A másik része alakjánál, vagy világtájak szerint való beállításánál fogva már a mennyiségtan és csillagászat elemeinek ismeretét gyaníttatja.

Talán még csodálatosabbak Utah, Colorado, Arizona és Új-Mexikó határain a sziklalakók (cliffdwellerek) falvai, melyek néha ezer méter magas sziklák, szédületes meredek szélén ezredévek előtt épültek. 1900-ban a Bronco-hegység Darwin-kanyonjában 300 méter magasságban 22 kőházat, 400 méter magasan pedig emeletekre osztott barlangokat találtak, melyekben falak választották el a cédrusfával padozott lakásokat. A néha tíz tonnás kődarabokat alulról, ismeretlen eszközök segítségével kellett felhozniuk. (?!)

Piros, sárgás és kék színekre festett falak teszik rendkívül érdekessé azt a kőből és vályogból épült új-mexikói mammut-várost, melynek közel másfél km² területén 25000 ember lakhatott. George L. Cole, ki 1900-ban tárta fel romjait, ezeket Thebais, Ninive és Babilon romjaival egyenértékűeknek tartja; s korra nézve magát a várost, melyet Krisztus előtt kevéssel valami földrengés dönthetett romokba, ötezer évesnek becsüli.

Menekülő lakosai alapították Mexikó első gyarmatait, melyeknek fénye és műveltsége Európát a 16. sz.-ban meglepte.

Mindezek nyomai egy szinte egységes gondolkodás jelenlétét igazolják az ókorban is. Szinte hihetetlen elképzelni, nincs repülőgép, telefon, televízió és mégis hasonló kultúrákkal találkozunk.

Az előzőkben már említettem, hogy mennyire meglepő volt számomra, amikor megláttam a bolti ruhákba öltözött, színes kendőt, vagy sapkát, műanyag szvettert, szoknyát, vagy nadrágot, bakancsot vagy gumicsizmát viselő mongolokat. Formában nem volt, amit válogassanak, ez ma már egységes a világon. Színeikben, mintáikban, azonban tökéletesen egyeztek a mai moldvai csángók szín és motívum világával. Aki ismeri őket, az tudja, hogy mellbevágóan szokatlan összetételű színvilágban rikítanak.

Legalábbis számunkra.

Noé bárkájából

A kőkorszaki ember létrehozta megélhetésének emberi körülményeit. Az északi eljegesedés ellenére fejlett mezőgazdaságot, gyümölcstermesztést, állattenyésztést alakított ki. Ruházkodott, imádkozott, házat épített, emberi életet élt. Hosszú utakat tett meg. Ismerte a hajózást, az égtájakat és egy rétege SZAKA-sodott a nyersanyag beszerzésre, távoli vidékek felderítésére. Ezek a felderítő, hajózó, utazó SZAKÁ-k Afrikáig is eljutnak, elviszik magukkal ismereteiket és átadják fekete bőrű, de europoid vonású testvéreinknek, akiknél elsősorban a juhászat terjed el nagyobb mértékben. Így kapják a KOS vagy KUS népvét. Később a Fekete népnév is őket jelöli. Az állattenyésztéssel, gabona és gyümölcstermesztéssel egyidőben a Pannon-Turáni nép nyelvét is magukévá teszik, évezredekig megtartják. Sokkal tovább, mint a Mag nép zöme.

A fentiekből kiderül, hogy i. e. 7-6 évezred elejéig kialakul a mai társadalomhoz hasonló fejlett mezőgazdasági-, állattenyésztési- technikával rendelkező ember. Ez maga után vona természetszerűleg a kézi eszközök fejlődését. Ugyanakkor a társadalomban is részben szakosodtak a foglalkozások. Megjelentek a társadalmi osztályok, de nem az Engels féle rabszolgák és rabszolgatartók. Az egyenlő jogú szabad emberek osztályai.

A szellemi vezetők, mai szóval értelmiséginek nevezett MAG volt. Ezt az osztályt még megtaláljuk MAGÚR, MAZAR, MADAR, MAGARU és MAGYAR formában is. A másik osztály az AVAR népe, a földművelők. Ugyan-

úgy sokféle népnévként is megjelenik ahol a társadalom elsősorban földműveléssel foglalkozik. A nagytestű állatokkal foglalkozó férfi, a HUN, HU vagy LU szintén külön osztály de több népnek a nevében is szerepel a fogalom. Ki gondolná, hogy a székely lófőre nem tesznek zabolát. Az egy katonai rang. Lút, lót vezet, férfiakat és azoknak a feje. A főló, Apollo maga is főember isteni státusban.

A történelem első korszakának nagy gyalogos csavargója, hajósa vadászatok előkészítője a legújabb szaki, a SZAKA, akit később philiszteusnak, szkítának, szakszonnak, szikulusznak vagy székelynek neveznek.

Ezek nem külön népek voltak. Tökéletes igaza van a bibliának, amikor azt írja, hogy egy nyelv volt és egy nemzet a bábeli zűrzavarig. Ennek a nagy óriási nemzetnek a keretében volt a négy osztály, főfoglalkozásuk után megnevezett szakmai réteg.

Ha így vizsgáljuk az emberiség történetét, hamar eltűnnek a zavaros magyarázatok, hely- és ragadványnevekből elkülönített népek, és világgossá válik a történelem forgatókönyve.

Pannon fennsíkot, Turánt, Mezopotámiát és az észak felé eső részeket betelepítették őseink. Közben forgott az idő kereke. Óriási felmelegedések következtek. Ebben a korban a tengerek szintje két, háromszáz méterrel volt alacsonyabb s az így szárazon lévő hatalmas területeken emberi kultúra létezett. A jéghegyek elolvadásával megemelkedő tenger (ez az emelkedés ma is folytatódik, 2080-ra a világtengerek szintje 40 cm-rel fog emelkedni állítja 2001 januárjában a Sanghaj-i ENSZ értekezlet záróokmánya) népcsoportokat mozdít ki telephelyükről, melyek egyrésze a Turán felé húzódik.

Az alacsonyabban fekvő vidékeket ellepi a víz. Mezopotámia, amit ma az emberi kultúra bölcsőjének tartunk, víz alá kerül. Nem kell sok bizonyítékot keresni erre, csak megnézni az AL-UBAIDI ásatások eredményeit, amikor a legalsó réteget több méter vastag iszap födi és fölötte, mintha a semmiből jelenne meg, egy fejlettebb kultúra. Mert a hosszan tartó „vízözön” visszahúzódásáig a fennsíkokon tovább fejlődött az élet, sőt megtörténik az első fajkeveredés. Afrikából a Kosok, Kusok egyrésze turáni rokonaik közé húzódik, akik testvérként fogadják. Eddig feltételeztük, hogy itt történt a keveredés és csak ez a terület volt az emberiség élettere. De az elmúlt 40 év kutatásai még ennél is tovább mennek. Megállapítják – dr. Saks – hogy az európai finnugoroknak 6-7000 éves folytonosságuk van. Emlékezzünk vissza a pattintott kőkorszak nyelvére, amit értettünk. Tehát ez a folytonosság sokkal korábbi. Az 1955-ben kiadott tíz kötetes szovjet világtörténelem a kőkorszakban egyetlen nyelvet tud megnevezni, a finnugort. Emlékezzünk vissza, hogy az előző részben leírtuk, amint a finnek és a vikingek ősei északra húzódnak a Turánból. Nagy zöme azonban itt marad. Az ő nyelvüket beszélik a fekete bőrű, de turanoid típusú kusok, akik Afrika területén éltek a nagy éghajlatváltozásig.

Úgy 8-9000 évvel ezelőtt Spanyolország és Franciaország területén olyan emberek jelennek meg, akik barlangokban keresnek menedéket, a falakra ember és állat alakokat rajzoltak. De nem medvét, vagy szarvast, hanem elsősorban elefántokat, orrszarvúakat és gazellákat. Tehát afrikaiak voltak. Ezeknek a sötétes színű, de kaukázusi arcú embereknek az átvándorlása Európába több mint 3000 évig tartott. Alacsony és hangsúlyozzuk, hogy fekete bőrű embereket, PICKTI, PEHITI, PECHTY és más hasonló változatban említik az angliai iratok. Franciaországban még Cézár idején is létezett a Picton-ok területe, ma Poitou a területnév és Brutus idejében Aquitánia felett egy Pikt király Goffáriusz Pictusz uralkodott. Elsősorban állattenyésztéssel foglalkoztak. Nagy szarvú, a honfoglaláskori magyarok és az egyiptomiak által is tenyésztett marhákat tartottak. Hatalmas udvaraikat földsáncsal vették körül, ugyanúgy, mint az avarok. Népi jelképük a kígyó volt, mint a sumér Inanée vagy az egyiptomi fáraóké. Senki sem tudja, honnan jön a nevük. De ha figyelembe vesszük, hogy a régi magyar nyelv, vagy a mai gyereknyelv a szóvégi F-et B-nek ejti, rögtön rájövünk, hogy ez a név mai helyesírásunkkal egyszerűen Fekete. A franciaországi Pikton pedig Pikt-Hon, vagyis Fekete-Hon s a piktoni, fekete-honi. Angliában a IX sz. közepén egy skót a fejedelemasszony. A monda szerint egyiptomi királylány vezetésével nagy kíséret érkezett családostól. Őket azonnal elfogadták a Piktek és az ország nevét KALEDONI, illetve Kelet Honi-ra változtatták. A franciaországi piktek is az istenanyát tisztelték, akit Afrikában Setét Asszony-nak neveztek. Nem Francia területéről származó fából vagy kőből 205 db Fekete Madonna néven ismert istenszobor került elő.

A piktek mellett, különösen az északi területen a fehér magyaroknak vagy finnugoroknak nevezett lakosok éltek a messzi ókorban.

Napjaink nyelvészei rájöttek, hogy nyugat Európa legrégebb helynevei római vagy angolszász nyelvekből nem magyarázhatók. Térképre vetítették ezeket a neveket és kiderítették, hogy az Égei-szigetvilág és a Földközi-tenger keleti felének helyneveivel mutatnak rokonságot. Az előző részekben mi azt is bemutattuk a magyarul tudó olvasónak, hogy milyen nyelv nevezte meg ezeket a helyeket. De azt is, hogy nemcsak Nyugat-Európában, de a világon bárhol megtalálhatjuk.

Sir John Bowring, angol filológus (nyelvkuatató), ki sok nyelven beszélt, magyar nyelvünkről a következőket jegyezte fel: az egyiptomi templomok mennyezete – mely egyetlen szikladarabból készült – megmagyarázhatatlan. Senki sem tudja, honnan származik, melyik helységről hozták ezt a furcsa, bámulatos masszát. Hogyan szállították és emelték fel a templom tetejére. A magyar nyelv eredete ennél sokkal csodálatosabb tünemény. Aki megoldja, isteni titkot fog elemezni és a titok első tézise ez: Kezdetben vala a szó és a szó Istennél volt és a szó lett az Isten.

A katalizátor

Az előbbieken láttuk, amint benépesült a homo sapiens egyedeivel Európa, Afrika és hogy végeredményben a bölcső a Pannon-medence, és Turán a járóka. A 6. évezred folyamán Európa északi részén a finn-ugornak is nevezett fehér-magyarok éltek, tőlük délre és nyugatra a piktik, feketék. De már Amerikába is eljutott a kőkorszaki ember aránylag fejlett technológiájával, amit az indiánok érdekes irányba tovább fejlesztettek. Formájában, eszközeiben látszólag teljesen eltérő kultúrát hoztak létre. Ez a kultúra azonban megőrizte a legősibb hitvilág lényegét. Nekünk legtöbbször csak a különbségeket tanították. Dél-Amerikáról tudunk ezt-azt. Az Észak-Amerika-i indiánok gyarmatosítás előtti történelme szinte ismeretlen az európai történészek számára. Mostanában kezdünk megtudni olyan dolgokat, hogy kitűnő íjászok, a természettel teljes összhangban élő emberek voltak, de ezen kívül nem sokat.

Az ősi földön megtörtént már a keveredés az afrikai és az európai ember között. A fehér magyarok fogalma világos. Finn-ugornak is nevezik őket. Tisztázzuk a fekete magyarok fogalmát. Egyesek a használt lovak színéről vezetik le a megnevezés eredetét, mások keleti vagy nyugati területekből következtetnek. Az igazság azonban egész más. A fekete magyar külseje turáni felépítés, test- és arcvonások, de bőrük színe épp olyan fekete, mint ma az örményeké. Figyeljük meg őket. Sötétebb testszínű, magas, erőteljes alkatú emberek. Meglepő módon ilyennek írják le Álmot, Árpádot, Szent Lászlót és III. Bélát. Sőt a hunok soraiban sötét bőrű, villogó szemű, negroid típusú embereket is jeleznek a korabeli történészek. Mégis mitől lesz a magyar magyar? Attól, hogy így nevezzük önmagunkat. S feltehetőleg már így is neveztük már jó ideje. De más területen élő édesestvéreink ugyan így kellett nevezzék önmagukat, s a környező népek is őket. Mi népünk azon része nevét vettük fel, akik Kelet és Dél-Kelet Európában, Dél-Nyugat Ázsiában éltek. Környezetünk ellenben, a valaha élt hatalmas ősnép részeként ismervén minket, hunoknak nevez. És más nevekkel is illet. Az erdélyi magyar feldühödik, amikor a románok bozgornak nevezi, mert valami okosok elterjesztették, hogy ez a megnevezés hazátlant jelent. Aki keveset tud, sokat képzel. A bozgor a baskír-magyarok ma is jól ismert neve. És ezt évszázadok óta tudja az a moldvai földműves, aki telefont ma is csak akkor lát, ha bemegy a tanácselnök irodájába.

Végeredményben mi határoz meg egy népet? Elsősorban a nyelv. A ragozó ősnelv. A vallás. Minden jel arra mutat, hogy ősvallásunk anyaközpontú. Ezt nevezik a történészek matriarchátusnak.

Milyen lehetett ez az ősvallás? A finn-ugor, a turáni, a kelet-ázsiai népek őslegendáit tanulmányozva egy nagyon is hasonló kép alakul ki. De alapjában az afrikai és az amerindián vallás is ide sorolható.

Az atya, az ős létrehozta az anyagi világot. Földet, Napot, Holdat, csillagokat. (Tehát addig nem létezett anyagi világ.) Az egészben csak az a meglepő, hogy a legmodernebb fizikai kutatások szerint az energia hozta létre az anyagot. A belém sulykolt materialista gondolkodással ezt értem, de nem tudom felfogni. De furcsa egybeesések vannak a modern tudomány és az ősmondák között. Mai tudósok szerint egy maroknyi energiából létre lehetne hozni a Naprendszert. Őseink a Napot libatojásból származtatták. Az atyát Teremtőnek, Tengrinek (innen a tenger szó), Thornak, Estánnak (így nevezi a székely ma is az Istvánt) majd később Ménnek (a Mén=Ámon), Időnek (Kronosz) az Ősnek, Ozirisznak, Zeusznak nevezték. A Napot, mint a Teremtő Atya látható ajándékát, szem előtt lévő jelképét, tisztelték. Maga az Atya, az Ős, nagyon is titokzatos, elvont, a legtiszteltetlenebb felfoghatatlan valami volt. Legtöbbször csak a papok ismerték lényegét. Később jelenik meg, a görögökkel egyidőben a részegeskedő, kicsapongó, mindenbe belekeveredő vénember, az Atya fogalmaként.

A létrehozott világban minden megvolt és működött. Fújt a szél, sütött a Nap, esett az eső, de nem volt élőlény. A teremtő létrehozta az életadó Anyát. Az ő tevékenysége nyomán jelennek meg a növények, állatok. Érdekes, ha megfigyeljük bizonyos jellemzőit a legrégibb időktől. Ő az Életet Adó, mint ilyen az élet vize az ő tulajdonában van. A Hold istennője, a szülőanyáé. Az ő bolygója az esthajnalcsillag. A legrégibb neve Nagyboldogasszony. A sumér Innanának (Én anya) nevezi. Bárhol, bármilyen néven fordul elő, az illető nép lelkeségének tisztaságát jelzi. A zavaros fejű babiloni Istárt, a laza erkölcsű asszonyok istennőjét nem veszi be a tisztességes ember gondolkodása. A Hettitáknál az anyahit jelképe – ANAHITA (anyahite). Ő az életadó, gyógyító, a szent források anyja, a sumér Babbar, de ő a székelyek csíksomlyói Babba Máriája. Ő a kelták istenasszonya, de neki ajánlja fel Szent István Magyarország koronáját. Ő a mi Védasszonyunk. A sokat szenvedett öreg lengyel a pápaszékből okosabb, óvatosabb, mint bármelyik elődje. Ő az egész Földet ajánlotta Nagyboldogasszonyunk kegyelmébe.

Boldogasszonyunk életet, élelmet, bőséget ad az embernek. A keleti vallásokban neki tulajdonítják a test kisugárzását, az Aurát. A test energiáját. De érdekes módon az ember szellemi és erkölcsi fejlődését, morális arculatának kialakulását, társadalmi, technikai fejlődését nem ő irányítja.

A turáni legendák szerint az ember nem tudta önmagát kiemelni az állatok közül. Boldogasszony anyánk Teremtőnkhez fordult, aki látszólag válasz nélkül hagyta a kérdést, de Nagyasszonyunk háza előtt kivirított egy sárga virág. Leszakította, kendőjébe tette, bevitte a házba, és mikor kibontotta, egy síró-rívó csecsemőt talált benne. A turáni mondákban ő a Világügyelő. Ő tanította meg az embert beszélni, eszközöket használni. Ő Ménrót, az isteni király, akinek volt két fia, aki szittya őseinket megtanította a nyilazásra. Sokáig kerestem a nevek között az összefüggéseket, míg végül két fogalom összekapcsolása nyitotta fel a titkot. A keleti világban

az embernek két energiahálózata van. Az egyik a testi – csakrák, aura – a másik az ember halhatatlan lelke. Az első megszűnik a test halálával. A második, amit a fogamzás pillanatában kap az ember, visszatér a Teremtőhöz, akitől kapta. Ez a halhatatlan lélek annyiszor tér vissza a földre, ahányszor szükség van rá, hogy tökéletessé, megvilágosodottá váljék.

A sumér mitológiában az embereket irányító főisten, amolyan királyvezérigazgató keverék, neve En-lil. Értelme Én-lélek. Tehát az Istentől kapott lélek az, amely az ember fejlődését erkölcsi arculatát kialakítja. Ő képviseli az emberben a pozitívet, a jót, a tökéletességre való törekvést.

Az Isten nagyon távol van. Minket megteremtett és anyagi, szellemi teremtményeire bízott. Ezért jelenti a Nap a Teremtő Atyát is, de egyben annak fiát, a megvilágosodásra váró emberi lelket.

Ha az ősi hiedelemvilágot vesszük alapul, akkor minden nagy vallásalapító Teremtő Atyánk fia. Buda, Zarathusztra, az indián Quetzalcoatl isten mellett szintén irányítóként működő Xipe Totec szeplőtlenül fogantott, jászolban született és keresztre feszítették. De szeplőtlenül fogantott Budha, Zarathusztra, Mani és az anyjuk neve Maja, ami jelent mézet, gyűjtögető méhecskét és anya méhet is. Jézus anyja keleti nyelven Mirjám, nálunk Mária. A magyar jobban tenné, ha úgy imádkozna: Én lelkem, Világügyelő Krisztusom, mert Álmos is (a Világügyelő-, Enlil-, Hórusz szimbóluma, Krisztus szent madara, a turul – új fény), a szent sólyom véréből született szeplőtelen anyától. A sumér Eme=anya. A gyergyói székely a nőtény süldőt emének nevezi. Malacozás után lesz a neve koca.

A világot beszaladgálva minden sarkában ugyanazokat az isteni lényeket találjuk más és más ruhában, neveken. Ahogy az ember eszközei fejlődtek, gondolkodása mind közelebb, közelebb került (vagy esetenként távolodott) ugyanazon lényeghez. És ez érthető is.

A MAG habár ketté vált Turánban, mégis nagyrésze a helyén maradt. A VI. évezred után a mai Nepálban már ott találjuk. Európa, Afrika, amint láttuk benépesedett az akkori kornak megfelelő szinten lévő emberekkel. És egy adott pillanatban Ázsiában megjelenik a kínai, az indiai és az özönvíz utáni Kis-Ázsiában a sumér kultúra, mintegy előzmény nélkül. Derült égből villámcsapásként.

Én sok mindent megértettem az életben. Azt próbálja azonban valaki megértetni velem, hogy egyik napról a másikra, megfelelő háttér ipar nélkül, hogyan tud cipőgyárat létesíteni.

Az öreg székely poros országúton hajtogatja a lovacsáját. Fölöttük elrobog egy helikopter. A fia izgatottan megrángatja a kabátját: „Apám, tudná-e vezetni? Ühüm – bólint az öreg – csak még nem próbáltam.”

Na, ha valakinek próba nélkül sikerül, az magyarázhatja másképp a három kultúra szinte egyidejű megjelenését, ahol megtalálunk mindent, ami napjainkra jellemző. Technikai eszközöket, házakat, vallást, írást. S hogy hol voltak ezeknek a gyökerei, az mára már nagyon is világos.

3. AZ ÍROTT TÖRTÉNELEM

Mióta írunk?

Mélyen tisztelt történész kollegáim az írott forrásokat jobban fetisizálják, mint a mohamedánok a Kába követ. Csak az a kérdés, hogy mikortól írunk? Hivatalos állásfoglalás szerint a sumér ékírás az első ismert írás a világon. Ezt is úgy fél évszázada állítjuk. Addig az egyiptomit tartották az írás ősének. Aztán az 1960-as években előkerült az erdélyi Tatárlakán egy amulett, és szinte félszázad kellett elteljen, hogy tudomást vegyenek róla. Ez 1500 évvel korábbi a sumérnál. A Kelemen-havasokban, Gyergyótól néhány kilométerre van egy roppant izgalmas, látszólag titokzatos áldozó és tanító hely. A Tászk-tetőn, magas hegy hátán, rovásos kövek tömege hever. Amerikai, angol, magyar és romániai szakértőkkel többször tanulmányoztuk a helyszínt, és megegyeztünk azon, egy sor kutatási eredmény egybevetése után, hogy több mint 30000 éves, de arról is megegyeztünk, hogy befogjuk a szánkat vele, mert senki sem fogja ezt nekünk elhinni.

Most se írnám le, ha Urbán Zsolt barátom nem hozza 2003, piros Pünkösd napjára Varga Csaba, „Jel Jel Jel” című kötetét. A szerzőről csak annyit, hogy matematikát és rajzot tanított 1970-ben, amikor elkészítette első filmjét. Később Budapesten filmstúdiót alapít, Varga Holdings néven. Londonban szintén. Több mint 50 fesztivált nyert, több kötetet közölt. Számos nemzetközi díj és kitüntetés igazolja sikerességét. Tehát nem lehet azt állítani, hogy irodába bezárkózott kutató kukac. Szerencsés egybeesése a tényeknek, hogy a szerző kitűnő matematikus és rajzoló. Két olyan területen van tapasztalata, melyek elengedhetetlenül szükségesek az ősi írások tanulmányozásához.

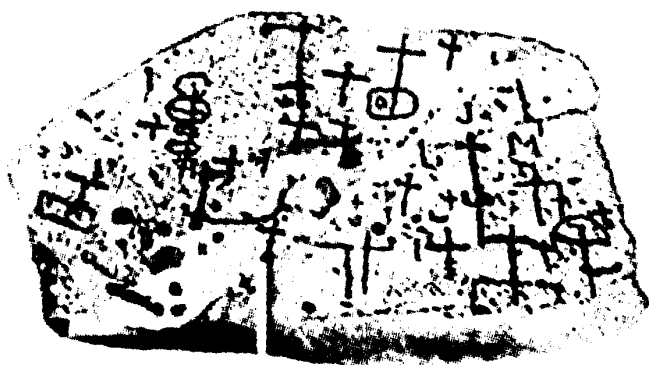
Az Altamira-i barlangban felfedezett rajzokat elemzi, és összehasonlítja más barlangokban található őskori rajzokkal. A 10000 éves eltéréssel készült ló ábrázolások ugyanolyan jeleket viselnek magukon, holott maguk a művek nagyon eltérő stílus jegyeket mutatnak. Számos ilyen leletet összehasonlítva, levonja a következtetést, hogy a mai írás jelkészlete legalább 30000 évvel ezelőtt készült. Nem célom részletes könyvismertetőt írni a több mint 465 oldalas kötetből, csupán bemutatok egy-két mozzanatot, mert a szerző az írást tanulmányozva egész más úton jutott el azokhoz a következtetésekhez, melyekhez én a régészet, írott történelem, néprajz, ősi törvények, népek tanulmányozása útján.

Mik a legfontosabbak?

A lovat nem 6000 évvel ezelőtt megismert állatnak mutatja be, hanem úgy 30000 évvel ezelőtti ábrázolásával bizonyítja jelenlétét az ember életében. (Nem ezért mutatja be.)

Az írásjelek kialakulását legalább 30000 évvel korábbra teszi, de az ember kialakulásáról is van egy eredeti, de nagyon is helytálló véleménye, amikor a Neander-völgyi embert nem zárja ki az ősi civilizáció megteremtéséből. Bizonyítja a barlangfestmények elkészítésének módszereit, illetve azt, hogy gondos vázlatozás, előtanulmányok után kerülnek az általunk ma ismert helyekre.

Nincs kötve a szerző a „komoly” történészek időrendjéhez, s ezért nyugodtan megírja a zambiai barlangban, angol régészek által feltárt, úgy 400000 éves festék kupacokat. Az Illinois Állami Geológiai Közlöny által bemutatott érmeszerű körlapot, melyet 2-400000 esztendőnek határoztak meg. Ennél régebbi az 1998-ban Cambridge-ben közölt félmillió éves női szobor. De ismertet félszáz ezer éves furulyát, melyen kiművelt dallamok szólaltathatók meg. Az egészben csak az az érdekesség, hogy mindezeket rég tudjuk, de mélyen hallgatunk róluk. A legrégebb összefüggő írásos emléknek a Pont d'Arc-i barlang kőlapját tartja. Az írásjelek szintje azonosak a Tászkok-tetői kövek írásjeleivel. A szerző azonosságot von a világ különböző pontjain található írásjelek között. Ha történész lenne, nem tenné. De szerencsére nem az. Ugyanis egyetlen nagyobb történelmi felfedezés sem köthető profi történész nevéhez az elmúlt századokban. Az utóbbi fél században, meg különböző területeken dolgozó szakemberek fedeznek fel hihetetlenül érdekes dolgokat. Mindannyiuknak van egy közös jellemvonása, hogy anyanyelvi szinten beszélnek legalább két nyelvet, és sokat utaznak, vagy szülőhelyüktől nagyon távol élnek. Tipikus képviselőjük, Varga Csaba 450 oldalon leírja azt, amit senki előtte nem mert hangosan kijelenteni, hogy az emberiség őstörténete nem 8-9000 éves.

Pont d'Arc, írott kő. A felirat legalább 30000 évvel ezelőtti.

A Pont d'Arc-i írott kőlapot, mint jól megtervezett munkát, jelekre bontja és kiderül, hogy ezen jelek azonosak a rovás ABC-vel. Ligaturát használ a dél-francia íródeák ugyan úgy, mint kárpát-medencei testvére. Meg se

döbrentett volna, ha véleménye nem juttatná eszembe Gheorghe Dumitroaia, román régész büszkeségét, amikor kiásták a Csíksomlyó melletti Pálfalván a bronzkori várat. Órákig magyarázgatta nekem, hogy ilyen jellegű anyagot még csak Dél-Franciaországból közöltek. Két különböző területen dolgozó szakembert, két világot, és egyazon véleményt.

Hosszasan foglalkozik a tatárlaki amulettel Varga Csaba, és a Tordos-Vincsa kultúra írásával. Kimutatja folytonosságát az ősi írásokkal, és bizonyítja, hogy 1000 éves késéssel jutnak el az erdélyi írásjelek a sumérokhoz. Térképet is közöl, mely bizonyítja, hogy a mai civilizáció a Kárpát-medencéből rajzik ki a Turánba, és ugyanők hozzák létre a sumér, egyiptomi kultúrát. Végigvezeti a fontosabb történelmi szakaszokon sumérok, hettiták, egyiptomiak stb. történelmében az olvasót, anélkül, hogy megfogalmazna következtetéseket. Ráhagyja az olvasóra, hogy amit látott értse meg. Kínát, Észak-Európát, Afrikát, Amerikát, az Égei-tenger szigetvilágát, etruszkokat, görögöket, latinokat felsorakoztatva látni fogjuk, hogy az emberiség egyetlen bölcsőből sugározza ki a mai atomkorszak civilizációját, s ezt az írás kitűnően bizonyítja. „A Kárpát-medencétől való földrajzi távolság egyenes arányban áll az ABC „romlásával“, torzulásával.“ – írja összefoglalójában. Térképet mellékel hozzá.

Nagyon röviden így mutathatnók be Varga Csaba kötetét, mely az írás nyomán végigvisz a Homo Sapiens kultúrájának kialakulásán a legrégebb időktől máig. Azt is bizonyítja, hogy az a kultúra, amelyet elő-székelynek is szoktak nevezni, hihetetlen fejlettségi szintet ért el. Mintha az első emlékeink egy fejlett kultúra átvételéről tanúskodnának. Ezt azzal magyarázza, hogy az idő vasfoga még a sziklákat is elporlassza, a véseteket is lecsiszolja. Ezért nincsenek bizonyítékaink az elő-székely kultúra kialakulására.

Én azt tudom, hogy nagynénéim is valamikor babák, kislányok voltak. Én azonban csak úgy tudok visszaemlékezni rájuk, mint férjes asszonyokra, velem egyidős unokatestvéreim anyáira. De előkerülnek a családi fényképek, az anyakönyvi igazolások. A történelemben mind több és több tudásanyaggal, a világ különböző pontjain szerzett élménnyel rendelkező kutató közli eredményeit. Ma már nyugodtan elmondhatjuk, hogy az angol WC-t az angol nép kialakulása előtt legalább 6000 évvel ismerték. Már említettük az erődi házat. Kőből épült, égetett kerámiából készített kályhákkal rendelkezett, és kerámia csőben átfolyó víz biztosította a WC-nek használt fülke állandó tisztaságát. Ez a ház úgy 7000 évvel ezelőtt állhatott, Erős istennőről elnevezett falucskában, a mai kis székely Erősdön.

200000 éves felirat egy Drogone környéki (Franciaország) barlangból.
Francois Borde régész találta 1968-ban.

Az írás szent

Egyetemi csoporttársam lángeeszű gimnazista fiának beszélek a magyarság valós történelméről. Szemei ragyognak, kérdéseket tesz fel, de kinyílik a bicska a zsebemben, mert a legtöbbször izgatottan rákérdez: „ezt valahol leírták?“.

Eszembe jutott:

...Kitűnő geológus unokaöcsém jehovista prédikátor lett. Ugyanolyan magas szinten műveli prédikátorságát, mint alapfoglalkozását, a geológiát. Hihetetlen memóriája és szinte emberfeletti adottságai sem akadályozzák meg abban, hogy a Bibliának minden betűjét Isten szavának vegye. Az egészben az az érdekes, hogy talán Erdélyben egyedül ő ismeri legjobban a fordítási hibákat, elírásokat, félreértéseket, de mégis számára az Írás szent.

Nem áll egyedül ezzel. A nép ajkán elhangzó legendákat, mondákat, mióta latin vagy cirill betűkkel írunk, gyerekes csacsogásnak vesszük. De, amit állítólag leírt az egyiptomi Manetho, a görög Herodotosz, vagy akár Nagy Konsztantin, az már történelem. Anonymust is száz féle képpen értelmezték. Értették, vagy nem értették, le volt írva. Így aztán a honfoglalás kori Magyarországon vlachok (román) és szlávok éltek. A névtelen jegyző leírja, hogy egy bányánál bulakok és sclávok dolgoztak. Neves történész kollégáink, akik ugyebár a sumért nem létező nyelvnek tekintik (eszembe jut a strucc) nem tudják, hogy a sumér bula, blach, elvégzett munkát, tevékenységet, elfoglaltságot, de bányászt is jelent. Ebből származik a bányász szavunk. Tehát a bányánál szakemberek, bányászok dolgoztak és mellettük kisegítő munkásként a szolgák, a sclávok. A „szláv“ szó jelentése tehát „szolga“, mint összefoglaló népnév pedig csak a 19. sz. terméke. De, ami le van írva?!

Ha már az írásnál vagyunk, Herodotosz leírja a szkítákról, hogy nagyon törvénytisztelők és törvényeiket éneklik. Mennyi szöveget lehetett így észben tartani? Pár évvel ezelőtt tudós csoport kereste fel keleti rokonaikat, a kazahokat, mert fülükbe jutott, hogy szóhagyomány útján nagyon ősi világteremtés, történelem, törvények szövegeit adják szájról szájra. Vállalkozók is akadtak ott, akik monoton dallamokkal énekelték az ősi tudást. Egy személy egy-két órát. Majd jött egy másik és folytatta. Hihetetlen, de kilenc millió sort dünnyögtek a hangrögzítő szallagára. Ez sokkal több, mint a „modern“ emberiség által ismert nagyeposzok együtt.

A keleti ember szerint az írás hazudik. A szó igaz. Gondoljunk bele, hogy hányféleképp alkalmazzák bíránk a leírt törvények sorait. Werbőczy Tripartitumában egyetlen biztos paragrafus volt, amit nem magyarázhattak félre, s az úgy szólt: a szkíták, akiket székelyeknek is neveznek, saját törvényeik szerint ítéleznek. Ezeket a törvényeket senki sem írta le a 19. sz. első feléig, de mindenki alkalmazza ma is, és nemcsak Székelyföldön.

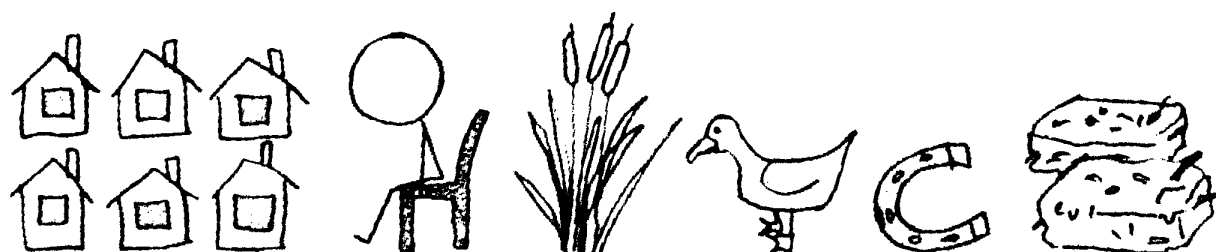
Az emberiség első írásainak kultikus, emlékeztető jellege volt. Ezért rajzol a barlang falára a fekete-magyar elefántot, orrszarvút, gazellát. Ezért terít az egyiptomi főpap, vagy a papkirály vállaira párducbőrt, mert a petytyek a Szem Úr-t, a Napot jelentik, emlékeztetik, „írják“. Vajon Árpád papkirálynak miért „párducos“ a jelzője?

Az elvont, Isten felé sugárzó gondolatokat vagy akár a gazdasági elszámolásokat bogozgató ősrünk lerajzolt magának egy-egy jelet. Rajzolt egy háromszöget, belé egy pontot és ugyanazt fejezte ki vele, mint az anekdota beli alföldi tanító „Isten szeme mindent lát, ne lopd el a léniát“.

Az első írások tehát képírások voltak. Gondoltam én. Eleinte ha kutyát rajzolt, kutya jutott eszébe, ha botot, akkor valamire készült. Egy juh és körülötte harminc pontocska, nyájának létszámát jelentette. Később már elvonatkoztatott a konkrét tárgytól, különösen amikor nem volt kiút, mert elvont fogalmakat jelzett. Ilyenkor a fogalom hangalakjának megfelelő meghatározott tárgyat, vagy élőlényt rajzolt. Ezzel megszületett a képrejtvény szerű írás. Ma is használjuk.

Első osztályos kislányom leírja az alma szót. Még csak az a betűt ismeri. Azt le is írja. Utána rajzol egy levelet, macit és még ír egy a betűt. Nagyon fontos! Olló=o, levél, levél, o – de ha ezt német, angol, vagy orosz gyerekek akarjuk tanítani, ugyanazon tárgyakat kell lerajzolnunk? Természetes, hogy nem. Miért hangsúlyozom ki? Mert egyes történészek szerint a sumérok a Nap szent állatának tartották az egeret. Lerajzolták, egeret tartottak a Nap templomban. Miért? Olvassuk el: EGÉR, ÉGÉR, ÉG-ÚR. Ugyanúgy az egyiptomiak is az EGÉR volt az égúr neve. Más. Lerajzolták a kezét. Ósmagyar nyelven ez úgy hangzik, hogy KETE. Ez egyben a '2' szám jele is volt. A hal jelentett vízi állatot, de az alvást (hál) és a halált is.

Az efféle írásmód elvi lényegét érzékelteti az alábbi képrejtvény:

HAT HÁZ

KÖR ÜL

SÁS

KACSA

PATKÓ

VÁLYOG

Összeolvasva: HAT HÁZ KÖRÜL SÁSKACSPAT KÓVÁLYOG

Arany János fenti, hírneves képrejtvénye nagyon jól példázza az ősi írásbeliség sumér ágának a lényegét. Nem számított, hogy mit ábrázol a kép, hanem csak a szótagok (többnyire gyökök) voltak összeolvasandók. Igen könnyű belátni, hogy csak egyetlenegy nyelven olvasható el az így írt szöveg. Vagyis ha magyarul elolvasható, akkor magyarul kell olvasni, nincs egyéb lehetőség. A fenti ábra elárulja tehát, hogy a hal rajza miért szerepelhet egyaránt pl. a halál, halad, halvány stb. szavak efféle leírásában. Ez az egész ennyire egyszerű. (A szerk. megjegyzése.)

Nemcsak barlang falára, agyagra, vagy bármely más anyagba rajzolt képek hordozták a mondanivalót. Szobrok kezének, lábának a helyzete. Az, hogy állt vagy ült. Min ült, hogy tartotta a lábát, mi volt a kezében? Mind-mind közölt valamit.

A magyar történetírás eddig legnagyobb szakmai tekintélye, Baráth Tibor kiváló egyiptológus és a Nemzetközi Történész Szövetség Párizsban székelő központjának a titkára, majd a kolozsvári egyetem rektora és a háború után a Sorbone professzora. Nagy tudású és hatalmas ismeretmennyiséghez hozzájutó szakember volt. A magyar népek őstörténete c. kötetéből veszünk ki néhány példát a fentiekben leírtakhoz.

A haboshoni Déra határában talált szobor 50 cm-es, kemény mészkő és széken ülő embert ábrázol, aki térdein egy-egy edényt tart kezében. Írásjeleit a felső sorban jobbról balra, az alsó sorban balról jobbra olvassuk. Ábécés átírása így: (1. sor) I-Te-Na Mi Jó aTY-á(n)K Fe-Lé (2. sor) I-Má-Da Ló-Fő, mai helyesírásunkkal: „Itten, a mi jó Atyánk felé imád a lófő.” A ruháján lévő apró KERÉK jelek ezt írják képírással: Kérek. Vajon mit? Azt az edény, meg a kéz mondja. Az edény egyik ilyen fajta alakja a képírásban a PES, PIS hangcsoportot írja, amihez a kezet KET hozzáadva megtudjuk, hogy az ábrázolt lófő, bizonyára egy főpap, ezt mondja a szemlélőnek: KERÉK PISe-KET: Kérek pénzeket! További feltűnő mozzanat a ruha alját befejező rojtos dísz, a szék, amin ül, meg mezítelen lába. A rojtos dísz a képírásban APER, a szék SEK s a mezítelen láb BA: APER-SEK-BE, A perse-lyekbe. Minden együtt: „Pénzeket kérek a perselyekbe.”

E szoborral kapcsolatban érdemes egy kis kirándulást tennünk a Balti-tenger partvidékén élő magyarral rokon népekhez. Az ő vallási szokásaik között találunk ugyanis valami egészen hasonlót. Skandináv leírások szerint volt a Baltikumban a bőr-mének, vagyis állati bőrökkel, szőrmékkel kereskedő emberek földjén egy templom, s abban történetesen éppen Jó-máli isten szobra állott. Ez a szobor is ülő embert ábrázolt, aki térdén hasonló módon két ezüst csészét tartott és nyakában feltűnő nagy arany karikát viselt. A szobor tehát a haboshoni emlék szakasztott mása! Szent Olaf parancsára 1026-ban két keresztény pap látogatta meg a bőrmének földjét. A látottakról többek között ezt jelentették: „Ott állt továbbá (a templomban) Jómáli hatalmas bálványképe, térdén pénzzel teli ezüst csésze, nyakában vastag karika”. Ez is pontos ismételése az őshazai magyar szobornak. A többi finnugor népnél is voltak szent helyek: „Kerítéssel körülvett berkek voltak ezek, közepükön néhány oszloptól tartott fatetőzet és ez alatt asztalok és padok. Tölgy vagy nyírfán... áldozati állatok bőre függött. Ezeket az áldozati berkeket a cseremiszek, csuvasok és votjákok KIRE-MET, KEREMET névvel nevezték. Nem véletlenül egyezik ez a név, meg a nyakba akasztott kerek jelkép a 'kérek' magyar szóval. Ezeken a kérő helyeken (kér+met=kérő hely) elhangzott imák ugyanis csupa kérést tartalmaztak. A mordvinok papja például így imádkozott: „Íme, süöttünk-

főztünk Karamad nevében, – ma van Karamad ünnepe... Neked hoztuk e ludat és tyúkot! Adj jó egészséget, hosszú életet nekünk és gyermekeinknek! Őrizz meg minket a haláltól, a rossz óráktól, oltalmazd meg kegyesen állatainkat, adj erőt, adj szíverősítő táplálékot, add, hogy növekedjék a gabona, hogy halottainknak emlékünnepet rendezhessünk, tisztítsd meg őket a föld porától!“ Ez a meglepő párhuzam az Európa északi részében lakó finnugor népek és a Vörös-tenger mentén lakó ősmagyar népek vallási élete között.

Mi még annyit fűznünk Baráth Tibor magyarázatához, hogy a Karima, Karám szavunk kör alakú bekerítést jelent. Ilyenek a várak központi területei, amit mi fellegvárnak, de a szláv népek Kreml-nek neveznek. Legismertebb közülük a moszkvai Kreml.

A mezopotámiai fogalmak ékírással és képírással rögzítődtek. Az utóbbihoz természetesen a sumérológusok gyakorlatilag még hozzá sem nyúltak. Az ott ábrázolt képek nevét igazi sumérul (magyarul) kellene kimondani, és azok hangértékeiből kellene a tulajdonképpeni szavakat kihámozni. Számunkra könnyű, de a magyar anyanyelvű sumérológusokat egy kezünkön meg tudjuk számolni. Az ékírás – később kiderült – nem a képírásból alakult ki. Egymással párhuzamosan jelen vannak évezredek óta a különböző népek kultúrájában. Az oka egyrészt, hogy nem mindenki tudott olvasni. Annak ellenére, hogy számolni és számokat rögzíteni annál inkább. De amikor a társadalom egésze gyakorlatilag írástudó, akkor is a képrejtvények minden formája virágzik. Folyóiratok szórakoztató rovata tele van velük. De jelkép rendszerként is lépten-nyomon életünk tartozékai. Hatékonyabbak, mint a nagy könyvtárak. Ha valaki leborulna Buda várában a Széchenyi könyvtár lépcsőjére imádni a tudományt, nem biztos, hogy nem Lipót-mezőn végzi. De ha ezt egy kereszt, egy szobor, egy félhold vagy akár egy boton lógó macskafarok előtt teszi, az a lehető legtermészetesebb. Ha egy könyvet akasztasz a nyakadba vagy sapkadíszként a fejedre, legkevesebb bogarasnak tartanak. De egy királyi sast, sarlót, kalapácsot, hatágú csillagot vagy akár horogkeresztet...

Mégis hogyha nem képekből jött létre az ABC, akkor miként? Tudjuk, hogyan jön létre a gyerek. De vajon tudjuk-e? Csak a termelési folyamatot ismerjük. A gyár készítőjét nem. Néha Isten szerepében szeretnénk tetszelegni. Addig rajzoltuk a képeket, míg ábécé lett belőle. Hiába, okosak vagyunk, mi emberek!

Újból Varga Csabával példálózok. 2004. augusztusában azt mondta Nyíregyházán, hogy „meglehet az ősnylvet s az írást a tudomány eszközeként hozták létre hajdanán“. Mellbe ütött a mondat. Aki egy ilyesmit létre tud hozni, megérdemli, hogy leboruljunk előtte.

Örvendjünk, hogy létezik. Az alkotó éppúgy, mint az eszköz.

Hogy miért okoskodjuk ki az ábécé létrejöttét képekből és egyéb más formában?

Eszembe jutott egy történet. Dr. prof. Barabási Albert László még nem volt Dr., professzor, vagy akadémikus, és még nem volt egészen 3 éves. Nagymamájánál izgatottan figyelte, hogy bújnak ki a csirkék a tojásból. Rájött a születés nagy titkára. Örömmel üdvözölte a csibéket, és rettentő tisztelettel figyelte a kotlót. Aztán elmentünk biciklizni. A tavaszi mezőkön kezekeze megpillantott egy hatalmas juhnyáját, köztük három szamarat. Kis szemei elkerekednek, és rákérdezett: „Apuci, azokat ők költötték?”

A Mén isten írása

Egyiptomnak legismertebb írása a hieroglifa. Végeredményben ez is egy fajta, fejlettebb képírás. Különbözik az írásmód, az írást hordozó anyag, a betűkészlet, és íróeszköz tekintetében a többi írásmódtól. Ugyanúgy, mint Mezopotámiában a gazdasági szövegeket agyagtáblákra írják, de a szent szövegeket a papok nádból készített vékony hártýára. Ez az alapanyag, amire a pap ír. Görögösen papirusz, székelyesen papiros. Igen ám, de a mindennapi írás nem a hieroglifa volt, hanem a demotikus. Ezt írták a papok rostra. Tudtam róla, de valahogy sosem jutott el az agyamig. Bezzeg amikor a sokat idézett kötetben egymás alatt látom a demotikus egyiptomit és a kárpát-medencei rovás írást, rögtön úgy jártam, mint a székely legény, mikor egy nagy pofont kapott a kocsmában – erősen feltűnt.

Mi a közös a képírás, a hieroglifák, az ékírás és a fejlődés legmagasabb fokát jelentő rovásírás között az ókorban? Újból Baráth Tibor magyarázataihoz fordulunk.

Mind a négy keleti írás fajta tudósai úgy vélekedtek, hogy elég a más-salhangzókat jelölni, de a magánhangzókat nem szükséges. Minden más-salhangzóban ugyanis, mint neve is mondja, eleve benne foglaltatik a magánhangzó. A T kiejtése Té, a K kiejtése Ká, Ke, az M kiejtése Ma, Me, az N kiejtése: Na, Ne vagy fordítva: eT, eK, aK, eM, eN. Szóval az írás fonetikus volt (akárcsak a mai gyorsírásban) és nem etimológikus (mint a mai ábécés írásban). Következésképpen ezt a szót: imádság, nem d-vel írták, hanem t-vel, így: imátsák, méginkább imásák, iM-áT-Sá-K.

Külön figyelmet érdemel az elvont fogalmak egyik gyakran alkalmazott írásmódja. A szóval azonosan hangzó tárgy képét rajzolták le. A 'hal' jelentette az állatot (hal), de az egybehangzás alapján használatos volt a halál (hal) és alvás (hál) elvont fogalom írására is. Hasonló módon a lerajzolt kéz KETE alkalmas volt a '2' számfogalom írására. Öt kis karika (UR) rajza 'öt úr', olvasható volt Út-Úr értelemben, mivel az 5 régen UTnak hangzott, és alkalmas volt a napisten nevének írására Útúr minőségében. Az asszo-

nancia alkalmazása a legsúlyosabb bizonyítékok egyike arra, hogy a közel-keleti írás és kultúrnyelv az ókorban valóban magyar írás és magyar nyelv volt. Más nyelvben ugyanis nem létezik olyan egybehangzás, mint aminőt a 'hal' és 'kete' szóval kapcsolatban említettünk.

Mind a négy írásrendszerben tág tere nyílt a félreolvasásnak. Az említett imádság szó iM-áT-aS-áK jegyeit lehetett például így is hangzósítani Ma-T-S-Ka és aztán 'macskának' olvasni. Ezt a mondatot: „Egész héten a babot szedték“, így is olvashatták: „Egész héten a papot szidták“. Az ilyen buktatók elkerülésére az illető íráscsoporthoz egy pótjelet vagy pótképet illesztettek, ami figyelmeztette az olvasót a megfelelő hangzósításra. A papot nevezték HABnak is, épp úgy, mint a vizet, amivel szertartásait végezte. Ha a 'hab' jelével a papot értették, ahhoz egy pótjelet, egy embert rajzoltak; ha viszont a vizet gondolták, egy folyadékkal telt edényt rajzoltak.

A négy írásmód közös elvei tehát ezek: 1. a szavak értelme a mássalhangzókon alapszik, a magánhangzók szerepe alárendelt, 2. mind a négy írásmód a hangírást követi, 3. az elvont szavak írásában fontos a szavak összecsengése, 4. az értelemmeghatározó jelek a helyes olvasást biztosítják.

A hieroglifák is csak a nyelvtudás alapján olvashatók. Példának adjuk néhány hieroglifa angol tudósok által elért megfejtését; lerajzolják a lábat =ment, két árpaszem áthúzva=árp, egyenlőszárú horog=herít. Férfi bottal, vagy bot önmagában=úr, sólyom zászlóval=bakk, nyújtott tenyér=kep, rövid vonalacskák hosszúval áthúzva=áhat, de a járom=uat (utat), szétvetett lábú férfi, földig érő szerszámmal a B betű, angol megfejtése 'bas'.

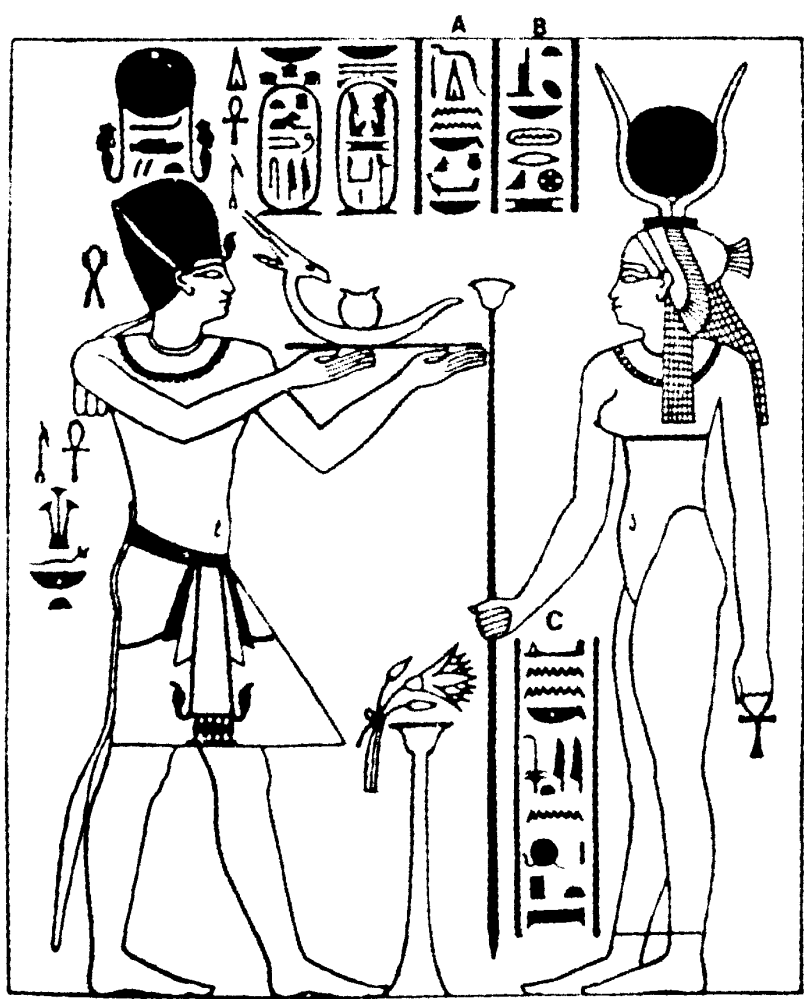
A magyart nem ismerő, de a legtisztább logikával, a legnagyobb jóindulattal és szakmai buzgalommal dolgozó kutatók, akik legtöbbször az átlagon felüli nevelésben részesültek, kiolvassák azt, ami le van írva. Minden elismerésem az övék. A szövegeik számunkra durvának tűnnek, ne ütközzünk meg rajtuk. Ha egy lord megfejti, hogy Pas és ennek változatai F-el vagy B-vel – számára ez nem pornó szöveg. Egy újabb egyiptomi szó. Egyetlen tábláról több mint 30 magyar szavat fejtettek meg. Baráth Tibor jókat derül az angol kollegáitól kapott szövegeken és megfejtéseken.

A Halottak Könyvének kiadója a könyv tartalmát ismertette, többek között ábécésen közöl két mondatot. A környező szöveg, amelyből e két mondat ki van emelve, egy buja nőről szól, akinek SEKHET BAST RA, Sir Wallis Budge átírásában. A dolgot magyarul megértjük és az egyiptológusok is tudják, hogy az illető nő termékenységi szolgálatban állott. A férfi leírását, aki e papnőnek udvarolt, Sir Wallis Budge ábécésen így adja: TE-KA, HARE S A PUSA REMK, AKAR E ME T(OSNU), továbbá, hogy ő HAR-PU KAKASH ARUSH A BAIU. A szöveg pontos értelme kiderül, mihelyt a mi helyesírásunkkal tolmácsoljuk, kipontozva az ildomtalan részeket: „Töke, here s a f... remek, akar ő ma t...ni; Harapó kakas, erős a bája.“

Egyiptomi raktárokat, élelmiszert tároló házakat, szövőüzemeket, templomokat és egyéb középületeket állandóan őrizték. Minden fontos ajtó

(átírásban AITO) előtt egy őr (ARI) állt és volt közöttük főajtóőr (ARI AITO PU) és kapus (KAPUS). Jó példa két, adóbeszedésről szóló és képpel is kísért nyelvemlék. Az adó befizetését halogató egyént már hasra fektetve látjuk. Kezét, lábát biztosok szorítják, egy harmadik személy pedig két kézre fogott bottal suhint. A képet kísérő szöveg rövid és velős: „Attak nekije rátán fejül.“ A második képen a felszólítás így hangzott: „Add, ha már kirótt! Más kapukon is kettőt adnak.“ Figyeljük meg: Adó, Kapu, Rovás, Irnok. A középkorban a 17. század közepéig, az európai Magyarországon is kapuszámra rendelték az adót, a kiírást akkor is rovásnak nevezték, az adót pedig kapuadónak és rovásadónak. A ráta ma is Székelyföldön kisebb adagokban kapott javadalom, vagy visszaadandó tartozás (részlet).

A fentiek talán erősnek tűnnek a mai olvasó számára. De ne felejtsük, hogy a 6000 évvel ezelőtti emberek stílusát fordították szó szerint a jóhi-szemű tudósok, akik a szövegből semmit sem értettek. S ha valaki arra gondol, hogy ilyen stílus nem létezett, mennyen ki egy nagyobb építőtelepre, vagy egy kapáló kalákára és figyelje meg a mai egyszerű ember szavát.

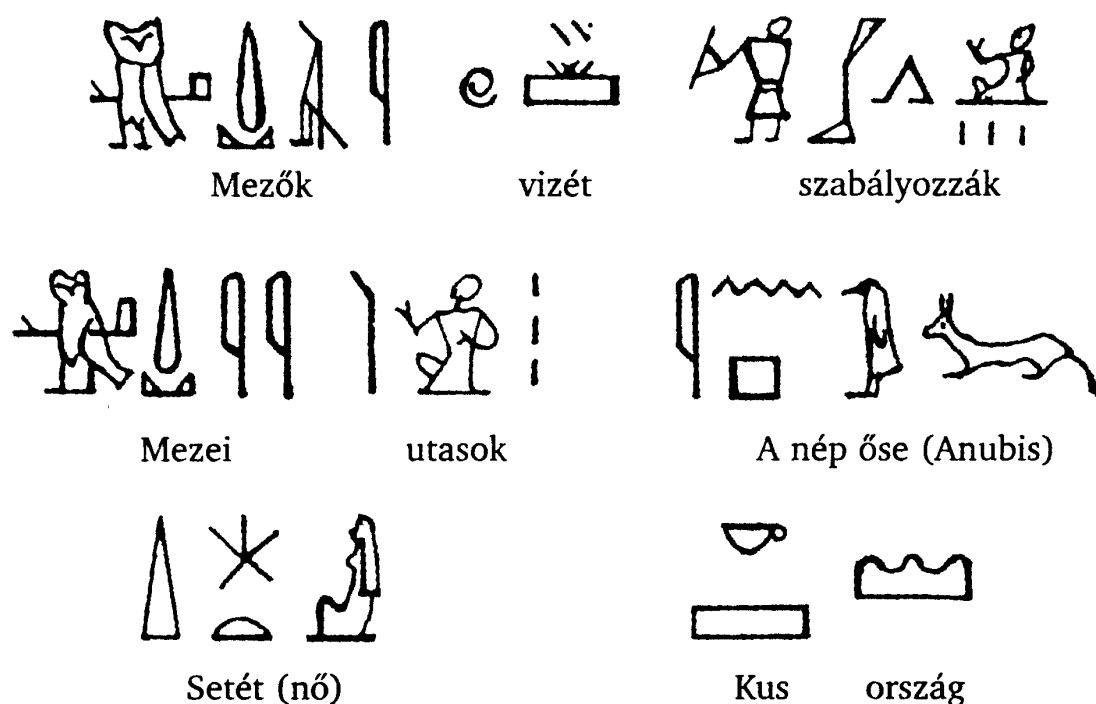

- A. Setét ennek a kun nőnek a neve.
- B. Setét asszonyba Amén örökkön szerelmes.
- C. Ad ennek Szudán ura ebédet.

(Baráth Tibor olvasata)

																				
E, A	Á, J	B	Kh	S	S	T	T'	M	U, S	A	M	ASZ	~k							
																				
U	P	Kh	K	K	M	T	T'	N	A, D	R	S	F, S, TY								

Az egyiptomi alap-abc.

(Baráth Tibor olvasatai)

Szem Úr íródeákjai

A mezopotámiai írásokról már beszéltünk a képírásnál. Ebből a kép-írásból fejlődik ki az ékírás. Elvont írás. Látszik, hogy hosszú idő alatt a mindennapos szükséglet gyakorlata alakította ki. Alapanyaga agyag, íróeszköze fa vagy nádpálcika. Az írás rávitele után (szerencsénkre) kiszáritják, sőt kiégetik. Így megmaradt napjainkig.

Az írásjeleken jól nyomon követhető a fogalom fejlődése, amiből kialakul a használt betű. Követhető, annak számára, aki ismeri az ősnyelvet. A betűn kívül szótagot jelölő ék csoportokat is találunk.

A 19. század elején magyar főúr segédkezett a legnagyobb sumerológusoknak. Napjainkban Bobula Ida, Badiny Jós Ferenc, majd az újak közül Marton Veronika és tanítványai munkája nyomán tisztázódtak valamelyest a sumér írás és nyelv alap titkai. Ha még sorolnám a megfelelő előképzettséggel rendelkező sumerológusokat, kedves olvasó rájönne, hogy az alapfeltétel, hogy jó sumerológus légy, a magyar nyelv ismerete anyanyelvi szinten.

Ha egy titkos ábécét összekészítek, egy jó rejtvényfejtő pár óra alatt kibogozza. Minden nyelvnek megvan a maga logikája. Például S/S az O/Á-ban. Nem kell megfejtennem. Minden magyar olvasó látja, mit írtam: „Esperes az operában“. De kíváncsi lennék, arra a szuper nyelvészre, aki nem tud magyarul, és tökéletesen megfejti.

Így fejtegetik más nyelvűek az ókori szövegeket. A sumérról sokat nem kell beszélnünk, mert ma már minden magyar tudja, hogyha nem is ük-apánk, de annak ikertestvére volt a sumér. Inkább néhány példát mutatnék be sumér szövegekből, a legnagyobbinak tartott sumérológus Kramer professzor megfejtésében, ugyancsak Baráth professzor úr rácsodálkozásaiból.

Samuel Kramer professzor egyik tanulmányában azt olvassuk, hogy valamelyik mezopotámiai úr emberével kutat ásatott házatáján és onnan hozatott magának MUSH-DU vizet. A szerző ezt a szót nem érti, ezért annak eredeti hangtestét közli. „Mosdó“. Más alkalommal azt halljuk, hogy a Szemúr (Sumer) országbeliek valami lyukon keresztül ereszkedtek le az alvilágba, és azon keresztül jöttek onnan vissza. E lyuk neve Samuel Kramer átírásában ABLAL volt. A szerző ezt a szót sem érti. Szemúr király neve MAGUR: „Magyar“, e név a kőtáblán háromszor is előfordul. Kramer professzor mind a három esetben meg nem értett szóként szerepelteti, és ezért eredeti hangvételnél adja ábécés átírásban, s azt gondolja, a csónak neve volna. Ez a MAGUR király, ölelésre tárja ki karját, aztán tesz valamit KARAvál: „karja“, amely ismét meg nem értett szó és eredeti hangtestével szerepel. A király, amint mocsárvilágában hajókázik, egyszerre csak egy Dar madarat pillant meg, röviddel utóbb felrepül egy másik madár: AHAIA, „daru“, „a héja“. Sumerben nem volt épületfa, ezért építkezéshez az északi hegyekből folyón szállították helyszínre az anyagot, USCHU-t, „olcsó“ fa. Sumerben bőven találtak GOMBO nevű táplálékot, „gombá“-t.

Az ékíráshoz még csak annyit, hogy az eltérő betűforma ellenére alakilag nagyon hasonlít a rovásíráshoz. Badiny J. E. Kádeától Ister-Gamig II. kötetének a hátlapján összehasonlítja a két írást. Táblázatából világosan látszik a kettő közötti rokonság. De ha még vannak kételyek, tessék kézbe venni a „Jel Jel Jel“ című kötetet, és a 319-334 oldalakon követni az ékírásos jelek kialakulását a rovásjelekből.

Felrójuk

Sok van a rovásán. S ezt felróják neki. Magyarország legelterjedtebb írása volt. Az i. e. 5. évezred hajnalától (vagy még sokkal-sokkal régebbtől) az 1600-as évekig. Sokat kínlódtak a magyar emberek, amikor, tűzzel, vassal kezdték pusztítani a rovás-írást a maga negyvennél több jelével, és kötelezővé tették a latin ábécét felényi betűkészletével.

A fejlődés magas fokát jelentette a szkíta-hun-székely-magyar írás néven ismert rovásírás megjelenése. Megtaláljuk Föníciától Itáliáig, Alma Attától, vagy akár Japántól, Koreától a Kirgizekig, vagy a germán rúnák-

tól a maya feliratokig. Egyszerű, világos betűírás, mely alapja lett minden más ábécének. Mint minden írásnak, ennek is kultikus jellege volt. Ezért tiltják, üldözik még a mai napig is a germán rúnákat, éppenséggel a civilizált nyugat és maguk a germán „írástudók” is.

Pedig ez az írás nagyon is egyszerű és ugyanakkor a magyar nyelvhang készletét tökéletesen visszaadja. Nézzük meg, melyek a sajátosságai ennek az írásnak. Ugyancsak az igazi magyar történetírás herodotoszához, Baráth Tiborhoz fordulunk.

A beszéd hangjait jelölő betűk vonalakból tevődnek össze. Az írásjeleket késsel metszették vagy róták rendszerint fadarabokra. Kör alakú jeleket lehetőleg nem használtak, mert ilyen esetben a fa rostjai kihulltak és a betűk olvashatatlanokká váltak. A rovásjelek nagy konzervativizmust mutatnak: mindig ugyanazokat a betűtípusokat látjuk forgalomban, legfeljebb a nekik tulajdonított hangérték változott íróiskolák szerint.

Olyan rovást is ismerünk, amelynek hordozóanyaga az eredetileg nedves agyag s abba íróvesszővel nyomkodták bele az írásjeleket. Utána az agyagot kiégették és így kőkemény, időtálló örökös okmányra tettek szert; ez a típus Iránban divatozott. A rovást betűinek mértani alakja miatt a nem magyar tudósok mértani vagy geometrikus írásnak nevezik. A magyar nyelv megtartotta az egykorúak által használt nevet és a rovást ma is rovásnak, metszésnek nevezi.

A rovásírás nemcsak a Duna-medencében volt használatos. Az időszámítást megelőző évezredekben is használatban volt az ókori világ több területén. Emlékei ránk maradtak a Vörös-tenger nyugati partvidékén és Dél-Arábiában éppen úgy, mint Iránban és a Fekete-tenger felett (É) a Magyarország felé vezető egész útvonalon. Hasonlóképpen megmaradtak emlékei a másik útvonal mentén is: Egyiptomban, a Földközi-tenger keleti partvidékén (Szíriában, Föníciában, Kánaánban), Kréta és Ciprus szigetén, a Balkánon és ezen a módon írtak az Appenin-félszigeten (Itália) megtelepedett etruszkok (hetruri) is.

A rovást Magyarországon az Árpád-korban szélteben használták, sőt még a 16.-17. században is, főleg a vidéki közigazgatásban. Erre rengeteg okleveles bizonyíték áll rendelkezésünkre, az állami adót a beszédes módjáról „rovásadónak” nevezték. 16.-17. századi latin nyelven írt tanulmányok, főleg Telegdi János „Rudimenta” című munkája, a rovás elveit tudományos pontossággal összefoglalják. Tulajdonképpen ezek a magyar szerzőktől való tanulmányok segítenek bennünket abban, hogy a Régi Kelet összes mássalhangzós írását megértsük.

A képzőket és ragokat használó, úgynevezett ragozott nyelvek szerkezetéhez igazított írás. Rövidítéseit tehát más nyelvekre nem alkalmazhatók. Az ilyen átvett írás, mint amilyen a germán runa is, rendszerint rovás, de a nyelvváltás után csupán halvány fénye a ragozott nyelvek által használt formának.

Akármilyen gyakorlatában nézzük a rovást: szkíta, hun, székely, magyar, germán, iráni, vörös-tengeri, föníciai, krétai vagy etruszk alakjában, az mindig a következő elveket alkalmazza:

1. Az írás csak a mássalhangzókat jelöli következetesen; a magánhangzókat csak részlegesen. Utóbbiakat, akár csak a magasabb fokú gyorsírásban, teljesen mellőzni lehet. E jellemvonása miatt az írást tudományos körökben mássalhangzós vagy konzonantális írásrendszernek is nevezik. A kiolvasáshoz szükséges magánhangzókat az olvasónak kell pótolnia, beleolvasnia a szövegbe, miként a gyorsíró is teszi. A Barabás és Aladár neveket így írták: B-R-B-S és L-D-R. a pótolandó magánhangzók beillesztése annak, aki ismeri a szöveg nyelvét, és tisztában van az írás szabályaival, egyszerű dolog és segíti abban nyelvérzéke. Ebből egyúttal világos, hogy aki nem tud magyarul, rovással írt szöveget sohasem tudhat pontosan elolvasni, még kevésbé ábécére úgy átírni, amint kell.

2. Mivel a magánhangzók elhagyása a helyes olvasást néha kétségesse teszi, idők folyamán kialakult az a szokás, hogy a szövegben a kritikus helyeken egy-egy magánhangzót is jelöltek. Eleinte csak az „a” hangra volt jel. Később külön jele lett az E meg az O hangnak is. Mivel magánhangzók nem szerepelnek az írásban, minden mássalhangzó voltaképpen szótagot ír. A mássalhangzót egy eléje vagy utána tett magánhangzóval olvashatjuk. Az R jel tehát írhatja az aR, áR, eR, éR, iR, oR, óR, uR, üR szótagot, vagy a Ra, Re, Ri, Ro, Ró, Ru hangcsoportot. Hogy adott esetben az írásjelet melyik hangértékével kell olvasni, a szöveg többi része dönti el. A rovást szótagírásnak is nevezik.

3. A rovásban az egymásután következő jeleket egybeolvasztották a szomszédos jellel, összerótták, nem akárhogyan, hanem meghatározott szabályok szerint. Olyasféleképpen, mintha a mai M és B betűnket közös szárral írnók.

4. Az egyes szavak nincsenek egymástól térközzel elválasztva, sem a mondatok nincsenek írásjelekkel (vessző, pont) tagolva. Ebből sok nehézség és félreértés keletkezhet az olvasásban.

Amidőn bemutatjuk a hun, vagy az 5. századnál is régibb, időszámításunkat megelőző évezredekben származó magyar szövegeket, meglepetéssel fogjuk észlelni, hogy azok fonetikus kiejtéssel, de mégis milyen feltűnő jó magyarsággal szólnak hozzánk. Első pillanatra mindez érthetetlennek látszik, hiszen az eddig ismert legrégebb magyar nyelvtöredékben, az 1055-ös tihanyi alapító oklevélben előforduló magyar kifejezések olyan formában vannak megörökítve, amiből nyelvészeink a magyar nyelv kezdetlegességét állapították meg. De semmi támpont sincs arra, hogy a tihanyi oklevél magyar szavait olyan kiejtéssel kellett volna olvasni, mint a grafika sugalmazza. Az írnok, aki a magyar kifejezést beiktatta latin szövegébe, még a rovás szellemében gondolkodott. Rovással így nézett volna ki írása: Fe-He-Ru Va-aR-Ra Me-Ne-H Ho-Da uT-UR-A és ennek szabályos kiolva-

sása pontosan a 'Fehérvárra menő hadi útra'. A gyötrelmes grafika tehát nem a nyelvi állapotot tükrözi, hanem a rovásról ábécére való átmenetet és a vele kapcsolatos pillanatnyi zavart.

A fentiek stílusa talán kissé elvont volt. Következő anyagunkban tisztázzuk, hogy miért kultikus, miért általánosan elterjedt, miért számos írás őse és miért jellegzetesen székely-magyar a rovás.

A székely-magyar szentírás

A gondolkodó ember pillanatnyi szükségleteit kielégítő szavait nem kellett rögzíteni. Azt, hogy gyere, fázom, fussunk nem kellett leírni, mert azonnali megoldást követelt, amit ugyanolyan formában soha nem kellett ismételni. De az ég csillagairól, Istenről, életfárról támadt eszméket közölni kellett a társakkal is. Egy ilyen gondolatot valamiképp jelezni kellett.

Az Orion csillagképet, a Nyilast nézegetve, ősünk Nimród ősapánkkal azonosította. Ha csillagait vonalakkal összekötjük, a székely rovásírás ATY (Atya) vagy a klasszikus ciprusi rovásírás A betűjét láthatjuk. Tehát ha valaki ezt az X-hez hasonló rovásjelet látja, annak rögtön megindul a gondolkodása, hogy: Ménrótnak volt két fia: Hunor és Magor. Életfát látunk lerajzolva, ami azonos a kora középkori magyar zászlókon, vagy a csíksomlyói kegytemplom tetején lévő dupla kereszttel. Ez nálunk jelentheti a székely G-t, jelenthet GY-t, az egyes számot és Istent. Ugyanezt megtaláljuk a hettitáknál, a hét törzs népénél, Ural-tói hieroglifa mintájában, a kínai ég és uralkodó, a sumér herceg, az egyiptomi dél ugyanilyen formában kerül rögzítésre. Már nemcsak a nyelv, hanem az írásjelek is szinte mindenütt megtalálhatók a világon.

Gyergyóditró mellett van az orotvai uránbánya. Az uránbánya fölötti hegy tengerszinttől több mint ezer méteren felül magasodik. Több hektáron találunk szétszórva számos egy, vagy több rovás jelet tartalmazó követ. Ezt már többször említettük, de térjünk újból vissza rá. A szakemberek szerint kultikus vagy áldozó hely volt itt, a Tászk tetőn. Nagyjából ismerjük a jelek hangértékét. Legnagyobb meglepetésemre a húsvét szigeti rongó-rongonak nevezett írásban megpillantom a tászok tetői B, C és F betűket. A székely kövön ott van a horogkereszt, vagy az M formájú betű, ami a székely nyelven V, a türk lt/ld, a kínai üst, a germán E, az ural-tói V és az égei-anatóliai térségből V vagy F.

Bernard King angol nyelven kiadott kötetében (amely magyarul az Édesvíz Kiadónál jelent meg 2000-ben A rúnák titkai címen), i. e. 200-tól a középkorig becsüli a rúnák széles körű alkalmazását. A fentiekben lát-

tuk, hogy bizony a rovásírás igen régi, és tegyük hozzá, ha összehasonlítjuk a rúnákkal, szinte azonos. A szerző a nevet a „titok, rejtély“ szótóból vezeti le, de megjegyzi, hogy a hegyi kőris népi elnevezése, „rowan“ lehet az eredeti értelme. Ha az utolsó hangot kicseréljük a rovás szónál vagyunk, ami nálunk nem éppen hegyi kőrist jelent. Három fajta rúna ABC-t ismertet és megjegyzi:

„A fent ismertetett háromfajta rúna ábécé betűkészletét három fő csoportra osztották. Ezeket aettirnek nevezik“

Ezt ősi izlandi szónak veszi és értelmét család, nyolc szavakból vezeti le. Én csupán ki szeretném ejteni, s ha kiejtem, úgy hangzik, hogy átír. Tehát átírják egyik formából a másikba. Beszél közönséges germán, angol-szász és viking átírásokról. Nézzük meg a betűket:

F – fehu, feoh=marha, gazdagság, (erről a fejős szó jut eszembe)

T,H – thurisáz=óriás, túske értelemben (!)

I – isa=jég értelemben. A gyergyói székely gyerek télen nem csonkázik, hanem isánkodik, s a csíki iszánkodik. Biztos germán nyelvtanfolyamon vettek részt valamikor.

T – teiwaz=víz

N, G – inguz=ing. Ki szeretném emelni, hogy az ing szót nem magyarul írtam le, angol-szász megnevezésként tettem ide. De ugyanazt jelenti, mint amit önök értettek alatta.

D – dagaz, (dagad) állítólag a dáeg=napot jelöl és azonos a szkíta-székely U jellel.

O – othilla, ethel=örökség, birtokjelentésben szintén nem kell fordítani remélhetőleg.

Y – yr=íj értelemben, az angol-szászban.

L – lagu=óceán, nekem a laguna szót juttatja eszembe.

Ismert tény, hogy a Székelyföldön, sőt Erdélyben még az 1600-as évek végéig az iskolákban a rovásírást tanították. Ám osztrák nyomásra, mely abból állt, hogy az ide különböző indokokkal betört birodalmi hadsereg tűzzel-vassal elpusztított minden fellelhető rovásírást, ez látszólag egy csapásra megszűnt. De még 1655-ből is ismerjük a gyulafehérvári református kollégiumba eldugott rovásírásos ABC-t.

A székely rovásírás sem volt teljesen változatlan. A jelölések között eltérések mutatkoznak. Ha összehasonlítjuk a szarvasi, benepusztai, nikolsburgi, marsigli, énlaki, telegdi feliratok betűit, eltéréseket találunk. Igaz, hogy nem lényegesek, de azért beszélünk róla, hogy ha valaki eltérő jelekre bukkan a nagyvilágban, ami azonban első ránézésre rovást, vagy rúnát jelez, ne gondoljon más tőről fakadó írásra. Mert ha a latin betűkkel írt angol, francia, német, magyar szövegeket próbáljuk összehasonlítani fura következtetésekre, jutunk.

A fentiekből észrevehettük a csillagképről, életfáról az írás kultikus jellegét. De miért jellegzetesen székely-magyar? A székely szó fogalmát nézve minden magyar ajkú népnél, a három egybe függő földrészen megtaláljuk a székelyt is. Azt a réteget, amely terjesztette a magyar népek felfedezéseit. Általánosította, de meg is őrizte törvényeitől írásáig mindent.

1533-ban csíksomlyói barát átírja a Csíki Székely Krónikát latin nyelvre. A tanúk keresztet húznak és odaírja a barát, hogy nem deákos. Kész volt a felzúdulás történészeink körében. Analfabéta emberek tanúsították. Analfabéta, aki ezt állítja. Be volt írva, hogy törvényszéki ülnökök, falubírák voltak ezek az emberek, akik minden nap írással foglalkoztak. Csak épp nem latint, hanem az ősi rovásírást ismerték.

A két világháború között a Hortobágy és a Nagyalföld csikósai, gulyásai még rováspálcák útján leveleztek. Érdekes csupán az, hogy 2001 nyarán állította nekem a hortobágyi pásztor ember, hogy ők bizony székelyek. Miután elmondtam, hogy ezt épp olyan jól tudom, mint ők, felszólított, hogy beszéljek róla. És tessék elhinni, végül ő beszélt többet. Ugyanúgy tudott mindent a székely múltról, mintha a keleti Kárpátok között nőtt volna fel.

Kérdésekre, hogy ezt miért nem mondják el másoknak is, csak annyit mondott:

– Kifelé nem beszélünk.

Ma is rójuk

Az előbbi anyagokból kitűnt, hogy a rovásírás kultikus és jellegzetesen székely-magyar. Azt is állítottuk, hogy általánosan elterjedt és számos írás őse.

Nézzük meg a kínai írást. Már beszéltünk a rovásírással azonos kínai jelekről. Két évvel ezelőtt meglátogatott Kovács Imre tiszteletes úr, aki a Princeton-i egyetem református teológia karának diplomáját szegre akasztotta és kezdte keresni a magyar múltat. Kedveskedni akart, kért egy jókorá deszkalapot és ecsettel rápingálta székely rovás jelekkel „Ez a föld székely volt és az is marad“. Kiakasztottam a nappalim falára. Még történész ismerőseim is rácsodálkoznak „Honnan van neked ez a kínai írás?“

A koreai ugyanezt használja és ugyancsak jobbról-balra ír, mintha bicskával róná. Megjegyezném, hogy önmagát turáninak tudja és legközelebbi rokonnyelvének a magyart tartja. Koreában nemrég csodatevő szent forrás fakadt, melyet a római katolikus koreaiak a Szűzanyának szenteltek.

Ők csak jobban tudják, mint mi, hogy honnan származtak... Lapozzuk fel újból Baráth Tibort.

A rovásjelekkel írt és a Kr. előtti időkből származó magyar nyelvemlékek első nagyobb csoportját a Vörös-tenger déli partvidékén találjuk, főleg a jelenlegi Etiópiában. Megemlítendő még MATARA: Magyar és a közelében lévő DERA, ahol magyar nyelvű szövegek kerültek elő.

A rovásjelekkel készített régi keleti magyar nyelvemlékek második nagyobb csoportját a Földközi-tenger keleti partvidékén találjuk: Szíria, Fönícia és Kánaán területén, valamint az innen keletre és északra eső hetita vidéken. Ezek az emlékek is a Kr. e. I. évezredből származnak.

A haboshoni és fenicei nyelvemlékek írásjelei hasonlítanak a Duna-Tisza vidéki székely-hun-magyar rovásjelekhez.

Cilíciában egy Kr. e. 5. századból eredő érmet találtak, amelynek mindkét oldalán négy-négy írásjel látható. Az első oldal írásjegyei rovásjelek, azokat az óramutató járásával ellenkező irányba olvassuk, így hangzósítva: Má' Ke-La Ra: „Már kel a Ra“, vagyis napkelte van, hajnalhasadás. A kísérő képen hatalmas szárnyakkal ellátott embert látunk (szárny a képírásban MA), aki hangsúlyozottan tartott karjaival (képírásban KAROK), a nap korongját (UR) tartja. Ezek a hangsúlyozott mozdulatok azt írják, hogy a felkelő nap a MA-KAROK URa: „Magyarok ura.“ Az érme hátsó lapján ezúttal valóban görög betűkkel, pontosan ki van írva a napisten neve: M-A-G-aR, „Magyar“. Ezen az oldalon is szerepel egy napszimbólum, a Phoenix madár képe, kiterjesztett szárnyakkal (MA) és erőteljes karmokkal (KAR), a képírás szabálya szerint ismételve a MA-KAR, „Magyar“ nevet. Semmi kétség tehát, Cilíciában a napisten hívei magyar nyelvemléket hagytak hátra.

„Mesa moabi király“ emlékoszlopán szerepel egy szöveg, amit jelenleg a párizsi Louvrebán őriznek. Az oszlopot körülbelül Kr. e. 835-ben készítették és jobbról balra haladó 34 sor írást véstek rá. A moabinak mondott királyságról csak annyit tudnak, hogy „Beor fia Béla“ alapította az időszámításunkat megelőző 13. században. Az állam a Holt-tenger déli sarka és a Vörös-tenger északi öble között terült el.

Figyelmünket a szövegre az államalapító király magyar neve, Bőr fia Béla hívta fel, valamint az a körülmény, hogy az írás első vizsgálói a jeleket hun-szkíta írásjelekhez közelállónak vélték. Mindegyik sor jobbról bal felé halad. Az írásjeleket hangzósan így írjuk át szavakba, mai helyesírásunkkal: „Annyit mesél ebben, ki már sose lát; emléke ma ebéd. Jó bornál jó a baj emléke. Előáll, már beszél: Nesztor, a vánok (görögök) emléke; Trója zára. A bajvívó Achilles emberemet csalta: állj ki most birokra énelibém (?). És ő kijő, ez ellene jó, megöli és legénye veti iráni ebek elé. Sajnálja Achillest (a Jelest). Jó emlék Izrael Vájó nevű...“

Rendelkezésünkre áll még egy másik fontos rovás szöveg, amely 1945-ben a Kara-Tepe (Fekete-hegy) vidékén, Törökországban került elő egy

magyar nevet viselő faluban, FEKETE: Fekete községben. A Fekete falutól nem messze van egy másik kicsi település is, név szerint KIZI USU FLU: Kicsi ősi falu. Vajon milyen nyelvű lehet az ilyen környezetben, mai településektől egészen félreeső helyen talált régi szöveg? A szöveg szerzője a hold alakjában megjelenő istennőhöz ír és vele kapcsolatos álmát örökíti meg. Hangzós átírását így ejtjük meg, mai helyesírással: „Álmom ez: a Szemes felíró embere a javában komám. A síkon legényemmel nézdelem az estéli Arám (Hold istennő) lelkét. Ráérek. Fába imát, jó énekeset teszek. Lehár jó úrral Palkóm beljebb ró, belül fába elébe ró (értsd: kijelöli a betűk helyét)...”

Roppant fontos ez a hétita nyelvemlék, mert vele perdöntő bizonyítékot nyerünk a sokat vitatott és máig sem tisztázott kérdéshez, hogy tudniillik kik voltak a titokzatos hétiták Kisázsiában.

Állítólag nem ismerjük a hun nyelvet és nincsenek hun nyelvemlékek, mégis a székely rovás írást hunnak is nevezik történészeink. Milyen nyelv lehet az, melynek van írása, de nincs hangja. Baráth Tibor több ismert aranytárgy feliratát tanulmányozta. Az első volt egy kehely, amely sok más tárggyal együtt 1934-ben a Szeged-Nagyszéksós határában feltárt hun sírból került elő. A sír hun viszonylatban is szokatlanul gazdag melléklete, meg az a körülmény, hogy a hun királyi nemzetség települési területén találták, arra a megállapításra vezette a régészeket, hogy oda fejedelmi személyt temettek.

Az apró pontokkal jelzett 'poncolt' betűk rovásjelek. A jeleket úgy tagoljuk szavakba, és úgy írjuk át ábécés betűkkel, amint vonatkozó táblánkon bemutatjuk. A szöveg mai helyesírással így hangzik: „Ezzel öli meg Ungarok Titánát a szt. római lány.”

Két csészét találtak Nagyszentmiklóson 1790-ben huszonhárom más arany edénnyel együtt. A kincseket annak idején Bécsbe szállították és ma is ott őrzik, mint a Kunsthistorisches Museum legkimagaslóbb értékű tárgyait.

A szóban forgó edény kör alakú mezőjében, egy kereszt alakú idom körül rovásjelek helyezkednek el. A betűk alakja valamivel régibb, mint az Attila-tragédiát megörökítő szöveg jelei. A hun uralom első fénykorába, Oktár király (megh. 430) idejébe volna illeszthető. A szöveget az óramutató járásával ellenkező irányban kell olvasni, a „12 óra” helyzetben álló jellel kezdve, bal felé haladva. A szöveg nagyon művelt rovással, azaz sok egybeolvasztott írásjellel készült és mai helyesírással leírva ezt mondja: „Negyedik hun király, Oktár országa. Örök jogon vette barátoktól. Pontiak, Iszter vidékiek, Uraliak, Tatárok ura”.

Amint a fentiekben jeleztük, rovás írás volt a föníciai is. Nagyon sokan készítettek táblázatokat a székely-hun, föníciai, görög, latin ábécéről. Ezekből szemmel láthatóan kitűnik, hogy melyik fejlődött ki a másikkól. Ma a világon három nagyobb írás rendszert ismerünk. A kínai, a latin és a

cyrill. A kínairól már beszéltünk, hogy mennyiben hasonlít a rováshoz. A görög a föníciai rovás fia. Ugyanúgy a latin ábécé is. Eddig azt tartottuk, hogy a görögből alakult ki. Igenám, de a görögök megszületése előtt már ott vannak az etruszkok, akik rovás írást használnak és a sumérok utódnépei. Tehát nem kellett írásmintáért a szomszédba menni.

A cyrill betűket két keresztény püspök Cyrill és Method hozta létre. Miért? Miután Nagy Konsztantin bíraskodásával, a különböző irányzatok képviselői összerakják a Bibliát, megkezdik a kereszténység terjesztését nyugat felé is. Mivelhogy a vezető népek több évezredes vallásfilozófiával rendelkeznek, így azt a szolgák, a sclávok között terjesztik. A szolgák maguk is különböző népcsoportokból kerülnek ki. Számukra létrehoznak egy nyelvet, a szolgák nyelvét, a sclávot. Ugyanúgy, mint ma az eszperantót. A görögkeleti papok ezen a nyelven miséztek, mint nemrég a katolikus papok latinul. A kereszténységet felvett népek legtöbbször megtanulják a szertartás nyelvét. Ezt anyanyelvük alapszavaival keverve kialakították a szláv nyelvtannal rendelkező szerb, tót, szlovák stb. nyelvet. Legjellegzetesebb példa a bolgár magyarok esete, akiket Simeon cár térít tűzzel, vassal scláv nyelvre. Említés először a 7. sz.-ban történik a déli sclávokról. De aztán nyelvet váltanak a kazár származású kozákok, lengyelek, a viking-kazár ötvözésből született oroszok. Ez a nyelvváltás nem új a történelemben. i. e. 3 évezredtől tanúi vagyunk a nyelvváltásoknak. Aki minden vasárnap hallgatta a szertartásokat, fordították neki a nyelvet – az hamar megtanulta. Gyuri bácsi is elment Rómába. Nem tudott szót érteni senkivel. Bánatában beült egy templomba. Mikor a misét megkezdték, vidáman felkurjantott:

Hálistennek, itt legalább ünnepi magyarul tudnak.

Furcsa helyzeteket szült a 20. század. Egy kis nép fiai, bárhová mentek a világban, a helyi lakosok testvérként fogadták. Kiderült, hogy mindenki rokonunk. Pedig nemrég még a meotiszi mocsarakban vaddisznóként turkált az iszapban, és a Kárpát-medencéig futott a vadász elől. Legalábbis ezt tanítják rólunk a mai napig, nekünk és másoknak, a mi pénzünkkel fizetett szakemberek.

Kedves Olvasó, ha eddig elhitte nekik a sok nagyon jól kigondolt szemenszedett hazugságot, a következőkben próbáljon követni az emberiség valós történelmének ezredein. Hátha magára talál.

4. NYÜSZKÖLÉS A NAGY VÍZ MARTJÁN

Hidak és válaszfalak

Az előző fejezetekben hosszú kirándulásokat tettünk a világban, s mindenütt rokonokkal találkoztunk. Az ősnyelvek magyarul érthetőek. Az írás a rovásírásból alakult ki. Ez számomra nehezen elfogadható tény sorozat. Mikor már nagyon emészthetetlennek tűnik, elballagok a dolgozószobámtól 100 méternyire kezdődő rönktérre, s felülök egy gömbfa rakásra. El-mélkedek. Közben meg szokott jelenni Áron, a mindenes segéd, és aggódóan érdeklődik:

„Mi baj főnök?”

Elmondom. Sajnálkozva néz rám:

„A sok könyv is megárthat, főnök. Én ezeket már mind tudtam kölyök koromban. A dánfalvi pap már akkor elmondta nekünk, hogy a világon csak egy nép volt, mert mindenki egy nyelvet beszélt. S ez magyar volt. Az Úristen is így beszélt velünk. Másképp meg se értettük volna.”

„S mi hol éltünk akkor, Áron?”

„Itt. És mikor erős nagy volt a szaporulat, elmentek megélhetést keresni. De csak a fiatalabbja. Mint most is. Akkoriban nem kellett gazdát keresni, akinél dógozhas. Azt nézték, hol süt a Nap, nem járja a szél, s jó a víz. Ott házat építettek. Ilyen helyen megél az ember, ha egyedül van is. Hát még sokad magával.”

Úgy néztem Áront, mint a lőtt medvét. Neki nincsenek kétségei. Sőt...

A modern régészet igazolja, hogy az ember telephelyét mindig három tényező figyelembe vételével választotta. Napos terület, szélről védett és megbízható vizek mellett legyen, melyek száraz esztendőkből sem tűnnek el. Ha szállításra alkalmasak, az már nagy előny. A folyók, tavak összekötik az emberi csoportokat, a hegyek elzárják egymástól. Egy kilométer széles taven nyugodtan átevezünk egy óra alatt, de nem biztos, hogy egy hét elég egy ilyen távolság megtételére a hegyek között.

Érdekes képet kapunk, ha áttekintjük, amint kialakul a homo sapiensből a mai technikai ember előfutára Pannónia területén, vagy a fekete, de kaukázusi vonású ember társadalma dél-kelet Afrikában. Ezek vándorlásait. Az új felfedezések alapján nem térnek el az eddigi történelmi kutatásoktól. Csupán kiegészítik, pontosítják azokat. Láttuk, hogy a Pannon

őshazából az Ural-Altájig terjeszkedik az őskőkor embere, folyótól folyóig. Mindig biztos közelben a vízhez. A pattintott kőeszközök gyártóját már megtaláljuk Moldvától Mongóliáig, Pekingig. S ha hátra nézünk, Dél-Nyugat Franciaországban is. A már csiszolt kőeszközök megjelenésével hatalmas terjeszkedés indul el. Az Áron által nekem elmagyarázott fiatalok az őskorban is újabb területekre telepednek le. Csak akkoriban nem kellett más embercsoportot kiszorítaniuk. Csak a természet érezte meg jelenlétüket.

Miért? Az ember civilizálódik. Ez mit jelent? Hogy átalakítja a környező természetet saját igényei szerint. Minél tökéletesebb eszközöket használ, annál eredményesebb részéről ez az átalakító munka. Annál eredménytelenebb a környezet védekezése. Az állandó szaporodó találmányok, eszközök nagyobb élelem mennyiséget juttatnak az embernek és létszáma nő. Bizonyos létszám után a közösség osztódik. Ugyanúgy, mint az amőba, miután elér egy nagyságot. Vagy a méhek a kaptárból. Az új közösség új életteret keres magának, egy bizonyos távolságra alapterületétől.

Eleinte ezek a távolságok félnapi járóföldet jelentenek. Újból felszaporodik egy népesség, beáll egy feszültség, és újabb csoportok rajzanak ki. A fejlődés ősi hajtóereje ez és nem az osztályharc, mert osztályharcról csak napjainkban beszélhetünk.

Így jutnak el őseink a Pannon medencéből az Ural-Altájig, és Afrikából Nyugat Európáig. Így jutnak el „helyükre” a mai kínaiak, japánok, mongolok, a déli majd az észak-amerikai indiánok. De ugyanígy a svédek, lettek, litvánok, finnek. Az embernek a legnagyobb ellensége a távolság. Egy társadalom teljes munkaképességének háromnegyed részét minden időben a távolság veszi el ma is. Ne gondoljunk itt nagy dolgokra. Csupán arra, hogy hány kilométert tesz meg egy nap az eladó egy kis üzletben.

Egy társadalom akkor válik igazán fejletté, a mai értelemben, amikor megoldja a közlekedési gondjait. Az emberiség gyerekkorában a folyórendszerek a valódi úthálózatok. Eleinte a kisebbek, amin kisebb csónakkal lehetett közlekedni. Figyeljük meg a nagyon is fejlett őskőkori kultúrákat: Kőrös kultúra, az erősdi az Olt bal partján, a Maros folyó partjain talált kultúrák és annak a folyamnak a partja melybe az előbbiek beletorkol-
lanak – a Duna.

A Tigris és az Eufrátesz partjain alakul ki a sumér kultúra. A Nílus mentén az egyiptomi. A Sárga Folyó nagykanycarja a hun, majd a kínai civilizáció születési helye. Indus-Gangesz-Brahmaputra vízhálózat alakítja a hatalmas indiai kultúrát. A Turán felé vándorlást is elősegíti Kelet Európa bő vízhálózata, mely a Fekete- és a Kaszpi-tenger fele igyekszik. Innentől gyakorlatilag több ezer évig megáll a kelet fele terjeszkedés, épp a vizek egymástól való távolsága miatt. De ha megfigyeljük Nepált, ahova a MAG húzódik, láthatjuk, hogy folyami és egész jó tengerparti útjai vannak India és Mezopotámia felé. Hamarabb is alakul ki az itteni civilizáció, mint a kínai. Mert a folyók összekötik, és a hegyek elválasztják az embereket.

Ez történt a politikai döntések útján létrehozott Romániával is. A Kárpátoktól nyugatra eső területe Közép Európa. Népei európai emberek. A Kárpátoktól délre eső terület a legjellegzetesebb Balkán és keletre már szinte Ázsia. Minden fajta politikai jelszó mellett csak a Balkán ragaszkodik az egységes nemzetállam fogalmához. Moldva és Erdély egyaránt függetlenséget követel napjainkban. A fiatal román politikusok igyekeznek autonómiára szert tenni.

A technikai eszközök fejlődésével beköszöntő folyami civilizációk óriási birodalmakat hoznak létre. Később, a sumérnak nevezett korszakban a technológiai eszközök annyira fejletté válnak, hogy kinövik a folyami fázist. Egyiptomban ez az óbirodalom korszaka, mikor a fővárosuk „Thébá”. Nemsokára áttevéődik a súlypont a Földközi-tenger partvidékére. Memphis, majd később Alexandria fővárossal. A folyami fázisról mediterrán fázisra való átváltás i. e. 2100. Mit jelent ez? Jobb hajók, evezők, vitorlák. A folyamokból az ember kijut a beltengerekre, mint amilyen a Földközi-, Fekete-, Káspi-, Sárga-tenger stb. A középkorig Európa történelme a Földközi-tengeren zajlott.

Körülbelül ebben az időben lép tovább a sumér kultúra. Négyfelé válik. A Földközi-tenger felé létre hozza a Dél, Kis Ázsiai és Kréta – Minoszi kultúrákat. Északra visszaviszi népessége egyrészét a Szabír földre (Szubartu), eljutnak a mai dél Oroszországig, Szibériáig. Innen csapnak vissza rendszeresen ősterületükre, amikor azt idegenek elfoglalják. A negyedik a két folyó deltájának, „Tengerföldnek” nevezett vidéke, melynek lakossága összeolvad a rájuk telepedő sémi népekkel.

A Sárga folyó nagy kanyarja az első főváros helye Kínában. Bár sokkal később, mint a sumér vagy egyiptomi, ott is létrejön a mediterrán szakasz. I. e. 771-től a főváros Honan lesz. Korea és Japán azonos alapú, de sajátos irányú, hagyományosabb társadalmat hoz létre.

Az Indus-Gangesz-Brahmaputra az óceánba ömlik. Itt nem alakul ki a mediterrán rendszer. Túlságosan messze vannak tőle a tengeren elérhető országok. És mi történt? Az ókor négy nagy civilizációjának egyike megmerevedett, fejlődése, európai szemmel nézve, gyakorlatilag megállt.

Mivelhogya az ókorral foglalkozunk, most nem fogjuk taglalni az óceáni kort, melyet Amerika felfedezése előttre szoktak keltezni. Csupán néhány következményt mutatunk be. A mediterrán medence államai gyakorlatilag összeroppantak. Olaszország, Törökország vezér szerepe megszűnik. Helyükbe lépnek angolok, portugálok, spanyolok és az északi népek.

Amint már eddig is érzékeltük, az ősnyelvet beszélő, sumérrel rokon magyar hatása, épp a két szakasz végigélése miatt, mindenhol kimutatható Eurázsia területén. A magyar fogalmában ne lássunk, mondjuk Sze-geden, a Holdvilág utcában élő magyar állampolgárt. Ez a fogalom inkább nyelvi, és foglalkozási hovatartozást jelölt. A történelemírás atyja, Herodotosz a Káspi tenger környékén megszámlálhatatlan népről beszél. Ez a

szám (i. e. 500 körül) már jócskán meghaladhatta a milliót. A nép fogalma újból egész mást takar, mint a mai szóhasználat. Ma néptömegnek, létszámnak neveznénk. Ez a maroknyi görögséghez képest tényleg megszámlálhatatlan volt.

A kirajzásokkal egyidőben, úgy 5-4000 évvel ezelőtt megjelenik egy új nyelv, a sémi. Rögzítsük, hogy eddig csak az ősnyelvet ismertük. A finn-ugor csak ennek egyik tájnyelve, melyet önkényesen nevezünk ezen a néven. A sumér ragozó nyelv. A sémi hajlító nyelv. Akárhány nyelvcsaládról beszélünk, mind e két nyelvnek valamilyen változata. Maga az ősi nép szó a sumér „sa” szótagból keletkezik = gyülekezni, csatlakozni, rendeződni. A „saag, sagga” = ellenállni, támadni, rohamozni. A „szaka” = emberekből összetevődő szerves kötelék, nép, törzs, nemzettség, had. A székelyeket is ezzel a szóval nevezték meg. Innen származik a mi szék (székely székek), szeg (alszeg, felszeg) vagy akár a szaka (szakasz) kifejezésünk. Ezekből szülik a görögök a skutas, scita neveket. Azonban ez a nép önmagát „hun, dáh, avar, kus (uz), szabír” néven nevezte és sumér nyelven beszélt.

A különböző népek kialakulásának idejéről és helyéről még később beszélünk. A nagy szárazföldi civilizációkról is a ló megszelídítése után. Addig is nagyon fontos dolgokat kell megnéznünk. Ezek közül is a legelső, hogy miért állítjuk azt, hogy: egyazon nyelvet beszélt a sumér, egyiptomi, krétai, pelaszi (Görög ország), etruszk (Olaszország), kus (Nyugat Európa), Közép és Dél-Kelet Afrika, hindu sőt a kínai, koreai, japáni.

Az északi népek ősnyelvéről a finn-ugorról azt hiszem, nem kell sokat beszélnünk. Azt az egyet, szerencsénkre legalább megtanították nekünk, hogy velük rokonok vagyunk.

AL-UBAID

Mindannyian jól ismerjük a bibliai özönvíz történetét. Én ezt is nagyon komolyan veszem, mint azt a mondást, hogy egy nyelv volt és egy nemzet. Azonban úgy vagyunk vele, mint Kristály barátom a felesége múltjával. Szerinte az asszony tisztességes lány volt, egy-két zárójellel. A bibliai történet is igaz volt, csak: a vizek nem borították be a hegyeket, még a magasabb dombvidékeket sem. Nagyon hosszú ideig, évekig tartott. Nemcsak Noé menekült meg belőle, hanem a magasabb vidékek lakossága. Hogy az özönvíz nagyon sok évig tarthatott és visszahúzódása után még sokáig nem népesedett be az elborított terület, ma világosan tudjuk.

Nézzük meg, mit mondanak a tudósok. Gordon Childe; „a sumér kultúra a Kárpát medencében tört ki.” Ezt az előzőekben elég alaposan bizonygat-

tuk. Most nézzünk meg egy ásatást Mezopotámiában. Jegyezzünk meg egy nevet: AL-UBAID helység, melyben a Woolly felfedezőút egy kétségtelenül özönvíz előtti kultúrát ásott ki. Rengeteg feltételezés van származásáról. Volt szerencsém megpillantani a leletek fontosabb részét. Az akkori emberek a finom kőcsiszolás mesterei voltak. Agyagedényeiket, úgy néz ki, hogy nem korongon, de nagyon finom, vékony falura készítették. Jellegzetes sárgás alapszínre sötét, vagy barna díszítéseket festettek. Megtaláljuk rajtuk a keresztet, a székely szöttesek fésűs és hullámvonalas mintáit, háromszögeket (Isten Szeme).

Mikor megpillantottam őket, azonnal eszembe jutott egy mozzanat. Múzeumigazgató koromban őstörténeti kiállítást szerveztünk a Mikó várban. Mivelhogy hatalmas területen mutattuk be az ősemlék életét, nem volt elég a csíki anyag. Háromszéki, moldvai múzeumoktól kölcsönöztünk. Az AL-UBAID-i anyagok megpillantásakor azt hittem, hogy a Székelyföldi és a besenyő (Moldva) vidék anyagait látom. A leletek korának felbecsülésekor azonban rájöttem, hogy mi erősen öregek vagyunk ehhez. A mieink sokkal korábbiak.

A sepsiszentgyörgyi múzeumtól húsz percnyi autótól Erősd. Az i. e. 5500 körüli Tordos kultúrkörbe sorolják. A településnek megvan minden kedvező feltétele, hogy ember éljen ott. A keletről fújó Nemerétől védik a hatalmas agyagdombok, melyekből ki tudja hányezer év óta készülnek agyagtálak. Délről és nyugatról gyönyörű lapály határolja. Mellette az Olt, melybe a dombok hóna alól szorgalmas kis patakocska siet. Széltől védett, napos. Nagy víz, kis patak. Ennél tökéletesebb életkörülményeket el sem képzelhetünk. Az ásatások során központi fűtéses csempe kályhákat, festett mennyezetű kőházakat találtak. Benne agyagcsövekkel átvezetett folyóvíz (!). A villanyon és telefonon kívül korunk minden kényelme – 7500 évvel ezelőtt. Egy akkora házban, hogy napjainkban jól menő nagyvállalkozónak kell lenned, ha egy ilyen házat fel akarsz építeni. De rézfokosokat is találtak, rovásírással.

A Woolley expedíció kiértékeléseiből az alábbi érdekes következtetéseket csoportosíthatjuk az özönvíz előtti AL-UBAID népre vonatkozóan:

Őshazájukból hozták magukkal a fazekas mesterséget, s olyan edényeket készítettek, melyekhez hasonlót azóta sem csináltak Mezopotámiában.

Valószínűleg ismerték a rezet és a rézöntést, hiszen Woolly expedíciója az özönvíz iszapjában talált egy réztört is.

Északról jöttek.

Az özönvíz előtti ERIDU városban is ugyanilyen agyagedényeket ástak ki. (B. J. F.)

Megtaláljuk a hitvilágukra vonatkozó utalásokat. Az anyaistennőt ERES-KI-GALL-nak nevezték. A szakirodalom Nagy Föld Istennőjének fordítja. De nézzük meg a szavak értelmét: GALL=nagy, KI=föld, ERES=le kell-e

fordítanom a magyar olvasó számára az Erős nevet? Ha hozzátesszük a székelyek által még ma is használt -d helyhatározóragot, a sumér DA lokativusz leszármazottját, akkor elmondhatjuk, 7500 éve tartja a nevét ez a sziklaszilárd piciny székely település. Lehet, hogy tót volt, vagy arab, görög vagy cigány, de a neve székely-magyar mióta ember él e földön.

Az özönvíz előtti leletekre több méteres iszapréteg rakódott. Benne réz tört találtak. Fölötte az újabb leletek egy sokkal fejlettebb civilizáció nyomait mutatják. Mindez arra utal, hogy az özönvíz idején az ember tovább élt és fejlődött a magasabb területeken. Még egy érdekesség, hogy ehhez a kultúrához tartozó ERIDU, URUK és más városok kiásása során az azonos kultúra mellett a felső rétegekben találják csupán a réz edényeket, eszközöket.

Ha már a réznél tartunk és az állítólagosan turáni kultúránál, csak az a furcsa, hogy az erélyi rézművesség nyomai évezreddel, vagy akár évezredekkel korábbiak, mint a világ többi részén. Később is egy erdélyi réztárgy technikai kivitelezése, finomsága úgy viszonyult a többi műhelyekhez, mint a Mercedes a Wartburghoz.

Nyelvében él a nemzet

Mondja egy magyar szólás. Vajon az AL-UBAID-i és a folyamközi városok népeinek nyelve él-e még valahol? Úgy tűnik, igen. Friderik Müller és M. Tellamann 1882-87 között Eridu városának kiásásánál találtak egy 12,5 cm magas és 15 cm hosszú szobrocskát. Ez a szobor egy pulit ábrázol. Azt az alföldi pulit, amit ma mindenki ismer. Tulajdonosa TAR-MOG-ÚR sumér uralkodó 8-10 éves lánya, IL-DI s a kutya neve PU-LI. De ezen kívül a sumér KUDDA v. KUTA különböző fajtáit nevezik meg: KU-MUNDUR (komondor), KU-ASA (kuvasz). Mindhárom kutyaajtát ma a szakirodalom jellegzetesen magyar állatnak tartja. UG-GATU=düh, harag. (Magyar tudósaink hangutánzó szónak tartják.) HARAPÚ=vágni, KU-US=nyugodni (kussol), USSU=uccu, USURU=uszítani, elereszteni, CSACSA=csúcs, orom, csics, csoma, csomó, stb.

Sumér	Magyar
NAM (nem)	Nám, nem
HAZ (istálló, ketrec)	Ház
SIR (fon)	Sirít, serít
MASKUM (bőr)	Maszkura

ADDA (atya)	Apa, atya
AMA (anya)	Anya
MAS (tisztít)	Mos
DAL (széles)	Tál
HUL, HALAM	Hulla, halál
BARAG (lakás)	Barak
AGAR (dűlő)	Ugar (szántóföld)
KUD (edény)	Kád
VIRULU	virul
ABU	apu
TUR	túr
UKUS	okos
SULUAG	sulyok

Sumér	Székely	Magyar
ZIZ	zsizs	zsizsik
HUN	hunni	hunyni, aludni
RU	ruvás	írás
SATA-	családnév	csata
GIRIN	giringes	göröngyös
KAAS	kas juhoknak, terménynek	ház
SUAJ	suhajtozik	száj
GUBARAG	guborog	kuporog
SURTU	serít, sirít	térít, csavar
LAG	lang	láng
GIN	gyűn, gyön	jön
GUBUR	gübő, gübü, küpü	vizes gödör
NAM	nam, nem	nem
UDUG	udug	ördög
BABAR	babirkál, matat	babrál
DIRIG	derik	derék
GADA	gagya	gatyá
LIBDU	lapta	labda
MERIAG	murok	sárgarépa
BARAN	bárán	bárány
DUDU	duduj	dadogó
DUSU	dészű (széles deréköv)	gyűszű
ÁGÁL	ágál, bölcsködik	dicsekszik
HUPU	hupogó	ugráló, hepe-hupás.

EN=én, LIL=lélek, ENLIL sumér isten, akinek sas formát tulajdonítottak a sumérok. Székelyül a kerecsen sólyom neve ülü, sumérul ULU=fény,

TUR-ULU=új fény, RÉ=Nap, GA-NE=hulladék, szükségtelen sumérul. A székelyföldön a gané állati ürülék. MA-DAR=repülő madár. Székelyföldön a dar tollast is jelent.

A kiszámoló kis versikében „az Ala bala bambusz,” a bambusz a sötétség istene. Este ma is ijesztgetik a marosszéki kis- és nagykendi falvakban a gyermekeket, hogy este sötétben bambusz elvisz. De használják bambuc formában és nem áll tőle távol a krampusz szavunk.

A fent bemutatott szavakat csak ízelítőnek szántam. Többször megtörtént már, hogy a sumér-magyar szótárakra azt mondták, hogy ez nem jelent semmit.

A sumérul ünneplő világ

A sumér nyelv szókészletéből elég bőven mutogattunk az előbbieken. Erre bárki azt mondhatná, hogy mások is használják. Így van. Az angol például 5, a magyar 68 százalékban, állítják a Sorbone tudós nyelvészei. Én hozzátenném, hogy a székely legalább 70-72%-ban. Gondoljunk bele, több mint 6000 év távlatából egy nyelvnek háromnegyedét használjuk. A 61 sumér nyelvtani szabályból ma is él a magyarban 60. Ha valaki ezek után is azt állítja, hogy a sumér-magyar folytonosság délibáb, azt csak mélységesen sajnálhatom.

Sajnos értékes embereink veszítették hitelüket, pusztultak el csak azért, mert a sumér-magyar rokonságot bizonyították. Szabédi László költő állítólag öngyilkos lett.

A magyar szavakat minden nyelvből lehetett eredeztetni, csak a sumér nem létezett. Karácsony szavunkat a török karadzs=harács és on=tíz szavakból származtatják. Tudományos neve téli napforduló, sumér neve GURU-SUM= elfordulás a sötétségtől. A gurucsa szavunk is eredetileg a Fehér Mágiához tartozó szakszó volt. Később lett belőle gurucsálás, varázsolás.

De nemcsak a magyar, a „civilizált Európa” is az ősi sumér szavakat használja az alapvető fogalmak kifejezésére. Nézzük meg a hold szót, amiből a hónap szavunk is származik. Görög méné, latin mensis, német monat. A Hold a termékenység istennőjét szimbolizáló égitest. Legtisztábban ősi nevét, az eredetileg avar szókészlettel rendelkező német őrizte meg. Az élet szimbóluma a tojás, régi magyar nyelven mony (tik-mony= tyúk tojás). Az erdélyi és az őrség területén élő székelyeknél a mén csikó, vagy a fiúgyerek monyas. Az élet jelképe és a feltámadásé egyben. A Móra Ferenc által kiásott honfoglalás kori sírokban az asszonyok kezében írott tojásokat talált. Mások is. A suméroknál is. Csak épp nagyon kevesen kö-

zölték ezt a számukra érthetetlen, mellékjelenséget. Nem véletlen, hogy a húsvéti tojás és locsolás szokása elsősorban, még egyszer hangsúlyozom, az avar származású németek és a magyarok népszokásaiban maradt meg. A latinnak tartott megtisztulás ünnepe, amiből a február hónap név is keletkezik eredetileg a karácsonyi ünnepek része volt. A latinok kecskebak lefejtett bőrét szíjakra hasogatták (fibra) és ahol nőre találtak, végigvágta rajtuk, hogy megtisztuljanak. Székelyföldön december 28. az ún. aprószentek ünnepe. Szomorúfüzből font korbácsszerűséggel érintik meg a lányokat, s közben verset mondnak, melynek utolsó sora ez: „meg ne varasodjék az új esztendőben“.

Ki gondolná, hogy a május szavunk az ősi Maya (méh) termékenység istennő jelzőjéből származik. Mint már említettük, az ókori világ összes vallásalapítója Maya, Miriám nevű anyától született. Érdekes, hogy a görög közelebb jár az eredeti értelméhez. Ő nem tartja anyának Maya-t, hanem egy olyan személynek, akinek feladata a gyerek felnevelése. Nála Maya csupán dajka. Ha vissza emlékezünk, Nagyboldogasszonyunk is csupán felnevelte a Világügyelőt, akit Teremtőnktől kapott. Érdekes, hogy az összes vallásalapító, próféta, megváltó világra jötténél senki sem beszél határozottan szülésről. Az anyának mindig előzőleg közlik a gyerek érkezését, aki világra jön egy feladat elvégzésére. Korunk technológiai ismeretei alapján nem is tűnik elképzelhetetlennek. A rómaiaknál Maya Vulcanus isten felesége, a tavaszi termékenység istennője, ugyanúgy, mint Innana. Róla nevezték el a Május hónapot.

De maradjunk itt egy kicsit. Említettük, hogy a gyergyóiak a nőtény disznót emsének nevezik. A római is. Ő emsét áldoz Maya istennőnek és ezt „majalis“-nak nevezi. Jelzője meglepő „Maya majesta“-nak, legnagyobbnak nevezi, ugyanúgy mint a görög. Értelme fennséges, ami később a királyokat is megillette.

Ha már a rómaiaknál vagyunk, Romulus és Remus ikrek. Ugyanúgy mint Hunor és Magor. Anyjuk neve Rhea Silvia. Magyarul erdei forrás. Ugyanaz a forrás, amit ma az összes Nagyboldogasszony templom mellett megtalálunk és a suméroknál az Inannának tulajdonított élet vize.

A karneváli mulatozások ma vidámságot, életigenlést jelentenek. Ki gondol arra, hogy a sumér Dumuzi a halál, elmúlás istenének ünnepe. A Dominó, amit egy érdekes farsangi ruhának tekintünk, épp az elmúlást, az arctalanságot jelöli. Ilyenkor halottat jelképező bábut is vittek magukkal. Ez a rómaiakig még élő ősi szokás állítólag kihalt. Én hosszú évtizedek óta végignézem a halottat cipelő maszkurások menetét Csíkszentdomokoson. Hamubotosoknak nevezik ezt a szokást.

Sokan mosolyognak a németeken, hogy nyúllal tojatják a piros tojást, hogy Mithra tűzistent (Agni-deusz) isten bárányának nevezik (Agnus Dei) és ezzel a kereszténységet belekeverik a sémi vallás szokásaiba.

Ha keveset tudunk, nagyokat mondunk.

A germán mitológia a finn mágusokon keresztül születik. A germánok avarokkal keveredve válnak németekké. Származásuk éppúgy az ősnépre vezethető vissza, mint bárki másnak. Tehát kétfelől ismerhetik a tavaszi Inanna-Istár-Ister ünnepeket. Az ősi germán tavaszistennő neve Ostar-a. A tojás a feltámadás, az örökké megújuló élet, míg a tavaszi bárány a bőség jelképe. Nem tudom még ehhez kell-e magyarázatot fűzni? Úgy tűnik nem is voltak olyan buták a germánok, mint ahogy sokan szeretnék beállítani.

A húsvéti határkerülés kerepelővel, nagy zenebonával, a locsolás mind-mind a vízzel való megtisztulást szolgálja, egyben a megbékélést is. Vége a télnek. Vége a nyomott állapotnak, hogy vajon az élelem kitart-e tavaszig. Tojnak a tyúkok, szaporodnak az állatok, kibújtak az első növények, amik friss élelemül szolgálhatnak. Megszűnt a félelem, a koplalás, amit nemcsak a böjtök írnak elő, hanem sokszor a helyzet is. Mindenki örvend és készül az év bő szakaszának kihasználására.

Királyaink jelvénye trón, korona, jogar, országalma. URUKAGINA i. e. 2600-ban írásba foglaltatja az ősi törvényeket. A sumér városokban a vezető bíró jellegzetes fejfedőt viselt, botot hordott és széke volt. Tevékenységét az öregek tanácsa segítette. (Mindezek Székelyföldön még a 19. sz.-ban is működnek. A tanács neve Hütösök.) A sumér királyok egyben főpapok is voltak, ugyanúgy, mint a fáraók, a dél-amerikai Pacal király, az írek, skótok régi királyai és Árpád vagy Szent István. Máshol a világon nem találunk ilyen isteni származású, király fogalmat. Ezt a pápaság is elismeri. A mindenkori magyar királynak joga volt püspököket kinevezni. De csak a korona alá tartozó területeken és egyetlen uralkodó volt a világ történelmében, akinek erre joga volt.

Latinul írt sumér szövegek magyar nyelvemlékekben és nevekben

Badiny Jós Ferenc, legnagyobb élharcosa a sumér-magyar rokonságnak, minden alkalmat megragad ennek bizonyítására. Érdekes anekdota fűződik ehhez a tevékenységéhez.

Párizsi nagyülésen, ahol a kora-középkori nyelvemlékekről beszéltek, előadását azzal kezdte, hogy felírta a Tihanyi Apátság Alapító Leveléből FEHERU UARU REA MENEH HODU UTU REA.

Mivelhogy Badiny úr nem épp cionista nézeteiről híres, a teremben ülő, sumerológiaiában szakosodott fiatal rabbik bekiabáltak, hogy mit akar megint ezzel a sumér szöveggel.

A professzor úr vette a lapot. Elmondta, hogy épp ezt akarta kihozni az előadása végén. De köszöni felkészült kollegáinak segítségét.

Előttem van dr. Novotnyi Elemér dolgozata, amelyet Badiny professzor úr 1973-ban, azon a látszólagos vicces nagygyűlésen előadásához csatolt. Elég sok példával bizonyítja az ősz sumér nyelv használatát a kora középkori Magyarország mindennapjaiban. Azóta változott a nyelvünk természetes úton és átestünk egy nyelvújításon is.

Dr. Novotnyi meglepő adattal indít. Nem kisebb súlyú példát mutat be, mint azt, hogy LU-GAL=nagy ember, király. I. András magyar király címe még 1046-ban. KI-IN-GIR=Ki-en gyermeke. 1055-ben Kangares formában és 1171-ben Kengerek változatban, mint név találjuk Magyarországon, vagy Kiénfalva a mai nap a Gyergyói-medencében és Háromszéken. Az ÚR-i 3. dinasztia királyai BUR-ZU-N – Börzsöny-hegy, Berzseny község, Borzont gyergyói falucska a Bucsín hágó keleti lábánál. Innana-Istár háza IS-TAR-GA-MU – Esztergom, LIL-EN – Balatonlelle, KI-IN-IS-E=Kenese, Kinisi sőt Kinizsi, Tudás Ura ZU-EN v. EN-ZU, például ma Szőny helység.

A sumér nyelv eredetileg szótagnyelv volt. Egy-egy összetett szó valóságos mondatokat képezett. Tessék kifejezni más nyelven a „legesleglehetlenebb,, magyar szót ugyancsak egy szóval. Ez önök számára is legeslegmegvalósíthatatlanabbnak fog bizonyulni. Szerencsére a magyar nyelv nem olyan, mint a sumér, hogy egyetlen szóval körmondatokat fejezzen ki. Vagy igen? Szinte fél évszázada, hogy nagyon jól képzett nyelvész, prof. Szabó Zoltán uramnál izzadgattam a vizsgákon. Nagyon pontos ember volt. Előadásai a hivatalos magyar nyelvészet lényegét mutatták be. Néhány vizsga után azt hittem, hogy ismerem a magyar nyelvet és múltját. Negyven évig ebben a hitben éltem. Aztán elolvastam Varga Csaba „A kőkör élő nyelve“ és a „HAR“ című kötetét. Ő nem tanult egyetemi szinten magyar nyelvészetet. De tud. Én nem. Csak az a kérdés, mikor ébrednek meg mások, hogy ideje volna sürgősen rendszert váltani. A nosztalgiát hagyjuk a politikának. Másképp, nemsokára mutogatni fognak minket, mint ősközületeket.

Térjünk vissza a régi nyelvi szórványokra. Latinosan TICHON (Ti-hany). Sumérul TI-KU-UNU. Értelme: Szent, fényes élet háza. Ne felejtsük el, hogy katolikus kolostor alapításáról írnak. Több mint valószínű, hogy ott már volt egy korai keresztény kolostor, amelyben a mai tibetihez hasonló lámák, boncok mindennapjait kellett átalakítani új keresztény forma szerint.

Csak az alapító levélből a Huluoodi. A helynév sumir előképe: NUL-LU-HUL UD-i. Halál őre, olvasata Hallódi. A kutatók „Hollád“ község névével azonosítják. Ugyanaz a „Várad Regestrum“-ban (1208-1235) „Num Wolohood“ NU-UM WULU (MULU) HU-UD, nem létezésnek (vagyis halálnak) őre. Benedek veszprémi ispán (comes) latin nyelvű végrendeletében előforduló magyar személynév: Wolood, MULU (WULU)HU-UD, a létezésnek (vagyis az életnek) őre.

Halotti Beszédben (1200 körül) Halalnek halalahal Holz, HAL-LAL-NE-KE HA-LAL-A-HA HUL-ZU, halálnak halálával halsz. A sumér szöveg szó szerinti fordítása: Teljes pusztulásnak, teljes pusztulásával, pusztulsz el. Zakadat, a nyelvemlékekben kétszer fordul elő. Mai nevén Szakadát. Népi kultúrájáról híres magyar falu Erdélyben. Sumir ZA-KAD-DA-ATU. Jelentése Határkő, szó szerint: két őriző köve. Ur-šu-uru – a városállam kegyes pásztora (őre).

Megtaláljuk az Ursa helynevet, amit Örs, Örsi névként értelmeznek. Sumérul UR-SA v. UR-SI. Értelme kegyes pásztor. Anonymus „Gesta Hungarorum” című krónikájában (1200 körül) pontosan így szerepel, mint honfoglaló vezérnév. Vagy nézzük a Putu wu eieze (et) knez szócsoporthoz, sumir: PATA-WU-EGE-ZE (ET) KE-EN-ÉŠ, „néven nevezett kegyes úr”, vagyis uralkodó, király. Ehhez kapcsolódik az et – latin kötőszóval – a „knez” szó. Olvasata: kenéz. De előfordul helynévként „Nogu azah fehe”, ami sumérul Nu-gu azag-ba-ege. Értelme: Nagy szent úr. Meg sem kell erőltetnünk magunkat, hogy megértsük a következő kifejezést: Munarau kereku, Munarau kubu, sumérul Mu=mag; na=kő, ara-u=őrölő: Magot őrlő kő vagyis malom. Mu-gur-u, Mu-un-gur-u=kerek magú.

Csak Anonymus krónikájából, de nagyon fontos: Gal-mah-us=a nagy „Magasztos”. Sumér nyelvben a szókezdő és szóvégi „g” és „h” igen gyakran lekopik. Ehhez képest a Gal-mah-uš – Alma-uš majd illeszkedéssel – Al-mu-uš lesz. De nézzük meg Álmos apjának és anyjának a nevét. Ugek sumérul: Ug-ege; Ug=nép, ege-ek=Úr, uralkodó: Nép ura. A következő sumér név Eune du béli anni – Dux (herceg) – Álmos anyjának: Emesének atyja. Sumérul: Ene: du-bel-i an-ni: az „Ég-fia”. De maga az Emese szó ismételjük meg Eme formában a szó nem annyira anyát, mint fiatal ivarérett nőt jelent. Már írtunk arról, hogy a gyergyói székely emének addig nevezi állatát, míg az nem malacozott. Tehát, ha az eme anya, akkor is csupán nevelőanya. Ugyanúgy, mint a maya kifejezés. A sumérológusok nem emlegetik, de a sumér a saját gyerekekkel rendelkező anyára, tehát arra, aki szült, az ANA kifejezést használja (pl. In-nana=Én anyám). Ezek az eddig félve elkerült kifejezések Árpád apánkat, a pap-királyt a világ nagy vallásalapítóinak, megváltóinak sorába helyezi.

Hogy nem egyszerű anyaság a név értelme arra már mások is rájöttek. Leonardo Woolley angol régész, Ur város feltárója, megemlíti, hogy Ur városában, – szokás szerint – a király lánya viselte a „Holdisten főpapnői tisztségét”. Ezekre utal Emesének (Emesü) neve is.

Emesu – sumirul Eme-su=kegyes nő, vagy Emes=főpapnő.

I. András-kori ó-magyar ima. Az ima keletkezésének időpontja 1046. Az ima betűszerinti szövege: Grazdua lufuu: „Wutu” – peccis lughala toran munhi ni zobathaya heu gebnahabul”. Sumir megfelelője: Gar-as-du-a lu-pu-gu „Wu-utu” pe-eg-gi-is lu-gal-la tu-ran muh-un-hi nu su-bad-du-a-ha gi-hu ge-hin-na-ha-bu-lu. Ez a szöveg mai nyelvünkön: A garázda főem-

bert (lufót): Wathát, a királyi főurat, a mennyek törvénye – ne szabadítsa meg a tüzes gyehennából.

Ne wemaagguc barduos eseulwek ereus zent ieleseuc. Sumér prototipusa (ősalakja): Nu-wu-mah-ag-hu-u-ke bar-du-us ese-ul-we-ke gere-us zientu-ge-leh-se-u-ke: Ne imádjuk mezőn dolgozó (földműves) őseink erős szent jeleseit.

Ó-magyar imának nevezi dr. Novotnyi a fentieket. Én hozzátenném a következőt: a mondatokból kiderül, hogy nagyon is kínlódnak a nyugati kereszténység hívei eszméik terjesztésével. Ez az állítólagos ima egy hátborzongató átkozódás és idegen viselkedési szabályok előírása a magyar híveknek. Maga a vallás, a kereszténység egy pozitív tényező az emberiség életében – Fehér Mágia. Ez az ima azonban a Fekete Mágiához tartozik. Ma is ismerjük. Moldovai templomokban és kolostorokban ma is jó pénzért megrendelhető fekete mise. Ellenségednek betegséget, halált, szerencsétlenséget kívánsz, és ezt továbbítják az ég felé. Állítólag nagyon is hatásos.

A fenti szövegeken, aki végig rágta magát, saját szemével győződhetett meg a sumér és a kora-középkori magyar nyelv szoros azonosságáról. Még négyezer év távlatából is. De lesz, akit még ez sem győz meg. Eszembe jutott egy székelly anekdota.

János megy a csűrbe, s hát a felesége épp a komát simogatja. Ráreccsen az asszonyra:

- Mit csinálsz?
- Pofon ütöttem – néz rá szúrós szemmel Róza.
- De hát én a saját szememmel láttam, hogy simogattad.
- Mi van János? – csattan fel az oldalborda. – Te jobban hiszel a saját szemednek, mint nekem?

Kik is voltak

Az emberiség történelmét ezidáig felosztották az ősközösségi társadalom korára. Magába foglalta a kőkor első szakaszát és az átmeneti időszakot. Ebben az időszakban nagyon világos leletek bizonyítják az ember jelenlétét a Kárpát-medencében majd a Kaukázus, Káspi tó, Ural-Altáj vidékén. Mezőgazdaság és állattenyésztés határozott nyomait tárták fel. Létrejön a keleti területeken az őskaukázusi kultúra.

Nyugatabbra, az igazi bölcsőben mintha tudományos laboratórium működne, óriási kutató központok. Gyakorlatilag sokkal hamarabb mu-

tatható ki Székelyföld-Bécsi medence vonalán egy-egy új technikai felfedezés, mint a világ többi részén.

Rabszolgatartó társadalomról beszélnek, mely állítólag a csiszolt kőkorszakkal kezdődött. Maga a rabszolgatartás nagyon megkérdőjelezhető. Anynyit tudunk, hogy i. e. 6500 és 6800 közé helyezik az ős-kaukázusi kultúra népét, kik a magasabb fekvésű helyekről ágaznak szét a Kaukázusból a világ négy tája, de elsősorban dél-kelet és dél-nyugat felé. E szétágazó népet a nyugati történészek turániaknak, Herodotosz szkítáknak hívja. A szkítákat Maspero szerint kusitáknak is nevezték. Tehát a kos népének.

A dél felé húzódott szkíták már egy barna bőrű emberekkel kevert népesség arculatát mutatják. A Tigris és a Zab találkozásának vidékén a legősibb két emberi település neve a szakemberek átírása szerint AR-PACH vagy AR-PACH-i-YAS és QALET-JARMO (Kr. e. 6500). Időrendben utánuk következett (Kr. e. 4500) SAM-AR-RA, MAT-AR-AH, GA-URA és AR-BELA. A Tigris folyó ezidőbeli neve IDI-KLAT, az Eufráteszé BUR-UTU, az Eufrátesz középső szakasza alatt elterülő mezőföldé pedig MESO-POT-AM-JA. A Tigris mentén szervezték meg a KALDI vagy KALTI nevű országot. A szétterülő nép ez első történelmi emlékeiben többször szerepel nyelvünk Úr (UR, AR) szava.

Ez az általunk érthető nyelvet beszélő népesség zsugorított helyzetű temetkezése tökéletesen megegyezik a korabeli székelyföldi temetkezésekkel. Hogy mi volt a vízözön előtt? Az ékíratok több várost és uralkodót említenek. Dr. Prof. Marton Veronika közöl egy táblázatot két forrás alapján a vízözön előtti királyságról. Megdöbbenően érdekes az uralkodási évek száma. Még ha a feltűntetett éveket napoknak vesszük, akkor is elég hosszú ideig vezetett egy-egy várost királya.

A vízözönt egyesek 5-4000 közé teszik, a Jehovisták a Biblia pontosan i. e. 2800-ra. De a legrégebb népvándorlási adatok alapján 7-5. évezred között kell keresni a nagy vizek időszakát. A vízözön utáni királyokat ismerjük KIS, URUK, UR, AVAN, HAMAZI, ADAB, MARI, AKSAK, LAGAS, ISIN és LARSA városaiból. Ilyen neveket találunk közöttük: BÚR.SZIN, SZIN.MAGIR, VARADSZIN, GANDAS, IBISZIN, KUTTA, LUGULA, SARGALI-SARI, AN.PU, DA.DA.SZIK, GA.ÚR.

Kérem vegyék a fáradságot és ejtsék ki a neveket hangosan, mai értelmük szerint. Nem én találtam ki őket. Angol szakemberek írták le ebben a formában az agyag-táblákról.

A japánoknál írtunk a bronzkori szobor ruházatáról, amely a falusi tehetős gazda kedvenc viselete, szinte napjainkig. De aki Napír asu királyné bronzszobrának ruházatára rápillant, mindjárt lekapja a kalapját:

– Kezit csókolom tésasszony!

Mert bizony a több ezer éves hölgy úgy öltözött, mint régebb a magyar polgárasszonyok. A babos blúz, kerek aljú szoknya, kötény, ezek mintázata, mintha egy Karády Katalinnal játszott filmből lépett volna elő.

Az ötvenes évek vége felé, még úgy tanultuk a gimnáziumban a történelmet, hogy az ősközösség után Egyiptom következett. Azután hozzá toldták Babilont és a 80-as évek közepén helyenként megjelent a mezopotámiai birodalom történetének sumér korszaka is.

Gondoljunk végig egy párhuzamot. Az 50-es évek közepén még nem ismertük a quarc órát. A mozi s a rádió volt a technika csúcsa. A 60-as években több kilós magnetofonnal dolgoztunk. A 80-as évek elején nem volt mobiltelefon, sőt a végén a technika csúcsának számított, amikor Budapesten kezdték szerelni a digitális telefonközpontokat. Az internet napjaink gyakorlatához tartozik.

Ez történt a történelem írás területén is. A légi szállítás általánossá válása, hitelkártya, internet, videokamerák hihetetlen információmennyiséget juttatnak el a szakemberekhez, juttatják el a szakembereket a világ, eddig gyakorlatilag feltáratlan pontjaira. Három évtized több adatot juttatott a történész számára, mint azelőtt Herodotosztól napjainkig. Természetes, hogy ilyen körülmények között a meotiszi mocsarakból való kievickelés ízléstelen anekdotának tűnik.

Az embert a hétköznapi megélhetési gondjai érdeklik első sorban. De utána szorosan családja, népe és az emberiség múltja következik. Ezért csapott le sasként a nyugati magyar emigráció, majd az itthoni történetírás figyelmesebb része az ókorra. Mint láttuk, és látni fogjuk, nem véletlen, hogy egyszeriben minden pénzesebb magyar a világon történésszé is változott. Miért? Mert olyan előképzettséggel rendelkezik, amit az édesanyjától kapott minden magyar, amilyenel más senki ezen a földön.

A sumérokról leírják, hogy külön, önálló városállamokban élnek. Ugyanúgy, mint a székely székek. A férfiak bő gatyában jártak, mint az alföldi férfiak. Jelképes állataik a magaru-oroszlán és a madar. Képirásban mindkettő egyetlen szót jelöl – magyar.

Öntözéses földművelésükhöz nagyon fejlett mérnöki tudományra volt szükségük. Ezért iskolák, könyvtárak, sőt olvasó termek segítségével képezték szakembereiket. Ismerték a Naprendszert. A Földet a hetedik bolygónak tartották. Ez így is van, ha a Földet a Naprendszeren kívülről próbáljuk megközelíteni. Még ennél is megdöbbentőbb, hogy pontosan ismerték a Plutó helyét, tömegét, keringési adatait, amit a mai ember csak 1935-től ismer.

Amikor ránézünk az óránkra, a hatvanas számrendszerben gondolkodunk. A hatvanas számot SZUSZnak nevezték, ami a tízes számrendszerben százaz értékű. Számrendszerük alapszámait 6, 60, 360. Az utóbbi megfelel egy teljes körnek, amit egy év alatt írnak le a bolygók. Egy nap alatt a Nap. Mert a Nap eltűnik, és vissza jön, tehát nem 24, hanem kétszer tizenkét órával számoltak. Ők állítják fel és osztják 12 részre az állatövet. Olyan dolgokat ismernek, amiről még fogalmunk sincs a tudomány mai állása mellett.

Pédául beszélnek a Nibiru bolygóról. Ezt a mai tudomány X bolygónak nevezi és feltételezik, hogy keringési síkja merőleges a Naprendszer bolygóinak keringési síkjára. A Nibiru, több tudós megfejtése szerint a „Párduc“-csillag. 3600 év kell, hogy pályáját befussa. Ekkor kerül Föld közelbe. Vonzóereje viharokat, földrengéseket, árvizeket okoz. De beszélnek más bolygókról is. Az óriásbolygókat a veszély és a mocsarak bolygójának nevezik. Nemsokára kiderül, hogy ebben is igazuk van?

Kő és bronz eszközeikkel olyan tudományos eredményeket mutattak fel, ami előtt csudálkozva áll a világ. Mértan, algebra, csillagászat, gátépítés, hajózás, a mai napig is használt formája mind-mind megtalálható náluk. Azután egy időre eltűnik, de bűvő patakként felszínre bukkan görögöknél, rómaiaknál, vikingeknél, székely-magyaroknál, mert amit a véredben hordozol, az előbb utóbb felszínre kerül.

Van-e közünk a sumérokhoz?

Eddig beszéltünk a sumér régészeti leletek, írás, nyelv magyar vonatkozásairól. Kiderült, hogy ha nem is öregapáink, de ősi nagybácsikáink a sumérok. Érdekes módon foglalja össze Marton Veronika professzor asszony, hogy mit örököltünk meg tőlük. Soroljunk fel néhányat:

- A sumérok jóhiszemű, becsületes, dolgos emberek voltak. A nők egyenrangú társak voltak, feleségek.

- Innana egyik neve Boldogasszony és épp úgy imádták, mint mi Magyarország Védasszonyát. Viselték a bő gatyát, subát, gamós botot, vályogfalú házakat építettek, ugyanúgy, mint a Nagyalföldön.

- A Termékeny Félhold földrajzi nevei Magyarországon ma is megtalálhatók.

- A magyar király szakrális (szent) uralkodó volt, mint a sumér is, több ezer év távlatában, koronázáskor a dombtetején négy világtáj felé suhintottak kardjaikkal, itt is, ott is.

- A magyar királyi törvények hasonlóak, míg a székely törvények szinte azonosak a sumér törvényekkel. A Corpus Iuris Ungarici és Urnamu törvényei között rengeteg a hasonlóság. A sumér és a székely településeken a legfőbb döntő testület a népgyűlés volt. Ez választotta meg a bírát, aki viselte a kalapot, botot, külön széke volt és felelt a döntései törvényességéért. A különböző tevékenységekre felelősöket választottak, mint a székeleknel az erdőbíró, legelőbíró, kútbíró (víz), mezőbíró, megyebíró (egyház), legénybíró, és ha nagyobb volt a település még más ilyen tisztségviselőt is választottak. A falubírót, vagy a döntőbíró az öregek tanácsa

segítette. Keleti testvéreink ma is ezzel az általunk érthető szóval nevezik őket – Aggszakáll. Székelyföldön hütösöknek (hitesek), vagy esküdteknek nevezték őket, mint a mai amerikai törvénykezésben.

Másképp az amerikai jog a sumér-szkíta-székely jognak a modern változata. Érthető mert kelta származású testvéreink, akik a római jog embertelenségét bőrükön érezhették Európában, saját törvényeiket alakították az újvilág törvényeiben. Mi a feltűnően közös bennük?

1. A feltételezett bűnöst a bíró elé viszik, de az öregek tanácsa, esküdtek döntenek el, hogy bűnös-e, avagy sem.

2. A bíró állásával, sőt vagyonával felel döntéseiért.

3. Mindig abból az alapelvből indulnak ki, hogy a vádlott ártatlan. Bűnösségét bizonyítani kell. Nem szabad erőszakot alkalmazni a bizonyítás során. Nincs kínzókamra, istenítélet, stb.

4. A feltételezett bűnöst a rendfenntartó közeg csak saját városának (sumér), székhelyének (székely), államának (AEÁ) határáig üldözheti.

5. Az egyén tetteiért nem büntetik családját. Ismeretlen volt a szemet szemért, fogat fogért alapelv, és ahogy Marton Veronika nagyon helyesen megállapítja, ez ellen nem is tudtak védekezni, mint ahogy mi sem tudunk, és ez nem az akarat, hanem a lelkiület függvénye (turáni átok).

6. Nem tesznek különbséget a törvény előtt nemek, nemzetiség vagy bőrszín szerint.

7. A jogi és rendfenntartó közegeket nem felülről nevezik ki: választják.

– A sumér gyógymódok megegyeztek a druidák-tordák-táltosok gyógymódjaival.

– Szólásaik, közmondásaik, népi megfigyeléseik eposzaik, himnuszai mind-mind megtalálhatók az un. magyar népköltészetben. Azért írtunk un.-t mert napjainkra már kiderült, hogy népünk ezt nem kikotolta, hanem, ha burkolt formában is, de megőrizte. Annyira, hogy 2004 nyarán, egy nagygyűlésen, Marton Veronika suttogva közölte velem (mindketten az elnöki asztalnál ültünk), hogy Benedek Elek sumér minták alapján meséket írt. Én végtelenül tisztetem a magas felkészültségű, értékes tudós-asszonyt. Így aztán nem mondtam el, hogy Benedek Elek egy szorgalmas, vidéki tanító és jegyző keveréke volt. Ő nem írt meséket, csak tömörített, stilizált (sajnos!). Ha mesére volt szüksége, mondott neki eleget a szolgától a napszámosig bárki. Ők voltak a sumér tudósok. Ők őrizték, őrzik az ősi kultúrát.

Miért? Azért mert évezredekkel ezelőtt is a miénk volt. Jemdet Nasr-nak nevezik a sumérok ősnépét egy régészeti telep után. Igenám, de kiderült, hogy ez az ősnép a Kárpát-medencéből származik. Jóval a Sumir-ba való érkezés előtt írása volt e népnek. Ezt magával hozta. Mircea Eliade vallástörténetében a Világ Oszlopáról, a Kozmikus Hegyről és a Világfáról

ír. Azt írja „hogy a mongolok, burjátok és kalmükök Szumbur, Szumur vagy Szumer néven ismerik“. Ő indiai befolyásnak veszi, mert még nem ismerhette azt a tényt, hogy az ősi civilizáció Európa közepéből sugárzik ki. A szkíták a mezőgazdaság, állattenyésztés kiinduló pontjául a Hargitát nevezik meg. Az írás innen terjed el. Az erdélyi arany és réz útja ma már minden gond nélkül nyomon követhető.

Többször említettük a Tászkok tetői rovásokat, de a Tisza menti Vésztő-Mágoron találják az első bélyegző formájú vonalírásos agyagtárgyakat. A híres sumér pecséthengerek őseit. Chorezm területén a Tolsztov vezette ásatások során ugyanilyeneket találnak, sziklába vésve. Torma Zsófia a 19. sz.-ban Tordoson talál agyagkorongokat, rovásírásos jeleket. Kréta szigetén (később meglátjuk, hogy miért) Hood is hasonló korongocskákat lelt.

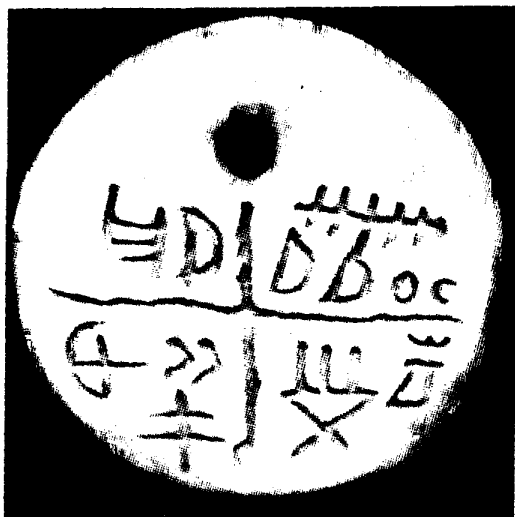
Minderre a koronát két felfedezés teszi fel, amely minden kétséget kizárólag bebizonyítja a sumér-székely-magyar azonosságot és azt, hogy e nagy ókori nép innen ered és nem fordítva.

Sumérban Mallowan bukkant rá a történelemelőtti időkből származó, lapis lazuliból készített, un. „kék táblák“-ra, amit 1961-ben, Londonban kiadott kötetében ismertet. Annak idején Woolly megállapítja – a Jemdet Nasr nép a Kárpát-medencéből a Balkánon keresztül érkezett sumérba. Napjainkban két, átlagon felüli felkészültséggel és adottsággal rendelkező régész munkái tökéletesen alátámasztják a fenti megállapítást. A szovjetunióból nyugatra menekült régésznő Gimbutas Maria angol nyelven hatalmas összefoglaló munkákat írt azokról a régészeti felfedezésekről, amit Nagy Pétertől a Szovjetekig titkolt a Birodalom.

Fiatal egyetemista voltam, amikor elterjedt a hír, hogy Gheorghe Vlassa professzor a tatárlaki ásatásokon a Knossos-i táblákhoz hasonló agyagkorongokat talált. Megindult az ellentámadás. Későbbi másolatoknak akarták beállítani. A korong amulettként egy csontvázhoz tartozott, s ennek alapján nyugati laboratóriumokban kimutatták, hogy ezer évvel korábbi, mint a legelső sumér írás. Rögtön jött rá a magyarázat – biztosan sumér behozatal. Vlassa professzorban volt annyi makacsság, hogy helyi agyagmintákkal együtt Moszkvával bevizsgáltatta a leleteket. Mikor azok megállapították, hogy minden kétségen kívül helyi agyagból készültek, a Kolozsvári Egyetem Történelmi karának aulájában ismertette az összes laboratóriumi eredményeket. A bemutatón C. Daicoviciu professzor elnökölt. Mikor Vlassa professzor befejezte előterjesztését, az kelletlenül feléje fordult és rákérdezett:

– Ez mind rendben te Gyuri! De most aztán, mi az ördögöt kezdünk az összes eddigi időrendjeinkkel?

A megfajtását akkor még nem is ismerték. Ha tudták volna, mit tartalmaz, lehet, hogy eltűntették volna a végtelenségig tisztességes és makacs Vlassa professzort, leleteivel együtt.

A tatárlaki korong.

A korong a magyarok Istenanyjához magyarul szóló gyönyörű imát őrzött meg számunkra évezredek át:

„Oltalmazónk!

Minden titok dicső Nagyasszonya!

Vigyázz két szemed óvjon,

Napatyánk fényében!“ (BJF fordítása)

Atya, anya, fiú nevében

A mai keresztény ember, amikor keresztet vet, a legősibb magyar hit szentháromságát eleveníti fel, de ezt kissé félre csavarított formában teszi.

Minden magyart örök hála kell kötelezzen a Biblia írók következetessége, ahogy az őshit, az ősi nép történelmét, mondáit felelevenítették. Lényegében ez sikerült is. Az más kérdés, hogy a 19. sz.-ig a szakemberek csupán ideológiai, filozófiai kézikönyvként kezelték. A Biblia, minden félreértések ellenére, sokkal több ennél. Akinek türelme lesz velünk maradni az végül nem az elavult eszmei régiséget, hanem az ősidőktől felhalmozott bölcsességek tárházát találja meg a Bibliában.

Szenháromság Ég, Föld, Lélek – Teremtő Atya, Életet adó anya, Emberi jelleget, tudást biztosító fiú. Ezt a sumérok háromszöggel ábrázolták, amelyre fordítva ráhelyezték az isteni neveket tartalmazó háromszöget. Így egy hatágú csillagot kaptak. Ez a papság jelképe mióta a világ világ. Dávid csillaga néven megtaláljuk a római katolikus papság címerében is.

A sumir vallás egy isten hitű. Szenháromsága alapja a mi szenháromságunknak, amely a kora-középkori felfogások miatt megcsönkult. Az apa, anya, fiú egységet egy félreértés során felváltotta a fiú megkettőződött-

sége. Mi úgy mondjuk „az Atyának, a Fiúnak és Szentlélek Isten nevében, ámen.“ A Fiú az ősi tanítómester, aki az embernek gondolkodást, eszköz készítést, erkölcsi magatartást, Isten hitet tanít mióta ember él a földön, és akit mi ma Krisztus urunkban tisztelünk. (Az ÁMEN-t örökkön-örökké értelemben tolmácsolják, de ÁMON az ős MÉN, a napisten neve, amit nem mert senki elhagyni a szent szövegek végéről.

A suméroknál az egyetlen teremtő isten AN, a babiloniaknál ANU. Ugyanazon fogalom, mint a görögöknél Kronosz, az idő. Jelenti az eget, a legfőbb kozmikus fogalmat, aki mindenek létrehozója.

ENLIL a világkormányzó, a levegő megszemélyesítője – a lélek. Ő AN-nak a teremtménye. Az általa adományozott lélek köti össze az embert a világúrral, „Én lelkem“. Habár sumér főistennek nevezik a történészek, egyetlen ábrázolását sem ismerjük. Ő az élet lehelete. Amikor az anyagba kerül, átalakul ENKI (Én-ki), tehát az én egyéniségem. Ha egymás mellé tesszük a két fogalmat, rögtön kiderül, hogy arról a személyről van szó, akit mi elég jól ismerünk Krisztusként. Azon megváltóként, aki a mi hitünk szerint csak a lélek tisztaságát hivatott biztosítani, de valóságban magát a lelket is ő adományozza az élőknek, őseink hite szerint. Valójában csak közvetíti, mert maga a lélek a Teremtőből kölcsönkapott főrészt.

Az ősi szentháromság pólusa Nagyboldogasszony, akinek nevét ebben a formában is használja a sumér. Az agyagtáblákról világosan leolvasható ez a név. Nagyon pontosan megfogalmazták a sumérok azt a szerepkört, amelyet betölt. Innana-ként gyógyító istennő, állítólag DUMUZI (a székely krónika Damasek-je) a vegetáció urának felesége. Az ősi hitben a vegetáció létrehozása magának Nagyboldogasszonynak a műve.

Az eredeti szentháromság. A középpontban Istenanya áll.

Itt még eléggé tisztázatlan értelmezésről van szó. A sumérok bizonyos feladatok megnevezésére fogalmakat, szereplőket találnak ki. Nálunk BAB-BA Mária egyik jelzője. A suméroknál UTU, UDU a Nap neve (amiből származik az út és idő szavunk). Jelzője a Babbar. Értelme – fényes, igen fényes. NIN-LIL néven, másképp NIN-HARSAG a hegyek istennője. Itt meg kell álljunk annál a jelenségnél, hogy ők a hegyeket az isteni erő megtestesülésének tartották. Itt voltak az áldozó és kiképző központjaik. Ha nem volt hegy, akkor zikkuratot építettek. Később is megtaláljuk ezt a gyakorlatot a mágusoknál, sőt régi magyar templomoknál is.

Holdanya AI (ebből a névből származtatják a japán őslakók, az ainouk nevét). Később ZU-EN (világos én), majd babiloni hatásra SZÍN lesz. A későbbi hitvilágunkban a telihold lesz csupán a fényesség, a tiszta élet szimbóluma. Ma a csángó-székelyeknél a felkelő telihold Babba Mária égiteste, sőt Ómaga. A félhold az ingadozó homályban élő ember jelképe.

Még beszélnünk kell NERGÁL-ról. A téli szürke sápadt Nap megszemélyesítője. Földi kultusz helye KUTHA (kút, kutya?). Állítólag ERES KI-GÁL (erős – föld – nagy) az alvilágban Nergállal együtt lakó istennő. Ezt én így is fogadnám, ha a szónak nem látnám a magyarul is kihangsúlyozható értelmét, és ha nap, mint nap nem mennék el a csíksomlyói kegytemplom előtt. Hol sántítanak a magyarázatok? Kezdjünk visszaemlékezni Eres – azonos az ős székely-magyar ERŐS istennőjével, melyeket szobrokból, Erősd nevéből és még sok más helyről is ismerünk. A Nagy Anya biztosítja a termést, szaporodást, bőséget. Az erőt. A kiéhezett élőlény gyenge, ezért a bőségszarut tartó anyánk neve Erős. Még a nyakatekert görög Erósz is ő.

A sumér istennők összessége az Élet vizét, a gyógyítást, a hegyet, a Holdat, a sötétség okozta félelmet legyőző erők megszemélyesítői. De már egy eléggé szétdarabolt, szakosított hitvilágot mutat. Az okoskodó emberek hitét. Azokét az embereket, akik már alapjában megszegtek egy sor isteni és világi törvényt. Ezért váltak ki ők a nagy birodalomból. Ezért húzódtak külön. A nagy eurázsiai birodalomban a különbség betegség volt. Úgy kellett imádni és látni az Istenanyát, ahogy az megmutatkozott.

A csíksomlyói kegyhelytől keletre hegyek magasodnak. A búcsú hajnalán sokan látni vélik, ahogy a hegyek mögül felkelő Napba repül a szentlélek – a Tur-ul (ma galamb képében látják). Lábánál a borvíz forrás, amely számos gyomorbetegségre gyógyír.

Mindenki ismeri a csodatévő szobor gyógyító erejét. A rengeteg csodálatos gyógyulás, ami itt történik, érthetetlené teszi a kétkedést. És mi az, amin áll Boldogasszony Anyánk? Félholdon, ami Babba Máriának, a termékenység anyjának a jelképe. A félhold fölött és Nagyasszonyunk lába alatt, egy torz emberi fej, amit a kolostor emberei NERGÁL fejnek neveznek. Csupán napjainkban tisztázták a sumér pantheont. Honnan tudnak a somlyói barátok Nergálról?

A sumer hitvilágban ő a halált jelképezi.

A keresztény hit eleinte eléggé zavaros átvétele volt az ősi hitnek. Ám voltak, akik ismerték ennek valódi, ősi formáit. Ezek az etruszk, magyar, kelta és más ősvallást ismerő papok voltak. Legnyilvánvalóbb példája ez állításnak, hogy Etrúriából származik Assisi Szent Ferenc, az egyik legtisztább, legkeresztényibb katolikus szerzet – a Ferenc rend – megalapítója.

Ne felejtsük el, papjaink az első teológiai fogalmakat, isteni sugarat – a szeretetet – édesanyjuktól kapták. A magyar-székely édesanyák gyerekeiket a Teremtő Isten, Nagyboldogasszonyunk és Krisztus urunk szeretetében nevelték. Otthon magukba szívták a nagy titkokat, hogy kik is ezek a szent jótevők, teremtők, segítők. Gyerekkoromban én magam első sorban Máriát és a Terembura (az ég hét rétegének legalsó szintje) mögül ránkfigyelő őrangyalokat ismertem meg, majd a kis Jézust és csak pár év eltelte után teremő Atyánk fogalmát. A legérdekesebb emellett már csak az volt, hogy római katolikus plébános nagybátyám is igenlette az óvodás-korban kapott, ilyen jellegű, vallási nevelést. Minden tisztességes katolikus pap igyekezett felfelé is eljuttatni az őshitnek nyilvánvalóan a keresztényi válásba illő tanait. Így lassan a kereszténységnek nevezett, lényegében újra ébresztett ősvallás, újból a világ leghatékonyabb vallásává vált, korszerűsített tartalomban és formában. Mert tessék összehasonlítani a Földgolyón élő népek civilizáció- és életszínvonalát. Ahol keresztények élnek, ott a legmagasabb ma a világon az életszínvonal. Nem képez kivételt a szabály alól Japán, Kína és Dél Korea. Ők a legősibb hitet tartják. Annyiban különbözik a kereszténységtől, mint nagymama unokájától.

A sumérok életének bármelyik ágáról szólunk, akaratlanul is a magyarságnál, a székelységnél kötünk ki. Ez nem a római Cato által erőltetett „Mindezek végzetéül...“, hanem egy olyan természetes körforgás, mint amikor az esőfelhő tartalma forrásként buggyan ki a hegyoldalból.

Történelem dióhéjban

A sumér történelem helyszíne szűkebb értelemben a Tigris és Eufrátesz partjain, bővebben a Termékeny Félhold, tehát a mai félsziget és a tőle északra eső területek.

A legősibb kultúra megszakításának idejét az 5. évezredre teszik, míg a 4 évezredben ismerjük a vízözön utáni városokat KIS, URUK, UR, AVAN, CAMAS, ADAB, MARI. A Kaukázus területén ebben az időben a choresmi birodalom virágzik. Erdély, Pannónia és a keleti részek pedig az évszázadok óta elhallgatott Kukuten, Erősd – tordosi kultúra fészke. Mindkettő korának hihetetlen technikai és szellemi szintjét mutatja.

Az URUK-i kultúra kaukázusi és kárpát-medencei hatásra átalakul i. e. 3200 körül. Onnan származó lakosság jelenlétét igazolják a 3000 körül csúcsosodó Jemded Nasr kultúra leletei. Azonos népességgel rendelkező egységes területek, érdekes autonómiával.

Hogy megérthessük, egy közelebbi példát kell megnézzünk. A Székelyföldét. Itt a legkisebb gazdasági és katonai egység a porta. A kapun belől minden székely gazda isten után a legnagyobb, mint a kapitány a hajón. Nincs alárendeltségi viszonyban sem az alsó, sem a felső szomszédjával. Tíz egyrangú székely porta alkotja a tízest. Míg a telek, az ÉLET a gazda kizárólagos tulajdona, addig a kaszálók, szántók esetleg egy malom, vagy mészárszék a tízes tulajdona. A tízes nincs alárendelve a szomszédos tízeseknek. Gazdasági, sőt mozgósítás esetén, katonai döntéseiben, ha azok nem hágták át az ősi törvényeket, nem szólhat bele senki. Több tízed alkot egy falut. A falu vagyona az erdő, folyók, tavak, havasi legelők. Nincs alárendelve más falunak. Egy földrajzilag behatárolt tájegység falvai alkotják a széket. Háromszék nincs alárendelve Csíknak, vagy pl. Maros széknak. Mégis egységes Székelyföldről beszélünk, azonos törvényekkel, gazdasági tevékenységgel, politikai érdekekkel és állásfoglalással. Állítólag azonban a sumér városok a templomok papjainak központi irányítása alatt álltak.

Még egy érdekes Székelyföldi jelenségről kell beszélnünk, mielőtt visszatérnénk a sumér birodalomhoz. Hogyan káromkodik ma a székely? A nyárádmenti, leginkább besenyő származású székelyeknél, ha nagyon sérteni akarsz, akkor a kutyaistenit szidod. Ez volt a valamikori totemállatuk. Csíkban, vagy Gyergyóban szűzmáriázol, vagy anyádistenezel. Ezzel a Nagyboldogasszonyt szidod. Ez vallási színskülönbséget jelöl, azonos nyelvi, anyagi kultúra keretében.

Minden város külön államot képezett, saját földjeivel, amit tízes csoportok tulajdonában műveltek meg. Ugyanazon belső papi, bírói, végrehajtói hatalommal rendelkezett, mint egy székely szék. A tisztségviselők ugyanúgy a családfőkből kerültek ki, mint Székelyföldön.

Minden városnak azonos volt a hitvilága, de megvoltak a saját szentjeik, totemállataik. Ma a történészek úgy mondják, hogy saját isteneik. Ezek inkább a mai szenteknek megfelelő helyen álltak. Legtöbbször egy nagynevű ős tetteiből keletkezett mondák útján alakultak ki ezek a helyi istenségek. Ha belegondolunk, hogy mit jelent számunkra Attila, Árpád, Szent László, Szent István, csak legyintünk a görög, római istenek vagy akár a más területekről kiemelkedő római katolikus szentek hallatára. Ilyenek voltak a sumér városoknak is az erős háztáji isteneik. De eltávolodnak az ősi társadalom szervezési formáitól is. Ahogy Dr. Cser Ferenc írja egyik levelében: „A magyar népi kultúra és a sumér kultúra még köszönő viszonyban sincsenek egymással. A sumérok kifejezetten templom-gazdaságra épülő alárendelő műveltséget folytattak, a magyar meg következetesen mellérendelőt, ahol a társadalmi egyenlőtlenség csak a római idők környékén je-

lente meg, de akkor sem voltak meghatározóak. Erre a legkiválóbb példát éppen a székelyek szolgáltatják, akik tömegével voltak nemesek, holott az akkor érvényes hűbéri rendnél legfeljebb a lakosság 1-2 % lehetett az. A székelyeknél ez a szám a teljes lakosságot jelentette“. S tegyük hozzá a más földrészen élő tudós Feri bátyánk gondolatához, hogy ez a nemesség tartott meg minket – és annak ellenére, hogy nem tudunk róla – keleti rokonainkat a nagy, egységes, bunkót gyártó nemzetközi törekvések közepette.

A sumérok tudták, érezték, hogy elszakadtak az ősi talajtól. Igyekeztek valami újat létrehozni. Bevezették a világ első ismert, az élet minden területét átfogó hivatalát. Szerencsénkre. Mert az évezredekkel később jött bürokraták most állíthatnák, hogy mi, akik magyaroknak nevezzük magunkat, nem is léteztünk, csak nemrég hozott egy ázsiai gólya. Igenám, de a sumér agyagtáblák számukra is megőrizték a vitathatatlan bizonyítékokat. Az érthetetlen fejlődési iránytól elhatárolták magukat a szépszájú rokonok. Annyira azonban nem, hogy ne kereskedjenek velük. A sumér aranytárgyak alapanyaga Erdélyből származik. Vitathatatlan. Ugyanis tellúrt tartalmaz, amit az erdélyi telepeken kívül csak a brazil és az ausztráliai ércelepeknél találunk. De ugyanakkor a réztárgyak nagy része szennyeződésnek vizsgálata erdélyi bányákra mutat. Edényeik formája, díszítése mind mind az itteni „divatot“ követi, elég nagy időbeni késéssel. Úgy fest, hogy mindkét fél ragaszkodott a „gyártási“ titkokhoz.

Mindez úgy Kr. e. 2500-ig. Ekkor hirtelenjében az eddig pásztorként, kisegítő munkásként beszivárgott semiták kezükbe ragadják a hatalmat. Megszűnik az emberiség aranykora. Mindeddig sehol sem tudunk háborúról beszélni a világon. Eddig volt az aranykor. Ha hihetetlennek tűnik, jusson eszünkbe egy Nostradamus jóslat, hogy Franciaországban számos mecset fog emelkedni a 20. század végén. Mindenki egy harmadik világháborúra gondol. De hál' Istennek nem volt harmadik világháború, és Franciaországban az arab vendégmunkások által épített számos mecset emelkedik. Kíváncsi vagyok, hogy a nacionalista francia mikor vezeti be országában második hivatalos nyelvként az arabot. Így járt a sumér is. Ők mezőgazdaságból éltek. A sémik pásztornépek voltak, akiket zavart az öntözőcsatornákkal, sáncokkal elválasztott földek szigora, fegyelme. Durván ellene támadtak.

Talán a Góbi sivatag területéről előbukkant, hajlító nyelvet beszélő, sémi nép vezetői a gyilkosságot, kegyetlenséget dicséretes tettként tüntették fel. Egy-egy város elfoglalásakor kőtáblákba vésették, hogy hegyet raktak emberfejekből. Az ős lakosság egy része északra menekül, és később utódaik visszacsapnak ezekre a területekre.

1730-ban a kasiták (kusok vagy kaszuk) megdöntik a habiruk uralmát, és akkád-sumér területeken létrehozzák az 500 évig tartó birodalmukat. A kasszukat egy északi birodalom népének tartja a történelem.

Székely fejjel gondolkozva, a kaszu, vagy kászu fenyőfakéregből készült füles edény, amibe erdei gyümölcsöket gyűjtenek. A kásza (magyar nyelv-

területen máglya) az a deszkarakás, amelyben a vágásból kikerült deszkákat, fosznikat gyűjtik. De alcsíkon még ma is ismerik az irattartó kászut. Tehát a kasziták több vidék önálló székének (!?) összegyűjtése, összefogása után kialakult katonai erő volt.

Roppant érdekes, hogy jóval később az egyiptomiaknál, amikor a birodalom, vezetőinek romlottsága miatt belső bomlásnak indult, ugyanerről a területről, ugyancsak lovas nép özönlik az országba és megalapítják a Mameluk birodalom néven még több száz évig fennmaradó Egyiptomot. A veszélyeztetett kazár birodalom (ahonnan a hét magyar törzs hazajött) szintén erről a vidékről hoz 40000, de már mohamedán hitű, testőrt.

Csíkszékhez tartozik mai is Kászon szék, mely besenyőnek tartja ugyan önmagát, de minden tekintetben nagyon is különbözik tőlük, ellenben belső szervezési rendjük, embertani alkatuk inkább a kaszukhoz közelítik.

Az arab félszigetről i. e. 1200 körül betörnek az asszírok és újrakezdődnek a kegyetlenségek, embertelenségek. Erre az időszakra esik a zsidó nép kialakulása, kiválása a sémi szodomizmusból. A semiták gondolkodóbb része megelégette a bábéli zűrzavart. Ismerte az őslakók vallását, magatartását és ebből saját igényeinek megfelelő ideológiát teremtett. Természetes, a nagy sémi tömeg ellenséges lépésnek vette és a mai napig is üldözi, pusztítja azt a népet, amelyik önállóan gondolkodni mert. A korai szenvedéseket, fogságukat, az ősnépek ellen irányított harcukat írja le az ószövetség. A világ ura kifejezés nem Jehovát, a zsidó istent jelenti, hanem a babiloni királyt. A Jehovisták valós értelemben használják a kifejezést, mert az „evilág ura“ náluk az ördögöt jelenti. A király ígéretett a zsidóknak földet, Kánaánt, boldogságot és ő az, aki legtöbbször eldobja őket. Később az eseményeket megszépítették a zsidó ideológia követelményei. Már rég alig volt bennük sémi vér, de a félelem, a túlélés igénye miatt nem tudták kiirtani magukból az öröklött gondolkodásmódot.

A 7. sz. elején újból a ragozó nyelvet beszélő perzsák veszik kezükbe a hatalmat, de a zsidó nép sorsán ez sem segített, mert még egy évszázad sem telt el, amikor újból előzönlik a vidéket az állattartó sémi népek, az arabok.

Az igazi nagy fejlettséggel rendelkező sumér birodalom és utódállamai léte az északi akkád és a déli sumér vidékeken végeredményben majdnem 3000 évig tartott. Ez alatt virágzott délen a nagy egyiptomi birodalom kultúrája, amely első perctől önálló volt, és ugyanúgy városállamokból tevődött össze. Mi úgy tudjuk, hogy Egyiptom egy erősen központosított államforma volt. Ez nem így van. Városaik egy-egy templom köré csoportosulva, önálló (autonóm) gazdasági, politikai életet éltek. Az igaz, hogy adóztak a fáraónak, és háború esetén hadaikat a központi hatalom vezetése alá helyezték.

Ezen kívül szervezési módjuk a sumérokéval azonos volt. Uralkodóikat az égi isten-király földi megbízottjának, beavatottjának tekintették. Karizmatikusak, mert hatalmukat az Isten akaratából kapták.

Kevesen tudjuk, hogy a modern asztronómia, de az asztrológia, a Naprendszerre vonatkozó kozmogónia és a világegyetem ismereteinek összefoglalására szolgáló kozmológia, a hit titokzatosságát az isteni eredetet tanító misztika, mind-mind megtalálható a sumér agyagtáblákon.

En személy szerint nagyon sajnálom, és nagyon irigylem a sumérokat. Sajnálom, mert az a nép, amelyikből én is származom, évezredek át vagy lehajtotta a fejét egy ideig, vagy levágta azt, aki miatt hajlongania kellett. Sokszor elsíratlak, de mégis itt vagyunk, mondja a nóta. Hozzátenném, hogy itt leszünk akkor is, amikor a minket ma körbefolyó carni-vor baktériumok már sehol sem lesznek. Irigylem őket, mert elég eszük volt ahhoz, hogy vész esetén hatalmas könyvtáraikat elrejtették, hogy majd megfelelő időben kiadja a homok.

De mégiscsak sajnálom, mert látszólag eltűntek. A mi könyvtárainkat most kezdegetik kiásni a világ különböző pontjain. S mi itt vagyunk.

Amikor az összes írásos emlékeink ismerté válnak a világ különböző pontjain, mind előkerülnek, az ember is más lesz. Amikor a Nap (Japán, Kína) a sassal (Amerika) kezét fog, megszületik a béke világa – jósolja Nostradamus.

Újból a sumér műveltségről

Sumérország megszűnt, nyelve nem élt többé azon a területen, de azért úgy írtak sumérul, úgy tanították Babilonia és az ókori világ más iskoláiban, mint a keresztény középkorban a holt latint. Valóságos világnyelv lett, amelyet Ázsia és Afrika számos népe, 1500-1100 közt maga a sokkal hatalmasabb Egyiptom is használt diplomáciai és kereskedelmi érintkezéseiben. Ez a körülmény is hozzájárult a sumérok nyelvtanának és szótár-irodalmának fejlődésére, amely elvezetett a mai magyar nyelv kialakulásához. 1850-ben Rónay Jácint már a magyar szókincs felhasználásával segített a babiloni feliratok megfejtésében Rawlinsonnak, 1861-ben a finn Koskinen hirdette, hogy szuomiak (turániak) alapították a legrégebbi (babiloni) államot. Nézete lassanként a világirodalomba is utat tört. A rávonatkozó irodalmat alaposan ismerteti Mahler Ede Babiloniáról és Asszíriáról írt úttörő magyar könyvében.

A sumérnyelvű himnuszok és zsoltárok őrizték meg írásban a legősibb mitológiát, melyen különben sokat módosított már a sémieket vallási fel fogása. Más népek is kölcsönöztek tőle, például az egyiptomiak, kik már az i. e. 15. sz.-ban sumér teológiai munkákat olvastak. Dingirnek (tenger, tündér?) és dimirnek (tömérdék?) nevezték az istenséget, melyen elsősor-

ban a látható természetet értették. Az istenség fogalmát a Jahve (a zsidók Jehovájára emlékeztető) szóval fejezték ki. Anu az Ég, Nusku a Föld, Samas a Nap, Szin a Hold, Inlilla a levegő, Ea (Ja) a vizek, Nebo a bölcsesség és az írás istenei.

A vízözön történetét maga Samas-napisti (szó szerint Szemes, „az élet szemes napistene”) beszélte el Gisdubatnak, a sémieknél Namraszitnak, vagyis Nimródnak, a Holdisten fiának. Nimród 12 énekből álló hőskölteménye a 2300. év után keletkezett s az arámi irodalom alkotása, azonban maga a mítosz ősszumer. Utóbb több részlet ment át belőle a görögök Herakles-, Melikertes- és Glaukos mondájába. Mind a három bibliai emberfaj jogot tartott Nimródhoz. A középkori magyar krónikák inkább pogány, mint bibliai alakjában fogadták el ezt a mondát, s Nimródot megtették a bábéli torony építőjének, az első fejedelemnek és a magyarok ősapjának. Szerepéről a későbbiekben még elmélkedünk.

Sumér és sémi vallásos nézetek egyeztetéséből keletkezett Istar pokolban való utazásának hőskölteménye. Ezekhez az elbeszélésekhez még a sumér és az arámi nyelven írt kisebb hőskölteményeknek, állatmeséknek egész sora csatlakozik.

A sumér ősrégi költészet zsoltárai valóságos gyöngyei az irodalomnak.

A varázsigék és ráolvasások szintén költői munkák és a sumér irodalomnak még régibb alkotásai, mint az apró dalok és közmondások.

A tudományos irodalom első jelenségei Sumérföldön a törvények és krónikás feljegyzések. (A könyvnyomtatás a magyaroknál is a törvénykönyv és a nemzeti krónika kiadásával indult meg.) Ez az erős jog- és történelmi érzék mindenütt és mindvégig jellemzi a turáni fajt s a sumér emlékek kutatásakor megbecsülhetetlen adatokkal gazdagította Kelet történelmét.

A valószínű tudományokban a sumérok szintén mesterei a világnak. Már i. e. 5000 táján vizsgálták a csillagokat s az első urunát (csillagvizsgálót) még Ur-Nina építtette. Megfigyelések alapján meglepően ismerték a bolygók mozgását; például a Mercurius keringésében csak 22 perccel tértek el a keringés valódi idejétől. Szédítően nagy időkre vezetik vissza a sumér naptár keletkezését. Időszámításuk kezdetét a Krisztus előtti 5750. évre teszik, mikor újesztendejük először esett egybe az agadiak újesztendejével, vagyis a Napnak a Kos-csillagzatban való állásával. Az esztendőt a nappálya 12 jegye szerint 12 hónapra (52 hétre), a kört 360 fokra, a fokot 60 percre ők osztották először. A 60-as (sussu-) rendszert alkalmazták az összes mértékeknél, miket a világ különben is nekik köszön. Így például egy rúd ezüst talentumra, mely pénzrendszerük alapja volt, s mely egy köbláb víz súlyának felelt meg, 60 minát, 1 minára 60 sékelt, vagy fontot számítottak; 60 ujjnyi széles volt a babiloni rőf stb. A tizedes törteket is alkalmazták.

Mérnöki és építői tudományuk emlékei a nagy technikai vállalatok korát, a 20. sz.-ot is csodálatba ejtik. Templomaik, palotáik, tornyaik lépcsőzete-

sen, piramisalakban, belül vályogból, kívül téglából épültek; ez az oka, hogy nagyrészt csak alaktalan romjaik maradtak ránk. A legegyszerűbb formákat és díszítéseket alkalmazták; a falakat azonban (mint a turáni nép sokhelyütt) zománcos cserepekkel, néhol arany, vagy ezüstlemezekkel tették ragyogókká. Az oszlopokat mellőzték. Az ajtókat és a kapukat ércből készítették s bejáratukhoz szobrokat, vagy feliratos domborműveket állítottak. A világ legrégibb domborműve, Nárám-szin arcképe, 3500-ból való. Agyagból sokkal régibb domborműves hengerek is ismeretesek, s némelyik korát az 5000. évre teszik. A piramisok, domborművek, szobrok, csatornázás és folyamszabályozás legrégibb mesterei a sumérok.

A sumér kultúra látszólag évezredekre eltűnt. Eltűntette először Babilon, miután alaposan lefordított minden érdemleges sumér tudást saját nyelvére. Eltűntették az arabok, amikor megjelentek, és feltűntették eredményeiket, mint arab szellemiség gyümölcseit. Nem voltak sem elsők, sem utolsók ebben. Kitűnő társuk van a ködösítésben, és újraköltésben. Még csak nem is ők a nagymesterek, hanem Bizánc, és ennek „méltó” utóda, Róma. Ők hozták létre a sötét középkort, és tagadták foggal-körömmel saját gyökereik szerepét az emberiség fejlődésében. De a tél sem tart örökké.

Milyen rokonaink a sumérok? Ha a használt szókészletet elemezzük, a magyarság, pontosítva az etelközi magyarság, közvetlen őse. Ugyanis a főváros környéki magyar nyelv rengeteg olyan szavat tartalmaz, amely sémi hatásra a babiloni korszakban jelentését módosította. Ezek a szavak ismertek, de nem használtak egy sor tájnyelvben, mint például a Jász-Kunság, Hortobágy, Bihar, és különösen a Székelyföld szókincsében.

A sumér a nagy eurázsiai birodalom egységes népének amolyan külön gyerekeként jelenik meg. Új társadalmi viszonyokat alakít ki, erősen letelepedett életmódot folytat. Az is igaz, hogy gazdasági szempontból sokkal eredményesebb volt a tevékenysége, mint testvéreinek, melyek közül kivált. Ezért lehetősége nyílt rögzíteni azt az óriási tudáshalmazt, melyet magával hozott, s melyet véleményem szerint nem ő fejlesztett ki, csupán rögzített. Nem volt, ahogy kifejlессze. Ugyanúgy rögzítette, mint a tibetiek, vagy a dél-amerikai indiánok, akiknek csodálatos tudásszintjéről halvány fogalmaink vannak, de nem sokat tudunk róluk.

Hogy miért nem fejlesztett? Meglepő kép alakult ki bennem. Manapság a legtöbb eredményes tudós a zsidóságból és a magyarságból kerül ki. Az évszázadok folyamán, ha alaposan elemeznénk, hogy ki kicsoda, meglepő képet kapnánk. Valahol létezett egy mag, amely a valós emberi fejlődéshez szükséges alkotó értelmet biztosította. Ez a mag ma szétszóródott, vagy ahol még eléggé nagy tömegben együtt van – mint például Japán – ott rettenetesen szigorú szabályok óvják a szennyeződéstől. Ahol nincs mag, nincs igazi fejlődés.

A sumérok épp a magtól szakadtak el, s ugyanúgy jártak, mint az amerikai indiánok. Leragadtak egy szinten. Mai szóval, szürkeállomány beho-

zatalra szorultak állandóan. Az a nagyság, amit mutatnak, az a magukkal hozott örökség. Ilyen volt akkor az egész Eurázsia. Csak épp nem agyagba rögzítették tudásukat, hanem fára, bőrre, s azok eltűntek.

Testvéreik bizonyos fokig magukra is hagyták őket. Mikor a sémi pásztornépek lerohanták, nem léptek közbe. Évszázadok múltán, szinte pillanatok alatt takarították el azt a társadalmi vezetést, amit Babilon jelentett.

Pedig nekem nagyon kedvesek a sumérok. Megírják, hogy csetepatét folytatnak a hunokkal. Én eddig azt tanultam, hogy a hunok úgy 2500 évvel ezelőtt jelennek meg. A sumér táblácskák még egy ennyit rátesznek a hunok létezésére. Határőreik élén asszony állt. Tehát néni, NIN. Ezt a parancsnokasszonyt Szikilnin-nek nevezték. Így jelenik meg az ékiratos táblán. Aki a székel asszonyokat ismeri, egy percig sem fog kételkedni abban, hogy a sumér határőrök, ha székeliek voltak, akkor ott az asszonyok parancsoltak.

Hogy a sumér kultúra eltűnt? Ezt se mondhatjuk. A Folyamköz és környéke híres volt mindig mélyen szántó gondolkodásáról, magas fokú tudásszintjéről. Ez mind-mind sumér örökség, amit bizonyít a ma is ott élő népek nyelve, írása, népi kultúrája és nem utolsósorban a helyi lakosság által használt helynevek. Barangolásaink során még találkozunk velük.

A Nílus ajándéka

Egyiptomot tartják a nagy folyam ajándékának. A dél felől érkező roppant vízmennyiség életet hoz a partokra. Hamar kialakulnak a városok, melyek eleinte önálló politikai és gazdasági egységek. Később egyesülnek és létrehozzák az általunk ismert egyiptomi birodalmat. Olyan államszervezési rendszert alkotva, mint ma az Amerikai Egyesült Államok, vagy akár Kína.

Rengeteg találgatás, elképzelés tárgya volt Egyiptom népe és történelme az elmúlt évszázadok folyamán. Már a zsidókat, asszírokat, majd a görögöket, perzsákat és később törököket, franciákat, angolokat roppant érdekelték a látszólag titokzatos vidék és lakói.

Afrika északkeleti részében olyan népek laktak, amelyeket sem a négerhez, sem a később bevándorolt sémiekhöz nem sorolhatók. Kipt vagy Kopt nyelvükről lakóhelyüket Kiptországnak, Egyiptomnak nevezték s őket magukat a Genézis 10. Fejezetében említett hámi népcsaládhoz számították. Ez a kusok egyik neve.

Most ébredek rá, hogy úgy dobálózok a nevekkal, mintha pár évvel ezelőtt én is tudtam volna, ki fia-borja egyik másik. De miután tanulgat az ember ezt-azt, mégis furcsa meglepetések érik. A múlt évben, éjfél után, te-

lefonál egy ismerősöm, hogy feljöhet-e hozzám valakivel. „Ha tényleg valaki, jöhetsz.“ Meg is jelent egy Máté Lajos nevű úrral, akivel három mondat után már nem unatkoztunk. Elmesélte, hogy öt évet élt a hámi berberok között. Hogy nyelvük közeli rokon, írásuk a rovás egyik válfaja. Én nagyokat csodálkoztam, mert udvarias ember vagyok. Évekkel ezelőtt az Internetről mindezeket már lelestem. De aki öt évig hajlandó volt a sivatagban pásztorkodni, más dolgokat is mesélt. Fényképeken mutogatta az óegyiptomi szőnyegeket, melyeket ma is szőnek a berberok. Én meg bevittem a hálószobámba, s megmutattam a közel száz éves gyergyói gyapjúszőnyeget, amit ma is szőnek Gyergyótól Kászonig. Székely festékeseknek hívják. Hiába no, kicsi a világ, s hál'Istennek sok a rokon benne. De ha volna még száz ilyen Máté Lajosunk, rég elfelejtettük volna a meotisi vaddisznó mesét.

A hámiak adták meg a második földrésznek, Afrikának történelmi és néprajzi jellegét. Egyes berber csapataik a Földközi-tenger déli partjain Marokkóig kóboroltak, sőt a Kanári szigetekre is eljutottak. Mások, akik állandó hazát kerestek, a Deltában telepedtek le. A legrégebb sírokban sumér jellegű csontvázakat találtak. Nem lehetetlen, hogy körülbelül 5000-től 3180-ig babiloni sumér fejedelmek közeli rokonai uralkodtak Egyiptomon, akik folytonos összeköttetésben álltak az őshazával. A piramisok építőinek a nyelvén a sumér nyelv hatása érzik, s maguk a piramisok is emlékeztetnek a babiloniai épületekre. Egyiptom legrégebbi gúlája, a szakkarai piramis, téglából van, holott mindenütt közel vannak a köves hegysek. Sokan sumér származásúaknak tartják a szent véseteket is, az egyiptomiak képirását, a hieroglifákat, amikben Horvát István már 1825-ben szkíta betűket látott. Csak egy esztendővel előbb, 1824-ben jelent meg Champollion műve, mely a görög szövegből fejtette meg a rosettei kő hieratikus (szent, vagyis papi), demotikus (népies) és görög feliratait. Ő készítette el az első egyiptomi szótárt s 1908-ban jelent meg a berlini akadémia nagy szótára, mely 537 egyiptomi szót fejt meg.

Tehát a 20. sz. elején még így állt az egyiptomi kutatások szintje. Egy fél század alatt messzemenően tovább jutottak és mára gyakorlatilag ismerjük Egyiptom ősnépét, nyelvét, kultúráját. Kötetek ezrei jelentek meg és abban az időszakban vagyunk, amikor várható a meglepetések sorozata Egyiptom múltjának bemutatásában.

A kutatások jelen állapotában egyszerűsödtek az értékelések. Általános tudományos felfogás szerint a Kr. e. évezredekben a Régi Keleten két kultúrnyelv virágzott: az egyiket szumírnak, a másikat egyiptominak mondják. Előbbiről azt vélik, valahonnan északról eredt és a Tigris és Eufrátesz között a napisten, Szemúr (Szumér, Szumír) országában bontakozott ki irodalmi nyelvvé. Az egyiptomi nyelvről pedig úgy vélekednek, azt nemcsak a Nílus völgyében beszélték, hanem egész Kelet-Afrikában. E két nyelvet a világ legrégebbi nyelvének ítélik. És jogosan. Egyazon nyelvről beszélhetünk. Anynyi az eltérés köztük, mint a dél-amerikai és az európai spanyol között.

Azok a szövegek, amelyeket szumírnak mondanak, kétféle írással készültek: képírással, vagy ékírással. Az előbbi módszerrel a régibb szövegeket írták, utóbbival a fiatalabb korból valókat. A képírásos mezopotámiai szövegekhez a szumerológusok eddig még hozzá sem nyúltak. Ott tudniillik az ábrázolt képek nevét igazi sumérul (magyarul) kellene kimondani, és azok hangértékeiből kellene a tulajdonképpeni szavakat kihámozni. Ami pedig az egyiptomi szövegeket illeti, azok legrégibb darabjait szintén képek egymás mellé rajzolásával készítették. Utóbb itt is egyszerűsített írásjeleket használtak, képekből készített hieroglifákat, amelyek elsősorban szintén csak mássalhangzókat jelölnek; a magánhangzókat legtöbb esetben ott is az olvasónak kell pótolni az egyiptomi nyelv szellemében. Az egyiptológusok is csak az újabb, a hieroglifákkal írt szövegeket olvassák, de ők sem tudják megállapítani, hol milyen magánhangzót kell kitenni, és miképpen kell az írásjeleket szavakba tagolni. Pedig nagyon egyszerű annak, aki jól ismeri a mai magyar nyelvet.

A helyes hangzósításnak, valamint a helyes átírásnak és megértésnek alapfeltétele az volna, hogy a mai kutató ismerje a nyelvet, amelyen a szóban forgó ókori szöveg készült és tudja annak kiejtési szabályait. Ez az ismeret azonban hiányzik. A mezopotámiai szumér nyelvet a perzsa, asszír és főleg a héber nyelv segítségével, az egyiptomit pedig a kopt és görög segítségével próbálják hangzósan átírni. Ezzel tovább romlik a szó eredeti alakja. Az ilyen módon átírt szöveg a felismerhetetlenségig eltorzítja az eredetit, az igazi szumér és az igazi egyiptomi nyelvet. Aki a szumerológia és egyiptológia e szomorú hátterét nem ismeri, az eléje tált zagyvalékot hajlandó „szumérnek“ és „egyiptominak“ elfogadni.

A Régi Kelet két kultúrnyelvének rossz átírását és eredeti vonásainak tökéletes eltorzítását az orientalista tudósok maguk is észrevették. A szumír első megfajtések használhatatlanoknak bizonyultak és félre kellett azokat tenni. Ami pedig az egyiptomi hieroglifákat illeti, azok olvasása is túlnyomó többségben légből kapott. A valaha élt legnagyobb egyiptológus, a francia Maspero őszintén megmondja: „Minden igyekezetünk, hogy a régi egyiptomi szavak kiejtését megkíséreljük, csak megközelítő eredményre vezethet, mert sohasem tudjuk kellő biztonsággal megállapítani, vajon azok miként hangzottak. Csak annyit tehetünk, megállapítjuk milyen kiejtést tulajdonítottak neki a görög időkben, és onnan következtetünk visszafelé a régibb korszakokra, amennyire ez egyáltalán lehetséges. A puszta igazság tehát az, hogy a tudósok csináltak egy szumér és egy egyiptomi nyelvet, ami az igazi szumérnak és igazi egyiptominak csak karikatúrája, de amely a valóságban sohasem létezett.“ Ezt a megállapítást a továbbiak során az olvasónak sohasem szabad szem elől tévesztenie.

Ezt a nehézséget csak úgy tudjuk részben legyőzni, ha a Kr. előtti évezredek hitvilágát és állam bölcséletét behatóan tanulmányozzuk. Az úttörő munkát már rég elvégezte Baráth Tibor.

Lépten-nyomon előfordul az egyiptomi és mezopotámiai szövegekben a napisten ilyen megnevezése: Égúr, Székúr, Kerek Úr, Napúr, Ősúr, Magúr, Útúr, Honúr, Szemúr, Égető Úr, Vörös Szemű és még vagy húsz hasonló. A nyugati írók, akik a kulcsnyelvet nem birtokolják, ezekből a kifejezésekből csak a végén levő úr szót értik, amit istennek fordítanak. Ezért azt hiszik, ahány ilyen úr végű név van, ugyanannyi istent tiszteltek a régiek. Van tehát számukra God An, God Utu, God Sek és így tovább.

Aki a kulcs nyelvet ismeri és a régiek vallását, annak nem kell magyarázni, hogy a Napistenről van szó. A későbbiekben majd meglátjuk, hogy ugyanaz a Napisten Egyiptomban, és ugyanaz a nyelv eleinte, mint a sumér.

Eddig még biztos lépésekkel követhetjük elődeink gondolkodását, megértjük az általuk használt neveket és a magyarul nem tudóknak is meg tudjuk magyarázni. Jobban bonyolódik a dolog, amikor a régi teológusok szójátékot űznek, isten neveivel kapcsolatban olyan szavakat emlegetnek, amelyek velük összezsengnek ugyan, tehát a név írására alkalmasak, de egyébként semminemű szerves kapcsolatban nem állnak. Égúr névvel összekapcsolják az egeret, Székúr névvel a szekeret, Kerek Úrral a kocsi-kereket, Uri Őssel az óriást. Hogyan tudna hát eligazodni egy magyarul nem tudó valaki. Ők azt hiszik például, hogy a babiloniak az egeret imádták. Az összefüggések világánál erről is kiderül, hogy nem a bálványokat imádták, ahogy a mai templomokban sem a kiállított szobrokat imádják, hanem azt, amit azok jelképeznek. Sokat szerepelt a templomok oltárán a csiszolt kőkor idején, meg a bronzkorban is egy kicsi bronzkocsi. Ezúttal sem a szekeret imádták, hanem azt, akit ez a jármű „írt”: Székurat és Az-Ég-Urát. Az eGÉR – éGÚR, SZeKÉR – SZÉKÚR esetében magyarul tökéletesen értjük a szójátékot, éppen úgy, mint amikor SZeMuRat, a napistent SZaMÁRral ábrázolják. De hány úgynevezett bálványt nem tudunk megérteni! Ők nem krokodilokat, kígyót, békát és férgeket imádtak; a komoly történetírók tudják is, hogy ez éppen olyan kitalálás, mint a sumér és egyiptomi „páratlanul álló” nyelv meséje.

A kutatások mai állapotának átvizsgálásából látható, hogy a szumírnak és egyiptominak elkeresztelt nyelv ügyében valami súlyos tévedés történt, mert e különlegesnek, páratlannak és kihaltak minősített nyelvek mégsem látszanak rokontalannak, folytatás nélkülinek, hanem nagyon is szoros összefüggésben állnak az élő magyar nyelvvel.

Amikor a fenti sorokat leírtam még nem ismertem Varga Csaba sokat emlegetett köteteit. Ő egyetlen mozdulattal igazolta az egyiptomi és a szkíta nyelv azonosságát.

Egymás alá írta a rovásírás és az egyiptomi demotikus ábécé betűit. Azonosak.

Sumér elődök Egyiptomban?

Ha Egyiptomról hallunk, mindenki a piramisokra gondol és a Nílus két partjára. Mintha szögesdróttal biztosított határok zárták volna el a világ többi részétől. Ez a 19. század elképzelése. Mert érdemleges tudásanyag csak a napóleoni hadjáratok idején jutott az európai nyilvánosság elé. Addig nem nagyon tudtak és beszéltek róla. Mintha zárt ország lett volna.

Míg a fenti bekezdést írtam, egyik bérlőm, Yildiz úr megállt az asztal mellett. Felháborodottan néz rám, majd kifakad: „Effendi, te amellett, hogy tisztelt hadzsi vagy, még állandóan beszélgetsz is az ankarai tudósokkal. Hát aksakal (agszakál) létedre miért írsz ilyen dolgokat? Most készítik neked nálunk az Egyiptomban rendfenntartóként szolgált magyar szpáhik névsorát. Ezek évente váltották egymást, mindaddig, míg Magyarország a Félhold védelme alatt volt.”

Sajnálkozva néztem a mérges kis törököt.

Ő nem tudta, hogyha le is írták a szpáhik otthon, hogy hol jártak és mit csináltak, gyilkos dühvel csaptak rájuk a „felszabadulás” után.

Azt sem mondtam el neki, hogy a lakosság fele elmenekült vagy elpusztult Kollonich báró magyarírtási programja miatt. Azt sem, hogy mindezekről a mai napig nem beszél a magyar történelem. Hát akkor, hogy beszéljen egyéb dolgokról? Hátha még arról is írtak volna, hogy a magyar szpáhik azért kapták ezt a megbízást, mely abban a korban elég pénzes munka volt, mert könnyen átvették az őslakosok nyelvét.

Nyelvtan szempontjából a mezopotámiai (szumír) és a Nílus völgyi (egyiptomi) nyelvet egyformán és főképpen az jellemzi, hogy e nyelvekben a szavaknak van egy hangtanilag általában nem változó része: a szavak töve. A nem változó tőhöz szóelemeket, úgynevezett ragokat illesztnek. Ez a két jellemző vonás alapján a mezopotámiai és egyiptomi nyelvet ragozó, vagy szintetikus nyelvnek mondják. A nyelvszerkezet már egymagában is megszabja az egyiptomi és mezopotámiai nyelv típusát és kijelöli azt a ma is létező nyelvcsaládot, amelybe mind a kettő beletartozik.

Egy másik jellemző vonása, hogy bennük a jelző a jelzett szó előtt áll. Így mondják tehát: nagy úr, magas hegy, illetőleg Napúr, Honúr, Útúr, Szemúr. A határozott névelő mind a két nyelvben használatos volt. Ennek igazolására jó példa az egyiptomi 'férfi, hím, csődör' értelmű Mén szó, amit királyok is gyakran használtak trónnév gyanánt. Ez a szó előfordul névelő nélkül MEN: Mén alakban, előretett A névelővel AMEN: A Mén, hátratett névelővel MENES: Mén-ez alakban. Meg kell szakítanom a gondolatmenetet egy megjegyzéssel: nem a magyar, hanem a sumér és az ó-egyiptomi nyelvről írta a fenti példákat Baráth Tibor.

Áttérve a szókincs vizsgálatára, a legrégebbi szavak túlnyomó részben egytagúak, a többtagúak pedig két vagy több egytagú szó összeolvasz-

tásából keletkeztek: Égúr, Nagyúr (nádor), Magúr, Útúr, Székúr, Honős. Közös mezopotámiai-egyiptomi (és magyar) szavak: Ég, Nap, Út, Úr, Kő, Ma, Ta, Hon, Ház, Lak, Lyuk, Fal, Kés, Víz, Hab, Bot, Szó, Kéz, Kar, Bél, Ős, Has, Szem, Nő, Kép, Sír, Nem, Segg, Hal, Méh, Bak, Süt, Hét, Öt, Hat, Száz; kéttagúak: Isten, Óra, Tudó, Kasza, Kosár, Asszony, Eger, Szamár, Macska, Túró, Kettő, Ezer.

A fáraók (főurak) országában olyan erődtípusokkal találkoztunk az őskorban, melynek neve Hudi, Bar-kab, Szak-állá, a Nílus jobb és bal oldalán lévő erődpár nevei: Joska és Toska. Az első vízesés alatti nagy erőd: – FAR-ÁSZ (értelme ALSÓ – FONTOS v. NAGY)

Városok neve: Magar, Kantir (kantár?), Khatána (katona?), Ghiza, Sara, Mag-ága, Falut, Man (mén), Gab-réri (kikötő – hab-révi).

Arany tárgyaik tellurt tartalmaznak, ugyanúgy mint a sumér. Ismétlem, tellurt az aranyérc csak Braziliában, Ausztráliában és Erdélyben tartalmaz.

A keleti ősnyelv és magyar nyelv viszonyát eddig csupán a mezopotámiai ággal kapcsolatosan fejtegették. Az egyiptomi magyar ág helyzetével eddig csak dr. Baráth Tibor professzor úr foglalkozott. Nyolcvan éven felüli gimnáziumi történelem tanárom, aki Baráth Tibor tanítványa volt a kolozsvári egyetemen, szomorúan bizonygatja nekem:

– Nagyon nehéz a könyve, fiam. Nagyon nehéz.

Nem annyira nehéz, mint meghökkentő. Túl sok az igazságból egyszerűre. Az angolosan leírt ősmagyar szavak kissé érthetetlenek, de engedjék meg, hogy olvassam le önöknek egyetlen hieroglifa tábla hangcsoportjait: AD, ŐR, ÁRPA, SÖR, ASSZONY, BAK, HÁT, HÁZ, HON, HERÉLT, KARÓ, KÉS, KÖT, MÉN, MENT, NAGYÚRKERT, ŐSÚR, ÚT, NAGYASSZONY. Például a sör szót az angol olvasója megértette, mert ő úgy írja le, Sura.

Észak-Egyiptomban az isten nevét három mássalhangzóval írják: P-T-KH UR. Hívói e név alatt a teremtet, minden létező dolognak és lénynek ősatyját, az öröktől fogva létező istent értették, akinek a többi isten, helyesebben 'tevő' csak különféle megjelenési formája. A név 'atya' értelmét az egyiptológusok már tisztázták, tekintve, hogy az istent a MEN-AT: „Mén-Atya“ jelképével is szokták ábrázolni. Ezek alapján kézenfekvőnek látszik, hogy a P-T-KH írásjeleket aP-áT-oK: „Apátok“ alakban kell hangzósítanunk. Úgy is ábrázolták ezt az atya-istent, amint kezében az angolosan átírt WASH nevű szimbólumot tartja, MAT talpazaton áll s alakja férfi AR. Ezek az írásjelek közelebbről meghatározzák Ménatya Apátok kilétét, megmondva, hogy ő az WASH-MAT-AR: „Ősmagyar“. Ismerjük nevét más grafikával lejegyezve is, és az megerősíti kilétét. A szóban forgó jeleket így olvassuk: aP-áT-oKH, minden ÉLET-Ne-K URA: „Apátok, minden életnek ura.“ Dél-Egyiptomban a férfi isten neve MEN, AMEN, JAMEN volt: „Mén, A Mén, Jó Mén“ s ez a név is az isten atya mivoltára, teremtető tevékenységére utalt. Mezopotámiában ő volt a MEN-ROT: „Mén-rúd“ és NIM-ROD, NEM-RUD: „Nem-rúd“, Szíriában és Kanaánban BELE, BEL, BELA, BAAL, BAL: „Bél,

Béla, Bál“ nevet viselte, – s a Béla név szintén a leggyakoribb magyarországi trónnevek közé tartozott. A föníciai Arad nevű városban Bél szobrát úgy ábrázolták, hogy a bálvány (BALUAN: Bál hona, lakóhelye) hasára egy kör alakú ablakot szerkesztettek s azon át a belek alakját látni lehetett. Így a szavak összecsengése alapján, a belek jelzésével érzékeltették a rátekintővel, hogy nagy szentséggel, Bál isten személyével áll szemben. A szellemes szobrot a magyarul nem értő tudósok természetesen hiába nézegették, a furcsa kivitelezés okát nem tudták felfedezni. Ugyanezt a férfi istent Egyiptomban BES, BAS néven is nevezték. Képével ágyak fejfáit, női öltözőszobákat szokták díszíteni s nevét házasságkor sűrűn emlegették, – írják róla az angol szakértők. Ő volt az egyik legnépszerűbb isten; a Hétita Birodalomban TELE PHOS néven ismerték.

Külön figyelmet érdemel az őshaza északi sávjában gyakran használt újabb kőkori istennév s egyben királynév, az ARPAD: „Árpád“, mely az európai magyar történetben is kimagasló jelentőségű. Szerepelt AR-PAD Mezopotámiában, említi a nevet az Ótestamentum a Tigris folyó felső vidékén, és létezett az Eufrátesz nyugati nagy kanyarában egy ARPAD királyság azonos nevű fővárossal. Ez utóbbi város helyét ma Erfédnek nevezik. A Nílus völgyében is volt Árpád, nevének hieroglifáit az angol tudósok így írják át: ER-PET és ER-PAT egy más alkalommal pedig így: ERPÁ. Az Árpád névben mi is ugyanazt a gondolatot látjuk tükröződni, mint ami a többi termékenységi isten nevében is észlelhető: mint teremtmény és ősatya, Árpád volt az Úr-bot vagy Bot-úr (PAT-ER, ER-PET). Más vélemény szerint Árpád a föld ura, amely valószínűleg később felvett értelme lehetett. Isteni vonatkozásban azonban POT-ER (Péter), FOD-ER (Fodor), BOT-AR (Botár) és egyéb változatai sokkal inkább a teremtményt, az atyát idézik, a mai Patert, Vatert, Fathert. Az Árpád név különösen Egyiptomban volt elterjedve, valamint azokon az északabbra elterülő vidékeken, amelyek idővel Egyiptom uralma alá kerültek.

Samuel Kramer könyveiből tudjuk meg, hogy a sumér irodalom halhatatlan alkotásait az időszámításunk előtti 2. évezred folyamán foglalták írásba. Napúr városában tudományos akadémia állt fenn, abban történettudományt, orvostudományt, csillagvizsgálatot, matematikát, zenét és költészetet tanítottak. Ugyancsak Kramer mondja, hogy a sumér nyelvet még a Nagy Sándor halála után következő korban, a Kr. e. 4. században is rendszeresen használták a bíróságokon, ezen a nyelven írtak a papok és tudósok. Miért? Volt egy kialakult írásrendszere és maga a nyelv általánosan ismert volt. Ezt a gyakorlatot vezették be később, meglehetősen nagy sikerrel a bizánci keresztények, amikor létrehozták a szkláv nyelvet, és a római katolikusok, akik épp a misék nyelvén keresztül tették a nyugati kultúra és tudomány fő hordozójává a latint. Szemúr országának egész állami gépezete éppen egy Kr. e. 1750-ből keltezhető adat szerint az őslakosságból származó SIN MAGIRE: Szín Magyar király kezében volt. Nem

fogadható el a sumér nyelv kihalásának elmélete, ha tudjuk, hogy időszámításunk előtt 612-ben a sumér nyelvű népek összefogása buktatta meg a kegyetlen asszír uralmat és az új babiloni birodalom királyainak legfőbb törekvése a sumér világ minden téren való visszaállítása volt.

Az azonban tény, hogy i. e. 1. évezred folyamán a Régi Keleten az ősnyelv gyorsan kezdett háttérbe szorulni és helyét az asszír-szemita, majd az újperzsa és arab nyelv foglalta el, mely más szerkezeti felépítésű. Nem ragozott, hanem hajlított nyelvek; ott a hangsúly nem elől van, hanem hátul.

A Régi Kelet nyelvcserejét nem is az ősnyelv kihalása magyarázza, hanem az, hogy a nyelv beszélői más tájakra vándoroltak, mert az asszír és perzsa népiirtások, deportálások és a termőföldek rendszeres elpusztítása miatt megszűnt további életlehetőségük. Erre utal egyebek között a Biblia is, „Az úr (Asszúr) innen szétszórta őket más országokba mindenfelé” (Genézis, c. 11). Az ősnyelv beszélői másutt alakítottak új hazákat és magukkal vitték magas kultúrájukat és ősi nyelvüket. Többek között Európába is: az Égei szigetvilágra, a Balkán-félszigetre, a Duna vidékére, Kelet- és Nyugat-Európába, mindenhová, ahova eljutottak. Ezekről később részletesen beszélünk. Hogy nem haltak ki a sumér és egyiptomi nyelvek, annak legfőbb bizonyítéka az a nyelv, amelyiken most ön olvas.

Juhász őseink

I. e. 5000 körülre tehető a mai felfogásunknak megfelelő juhászat elterjedése. Az előkerült eszközök azt mutatják, hogy semmi különbség nincs a juhnyájak megszervezése, karámok berendezése, sajt, orda készítése között az ezelőtt 7000 évvel élt őseink, és a ma természetes körülmények között juhászok európai szakemberek tevékenysége között. Ez óriási előrelépés volt az élelem előállítás, sőt folyamatosságának biztosítása terén.

Ez az új termelési ág egy csapásra új életminőséget eredményezett. A hús, a korlátlan ideig tartható tejtermékek, bőr, csont bősége biztonságot jelentett. Gyakorlatilag megszűnt a félelem a tél második felétől. A juhászat mintájára disznó kondákat szerveztek, melyeket megfelelő területen szintén „önellátó” módszerrel élelmeztek. Ennek azonban feltétele volt az ember által nem hasznosított növényi termékek feletetése. Mint a hullott gyümölcsök, mocsarak növényzete, apró állatai, de legfontosabb a tölgyerdők. A vágásra kijelölt disznókat ősszel kövérre makkoltatták. Már nem a rénszarvas az egyetlen nagytestű állat. Melegebb vidékeken megjelennek a szarvasmarhák gulyái, és a legfejlettebb vidékeken, az ázsiai nagy

füves legelőkön, a ménesek. Az emberek szemében megjelenik egy új főhős. Az állattenyésztő szakember és „társaságának” előkelő tagjai, a kos, mén, bika, és természetesen a legfontosabb segéd, a kujonkodó kutya. Mindannyian az érdeklődés, tehát az ábrázolás középpontjába kerülnek.

A hegedű mellé cigány, s a juh mellé oláh kell, tartja egy régi székely mondás. Ez így is volt akkor, mikor a székely állandó hadkészültségben állt. A cigányt nem vitték, s az otthon maradottaknak muzsikálhatott. De a juhokat sem lehetett otthagyni. Pedig valamikor a juhtenyésztés kezdetekor KAUKÁ-ból ereszkedtek Afrikáig azok a juhtenyésztők, akiknek nemcsak a mesterségét, de nyelvét is magas fokon művelték a KOS népéhez tartozó emberek. Már írtuk róluk, hogy i. e. 6000 körül pikti, pekhete névvel illették őket, s e nevek megmaradtak az első nyugat-európai írásos emlékekben.

Piktek, Európa első ismert népe. Ma is élnek és skótoknak nevezzük őket. A fenti képek nem honfoglaláskori magyar díszítőelemeket tartalmaznak, hanem pikteket.

A kusoknak a bőrük fekete, mahagóni színű, de arcuk ennek ellenére szabályos európai arc. Leszármazóik ma főleg Etiópiában és Indiában élnek, de megtaláljuk jellegzetes vonásaikat az örményekben és kurdokban. Kialakulását a Bengáli-öböl környékére helyezik. A görögöket követve, a Kus nevet a modern tudósok is gyakran az Etióp (égett arcú) szóval adják.

Az Asszuán név ugyanis hieroglif jeleinek pontos olvasása szerint 'Asszony hona'. Núbia, főhelye 'Napata' volt (Napi Ta, azaz Naptáj, Napföld), más néven 'Nap-Otthon'. Harmadik a 'Magária' nevű tartomány. Ennek központja 'Magyar-Otthon', görögre fordítva Meroë. A negyedik a Magárisziget felett kezdődött és a Vörös-tenger mentén északra nyúló hegyes dombos pusztákon lakott, az úgynevezett Kossala ('Kos-Helye') nevű tartományban. A Nílus deltájában a 'Kos-Hon' azonos a Bibliában szereplő Goshen területtel.

A kusokat sokféleképpen nevezik meg. SATET vagy SETET, az angol szakemberek megállapítása szerint. A Setet szóról ugyanezek a tudósok azt is megállapították, hogy jelentése „sötétség”. Azonos a magyar nyelv 'Setét', 'Sötét' szavával. Az angolok jól olvasták a vonatkozó hieroglifákat. A kusok nagyon tiszteltek egy fekete arcú istenanyát, akitől magukat származtatták. Nevének hieroglif jelei: SET, T, T, NU: 'Setét nő'. Az asszuáni kus istenasszony nevét más hieroglifákkal is írták: Se-TUA-T NU.

A kusok megjelölésére a Setét rokonszavát, a Fekete szót is használták. I. Ramás király uralkodói címe a 'feketék ura'; RA-MÁ-SA SZUDÁN U-RA; RA-MÉNE PEKH-T.ék URA: 'Ramás Szudán ura, Ramén (a) Feketék ura'.

A kusokat testszínükön kívül különleges állataikról is elnevezték, hosszúlábú, fekete színű juhuk, melynek hímje – a kos – lapos szarvat viselt: „Kos (embereknek)”, KUSnak ejtették. A nem-magyar szerzők ezt a nevet rendszerint a Kush, Cush, Chus, Cassi, Cossi és egyéb rokon grafikai formákban szerepeltetik, de jelentését nem tudják, és azt sem veszik észre, hogy a népnév és az állatnév egy és ugyanaz.

A leghíresebb kos-szimbólumot III. Aménatya (KR. e. 1412-1380) rendeletére készítették és eredetileg a Kusföld legnagyobb templomában, a Sulb városban lévő Amén templomban állítottak fel és a Napistennek szenteltek. A kos a Napisten kerek szimbólumát és az Úr jelentésű kobra-kígyót viseli fején, első lábai között pedig III. Aménatya királyt őrzi. Ezt ma a berlini múzeumban őrzik. A kus nevet nemcsak kos-szobrokkal írták, hanem kos-képekkel is. Amikor például a fejedelmet ábrázolták, kilétét úgy érzékeltették, hogy egy ember alakot rajzoltak, de azt emberfej helyett kos-fejjel látták el. Az emberalak kezébe még egy kosfejben végződő sétapálcát, „jogart” is adtak. Ezt fából szokták faragni és 'fa-kos' volt a neve, 'fő-kos' azaz a fejedelem.

A kus népnevet az egyiptomi írnokok nemcsak művészi ábrázolással, azaz tiszta kép-írással érzékeltették, hanem rendes jelrendszerükkel is. A legegyszerűbben úgy, hogy egy kést rajzoltak és utána tették a többes szám k-jelét, a három szaggatott vonalkából álló kis merőleget. A kés-jel megfelelt a név írásának, mert – ezt is az angol tudósok derítették ki – a kést egyiptomiul is Késnek hívták és annak rajza a QES, QECH hangcsoportot jelezte. Így a kés-jel, többes számban QUESeK a 'Kusok' nevet jelentette. Írhatták a nevet egészen betűsen is, egy kosár ábrázolásával (K), alája rajzolva egy vizes sajtárt (S) és hozzátéve a megfelelő fogalomhatározót, jelen esetben a területet jelző 'szék' (ország) jelét, s ez a kombináció a Kusföldet jelentette.

Volt az afrikai kusoknak egy másik különleges állatuk is. Felálló hegyes füllel, erős felsőtesttel és merőleges farokkal ábrázolták. A szakemberek nem ismerték fel, e már kihalt (?) négylábú állatot, csak annyit tudnak róla, hogy egyiptomi nyelven SETHES-nek hívták és valamiféle disznó lehetett. A feltételezés helyesnek bizonyult, hiszen Sethes isten-királyyal kapcsolat-

ban több ízben történik említés „fekete disznóról“ és a núbiai kus fejedelmet is „főkanásznak“ címezték, ami sertések pásztorát jelenti. Miért alkották meg ezeket a jelképeket, mondhatni képrejtvényeket az ókorban? Most arra gondolunk, hogy a nagy tömeg nem tudott olvasni. Ma nagyon ritka az olyan ember, aki nem tud olvasni, s akkor mi miért aggatjuk tele az utcákat reklámszövegekkel, cégtáblákkal, különböző szimbólumokkal? És tegyük hozzá, az utóbbi időben nagyon sok ősi jelképet használnak a cégek.

A kusok népi jelképeként szoktak emlegetni egy másik fekete színű állatot is. Nevét Anubisnak, Sabnak illetve Up-Wawatnak olvassák. Csak annyit tudtak kideríteni, hogy Anubist a régi görög írók is kutyanak nézték, ősapát is jelent, amikor is KUON a neve. Kujon leszármazói mind hasonlítottak egymáshoz, mondja tovább a görög hagyomány, de mégis különböző típust testesítettek meg, mert más és más anyától származtak. A kutya soknejű, azaz kicsapongó ősapát (kujont) jelent, írásjelei: A-Né-Pu-Se, 'A nép őse'; aS-A-BA, 'Ősapa', AB-UT-T-oK, 'Apátok'.

Ilyen kutya természete van a besenyőnek vagy akár a székelynek. Habár náluk inkább a makacsságban nyilvánul meg. De a besenyők totemállata a kutya volt. Jócai gyönyörűen leírja, ahogy a székelyek rákényszerítették a besenyőket, hogy a kettévágott kutyára esküdjenek. Másképp nem hittek nekik. A székelyekről habár fanyalogva is, de már elismerik, hogy nemcsak Árpád atyánkat, hanem Attilát is fogadták, a Pannon medence legősibb lakosai.

Amikor a fekete embereket Etiópiában „kutyaafiaknak“ (fils de chien) mondták, így utaltak azokra az égett arcú kusokra, akik a kutya jelképű ágából származtak. Attila királyról halálos komolysággal állítják, hogy „kutytól“ származott. A nyugati krónikák azonban már nem voltak elég műveltek ahhoz, hogy követni tudják a keletiek észjárását, azért szó szerint képzelve el a dolgot, Attilát egy igazi kutytól származtatták és félig állatnak, félig embernek hitték, egyszóval szörnyetegnek.

A mongoloknak, akik hun származéknak tartják magukat és elhatárolják a tatároktól, mégis európai jelzőjük a „kutyafejű tatárok“, a mai napig. És mindezek teteje, hogy mindkét nép Atilla utódának tartja önmagát.

Az afrikai kusok egy bizonyos csoportjával kapcsolatban sokszor szerepel a MASAI név, amit Gardiner professzor Medjay, Budge professzor pedig Matchai alakban közöl. Alatta a 2. kőtorlasz vidékéről Egyiptomba vándorolt kusokat értették. Eredetileg területfogalom volt s aztán vele jelölték meg azokat az embereket is, akik Núbián túlról származtak. Ezek Egyiptomban is vidéken éltek, rendszerint a sivatag széle felé eső sovány legelőkön, mint csőszök, mezei rendőrök és pásztorok. A thébai király trón-nevei közt jelent meg a „Matchau népek és Punt ura“.

Még csak egyetlen, de nagyon érdekes példa, hogyan boldogulnak a nem magyar anyanyelvű szakemberek az ó-egyiptomival. Baráth Tibor leírja egy tábla értelmezését.

Az egyiptomi okmánytár 13 számú ábrája trónon ülő núbiai fejedelmet ábrázol, amint lakomához készülődik és alatta három sor hieroglifa. Gardiner professzor néhány szót tudott kibetűzni belőle. Rájött, hogy valami földrajzi fogalomról van szó, de a gulyás szót KUY dülőnévnek gondolta és az U-I-Da-szak szót vándorlóknak, az AJ-U-SZ-aK szót Aushek helynévnek. Nézzük meg a tábla megfejtését.

Szöveg betűzése: M.E-Ze-JI UT-AS-oK, 'Mezei utasok'; M.E-Ze-A-E U-I-SET SZ-aB-AJ-oSZ-oK, 'Mezők vizét szabályozók'; UR SZÍ-Ne, Me-Z-E-JI U-TaS-oK, AJ-U-SZ-aK.ok K-U-JA-SA, 'Úr színe (vagyis alkalmazott), Mezei utasok, a jószágok gulyása'. Te-He-Ne-KET U-I-Da-SZAK, 'Teheneket vigyázzák'. Helyesen állapították meg a kutatók, hogy a nevükben szereplő Mező szó eredetileg földrajzi fogalom.

Az oszlopokat nem fejtették meg teljesen. Én csak hozzátenném, hogy két oszlopban a következő szöveget találjuk: Itt Napata kos-ura sokat étkezik, mert állatokat herélt. Az utolsó szó teljesen félreérthetetlen.

Ezek után lehet vitatkozni, hogy milyen nyelvet beszéltek a kusok.

Élnek-e még Afrikában?

Egyiptomról írni elég nehéz feladat. Több irányzat vitatkozik alapítási idejéről, népességéről, a piramisok építésének módozatairól... Az első hivatalos irányzat a bibliai özönvíz utánra teszi, tehát i. e. 4000 körül. A mohamedánok a Korán alapján becslik meg az időpontokat. Napjainkban egyre inkább utat tör az az irányzat, mely egyetlen keltezéshez ragaszkodik. A Szfinx i. e. 17000 körül derékig állt vízben hosszú ideig. Ezt a geológusok állapították meg. Az első lakosságról és a nagy építmények létrehozóiról érdekes filmsorozatot készítettek amerikai filmesek, amit a Csillagkapu sorozatban láthattunk. Nekem mindegyik elég érdekesnek tűnik, azonban úgy érzem, hogy egyik sem bizonyított. De nézzük, mit tudunk biztosan.

Az egyiptomi magyarok az afrikai kusokkal Kr. e. 3200 táján kerültek először közvetlen szövetségbe, amikor a Nílus völgyébe behatoltak és ott egy nagy országot alkottak maguknak. Ekkortól a győztes magyarok madár-jelképe, a kusok fekete kutya jelképe is megjelent.

A deltabeli Kos-Hon lakossága tisztelhetette saját fekete őst, az asszuáni istenanyát. Az egyiptomiak ugyanis két ősatyától származtatták magukat, Magyartól és Kustól és országukat is két névvel nevezték: Magyar Földjének és Cham (Kus) Földjének.

Kr. e. 945-ig egyiptomi királyok trónneveik közé felvették a 'Sertéshon ura' címet, az egyiptológusok Usertsen-jét. A déli kusföldön általában a

fáraók fiai uralkodtak. Ugyanúgy, mint Erdély a magyar királyság idején legtöbbször egy trónörökös, vagy uralkodó házi herceg, vezetése alatt állt. A fáraó fia mellé helyi katonai vezetőket neveztek ki. Ilyen volt a 'Sötét Vezér' (Waser Satet), akit I. Aménatya jutalmazott meg az alkirályi állással, Napata nevű tartományban (Núbiában). Már említettük, hogy az egyiptomi városok, ugyan úgy, mint a sumérok, egy-egy templom köré csoportosultak, saját védőistenük volt, amit inkább szentnek nevezhetünk. Ha belegondolunk ugyanez van ma a keresztény templomoknál.

Időközben megerősödtek a déli tartományok, az első tartomány 'Főkanász széke' (Pehqennes). Magária nevét így olvassuk: MAG-AR-I O-T(H)ON. Az a régi MAKAR-ország, ahol a legrégebbi őslakók laktak.

De a kusok újból visszatérnek Egyiptom élére, mert Kr. e. 8. sz. közepén 'Szudáni Kos-Ta ura' egyiptomi felesége révén igényt emelt a fáraók trónjára. Nem is ez a tény a fontos, hanem az, hogy Piankhi (Apánk) királyt több kartusa 'Ősmagyarnak nevezi', betűzve: OS-MA-T-AR, OS'M-A-T-AR és A-MA-D-AR-I UR. Akit pedig Sabataka néven tartanak nyilván, annak neve SZa-Ba-Ta-Ka-RA, vagyis 'Szabadok ura'. Tudomásunk van egy 'Ta-Horka-úr' nevű núbiai eredetű egyiptomi királyról is. A dinasztia uralma Kr. e. 750-től 630-ig tartott.

A Nílus dupla kanyarjában elhelyezkedő ország területén, Núbiában és Magáriában ragaszkodtak az egyiptomi írásmódhoz. A királyok nevét kartusokba írták. A-MA-Ta-RO-K URA, 'A Magyarok ura'. Mindennapi írásukban használták a vonalas vagy rovásírást, amit a szakkönyvek „Meroitic script” néven tartanak nyilván. Vallásuk AMÉN (Ámon) vallása és a papoknak nagy hatalma van mindaddig, amíg az „öreg Amén” király – amit Arq-Amen hieroglifákkal írtak, a görögök ergamenes néven neveztek – nem nyomja vissza hatalmukat.

A núbiai-magáriai királyképekkel kapcsolatban egy másik figyelemre méltó mozzanat az, hogy az uralkodó (király, s királynő) gyakorta kendőt visel a vállán. Francia és angol kézikönyvek előadása szerint a núbiai és magáriai kendős királyokat a CANDACE cím illette meg, ami a görögök feljegyzése szerint KANDAKÉnek hangozhatott. Az angol tudósok nem tudták megállapítani, mi lehet e cím értelme. A vállon viselt kendővel hozhatjuk kapcsolatba, 'Kendős' alakban hangzósítva. Kende arab feljegyzésben K-N-D-H.

A kutatások eddig elért eredményei szerint Núbia és Magária népessége, a 4-6. sz. eseményei után, nagy csoportokban hagyta el az országot. Átkeltek a Szudán sivatagos övére és a Csád-tó körüli nedvesebb dombvidéken állapodtak meg. A Csád-tó körüli népek emlékezetében ugyanis máig él a hagyomány, hogy közéjük egykor kelet felől óriások érkeztek, akik csodálatos tudással rendelkeztek.

Álljunk meg egy kicsit az óriások megnevezésénél. A Biblia is beszél arról, hogy óriások laktak e földön. Kik is ezek? Az én 1,8 méteres magasságomhoz óriásnak tűnik a 2 méteres kosárlabdázó fiú, de az 1,51 méteres

Bege Dénes barátom óriások között él. Számára szabályos méretűeknek csak az általános iskolás gyerekek számítanak.

A „Kárpátok géniusza“ diktatúrája idején őstörténeti kiállítást szerveztünk a Mikó várban. Szín román, talpig becsületes fiatal régészeim egy közel 2 méter magas csontvázat is ki akartak állítani. A Bukarestből érkezett szakemberek azonnal bevetették. Miért? Mert ők tudták, hogy az emberiség fejlődésében volt egy szakasz, amikor kb. 50 cm. különbség volt az ún. turáni faj és az ún. kusok bizonyos ősi törzsei és a világ többi lakosa között. Nem akartak ősmagyar emléket kiállítani.

Fekete magyarok Sötét-Afrikába érkezéséről, és Csád tó körüli letelepedéséről a vidék földrajzi nevei is tanúskodnak. Jebel-Úri, Ja-Úri, Úri, Kang-Úri, Abu-Uruq, Zuar, Mo-Ura, Abu-Matariq, WadiMagr-úr, Mongro-Oro, Modra, Archai (Árkai), Baki, természetesen a Kussi, Kusri neveket és valószínűleg a Csád-tó neve is, amely a Set(ét) névre vezethető vissza. Nemzeti istenüket kos alakban ábrázolják.

A kusföldi népesség egy másik részlege a dél felé vezető utat választotta. Ezek a Nagytavak közelségében állapodtak meg, Kénya és Tanganyika területén. Az Afrika-kutatók errefelé lépten-nyomon a „kus műveltség“ nyomait fedezik fel. Azt halljuk például, hogy a tengerparti szakaszon a költők még a középkorban is Mashairi (Magyari) nótákat szereztek. Megakad a szemünk azon a hatalmas romvároson is, amelyet a régészek 1935-ben fedeztek fel, a Viktória-tótól kelet felé, félúton a tenger irányában, Kénya és Tanganyika határhegyei között. Ezt a romvárost Engaru-Kanak hívták és itt volt az árjakusok, vagy fekete magyarok vasipari központja. Dél-mezopotámiai Ki-Engara.

Lexikonokban azt olvassuk, hogy Kenya és Tanganyika mai lakossága főként néger származású, nyelve pedig bantu. Hozzáfűzik azonban, hogy a lakosságban van egy jelentős rész, amely fajilag nem néger, beszéde sem bantu, hanem valami más emberfajta, amelynek népi eredete és nyelve rejtélyes. Ezt a népességet nilusi-hamita (Nilo-Hamitic) néven tartják nyilván, közéjük sorolják a Masai népet, a Nádi, Kipsigi, Tutsi, Turkana és száznál is több más törzset.

Egy papi vagy fejedelmi csoport és kísérete nem jutott-e el valahogyan a Duna-vidéki Magyarországba? Ebben az európai Magyarországon ugyanis több olyan jelenséget ismerünk, amelynek párját csakis a Nílus völgyében élt árja-kus keveredésű fekete magyaroknál találjuk meg. Ezek közül megemlítjük a Kendős királcímet, a Horka nevet, a kos-fejben végződő fokos használatát, a fekete magyarok elnevezését, a jól végzett munka utáni nagy evés-ivást (áldomást). Nemzeti krónikáink az őshazáról szólva, említést tesznek Núbiáról, szólnak párducról (a fekete kusok egyik népi szimbólumáról), sok-sok aranyról, a Vörös-tenger mentén tett útról, az Akabai öbölnél lévő Evilath városról és egyéb soha figyelemre nem méltatott mozzanatokról.

Az afrikaiak az istent sok helyen ma is ezzel a szóval fejezik ki: Makúr. A Kárpátok csúcsainak jelentős részét a románok, akiket nem cenzúráztak szó szerint tűzzel-vassal, mint minket, Magura címmel illetik. Ez az Isten helye. De a cseheknél szintén megtaláljuk a Magura hegységet és tavat.

Egy magyar ember, aki belga szolgálatban állt, az erdős Kongó egyik tisztásán ülve, jegyzeteket irogatott. Torday Emil hazánkfia bizonyára ugyan ezért kezdett jegyezgetni, mint amiért Tibet vidékén Kőrösi Csoma Sándor is. A kongó vidékén a Kassai nevű folyón, majd a Sank-Uru folyón hajózott fölfelé és elérkezett a Bushongó néphez. Tordayt ma az afrikai történettudományok úttörőjének tekintik, és nevét aranybetűkkel írták fel az Afrika-kutatók névjegyzékére. Ugyanis Tordaynak volt egy különleges képzése, amellyel egy sor homályos dolgot tisztázni tudott. Az angolon és németen kívül anyanyelvi szinten beszélte az ősnyelvet – a magyart.

Az Afrika-tudományok nagy lépéssel haladtak, megélénkül az érdeklődés a helybeli népek múltja iránt. Sok egyetemen létesítettek Afrika-tanszéket és bővítettek ki régibb Afrika-intézeteket, új folyóiratokat és könyvtárnyi munkát tettek közzé.

Jobban terjedt az Afrika-kutatók közt az a nézet, amely szerint Afrikában minden jelenleg élő nép bevándorló. Megállapításaik szerint a Kr. e. 4 évezredet megelőző, úgynevezett predinasztikus időkből származó egyiptomi koponyák nem a néger osztályba tartoznak, hanem a kusba. A kusokkal egyidőben, vagy szorosan az ő nyomukban érkeztek kelet felől a második emberfajata képviselői, akiket a tudomány régebben Hamita (árja-1) néven tartott nyilván, de akiket újabban népneveiken szerepeltetnek. Ezek a hamiták voltak azok, akik a Nílus völgyét megszállták, és akiket a klasszikus írók népi nevükön Mazori, az egyiptomi feljegyzések Mahari és Magari néven emlegetnek, s akiknek mi vagyunk, magyarok, az élő kövületei. Ők szervezték meg nemcsak Egyiptomot, hanem Mezopotámiát, Kánaánt és Szíriát, valószínűleg tőlük eredt az Indus-völgyi kultúra is.

Az újabb Afrika kutatások nagy eredménye a kusföldi Magária (Meroë) város romjainak körülhatárolása. 1958-ban történt meg és annak során több mint kétszáz lelőhelyet írtak össze, Ki-Engarával együtt. Már eddig felfedeztek itt egy nagyobb kiterjedésű templomot, egy csomó rovásírásos emléket, rengeteg kos-szobrot. További siker: Magyar-Otthontól (Meroë) mintegy harminc kilométerre, ma már a sivatag által teljesen elborított területen, egy másik város romjaira is bukkantak, amelynek nevét angolosan Musawarat alakban írják át. A magyar kulcs szerint Ma-S-U-AR-TA, 'Magyar Ta', azaz Magyar Föld lenne.

Amikor a mai földgömbön kalandoztunk, rengeteg magyar helynevet mutattunk be. Akkor bizarrnak tűnt. Ma már világos, hogy honnan kerültek Afrikába a magyar nevek és a magukat ma is magyarnak tartó törzsek. Miért jött a sötétbőrű afrikai fiatal magyar egyetemre, és miért vallotta magát magyarnak?

A fáraók Egyiptoma

Eddigi ismertetéseinkben az ókori Egyiptom egyik legnagyobb modern szakértője, Baráth Tibor kutatásait használtuk. A Párizsban székelő Történeti Világszövetség vezetője, Horthy idejében a kolozsvári egyetem rektora, aki élete második felét az óceánon túl töltötte, tekintélyes egyiptológus volt. Volt egy nagy előnye. Legmagasabb fokon ismerte a magyar nyelvet. Úgy fest, mintha Baráth Tibor teljesen ismeretlen, eddig soha nem említett dolgokat mutatna be, amit mostanáig nem tudott senki. Végig forgatva Márki Sándor munkájának Egyiptomról írt részeit, őszintén meglepődtem. A 20. sz. első éveiben, habár nyíltan nem írták ki, mégis ismerték és sejtették a sumér-egyiptomi rokonságot és a két nyelv hasonlóságát a magyarral.

Pontosan tudták a történelmére vonatkozó adatokat és helyesen értékelték. Pillantsunk bele.

Eleinte a kis királyságok száma 36-44 között váltakozott. A királyságokat ne úgy képzeljük el, hogy van egy visegrádi vagy esztergomi palota, benne az Árpádházi család. Inkább a székely székekhez hasonló politikai alakulatok voltak. Saját önkormányzattal, egy központi templommal. Körülötte volt a vallási, politikai, gazdasági és hadi vezetés helyszíne. Mindez egy maroknyi, és aránylag változó vezető által képviselve. Különbség az, hogy a székely székekben a vezetés egyes családok tagjaiból került ki, és évente változott tevékenységi területek között. Az egyiptomiak esetében a papság külön kinevelt egyedekből állt, a többi ugyan úgy volt, mint a székelységnél. Ezeknek, mint kerületeknek, még az egységes királyság megalakulása után is maradt némi önkormányzati joguk. Így minden ilyen kerület (nomos) megtartotta a maga hármasságát és ezen kívül a hatalmasabb város a maga istenségét is, elfogadtatta szomszédaival. Az isteneket a különböző területeken különböző módokon és 20-30 néven is tisztelték. A főisten nő is lehetett, például Denderáiban: Háth, a szépség és báj istenasszonya.

Engem mindig nagyon zavart a sok isten jelenléte az ókori ember képzeletében. Inanna is számtalan néven szerepel, de ilyenkor mindig szűkebb, mondhatni szakosodott feladatkört lát el. Aztán ez még inkább felaprózódik. Hogy ne az 5000 éves példákkal kínlódjunk, gondoljunk bele. Nagyboldogasszony, Kisasszony, Gyümölcsoltó Boldogasszony, körülbelül egyharmada Mária címkörének, de mindenik eléggé behatárolt feladatkört jelöl. Mircea Eliade egyik véleményét találom helytállónak. Azt bogozgatja, hogy van egy személyiség, ennek nagyon összetett feladatköre van. Ilyenkor a részfeladatoknak nevet adnak. Aminek neve van, az már létezik. Önállósul. Ma külön istenként tarjuk nyilván. Kíváncsiságból kezdtem irogatni, rajzolgatni. Inanna feladatköreit, neveit keresgéltem a világ minden pontján. Kiderült, hogy a germánoktól az amerikai indiánokig, Szudán-

tól Szibériáig, mindenütt megtalálható az Apa, Anya, Fiú manicheista formája, s ennek keretében Inanna számos szerepe. De még a neveket is fel lehet ismerni.

Mint a sumérok, ők is azt hitték, hogy eleinte (13420 éven át) egymásután tíz isten uralkodott rajtuk, s hasznos tudnivalókra tanították őket. Ezenkívül háborúkat viseltek, hőstetteket követtek el, terjesztői voltak a tudománynak. Sőt Horusnak egyik kormányzója, Thot (hieroglif jele után úgyis írják TOOD, amit az angol is TUD-nak olvas és később a tudás isteneként tisztelik), nemcsak könyvtárt alapított, hanem maga is írt történetet, melyben feljegyezte ura tetteit, a földrajzot nagy sikerrel művelte, s mestere volt a szónoklatnak, amiért később a tudományok és a könyvtárak védőisteneként tisztelték. Milyen ősrégi lehetett ott a műveltség, hol már a mitológia is egy Thotról regélhet! Ennek a műveltségnek középpontja a Delta kezdeténél: On, a „Nap városa“ (Heliopolis) volt. A Napvárosnál illendő megállni, mert az egyiptomi napimádat rengeteg közös tartalmi és formai egyezést mutat a „honfoglalás kori“ magyarok „napimádatával“. Az igaz, hogy a mai napig is tiszteljük a Napot. Anyám sose engedte, hogy más jelzővel illessem, minthogy „áldott Nap“. Sose imádtuk magát a Napot. Ellenben imádtuk közös Teremtőnket, aki ajándékba adta nekünk ezt a ragyogó, csodálatos égitestet. Ha figyelmesen olvassuk a naphimnuszokat, rájövünk, hogy magát a Napot, ahol előtérbe tolták, az mindig politikai cézzal történt. Hiszen mindenki jól tudta, hogy a Nap egy fontos alkatrész. Az egyiptomiak kőbe vésték hitüket, hegyeket építettek, melyből ma is kiolvasható a Tejút és a Nyilas-csillagkép fontossága az emberiség életében.

On a legszentebb város maradt még azontúl is, mikor Egyiptom, teljesen ismeretlen körülmények közt, apró városi királyságokból nemzeti állam-má alakult, azaz véget vetett az istenek királyságának, vagyis inkább a sumér befolyásnak, esetleg a papi fejedelmek uralkodásának. Ez az átalakulás Manetho (valójában őt kellene a világ első történészének kikiáltani, hieroglif jele MANIT-TooDh, ha magyarul elolvassuk neve: Mennyit-tud), a görög műveltségű egyiptomi pap szerint 5702-ben történt, más történetírók szerint sokkal előbb. Az amerikai indiánok megjelenése a maguk hitvilágával és Manituval, erre mutat. Ugyanis az egyiptomi és az amerikai indián egyazon vörösbőrű faj. Hogy erről miért nem ír Várkonyi Nándoron kívül senki érdemlegesen, azt nem értem. Túl világossá válna minden?

Az első ismert király Ontól délnyugatra Memphis városát alapította, és innen indította meg Egyiptom egyesítését. Itt szervezte meg azt a hatalmas királyságot, mely negyedfélezer év alatt 30 különböző uralkodóház alatt olyan tömörkedés viszonylatában ment keresztül.

Külső befolyásoktól őrizkedve, de végképpen el nem zárkozva, az egyiptomi nép ebben a völgyben önállóan fejlesztette ki (ázsiai?) műveltségét. Az egyiptomi himnusz méltán áldhatta a Nílust, az égi utat, mely békét ad s a népet élteni, midőn megöntözi a föld göröngyét. Búzát, rozsot nyújt-

ván, fényt áraszt minden földi lakba, s „ha áradása szerte ömlik, uralma millióknak szerez nyugalmat“. Ez a „nagy teremtő, minden jó adója“, mely vagyonossá teszi az éhező szegényt, felszárít minden könnyet, és dús kezekkel szórja kincseit.

Egyiptom. Kikötői utcarészlet (számítógépes kép).

Szűk völgyben volt az ő két világuk: Északi- vagy Alsó és Déli- vagy Felső-Egyiptom. Amannak jelképe a papyrusz bokra, emennek a lótusz virága. Nem a négy világtáj urainak nevezték magukat, hanem Észak és Dél királyainak. Horus isten osztályrészét, a Délt, Mena egy királyságban egyesítette Szet isten részével, az Északkal.

Azóta a fehér sisakon kívül a vörös koronát (Alsó Egyiptom jelvényét) is viselhetette, s az uralkodók Rá Napis-ten fiainak, fáraóknak nevezték magukat.

Álljunk meg a kettős koronánál. Az egyiptomi fáraó isten által választott uralkodó és főpap, kettős koronája van. Szent István királyunk apostoli papkirály, aki megkapta uralkodóházának azt a jogot, hogy püspököt nevezzen ki és templomai tornyára az isten jelét, a kettős keresztet tűzze. Az állítólagosan pápa által adományozott korona kettős korona, mint a fáraóké.

A piramisok felirataiból, festményeiből és szobraiból, maguknak a fáraóknak és nagyjaiknak múmiájából élénken elképzelhetjük, hogy milyen volt a régi Egyiptom.

Memphis hanyatlása után Thebais vette át a vezetést; istene, Ammon, lett Egyiptom főistene. Észak után Középső Egyiptom uralma következett. Azokat a bölcs tanácsokat, melyeket I. Amenemhát adott fiainak az uralkodásról, az egyiptomiak kilenc század múlva többet idézték, mint a magyarok Szent Istvánnak Szent Imréhez intézett intelmeit. Ezek az elvek vezették a dicsőséges XII. dinasztia i. e. 1906-tól 1803-ig. A Nílus negyedik zuhatagánál a Napisten tiszteletére állított gránit obeliszkjeiknek feliratai hirdetik Amenemhát és III. Uszirtessen hódításainak határait, melyek már Nubiát is magukban foglalták. A Szinai félszigetet őrállomásokkal, a Deltát a váraknak egész sorával védelmezték a bebetörő ázsiaiak ellen.

A műépítés óriásit haladt a XII. dinasztia korában. Roppant arányokban csatornázták a Nílust és fölösleges vizének felfogására III. Amenemhát (i. e. 1857-16) korában építették a miri (moirisi) tavat, valamennyi közt a legnagyobbat, melynek vizét zsilipek segítségével duzzasztották meg, vagy apasztották le. A tó közepén III. Amenemhát két piramis tetejébe a maga és felesége óriási szobrait helyeztette. Az árvizek korlátlan pusztításaitól valóban ő szabadította meg hazáját. A fáraó a tó bejáratánál, a mai Havára közelében, királyi palotát építtetett. Ennek a lope-ro-hunitnak (görögös szórontással labirinthosnak) gránit- vagy vakítóan fehér mészkőfalai közt 12 udvar és mintegy 3000 szoba volt. Kalauz nélkül senki sem igazodhatott el benne. Később óriási templommá alakították át, hogy ott valamennyi kerület, vagy örökös fejedelemség minden főbb vidéke áldozhasson a maga védőistenének, és mint valami nemzeti csarnokban hódolhasson az elhunyt fáraók szobrai előtt. Herodotos, a büszke görög, utóbb arra a nyilatkozatra fakadt, hogy a labirinthos egymaga is nagyobb és nagyszerűbb a görögök minden építményénél. Jobban csodálta a piramisoknál.

Az egyiptomiak már 3500 táján készítettek íróanyagot, s ezzel könnyen kezelhetőkké és olcsókká tették irodalmi munkáikat. Így maradt reánk az egyiptomiak szent könyve, a Halottaskönyv, mely 165 fejezetben a temetési zsoltárokat, erkölcsi intelmeket, vezeklő énekeket, szertartásos szövegeket tartalmazza. Ebből a halottaskönyvből vett idézetekkel és díszítésekkel ékesítették a koporsókat. Magyarul nemrég többször is kiadták. Nem érdektelen olvasmány, különösen annak, aki ismeri a magyar nép virasztási és temetkezési szokásait.

A XII. dinasztia kora már az ötvösművészetet is teljes virágában mutatja. A dabsuri sírokban, a rekesz-zománc (émail cloisonné) legrégibb példával együtt, arany mellvértet találtak.

Thebais hegemoniájának néhány százada alatt Egyiptom gazdag, művelt állam volt. Éppen ennek a gazdaságnak a híre ösztönözte a szomszédokat betörésre. A XII. dinasztia tagjai csak hatalmas határvárak építésével tudták feltartóztatni támadásaikat. Azonban a XIV. dinasztia bukását kísérő zavarok közt semmi sem vethetett többé gátat az ázsiai hódításnak. Kr. e. 1822-ben törtek be Egyiptomba és a Deltát teljesen ismeretlen fegyver-

nemmel, a lovassággal, meghódolásra kényszerítették. Pásztorfejedelmek (hik saszu, hyksos) másfél századnál tovább uralkodtak rajta. Azonban Salati, Amu pún isten tisztelője, az első hyksos fejedelem, csakhamar Ra isten fiának, fáraónak nevezte magát. Népe rablásainak véget vetett és az egyiptomi műveltséghez simult. Hávaru (Avaris) romjain épített táborában állandóan sok katonája volt, de innen csak a Delta vidékét biztosíthatta. A középső és déli rész megtartotta függetlenségét. Valószínű, hogy a pásztorkirályoknak szkíta lovas katonái is voltak. Népüket az egyiptomiak néha szitiuknak, íjászoknak is nevezték s nem véletlen, hogy az egyiptomi szobrokon a turáni arcjelleg is feltűnik. De számunkra épp annyira érdekes a fáraó testőrsége. Fekete bőrű, sima hajú, európai vonású és lándzsával felfegyverzett katonák. Eszembe juttatja, hogy a sumérok a szék és háróereiket SIUNG-LUnak, lándzsás embereknek nevezték, akiket az erdélyi kőkorszaki kultúra előszékelyeivel azonosítottak a tudósok.

A szabadságot I. Ahmosz küzdötte ki, miután, mint a XVIII. dinasztia alapítója, Thebaisnak új, fényes korszakát nyitotta meg. A nagy hódítások ideje 1575-től 1060-ig tartott. Ahmosz Palesztina déli részében elfoglalta Saruchan városát és azt birodalma hatalmas végvárává tette, hogy falai alatt foghassa fel az esetleg megújuló támadásokat. Mialatt a romba dőlt várakat és templomokat nagyszerűen helyreállította, egyúttal rendes hadsereget is szervezett, amely gyalogságból, lovasságból és nílusi hajóhadból állott. Nem annyira védelmi, mint inkább hódító politikát folytatott. Ezt annál inkább tehette, minthogy a háború felélesztette a katonai szellemet, mely most az egész nemzetet magával ragadta. A katonaság pedig biztosította a korlátlan monarchiát, melynek határai Ahmosz unokája, I. Dehutmose (Thutmose) idejében, Dongola közelében, már a Nílus harmadik zuhatagáig terjedtek s egész Núbiát magukban foglalták. Miután Szíria apróbb államai is meghódultak, Egyiptom szomszédja lett Asszíriának és Babiloniának. III. Dehutmose 17 hadjáratában (i. e. 1503-1449) visszaszerzte, Fönícia déli részét meghódította, az Eufráteszen túl elefántokra vadászott, Ninivét, Babilont megsarcoltatta és dél felől Puntországból egy ismeretlen vidék csodás termékeivel tért haza. (Ma már tudjuk, hogy a déli kusiták fejlett kézműipari darabjai ezek) A karnaki templom felirata szerint 628 országon uralkodott, s népét a meghódított országok adójával gazdagította. Az akkor ismert világ uralkodójának mondhatta magát s az első tengeri hajóhad felállításával kilépett a szárazföldi hatalmak szűk köréből. Alasia (Ciprus) szigete már szintén ajándékokat küldött neki. Szobrát felállították Paunt (Punt) országában is, mely az V. dinasztia idejétől fogva a Mozambique-csatorna és a Zambezi partjain gazdag arany- és rézbányaival szintén neki adózott. Egyiptom hatalma, vagy legalább befolyása Afrika keleti partjain majdnem a Baktérítőig terjedt.

Az ő idejében éri el az egyiptomi birodalom legnagyobb hatalmát.

Minden elmúlik egyszer

A nagy hódítások, belföldi kereskedelemnek számító gazdasági kapcsolatok, mintegy oldószerként meglazították az egyiptomi nép öntudatát, vallását, fegyelmét, vagyis egész erkölcsi arculatát.

Idegen országok kincseivel idegen erkölcsök kezdtek meggyökerezni. Egyiptom, mint az akkor ismert világ ura, a meghódított népekkel sumér nyelven és ékírásos levelekben osztogatta parancsait s idegen országokkal is így levelezett. Az első hódítók Thebaist a politeizmus igazi középpontjává és (ahogy Luxor, Karnak és Medinet-Abu bámulatos romjai mutatják) a templomok és szent emlékek városává, Thebais istenét, Amont pedig Egyiptom főistenévé tették. Még III. Amenhotep (i. e. 1439-1403) is templomot emeltetett neki, s előtte állíttatta fel a világ legóriásibb két arcképes szobrát, az ú. n. Memnon-szobrokat. Fia, IV. Amenhotep (i. e. 1403-1391) meg akarta törni a papok hatalmát, mely mostantól fogva még jobban fenyegette a királyi tekintélyt. Hadat üzent az egész politeizmusnak. Kijelentette, hogy a naptányér (Áton) az egyetlen élő, igaz isten, az élet forrása. Ragyogó napnak ábrázoltatta, melynek izzó sugaraiban először tűnik fel a kereszt jele. Ezt a szimbólumot ma is használjuk. Mint király, ő annak a visszasugárzása, egyetlen főpapja. Thebais, a gőgös papi város, helyett a tell-el-amarnai síkon épített Khutnátont („A nap lakása“) tette vallásos középponttá, Amon nevét mindenünnen törölte, a régi istenek szobrait sok helyütt lerontotta, papjaikat méltóságuktól és vagyonuktól megfosztotta, s néhány régi isten (az egy isten lényegébe olvadt Horus, Ra és Tum) papjain kívül csak azoknak kegyelmezett, kik az új hithez csatlakoztak. A világtörténelemben ismert első vallásújítás egyúttal a legkíméletlenebbek közé tartozott. Amenhotep, vagy most már Khuenáton („A nap visszasugárzása“) éveken át mint egyistenhívő fejedelem uralkodhatott. A XIX. dinasztia uralkodói véget vetettek az „eretnekség“-nek, visszaállították az ősi nemzeti vallást és Széti, majd II. Ramses régi erejében újítták meg a katonai monarchiát.

II. Ramses, a görög írók Sesostrisa (i. e. 1347-1280) tíz éves korában már apja, Széti mellett harcolt a szíriai hadjáratban. Csodálatos hős, nagy hadvezér lett belőle, kiról, mint majdnem ugyanazon területen 2700 esztendő múlva, Oroszlánszívű Richárd angol királyról, századok múlva is mesés dolgokat regéltek.

Róla szól az az elbeszélés is, melyet Kr. u. 599-ben Theodorus pannóniai orvos mesélt el Baján avar kágánnak. Sesostris – úgymond – hatalmas dőre mámorában a legyőzött népek királyait kocsijába fogatta, szájukba zabolát vettetett, hátukra nyerget tétetett. Az egyik figyelemmel nézván a nehezen forgó kereket, Sesostris kérdésére azt felelte, hogy azt vizsgálja, a kerék teteje hogyan száll alá, és hogy alja hogyan emelkedik ismét föl-

felé. És Sesostris ezentúl tisztelte az emberekben a szerencse állhatatlanságát s törekenységét. „Hidd el, – én tudok magamon uralkodni, s meg tudom zabolázni indulatomat; de ez a körülményektől függ.“

Népe nagynak, uralkodását a hazai történelem legfényesebb korának nevezte. De Egyiptom gazdagsága nem maradt észrevétlen. Más uralkodók kapzsiságát is felkeltette.

Asszíria királyai már a nagy fáraó idejében is a világ királyainak nevezték magukat. A kéták Kis-Ázsia belsején kívül Szíria nagy részét is meghódították. A föníciaiak arról az archimedesi pontról, mely a Földközi tenger partján nekik jutott, sarkaiból készültek kiemelni az ismert világot, melyet gyarmataikkal hálózta be és megszállták Kis-Ázsia partvidékeit. Elölük és a belföldön terjeszkedő kéták elől jobb hazát keresve, Kis-Ázsia egyes törzsei a líbiaiakkal szövetségben hajóikon már i. e. 1277-ben a Deltában termettek, nem csak rabolni, hanem meg is akartak telepedni. De az egyiptomiak még III. Ramses idejében is (i. e. 1180-1150) fényesen visszaverték.

A Delta vidékének védelmére, lakosságának tisztaságára minden időben kínosan ügyelt Egyiptom. Jól példázza a helyzetet, hogy amikor egy kerület lakossága átvette a babiloni nyelvet, minden teketória nélkül kitarították őket az országból. A pelazgok és a jászok veszik át őket zsoldosoknak, szolgáknak. 600 év után ábécét is hoznak létre nekik, s így jön létre a manapság sokat dicsért, de gyakorlatilag nem létező görög szuper kultúra. Illetve egy pontosítás: ez a kultúra csak a későbbi leírásokban marad fenn görög fordításban, és Bizánc szellemi terméke. De erről majd saját helyén.

Később ugyanezen okból, ugyan úgy tesznek a zsidókkal az egyiptomiak.

Az ország életében az első évezredben jelentős erőeltolódások léptek fel. Megerősödött a papok uralma, s ezzel gyengült a katonáké. A kereskedők, mesterek, a földművesek és állattenyésztők életében ez nem jelentett számottevő változást. Csupán érdekességgént jegyzem meg, hogy itt is, ugyan úgy, mint Indiában, a szabad embereken kívül megtaláljuk a társadalom kizsákmányoltjait, a tisztátalanokat.

A papok akaratuk kész eszközévé tették a későbbi fáraókat, egyúttal új vallást teremtettek, amely Ámont, a napot, három személyben (Amon, Ra, Harmachis) egy istennek, láthatatlannak, mindenütt jelenlevőnek, megfoghatatlannak nyilvánította. Amily arányban nőtt a papok hatalma, abban az arányban süllyedt a katonák tekintélye. Külföldi (különösen líbiai) zsoldosok védelmezték az országot, melyet évtizedeken át különben is összeesküvések, belvillongások, lázongások, sőt valóságos forradalmak gyöngítették. A ragyogó, dúsgazdag, tősgyökeresen egyiptomi Thebais helyett Memphis, vagy a sémi környezet által befolyásolt Deltának hol egyik, hol másik városa, legtöbbször Bubastis lett a gyöngé fáraók székhelye.

Az önmagában meghasonlott ország elfogadta Kus és Etiópia hegemóniáját. A papok szívesen üdvözölték Piankhi hódítását (i. e. 775), mert

Ethiópia előkelői nemcsak az egyiptomiak nyelvét és műveltségét ismerték, hanem vallásukat is, sőt mi több, egészen óhitű elveket vallottak. Valami nagy változást nem jelenthetett tehát, ha a napatai papkirályok székhelyüket Thebaisba teszik át. Pianchi utóda, Sabaku i. e. 728-tól már valószínű fáraónak, a XXV. dinasztia alapítójának nevezte magát. Templomokat építtetett, javíttatott Thebaisban, Memphisben. A nagyszerű kusita visszaadta Egyiptom egységét; mikor azonban hűbéres államait is vissza akarta hódítani, Szárgon asszír király megverte. Fia i. e. 673-ban Memphist elfoglalta. Ezentúl Egyiptom és Kus királyának nevezte magát, s a kormányt Nikó memphisi és saisi király vezetése alatt húsz helytartóra bízta. Az ethiópok i. e. 663 óta meg sem kísérelték többé Egyiptom elfoglalását, sőt néhány év múlva birodalmuk súlypontját Szudánba, Berna vagy Merve főváros vidékére (a Berber és Khartum közt lévő síkságra) helyezték át. Ott emeltek ezentúl templomokat és piramisokat.

A perzsák után görög uralom alá kerül Egyiptom. Időközben Görögországot is elnyelte Makedónia, azonban ennek királya: Nagy Sándor a görög név dicsőségéhez fűzte politikáját. A perzsákon Kis-Ázsiában és Szíriában nyert sikerei után i. e. 332-ben mint szabadító jelent meg Egyiptomban, mely Amon fiának, tehát fáraónak, sőt istennek ismerte őt el. Ettől a pillanattól fogva Egyiptom története ezer szállal fűződik az Európában egymásután alakult két világbirodalom: a makedóniai és a római állam sorsához. Kr. e 30-ban a szép Kleopátra utolsó sóhajával a fáraók háromezer éves történelme mindörökre véget ért. Az országé nem ért véget. Egyiptom ma is ország, melyben a kopt őslakók élesen elhatárolják magukat nyelvükben, kultúrájukban az őket több száz éve megszállás alatt tartó araboktól.

Kína

Az előzőekben beszéltünk arról, hogy még a kőkorszakban a MAG-ÚR, amelyik utoljára turánban lakott, s melyből kiszakadtak a finnek, tovább húzódott keletre. Mi azt írtuk, hogy Nepálba, de ugyanannyian állítják, hogy Kasmirba. Bármelyik területen volt, hatása azonban vitathatatlan.

Magában Ázsiában – majdnem egyszerre – több művelődési központ keletkezett és pedig mindenütt folyók völgyében, a tengerpartokon, de egy, a földrészbelsejéből kifelé áradó erő hatása, vagy éppen vezetése alatt. Ez az erő legerősebben és legtartósabban a keleti oldalon működött s így – földrajzi tekintetben akármilyen nagy ugrásnak látszik is – Babilon után a távoli Kína története köti le figyelmünket.

Kína, régiesen Tien-hszia („Az ég alja“) vagy ahogy a nép ma nevezi, Csung-kuo („A közép országa“) a legrégibb mindazon művelt országok közt, melyeket az Ázsia belsejéből kelet felé vándorlók alapítottak; sőt a legrégibb Földünk valamennyi mostani országa közt. Egyfolytában ötezer esztendőös állami életre, folytonos fejlődésre, és ami nem kevésbé figyelemreméltó, majdnem ez egész időre visszamenő történetírással hivatkozhatik. Minden más nagy nép elveszett vagy átalakult; a kínai kissé talán megtörve, de meg nem fogyva él. Kelet halhatatlan műveltsége úgy fűződik a kínai néphez, mint a nyugati a görög-rómaihoz. Műveltségének fejlődése két óriási korszakra osztható. Az egyik a belföldiek korszaka, mely a legrégibb időktől a Kr. e. második század végéig tart; a másik a külföldi államokkal való érintkezés kora.

Az elsőnek virágkora Kung-fu-csé-nek vagy Confuciusnak (Kr. e. 551-479), a nagy bölcselkedőnek ideje. Az egész nagy korszaknak történeti forrása pedig: a kínai népdalok gyűjteménye és azok a másfélezer évről szóló műemlékek, amelyeket főképp érc áldozóedények képviselnek.

Maguk a krónikások 3082 évvel időszámításunk előtt kezdik följegyzéseiket. Honfoglalónak azt a száz családot (peszing-et) tekintették, mely Káldi és Élám szomszédságából 2300-nál semmi esetre sem később indult keletre, hogy olyanforma birodalmat alapítson, amilyent több mint 3000 év múlva Oroszország területén a normanoknak egy még kisebb csapata teremtett meg. A bejövő telepések az őslakosság ellenállásával találkozott. A némelyek szerint szintén turáni shánok (miao-cék) vasfegyverekkel küzdöttek ellenük. A „feketehajúak“ azonban levertek, és Tibetbe szorították őket. Elfoglalták a Jancekiang és a Hoangho közét és ezt a termékeny Alföldet azzal az acélos búzával vetették be, melyet az őshazából hoztak magukkal s melyet Keleten ma már csak a kínai, nyugaton pedig a magyar termel.

Pan-ku, talán az első „császár“, kínai hagyomány szerint az első ember is volt. Tíz isteni király, az Ég, a Föld és az Ember fogalmának személyesítői, követték a trónon. Mint teljesen anyagi gondolkozású emberek, a dolgok végokának az erőt, az anyagot, a természetet hitték. Magát az istenséget is egynek vették a mennyyel, melyet mindenütt ott láttak maguk fölött. Ennek ékességeit: az égitesteket, az állandóságot, a rend és nyugalom (az államélet feltételei) mintaképének tartották. Az isteni rend megnyilvánulásai a Napon, Holdon és csillagokon kívül: az égzengés, a szél, továbbá az anyaföld jelenségei: a hegyek és a folyók is. Ha megfigyeljük, ugyanezen fogalmakkal találkozunk a magyar népmesék nagy részében is, megismerve.

Ezeknek istenei a két legfőbb szellem alatt állnak és közel az emberhez, akiben szintén az istenség lakik, és aki az Ég és a Föld között mintegy középítő helyet foglal el. Az Égnek az ember hozott áldozatokat, az embernek pedig a Föld, mert ez neki kínálta termékeit és számára volt teremtvé.

Őseit, védőszentjeit majdnem isteni tiszteletben részesítette. Abból a felfogásból indulva ki, hogy minden embernek van esze, és hogy az ész az istenség jele: még a legközönségesebb kínai is papok közbenjárása nélkül fordult az Istenhez, kit önmagában érzett. A mennynek mindenki önmaga mutatta be az áldozatot, de az állam nevében: a császár. Templomaikat nem isteneiknek, hanem saját őseiknek tiszteletére emelték. Vallásuk a legjózanabbak közé tartozott és, Lóczy szerint, természetfölötti személyeket egyáltalában hiába keresünk ősrégiekben.

Az ősök tisztelete megvolt és megvan a mai magyar hagyományokban is. Ugyanúgy, mint a kínai házakban, nálunk is megvolt az ősök sarka. Bokályokban, emberfejű fedőkkel ellátott fazakakban éltek az ősök szellemei. A korondiak által készített festett kerámiák ma is őrzik az ősi formákat és motívumokat. Ezeket napjainkra a családi fotók váltották fel, a szoba védettebb részein, ami végeredményben ugyancsak az ősök tiszteletét szolgálja.

Nagyon korán áttérnek az anyahitről az apajogú társadalomra, melynek keretében szinte hihetetlen technikai eredményeket érnek el.

De patriarchális koruknak minden munkáját majdnem teljesen tönkretette a kétszer is megismétlődő vízözön. Ezen a csapáson alkalmasint a Jangce-kiang és a Hoanghó szörnyű áradásait értették. Hogy ezek ilyen arányúak és milyen pusztítóak lehettek, elképzelhetjük abból, hogy a Hoanghó még a mi korunkban, 1887-ben is, 7 millió embert söpört el a Föld színéről, tehát többet, mint a század valamennyi háborúja együttvéve. Az első nagy veszedelem után Fu-szhi (Fo-hi, 2953-2839?) s a második után pedig Jau (2357-2257) császár – mindkettő még mindig mitológiai alak – azonnal hozzálátott az ország rendezéséhez.

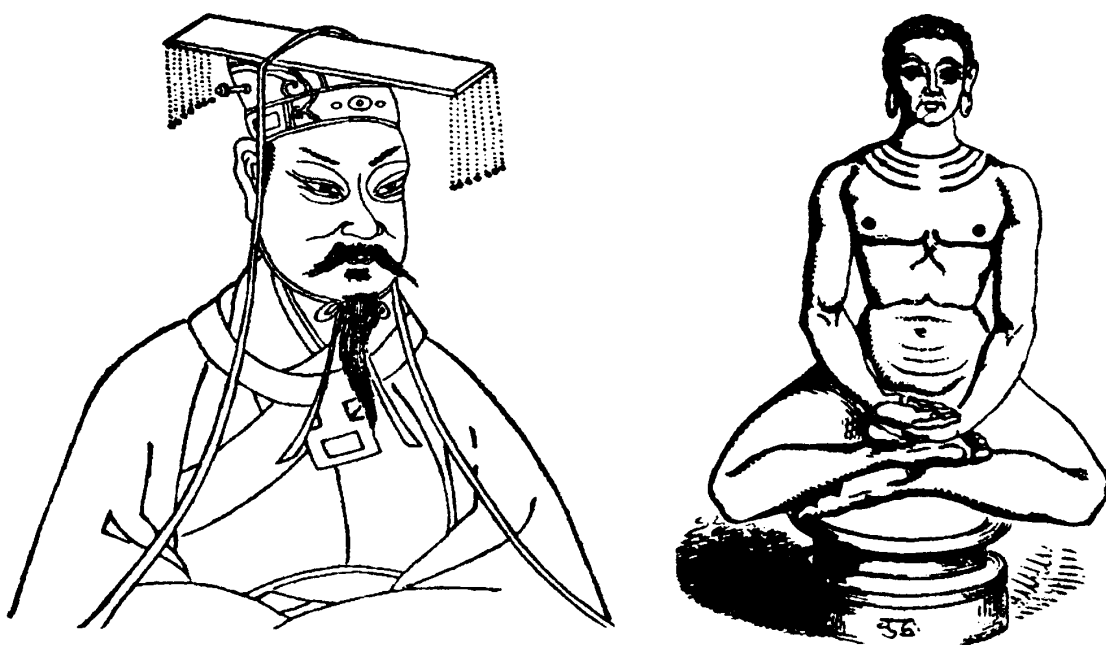
Ettől az időszaktól számíthatjuk a hunok első említését a keleti történelem folyamán. Ugyanis a kínai krónikások szerint az első császári családot hunok alapították. Ezután töretlenül az ősi törzsből származnak a kínai császárok. De ebből származott, a mongol történetírás szerint, Dzsingisz-kán is. Ez valószínűleg igaz, mert az utolsó kínai császári családot, amelyet a dzsingiszidák alapítanak, a kínaiak elfogadták.

Vallást és bölcs törvényeket adtak s a népet újból munkára szoktatták. A hagyomány nekik tulajdonítja az írás, számítás, csillagismeretet, zene s a mértékek behozatalát, az első csatornák s töltések építését és még sok más nagyszerű intézmény megteremtését. Ezeknél az adatoknál sokkal több történelmi hitelt érdemelnek azok, melyek a nagy Jü császárról maradtak ránk. Jü 2208 táján az első ismert uralkodóháznak (a Hszia-családnak) és vele a rendszeres államéletnek alapítója. A jü-lu-funi sziklafeliraton azzal dicsekszik, hogy a déli folyókat szabályozta, a mocsarakat lecsapolta. De a birodalom, melyet csak az ő személyes nagysága tartott össze, utána ismét 9 tartományra (ceu-ra) szakadt s a hatalmas fejedelmek keveset törődtek császáruk akaratával. Tai-Kang császárt a kínai irodalom leg-

régibb (a 22. sz.-ból való) költeményében léha életmódja miatt öt test-ére nyíltan meg is leckéztetett. A második testvér ilyenformán:

„Ki otthon a kéjt óhajtja,
Odakinn a vadat hajtja,
Kastélyt emel, falát festi,
Öröme bor s hárfa hangja,
Szerencsáját s magát veszti,
Megszámlálva már a napja!”

A műveltség terjedését és megerősödését külön helyi központok alakulása segítette elő. 1100 táján Kínában közműveltségről lehet beszélni, mert akkor már maga az állam állított fel népiskolákat s ingyen taníttatta bennük a parasztgyermekeket, kik egy sorban ültek Vu-vang császár fiaival. Vu-vang buktatta meg (1122) a második (Sang-) uralkodóházat, mely ragyogó fényű palotáiban a kicsapongásoknak élt.

Kína, középkor.

A történelemnek Vu-vanggal biztosabb, de sok tekintetben szomorúbb korszaka kezdődött. Mostantól fogva egymást érték a lázadások, háborúk. A Ceu-dinasztia 35 császára nem bírta féken tartani a hatalmas hűbéres fejedelmeket, kiknek száma egy időben már 1773-ra emelkedett. Függetlenek maradtak akkor is, mikor a kisebb hűbéresek hódolatra kényszerülven, számuk 124-re apadt. Elmúltak azok a boldog idők, mikor (kínai évkönyvek szerint Kr. e. 1634-ben) nyugatról 76 királyság küldött követeket a császárhoz. Most Mu- kvang császár (1001-946) maga kereste fel a Nyugatot s építőmesterekkel, kézművesekkel tért haza.

A 6. sz.-ban Lao-ce (Li-pe-jang) azt hirdette, hogy a bölcs csupán a Tao előtt hajol meg, mert ez az isteni szentháromság, a láthatatlan, örökkévaló, legfőbb és legtökéletesebb lény. Kortársa, Kung-fu-cse, ki több mint 3000 okirat alapján megírta hazájának a 2357. évtől kezdett történelmét. Világfelfogása különben panteisztikus és Isten eszméjéhez nagyon világosan fejtegetett erkölcsi eszményekben jut legközelebb. Tanításai immáron 2400 esztendeje élnek és hatnak Kínában. Meng-ce (Mencius) egészen nyíltan kimondja, hogy a legnemesebb a nép, csak utána következnek a Föld szellemei, és az utolsó helyet a fejedelem foglalja el.

Kínára még visszatérünk a hun birodalom történelmének kapcsán.

Valós idill?

Kína történetének ezt a gyönyörű bemutatását meghatódva olvasgattam. Ezelőtt 3 évvel írtam, és a nagy testvér történetíróiban a lehető legnagyobb volt a bizalmam. Meg is maradt volna, ha közben nem kezdek akupunkturába, s nem döbbenek rá, hogy testvéreink minden leírásukban egy materialista akupunktura magyarázatot tárnak elénk. Ezt is lenyeltem volna, hiszen a Nagy Népköztársaság mai filozófiája a tudományos-materializmuson alapul. Engem is ebben a szellemben neveltek iskoláinkban. A másik zavaró körülmény, hogy a krónikák által bemutatott időpontot egyesek 3082, mások 2953, megint mások 2852-re teszik i. e. Eszembe jutott, hogy minek alapján határozhatták meg az évet, hiszen 5000 évvel ezelőtt a kínai írástudó nem ismerhette a Gergely-naptárt. Az is nagyon tetszett, hogy az ország történelmének első szakasza a belső népek történelme Kr. e. az 5. században ér véget. Konfucius mesterig számítva. És, hogy forrásai népdalok, valamint az érc áldozó edények. Mindkettő számomra nagyon is tudományos eredményekkel kecsegtető módszernek számít. De mi lesz a krónikákkal? Hisz azelőtt 2500 évvel már krónikát írtak. Ezek miért nem jók? Erre nemsokára visszatérünk.

Amikor azt írta le az általam használt forrás, hogy i. e. 2300 után Káld és Elám szomszédságából betelepedik 100 család, akiket az őslakó shanok vasfegyverekkel igyekeztek legyőzni, sikertelenül, s ők hozták az acélos búzát, itt már ismert területre csöppentem. Tehát Kína az óriási eurázsiai birodalom tényleges része volt. Ugyanis nagyon ismert számunkra a technikai, szellemi kultúra, valamint a nyelv egységes szinten tartásának módszere. Őseink egy-egy rég nem látogatott területre elküldtek 100 fiatal fiút és lányt. Mind a százan a legújabb technikai, tudományos, kulturális vívmányok alapos ismerői voltak. Őket kísérte 40 család, akiket ma szuper

képzettségű szakembereknek nevezhetünk. Egy évig tevékenykednek a célterületen. Ezalatt a 100 fiatal új kapcsolatokat teremt, átadják tudásukat, míg a 40 kísérő segíti őket, ugyanakkor megfigyeli a célterületen található újdonságokat. Kiválasztanak 100 fiatalot az őslakosságból, akik egy év után visszatérnek a kiinduló területre, míg az érkezett fiatalok ott maradnak. Minden esetre, sosem fogadták egymást fegyverekkel.

Azt is ki lehet következtetni, hogy honnan jöttek ezek az új emberek. És hova. A Peking környéki lakosság külsejében teljesen eltér Kína többi részétől. Ellenben ugyan ilyen típusú embereket találunk Koreában és az általuk betelepített Japánban. Ismervén azt a tényt, hogy az igazán ősi kultikus helyek Koreában maradtak fenn, világossá válik, hogy a mai Kína névadó és vezető rétege Koreából került ki.

Még egy érdekesség, hogy a hatalmas kínai tudásanyagot kétszer is tönkretette a vízözön. Először i. e. 2593 előtt, másodszor i. e. 2357 előtt. Erre az időszakra nem lehet semmiféle világméretű katasztrófát ráfogni. Shakespeare szerint valami búzlik... Kínában. De mi? Azt is megírják, hogy Jau császár uralkodása után (i. e. 2257) újból 9 tartományra szakad az ország. Aztán majd i. u. 12. század, mikor kezd kialakulni a nagy, egységes Kína.

Hát ez érdekes! Gyorsan lekértem Uwe Topper kínai történetírásról szóló cikkét az Internetről. Olvasom, hogy az europaizált kínaiak 1905 és 1910-ben összeállítottak egy nagy kínai történelmet. Több mint 9000 oldalt tesz ki, sziklaszilárd időrenddel, a mi keresztény időszámításunk szerint megadott évszámokkal. Igenám, de baj van! „Az első repesztést akkor észlelhetjük a kínai uralkodók szilárd időrendjén, amikor már Kr. e. 213-ban Shi-Huang császár parancsára minden megfogható okmányt elégetnek, és teljesen újból írt évkönyvekkel helyettesítik őket. Ezzel a megadott 213-as év előtti időszak akár legendává is változhat. Később sem hiányoztak a megsemmisítések és újraírások. Ismert, hogy a Kr. e. 104. évben alapvető naptárreformot hajtottak végre. A Sung dinasztia egyik történeti műve az elrendelt időszámítás kezdetét 403 évvel időszámításunk kezdete elé helyezi. Lehet ez már utalás az időugrásra?” Ilyen játékokat mi is ismerünk. Bíborbanszületett Konsztantin, a nagy „magyarságzakértő“, ugyan így összegyűjtet minden régi kéziratot, „lemásoltatja“, és a legnagyobb csendben megsemmisíti az eredetieket. Mi csak a kozmetikázott változatokat ismerjük. Idejét látta, hogy valamit erősen eltitkoljon?

1273 után az iszlám nagy hatással volt a kínai császári udvarra. Hogy ki kitől tanulta az asztronómiát, vitatható, de tény, hogy az asztronómusok lettek Kína politikai életének legjelentősebb szereplői. Ezután a portugálok Kínával kezdenek kereskedni, és diplomáciai kirendeltséget telepítenek a fővárosba. Fedezéke alatt 1583-ban Kínába utazik a nemesi származású Matteo Ricci, olasz jezsuita. 1622-ben már kemény hittérítő csoport dolgozik Kínában, ahová Trigault magával hozza Kölnből Adam

Schallt, aki rendkívüli matematikus és asztronómus. 1640-től ő lett a pekingi küldetés vezetője. Nagy pontossággal megjósolt egy napfogyatkozást. Így a mandzsu császárok kegyeltje és naptár-bizottság vezetője lett. Összesen 170 éven át tartották hatalmukban a jezsuiták a császári asztronómiai hivatalát, és földrajztudósként, történészként, diplomataként a császárok fő tanácsadói voltak. Mindenikük megtanult kínai nyelven beszélni, olvasni, írni. „Martin Martini 1658-ban megalkotta Kína első latin nyelvű történelmét, a kezdetektől Krisztus születéséig. Couplet atya 1687-ben elkészítette a kínai és a nyugati időrend összehangolását a kétféle történelmi rendszer tökéletes megfeleltetésének céljából. 1728-ban jelent meg a javított három kötetes kiadás, amely igazodási alapot teremtett.“

Kezdem keresgélni, hogy miért is égett annyira a jezsuiták alatt a talaj, hogy bármi áron el kellett rohanniuk Kínába, s ott kiküzdeni maguknak a főtörténelmi tisztséget. Mindenki először otthon gondolkozik. Eszembe jutott, hogy 1541-ben I. Szulejmán kardcsapás nélkül elfoglalja Budát, és Magyarország javarészét. Az úgynevezett királyi Magyarország Habsburg uralom alá került. A végvárakat általában magyar katonákkal töltötték meg. Glatz Ferenc azonban leírja „A magyarok krónikája“ című művében, hogy „gyakran még a legmagasabb rangú kapitányok sem kapták meg hónapokon keresztül zsoldjukat.“ Dehát az a rossz szokása megvan a magyar katonának is, hogy enni szokott. Ő nem sarcolhatta saját népét, s így elment oda, ahol fizették. Újból Glatz Ferencet idézem: „A Kazán-nál vesztes török sereg budai, váci, esztergomi, tatai, szécsényi, füleki és hatvani lovasokból állt. 1558-ban e nyolc vár lovas alakulataiban 1552 katoná szolgált.“ Azt is leírja, hogy a fogságba esettek és eltűntek hónapokat vártak, miután betöltötték helyüket. Csak tőle idézek: „A magyar kereskedők a török korban bizonyos közvetítő szerepet is elláttak a Nyugat és Kelet között... A keleti árucikkek közül a gyűjtőnévvel „török“ áruk-nak nevezett szőnyegek, fűszerek, keleti kelmék stb. számítottak keresetteknek.“ Tehát a magyarság akarva-akaratlanul keményen bekapcsolódott a török birodalom gazdasági életébe. Igenám, de a sok jövő-menő között tanult emberek is voltak. Nemcsak a selyem vagy a porcelán ára érdekelte őket, de elbeszélgettek a Kínából érkező kereskedők, katonák értelmesebbjeivel. Magyarország osztrák uralom alatt álló részén ekkor vezették be a Gergely-naptárt az országgyűlés 1588. évi 28. tc. rendelete alapján. Rengeteg vita volt erről. Nemcsak a régi időszámításunkat zavarta, hanem a protestánsok és ortodoxok érzékenységét is. Mivel a pápa rendelte el alkalmazását.

Úgy látszik a pápa előre látta, hogy itt idővel bajok lesznek, mert már a jezsuita szakember Kínában tartózkodott. Egységesíteni kellett valahogy azt a naptárt. Mert eddig olyan szépen ment minden. Az arabok rájöttek, hogy milyen jó játék is, micsoda eszköz a dicső múlt, az ezeregy éjszaka hivatalos történelemként való elbeszélése. Kit érdekelt a 11. században,

hogyan Bagdad mindig egy kis, poros falucska volt, ha a történészek azt mondták, hogy 300 éven át egy ragyogó gazdasági élettel rendelkező metropoliszként csillogott. Az európaiakat mit érdekelt, hogy szanaszét szabdalt államocskákban él, mikor ott volt Nagy Károly hatalmas birodalma, amely 300 évig csodákat művelt.

A módszer bevált. Csak át kellett telepíteni Kínába. És megszületett a Tang dinasztia meséje, amit Uwe Topper cikkében regénynek nevez. Ő is szórakozik a dinasztiaalapító császár fiát ábrázoló lovas szobron. Fénykép alapján gyönyörködik benne: „nézzük csak meg közelebbről ezt a képet, és akkor az idő szerinti besorolás mindjárt kérdésessé válik, mivel az ifjú császár kengyellel ül a lován, és az csak 300 évvel később jelenik meg Európában, a „magyar“ veszedelem által. Ilyen jelentőségű katonai újdonosságok azért egy nemzedék alatt el szoktak terjedni.“ Bemutatja a későbbi században festett sírfigurákat, melyeken még nincs kengyel. Állítólag a Tang császárok előrenyomultak egész Bagdadig. Hogy nem tud más történetíró erről, hiszen a távolság akkora mintha Ogyesszától Lisszabonig átszelte volna Európát. Másik érdekesség, hogy 300 év alatt a Nagy Falon egy millimétert sem építettek Előttük és utánuk a többiek igen. A híres Nagy Károly-i épületekről is kiderült, hogy sokkal későbbiek. Ő sem épített. Csodálatos dinasztia! Azonos szülőktől.

„A Tang dinasztia története által (a Memoires XV. és XVI. kötete) sikerült a lángeszű Antoine Gaubilnek egy olyan művet alkotnia, amely magának a kínai történetírásnak is mintaképe lett... Olyan tudósításokkal szolgál ebből az időszakból, melyek még a korabeli kínai művekben sem találhatók“ – csodálkozik a német szerző.

Időközben a jezsuiták lehetőleg háttérbe szorították a császári könyvtár budista és taoista irodalmát. Megalkották a Tangok ragyogó korszakát. A kínai időrendet a nyugati évszámokhoz rendelték.

Emelem a kalapomat előttük!

A bizánci történelemhamisítást Róma folytatta, és vaslogikával létrehozott egy új történelmet. Ebben a történelemben nem volt helye az egységes népnek. A magyar és vele rokon népeket, a veszélyes „pogányokat“, nem merte egyenesen támadni, de a világon bárhol, ahol tehetett, igyekezett még a nyomát is elpusztítani ezen óriási népnek. A cél szentesíti az eszközt. A jezsuiták ismert jelszava. Amikor az amerikai indiánok saját szentháromságukról kezdtek beszélni, hadseregeket küldtek kiirtásukra. Később jött a dajkamese a 700 hős spanyolról, akik kiirtották az inkákat. Kínával ezt nem teheték, mert Ázsiában nem nagyon engedték be a nyugati gondolkodást. Nagy Péterig még a cári Oroszország is tabu volt Európa számára. Így aztán a nagy sietségben sok hiba becsúszott Kína történelmének hamisításába.

Hogy milyen is volt valójában, szánjunk rá egy külön részt.

Terra incognita

Az ismeretlen Kína. A titokzatos Kína. A kegyetlen császárok és földesurak, és a rettenetesen megalázott parasztok, rabszolgák Kínája. A kicsi, ferdeszemű csodaszörnyek világa, melytől óvakodni kell. A mai napig ezt szórja a hivatalos propaganda Kínáról. Pedig ő köszöni szépen, jól van. A világ legszámottevőbb nagyhatalmainak egyike. Nem küld hadsereget sehova, de áruival és apró kereskedőivel mindenhol ott van. Habár a kínai emberek zömére nem jellemző sem az, hogy apró, sem az, hogy kínai. Ez a Peking környéki népesség fizikai tulajdonsága. Mivelhogy ők vannak közel a tűzhöz, illetve a vízhez és a kikötőkhöz, mióta a világ világ, külföld szemében ők képviselik Kínát. A hatalmas, soknemzetiségű ország összlakosságának nem teszi ki 5%-át a névadó népesség. De hatalmas országok terülnek el a birodalom belsejében. Ujgur, hun vagy akár csáng-hu nyelvet beszélő emberekkel

A hatvanas években szorongva vártuk egy erdélyi bányavároskában a kínai elvtársak érkezését. Már előre elképzeltük az apró emberkéket, kiknek csupasz a képük, és más részük is. A bányászok anekdotákat gyártottak már róluk. Azok megérkeztek. Akkoriban a 180 cm-es magasságom mellé 104 kg-os súlyom volt. Én mentem az elvtársak elé a minisztériumba, mert a vendégfogadás és a temetés a klubigazgató feladata volt. Mentem lekezelni (kezet fogni) velük. Igenám, de fel kellett kezeljek. Egy se volt olyan magas, mint én. A legkisebb csak fél fejjel volt nagyobb, s a többi meg tudta volna enni a kását a fejéről. Azok sem tudták, hogy kik vagyunk, mi sem, hogy ők kik. Otthon néztük őket, mint a lőtt medvét. A vendégek egy adott pillanatban fülelni kezdtek, milyen nyelvet beszélünk. Végül kiderült, hogy olyan dolgok vannak köztünk, amit jobb, ha nem folytatunk. Ne felejtjük el, Erdélyben is, és Kínában is, épp a kommunista öntudat magas fokú dühöngésének korában voltunk. Azóta Kína is megváltozott. Az összes tagországnak, tartománynak a legteljesebb fokú önállóságot, autonómiát biztosítják napjainkban. Épp csak a külön pénznyomtatást nem engedi meg nekik. Nem is lepődök meg ezen.

Kína a legrégebb időktől lakott. Lakott anélkül, hogy számottevő külső hatásra nyelvváltozások történtek volna a mai birodalom területén. A homo sapiens megjelenése előtt már a kukutyini kőraktárakban szépen lerakta kereskedelemre szánt áruját a sinantropus. Ír, olvas. Jelrendszere azonos akár a spanyolországi, akár a Pannoniában előkerült írásjelekkel. Tehát a beszéde is. Őket sem az UFO-k hozták. A csiszolatlan kőkorszakban általánosan használt nyelvet beszéltek, amelyet egy csomó előtaggal „tudományosított” névvel illetnek ma a nyelvészek. A lényeg, hogy a paleolitikumban az egész emberiség egyetlen ősnyelvet beszélt. A csiszolt kőkorszakban kezdett az ősnyelv felbomlani a mai nyelvcsaládok őseire. Ugyan-

ez történt mai kínai-koreai-japán nyelv ősével is? Használói már komoly technikai, mezőgazdasági tudással rendelkeztek. Szójababot, kölest termesztettek. Nemsokára megjelenik háziállatként a vízi bivaly. Házasítják a sertést. De még ennél is fontosabb, hogy szinte egyazon időben jelenik meg a házisertés Kínában, mint Erdélyben, vagy a későbbi Karthágo területén. 500000 évvel ezelőtt már embertípusú élőlények laktak ott. Aztán megjelenik a pekingi ősember. És ami a legfontosabb a homo sapiens első előfordulása az ordoszi vidékeken bizonyítható. Akinek nem dobban meg a szíve, annak elmondom, hogy Ordosz a mai napig is a hun birodalom szíve. Ezeket az adatokat az 1992-ben kiadott The Time világtörténelmi atlaszból szedegetem. Ugyanott írják, hogy Bampo területén virágzó, ősi települést találtak, kerek és négyszögletes házakkal. A falu mellett temetőt, ahova csak felnőttek temetkeztek. A gyermekeket agyagurnában a házak között temették el. Ezelőtt 7000 évvel már a Jang-ce deltavidékén jelentős rizstermelés folyt. A kézművesség is fellendült. Különösen a jade megmunkálása ért el magas fokot. Az elpusztított írások, elhazudott valós történelmi események ellenére a mai napig élénken élnek az ősi legendák. Ezek szerint először a „csontírás“ jelentkezik, jóslásra és nyilvántartási célokra. De ugyancsak megtaláljuk az agyagtáblára vetett betűket. Kezdetben a rovásíráshoz hasonló jelek voltak. Azután Zichy király megtanítja őket a folyamatos, dőlt írásmódra, melyet már ecsettel lehetett művelni. Itt csupán arra emlékezzünk, hogy a Zichy nemcsak székely-magyar főúri családnév, vagy a híres Ázsia-kutató neve, hanem a székelyek egyik megnevezése Ázsia területén.

Kétséget kizárólag Kína jelentős része volt a hatalmas eurázsiai birodalomnak, melynek törvényeit, szokásait, lakosságának viselkedésmódját napjainkig talán a legjobban megőrizte. Ez sokaknak furcsának tűnhet. Különösen annak, aki nem hiszi el a bibliának, hogy egy nyelv volt, és egy nemzet, és nem egészíti ki azzal, hogy azonos volt a technikai-szellemi kultúra és a vallás. Az első ismert, legendákban fennmaradt császáruk, Huang-ti, Kr. e. 2697-be született. „Születése előtt fényes csillag ragyogott az égen. Azt mondják, szeplőtelenül fogant meg, és emberfeletti hős alak lett belőle, aki számos jót hozott, beleértve az írást, kiterjedt csillagászati és matematikai ismereteket, mezőgazdasági öntözést, a selyemhernyó házasítását, és ebből következően a selyemkészítést. Ami még érdekesebb, hogy a legendák szerint csodákat vitt végbe, és sohase halt meg: csupán Nappá váló sárkányként az égbe repült, és örökké élt. A Menny Fiának hívták.“ Idézem Maurice Cotterell „Az agyagharcosok“ című sikerkönyvéből.

Aki most azt hiszi, hogy ez a Krisztus legenda őse, jusson eszébe a Világügyelő istenfiú, aki akkor és ott jön közénk, amikor és ahol szükségünk van rá. Néhány mondatig le kell ragadnunk az idézetnél. Szeplőtlen fogantatással kerül abba a közösségbe, ahol tanítania kell. Miért? Az ősi törvények szerint aki egyik vidékről a másikra megy, nem tölthet be vezető,

tanácsadó, tanítói tisztséget, csupán az azon területen született gyerekei. Én istenhívő vagyok. Tudom, hogy Teremtő Atyánk bármikor közénk tud helyezni egy életerős férfit vagy nőt, hogy minket jó útra vezessen. Igen-ám, de mindahányszor félre kellene tolnia az emberek által szigorúan tiszteletben tartott törvények egyikét. Ezért jön mindig csecsemőként a világra a Világügyelő, hasonló körülmények között, más és más korban és helyzetben. Még érdekesebb, hogy Nappá váló sárkányként repült az égbe, és örökké élt. Miért a Napkultusz? Hiszen az az egyiptomiaké, és a magyaroké. Így tartjuk számon. Még Japánról tudjuk, hogy a felkelő Nap országa. De már Kínáról senki sem gondolná, hogy még 1000 évvel ezelőtt talán a legérdekesebben szervezett Napkultusz híveinek hazája. Mindenki azt állítja, hogy a kínaiak a taoizmust, a konfucianizmust követik. Senki sem tűnik fel, hogy mindezek filozófiai irányzatok, és nem vallások.

Az eredeti Kína csupán néhány apró királyságból állt az 100-as évekig, a Sárga-tenger partján és a nagy folyók deltája, valamint alsó szakasza körül. Ezek is inkább „törzsi területek laza szövetsége volt, amelyek közül sok alig haladta meg a falusi települések nagyságát. A Sang uralkodók (Kr. e. 1751-1111) hatszor választottak új fővárost.” Írja a The Time atlasz. Ezek közül Csengcsout és Anjangot a régészek feltárták. Nem találtak hatalmas palotákat, látványos kincseket. Mégis nagyon kevesen tudják, hogy ezek a kis államocskák épp úgy állították menhírjeiket és emelték piramisaikat, mint az eddig emlegetett nagy birodalmak uralkodói. És mindebben még az a legérdekesebb, hogy a bronzot ekkor már ismerték, de nem állíthatjuk, hogy szerszámként vagy fegyverként használták. Inkább ékszereket készítettek belőle. Kő és faeszközökkel indult el a híres selyemgyártás, a kerámia s az egyszerű eszközök mellett csodálatos tudományos ismereteik voltak. Részt vettek a világ kereskedelmében. Érdekes megfigyelni kereskedelmi útvonalait. Az egyik feltételezett, a Bengáli-öblön keresztül tart Indiáig. A másik, a bizonyított, először észak-nyugatnak halad, majd Tibet fölött a Takla-Makán sivatag két oldalán, Dzsungária átszelésével, a Káspi-tenger észak-nyugati gyűjtőmedencéjénél ér véget, tehát azon a területen, amit mi Etelköznek, vagyis a magyarok őshazájának nevezünk.

Időközben állandó zaklatásnak voltak kitéve a földműveléssel foglalkozó kínai falvak. Északi testvéreik, a hunok, állandóan be-betörtek, és elvitték azt, amiért ők nem dolgoztak. Így indul meg a Nagy Kínai Fal építése. Egy olyan munkálat, mely a Holdról is szabad szemmel látható. Hatalmas tömegek dolgoztak rajta, naponta néha több mint másfél kilométernyi szakaszt építettek.

Még néhány szót kell szólnunk a kínai napimádatról. Már többször leírtuk, hogy az emberek nem a Napot, hanem annak teremtőjét imádták. A Nap volt az Isten szeme, az életadó, a mindennapok segítője. A Napnak szánt áldozatokat sehol se kötötték össze véres emberáldozatokkal. Egy-

egy ilyen ünnepség, áldozás alkalmával leölt állatokat az ott lévők ették meg, s csak belsősegeiket és bőrét dobták az áldozótűzre. A kínaiaknál nagyon érdekes, hogy más népektől eltérően nem a Holdat tartották a női ciklus hordozójának, hanem a Napot. Napjainkban érdekes kísérletekkel bizonyosodott be, hogy nekik van igazuk. A Holdat csak kísérő jelenségként tisztelték. Ellenben Kína nagy részén mégis a hónapot három részre bontották, tehát náluk egy hét tíz napot tartott. A szakasz végén mindig Hold-ünnepségeket rendeztek. Ugyan olyan jellege volt, mint a mai vásárnapi misének. Aki úgy képzei, hogy azért, mert az anyagi technikában magasabb szinten állunk, már szebbek, jobbak, okosabbak vagyunk őseinknél, az gyorsan keressen fel egy pszichiátert.

Miért ez a kettősség Kínában? Miért tűri el a nagy hun tömeg a maroknyi kínai uralmát? Elsősorban azért, mert a nagy kommunista diktatúra leple alatt a legmélyebb, legősibb demokrácia jellemzi Kína mindennapjait. Az, hogy a drogkereskedőket minden teketória nélkül szétlövik géppisztollyal a városok főterein, csak annyiban különbözik őseink módszereitől, hogy ők karddal vágták ketté. A romlott almát ki kell dobni a többi közül, mert néhány nap alatt megromlik az egész termés.

A másik tényező, hogy a hun és a kínai azonos nép különböző területen kifejlődött egyedei. A tengerparton és általában a tengerközeli területen élnek a jellegzetes, csupaszkepű, apró, de kecses, fürge, alkalmazkodó, okos kínaiak. Ugyan olyan jóindulatú és dolgos emberek, mint legközelebbi vértestvéreik, a koreaiak, japánok. És ne csodálkozzon a jelzőkön senki, mert ez a meztelen igazság, annak ellenére, amit minden nap belénk csöpögtet a hivatalos sajtó. Ez a népesség turáni eredetűnek vallja magát, és legközelebbi nyelvrokonainak (pl. az alapnép, a koreai) a magyart tartja. Mikor fiam, dr. prof. Barabási Albert László akadémikus, ifjú tudósként előadást tartott Koreában, rájöttek, hogy nem angol anyanyelvű. Rákérdeztek a nemzetiségére. Mikor megmondta, hogy magyar, akkora örömrivalgásban törtek ki, mintha épp megnyerték volna a világ bajnokságot.

Az ókori Kína és szomszédjai így éltek évezredek át, nemzetiségi vilongások, mondvacsinált gondok nélkül. Az eltitkolt kínai ókor nemsokára ugyan úgy bombaként fog berobbanni a történészek asztalára, mint a volt Szovjetunió őskora. Csupán egyetlen ember, Gimbutas Maria régész nő munkái nyomán. Az tény, hogy a legrégebbi időkben is a mai nagy Kína népei tevékenyen részt vettek az emberiség fejlődésében. Találmányaik, gyakorlati tevékenységük a mai napig csodálatot kelt. Sikeresek, mert óvták soraikban az ősi gondolkodást, az emberiség tiszta kapcsolatát a világegyetemmel.

Az Indus-völgyi Kusok

Ha valaki ma Indiáról hall, mi jut eszébe? Legjobb esetben Buda, a maharadzsák, az elefántok és a drágakövek. Ha „tájékozottabb” akkor a zsúfoltság, kosz, éhezés, elmaradottság, és az, hogy még az angoloknak sem sikerült „civilizálni” a hindusokat, pedig mennyit kínlódtak szegények.

Pedig Indiáról, az indogermán népek állítólagos bölcsőjéről, többet illene tudni. Egyes népeknek ez úgy kellene szójon, mintha apját-anyját szidnák, s érdemes volna megnézniük, hogy tényleg ennyire sajnálatra méltó őseik voltak? Én többször találkoztam hindukkal, és a hindu kultúra még ma is élő, nagyon is hatásos maradványaival. Az indiai ember egy olyan belső kultúrát alakított ki, amelyet fel sem tudunk fogni. Így csak gondoljunk a csakrák elhelyezkedésére a testen, ezeknek kapcsolatára a világegyetem energiarendszerével. Jómagam is alulról szagolnám az ibolyát, ha egy évvel ezelőtt egy szerény kis tanítványocská nem kezd energiát bevenni a szervezetembe. A komáim, barátaim nagy része főorvosi diplomával rendelkező ismert személyiség szűkebb hazámban, mégis úgy nézett ki, hogy bedobják a törülközőt. De a távoli India térben és időben alám nyúlt.

Mikori lehet az indiai kultúra? Az előző fejezetben, Kínánál, tudatosan nem tisztáztam, hogy hány évre is mehet vissza az a tapasztalat mennyiség, mely a selyemhernyótól a napimádatig, a porcelánig vezetett. Lapozunk bele Richard Rutgley sikerkönyvébe. Címe: „A kőkor elveszett civilizációi”. 1998-ban jelent meg. Az őskőkori tudomány című fejezetből ollózzunk. „Az őskőkorról foglalkozó történészek rég tisztában vannak az-
zal, hogy még a hominidák is képesek voltak nemzedékről nemzedékre átadni a tudásukat, és miközben ezt tették, kialakították a saját hagyományukat.” Fordítsuk le magunknak ezt a mondatot. Tehát: még ember nincs, csak hominidák. De ezek a hominidák eszközöket készítenek. Hagyományokat alakítanak ki. Közös tevékenységük van. De nem emberek. Hát akkor mi a csudák?! Mert akármilyen okosak az én kutyáim, még nem látam őket eszközt készíteni. Raktárakat is csak egyéni célra hoznak létre, mikor elássák a csontot. Az igaz, hogy a hagyományokat őrzik. Ha vadásznak, úgy bekerítik az üldözött állatot vagy személyt, mint a farkas farka. Lehet, hogy ők is hominidák? Azonban mégis van egy óriási hiányosság bennük. Nem nevezik meg környezetük tárgyait, területeit. Igenám, de a hominida, Darwin majma, vagy tudósok rémképe, raktárakat hoz létre, nevet ad a területnek. Az előzőkben írtam, a csiszolatlan kőkorszakban létrehozott raktárakról, amelyeket megtalálunk Franciaországtól a Kárpátokig, Mongóliáig és Pekingig. Én eléggé szorongva mertem 300000 esztendő adni ezeknek a raktáraknak. V. Gordon Childe, John Gowlett régészek nagyon sok őskőkorról foglalkozó kollegáikkal együtt, több mint 1000000 évesnek tartják az acheuli ipar termékeit. Sőt J. Gowlett, hogy

állításait alátámassza, a Kenyában levő kilombei lelőhelyről előkerült, több mint 700000 éves leleteket hasonlította össze több, a világ különböző pontjairól előkerült társaival. És mit találnak?

A legjobban elterjedt eszköz a szakóca vagy marokkő, bármilyen nagyságúra készítik, bárhol a világon, azonos arányokat mutat. Mintha valaki egy pontos másológéppel hozta volna létre a kisebb-nagyobb darabokat. És ismétlem. Nemcsak egy telep esetében. A világon mindenütt azonos az arány. Hogy ez mit jelent? Adjuk át a szót J. Gowlett régésznek, aki szakmájában a nagyágyúk közé tartozik. „A különböző lelőhelyekről előkerült szakócák azt bizonyítják, hogy már a korai ember is képes volt ugyanazt a „mintát“ használni a különböző méretű eszközök készítése során. Más szavakkal: a szellemi szervezet már létezett ahhoz, hogy toll, papír és vonalzó nélkül matematikai transzformációkat végezzenek. A különböző méretű, de arányaiban azonos eszközök készítése a több százezer évvel később megfogalmazott euklidészi geometria elveinek legkorábbi gyakorlati megjelenését jelenti... Terjedhettek-e ilyen minták egyik embertől a másikig, vagyis egyik értelemről a másik értelemig pusztán vizuális másolás útján? Minden jelenkori gyakorlati tapasztalatunk alapján azt kell mondanunk, hogy egy nyelvre is szükség volt hozzá.”

Az idézetből kitűnik, hogy a nehézsúlyú szakember nem emberszabású majomról, hominidáról beszél, hanem emberről, aki szellemi képességekkel rendelkezett. Más szavakkal éppúgy gondolkodott, mint mi. Logikai készsége azonos volt a miénkkel. S ha odafigyelünk az épp beszélni kezdő kisgyerekekre, rájövünk, hogy született logikai készségekkel rendelkezik. Első mondataiból kiderül, hogy milyen szinten fog összeállni fejében a környező valóság. A szerző kizárja, hogy az ősember gondolatátvitel útján teremtetten meg a világot átfogó kapcsolatrendszerét. Állítja, hogy egy nyelvre is szükség volt hozzá. Napjainkban a magyar olvasó ezt tudhatja, s azt is, hogy melyik volt ez a nyelv. Csupán fel kell lapoznia Varga Csaba „A kőkor élő nyelve” című kötetét.

Érdekes, hogy ezeket a technikai jellemzőket az 1000000 évnél idősebb eszközöknél nem találjuk meg. Megtaláljuk a csiszolatlan kőkor közepén már a Moustier-i eszközökben, sőt rajzokban egy bonyolultabb megfogalmazását. B. A. Frolov 1978-ban a Szovjet Antropológia és Régészet című folyóiratban egy cikksorozatban elemezve az ember által használt bonyolult mértékeket, összetevők csoportját, a sírokban talált holttestek elhelyezését, azt a következtetést vonja le, hogy az ember már megkülönböztette a négy égtájat, ismerte a Nap mozgását, évszakokat, volt egy matematikai gondolkodása. Sőt mi több, a Kostyenykij XI. lelőhelyről előkerült, mamutot ábrázoló márgaszobrocska méretei 10x8x5 mm. Tehát egy valódi mamut 1:400-as kicsinyítési aránya. Frolov megjegyezte, hogy a felső paleolitikumban kettős és „egyéb, Leonardo da Vinci által leírt perspektívákat” is használtak. Megállapítja, hogy tökéletes számfogalmuk volt.

Frolov egy barlangban talált csonton tökéletes Hold-naptárt fedezett fel. 28 napban határozták meg a hónapot, és 14 napos szakaszokra osztották. 1963-ban Bodrogkeresztúr mellett, Vértes László régész talált egy félhold alakú tárgyat, amit először anyaméh ábrázolásnak vélt, de Alexander Marshack, amerikai kutató, hatására jobban megvizsgálva kiderült, hogy Hold-naptár. Ugyanílyeneket talál Vitalij Laricsev szibériai telepeken. Megdöbbenek, hogy a Fiastyúk csillagképet a mai napig Hét Nővéreként nevezik Szibéria, Észak-Amerika és Ausztrália őslakosai. Mi már kezdjük sejteni, hogy miért. De az ókori csillagászat fogalmának elfogadása sem volt olyan egyszerű. Tessék elképzelni az emberszabású majom, amelyik még nem ember, nem tud beszélni – számol és csillagászati kutatásokkal foglalkozik. Vagy az nem igaz, hogy majom és nem tud beszélni, vagy az, hogy csillagászkodik. Az előbb említettem Marshack nevét. Ez az úriember 1962-ben azt a feladatot kapta, hogy írjanak egy anyagot a készülő Holdra szállás háttéréről. A kutató előszedte a történészek munkáit és kiderült, hogy az egész emberi kultúra „hirtelen” jelent meg úgy 4-5000 évvel ezelőtt a Közel-Keleten, a görögöknél, Egyiptomban, és ekkor jelent meg hirtelen a homo sapiens is, aki egyből mindentudó lett. Marshack évtizedeket dolgozott, míg bebizonyította, hogy semmi hirtelen nem volt, mert az őskőkorban már komoly csillagászati ismeretei voltak az embereknek.

Közben más területen is folyt a kutatás. Kiderült, hogy az őseMBER sebészeti műtéteket, köztük agyműtéteket hajtott végre, tegyük hozzá sikeres agyműtéteket. Sőt lent, kendert, mákot használva érzéstelenítőszeret is állítottak elő.

Azt csak érdekességként jegyzem meg, hogy az 1920-as években utazók Afrikában kőkorszaki eszközökkel végzett szabályszerű császármetszéssel vettek részt, ahol a baba és a mama egyaránt egészségesen került ki a beavatkozásból.

Miért írjuk le mindezt Indiánál? Amikor az indiai tudósok hihetetlen felkészültségéről beszélünk, mindenki mosolyog. Indiában is, Tibetben is a mai napig végeznek koponyalékelést kőkorszaki eszközökkel, hogy megnyissák a homlok közepén lévő „harmadik szemet”. A Krisztus által elismert, de a mai keresztények által tagadott lélekvándorlás tana állítólag Püthagorasz tanításaiból származik. De ha Apuleiust figyelmesen elolvassuk, megtudhatjuk hogyan ment Püthagorasz Indiába, ahol brahmanok tanították bölcsességre.

De Püthagoraszig sok van a történelemből, mert mi a kőkorszaki kultúrát vizsgáljuk a világ különböző pontjain. Baktay Ervin 1938-ban Indiáról írt tanulmányát azzal kezdi, hogy India régmúltját nagyon sűrű homály fedi. „Indiát eredetileg kezdetleges, sötétbőrű vad törzsek lakták. Az első ismert művelődést az úgynevezett dravidák hozták létre Indiában... A legrégebbi feltárt emlékek már a dravida művelődésről tesznek tanúságot... Már évezredekkel Krisztus előtt magasrendű, fejlett civilizációjuk

volt.“ És tegyük hozzá, hogy hihetetlen városaik, templomaik messze túlmutatnak minden más kőkorszaki kultúra civilizációs szintjén. Ők igazán a kövek emberei. De olvasgassunk csak vissza egy kicsit Baktayba. Azt írja, hogy sötétbőrű, vad törzsek. Hát... Korának szelleme. Ha sötétbőrű, akkor még vad is. Állítólag ezek a tamilok, akik ma délen élnek, elég gyenge szellemi teljesítményeket hoznak létre... De aztán megjelennek a dravidák. Ezekről tudjuk, hogy nemcsak városokat építettek, de írtak is. Kőlapokra. Az árja betörés előtt a kőlapokat eldugdosták, és a mai napig is a legnagyobb titokként kezelik hollétüket. Egy-két angol katonatiszt, akik beférkőztek a helyiek bizalmába, és rápillanthattak ezekre a kőlapokra, a rúnákhoz hasonló írásról tudósítanak. Itt megint birizgálja valami az agyamat. Feketék, kicsikék, dravidák. Ugyanekkor Nyugat-Európában feketék (piktek), kicsikék s ott vannak a druidák. Erdélyben rúnákhoz hasonló írás, a Kárpátok telítve vannak velük, és ott vannak a tordák. Kiderült, hogy a druidák, tordák sőt a latin tarquiniusok (tárkányok) is az ősi táltosok egyik rendje. Napimádók itt is, ott is. Később ők a fémfeldolgozás elindítói, irányítói. Én nem mondom, hogy van-e összefüggés a három között, de ha valami a sötétben morrog s ugat, még a farkát is csóválja, arra igazán nem fogom azt mondani, hogy csikó. De ha belerúgok, s elszalad mellőlem, nem látom, azt sem mondhatom, hogy már nem létezik. Mert Indiában és környékén ma is titokzatos kultúrák élnek az eldugott helyeken. Ha nem beszélünk a dzsungelokkal benőtt csodálatos városokról, akkor is ott van egy Mohendjo-Daro, Tibet, Kasmír, Nepál... és még sorolhatnánk.

Nem boncolgatjuk az ősi kultúrákat, de amikor Erdélybe látogatott Tanpaj Rinpoche 2004 tavaszán, egy olyan csodálatos gondolkodót ismerhettünk meg benne, akinek a legjobb indulattal is csak kufferhordó kisinasai lehetnénk. Esetleg... Rengeteg meglepetést okozott, de mi is neki. Mert amikor a tibeti népi táncokat akart tanítani, és feltette a hangszalagot, gyönyörű táncház dallam csendült fel. A marosszéki fiatalok roptak is egy olyan táncot, hogy őtiszteletreméltósága tátott szájjal maradt. Ej, de kicsi a világ!

Egy láma szuper felkészültségű gondolkodó. Hatalmas titkok hordozója. De még ők is mélyen meghajlanak a boncok tudása előtt. Szinte természetfeletti lényeknek tartják őket. Függetlenítették magukat az emberi társadalomtól. Titokzatosak és elérhetetlenek. Számtalan utazó ír róluk, úgyhogy itt nem állok meg, azonban egy kis nyelvelemzést végezzünk együtt. Bon, bűn, bun, boun stb. formában jelenik meg a vallás neve. Nekünk magyaroknak óriási bűn volt erről még csak szólani is. Nekem is titokban suttozták el Kelet-kutatók vagy akár öreg székek, hogy a magyarok eredeti vallása a bon volt.

Kedd Lobszang Rampa, egy dalai láma élő megtestesülése, aki lámakolostorban hétéves korától orvosláma kiképzésben részesült, „A harmadik szem” című kötetében nagyon sok „titkot” tár az olvasó elé. Az egyik

ilyen a harmadik szem megnyitása. Leírja a sebészeti eljárást, melynek során a homloka közepén egy lyukat vágtak, melybe ideiglenesen növényi nedvekkel átitatott fadarabot helyeztek, s miután azt kivették képes volt az emberek auráját látni. Ezt felhasználta betegségek megállapítására, de ugyanakkor jellembeli vonásait is egyetlen pillantásra fel tudta mérni bárkinek. Két oka is van, hogy ezt leírta. Az egyik: a koponyalékelések célja a harmadik szem vagy a fejtetőn levő koronacsakra megnyitása volt, amit a kora kőkorban már használtak az emberek. Ezt a kizárólag a papi kaszt számára fenntartott műtetet jelzik később az indiaiak a homlokuk közepére festett ponttal. Úgy látszik, hogy a dravidák, ha látszólag el is tűntek a történelemben, módszereik, szokásaik a mai napig elevenek Indiában. Ezt igazolja az is, hogy Tibet elfoglalása után a lámák nagy része Indiába menekül.

Fentebb láttuk, hogy az őslakos fekete embereket meghódították a dravidák, vagy talán a belőlük kikerült vezetők neve volt dravida. A régibb árja (árja-I, egykorú megjelöléssel magyar vagy úr népek) és a kus fajta népek bensőséges ókori érintkezésének színhelye az Indus folyó völgye is. A sötét arcúak itt is megelőzték az árják, azaz fehérek bejövetelét, legalább is a völgy déli szakaszán. De sem az egyik, sem a másik emberfajta betelepülésének pontos idejét nem tudjuk, mert amikor a történelem fénycsóvjára először rájuk világít (Kr. e. 2500 táján), a két emberfajta keveredése már az egész völgyben, folyamatban van. Mit tudunk meg erről, a nem-magyar tudósok könyveiből?

A csiszolt kőkor és bronzkor határán az Indus-völgyben két emberfajta élt egymással összefonódva. Az egyik fajta sötét bőrű emberekből állt, akik inkább alacsony termetűek voltak. A hajuk azonban nem volt gypjas, nem tekinthetők négereknek. A második emberfajta arcszínét barnába hajlónak mondják és típusát meglehetősen kiemelkedő vékony orral, barna hajjal és barna szemmel képzelik el. Az embertan művelői „mediterrán” néven tartják nyilván és hozzáteszik, azonos volt a Mezopotámia, Egyiptom és Kánaán földműves kultúráját megteremtő fajtaival, vagyis az árja-I fajjal.

A világ ismert első magas kultúrái között az Indus-völgyi árja-kus kultúra időrendben a harmadik, vagyis közvetlenül Egyiptom és Mezopotámia után. Előzmények nélkül jelent meg, csak kiforrt állapotában ismerik a tudósok, állapítja meg Baráth Tibor. Virágzása Kr. e. kb. 2500-tól Kr. e. 1500-ig tartott. Két nagy városi központtal is rendelkezett, az Ötfolyó vidékén levő mai Harappa területén, a másik mintegy ötszáz kilométerrel délebbre, az Indus jobb partján, a mai Mohenjó területén.

Főistenüket nő alakban képzeltek el. A Hold képében tisztelték, 'Szín-nek' hívták. Az Indus folyót a Szín folyójának nevezték, völgye pedig a 'Szín-Ta' (Szín Földje,tája) lett, kínai kiejtésben Shin-Ta, szanszkrit írásban Sin-Dhu, perzsául Hindu. Emlékezzünk vissza, hogy a holdanya sumé-roknál, egyiptomiaknál is egyik neveként épp a Szín nevet viseli.

Szín-Ta vagyis az Indus-völgye a Brahmanista irodalomban 'Barát Városa' néven szerepel, mert Barát volt a Holdnak, e barátságosan mosolygó égitestnek egy további neve. A Barát Városa név változata a 'Barát Hona', mondja az angol Waddell. A Maha-Bharataban az asszonyt „feleségnek” írja. S ha egy kicsit megerőltetem a fülem, kihallom...

Milyen nyelven beszélt az ország lakossága? Az Indus-völgyében élt áryák és kusok nyelvére az első utalásokat a nem-magyar szerzők munkáiban találjuk. Ott szerepelnek ezek a szavak: Úr, Kos, Szín, Barát, Város, Hon, Ta, Hely. Ptolemaios alexandriai földrajztudós 1. sz. 2. sz.-ban készített munkájában szerepel a Tarim-medencében az A-Chasa terület, a Kasia törzs, A-Skatag-Kas hegy és a Kas-Gar város, mindegyik nevében a Kus név valamilyen formájával. Észak-India határtartománya, Kas-Mir ugyan-ebbe a csoportba tartozik.

Pontosan ilyen elhelyezkedésben találjuk azokat a földrajzi neveket is, amelyek az Indus-völgyi kultúrát létrehozó második faji elemmel, a mediterrán (árja-I) fajtaival hozhatók kapcsolatba. Ez annak a jele, hogy a kusokkal valóban azonos sorsközösségben éltek. Ezek a nevek is a Tarim-medencében kezdődnek, az Ötfolyó vidékén sűrűsbödnék, ott találjuk a történelmi nevezetességű Maszúria (angol: Mussoorie) és Mazar (Mathura) városokat, amelyek kétségtelenül az ősi magyar nevet idézik. A Hindu-félsziget alsó, sivatagos részében újra előbukkannak a Mahar-Ashtra (Magyar Est-Úr) állama, a Mysore állam és a Madra állam s a nagyvárosok is Madúra, Mysora, Madras, kelet felé Mund-Ári, Kol-Ári, Szant-Áli törzsek. Róluk elismerik, hogy a Harappa-Mohenjó birodalom népessége is az ő ragozó nyelvüket beszélte és az Indus-völgyi pecsétek nyelve is ilyen féle nyelv.

Az 1. sz.-ban élő Plinius római író például India lakosait elősorolva jelzi, hogy ott „úr-népek élnek, s azok között egynek, éppen a leghatalmasabbnak 'Magyar' a neve. Indiam accolunt MAGARI, URI, MEGORI. A régi lexikonok is megerősítik: India északi részében, a Kína felé eső határvidéken olyan nép lakott, „amelyet mind a mai napig Magyaroknak neveznek; hatalmas nép, mely győzelmes fegyvereinek hála, híres országot birtokol”.

Ha a Baráth Tibor által fentebb leírtakat ismerjük, már nem tűnik furcsának a sok magyar értelmű helynév a mai India területén.

Az Indus-völgyi régészeti leletek legértékesebb csoportja a pecsétnyomok. Az állatábrázoláson kívül a pecséteken egy-egy rövid, rendszerint csak egy sorra terjedő szöveg is szerepel.

A pecséteken szereplő vonalas írásjelek többsége olyan grafikai formában szerepel, mint az európai Magyarországon alkalmazott hun-magyar rovásjelek, különbség mindössze csak az egyberovás nagyobb mértékű alkalmazásában mutatkozik. Szövegeiket magyarul írták. Ami a piktografikus jeleket illeti, azok az egyiptomi és mezopotámiai írásgyakorlatban alkalmazott piktografikus jelekkel mutatnak nagy rokonságot. Művészi kivi-

telezésű pecsétek. A szöveget a felső sorban lévő írásjelekkel kezdve, jobbról bal felé haladva olvassuk. Értelme UR-O.Ko.Do Ke.D-FE-S HA F.U.Fe-SETI AR-U-NU-KETE UR-S.ek-ABO, 'Uralkodó kedves, ha füvesíti a rónákat országában.'

Hasonló értelmet közvetít a negyedik Indus-völgyi pecsét. EGY-HA-ASSI SZ.oG.áK F.U.FE, 'Egyházi szolgák füve.'

aK.iK 2 Ö.K.ELE Ka.SZÁN. Ak aSZ.E.K F.U.Fe Pi-10, 'Akik két ököllel kaszálnak, azok füve biztos.' A szövegeket számunkra nem kell lefordítani.

Kánaán és Szíria a Földközi-tenger keleti partjától az Eufrátesz folyó nagy kanyarjáig terjedő földet foglalta magában, a régi nevén úgynevezett Maúri-Tát. Felölelte a belőle később kivált Föníciát és Palesztinát. Kánaán népességéből jött létre a kisázsiai Halis-fennsíkra támaszkodó későbbi Hétország, a Héti-Ta.

Kánaán, Szíria és Hétország területén már a történeti idők kezdetétől fogva volt lakosság. Az első telepések észak felől érkeztek, abból az embertartálékból, amelynek elemei a Kaukázusban, a Tigris felső vidékén és Észak-Egyiptomban is megjelentek, s amelyet fajilag árjának, magyarul úr-fajta népnek nevezünk. A táj sűrűbb benépesítésére azonban csak Kr. e. 2000 táján került sor, amikor oda dél felől, a Vörös-tengeren át egy újabb néphullám érkezett. Ezt a főleg hajókon érkező bőséges népességet „Maúri” néven emlegetik a források s ők lettek a táj névadói. A szakemberek megállapították róluk, hogy ők is az úr-népek (árják) családjába tartoznak, de vallásilag s kulturális területben külön csoportot alkottak (A MA szótag alapjelentése – fennkölt, magas, uralkodó. De használták termőföld, hon értelemben is.) Hol lehetett e nyugatra jött és maúri néven felbukkant nép kiinduló pontja, őshazája?

A hinduk ősi eposza, a Védák szerint pl. „maúrik” őrizték az Indus kútját, vagyis ők laktak e folyó forrásvidékén, a Kr. e. 3 évezred közepétől. Az indiai maúrik helyben maradt része tekintélyes lehetett. Nagy Sándor idejében is egy maúri ember volt az, aki a hódító görögök igáját lerázta. Ő lett az India nagy részét uralma alatt tartó Maúri dinasztia (Kr. e. 325- Kr. e. 184) megalapítója. E dinasztia legünnepeltebb királya Asóka (Kr. e. 273-232) volt, akit a budista papok dicsőítettek, mert elhagyta az ősi Brahman-hitet és népével együtt áttért a Buda-vallásra. Az indiai maúri királyok is a vonalas vagy rovásírást használták, és kilétüket úgy örökítették meg, hogy szerte az országban magas emlékoszlopokat állítottak és azok tetejére helyezték jelképeiket, a kilétüket hirdető oroszlánt (Maguru).

Ázsia; az ő nevüket viselő földrajzi nevek Amúr (= A móri) folyó, valamint a Japán szigetek. Japánban egy 15000 lelket számláló töredékük él. Ainu (Ajnu) néven ismeretesek, amiben talán a Hold istennő (A jó nő) nevét kell látnunk. Az Ainukat manapság a baszkokkal rokonítják, fehér fajú árja népnek tartják mindkettőt. Ettől az őslakosságtól származnak Japán, és a mai baszk föld magyar helynevei.

A maúri nyelv egyik legfontosabb emléke maga a népet megnevező Maúri szó. Ennek összetevői: a termőföld, hon jelentésű MA és az embert jelentő UR. A finn-ugor nyelvek ma is használják mind a két szót. „Maúr” annyi, mint a föld ura, vagyis fejedelem, király. A ma-úr-i elemekből felépített népnév cserélődik a Mak-ar-i, Mat-ár-i, Mah-ár-i stb. formával, egyébként M. AD-AR-I, M. AT-AR-I alakban is olvashatjuk. Így látták a helyzetet a nem-magyar szakértők is, akik egy alkalommal arról vitatkoztak, hogy tulajdonképpen hány helyen is élt az ókorban nagyobb Masar nevű néptömb. Irataikból kiderül, hogy három ilyen helyet találtak: a Nílus völgyét Egyiptommal, azután Kánaán és Szíria területét (vagyis a Maúri Földet) és Boldog Arábiát.

De mitől lett ilyen „titokzatos” India? Európa, és következésképpen mi is, ma a nagy gyarmatosítások alkalmával szerzett, és elterjedt értesülések birtokában, de elsősorban szellemében nézzük Indiát. Az ember szeret mindig nagylelkűnek, igazságosnak, emberségesnek mutatkozni. Tessék megnézni mekkora vihart kavart Anglia beavatkozása az Irakban folyó hadi cselekedetekbe. Korábban sem volt más a hangulat. Amikor Anglia a termelőeszközök fejlődésével megjelenő népfölösleget Ausztráliába, Amerikába telepítette át, ez különböző humánus jelszavak leple alatt történt. India kifosztása biztosította a brit korona virágkorát. De ennek más színezetet kellett adni. Vad, vérszomjas, elmaradt társadalmat bemutatni, melyet segíteni kell, hogy „civilizálódjon”. S ha rájött volna a nagy tömeg, hogy éppen dédapánkat fosztogatjuk?! Ezért nem volt soha komoly Kelet-kutatás Európa részéről. Körösi Csoma Sándornak nem sok hiányzott, hogy az emberiség ősnyelvét a lehető legtudományosabb módszerekkel visszavezetve letegye a nyugat-európai tudósok asztalára. De sajnos munka közben megmagyarázhatatlan módon meghalt.

Fehér foltok

Amint láttuk a folyami kultúrák hatalmas birodalmakat, óriási civilizációkat hoztak létre. Ezekből származtatják magukat görögtől germánig, franciáig Európa népei. Mert nem minden folyam mellett találunk hatalmas civilizációkat. Legalábbis eddigi történetírásunk szerint. Habár a Níger környékén alakul ki állítólag az első ember, onnan gyorsan elvándorol. Biztos félt a Klu Klux Klántól. De az Amazonas és a Mississippi vidékén nem volt ember, mert bizonyára később indult meg Ázsia felől a turizmus?! Európa is egy vad, sötét terület volt. Maradtak valami menhírek, korábbról marokkövek, de ez nem jelenti azt, hogy itt civilizáció létezett. Legalábbis

úgy néz ki az eddigiek szerint. A görögöket homlokon csókolta a múzsa, mert ilyen szerkezetük csak nekik volt, s a múzsacsókból létrejött az európai civilizáció. Mikor én ezt elmondtam kisiskolásoknak, jóízűt nevettek rajta. Tényleg nevetséges.

Kinyitom Európa térképét. Eddig nem figyeltem fel rá, hogy a Fekete-erdőben levő Duna-forrás szinte kőhajításnyira van a Rajna völgyétől. Néhány évvel ezelőtt Zürichből jövet átautóztunk a Rajna hídján, és Franciaországban egy lovardánál éjszakáztunk. Reggel, mikor felkeltem, azt hittem álmodok. A hegyek között, több emeletnyi magasságban, szép csendesen úszott észak felé egy hatalmas hajó. Svájctól néhány lépésre lévén, hajózható a Rajna. Dél felé a Szajna. Mutató ujjammal követem a Dunát, amely végigmegy az Alpokon, majd a Pannon-medencén, átvágja a Kárpátokat, és szép csendesen beleömlik a Fekete-tengerbe. Számos hajózható mellékfolyó ömlik bele. De ha egy kis hajócskával megtetted ezt az utat, nem kell kiszállnod. A Prut, Dnyeszter, Don, Volga egymás után következnek, és a Dunából hajón el tudsz jutni, a Volgán kívül, mindenikbe. A Don és a Volga között van egy rövid szárazföldi szakasz, ahol át lehetett vinni a hajókat és bejuthattál a Kaspi-tengerbe. Tehát a Duna fontosabb víziút volt, mint az összes többi. Talán a Nílus volt ehhez hasonló. De valami baj mégis van vele. Összeköti egész Európát, és mégsem tölti be civilizációs szerepét, mint a többi folyó. Úgy látszik nem jó a vize.

Előszedegettem a sokat szidott akadémiai kiadványokat, mert mégis csak ők ismerik a múzeumok raktáraiban levő leleteket. A másik segítségem a TIME világtörténelmi atlasza. Érdekes dolgokat találok bennük. A megalitikus kamrás sírok elterjedését Nyugat-Európában. Spanyolországtól, Írországtól Skandináviáig. Házak, templomok fából épültek a legrégebbi időkben és hatalmas, megmunkálatlan kövekből a kultikus helyek. Az atlasz közöl egy Budakalászon előkerült szekérmodellt, s azt is írja róla, hogy i. e. 4000-ben a Kaukázusból a sztyeppéken átkerül Európába a szekér. Erre már felfigyelek. Tehát a sztyeppéken át Európáig jut el a szekér, azon az útvonalon, amelyet nem használtak. Mégis csak működhetett a duna-menti civilizáció szállítási hálózata. A mezőgazdaság elterjedése i. e. 7000-től 5000-ig a magas hegyeket elkerüli. A vonaldíszes kerámia, majd a festett és impressz kerámia, a tölcséresesszájú edények kultúrája, valamint a harang alakú edények, végigvonul egész Európán. A festéshez okkert, grafitot, mangánt használtak. A rézkorban az ismert központ elsősorban Erdély, a Szlovákiához kapcsolt magyar vidékek, és innen lenyúlik a Balkán északi, észak-nyugati részére. A bronzkorban szinte minden előzmény nélkül jelenik meg Írország, Skócia és Wales területén. Ugyanez a korai bronz jellemző az Ibériai-félszigetre. Érdekes, hogy az öntést fából készített formákban végezték. Ilyen formák a székely múzeumokban ma is nagy számmal találhatók. Megmaradtak a sajt-, és a mézeskalács-készítők eszközeiként. A legjellegzetesebb központjaik a Kuku-

tén-Erösd-i kultúrközpontok, melyek kerámiája szinte hihetetlenül magas technikai szintet ért el.

A lakosság összetételét a következőképpen lehet meghatározni. Nyugat-Európa ismert lakói a piktek vagy a feketék. A Kárpátoktól keletre élő lakosságot a csiszolatlan kőkorszak végén ős indo-irániaknak nevezik, és a TIME atlasz 61. oldalán belőlük származtatja a finnugorokat, hunokat, az Indus-völgyi honfoglalókat. Őket vezeti vissza Ibériába s a Brit-szigetekre. Az arany kitermelést kizárólag Erdély területén lehet igazolni (66. oldal). A bronzkorban Nyugat-Európában megjelennek a kelták, rátelepedve az őslakosságra. De a mai Magyarország területén a korai itáliai nyelvet beszélők csoportját jelzi be a 84. oldalon A Tisza és Maros között egy Kárpát-Duna-i csoportot. Engem az egészben csak egyetlen dolog zavar. A neolitikumban már szépen és érthetően irogat az ember. Nagyon sok szakember nyugodtan olvassa a több tízezer éves írásokat. Az ábécé egyforma. Miért változik a nyelv? A másik, hogy a Pannon-medencében élő korai itáliai nyelvet beszélők kik voltak? Ugyanis egy évvel ezelőtt az olaszok idegrohamot kaptak dr. prof. Alinei, utrechti nyelvész könyvétől. Ez a nagyon komoly tudományos címekkel és egyetemi pályafutással rendelkező értelmes ember se többet, se kevesebbet nem állít, minthogy a mai olasz csizma első, számottevő civilizációval rendelkező lakosai a Pannon-medencéből származtak, innen húzódnak le. Nyelvük azonos azzal a nyelvvel, amit Magyarország mai lakói beszélnek. A magyarok VI. Világkongresszusán beszámolt kutatásairól, és az volt a csodálatos, hogy a hivatalos történészek, a magánkutatók egyaránt tökéletesen értették miről is beszél. Tudniillik ezt mi mindannyian tudjuk már rég, csak betegesen szerények vagyunk.

Mi is az, amiről tudunk? Az első, hogy ezek a területek, melyeknek a közepe a Pannon-medence, azóta lakottak amióta két lábon jár az ember.

A második, amit tudunk, hogy valakiknek ez erősen bántja a csőrét.

Valahogy úgy képzeli el – és nagyon helyesen -, hogy az ősember, ha ma feléledne, úgy köszönné, hogy „Jó reggelt, komám!”

Ettől a meglepetéstől akarnak „megóvni” minket.

Az érthetőség kedvéért nézzük meg egy szlavóniai származású őslénytani életútját. Kadic Ottokár 1876-ban született. 1900-ban doktorált a müncheni egyetemen, ahol az őslénytani gyűjtemény gondnoka lett. Arra a hírré, hogy Horvátországban őslénytani leletek kerültek elő, visszatér, de végül is 1906-tól a Bükk barlangjainak a feltárására kap megbízást. A Szeleta barlangban a pleisztocénben élt ősember nyomára bukkan. Hogy érthetőbbé tegyem, ez a korszak 1,8 -1 millió évvel ezelőtti életet jelenti. Ekkor már ismerjük a homo sapiens archaicus vagy homo erectus, magyarán a mai ember nagyon régi formáját. Kadic a rengeteg barlangi medve csontot tűzhely mellett találja, rajtuk törések, kopások. A következő év tavaszán Bécsben a császári és királyi múzeum szakemberei meggyőzik, hogy

nincs igaza. Erről rögtön az jut eszembe, hogy 2003 tavaszán a televíziók világgá kürtölik a hírt, hogy bécsi régészek a Szent István dómban magyar régészeti leleteket találnak. Három napra rá jön a cáfolat, hogy az nem is magyar volt, s talán a régészek nem is mondták. Még mindig így félünk a magyaroktól? De a horvát szakember nem követi Jellaschich nyomdokait, és csak ásogat a barlangban. Az egymillió éves rétegekből végre előkerül 40 darab pattintott kőeszköz. Persze Kadic rögtön Bécsbe utazik, de ott dr. Hugo Obermayer kijelenti, hogy ezek nem valódiak. Úgy néznek ki, mint-ha nemrég készítették volna őket, mert hiányzik róluk a patina. A következő évben egy megbízható nevű antropológus, Hillebrand úr kerül melléje, hogy ezt az izgága horvátot visszafogja. Ez a szép osztrák nevű úr legelső ásatásánál a Balla barlangban egy gyerekcsontvázat ás ki. Neki is az orrára vernek, mert rögtön kijelentik, hogy egy elkóborolt cigánygyereket talált. Régi fajta lehetett, mert a modern kormeghatározó eszközök szerint 12000 évvel ezelőtt került oda. 1911-ben Tübingiában ülésező nemzetközi őslénytani nagygyűlés igazolja a leletek valódiságát, kiemeli azok tudományos fontosságát és a használt ásatási módszerek mintaszerűségét.

A Szeleta barlangban 1603 darabot találtak. A Háromkúti barlangban egy szépen megmunkált szakócat. Büdös-Pestnél neolit korú női csontvázat, valamint egy feltehetően szerszámkészítő műhelyt. Ugyanilyen műhely kerül elő a puskaporosi kőfülkében. Ugyanitt neolitikumi cserépedényeket is talál. A Szinva-szorosban az első próbagödörnél már számos kőeszköz és barlangi medvecsont kerül elő. Egy komolyabb ásatásnál nagyon sok cserép, zerge maradvány, és ebben a korba ritka kőszáli kecske csontjait találják. Miután a mennyiséget is megtudtam, véleményem szerint a barlang környékén lakó ősember a kecske háziasítását már nagyjából sikeresen megoldotta, s a kőszáli kecske is a próbálkozásai közé tartozott. Erre lehet, hogy sokan felhördülnek, de aki ismeri a vadkecskéket, az tudja, hogy mindig is a legnehezebben vadászható állatok közé tartoztak, és nem járnak rajokban, mint a szardínia. 1932-ben a Bükkben Neander-völgyi ősember állkapcsát találják. A mennyezetről lehullott nagy kőtömbök jól megzavarták a telepet, ahonnan még előkerül egy idősebb nő és egy hat év körüli gyerek csontváza. Itt is rengeteg volt a kőszáli kecskecsont. A Kecskés-gályai barlangban szintén kőeszközöket és állatcsontokat találtak. 1950-ig ásott, több megszakítással. 42 barlangot vagy sziklaüreget tárt fel Kadic csoportja. Bárhová ment, mindenhol aránylag dús leletre talált.

Gyakorlatilag egyetlen ember munkája bebizonyította, hogy mióta ember van a Földön ez a terület sűrűn lakott volt. Mert ne várjuk azt, hogy belenyomjuk az ásót a földbe, és rögtön előbújik egy egymillió éves ősember, amint épp sörözget. Egemillió év alatt a felső rétegek százezerszer is változást szenvedtek. Azon kívül Angliától Szibériáig nagyon későn jelennek meg az eltemetett emberek csontváza. Úgy néz ki, hogy elégették őket. Az urnák sokkal korábbiak. A két temetkezési forma még az úgyne-

vezett honfoglalás után is él például a magyaroknál. Az idegenben meghalt testét elégetik, és csak hamvait viszik haza.

Belépve a www.Aquincum.hu honlapra az őskőkor címszó alatt a következőket olvashatjuk: „Budapest térségében először a középső őskőkor időszakában (Kr. e. 100000-40000 körül) jelent meg az ember.“ Érdekes megállapítás a fentebbieket figyelembe véve. Azonban néhány elég fontos adatot is közöl. Európa első bányászati emlékééről ír, mely a Farkasréten, a Denevér út fölött nyíló völgytekő oldalából került elő, ahol őseink kovácsolt bányásztak. Ír a Lovason előkerült festékbányáról, és néhány kőbányáról az ország területéről. A homo sapiensnek tulajdonított spanyolországi, franciaországi barlangrajzok, a willendorfi Vénusz mellé felsorolja az Istállóskői barlangban talált csontfurulyát. A 6. évezredtől a nagy kiterjedésű középeurópai körbe tartozó vonaldíszes kerámiát mutatja be, valamint a házak között oldalt fektetett zsugorított temetkezést, amely létezik ugyan, de mégis inkább a hamvasztásos temetés jellemző a korra. Bemutatja „...emberi arccal díszített edények készítésének szokása, amely ebben az időben egy hatalmas területen, Dél-Németországtól Anatóliáig terjed.... A Dunántúli középső új kőkor házai nagyméretű cölöpkéből és tetőgerendákból épített házak voltak, a maihoz hasonló nyeregtetővel. Fontos jellemzőjük, hogy alakjuk a kultúra hatalmas elterjedési területén – a párizsi medencétől a Dnyeszterig – meglepő hasonlóságot mutat. A házak belső osztással is rendelkeztek, így minden épület három, közel egyforma alapterületű részből állt, melyek a bennük lakó emberek szállásul, raktárként és az állatok elhelyezésére szolgáltak.“ Ha visszapiantanunk az idézetre, látjuk, hogy a Budapest és környékén található eszközök, házak a párizsi medencétől a Dnyeszterig egyazon kultúrát képviselnek. Tehát a Duna és folytatásai, mint az emberi civilizáció összekötő útjai nagyon is működtek. A rézkort elemezve a cikkíró megállapítja, hogy a mezőgazdaság és az állattenyésztés a korábbinál is nagyobb szerepet kapott. „A kőeszközipar töretlenül folytatódott tovább...“ Sőt újabb bányákat tárnak fel. A zsugorított temetkezés továbbra is megtalálható, és megjelenik a tűzdelt, barázdás díszű keramika. Ennél csak azért ragadtam le, mert jellegzetes terméke a Kukutén-Erősd-i kultúrának.

„A rézkor utolsó szakaszában a badeni kultúra népcsoportjai telepedtek meg a Kárpát-medencében, így Budapest területén is. A kultúra létrejöttében a középső rézkori népelemek maradványai mellett, a Pontus-videki gödörsíros kultúra (gödörsíros kurgánok népe) beszivárgása, valamint égei és észak-nyugat anatóliai kora bronzkori kultúrák hatásai játszották a főszerepet. A Rajna, majd a Duna-völgyén keresztül érkező Harangedény-Csepel-csoport népcsoportjai egyedülálló leleteket hagytak az utókorra.“

Néhány évszázad múlva a somlyói telepünkön ásogató régész meg fogja állapítani, hogy itt hong-kongi meg németországi telepések laktak,

ugyanis egy nagy gödörbe rossz tévékészülékeket és fuldai gyártmányú gumiabroncsokat dobáltattam, amit a földgyalu betakart. De Portugáliában székely telepeket fognak találni, mert évek óta hetente kimegy egy kocsikaraván az udvarunkról, fából készült házakkal. De attól még senki sem állítaná ma, hogy minket lerohantak Keletről és Nyugatról, mi meg ijedtünkben Portugáliáig szaladtunk. Mióta ember van a Földön, ismerjük a kereskedelmi utakat, melyek hosszában-széltiben átszelik Európát, Ázsiát.

A középső bronzkorban hirtelen megnövekszik a temetők, tehát a lakosság száma. A régi temetőket tovább használták, tehát a lakosság folytonos. Megjelennek az erődített helységek, szinte másfélezer évvel később, mint a Kárpátoktól keletre. Tehát megjelent a háború, amelyben a helyi lakosságnak védekezni kellett. Budapest területén, a Dunakanyarnál, a mostani szlovákiai területeken sűrűn lakott települések, fejlett bronzparral és nagy térségekre kiterjedő kereskedelmi kapcsolatokkal rendelkező népesség jelenlétét igazolja a feltárt egységes fém és kerámia anyag. Mind nagyobb számban jelennek meg a magaslati erődített telepek, például Gellért-hegy, a budai Várhegy, Pomáz-Kőhegy, és egy helyen nagyobb mennyiségben elrejtett bronzkincsek. A sírokban megsaporodnak a bronzleletek. Nem szóltunk arról eddig, hogy a temetkezéskor, ahol nem hamvasztásos temetkezéssel találkozunk, madártojásokat találunk, mely a termékenység hitével függött össze.

A fentiekből láthatjuk, hogy ha valaki komolyan beleakasztott egy ásót Pannónia földjébe, mindenhol őskőkori, csiszolt kőkorszaki leleteket talált. Több mint egymillió éve él itt az ember. Azonban az ásatások eredményei imitt-amott jól el vannak raktározva, s egy-egy szakdolgozat bürökbe mártott kesernyés megjegyzései mellett találkozunk velük. Mintha nagy hiba lett volna az ősemléknek itt laknia. Múzeumigazgató koromban egy nagyméretű őstörténeti kiállításához nem volt elég a raktáranyag, és a moldvai Piatra-Neamt-ról egészítettük ki. Még a legjobban képzett szakemberek sem vették észre a különbségeket, így aztán a kölcsönként anyagok talpára cédulát ragasztottunk, hogy vissza tudjuk adni. Erre felfigyelve számtalan múzeumban találtam ugyanazon anyagokat, csak épp más és más kultúra neve alatt. Eszembe jutott, hogy kezdő tanár koromban egyik barátom kis robogóval körbe vitte a tenyérnyi gyergyói medencén román anyanyelvű barátnőjét. Minden faluban megálltak, s a zeneszakos nő érezte, hogy falvanként másképp beszélnek az emberek. Barátom, aki vicces fiú volt, elmondta a falvak ragadványneveit. Mikor visszatértek, a nő a jegyzetfüzetét rendezgetve csodálkozott, hogy milyen érdekes, hogy egy ilyen kis területen annyi nép él. Kezdte felsorolni: andoc morjolt, sausteies, surlo poros, gusas. Gyergyóremetétől Szentmiklósig a gúnynevek a következők: ondok morzsolt, sóstejes, surlóporos, gusás. Tessék visszapillantani a román helyesírással leírt magyar kifejezésekre. Latin betűkkel vannak. Nahát így kell rágondolni a kőkorszak Európájában nyüzsgő népekre.

Ahogy Gyuri bácsi mondaná: „Százféleképpen beszéltek, de mind magyarul.“

Nagyszámú településeik voltak. Hogy bizonyosságot szerezzek, átmentem a hegyeken és beállítottam a piatra-neamti múzeumba. Dr. Georghe Dumitroaia régész igazgatót arra kértem, hogy elbeszélgethessek néhány órára a legfiatalabb munkatársával az általa kinevelt régészek közül. Preoteasa Constantin, a történelemtudományok licencével rendelkezik, és kitűnő régész. Sovány, kopott, égőszemű, lelkes fiatalember. A románon kívül egyetlen egy más nyelvet nem beszél. Hál'Istennek, mert még nem tanulta meg, hogy tartsa a száját. Szakterülete elsősorban az őskőkor. Furcsa kérdéseket tettem fel, mire annyira fellelkesedett, hogy órák múlva is rakta elémbé a tárgyakat, fényképeket, térképeket. Röviden összefoglalva a következőket mondta.

Őseink nagyon okos emberek voltak. Falvaikban kör alakban telepítettek a házakat, köztük járatokat hagyva az állatoknak. Nagy faházakat építettek. Egyik felében lakott a család, középen a háziállatok, és a másik felében raktározták mindannyiuk számára az élelmet, mezőgazdasági eszközeiket, járműveiket. Pillantsunk csak vissza a pannóniai élettérről írt beszámolójára a budapesti régésznek. Szó szerint ugyanígy írja le a házakat. Ezt a formát ma is megtaláljuk a moldvai falvakban. A települések egymástól félnapi járóföldre lehettek, köztük egy-két kilométeres erdősávval, amelybe tilos volt bemenni. Ezt a fogalmat nemrég még Székelyföldön is ismertük, a tilalmas erdők néven. Amiután a természet észrevehető károsodást szenvedett, elhúzódtak a vadak, kevesebb lett a folyókban a hal, a földek termékenysége csökkent, az egész település felkerekedett, egy másik helyen felépítette faluját, s miután átköltözött, az előző települést felégették. Megjegyzésemre, hogy biztos kevesen voltak, hevesen rázta a fejét. „Millió nagyságrendű lakosságot tudtunk kimutatni. Temetőket eleinte nem találtunk, mert úgy néz ki, hogy halottaikat elégették. De nem találtunk sehol védműveket sem. Az emberek nem háborúztak. A természettől sem féltek. Csodálatos minőségű kerámiát állítottak elő, melyet a mindennapi használaton kívül kultikus célokra is használtak.“

Nézegettem a kerámiákat. Fiatal, csinos lányok a tűz őrzői. Nagytestű asszonyok az anyaság szimbólumai. A „majom ősember“ olyan díszített kerámia kanállal evett, amit manapság csak kínai dísz tárgyként ismerünk. Minden házban kultikus sarok volt. Amit ott láttam, olyan hatással volt rám, hogy azóta már nem keresem, hogy hol volt az Éden és az Aranykor.

Ezután tudatosan kezdtem érdeklődni, s kiderült, hogy szinte Szibériáig tartott ez az édenkert. Amikor Nyugat felé kutattam, ott is ugyan ezen kultúrára találtam, sőt a belemagyarázásokat félretéve ezen kultúrák szinte hajszál pontossággal azonosak. Ha az eddigi történelemfelfogásunkat megtartjuk, akkor úgy néz ki, hogy időnként megjelenik a világon egy új ember, az elpusztítja a többit, rátelepedik és uralkodik. Senki sem gon-

dol arra, hogy kereskedelmi utak léteztek. Vidékenként van egy-egy árnyalatbeli eltérés a használt eszközök divatjában, de a technikai ismeretek azonosak. Európában is ugyanaz a társadalmi szervezés élt, mint amit bemutattunk Keleten. Önálló egyének, települések, vidékek, melyek azonban közös törvényeket hoztak létre, tartottak tiszteletben, egyazon Istent imádtak. És ez egész Euráziát átfogó méreteken. Ugyanazt a nyelvet beszélték százezer éveken át. A mai nyelvcsaládok szétválása valahol az őskor vége felé kezdődhetett, és sietette a nagyméretű állattenyésztés megjelenése. Mindezek központja valahol a Turán és a Pannon medence környékén lehetett, semmiképp se más vidékeken, mert az éghajlati, földtani tényezők itt voltak a legkedvezőbbek. Hogy ez mennyire igaz, majd bizonyítják a bronzkor idején megjelent eszközök, kereskedelmi utak helye és iránya. Mert a bronzkor a maga nagy birodalmaival nem a semmiből csöppent közénk.

A kőkorszaki ember tüzet gyújtott, háztartási és termelési célokra használta, bányászott, kereskedett, épített és nagyon közel állt a természet alsó és felső szintjéhez egyaránt. Számára nem volt érdekesség, ha megpillantott egy rókát vagy őzet, sem az ehető vagy gyógynövények lelőhelye. Ez volt a mindennap. Ha fejét felemelte a csillagos ég épp oly közel állt hozzá, mint a lába alatt levő növényzet. Ismerte a csillagok járását. Felállította az égöveket (zodiákus). Jól tudta, hogy mikor melyik csillagképben jár a Nap, és ehhez igazította kultikus tevékenységét. Különbőség, elzárkózás, nyelvi és természeti akadályok nélkül cseréltek egymással ötleteket, árut, kultúrát. Ami a legjobbnak bizonyult az hihetetlen rövid idő alatt általánosult. Nem voltak határok, védővámok. Bárhova jutott az ember saját falujából, mindenütt otthon volt.

Ez az a terület, amely kitermelte az embert. Innen indul útjára a világ négy tája felé, hogy később fajonként, nyelvcsaládokként különválva találkozzunk utódaikkal. Csak emlékeztetek, hogy az „ősemlék” hegyeket hordott el, sziklák csúcsára csillagvizsgálókat, kultikus központokat emelt. Ezeknek korát is „felírta” jó nagy betűkkel, amikor úgy helyezte őket, hogy a Sárkány és a Hattyú csillagkép tárul elénk a térképen, miután bejelöltük ezen magaslati pontokat. Hatalmas sziklákból halat, lovat, malmot, szfinxet, égiszerű emberformákat faragott ki, és itt hagyta számunkra. Ha majd egyszer „szemünk” lesz, lássuk is meg. Az erdélyi Kárpátok tele vannak ezekkel a csodadolgokkal. Máshol két követ ástak a földbe, s ez ma világ-turisztikai szenzáció. Nekik van igazuk.

A kőkorszakban ezek az emberek népesítették be a világ összes szárazföldjét. Mikor az európai ember később találkozik velük, technikai szintjük a csiszolt kőkorszak, kora bronz. Érthető. Kiszakadtak ősi gyökereikből, ahol mindig kipattant egy-egy bogár valaki fejéből, s ez vitte tovább, fejlesztette az emberiség technikai eszközeit. Az újat tudatosan terjesztették. Ma is így van, még ha más formában is. A területileg számottevően szétraj-

zó népesség nyelvjárásaiból kialakulnak a mai nyelvcsaládok. Magát az elvándorlást se úgy képzeljük el, hogy a Turánban elhatározták, hogy most vándorlunk, s aztán meg se álltak Amerikáig vagy Ausztráliáig. Ha megjegyeztük a Preoteasa Constantin által leírt életformát, hogy bizonyos idő után másfele telepedett a lakosság, hogy időt adjon a természetnek az újjáéledéshez (regenerálódás), rögtön érthetővé válik a miként. A települések felkerekedett lakói olyan irányba indultak, ahol nem zavarták senki életterét. Ezt az érdekes szokást megtartják távoli új hazájukban is. Sokat töprengenek a tudósok az amerikai indiánok furcsa szokásán, hogy hatalmas kővárosokat építenek maguknak, majd minden látható ok nélkül hirtelen eltűnnek onnan. De miért? És mennyi idő kellett az ősöknek, hogy benépesítsék az egész Földet. Valamivel több, mint nekünk, akik az elmúlt négy évszázadban rátelepedtünk az ősi civilizációkra, mint a spanyolnátha. Évtízezredekkel korábban odatelepedett testvéreink hamar rájöttek, hogy a gazdag rokon számukra pusztulást jelent.

5. A BIRODALOM ÉS KÖZPONTJA

Az emberiség ezelőtt 7000 évvel még nem ismerte az erődített településeket. Óvakodtak attól, hogy tönkrementek a természet rendjét, és megzavarják egymás életterét.

A bronzkor az, amelyik létrehozza a nagy államokat, határokat. Eddig a bronzkort a Kaukázusból származtatták. Baráth Tibor volt az első, aki kijelentette, hogy a Pannon-medencében találják fel a bronzot. A legutóbbi kutatások, köztük a saját bányatörténeti eredményeim is, arra vezetnek, hogy a legelső ismert rézbányák, melyek feldolgozó műhelyei hamar átalakulnak bronz előállító műhelyekké, a Kárpátokban jelennek meg. A Keleti-Kárpátok Balánbányától Nagybánya, majd attól a volt Szovjetunió területére elnyúló nagy tellérei, felszíni kibúvási szinte kínálták az alapanyagot. A kukutyini-erőrdi kultúra magasfokú kerámia előállítási technológiája az előfeltételeket. Ismerték a kemencéket, a tűz szabályozását a kemencékben, a legjobb tűzelőanyagot. Ezen kívül már csak azt kellett tudniuk, hogy másképp helyezték el a szellőző nyílásokat és a rézolvasztó kemencénél kifolyó rést hagyjanak, amit agyagkolbászból készített lappal kellett befedni. Egy kerámikusnak ebben semmi új nem volt. A korai Vinca periódusban már Belgrád közelében, majd nemsokára a Pontus, Kubán vidék és a Kaukázusban jelennek meg a bronzközpontok. Az a jelenség, hogy a rézcsákányok jelenléte mennyiségileg és hely szerinti elterjedése szempontjából a Kárpátokban a legszámottevőbb, azt bizonyítja, hogy itt „stag-

nált“ a rézkor, és innen robban ki a bronzkor a világ különböző pontjaira. A görögországi, folyamközi, egyiptomi, nyugat-európai bronz Fritz Schachermeyr szerint a bükki, tiszai és a tordosi műveltségek egész erős hatását tükrözi. Mesterházy Zsolt a vonaldíszes kerámia szétáramlásának útjával, a gödörsíros temetkezések elterjedésével nyomon követi az ómagyar palócok elvándorlását a mai Görögország területére, ahol később pelazg név alatt találkozunk velük. A bronzkorban már kimutatható, hogy a Kárpát-medencéből kisugárzik, a mai Ausztria és Csehországon kívül, Lengyel-, Morva-, Német-, Francia-, Horvátország, Írország és a Brit Szigetek, a Balkán, Románia, Ukrajna területére, ahol egy egységes műveltséggel találkozunk. Ez megnyilvánul első szakaszban a vonaldíszes kerámiában, később a réz-, és bronzkori leletek azonosságában. Én még hozzátenném, hogy a későbbi nagy sumér kultúra szülőhelyét is itt kell keresni. A kukutyini, bodrogkersztúri, péceli temetkezéseket Gordon Childe később az Ūri királysírokban és a majkopi kurgánokban jelzi. Itt jelenik meg először a bikakultusz, amely majd Elő-Ázsiában hagyja jellegzetesebb nyomait, de ahogy a Kárpátok furcsa alakzatait leíró fejezetemben jeleztem, nemcsak Fönícia és Káarthágó, hanem a mai Székelyföld is a Baál-kultusz egyik jelentős központja volt. A sztyeppékről eredő szekérrel is bajban vagyunk, mert a budakalászi és szigetszentmártoni leleteket régebb i. e. 2000 tájára időzítették. Götz László a péceli műveltséggel együtt rangsorolja. Ő i. e. 4000-re teszi, de végül kiderült, hogy ezek 6000 évesek. Miért fontos ez az évezredek licitje? Azért, mert akkor innen indult ki a szekér is, mint közlekedő eszköz. Ilyenformán a Kárpát-medence, mint Európa közepe, az emberi műveltség központja is volt. S ez nagyon is természetes, logikus. A világ négy tájáról itt kereszteződnek a kereskedelmi utak. Tehát minden újdonság először ide érkezik. Össze lehet hasonlítani, könnyű fejleszteni. Érdemes tovább vinni, mert jobb áron lehet elcserélni, gyakorlatilag eladni.

A bronzkorra jellemző a temetkezések kultikus jellegének nagyon erős hangsúlyozódása. A túlvilág és az evilági lét szinte összefonódik. Az egész Magyarország, Moldva és attól keletre eső területek (csak arról írok itt, amit személyesen láttam életem folyamán) teli vannak kurgánokkal. Például a Dunántúl Zirc-Alsómajor, Farkasgyepű.

A kommunizmus idején a jászvásári pártiskola egyik tanára a hallgatóktól azt kérte, hogy írják össze a saját helységük határaiban található kurgánokat, amit ezen a vidéken movila-nak neveznek. Egy év alatt több mint 27000 kurgánról kapott beszámolót, de aztán valaki megmagyarázta az elvtársnak, hogy fejezze be. Magyarországon sincsenek érdemlegesen átkutatva ezek a dombocskák. Sőt a magyar nyelvterületeken igyekeztek legendákat kötni hozzájuk, amelyek sokkal későbbi keletkezésről szólnak.

Megjelennek a ház alakú urnák. A Pannon-medencéből délre húzódott etruszkok csodálatos sírkamrái a mai napig a régészet gyöngyszemei közé tartoznak. Értékükben vetekednek az azonos típusú egyiptomi sírokkal.

De ugyan ilyen urnás halomsírba temetkeztek a kelták, akiknek nyelve ugyanolyan ragozó volt, mint az etruszkoké, karthágóiaké és nem utolsó sorban az ómagyaroké vagy a szkítáké.

Ezeket a megállapításokat Mesterházy Zsolt honlapját olvasva vetettem papírra, azért, mert sokan egész más véleményeket hangoztatnak. Ha folytatjuk a sort, a cimmereket, az ionok (akik nem görögök, hanem jászok) sőt a trákok is ragozó nyelvet beszélnek, és Mesterházy ide sorolja az illireket is.

A mükénéi leletek Kárpát-medencei származását, sőt Trója, a hettiták vagy más ókori kultúrák kirajzását is ide köti. Csak azért írom le, mert bármennyire is ragaszkodom Mesterházy Zsolt-hoz, mint emberhez, én ezeket tőle nem hallottam, mégis egész más utakon ugyanilyen következtetésekre jutottam. Vele párhuzamosan.

Összehasonlítja a Kréta-Mükéné-i bronzkori leleteket a Dunaújváros melletti leletekkel, eszközöket, öntőmintákat, ékszereket mutat be. Amellett, hogy szinte azonosak, Európa más helyein is megtalálhatók. Például a rimaszombati díszes függő a nyugati kelta ékszerekben. Szinte teljes skálájú eszközöket lengyelországi, szászországi, brandenburgi anyagokkal összehasonlítva, szinte az az érzésünk, hogy egyazon műhelyből kerültek ki. A késői bronzleletekben a magyarpécskai bronzkincs eszembe juttatja a műhelyek minőségi munkáját. Először az etruszk fémedényeknél figyeltem fel arra a magas technikai tudásra, mely korunkban is nagyon jó szakembert követel, eszközöket, anyagot és időt, ha valaki ilyent akar előállítani. Nemsokára rá a hun üstöknél, majd a kukutyini kerámia minden szakaszánál, és most a Mesterházy Zsolt által bemutatott magyarországi bronzleleteknél találkoztam ugyanezzel. Mit jelez a magas technikai szint? Elsősorban azt, hogy ezek a műhelyek megjelenésük pillanatától állandó kapcsolatban állnak egymással. Évezredek át volt megfelelő anyagi fedezettel rendelkező vásárló közönségük. Mert ki gyártott volna ennyire idő, energia, anyag és munkaigényes darabokat, ha nem tudta volna előállítási árán felül értékesíteni. Az a társadalom, amelyik ilyen termékeket igényel, az élet olyan területén is ezt a minőséget használta, amelyet az idő megsemmisített. Gondolok itt fából, textilanyagból, bőrből készült termékekre. Egy ilyen igényes társadalom biztonságban élt, és értékeit ritkán temették tulajdonosával, mert a családnak továbbra is szüksége volt rá. Ahogy ezektől a központoktól távolodunk a leletek minősége csökken, sőt ezekkel párhuzamosan találunk gyenge minőségű eszközöket, melyeket régészeink „figyelmetlensége“ folytán tényleg azoknak tulajdonítanak, akik hirtelen megjelennek a történelem színpadán.

Fegyverrel meghódították Pannónia területét, berendezkedtek, kultúrát, nyelvet cseréltek s aztán jött egy másik. Írják a történelem könyvek. Ez a hátulsó pár fuss előre gyerekjáték napjainkig az egyetlen magyarázat, ha valahol megjelenik egy új technológia. Bocsánat, van egy másik is. „Előzmények nélkül“ megjelent népesség vagy kultúra stb. Hát igen!

Az ilyeneket valahonnan a gólya hozta vagy a kicsi zöld emberkék.

De fordítsuk komolyra a szót. A Pannon-medence földje a lehető legeszményibb terület volt mezőgazdaságra, állattenyésztésre, halászatra. Tó tavat ért, lápvidéket, kiterjedt száraz területeket. Emlékezzünk vissza, hogy nem is olyan rég csapolták le ezeket. Itt nem kellett öntözéses földművelést bevezetni, mert ahogy a székely mondja: „Szent Péter ezt elrendezi helyettünk“. Bőven termő vidék. Még a kőkorszakban is a legfontosabb alapanyagokat itt bányásszák, és nemcsak a hegyek között, hanem például a Balaton mellett is. A rézlelőhelyek szinte kínálták magukat. Mellettük arany, ezüst. Egy olyan gazdag terület, melynek sohasem volt szüksége egy pár apróságon kívül, mint például a borostyánkő, egyéb érték behozatalára.

Hargita megyében, legszűkebb hazámban, rengeteg bronzkori kincs került elő. A székelykeresztúri múzeumban őrzött karperecek, fibulák nagyon korai, apajogi (patriarchális) jelleget mutatnak. A Csíkszentkirályon előkerült leletek, melyet most a bukaresti múzeumban őriznek, korai mediterrán jellegükkel tűnnek ki. Mesterházy Zsolt írja „a cőfalvi aranykorongok formai előzménye az Égeikum felé mutat; az Erdélyből származó, bikafejekben végződő karperec korai előformája a Kaukázus vidékén is megtalálható, a bikaábrázolás egyidejű – bár más jellegű – párhuzamai a kréta-mükénéi kultúra területén gyakoriak; a magyarországiakhoz hasonló egyidejű plasztikus arc-, illetve kézábrázolást eddig csak Kisázsia területéről ismerünk (Trója VI).“

Ez korábban is feltűnt már a szakembereknek, ezért hívta Torma Zsófia Schliemannt az erdélyi ásatásaihoz, hogy trójai kisugárzást talált. A modern régészet atyja ott helyben megállapította, hogy a trójai kultúra elődjét találták meg. Ha kiterítjük a görög edények mintáit, s az évezredekkel korábbi Pannon-medencei mintakincseket, kétségünk sem marad, hogy mi honnan származik.

A bronzkorban szabályszerűen tömeggyártásra berendezkedett műhelyek sorát találjuk. Érdekes ezek nyersanyag ellátása. Mert nemcsak a bányák környékén létesülnek. Azon kívül a termékek hamar terjednek. Például a balánbányai rézeszközökből csak néhány darab került elő Csíkszentdomokos határában, de annál több a mai Háromszék területén. Enyhébb éghajlatú termékenyebb vidék, ahol a lakosság számaránya sokkal magasabb volt, mint a csíkiaké. Moldvában megmutatták azokat a kétarasznyi hosszúságú, téglalap alakú rézrudakat, melyet nyersanyagként szállítottak oda, szerintük a nagybányai, szerintem a balánbányai réztelepekről. Az ómagyar bronzeszközökkel teli van Európa. Nagy területen gyorsan megjelennek. Ez komoly gondokat okoz Mesterházy Zsoltnak, aki kereskedelmi főiskolát végzett és másképp látja az áruforgalmat, mint mi. Felteszi a kérdést, hogy mi volt az alapja e hatalmas méretű kereskedelemnek. Pénz még nincs. „Csakhogy aranyból is Ó-Magyarország bányái lát-

ták el Európa jelentős részét! Saját aranyunkért exportáltuk volna a bronzot másoknak? Ezt azért mégsem gondolhatjuk komolyan. Cserekereskedelem? Mire volt szüksége a bronzkori Ó-Magyarországnak? Só, réz, antimon, bronz, arany, ezüst, fa, élelem, állat, technológiai tudás, ami fontos lehet, volt itt rogyásig.“ Említi, hogy van néhány egyiptomi és más déli szórványleletünk, de más ellentétel még nyomokban sincs. Azt a következtetést vonja le, hogy itt „...nem kereskedelem zajlott, hanem a kárpáti magyar nép természetes továbbterjedése...”

Stuart Piggott szerint az urnamezős temetkezési módot a Kárpát-medencében találták fel, és két évszázad leforgása alatt az olasz csizma orrától Lengyelorszáig, a mai Németországig, Svájcig mindenütt megjelent. De a bronzkori leleteinkhez nagyon hasonlóak a műkénéi, krétai, föníciai de a Nyugat-Európában fellelhető bronzleletek is. Mi lehet az oka? Azonos technikai eszközök nagyméretű elterjedése. Azonos díszítő minták, temetkezés. És mindez a legrégibb időktől tökéletes folytonosságot mutat. Az időközben köztünk élő keltákról kiderült, hogy ragozó nyelvet beszéltek.

Közkézen forgó történelemkönyvekben ezen hosszú korszak idején itt olyan jövés-menés volt, mint a Móricz Zsigmond körtéri metrónál csúcsforgalom idején. Népek jöttek, népek mentek, jól elkülöníthetően itt hagyták nyomukat. Mintha az egész emberiség azzal szórakozott volna, hogy a Pannon-medencében fogócskázzon, bújócskázzon és elhagyja holmijait. S ezek mind-mind indo-európaiak voltak. Egy néhány éve ez az indo-európai jövés-menés óriási törést szenvedett. Egyszerűen nem lehetett érdemlegesen bizonyítani. A 19. század elején kitalált nagy mesék ideje lejárt. Megpróbálták az illir mese átköltését, majd ez is szép csendesen elnémult. Itt újból Mesteházy Zsoltot idézem: „Az 1999-ben először angolul, majd 2000-ben németül is közreadott nagyszabású Dumont Történelmi Világatlaszban (35) már nem szerepel az indo-európai illetve az indo-germán kifejezés! Senki sem vonul már sehová, elfogytak a diadalmas bevonulások is. Az indo-germanizmus nyugaton is csendesen kimúlt, és ugyan úgy elfelejtik, ahogyan az indo-európai nyelvészet rettenetétől ők maguk szabadították meg a világot.”

Sajnos ez még nem ért el hozzánk, mert a fiatal régészeket valahol oktatják. Már jól középkoron felül vannak, mikor rájönnek a saját maguk által feltárt anyagokból, hogy valami nincs rendben. De akkor már elkötelezettek. Ha valaki mégis kiugrik, elkezdik szidni, megpróbálják lejáratni, munkáját akadályozni. De mi lehet az, amit ilyen bonyolult eljárásokkal titkolni kell, dajkamesékbe burkolni a történelmet, és elsősorban a magyar, valamint a vele rokon népek történetírását mindenáron irányítani?

Se több, se kevesebb, minthogy a legrégibb időktől a római terjeszkedésig, sőt a tatár és török betörésekig létezett egy európai Egyiptom, melynek középpontja a Pannon-medence volt. Egy óriási, lehet hogy nem központosított, de minden jel arra mutat, hogy nagyon is központosított

birodalom. Határai a mai Brit-Szigetektől Ázsiáig terjedtek. Ez az óriási birodalom úgy i. e. 5000-től állandóan csökken. Megjelenik Kína, India, Egyiptom, Mezopotámia később a görögök, majd a rómaiak. A környék lakossága eleinte barátságosan fogadja, például a görögöket, latinokat, de később, mikor azok hódítóként lépnek fel, vonalakat húznak számukra. Ilyen a pártusok folyója, melyet nem volt szabad átlépnie a légióknak. Vagy a Keleti-Kárpátok vízválasztója. A légiókat nem engedték a szent hegyig, tehát a Hargita oldaláig. Északon a szászok, germánok, nyugaton a kelták, gallok kemény ellenállást fejtettek ki a betolakodókkal szemben.

Vírus az őskori népek között

Hogy miért jelennek meg a Pannon-medencei fegyverek, technika egész Európában ellenszolgáltatás nélkül, megvan a maga jól meghatározott oka. Mesteházy Zsolt nem találja magyarázatát az áru, illetve a csúcstechnológia szétáradásának. Mai fejjel nem is lehet. Mi mindent úgy képzelünk el, hogy vannak országok határokkal, vámokkal. Ezeknek kormánya, fel vannak osztva tartományokra, megyékre, városokra, falvakra. Mindenütt van egy hivatali székház, az országházától a községházáig, törvényszékek, rendőrségek stb. De ha belegondolunk, hogy még a 19. század elején is Magyarország az az állam volt, amelyben rend volt és nem volt rendőrség, s ezt megértjük, már kezdünk közeledni a valós magyar állapotokhoz. Volt egy szolgabíró. Székelyföldön ezt dülóbiztosnak nevezték. Felült a lovára és az alárendelt területen megjelent a bírónál. Megbeszéltek, hogy milyen törvénysértések történtek, kik követték ezt el, és milyen intézkedést hozott a helyi bíró. Ha valamit nem tudtak megoldani, betyárok, rablók tanyáztak a környéken, a helyi nemesség lóra ült, és felhajtották őket. Ez számunkra idegen, de mikor a western filmekben a lakosság lovascsapatokat szervez és üldözi a bűnözőket, azt már ismerjük.

Minden külső kényszerítő hatás ellenére a 19. század közepéig élő valóság volt Magyarország és Erdély területén az ősi szervezési állapot. Eleinte én sem értettem. Székelyföld történelmét tanulmányozva, és különösen mikor a székely családok történetét kezdtem kidolgozni, számomra is furcsa dolgokat találtam. Például: évente más és más nemzetség szülöttje töltötte be a székbírói, a széksparancsnoki és más tisztségeket. Választással. Kötelező volt a nemzetség, de abból a személyt a székelyek közgyűlése választotta. Ugyanez volt falvakon és az osztrák területi felosztás megjelenésétől a járásokban. Nem voltak székházak. Mindenki a saját házában tartotta a törvénykezéseket vagy a katonai megbeszéléseket. Ezeket pál-

cára rótták, s egy évi levéltár nyugodtan elfért egy közepes túrósdézsában. Később majd meglátjuk, hogy miként tüntették el ezeket a levéltárakat. Név szerint tudjuk, hogy például Marosvásárhelyen, Kézdivásárhelyen vagy akár Csíkszeredában ki és mikor építtette a törvényszéket, a megyeházat. Az érdekesség csupán az, hogy sehol sem korábban, mint a 17. század vége. Gyakorlatilag erre az időre tehetjük a templomok 85%-nak a felépítését, amely a 19. század közepéig tart.

Mi volt addig a magyar vidékeken? A kalandozásoknál figyeltem fel két dologra. Az első, hogy a magyarok sohasem mentek csak úgy úri passzióból, hogy most épp feldűlják a Nyugatot, hanem mindig német főurak hívására szálltak hadba. Ezek a német főurak legtöbbször bajorok (Bavaria, B-avaria, B-avar-ia), szászok vagy saxonok, akik mindig is a latinok ellen és a birodalmi terjeszkedés ellen kemény ellenállást fejtettek ki. Mi nek kellett a magyar beavatkozás? Mert kötelességünk volt segíteni egy olyan eszme és birodalmi szervezés terjeszkedésének megakadályozását, mely számunkra és számukra idegen volt.

Másodszor: miért volt idegen például a római császárság? A lakosság nagy része, sőt a szenátus mindig az etruszkok kezében volt. Kultúrájuk etruszk volt, és nem görög, még a 13. században is. Erre Cser Ferenc akadémikus egy levele adta meg számomra a választ. A magyar-sumér rokonságról írtam neki, amire közölte, hogy a két társadalom szervezettsége még köszönő viszonyban sem volt egymással. Ezt már említettem, de itt kapja meg igazán a helyét Feri bátyánk világos gondolkodása. Azóta rengeteget töprengtem róla, hogy tényleg Székelyföldön minden ember születésétől fogva nemesebb a nemesnél. Faluja határát még a király követe is csak az ő engedélyével lépheti át. Udvaráról ne is beszéljünk. Még a szomszédja sem mehetett be, ha a gazda nem engedte. Felségárulás esetén fejét veszíthette, de birtokait nem. Ugyanis a telkén lévő háza, állatok, fegyverek stb. az övé volt, de nem egyedül. Az egész család tulajdona volt. A föld, amit megművelt, a legelő, ahova kihajtotta állatait, a tízes tulajdona melyhez tartozott. Ezt a tízest nevezgetik a történészek a csiszolt kőkori vagy bronzkori nagycsaládnak. Általában 15-26 család vagyoni közösségét jelentette. Nagyjából rokon családok laktak benne. Ezt onnan következtethetjük, hogy szinte sohase házasodtak a székelyek saját tízesükből. Több tízes alkotott egy falut. A falu tulajdonában voltak az erdők, havasi legelők, folyók, tavak, bikaistállók, kultikus helyek. A falut képviselte az elsőfokú bíróság egy sajátos törvénykezési móddal. A falvaknak volt közös tulajdonuk. Nagyobb erdők, tavak, folyók. Általában egy olyan központtal, melyet legtöbb 4-5 órás lovas úttal el lehetett érni, egy-egy vidék kialakított magának egy széket. Itt voltak a másodfokú bíraskodási helyek, és katonai parancsnokságok. A székely székek közös törvényeket fogadtak el a székely országgyűléseken. Ez bizonyítható, kézzelfogható a magyarság leghagyománytisztelőbb területén. Ide húzódnak vissza a nagy magyar-

országi családok azon tagjai, akik menekülnek az újítások elől. S mivel hogy a székelyek szó nélkül befogadják őket, azt jelentette, hogy ők is székely jogokkal rendelkeztek ott, ahonnan eljöttek.

Egy másik nagyon furcsa helyzet Magyarországon. A nemesség aránya fordított a megszokott európai gyakorlathoz viszonyítva. Hogy Cser Ferencet idézzem: „Európában ez 3-4%, míg a magyaroknál 94-96%.” Erre mindenki fel fog hördülni, hogy akkor ki dolgozott. Mert mi a nemest úgy képzeljük el, mint Pató Pál uramat. Lusta, semmirekellő ember. Gyáva, aki ugyebár elfut. Az egész 19-20. században számunkra kinyomtatott irodalom ezt sugallja. Nehéz is elképzelni, hogy a nemes felteszi az ekét és a taligát a szekérre, s elmegy szántani. De ha utána nézünk alaposabban, nemes emberek voltak a mészárosok, korcsmárosok, szabók és még sorolhatnánk a mesterségeket a paraszton kívül.

Úgy-e milyen csúnya szó a paraszt is? Ma. De ha tudjuk, hogy eredeti értelme a Nap adományával áldozó, már másképp nézünk a mai műszóval földművesnek becézett parasztjainkra. A széles országúton andalogó jobbágy is épp olyan nemes volt eredetileg, mint bárki más. Saját családom történetét tanulmányozva azt látom, hogy egy adott pillanatban tucatnyi férfi a marosvécsi vár jobbágyaként lustrál. Nem tudtam elképzelni, hogy milyen bajuk lett, hisz dédnagyapjuk még Erdély alvajdája és székely őrgróf volt. A család egyik tagja a marosszéki gyaloghadak parancsnoka. Mi lelte a többieket? Kiderült, hogy a jobbágyoknak jobb ágyuk volt, mint a nemesség többi részének. Ugyanis kizárólag valamelyik vár védelmét látták el, ennek minden szükségleteivel. Ezért hadba szállás esetén ők otthon maradtak. Tehát saját ágyukban pihentek. Ugyanezt a jelenséget figyelhetjük meg az összes magyarországi váraknál. A várjobbágyokon kívül még ismerjük azt a nemesi réteget, amelynek feladata a királyi birtokok felügyelete, sőt megművelése volt. Ne higgyük azt, hogy a nemesség s a papság ingyenélő, lanyha, semmittevő népesség volt. Még én is találkoztam gyerekkoromban nem egy olyan pappal, amelyik felrakta a szekérre a mezőgazdasági eszközöket, s megdolgozta az egyház földjeit. Arról nem is beszélve, hogy lovakat, igavonó és más állatokat tartott.

Valahogy így nézett ki valójában a magyar társadalom. Nemességnek, székelységnek kötelessége volt – a legősibb jogszokás alapján – az ország védelme. Az Aranybulláig a külföldi hadjáratokban való részvétele is, de ettől kezdve ez csak a székelység kötelezettsége maradt. A nemesség csak önkéntesen vagy zsoldosként vett részt.

A mozgósítás egy-egy terület bevonásával történt. A „kalandozások” idején csak a nyugati részek hadereje vett részt a katonai műveletekben. A különböző területek egymástól független, a ma már elképzelhetetlen minőségű demokrácián, sőt autonómián alapuló társadalmi csoportok tulajdonai voltak. Általában jelentősebb erdősávok választották el őket egymástól. Sok esetben egyes vidékek között nem volt szekérút. Nem is olyan

régi az az anekdota, amikor a szentegyházi székelyek, akik a Hargita nyugati felén éltek, arra kérték a császárt, hogy átvihessenek egy létrát Csíkba. Ma is mindenki mosolyog, mikor meghallja ezt a furcsa kérést. Igen ám, de Udvarhely és Csík között a Hargita feléjük eső oldalában nem volt szekérút. Az erdő a két széket elválasztó tilalmashoz tartozott. Császári engedéllyel át is vitték a létrát, de keresztben. A hosszú létra előtt kivágták a fákat, amire a székely jogszabály szerint nem lehetett volna engedélyük. A kivágott fák helyén rögtön építették az utat.

Ez a furcsa székely anekdota is megvilágítja, hogy mennyire szigorúan vették a különböző életterek közti határok tiszteletben tartását.

Most tessék elképzelni egy olyan Európát, amely ilyen szuper autonómiával rendelkező területekből állt, és amelyre a később kialakult központosított hatalmak mindenképp igyekeztek rátenni a jármot. Még egy dolgot meg kell néznünk, mielőtt továbbmegyünk. Még a 16. században is büntették azt a nemest vagy székelyt, akinek a katonai szemlén nem volt rendben fegyverzete, páncélja. Ismerjük ezeket a különböző országgyűlési jegyzőkönyvekből. Arról nem is beszélve, hogy valaki ne jelenjen meg az országgyűlésen, ellenőrzésen és különösen a hadbahíváson. Az utóbbit halállal büntették. Ugyanakkor szinte napjainkig a nemes és a székely még a földekre is kötelező módon magával kellett vigye könnyebb fegyvereit.

Egy kis érdeklődéssel azt is ki tudtuk bogozni, hogy miként történt a gyereknevelés. Ahogy a hunokról írják a kínai krónikák, a pendelyben járó kisgyerekek (szinte ovisok) már birkákon lovagoltak. Ahogy rendesen megtudtak kapaszkodni az állaton, valamelyik férfi családtag ráültette egy öreg, csendes kancára, aki szinte nevelőanyja lett a kislegénynek. Az életkori szakaszoknak megfelelően fokozatos hadi kiképzést kaptak. Lovaglás, fegyverek kezelése, a csoport harc harcmódja. De kiderül, hogy a legnagyobb demokráciában sincs egyenlőség. Az úgynevezett lófő, tehát vezető családok gyerekei képzése nem áll meg a többivel együtt, hanem külön megtanítják nekik a nagyobb harci egységek irányítását, a harcmód mellett stratégiát és a területi hivatal elveit. Lépcsőzetes kiképzési szintet kapott a lakosság. Lófők, mindkét nembeliek, fegyverforgatás, nehéz fegyverek használata, harcmód és stratégia. Különösen a nők az élettér védelmére, védelmi rendszerek karbantartására, lakosság menekítésére megerősített pontokra. A köznép mindkét nembeli tagja megtanulja a könnyű fegyverek használatát, férfiak a lovastámadások, nők elsősorban az erődítmények védelmének fogásait.

Idegen támadás vagy más vidékekre való hadbaszállás esetén a veszélytől függően egy tízesből 2-3 személytől a harcosok kétharmadáig terjedhetett a behívás. Egyharmada mindig az élettér védelmére maradt. Mindez, ahogy már többször jeleztük csupán i. e. 5000-től kezdődik. De akkor nagyon hamar kialakul, és egészen későig fennmarad. Például Székelyföldön Mária Terézia koráig, gyakorlatilag a madéfalvi veszedelemig.

Bárki azt mondhatná, hogy rendben. A kínai krónikák írják, hogy a hun gyerekek pici koruktól birkán lovagolnak, leírják a hun tizedeket is, századokat, ezredeket, hadakat. A székelyek hunoknak vallják magukat, de mi köze mindennek a magyar társadalomhoz? Látszólag nem lehet összekötni... Ha nem nézünk szét az utcán, gödörbe lépünk.

A Disney rajzfilm stúdió készített egy filmet a kínai-hun háborúkról. A címe: Mulan. Családunk vakaréka, akinek minden rajzfilmet meg kellett vásárolni, rettenetes izgalommal nézi. Rájön, hogy olyan nevekkel, fogalmakkal találkozunk a filmben, amit a családban már többször hallott. Minket is meghív egy „filmbemutatóra“. Az első részeknél azt hittem nem jól látok. Akkoriban épp a székely hadbaszállás módozatait, a hirtelen, különböző tízesekből összeverődött harcosok összeszoktatásának módszereit, a harcban elesettek temetési szokásait és más ilyen furcsaságokat tanulmányoztam. A rajzfilmen megelevenedett a múlt. Az öreg kínai harcosnak behívót hoztak. Nem véres kardot, mint a székelyeknél, hanem névre szóló levelet. Ez már a tanácsadók túl modern gondolkodásából származott. Az öreg, beteg harcosnak mennie kellett volna, mert ha nem, elveszti vagyonát. Ugyanis nem volt fia, aki felvegye az ősi fegyverzetet, páncélt és hadba szálljon. A törvényeket megszegve elment helyette a lánya. Egy összeszoktató, kiképző táborba került, amely a főhad tartalékaként egy hágó védelmét látta el. Mikor a főhadat a hunok lemészárolják, ők annak ellenére felveszik a harcot, hogy tudják, semmi esélyük nincs az életben maradásra. A film kalandos. De bemutat egy olyan társadalmat, hadi szervezetet, amely a kínaiaknál azonos a későbbi székely törvényekkel, szokásokkal.

Azt is mondhatnánk, hogy a székelység egyedi eset. De ugyanígy szervezték meg például a kozákokat. A különbség csupán annyi, hogy amíg a kozákságot századonként írták össze, addig a székelységet a század fejléce alatt, ahol beírták a százados nevét, falvanként, sőt 3-4 esetben utána tudtam járni, hogy a falvakban tizedenként folyt az összeírás. Nálunk összeírták az összes hadkötelezettet, és mellé jegyezték, ha valaki bizonyos okokból nem szállt hadba. Ilyeneket találunk, mint: bányász, hámos, előző hadjáratban való részvétel, sőt még olyan bejegyzést is, hogy „rókabőrt adott a hadnagynak“. Jó magyar szavakkal: beindul az ügyintézés, megjelenik a vesztegetés. A türk népeknek nevezett rokonaink is használták az ilyen jellegű nyilvántartásokat. És ahol hivatkozások vannak, mindig az ősi jogszokásokat emlegetik.

Az inka birodalmat tanulmányozgattam ugyan ilyen szempontból. Kiderül, hogy ott is a föld tulajdona a tízesek, falvak kezében van, a hadsereg felépítése hajszál pontosan azonos a kínai, japán vagy akár a székely hadsereg szervezéssel. Azon már nem is csodálkoztam, amikor a mongolok titkos történetét olvastam, és ugyanezen társadalmi és hadi szervezeti mód bontakozott ki előttem. Ekkor már piszkált a kisördög, és elővettem a nagy szovjet világtörténelmet, s kezdtem: csiszolt kőkorszak, bronzkor-

szak... Minden államot egyenként végigolvastam. A standard szöveg mellett, hogy ekkor már kialakult az ember ember általi kizsákmányolása, a vezető rétegek gazdagságát a rabszolgák munkája biztosította, mindenhol csak úgy megjegyzi, hogy igenám, de a föld a faluközösségek tulajdonában volt, s ezeket a közösségeket az öregek tanácsa meg a közgyűlés vezette. Az amerikai indiánokról mindezt tudjuk gyerekkori olvasmányainkból. Tehát valahol, illetve az egész Földön, egyforma társadalmi szervezeteket találunk. Kivétel az i. e. 2500 után megjelenő Babilon s a belőle kisarjadó utódállamok, mint Görögország és a latin császárság. A legtar-
tósabb, következetesebb a görög-bizánci központosított állam és ennek utóda, amely őt túlélte. A görög-római birodalom. Keleti felének pusztulása után a nyugati részek veszik át világuralmi törekvéseit. A római császárság idején Görögország lett az alárendelt terület, később a viszony megfordult, s Róma egy elég jelentéktelen településsé változott. Bizánc szerepének csökkenésével Róma szerepe akkor kezd újból felragyogni, amikor a kereszténység központjává válik. Gazdaságilag, haderő szempontjából azonban elhanyagolható tényező volt.

A görög, majd a római terjeszkedési vágy megdöbbenően idegen, és kegyetlenül embertelen volt az eurázsiai népek számára, akik nagyon is tisztelték egymás életterét. Védekeztek is ellene.

A védekező emberiség

A fentiekben láttuk az ősi társadalom gazdasági, később hadi szervezetét. Tudjuk, hogy óriási erőt képviselt. Ha ez így van, miként tudták az aránylag kisszámú görögök, majd később a rómaiak, meghódítani a Földközi-tenger keleti és a Fekete-tenger szinte teljes partvidékét. Miként tudta Róma a Földközi-tengert latin tóvá átalakítani?

Ehhez ismernünk kell az ősembertől a mai emberig az ősi kultuszok híveinek gondolkodását. Ennek a legkirívóbb példája a ma is élő hindu gondolkodó, aki arra is vigyáz, hogy menetközben lehetőleg ne tapossa el rovarokat. Ugyanis minden életforma Földanyánktól, a Nagyboldogasszonytól származik. Minden ami mozog az ő gyereke. A legnagyobb tisztelettel kell viseltetnünk az élet iránt.

A nyugati krónikákból hiányzik, kilúgozták. A keletiekben lépten-nyomon találkozunk azzal a jelenséggel, hogy a szemben álló felek egyike mindig megpróbál békés megoldást találni. Érdekességgént legtöbbször az, aki néhány óra múlva győztesen kerül ki a csatából.

Ilyenek voltak a magyarok is. A régészek nagyon jól tudják, hogy a magyar sírokban a halott kezébe tojástarteszt tesznek, és a harcosok nyergén Nergál fejet találunk. Ki volt ez a Nergál? Enlil, sumér főisten, a Nap megszemélyesítőjének barátja, s az Alvilág ura. Ma a Kaszással is azonosíthatnánk. A fegyvert vonó harcosok nem kérhették a Nagyboldogasszonyt, hogy segítsen megölni a velük szemben álló feleket, mert azok is az ő gyermekei voltak. Ilyenkor Nergállal egyezkedtek, akinek felajánlották az új „alattvalókat”. Másképp önmaguknak is szolgákat küldtek a másvilágra – a megölt ellenséget. De... itt van egy de! Csak abban az esetben kerül az elesett harcos lelke a Tejút csillagösvényére, ha nem támadó gonosz szándékkal szállt harcra, hanem háza, népe, élettere védelmében.

Ez ad magyarázatot egy sor ma megmagyarázhatatlannak tűnő jelenségre. Hogy miért nem vettek részt Nagymagyarország összes hadai a „kalandozásokban”. De ez magyarázza meg azt is, hogy mit keresnek egész Európa területén az ómagyar technológiával készült fegyverek, műhelyek és erős, a Pannon-medence lakosságához hasonló szervezeti formát mutató közösségek. A MAG kialakította a területétől távol eső részeken az erős, védekezésre képes közösségeket, hogy eredményesen fel tudják venni a harcot a hódítókkal.

Mert a hódítási vágy Babilon óta egy percre sem csökkent. Olyan módszerek, politikai és hadi eszközök jelennek meg az ősnépekkel szemben, amire nincsenek felkészülve. Elsősorban a hazugság, félrevezetés, az őshithez hasonló különböző ideológiák, és nem utolsósorban a minden szabályt felrúgó, váratlan, nyers erőszak.

Érdekes jelenségeknek lehetünk tanúi. 2004 őszére meghívtak a magyar védművek témájára szervezett tudományos tanácskozássra. Végigtelefonálom barátaimat, mindenki a Keleti-Kárpátok nyugati oldalától indul az ország belseje felé. Tehát a Magyar Királyság keleti határa a Kárpátok vízválasztója. Kinyílt a bicska a zsebemben, mert a családi hagyomány szerint őseim még Batu kán előtt a moldvai területek vezető családjai közé tartoztak, később innen jönnek át a Bereg-tiszahátra. Miért nem nézzük meg a moldvai és moldáviai várakat is? Gyorsan szakember csoportot kértem fel, hogy szerezzék meg a legrégebbi várak, erődített települések térképeit, leírásait. Voltak olyan kedvesek, hogy néhány nap után az asztalomra tehettem őket. Legnagyobb meglepetésemre, kezdve a háromszéki Erősdőtől a csíki Pálfalváig, a Prut, Dnyeszter menti várakig, és ahogy dr. Gheorghe Dumitroaia régész-múzeumigazgató figyelmemet felhívta, a dél-franciaországi bronzkori várakig szinte egy kaptafára készülő típusokkal találkozunk. Azonban míg a Kárpátokban és a moldáviai területeken levő várak a Nyugat felől érkező támadások kivédésére telepítődtek hajdanán, addig a dél-francia védvárak dél – dél-keleti támadásra-elhárítására voltak beállítva.

Tehát valami baj Európa központját fenyegette.

A dunamenti várak nagy része meg a bal parton található, tehát a folyam északi részén, déli támadástól tartva.

Hosszú időn át az ősnépek feltartóztatták a számukra nagyon is idegen támadásokat, és ne lepődjünk meg arra a kijelentésre, hogy a történelem folyamán sohase sikerült fegyverrel tartósan elfoglalni egy-egy területet. A későbbiekben majd meglátjuk, hogy milyen eszközökkel alakult ki a mai Európa képe, és mennyire ősi a modern civilizáció.

Itt még csak annyit, hogy az ómagyar társadalom Szent István koráig töretlenül fennállt. Azt is tisztázzuk a maga idejében, hogy miért beszélnek a könyvek itt, a Kárpát medencében népvándorlásokról, hunokról, avarokról.

A hit gyakorlata

Az emberiség íratlan és írott történelmének folyamán nemcsak állatot nevelt, földet művelt, hanem szemeit az égre vetette. Érdekes, hogy az ember, akinek nincs a társadalom által megszabott alárendeltsége, „kitalál” magának egy nagy főnököt, akitől féljen. Ilyen bolond még az ősemler sem volt. A kitalálás mögött valami más van, ami a világban egységes. Őseink tudták, hogy végső soron istenünk teremtette őket. Gyakorlati kivitelezését az isten anya végezte. Szellemi fejlődésüket egy földre le-leszálló isteni lény biztosította. Ezekről már többször beszéltünk. Megtalálható a turáni, a kelta, a sumér, egyiptomi, hindu, kínai vallásokban.

Kezembe került Arthur Versluis Indián hagyományok c. kötete. Azzal kezd, hogy az indián vallási hagyomány egy, a hinduizmushoz hasonlóan alapvető világvallást képviselt. Bemutatja, hogy az indián számára az adott szó szent, kötelező érvényű volt. (Ez lett végül a vesztük.) Ez a vonás nagyon ismerős kell legyen a magyar olvasó számára.

Az amerikai indiánokról tudjuk, hogy több rendben vándoroltak át a nyugati földrészre. De alapvetően az egész népesség kelet-turáni származású. Ha csak az Észak-Amerikában élő 72, ma is név szerint ismert törzs hagyományait böngészgetjük, egy olyan kulturális – vallási világgal találkozunk, amely nemcsak a szibériai, hanem a dél-ázsiai, sőt a sumér-egyiptomi szellemi élettel is nagyon azonosítható. Nem is meglepő, ha tudjuk, hogy az utolsó “indián” csoport 1160 után érkezett Amerikába, vagyis az Árpádházi királyok idején.

Már írtunk a maya ruhák díszítésének azonosságáról a kalotaszegiekével, vagy a másik viseletről, melyet nem lehet megkülönböztetni a csángóétól. Írtunk az író-kezek törzséről, akik létrehozzák a Nagy-tavak környékén azt a nagy törzsszövetséget, melyben minden törzs önálló autonómiá-

val rendelkezik, de külső veszély esetén egységes haderőt állítanak ki. Ez a forma is nagyon ismerős.

A régészeket régóta foglalkoztatja, hogy a közép-amerikai indiánoktól fennmaradt fémtárgyak, kerámiák, épületek, mitológiai hasonlóságot és összefüggéseket mutatnak a kínai, japán, kambodzsai kultúrákkal, sőt a hindu-budista kultúrával is. E szakemberek szerint egy későbbi áttelepedési időszakot jelöl.

A pueblók történelme és világképe nemcsak a hindu, de a görög és a zsidó-keresztény hagyományokkal is szinte azonos. Alapvető elképzelésük, hogy a mi világunkon kívül számtalan világ létezik, melyek egy függőleges tengely mentén helyezkednek el. Nem nehéz ebben felismerni, a sumér életfát, vagy a magyar népmesék égisz fáját, melyen minden levél egy-egy világ. Ezek a világok megfelelő szellemi erővel érhetők el, ésszel.

A „gyermeteg” mesékben a főhős vasbocskort köt a lábára és elkezd mászni felfele az égisz fa törzsén. Ha eltér az útjától, és egy ágon végigkúszik, egy másik világba csöppen. Ha tudjuk, hogy az égisz fa a Tejút, a csillagösvény, beleborzongunk a felismerésbe, hogy őseink vallották: a miénkhöz hasonló világok léteznek a nagy messzeségekben. Sőt! Einstein elméletét többször megfogalmazzák, s a mesék egyharmadában is. Egy fekete lyukon jut el a másik világba. Míg ő ott van, az alatt a néhány nap alatt, a Földön évezredek telnek el. Ha figyelmesen olvassuk a „gyermek-meséket”, egy átlagos műveltséggel rendelkező mai embernek nem jön, hogy higgye az ott leírtakat.

S hátha még a mi képzettségünk kissé bővebb lenne?

Az inkák úgy tartották, hogy a Föld különböző pontjai össze vannak kötve fénykapukkal a világűrben létező magas fokú létformákkal. Ezt ne képzeljük el valami Startrek típusú csiki-csuki szállító alagútként. Ezek a fénykapuk állandóan nyitva voltak és messzi, fejlett rokonaink élete viszatükroződött a Földön. Ez az embereknek biztonságot, nyugalmat sugárzott. Ezeket a kapukat a Magasságok vagy Hegyek Népe tartotta állandóan szemmel. Egy borzalmas egybeesés volt számukra a fénykapu elzáródása, és a spanyolok megjelenése egyazon időben. Számukra ez a világ végét jelentette. Ezért áldozta fel az Inka önmagát. Ugye milyen gyermeteg felfogások? Igenám, de a mai nap is Csíkszerdától másfél órai autóútra, a hegyek tetején élő lakosság, ha bizalmába fogad, elmeséli, hogy falujuk fölött egy fénykapu van, mely a Tejútra vezet. E fénykapun mennek fel a lelkek Csaba királyfi csillagösvényére, és ezen vágtatnak a Kaszás csillagképig. Ott mindenki olyan módon folytatja életét, egy más külsőben, ahogy ezen a Földön élt. A legjobbak, jószívűek, becsületesek nemsokára visszatérnek, míg a különböző szenvedélyek rabjai fokozott módon kínlódnak mindazon bajaikkal, amiket a Földön nem tudtak leküzdeni önmagukban. Csupán az tűnik nekem rettenetesen furcsának, hogy 1921-ben az osztrák titkosrendőrségi levéltárt költöztető gimnazisták egy átíratot találnak,

melyben Bécs határozott utasítást ad a szeredai ügynökségnek, hogy nézzen utána, mert káldeus papok működnek a hegyi falvakban. A lakosság szerint ezek a káldeus papok ma is ott élnek, nagyon öregek, és csak kivételes esetekben fedik fel önmagukat, nagyon megbízható személyek előtt.

Az inkák véráldozatáról rengeteget írnak, s nagy része csupán hírlapi kacska. Az azonban bizonyos, hogy az év egy bizonyos napján minden nagyobb törzs elküld egy fiatal lányt a csillagkapun át, hogy kérje meg az isteneket – lassítsák az idő folyását. Ez a követ a sámánnal és szülőanyjával hármásban mennek az elindulási pontig. Szó sincs vérszomjas tömeg üvöltözéséről, akik várják a követ halálát.

Felfogásuk szerint nem minden lélek jut el a Kaszás csillagképig. Különböző okok miatt (elsősorban a gondolkodási készség alacsony foka) bizonyos lelkek a Földön ragadnak. Itt bolyonganak mindaddig, míg valaki meg nem segíti az útkeresésben. Mások nem születnek újra, hanem őrangyalokként térnek vissza, és elsősorban a hozzájuk közel álló személyek, később azok utódai, életében fontos segítő szerepet játszanak. Ez nem új. Ismerjük a keleti vallásokból, Egyiptomból. De elevenen élő hagyomány a mai napig Székelyföldön. Itt mindig is voltak hazajáró lelkek, az egyénre rátapadó szellemek, őrangyalok, a ház, a fák, barlangok, sziklák szellemei. Megmosolyoghatnánk, ha erről külső embernek beszélnének a székelyek. De ezt nem teszik. Ellenben kisgyermekkorában belenevelik mindenkibe. Azt is, hogy ez az ő legbelsőbb titka.

A tegnap este (2004 októberében) leülök az ATV elé. Kovács András táltos tanácsokat ad mindenkinek, aki őt telefonon megkeresi. Azt hittem nem jól hallok. Az érdeklődőknek közölte, hogy van-e a házukban idegen szellem, tapad-e hozzájuk szellemlény, az mikor halt meg és hány éves volt. Az emberek, katolikusok, reformátusok, zsidók és ortodoxok, a lehető legtermészetesebben fogadták közléseit, és igyekeztek beindítani a bolygó lelkek megsegítésének folyamatát. Úgy néz ki, hogy a székely „babonák” érzékelhető valóságot tartalmaznak, csak éppen ugyan úgy tűzzel-vassal irtották, mint a rovásiást.

Az emberek, állatok és a szellem világ között szoros kapcsolatot tételeznek fel őseink, melyet álarcos táncok, körtáncok, ünnepségek formájában lehet közelíteni. Jusson eszünkbe a magyar maszkurázás ma is élő hagyománya, körtáncaink, hazajáró lelkekről és őrangyalokról szóló népi alkotásaink. Mi is tudjuk, hogy a léleknek nincs árnyéka, csak akkor jár haza, ha valamit nem rendezett el életében. Hogy miként kell megfékezni a gonosz lelkeket. És ezeket nem az általános iskolában tanulták a magyarok.

A maya civilizáció hatalmas városközpontokat hozott létre, pazar templomokat, piramisokat. Teotihuacan, a szent város közepén áll az építészeti csodák középpontja, a világmindenség tengelyének középpontja, vagy a világmindenség fája. Mi magyarok ezt nagyon jól ismerjük ma is májusfaként, amit a legények a lányok kapujába állítanak. Egy évet szárad.

Házasság után ez lesz az új család világának a tengelye, középpontja. Istenfa néven a sátor közepiben áll, tartja a tetőzet legfelső pontját, összeköti a földdel és ágaira egy-egy világot lehet akasztani. Leegyszerűsítve így néz ki ma.

A maya ruhák azonossága a kalotaszegiekkel természetes. A ruhák díszítése nem esetleges, divathordozó, hanem kultikus jellegű. Mást jelent a piros tulipán és mást a sárga, de egészen mást a szegfű. Ha megfelelő inged és más ruhadarabjaid vannak, az megvéd minden bajtól. Szellemingnek is nevezik. Bízni kell benne.

Fekete Szarvas, a híres sziú mesélte, hogy a Wounded Knee-i csatában szent ábrákkal díszített inge megvédte a haláltól. A golyók fűtyültek körülötte, de ő nem félt, nem sebesült meg. Mintegy álmovilágban harcolt az amerikai lovasság ellen. Egy adott pillanatban, mintha az álom szerte foszlott volna, félni kezdett és eltalálta egy golyó. 2003-ban Csíkszerdában a budapesti Táltos Iskola szakemberei raktak egy óriási tüzet, és amikor a parázs a lehető legforróbb volt, a vállalkozó kedvű székelyekkel lehúzták a cipőjüket és végigsétáltatták az izzó parázson. Senkinek semmi baja nem lett. Néhány napra rá egy hősködő székely hétvégi házának udvarán megismételte a kísérletet. Szerencsére a komája hamar elért vele a megyei kórház sürgősségi osztályára.

Jusson eszünkbe, hogy az aztékok, mayák, inkák igen fejlett városi társadalomban éltek. Ma kígyót, békát rájuk kiabálunk, mert embereket áldoztak. Ez tény. Azt tartották, hogy a világmindenségben kell legyen egy egyensúly. Ez azonban bizonytalan és állandó energiát igényel. A feláldozott ember hivatása volt az egyensúly erejét visszaállítani. Nem a semmirevaló, gyenge embereket áldozták. Gyakori volt az, amikor papok, harcosok áldozati öngyilkosságot követtek el. A fentebb ismertetett követküldéssel ellentétben a városokban mindig férfiakat áldoztak. A japán harakiri is ugyanaz. A szamuráj felajánlott életerejével fizet hibájáért. Ő is az egyensúlyt állítja vissza. Magát a hadviselést is a kozmikus áldozat részének tekintették, rituális és költői tevékenységként.

Napistent tisztelő papi társadalmi rendre épült kultúrájuk.

Versluis szinte megdöbbenve állapítja meg „az ősi vallás népszerűbb elemei fennmaradtak, és a katolicizmussal összeolvadva olyan egyedi vallást hoztak létre, amely bizonyos tekintetben az írek kelta-katolicizmusához hasonlítható. Természetesen az inka és azték fejlett kultúra bizonyos elemei örökre eltűntek, mivel azok alapjául szolgáló civilizáció megszűnt létezni. Mégis a szent helyek az új vallásban megőrizték szerepüket. A leghíresebb latin-amerikai szellemi jelenés, a guadalupe-i Szűz jelenése Cortez érkezése után tíz évvel történt egy olyan dombon, amely eredetileg Tonancin azték istennőnek volt szentelve. Az ilyen hagyományátalakulások is jelzik az átmenet folyamatosságát az ősi latin-amerikai vallások és a katolicizmus között.”

Mekkora lenne az amerikai kutató megdöbbenése, ha rájönne, hogy nyugaton az ír-kelta és keleten a székely-magyar katolicizmus és Nagyboldogasszony imádata is ugyanolyan. Mert az alap vallás nem kitalált mese.

Érdekes összehasonlítást tesz a sziú, pauni, huron, azték harcosok és az angol-szász erkölcs között, amely szerint a dicső halál jobb a szégyenletesen élt életnél. Ezzel az ősnépek egységes világfelfogását bizonyítja. Nincs olyan vallás, nép az ősi földrészeken, ahol ez a felfogás ne élt volna. Ki nem ismerné a hadba szállt magyar halálmegvető bátorságát, hihetetlen nyugalmat a harcmezőn. A magyarság öntisztulásra és önfegyelemre törekvését.

A megtisztuló kunyhó, melyet mint indián találmányt kapott fel napjaink közvéleménye, félig földbe ásott formában, minden magyar háznál ott volt, legrégibb időktől. De hadban is legalább századonként vittek egy mozgatható gőzfürdőt, amit szaunaként ismerünk.

Az indiánok szent állata a vadász sas és a sólyom. Nálunk turul néven a kerecsensólyom. Úgy vélik, hogy a legszentebb helyek a magaslati területek, ahova az ember előtti szellemi lények költöztek, miután az ember a földön megjelent. Tőlük ered a varázserő, lelki hatalom, a magas hegyek tetején csak a kiválasztottak tarthatnak áldozati szertartást és elmélkedhetnek a szellemvilágban. Ugorjunk vissza székely földre. A Kelemen havasok után nyújtózkodó Tászkok tető, a Szászrégen után elénkbukkanó Istenszéke, a sziklás gerinc legyalulásából kialakított Naska-lat fennsík, Bál isten bányájánál, Balánbánya és a Tatros völgye között. A háromszéki Osdola és moldovai Foksán útvonalon található Istenszék. De ugyanilyen magaslaton tartja a magyarság legnagyobb keresztény ünnepét, a pünkösdi búcsút Csíksomlyón, amely Somlyó hegyen, a felkelő nap köszöntésével kezdődik.

A hopiknál néhány ember újjászületik, mások szellemlénnyé válnak. Ilyenkor nevük Kacsina. Az angol szerző ezt úgy fordítja le, hogy Ka=tisztelet és csina=szellem. Úgy kell neki, mért nem tanult meg magyarul. Akkor tudná, hogy épp a Ka=a lélek. Nálunk a Nap lelke Réka, a táltos lelke Jóska éppúgy, mint a japánoknál, egyiptomiaknál, és akivel szemben félelemmel vegyes tiszteletet érzünk, azzal csínján bánunk, óvatosan.

A kacsinák nem istenek, inkább közvetítők, hírvivők, amolyan őrangyalok. Hosszú hajúak(!) ékesített, faragott maszkokat készítenek tiszteletükre nagy fogakkal(!).

Az indián törzsekben a halottakat ellátják minden olyan tárggyal, amilyenre életében szüksége volt. Ugyanúgy, mint a sumér, egyiptomi, szkíta, hun, magyar sírokban talált halottakat. Az inkáknál mumifikálták a testet és elvárták asszonyaitól, hogy utolsó útjára kísérik, együtt legyenek velük a nagy vadászmezőn. Amit mi Csaba királyfi csillagösvényének nevezünk. Sziú indiánok a lélek őrzésére kijelölnek egy megbízható, de ha olyan van, akkor egy szent embert. Ez annyira fontos az ember számára, mint egy szülő. Amelyik népnél annyira fontos a keresztszülő, mint a magyaroknál és használja azt a kifejezést, hogy lelkiatya, ott keresni kell a közeli rokonságot.

Az östen útjai

A nagy folyók menti kultúrák Isten népei (ahogy önmagukat nevezték) épp a társadalom fejlettsége és az írásbeliség miatt lett olyan érthetetlen a mai kutató számára. Ami egyszerű az működik. Amit erőltetnek, abból mindig zavar következik.

A nagy sztyeppe kultúrák vallásával csak az utóbbi időkben kezdtek komolyabban foglalkozni. Egyes történészek azt állítják a hunokról, hogy semmit sem lehet tudni róluk. Nagypám se ismerte apósom apját, mégis létezett az öreg. A hunoktól még ma is fél a nyugat európai. Ez tudat alatt benne van a kutatókban is. Szerencsére Szibéria népeit nem rettegték, és itt megkövesedve találták az emberiség legősibb hagyományait. Így összehasonlíthatjuk a mai nagy vallásokkal.

Az indiánok és az ázsiai törzsek legfontosabb szertartásai – mint bármelyik ismert világ vallás éves ünnepei – az évszakok változásának ciklusán alapulnak. A szertartások mások, mert ki várja el egy katolikus paptól, hogy csörgősdobot rázva ugráljon. Ezt épp papjaink tették Európában a nevetség tárgyává, bohócok eszközévé.

A táncnak és dobnak ma is megvan az indián hagyománya. Középpont körül táncolnak és a művi úton létrehozott balettől eltérően, melynek mozdulatai felfelé irányulnak, ők lefele mozdítják lábukat „hogya földet köszöntsék”. Erősen köszönti a földet a székely legény táncrendje, amelyik mindig a csúrdöngölővel kezdődik. Ezzel ikertestvér az ír sztepp, amiből először az amerikaiak tettek színpadi táncot a prohibíció időszakában. Ma meg az írek vették filmre, de úgy mintha egy druida rendezte volna. Az érdekesség csupán az, hogy a csíkszentdomokosi fiatalok ugyanazon lépésekkel, ütemmel rendelkező táncot járnak ma is és cepleseknek nevezik.

A naptánc minden indián törzsben általános volt. Pünkösds körül tartják és egy kelet-nyugati vonal mentén folyik. A védikus, a keresztény és a zsidó vallásokhoz hasonlóan ebben a szertartásban is jelen van az áldozat fogalma. A régi időkben a naptánc során a harcosok egy rövid pecket szúrtak át mellkasuk izmán, és azokat egy kötéllal a központi póznához erősítették, a szívnek és a világmindenségnek tengelyének kapcsolatát jelképezve. Addig táncoltak a pózna körül, amíg a kötéllal mellkasukból ki nem szakadt. Mostanra ez a szokás már háttérbe szorult, de a résztvevők még mindig keresztülmennek egy szertartásos próbatételen. A víztől és ételtől való tartózkodás, és ezzel az áldozatvállalás (az önfeláldozás és a táncosok egy középponthoz tartozása) még mindig gyakorlatban van.

Thomas Érdesfarkú Hal, a varjú törzs naptáncfőnöke, a következőket mondja a naptánc szimbolikájáról: Ahogy a dob megszólal, összehangolja a táncosok, az egész törzs, és az egész emberiség szívverését. A szívünkben dobogva érezzük ezt a kapcsolatot, és a dob hívó szavára a táncosok

megfűjják sasszárnycsontból készült sípjait. Elérjük belsők legmélyebb pontját, és az áldás ereje átjár minden jelenlévőt, ahogy könnyörgésünk felszáll a világmindenség egészébe.

Habár nincs fizikai kapcsolat a táncosok és a pózna között, ez utóbbiban „a világmindenség összes szent hatalmú ereje jelen van, és a táncosok mindegyike a szíven áthatoló láthatatlan kötéllel kapcsolódik hozzájuk”.

A naptáncokhoz hasonló szertartások nemcsak az egyén és a törzs számára fontosak, hanem az egész mindenség szempontjából is meghatározók. Az ortodox görög Krizosztomi Szent János-liturgiához hasonlóan az indián szertartás is áldást kér a teremtetőtől az egybegyűltekre, a földre, a fő emberekre és az egész világra. Az ilyen ceremóniákat az áldáskérés és a földi harmóniára való törekvés jegyében tartják. Ehhez áldozathozatalra van szükség. Ahogy a keresztények Krisztus útját követik, úgy követik a naptánc ösvényét a síksági törzsek.

Kinézek az ablakomon és látom azt az utat, amely minden Pünkösdi napján telisteli van szenténekeket éneklő embercsoportokkal, amit mi úgy hívunk keresztalja. A leghithűbb keleti katolikusok, a moldvai csángók jönnek mindig ezen az úton. Imádkoznak a Nagyboldogasszony lábánál, majd hajnalban felmászna a Somlyó-hegyre, és várják a Nap első sugarainak feltűnését, amelyben felröppen a Szentlélek. Ma ez a része a világnak a magyarok legszentebb, legismertebb búcsújáró helye. Aki nem járt somlyói búcsún, legyen az református, unitárius, zsidó vagy ortodox vallású magyar, azt úgy nézik, mint a mohamedánt, aki nem járt Mekkában!?

A sámánizmus talán régebbi, mint a táltosok, mágusok vallása. Különböző fajtái formailag igen változatosak, és Közép Ázsiától Szibérián, Alaszkán. Kanadán át, az Egyesült Államokig és Dél Amerikáig mindenütt elterjedtek. Hasonló hagyományok Ausztráliában, Afrikában és Európában is megtalálhatók. Néhány feltevés szerint az amerikai samanizmus a Szibériából Amerika felé történt vándorlás terméke. Az eszkimó samanizmus kétségtelenül ugyanazokat a jelképes jegeket mutatja, mint szibériai megfelelője. Az eszkimó samanizmusban a sámánná váló személy megszólíttatik, „meghívást” kap erre a hivatásra. Magányosan visszavonul, egy idősebb sámán segédjévé válik, átéli a halált és újjászületést megjelenítő beavató szertartást, kapcsolatba lép a legismertebb szellemekkel, kiismeri természetüket, és megtanulja titkos nyelvüket. Képesse válik révületi állapotban tett lelki utazásra.

A sámánvilág ha kijelöl valakit, az előtt nincs választási lehetőség. Ha az első megbetegedés pillanatában nem fordul egy mesterhez, rengeteg kínt, bajt kell elszenvednie. Napjainkban Csíkszeredában jól működő rendelője van Guzrány Ferenc akupunktúrás szakembernek. Rendben. Ebben nincs semmi különös. Így, a végeredményt nézve, nincs. De ahogy ez az ember kínai orvosi diplomához jutott, jellegzetes példája a sámánkiválasztás és beavatás folyamatának. Tegyük hozzá, hogy modern példája. 1967-ben

hirtelen epilepsziának tűnő rohamok törnek rá. Epilepszia diagnózissal kezelik 1985-ig. Ezalatt a legtöbb rosszullét idején szabályszerű halálközeli élményei vannak. Áthalad az alagúton, furcsa lényekkel találkozik. 1975-ben egy asszony tanácsára felkeresi a tőle több, mint 200 km-re rendelő German Valentin orvost, aki „furcsa módon” gyógyított. Akupunktúrával. Mivel ő sem ismeri fel betegsége igazi okát, Guzrány Ferenc megtanulja az akupunktúrás kezelés főbb módozatait, s tíz évre rá mint beteg és mint gyakorló akupunktúrás dr. Pálos István, Magyarországon dolgozó Kína-kutató orvossal kerül kapcsolatba. Az megállapítja, hogy egyszerű magnézium hiányról van szó. Azonnali javulást hozó kezelést kap, de annál alaposabb kiképzést. Pálos professzor úr kínai szakemberekkel hozza kapcsolatba, és amire megtanulja azokat az eszközöket, módszereket melyek eredményeket adnak a kínai gyógy-módban, az ő betegsége is csupán egy könnyen kezelhető epizóddá válik életében. Miért mutattam be az ő példáját? Mert számtalan ilyen jellegű leírást találtam az ázsiai sámánok kiválasztásánál, beavatásánál. Az más kérdés, hogy a mi akupunktúrás orvosunk a mai kínai gondolkodáson átszűrt materialista módszereket használó sámánná vált. Nem ellentmondásos. A keleti sámán, vagy akár az amerikai alapfelfogása, hogy a világ egy óriási fa. A törzsén élünk mi. A gyökere az alvilág. A lombozata az égbolt. Ha valaki átlép egyik élettérből a másikba, ott komoly zavarokat okozhat. Ellenben ha tudja kezelni ezeket a jelenségeket, fel tudja használni evilági céljai elérésére.

Amikor a sámán az égbe utazik, az elhunyt boldog lelkek birodalmába, ezt azért teszi, hogy az ősök lelkétől megtanuljon valamit. Az ég a béke birodalma, ahol az elhunytak lelke boldogságban él. Ez a földi létezés fordítottja. Amikor ott tél van, a földön nyár. Az alvilágban azok szenvednek, akiknek bűnhődniük kell. A vabenó, vagy „a hajnal embere” inkább arról ismert, hogy a tűzzel természetfeletti módon bánik.

Mircea Eliade szerint a Midé-kunyhót és más titkos samanista társaságokat azért alapították, hogy megelőzzék és megszüntessék a boszorkányság és a fekete mágia gyakorlatát, amelyek az egyéni útkeresésnek a hagyományos vallástól eltérő, deviáns formái.

A Midé mitológia szerint Manabozo, a nagy szellem hírnöke volt az, aki ebben az elfajult korban elhozta a vidraszellem által képviselt erőt. Tehát a jót. Olvassuk el még egyszer a Manabozo nevet. Ez a személy a legyengült embereknek elhozta az erőt. A bibliai mannát. A manna szó jó, hogy talál a Bibliával, de a b-betűt ha váltjuk, a név második fele Hozó. Hogy szokták mondani a nyugati tévékben? No comment.

A vidra szellem szárazföldön is él és vízben tisztul, felfogásuk szerint. Székely lakodalmakban, ha folyóvízhez érnek, kurjongatni kezdenek:

Álljanak meg a hídon,
Hogy pisiljen a menyasszony!

Ugye milyen illetlenek? Akkor, ha nem tudjuk, hogy az ősmagyar nyelvben a pis=víz. Háromszéken egy eléggé nedves területen lévő falut ma is Peselnek-nek hívnak. Az idegen faluból hozott menyasszonyt beleállítják a folyóvízbe és lemossák lábait. Épp úgy megtisztul, mint az őskeresztény, vagy a hindu az alámerüléssel, a katolikus kisbaba a keresztvízzel. A második tisztulási folyamata, amikor az utat elzárják szalmafonatokkal, azt felgyújtják és a jövődő asszony át, kell ugorja a lángokat. Ma ebből az út elkötés szokása maradt meg. De a tüzet ma is jelképezi az, hogy borért nem oldják el a kötelet, csak pálinkáért (tüzesvíz). A két tisztuláson átment menyasszony megszabadul minden előző bűneitől, mint a csecsemő a keresztvíznél az eredendő bűntől. Fehér lappal kezdi az életét, új lakhelyén. Ha esetleg a menyasszony a vőlegény falujából van, nem nagyon alkalmazkazzák ezeket a hagyományokat.

A vidra-mitológiának jelképes értelme van. A vidra mind a vízben, mind a szárazon képes mozogni. Ezen túlmenően a vidra amulettre is utal, amely központi jelentőségű tárgy. A vidra amulettben olyan szent kagylók vannak, amelyek a spirituális hatalmat jelképezik. A beavatandó személyt kagylóval „halálra sebzik“. Az újjászületés előtt már tisztában van a dob által gerjesztett állapot jelképes értelmével, és képes elűzni az ártó szellemeket.

Az Egyesült Államok északi részén honos vinebégó törzsnél is van egy samanista beavató szertartás, amelyet varázsló rítusnak hívnak. A szertartás során a beavatott itt is átéli a vidra amulett általi jelképes halált és újjászületést. Az újjászületettet jelképesen a gyermek képével azonosítják. A beavatott gyermekként születik újjá. A túlvilági létről szerez tapasztalatokat, és behatol a teremő végtelen jelenlétébe.

Álljunk meg az amulettnél. Láttuk, hogy végeredményben az újraszületést, feltámadást jelképezi. Ugyanúgy, mint a tatárlaki amulett, vagy 2000 évvel később a krétai amulettek, az ázsiai, amerikai csontvázak mellett talált amulettek. Ma is, ha valamit a nyakunkba akasztunk, az a belső világunkat jelképezi. Egyik ember keresztet, másik Nap szimbólumot, vagy szerettei arcképét viseli nyakában, de olyan is van, aki fegyvert vagy egészen más jelképet.

A dél-amerikai, észak-amerikai és szibériai sámáni hagyományok közös vonása a lélek elvesztésébe vetett hit. Az ember betegség vagy gonosz praktikák következtében elveszítheti a lelkét. Ilyen esetekben a psziché vagy annak egy bizonyos része elhagyja az egyént. A sámán dolga, hogy az elveszett alkotórészt a szellemi tartományban megtalálja, és visszahozza.

A dél-amerikai samanizmus egy másik, szibériai rokonával közös vonása a sámán vagy sámánnő szerepe, mint a nép és a felsőbb hatalmak közötti közvetítő személy. A sámánnő, vagy macsi (!) egy dombon állva transz-állapotba kerül, beszél az Égi Atyával, majd visszatér és beszámol a népnek arról, mit utazása alatt látott és hallott. A „tárgyak eltávolítása“ néven

ismert eljárás során olyan idegen testeket „szív ki” a beteg szervezetből, amelyet szellemek, vagy boszorkánysággal foglalkozó emberek juttattak bele ártó szándékkal.

A dél-amerikai samanista szertartásokban a tűznek fontos szerepe van. Az izzó parázs kézben tartása vagy a parázson járás csakúgy, mint a sámán tűzzel való „felmelegítése”, olyan gyakorlatok, amelyek hasonlóságot mutatnak az ázsiai ősi hagyományokhoz kötődő hindu és tibeti buddhista jogik és fakírok tevékenységével. Ezek a tűzzel kapcsolatos jelenségek a sámán hatalmát és túlvilági képességeit jelzik. Meghazudtolják a mai világkép alapját jelentő ún. fizikai törvényszerűségeket. A csoda azzal magyarázható, hogy a modern, materialista világnézet csak a világ anyagi megnyilvánulásait ismeri el, és minden más megjelenési formát figyelmen kívül hagy.

A samanizmus különféle megnyilvánulásai között jelentős hasonlóságok is vannak. Néhány tudós úgy véli, a lappföldi, dél-amerikai, észak-amerikai, szibériai, ausztrál, távol-keleti és más samanista kultúrák közötti kapcsolat nagyon is valóságos. Elképzelhető, sőt valószínű, hogy a történelem előtti időkben egy közös, ősi samanista hagyomány terjedt el világszerte?

Az összes leírások, néprajz és valláskutatók, mint élő, önálló hagyományt értékelik a samanizmust. Senki sem próbálja összekötni módszereit, eszméit, eszközeit az egyéb vallási gyakorlattal. Sőt a társadalmi kasztokat sem próbálják beleágyazni a mindennapok gondolkodásába, gyakorlatába. Mert az összkép előttünk van, csak meg kell nézni. Ha az ablakon kinézek számomra a világ egy hegygerincen álló templomból és a csíki hegyek egy darabjából áll. Ha előveszem Hargita megye térképét már rögtön egységében láthatom hegyeit, vizeit, városait. Eurázsia térképét nézegetve az a benyomásom, hogy vannak folyók, tengerek, tavak de a szárazföld a lényeg. Ha megpörgetem a földgömböt, látom, hogy inkább vízből van több. Próbáljunk elvonatkoztatni attól, hogy azonos jelenségek, egymást kiegészítő eszmék leírásait térben és időben egymástól elég távol találjuk meg. Rakjuk egymás mellé.

Ősidőkben már az ember ábrázolja a kultikus jelenségeket. Koponyalékelést hajt végre, végtagokat vág le és a beteg vígan él tovább. Ha a lerajzoltakat és a csontvázakon észlelteket összetesszük, kialakul előttünk a gyógyító sámán tevékenysége. Azt tudjuk, hogy a magyaroknál nem a sámánok, hanem a táltosok töltötték be ugyanezt a szerepet. Már arról is tudunk, hogy a táltos tevékenység különböző szakosítást mutat. A tordák elsősorban a fémfeldolgozás, állatgondozás szakemberei. Ugyanakkor áldozatokat mutatnak be, a társadalmi életben jelentős szerepet töltenek be. Magyar sajátosságnak vehetnénk, ha a mi torda – tárkány táltosaink feladatkörükkel nem lettek volna jelen a mai Anglia területén, mint druidák. A leggondosabb kendőzések, eltagadások, tiltások ellenére végül csak kiderült, hogy a római „pogány” jóspapok ugyan ilyen képzettségű szakem-

berek, és kizárólag az etruszk Tarquiniusok körül kerülnek ki. Ezt vezető családnak állítják be a történetírók. Természetes, hogy vezetők! Abban is igazuk van, hogy a feladatkör ellátásához bizonyos fokú adottság szükséges, ami általában öröklődik. Az is meglehet, hogy az etruszk tárkány-tarquiniusok egy adott pillanatban javarészt ugyanazon nemzetség tagjai. Lényeg az, hogy léteztek, s már három ilyen jól körülírható helyzetet találunk.

Indiánál már jeleztük, hogy az őslakókra rátelepednek a dravidák, és az ő kultúrájuk marad fenn a legrégebbi időkből. Helyben vagyunk. Két nagyon távoli ponton, egyazon időben megtaláljuk az apró, sötétbőrű emberek kultúráját. Egyik helyen dravidának, másik helyen druidának nevezik a szellemi vezetőket. Egyébként minden tevékenységük tökéletesen fedi egymást. Tehát a sámánok mellett megtaláljuk a táltosokat, akiknek a feladatköre bővebb. Következésképpen felkészültségük nagyobb, mint az előbbieké.

A mágusokról, aki ír, igyekszik néhány mondattal lerendezni, mert egyrészt tartottak tőlük, másrészt csak nagyon halvány elképzelésük volt arról, hogy miket is csinálhattak ezek a titokzatos emberek. A mágiát mindenütt emlegetik. Egyiptomban, Perzsiában, Indiában. De a humanizmus korában nagyon sok szerző, köztük Pico della Mirandola, a mágiát és a kabbalát úgy ítélte, hogy ez igazolta Krisztus isteni voltát. A mágusoknak jól meghatározott szervezetük volt. Ezt a felépítést másolják a későbbi keresztény egyházak. A mostani püspöki tisztségnek megfelelő vezetőik voltak. A mai pápai szerepet az ő vallási hálózatukban gabriel névvel illették. Ez nem személy, hanem tisztségnév volt. Általában magas hegyek tetejére építették tudományos kutató központjaikat, csillagvizsgálóikat, kultikus helyeiket.

Szűkebb környezetemben is többször találkoztam romjaikkal. Miután nagyszámú ilyen jellegű, nagyon korai építkezést feltártak a román régészek, kiderítették, hogy ezekben a csúcsokon levő „várakban” sohasem lakott senki. Szent helyek voltak.

Maga a mágus is szent ember. Társadalmi besorolása ugyanott volt ahol ma a kutatóintézetek vezető tudósainak. Azzal a különbséggel, hogy titokzatosságuk, hihetetlen magas szintű képzettségük miatt, nemcsak tisztelték, hanem tartottak is tőlük, mint olyanoktól, kik földön kívüli erővel bírnak. Mikor mágusokról szólunk, egyszerűen Káldeára, Perzsiára gondolunk. Igenám, de Tibet egy mágus csoport fenntartására létesült állam volt. Ugyanezekkel találkozunk különös módon az Andokban. De ahogy már említettem, a Kárpátokban is. Mikor a magyarok százezrei évente elzarándokolnak a somlyói búcsúhelyre, senkinek se jut eszébe, hogy a feljűk magasló hegyen a legrégebbi időktől egy ilyen mágus központ létezett. Mi Kilátó-hegynek nevezzük, és sokan nagyon megdöbbenének, ha megmagyaráznánk, hogy ez a kilátás nem a völgyre vonatkozik, hanem a csillagokra.

A mai gondolkodásunkkal élve a sámán a szakiskolát végzett gyógyító, a táltos felsőfokú végzettséggel rendelkezik, míg a mágus a mai kutató tudósoknak megfelelő tevékenységet folytatta. Az más kérdés, hogy technikai és szellemi eszközeik aránya nagyon is eltérő volt napjaink gyakorlatától.

Miért fontos ezt tudni nekünk, magyaroknak?

Beetetett történelmi tudásunk alapján Ménrótnak fiai, Hunor és Magor, a meotiszi mocsarakba bújnak el. Innen rontanak aztán ki halszagúan, sártól-iszaptól csöpögősen, hogy összemocskolják a „civilizált” Európát.

Igenám, de e kitaláció elterjedése nem régibb a 16. századnál. Annak ellenére, hogy az Árpádházi krónikások már irogatják. A valós magyar krónikák sose fogadták el. El is tüntették őket a süllyesztőkben. Azonban előkerült a 60-as évek végén egy török nyelvre lefordított magyar krónika. Tárih-i Üngürüş. Dr. Blaskovics József minden fenyegetések ellenére visszafordította magyarra. Ennek robbantania kellett volna a magyar történelemírást. Azonban fölöslegesen mondják a románokról, hogy a puliszka nem robban, mert úgy fest, hogy a gulyásnak sincs ilyen tulajdonsága.

A török fordító előszavában leírja, hogy Usztolni Belgirád nevű várban egy latin nyelvű könyv került a kezébe, melyet ő lefordított a padisahnak, hogy megismerhesse a tartomány népének történelmét. Az első meglepetés Hunor és Magor születésével kapcsolatos. Édesanyjuk neve Anki-sza. AN a sumérok első és legrégibb istene, aki magában foglalja a két nemet, önmagát teremtette és önmagából nemzette és szülte saját képét, fiát. Ő a fény forrása, a napsugarak kibocsájtója, a gondolat, a tárgy, az élet forrása. A sumérok hármassága a következőkből állt: Atya=AN, Fiú=ENLIL, Anya=ANKI. Tehát Hunor és Magor születése a Földön megjelenő első isteni lények ténykedése, és érdekes, hogy ezek fölé emeli Ménrótot mint apát. A nagy vadászt, a Nyilast, az Orion csillagképet.

A nevek is beszélnek.

Maga Mahmud, ki a latin krónikát törökre fordította, különbséget tesz a Maga, Mada, Méd (jelentése napimádó) és a Hunor név között, mely eredetet jelent. A fiúk vadászat közben egy csodálatos színben pompázó vad-dal találkoztak, melyet üldözni kezdtek. A csodaszarvas Adzsem határában (Lurisztán) a hegyek között eltűnt. A két királyfi atyjuk segítségével azon a vidéken a hegyek között egy monostort építtetett, ahol 5 évig laktak teljes elzártságban.

Imádkoztak, tanultak, elméjüket fejlesztették.

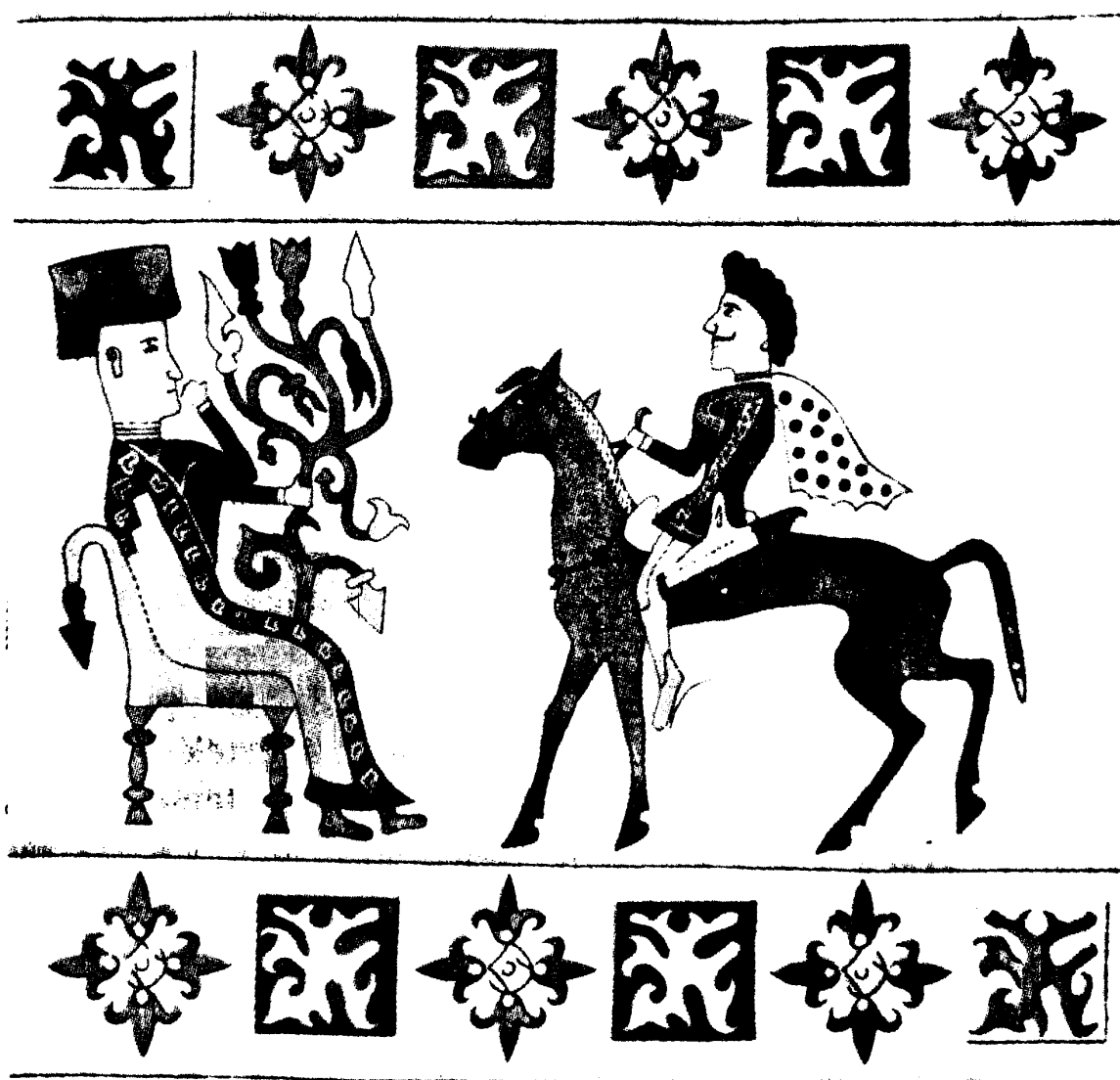
Öt év után egy titokzatos személy érkezett hozzájuk, aki meggyőzte a fivéreket, hogy kivonuljanak és a világi életbe visszatérjenek. A tanácsot megfogadva elveszik a Krím területén élő szkíta vezér lányait. Annak halála után Pannónia felé vonulnak, ahol velük egy nyelvet beszélő népes-ségre találva megtelepednek.

Miért írtam le mindezt?

Hunor és Magor, akik a lehető legmagasabb szintről származnak, az első önálló feladatuk teljesítése előtt megtorpannak, kolostort építenek Szkíthia határában, és öt évig elvonulva megszerzik az akkori idők legmagasabb képesítését.

Tehát a magyar és a hun nép vezetői eleve az elhivatott mágusok családjához tartoztak. Az összes eddigi feltárt anyagok azt mutatják, hogy vezetőket kizárólag felsőbb származású rétegekből választottak a legrégebb időktől.

Ezt nagyon érdemes megfigyelni, mert a későbbiekben ez a felsőbb származás óriási területeken a lakosság nyelvének, szokásainak, vallásának erőszakos megváltoztatásához vezetett.

Nem János-vitéz illusztráció, hanem ázsiai freskó.

6. TENGERRE MAGYAR

Tengerre magyar

Az emberiség fejlődése szellemi, technikai forradalmat hozott magával. Megjelentek a sémi népek és kezdetét vette a nyelvek szétválása. Ezidáig nyelvjárások, területi szempontból elhatárolt ún. „népek” voltak. Ezek a népek azonban elég jól megértették egymást, ha találkoztak. Nem volt szükség külön tolmácsra. A frissen megjelent hajlító nyelv az, ami magával hozza az olyan nagyméretű eltéréseket, hogy tolmács nyelvként kezdik használni a sumért.

A századunk elején a nyelvészek még nem tudták, honnan származtassák a ma beszélt nyelveket. A legjobb tanulmányi területe a nagy Orosz Birodalom, majd később a Szovjetunió nyelvészeinek volt. Itt azonban egy érdekes helyzettel találkoztak. A déli, vagyis eredeti arab nyelven kívül a többi nagyon hasonlított egymáshoz. Az orosz nyelv szavait megtalálták a mongoloknál, a szibériai népeknél, vagy szinte egységes alapszókészlete volt a baskiroknak a szibériaiakkal, az üzbégeknek, türkméneknek, kazahoknak, grúzoknak, mandzsuknak, de még az észt, lett, litván nyelvekhez is volt közös út.

Ez a furcsa jelenség elvezette őket arra a gondolatra, hogy volt egy ropant egyszerű ősnyelv, amelyből kifejlődtek a világ összes nyelvei. Ez annál is inkább megfelelő volt a szovjet nyelvészeknek, mert homlokegyenest ellentmondott a nyugati nyelvészek ária, hámi, sémi, germán, finn-ugor és egyéb nyelvcsaládi elméleteinek. Ezek az elméletek tényleg nagyon erőltetettek voltak, mert valahol deréktól kezdték tanulmányozni a különböző nyelvek kialakulását. Ők sem voltak jobbak, mint a szovjetek, sőt. Hiszen a Biblia világosan leírta a nyelvek korai egységét és a szétágazásokat. Igen ám, de a különböző érdekek miatt nem vették figyelembe a Bibliát. Sőt, a darwinizmus, a materialista filozófia talaján álló tudósok éppen tudatlanságuk miatt kezdték szétszedgetni a Bibliát és csúfolódni vele.

A szovjetek számítógép nélkül is eljutottak oda, hogy hatalmas nyelvész gárdájukkal összehasonlítsák a területükön fellelhető nyelvanyagokat és elindították, az úgynevezett Maár féle nyelvelméletet. Materialista filozófián alapuló felfogás azt állította, hogy minden emberi szó 4 alapszóból és ezek változataiból alakult ki. Miután „felszabadították” kelet Európát rászabadították az itteni nyelvészetre a Maár féle nyelvelméletet. Nálunk

is mindenki elkezdte keresni, a kutya, macska, csihán, kalán szavak közös gyökét. Maár elvtárs nagyon jól állt politikai vonalon. Elméletét nem lehetett megfúrni. Végül valaki a családjából „árulóvá vált“, s az akkori kirakatperek egyikében elítélték. A szovjet nyelvészek kaptak az alkalmon és legnagyobb géniuszukhoz (amelyik minden diktatúrában jelen van) Sztálin elvtárhoz fordultak. Egy egész jó csoportot állíttatott össze a „szeretett vezető“ (akinek az anyanyelve grúz volt) mert a megjelent brosúra, I. V. Sztalin Bevezetés a nyelvtudományba mint egyetemi kurzus is megállta a helyét tudományosságában, áttekinthetőségében. Jómagam is első nyelvészeti vizsgámat ebből a brossurából felkészülve kellett letennem.

A szovjetek nem az alapigazság, tudományos argumentumok sorainak bemutatásával győzték meg a Nagy Vezetőt. Arra hivatkoztak, hogy a Maár féle tétel alátámasztja, sőt megerősíti a Biblia állítását...

Korunknak is megvan a maga furcsasága. Ha nem lenne, mi már nem volnánk emberek, hanem istenek. Ma is szidjuk az ószövetséget. A zsidókat, mert megírták, a katolikus papokat, mert terjesztették, a spanyolokat, mert túl komolyan vették, Hitlert, mert tűzzel-vassal irtotta. Lehet szidni, mert messze vannak. Aki nem olyan messziről jött a történelem távlatában, mint a német nép, abban kialakítottak egy közös büntudatot, épp úgy, mint a magyarban az elmúlt 200 év alatt. Még Sztálin elvtársat sem merjük szidni, mert keleten a becsületes, szorgalmas kommunisták, akik sosem szerettek ölbe tett kézzel ülni, a peresztrojkától errefele kialakították korunk egyik legforradalmibb erejét, az orosz maffiát. Valójában ők a Világ proletárjai egyesüljetek jelszót követik ma is. S mit lehessen tudni...

Bárhogy nyelvészkedünk, politizálunk, az ősnépek alaplelkületét magában hordja a mai ember. A német szorgalmas, megérti, hogy hibázott, az amerikai miután hazájában civilek ezreit lemészárolták a terroristák, azon aggódik, hogy nehogy civil áldozatai legyenek bomba támadásainak. A magyar meg inkább nem hiszi el, hogy a világ legősibb nyelvét beszéli, nehogy megsértse valamelyik szomszédját.

Ilyen állapotok lehettek úgy 4-5000 évvel ezelőtt is, amikor az emberiség már cédrusfából, hasított deszkákból készült, bronzszegekkel összefogott vitorlás és evezős hajókkal rendelkezett. Juba Ferenc nyugalmazott hajóskapitány, a ZMTE tagja szerint ezek az ősi hajók gyakorlatilag csak nagyságukban különböztek a Földközi-tengeren még ma is vitorlával közlekedő hajóktól. (*Nagyságukban sem, lásd www.wyattmuseum.com – a szerk.*)

A csillagászat és a hajózási tapasztalat lehetővé tette az eddig szárazföldön és folyókon közlekedő emberiség tobáblépését. Először benépesülnek a Földközi-tenger keleti szigetei, északi partjai, majd elég rövid idő alatt az egész medence, az új technológia, kultúra hordozóival.

Ma a német munkás nem megy Romániába, vagy Albániába dolgozni, arab tesvéreinek sem alkalmatlankodik. Fordítva azonban nagyon is zajlik a folyamat. Az ókorban más volt a helyzet. Minél fejletlenebb volt egy vi-

dék embere, annál kisebb volt a létszáma. Ahhoz, hogy egy család tíz gyermeket felneveljen élelemre, ruházatra van szüksége, lakásra és gyógyításban járatos szakemberekre. Ahol mindez megvolt, ott a lakosság száma növekedett. Lassan túllépték azt a létszámot, amit az akkori technikai feltételek mellett el tudott tartani egy vidék. Ahhoz, hogy megélhessenek, tovább kellett költözniük. Ilyen egyszerű magyarázata van a nagy kirajzásoknak. Az ókori ember nem használ „családtervező” eszközöket. A fölösleget befogadták a távolságok. Ha jól meggondoljuk, napjainkban is így van. Ahol nincs ész, nincs termelés. Van éhség. Az emberek menekülnek onnan. Gazdából szolgává válnak egy darab kenyérért.

Az ókori világban a többlet ment a szegényebb rész felé, eleinte. Így népesül be a Földközi-tenger medencéje, a Kína környéki szigetvilág, sőt gyakorlatilag az egész világ.

Az emberek viszik magukkal őseiktől örökölt tudásukat, szokásaikat, eszközeiket. Én tudatuk van. Már csak a homo sapiens létezik, mert megette a neandervölgyit. Hiába volt ő az okosabb, mi voltunk a sikeresebbek. Csupán az zavar engem, hogy a neandervölgyi leírása kortárs Lombroso professzor bűnöző típusának leírásával. Tekintettel arra, hogy a vassfüggöny mögött ezt a nagy olasz ideggyógyászt csak mint negatív példát említették a lélektan művelői, nézzük meg ki is volt és mit mondott. Korának legnagyobb ideggyógyászati klinikáját hozta létre. A lélektan területén is rengeteg újdonságot fedezett fel. Örültek munkásságát figyelte, és különösen azt, hogy betegségük alatt nagyszerű festőknek, szobrászoknak, költőknek bizonyultak, s miután „meggyógyították” őket egy csapásra képtelenek voltak különlegeset alkotni. Az ilyen jellegű tapasztalatait a magyar olvasó is tanulmányozhatta a „Lángész és örültség” című kötetében. Itt bemutatta a román Eminescu, a német Goethe és sok más nagy művész agyát, melyet haláluk után tanulmányoztak, és kivétel nélkül mindenik megkeményedést, daganatot, gyulladásos gócot tartalmazott. Ő írja le a bűnöző mintapéldányát. Középmagas, zömök alkat. Erős. Keskeny homlok. Sűrű, legtöbbször göndör hajzat. Összenőtt szemöldök. És ne add Isten, ilyennek látjuk ma, a leírások alapján, a neandervölgyi embert. Úgy i. e. 30-40000-ig. Mindenütt őt találjuk meg. Hiába van a vértesszőlősi lelet, és számos más homo sapiens tulajdonságokat felmutató csontváz, ami korai, az neandervölgyi. Hiába találkozunk nap, mint nap ezzel az embertípussal, ami állítólag kihalt, az már számunkra nem létezik. Mégis ha valakit nagyon érdekel, jöjjön Csíkszeredába, vagy bármelyik helységbe, melynek a lakóit ismerem, és két nap alatt albumot fogunk készíteni neandervölgyi emberekről. Zenészekről sebészekig mindent találunk közöttük. Általában az agytérfogatuk is szemmel láthatóan nagyobb, mint nekem vagy környezetem nagy részének. A mi átlag 1450 köbcentiméteres agyunkhoz, és a vértesszőlősi ember 1400 köbcentiméternél alig nagyobb agyához viszonyítva, ezeknek az embereknek a koponyája szemmel láthatólag még nagy-

obb. De valamiért ma mégsem léteznek. Bezzeg a bűnüldözésre felkészített rendőrtisztek nagyon komolyan tanulmányozzák Lombroso elméleteit, és mindig a bűnöző csoport vezetőjét keresik, a neandervölgyi ősember típus között, amit ők Lombroso-típusnak neveznek. Megtaláljuk csontjait Irakban épp úgy, mint a Bükk-hegységben. Együtt éltek a vértesszőlősi ember típusával. Később is.

Az átmeneti kőkorban geometriai mintázatú pecsételőket használtak őseink. Ezen pecsételők mintái 9 – 10000 év után fellelhetők a világ minden népének díszítő elemeiben. Később a szkíta fajú népek, például a végtelenséget, időspirált, ábrázoló mintáit csigavonal karvédőként vagy ékszerek díszítő elemeként használják. Aki a honfoglaló magyarok régészeti maradványai után érdeklődött, tömegesen találkozhatott ilyen jellegű ékszerekkel.

Az őskor gondolkodása, a folyami kultúrák eredményei, töretlenül mennek át abba a korba, amit a Földközi-tenger medencéje, vagy általánosabban tengeri kultúráknak neveznek.

Kréta

Kréta történelmét még fél évszázaddal ezelőtt a görögök által mesélt legendák jelentették. A Minotaurusz, a Labirintusz, Ariádné fonala. Ha megpiszkáljuk a kifejezéseket, a MINO=mén, ami az egyiptomi és mezopotámiai származásukat igazolja. Áriádné kísértetiesen hasonlít a későbbi Ádiábéné pártus főúri család és uralkodók nevéhez. Egyes kutatók ebből a családból származtatják a Megváltót és az Árpád-házat is.

Kréta történelmének kezdetén lakóit Egyiptom, és a sumér birodalom azonos nyelvű népe adta. Megjelenésével megszületik a mediterrán kultúra első állama. A Földközi-tenger közel eső szigetei voltak: Ciprus, Ródos, Kréta, Sza-mos és Lesbos, majd az apróbb Egei-szigetek s a Balkán-félsziget déli nyúlványai.

Legtöbb adatunk Kréta szigetére vonatkozik, ahol régészek, történészek és nyelvészek hosszú időn át sikeres eredménnyel kutattak. A Kréta múltja iránt megnyilvánult meleg érdeklődés annak tulajdonítható, hogy e sziget földrajzilag már Európa része. A múlt századi nagy nemzetvédő elméletek korában (19. sz.) divat volt „Európa első nagy civilizációjának“ nevezni.

Érthető, hiszen Kréta amolyan Svájként jelent meg, mint a folyamközi és egyiptomi kultúra védett népessége.

Amint Kréta szigetén a nép felszaporodott, azzal egyidejűleg megnövekedett az ország politikai és katonai hatalma. Ez a hatalom elsősorban

a hajóflottán nyugodott, amelynek segítségével Kréta érdekkörébe vonta, majd hatalma alá hajtotta a közelfekvő szigeteket és bekebelezte a Balkán-félsziget déli nyúlványait is, a későbbi Görögországot. E hódítások következtében kialakult egy tengeri nagyhatalom, a világ első ilyen jellegű hatalma. A krétaiak minden meghódított szigetre maguk közül küldtek helytartót, közigazgatási személyzetet és helyőrséget. Ezeket kereskedők és mesteremberek követték, majd a krétai népfelesleg is, minek következtében a „Krétai Birodalom“ a Kr. e. 14. sz.-ban egységes népiségű és egységes kultúrájú területté alakult át. Ez a krétai uralom Kr. e. 1520-ban egy természeti szerencsétlenség következtében válságba került: a Ciklád szigetek központjában lévő Théra sziget (ma: Szantorin) felrobbant, a vulkáni kitörés hamuját a szél messze elvitte és a megfélemlített lakosság nagy része sietve északabbra fekvő tájakra költözött. Az Égei szigetvilág súlypontja ekkor került át Krétbából Mikénébe.

Az újabb kutatások a krétai népesség földrajzi eredetét pontosan megállapították. Az összehasonlító régészeti vizsgálatokból ugyanis kiderült, hogy Kréta első lakosai olyan eszközöket használtak, amelyek hasonmásai Egyiptomban és Erdélyben voltak forgalomban Kr. e. 3200 táján. A krétaiak a Nílus deltájából származtak, ahonnan a Ménés király idejében telepedtek át a szigetre. MINOS maga is egyiptomi nevet viselt, a Ménés hasonmását és az ő szimbóluma is bika volt. A második néphullám Kr. e. 2000 és 1580 között érkezett és majdnem teljes egészében a Hetita Birodalom területéről származott, bronzeszközeik is ezzel a tájjal mutatnak nagy hasonlóságot. A harmadik hullám viszont a fönícei, szíriai és kánaáni területeiről hozott lakosságot.

A fennmaradt leírásokból és rajzokból azt is megállapították, hogy Kréta lakossága inkább alacsony termetű emberekből állott, akiket karcsú derék és sötétbarna vagy fekete haj jellemzett, továbbá az erősen napbarnított bőr és szabályos európai arc. A szakemberek Földközi-tengerinek nevezték el ezt a fajtát, amely ugyanolyan összetételű lehetett, mint a magyar őshaza népessége. Aranytárgyaik ugyancsak az erdélyi telluros ércből származtak.

A krétaiak egy közös őstől származtatták magukat, akit Zeusnak (Az Ős) neveztek és utóbb istenként tiszteltek. A név görög nyelvből való magyarázata egyébként is időrendi lehetetlenség, hiszen Zeus már 2000 évvel a görögök létezése előtt szerepelt. Azt azonban mégis észrevehették volna a tudósok, hogy a Zeus név azonos az egyiptomi Ősúr: Osir, Osiris nevével, hiszen a krétai lakosság egyiptomi származását éppen ők állapították meg.

Zeust sok jelzővel illették krétai birodalmában, közülük néhány értelmét felismerjük. Ezek a jelzők ugyanis a krétai ősapát atyai szerepének megfelelően és a korabeli gondolkodási módhoz híven, szüntelenül a Mén, Ló, Kan, Kakas és egyéb kiemelkedő hímnemű lények nevével hozzák kapcsolatba. Ilyenek például a következő kifejezések: Zeus BEL KHANI OIS, Zeus

a Bál kan; Zeus WEN KHAN OS, Zeus a vén kan; Zeus MEN OS EL KHANI OS, Zeus a mén és él-kan (főkan); Zeus AMMON, Zeus a mén; Zeus ALEXI KAKOS.

A krétai főisten egyik leggyakoribb jelképe a fokos, amely szintén magyarul mondja, hogy viselője az országban Főkos. Személye a legendában is csupa érzékiség, szintén magyar szavak összecsengésére építve: a sziklák repedésén jött a világra; ő volt az úri ország főkanja; a barázdák megtermékenyítője; Demeter néven a rituális szent házasság főszereplője; Dionysus néven mulatozáskor ő az, aki KANTHAROS, kantáros (füles) kancsóból issza a bort. Mindez azért, mert ő volt a termékenység istene.

Leggyakoribb jelvénye a magyar névvel összecsengő madár volt, sőt egyik személyneve is az, MEHAR. Annyira tisztelték őt Kréta szigetén, hogy a régészek majdnem minden feltárt házban találtak valamilyen madárábrázolást. „Ezek a házi szentélyben talált madarak nem fogadalmi felajánlások, hanem az istenség valóságos ábrázolásai“, – állapítja meg az egyik szakértő. Zeust úgy is említik, mint aki az ETE O-CRETAI, Hét ó-krétai ura.

Mellette egy másik ős a Fő Ló nevet viselte, amelyet akkoriban a P-nek F-fé változása előtt még APOLLO alakban ejtettek ki. Mivel a Főló név (Apollo) összecsengett a felhő szóval, ezt az istent felhőbe burkoltan is szokták ábrázolni, az ősi képírás szabályai szerint írva nevét. Jelvényei is olyanok, amelyek a Lő és Ló szavainkat idézik, mint a líra, a nyíl, meg a tarsoly, amelyek a felhővel együtt mind a mai napig az Ámor ábrázolás nemzetközi szimbólumai maradtak. Utóbb Apollo is átkerült a Balkán félszigetre.

A leghíresebb krétai király – Minos – címei közt szerepel például a Honúr (ENNE UR OS), Az Atya úr (OTA-UR-OS), Az Est ura (AST-ER-OS, azaz nyugat ura). A krétai főkirály fogadótermét MEGAR-ON – nak, Magyar Honnak nevezték.

Kissé furcsának tűnnek az állandó hivalkodó szex címezések mén, ló, kan, kakas, főkos. Már érintettük ezeket a jelenségeket Egyiptomnál, Etiopiánál. Úgy fest, mintha őseink állandóan viagrát szedtek volna. Ezért meg kell állnunk néhány mondat idejére. Az előzőekben tisztáztuk, hogy az emberiség első nagy imádati tárgya az anya volt. Gyakorlatilag végig az maradt és az ma is. A termelési eszközök fejlődése, a megélhetésért folyó harc hosszabb távollétet és nyers fizikai erőt igényelt, amit a családközpontú és gyengébb testalkatú anya már nem tudott felvállalni. Ez elsősorban a vizek környékén élő népekre vonatkozik. A férfi szerepének a növekedése elsőbbséget biztosított neki a társadalomban. Ezt az elsőbbséget mindinkább kihangsúlyozta a ló munkára fogása és a hajózási technológia fejlődése. A tömeges állattenyésztés ugyancsak férfi erőt követelt. Így a férfi lett a fő a házban, de higgyék el, hogy akkor is a nyak forgatta a főt, mint manapság.

Gondoljanak bele, milyen büszkeség tölti el azt a családfőt, aki egy új kerékpárral, vagy gépkocsival tudja meglepni a családot. Az autó tulajdo-

nosoknál központi beszédtema a négykerekű családtag. Pedig nem dugja oda a fejét a gazda fejéhez, mint a ló, nem ad tejet és nem lehet megeni, mint a disznót. A mezőgazdaság fele az állattenyésztés kisegítő ágazatává vált. A jó apaállatok a család vagyonát szaporították. Nem kell messze menni a példaért. Csíkban, és nemcsak, ma is egy jó mén fedezési díjából két hónap alatt annyi pénz összejön, hogy abból egy igáslovat lehet vásárolni. De más apaállatok díja is jövedelmet jelentett egy családnak. Ne felejtjük el, a gyerek is vagyonnak számított. A fiúgyerek munkaerőt biztosított, a lányért meg anyagi javakat kapott a család. Sok helyen még most is szó szerint eladólányok vannak, akiket pénzzel vagy állatokkal vásárol meg a vőlegény (=vevő legény).

A számunkra durvának tűnő szóhasználatuk ellenére a krétaiak gondos és melegszívű emberek voltak. Ez kitetszik a bikákkal űzött sportjukból is. Ne gondoljanak a spanyol bikaviadalokra, a támadó ember sportjára. Krétán fiatal fiúk és lányok egy szál ingben vagy ágyékkötőben várták a feléjük rohanó bikát. Elkapták szarvait és a hátára ugorva, lebukfenceztek a faránál. Ott a férfiak és nők egyenjogúak voltak, ugyanúgy, mint a székeleyknél.

A korai Földközi-tengeri kultúrával foglalkozó történészek már sokszor feltették nekem azt a kérdést, hogy nálunk székeleyknél ki is az a lófő. Mindig azt felelem, hogy legegyszerűbben csapatparancsnoknak nevezhetném. Mindenki nagyon meg van elégedve a válasszal, mert a Lófő, Főló kifejezés ebben a formában megtalálható az emberiség őskorától a tengeri és a nagy szeppei kultúrákban egyaránt. Használja a sumér, az egyiptomi, a krétai, a kínai, a hun, a mongol, de a görög és a latin is.

Az eddigiekben többször jeleztük, hogy az ókori szófejtések egy világszinten, számon tartott egyiptológus tudóstól, dr. prof. Baráth Tibortól származnak. A kitűnő régész, történész, kizárólag a tárgyakat elemezte. Mi, akik az újságban, TV-ben naponta igényeljük a horoszkópot, nézzük meg, hogy melyik korszakban, és miért jelenik meg egy-egy kifejezés azon kívül, hogy az apaállat értékes. A fáraónak egyik jelzője a főkos. Nem csupán azt jelezte, illetve egyáltalán nem azt jelezte, hogy elsőrendű feladatai közé tartozott egy juhnyáj megtermékenyítése. De ha az időszakokat összehasonlítjuk, kiderül, hogy a Kos csillagképben van a Föld, amikor a jelző megjelenik. A Bika csillagkép korszakában a díszítő elemek bikát, szarvakat, s az uralkodók jelzőiben magát a bikát ábrázolták.

Magát Zeuszt is Baál-Kan-nak tisztelték, s így aztán nem kell sokat találgassuk a Balkán név eredetét.

Mindenütt megélsz, ha magyarul tudsz

Sógorom Moldova és Moldávia határán teljesített katonai szolgálatot. Egy este négy székely katonatársával bementek a szomszédos falu kocsmájába. Mikor az ottani lakosság meghallotta, hogy ők milyen nyelvet beszélnek, a kocsmá gyorsan kiürült. A kocsmáros kijelentette, hogy egyenek, igyanak nyugodtan, az ő vendégei, csak épp a vége felé ne verjék meg őt.

Végül kiderült, hogy évekkel azelőtt néhány székely ember kivállalt egy munkát a falu mellett. Csodálatosan dolgoztak egész héten, de szombat-onként bementek a kocsmába. Az első liter bor után mindenkit megvertek, utána reggelig énekeltek, táncoltak.

– Én arra a következtetésre jutottam, hogy bárhol a világon jó, ha tudsz magyarul – fejezte be elbeszélését nevetve a sógor.

Ugyanezt mondhatnám az ókor történelmével foglalkozó tudósoknak is. Néhány év múlva Budapesten a sarki rikkancs is jobban fogja érteni az ókori szövegeket, mint a másnyelvű professzor urak – szegények.

Kréta legrégibb földrajzi neveivel sokat foglalkoztak a nem-magyar tudósok. Az ő vizsgálataik eredményeit egyikük így foglalta össze: „Egyetlen dolog biztos, a ti. hogy igen sok görög helynév nem görög szavak összetételéből keletkezett.” A sziget legrégibb neve, amely MAKAR-IS volt, vagyis a Magyar Ős szigete. A Kréta név Kör-Ta azaz Napország.

A sziget központja Knossos. E név a forrásokban három mássalhangzóval szerepel, K-N-S, amit a szakemberek Ko-No-So-ként hangzósítanak. A jó hangzósítás talán inkább Ka-N-oS volna s így eredeti értelme a Kan-Ős város. Hozzá tartozott a KEP-HALA nevű telep, ahol fényűzés számba menő régészeti leletek kerültek napvilágra. Ezek alapján a tudósok a király egyik rendszeres tartózkodási helyének tekintik. Kephala magyarul: Kép helye (régiesen: hele), vagyis az isten földi képmásának, a királynak tartózkodási helye. Knossostól nem messze létezett egy Ko-Ri-Ya Ta-Na is, amiről a tudósok azt hiszik, valami árucikk. A mássalhangzókat figyelembe véve és azt a körülményt, hogy ez is a királyi székhely tartozéka volt, értelme: Királyi Tanya. Egy további helység a sziget közepén álló PAP-ÚR városa, meg a keleti parton lévő LÁTÓ nevű jóshely, külön magyarázatra sem szorul.

A kisázsiai partok előtt lévő három nagy szigetet – Kyprost, Ródost és Lesbost – a régi földrajzi nevek szótárában MAKAR, MAKARIA, illetve MAKAREIA alakban találjuk. Kypros északi partján azt a várost is MAKARIA-nak nevezték, ahol a fejedelem székelte és ugyancsak MAKHER volt a sziget legmagasabb hegyének, a mai Olymposnak a neve.

KYPROS (Cyprus) szigetén csodálatos piros színű kövek találhatók, rézérc, a keresett bányatermék. A sziget Ky-pros neve ebből keletkezett, mert értelme Kő Piros, vagyis benne a rézérc nyert megörökítést. Ebből a kifejezésből lett a réznek világszerte használatos neve: Cuprium és Cuprum a

latinban, Cooper és Kupfer az angol illetve német nyelven. Talán a magyar réz is a piros rokonszavából eredt, a Rózsa(színű) kifejezésből. A fenti megállapítás Baráth Tiboré. Én csak azon hökkentem meg, amit ő nem tudhatott, mert nem foglalkozott bányatörténettel. Balánbánya története c. kötetem megírásához napjaink bányászati tudása mellett természetesen tanulmányoznom kellett elődeink kitermelési és feldolgozási módszereit. A 19. sz. közepén a pörkölő kemencékből nyert rézlepenyeket rózsa réznek nevezték. Bővebben magyarázva pörköléskor az apróra tört érc külső részén található rézkristályok olvadnak meg. A bronzkor embere elsősorban a felszínhez közellévő ereket bányászta, az ún. Természet, melynek érdekesképpen a bányászatban rózsaréz a neve. A kitermelés és feldolgozás jellegzetes szakaszában újból megjelenik a rózsa név. Székelyföldön még használatos a barna és rózsaszín között a kőpiros, amelyik elsősorban a vörösmárvány jelzője.

A krétai embereket gyakran úgy ábrázolták, amint kerek alakú pajzsot tartanak kezükben, amelyen koncentrikus körök (KUOK) LÁTHATÓK, s a középpontban egy kiemelkedő mag (MAG) áll. Ez a szimbólum a krétai nép nevét írta, mert annak elemei megmondták, hogy ők MAG-KU-RUK, azaz Magyarok. Sejtették ezt a nem-magyar tudósok is, de ők a pajzs sűrű szereplésének magyarázatában csak addig jutottak el, hogy megállapították: „Valami bűvös vagy vallásos értelme lehetett a pajzsoknak, azért ábrázolták oly gyakran“.

A krétai írásokról az eddigi kutatások alapján annyit már tudunk, hogy azok kezdettől fogva a rovás rendszerű írással készültek. Különbözik tehát a Mezopotámiában használt ékírástól, az Egyiptomban használt képirástól is, de azonos a Földközi-tenger keleti partvidékén állott maúri országok (Szíria, Kánaán, Hétország) írásrendszerével.

A krétai vonalas írással legtöbbet Michael Ventri angol mérnök foglalkozott. Kortársaival együtt előbb abból a feltevésből indult ki, hogy a krétai nyelv valamilyen nem görög nyelv lehet. 1952-ig ezen a vonalon próbálkozott. Miután azonban így nem tudott eredményre jutni, a görögöknél kötött ki s a kulcsot az ó-görögben vélte meglelni.

Néhány olyan kőtáblát talált, melyben 1-2 írásjel kíséretében edények rajza szerepelt. Feltételezte, hogy az írásjelek a rajzban is ábrázolt edényeket nevezik meg. Megpróbálta görögül kimondani. Úgy találta, hogy módszere sikerre vezetett, mert a víztartó edény ó-görögül UDORO (magyar vödör), az amphora pedig KURUSU (magyar korsó).

Egy más alkalommal lófej, görögül ló PULOSZ Po-Los-nak olvasta. Nem gondolt arra, hogy Fej magyarul Fő, régen Pu, az igavonó állat pedig Ló, tehát a Po-Lo esetleg a magyar lófej is lehet. Megtalálta Ventris a Ló rokonszavát is, az IQO-t (csikó), továbbá a sajt TÚRÓ nevét és egy olyan edény rajzát, amelynek a talpa ki volt törve, s amit ő DIPA MEZOE QETORVE alakban olvasott el (talpa mezője kitörve).

A helyesnek vélt kulcs birtokában Ventris hozzálátott a krétai szavak görög nyelvből való értelmezéséhez. Egyik leghosszabb szövege magyarra fordítva így szól: „Kerowos pásztor Asiatiában örzi Thalamatas marháit.” Eredményét az írásjelek betűzése szerint is bemutatta: Ka-Ro-Wo Po-Me A-Si-Ia-Ti-Ja O-Pi-Ta-Ra-Ma-Ta-Qe-To-Ro Po-Pi O-Re Me-No. Kirovó fémmel (P=F) (h)asítja a fadarabot (P=F; M=B) kettőre. E szöveg megértéséhez csak azt kell tudnunk, hogy a középkorban az európai Magyarországon is rovónak nevezték az adószedőt és az is fadarabokra, vagyis pálcikákra írta az adózó nevét és a befizetett összeget. A botot aztán késével ketté hasította, s egyik felét megtartotta magának, a másikat meg odaadta az adófizetőnek nyugtaként. Kétség esetén a két fadarabot összeillesztették és leolvasták a helyes összeget. Ugyanígy jártak el az adóköteles személyek összeírásakor is. Felrótták neki a feladatot.

Knossosban talált egyik táblácskán szekér és ló ábrázolása mellett néhány írásjelet látunk. Az írásjeleket balról jobbra haladva az összerovások jelölésével így betűzzük: O.SZ iT. ASZ eS.T.eN SZe.Ke.Re U.T.T. AS-O.Ja aSZ. í.N. Mai helyesírásunkkal: Ez itt az Isten szekere, utazója a Szín. Értelme valamelyik vallási ceremónia alkalmával az isten (Hold) képmását ezen az egyfogatú szekéren vitték

A tatárlakival azonos táblácskák: a táblácskán írásjelek vannak. Írásjeleket így betűzzük: iT K.ER.üL aK-aR.I.Ka U.T-Já-Ba aS.Te.Nu uR 11-SZe(r). AR.NYé-Ka eL-IK-RA eS-eS. Itt kerül a karika útjába Isten úr tizenegyszer. Árnyéka e lyukra esik. A másik tábla szövegéből: iT K.ER.üL „a rák” T-I-Z Tá.Rá-Ba... A szóban forgó lehet egy csillagvizsgáló alkatrésze volt.

A második táblácska azt mondja, hogy a napmegállás a Rák-csillag hávában zajlott le, kezdődve annak tizedik tárában (napján). Ez lehetővé teszi, hogy a lelet idejét meghatározzuk. Kr. e. 1568-at írtak.

A Baráth Tibortól vett szófejtések, példák nyomait elsősorban Európában, de gyakorlatilag az egész világon megtaláljuk. Csupán az a furcsa, hogy a magyar fülnek a Baál-Kan=Balkán. Első hallásra érthető. Addig mások távolról sem találhatják meg ilyen könnyen a kifejezések eredetét.

Fönícia és Karthago

Az Eufrátesz és a Földközi-tenger, a Taurus, Egyiptom és Arábia közt levő területet a görögök, mint Asszíria hódoltságát nevezték Szíriának.

Már a sumérok Martunak nevezték Nyugatot és Mat-Aharrinak, hátsó országnak azt a partot a Földközi-tenger mellékén, hol egy vörösbarna népség telepedett le. Ezek a púnok vagy fúnok ismeretlen időktől itt lak-

tak, később a Libanon tövében levő keskeny partszalagra szorultak. Ezt Föníciának hívták.

A Martu vagy Mart kifejezéshez csak annyit, hogy a székelly nem a patak partján, hanem martján halászik. Ebből lett a magyar part szó, amit a székelly falusi ember ma sem használ. Ha parti levelet keresel, nem érti, ellenben ha marti lapit, azt már igen

Fönícia inkább földrajzi, mint politikai fogalom volt. A Krámel hegységtől odább északra az é. sz. 33-35 foka alatt elterülő partra vonatkozott. Hossza 222 km, szélessége 2-4 km. Ennek a talpalatnyi földnek a tenger felé való kiszökéseinek épültek a világ első nagyszerű kikötői. Maga Sidon egyszerű halászfaluból fejlődött. A korábbi O-Tyrust állítólag 2750-ben építették. Új-Tyrust 1209 táján alapították. A szigeten épült Arad (vagy Arvad) ősrégiségét pedig óriási falának romjai még ma is hirdetik. E városok öt-hatemeletes házai közt akárhánynak márványból készült a padozata, arannyal, elefántcsonttal volt ékesítve a fala és cédrusfából volt faragva a mennyezete. A mesés fényű jeruzsálemi templomot is föníciaiak építették, bizonyosan saját templomaik módjára. Az utcák fölé néha ernyőket feszítettek ki, hogy a járókelőket védjék a nap heve ellen.

Ha megfigyeljük a területeiket, rögtön észrevehetjük, hogy a Bibliában zsidó földnek nevezett országokat uralták. Jóval a zsidók előtt, akik i. e. 1500 körül jelennek meg a történelem színpadán. Minden jel arra mutat, hogy a Babilonból menekülők Egyiptomban telepednek le, s miután egy más nyelvet beszélnek, mint az őslakosok, más kultúra képviselői, az egyiptomiak kiutasítják, mint korábban a görögöket. Még inkább helytállónak tűnik az az álláspont, hogy a zsidók magukévá tették, és ragaszkodtak az Egyiptomban tűzzel-vassal üldözött egyisten hithez, és ezért kellett menniük. Ezzel magyarázható, hogy az alapjában egyistenhívó föníciaiak befogadják és szó nélkül letelepedési helyeket biztosítanak számukra. Azt már nagyon rég tisztázták, hogy elsősorban szolgákként éltek Egyiptomban, amely fogalmat a föníciaiak nem vettek épp olyan mereven. Így megindult egy erős keveredés az őslakossággal. A zsidók nemcsak keveredtek velük, és viszont, de nekik köszönhetik a több, mint 3500 éves zsenialitásukat pénzügyi, kereskedelmi, kulturális, sőt diplomáciai téren is. A szegény állattenyésztő népből köztük lett a nyugodtan menedzsernek nevezhető nép. Mert a zsidó nemcsak kereskedik, hanem termel is.

A föníciaiak nevéhez kötődik a bíbor festék, az üveg, a fenéksúllyal kiegyensúlyozott vitorlášhajó.

Nézzük meg a földrajzi kifejezéseket ezen a területen. Déli felét Kánaánnak hívták. (A zsidók földi mennyországa a Bibliából.) Ez az Akaba-i öböltől kiindulva az AIN-MAGAR város irányában a tengerparton lévő RA FA (Nap fala) vonal fölött terült el. Északon a KARMELL hegy lábánál lévő Kis-hont folyóig ért. Fönícia a Libanon hegy lábáig terjedt (Gyergyót Székelyudvarhellyel összekötő Libán-on át jutunk SIKASZÓ-ba, onnan Zete-

lakára). Az országot a MAGORA folyó osztja ketté. Ugyanaz a Magora, amelyik M?GURA, MAG-URA, MAGURELE-tornya néven behálózzák az egész keleti és déli Kárpátokat Csehország, Székelyföld, Havasalföld vonalán. Az országot CANA-án-i és CANA-HNI kifejezéssel is nevezték, amit a tudósok Nubia Khent-hen nevével azonosítanak.

A kánaániak és föníciek déli eredetét sok mozzanat bizonyítja. Írásuk a rovás v. geometrikusírás maradt, mint eredő helyükön, a Vörös-tenger környékén is volt, eltérően a környezetükben alkalmazott képirástól. Országukban és annak szomszédságában több olyan földrajzi nevet találunk, amelyek korábbi lakóhelyeiken is előfordulnak. A SUEZ, KURA, IORA és HABUR folyók neve például sajátosságosan idézi a Fehér Nílus SUE, KURU, JUR és HABI mellékfolyóinak nevét; a föníciai SIDON és a kánaáni SODOMA idézi SUDAN (Szudán) és az etiópiai SIDAMO nevet; Etiópiában is van több Bál és Béla helynév, és van ott is egy Názáret NAZARE, meg egy MUGER nevű tartomány, amint van a föníci-kánaáni területen MAGHAR, MAGORA, MEGARA. Azzal a magyar népággal, amely ugyancsak a déli embertartalékból Dél-Egyiptomot népesítette be, a kánaániak és föníciek magukat mindig rokonnak érezték, közös eredetüknek tudatában voltak és egymással való kapcsolataikat számon tartották. A kánaáni és egyiptomi magyarok az Ótestamentumban is rokon népként szerepelnek, a közös MIZRAIM néven. Hogy Kánaán és Fönícia népességének legaktívabb része Dél-Kelet-Afrikából származott, azt a tudósok elfogadott történelmi ténynek tartják. De maga a bevándorolt nép is megőrizte hagyományában déli eredetét, miként azt Herodotos fel is jegyezte munkájában. A mester két részben is kitér erre a mozzanatra, megismételve feljegyzéseit. Második említése részletesebb és így hangzik: „Ez a nép saját elbeszélése szerint régebben az Eritrea tenger partján lakott. Onnan azonban elvándorolt és Szíria tengerparti részén szállt meg, ahol ma is lakik.“

Fénícia lakosait nevezték PUNI, PANI, FENNI, FENIKI néven. De érdekes, hogy a finneknek a neve előfordul PHINI, FENNI és FENI formában. Ezek kísértetiesen hasonlítanak a PANNON (Pan-hon) névvel. És ezt nem lehet csupán azzal magyarázni, hogy a föníciai hajósok megkerülik Európát egyik vonalon s a másik vonalon vízi, és szárazföldi úton jutnak el a Balti tengerig. A Pannon név értelme: a kenyér földje. Ez megmarad a latin panem után a neolatin nyelvekben is. Hogy mi közülük a finneknek Föníciához, Pannóniához a későbbiekben világosan, egyszerűen megmutatkozik.

Nagyobb városaik élén kezdetben főpap, utóbb örökös király állott. A nemesség három törzsre, minden törzs tíz nemzetségre, és minden nemzetség tíz családra oszlott.

A föníciaiak tengerészek. Harmadfélezer esztendőre ezek a hajósok biztosítanak elsőséget a világkereskedésben. A Libanon cédrusaiból, ciprusaiból, tölgyeiből faragott hajóikat a Libanon rezéből készült szegek és

pántok tartották együvé. Föníciai kenderből fonták köteleiket, melyekkel byssos-szövetű vitorláikat igazgatták.

Három földrészen folytattak gyarmatáru kereskedést. Mindenféle üzletvezetőségeket, gyarmatokat szerveztek, hol gyáraik számára nagy mennyiségben szerezhették be a nyersanyagot, míg a kezdők házalással, batyú-kereskedéssel érték be. Amihez olcsón jutottak, néha százszoros értékűvé dolgozták fel. Üveghutáik, fegyver, elefántcsont és borostyánkő esztergályosaik s metszőik valamint hajóácsaik az akkori világ számára dolgoztak. Kereskedőik kézműipari cikkeken, élelmiszeren kívül állatokat, dísznövényeket, virágmagvakat vittek be az országba. Szerszesz részére csupán 300 nagy háromevezős és 750 kisebb harci és szállító hajót építettek, s szereltek fel 120000 matrózzal. Ez körülbelül Nagy Británia I. világháborús flottájának matróz létszáma. Szárazföldön műutakat építettek, hidakat.

Magukkal vitték Bál vagy Balán (a második szó értelme A mi urunk) főisten szobrait, de ugyanúgy Moloch-ét, aki a Napot, tüzet jelképezte, vagy Adoniszt, a tavaszi nap megszemélyesítőjét, vagy Melkárt (Hermes) a kereskedők istenét. De magának Karthagónak az alapító istenasszonyaként az Innanából Astarte vagy Dido névre keresztelt istenasszonyt tartották. A szerelem istennője Asera, a görögöknél Aphrodité. Óriási befolyásuk volt a zsidókra, amikor a Tyrosi király lánya, Jezabel, Aháb zsidó királyhoz ment férjhez i. e. 900 táján, aki 800 föníciai papot vitt Jeruzsálembe. Ekkor történt, hogy a bálványimádás hátraszorította Jehova tiszteletét és Illés prófétának menekülnie kellett.

Karthago megalapításával legnyugatibb sumér nyelvű birodalmat hozták létre.

Pelazgok

Európa történelme a görögöknél kezdődik, vallották a 19. sz. történészei. Ez épp olyan alapigazság, mintha én kijelenteném, hogy családom történelme a fogadott fiammal kezdődik. Mert még a görögök létre sem jöttek az ókor nagy olvasztókelyhében, amikor a félszigeten a pelazgok, Párizs népe már hatalmas várakat épített, komoly kultúrát képviselt. Nyelve ragozó nyelv. Írása a rovásíráshoz hasonlít. Ábécéje korábbi a föníciai ábécénél. Szimbólumvilágában megtaláljuk az oroszlánt, a magyar népek szimbólumát. Obszidián nyílhegyeik egy része a Balaton környékéről származik, míg aranyuk Erdélyből, közli velünk a The Times történelmi világatlasz. Helyneveik, amit a görögök is átvettek, magyarul tökéletesen értelmezhetők.

Thessalia (Thess-Ária) neve a tíz Árja törzs lakóhelyét jelenti, Aetolia (Aet-Oria) pedig a Hét Árja lakóhelyét. Illyria az első, vagyis a fő-úr, Él Úr tartománya lehetett, Árkádia viszont az Urak Háza. Utóbbit valóban 3 árja törzs alapította: az Árkádi, Kynuri és a Hajós nevezetű. Az árkádi törzsek népi szimbóluma medvefej volt, amit fejdíszként használtak és ÁRK-TOS-nak nevezték, bizonyára urak törzse értelemben. Gondoljunk bele. A Napot is szimbolizáló Göncöl-szekér a mi nyelvünkben Kis-Medve és Nagy-Medve. A hun származású csíki, gyergyói székelyeknél a fiúgyerek bocs (a besenyőknél kölyök). De a medvét a legmesszebbmenő tisztelet övezte a szkíta-magyar népeknél, Szibériától Amerikáig. Egy egész sor kultikus tevékenység kapcsolódott, kapcsolódik hozzá a mai napig.

A fajtát jelentő Úr név mellett gyakran megjelenik a Balkán helyneveiben a népet jelentő Magyar-név valamilyen formája. A legismertebb ilyen nevű város az **ATTIKAI MEGARA** volt, nem messze Athéntől. De ugyanezt a nevet megtaláljuk Epirosban, Thessáliában és Illyriában, azonfelül **MAKAR** volt Marathon forrásvízének a neve és **MAKAR-ON**, Magyar Hon Théba citadellája. Ha jobban körülnézünk, és figyelemmel vagyunk az R/L cserélődésre, a Magyar népnevet sok más helyen is megtaláljuk. Thessáliában például az egykori települések helyét jelző régészeti dombokat Magulának (Magura) nevezik. Ezek a hulladék anyagból: épületromokból és házi szemétből keletkezett dombok néha tíz méter magasra kiemelkednek a környező térszintből és átmérőjük a 3000 m-t is eléri. Eddig több mint 150 magulát számoltak össze, ami határozottan sűrű lakosságra enged következtetni. E dombokat régészeti szempontból még nem vizsgálták át, de annyit már megállapítottak, hogy az egykori falu vagy város bejáratí kapujával szemben álló legnagyobb házat **MAGAR-ON**-nak (Magyar Honnak) nevezték.

Miután Schliemann az Illiással a kezében megtalálja Trója várát, egy furcsa dolog derül ki, és pedig az, hogy a trójai görögök nem is görögök voltak. Az előkerült régészeti anyag egy egész más nép jelenlétét bizonyította évezredek távlatában Trója dombján. Először négy, utána hét várfal került elő, amit mindig egymásra építettek. Amikor Thorma Zsófia ásatásaiból is előkerülnek az anyagok, az akkor már világhírű Schillemant Erdélybe hívják. Kiderül, hogy a két anyag azonos néptől származik. A pelazg írás rovás, a trójai cserepek azonosak a kőrösi kultúra cserepeivel. De engem személy szerint legjobban az lepett meg, amikor dr. Timaru, nyugaton élő kelta szakértő 2001 nyarán Szentendrén mosolyogva közli velem, hogy a francia hagyomány a fővárosuk nevét a trójai Páris-éből származtatja. Akkor már tudtam, hogy a trójaiak Erdélyen és Pannónián átvonulva nyugatra húzódtak, azt is, hogy az É-K-Magyarország-i palócokat a pelazgok egyeneságú leszármazottainak tartják. Az sem lepett meg, amikor hellén kutatók közölték, hogy végeredményben Spárta görög, míg a környező lakosok a pelazgok. Athént és Spártát nem ugyanazon népesség

lakta. Ezért volt Spárta diktatórikus állam, míg Athén ugyanúgy, mint a lovaskultúrák népei – demokrata. Az ősnépesség ragozó nyelvet beszélt, amit igyekeztek kihasználni az ugyancsak ragozónyelvű perzsák.

A legújabb kutatások szerint az ionokat azonosítják a jászokkal. Ez lehet a magyarázata annak, hogy a görög források miért mutatják be őket úgy, mint egy nagyon zárt közösséget. Miért igyekeznek mindenképp negatív formában beállítani a spártaiakat. Például, hogy időnként kitörnek és lemészárolják a heliótákat. Állítólag ezek a körülöttük lakó földművesek. Épeszű ember fel nem tudja fogni, hogy egy munkakörben dolgozó közösséget lemészároljanak olyanok, akik számára dolgoznak. Ez komoly anyagi veszteséget jelentett volna a gazdáknak. Másképp a különböző viszonyságokra való nevelés, az erős katonai fegyelem, a szűkszavúság még a gyerekek pálcával való fegyelmezése is a szkíta-székely társadalmat juttatja eszünkbe. Ők voltak a mezőgazdasággal, szárazföldi hadviseléssel foglalkozó szakemberek a „görög” világban. Athén inkább Föníciára emlékeztet, a hajós népek hazájára. Maga az achajos szó is, ha a „görögösítést” leszedjük róla a hajós szót juttatja eszünkbe.

A görög gyarmatosítások épp az őslakosság részéről történtek, mert nekik volt tengerészeti tapasztalatuk. Ki hitte volna, hogy a szkítákat (így nevezik a székelyeket is a középkori magyar törvénykezésben) Herkules gyerekeinek tartották és a földművelés kezdeteit T-hargita-osz apó három fiának, akiknek az istenek aranyból készült mezőgazdasági eszközöket potyogtattak a hegy csúcsára. Mikor ezt elmondtam, tőzsgyökeres csíki barátomnak, csak felvillant a szeme:

– Nekem mondd? Mi örökké híres emberek voltunk, komám.

A pelazg írás megelőzi a föníciait és ősibb írásmódnak néz ki. Hasonlít a krétaihoz és a tatárlakihoz egyaránt.

Észak felé a kambuni hegységig laktak a pelasgosok. Egész Görögországban, sőt Krétában is éltek, a történelem azonban Thessaliában keresi törzsüket. Származásuk, nemzetiségük a legkülönbözőbb találgatásokra adott alkalmat. Némelyek sémi, illir vagy éppen turáni barbároknak tartották őket; mások kisázsiai lelegeknek: a trójaiak és az etruszok rokonainak. Egyesek a görögök egyenes őseinek, mások csak rokonainak mondták, valami thrák törzsbeli árjáknak, kik utóbb, mint jobbágyok és heloták egészen elgörögösödtek. A kaminiai ó-pelasgos felirat nyelve semmiféle rokonságban sincs a göröggel.

Most egyszerűen Görögország ősi műveltségének állapotát nevezik pelasgos-, vagy őskornak. Azt az időt, amikor a nép már értett az erdők irtásához, mocsarak lecsapolásához, a földműveléshez, sőt hatalmas kővárosoknak, ún. larissáknak, építéséhez is.

„Csakhamar újabb bevándorlás módosította a tenger felől a félszigetre gyakorolt hatást. Thrák féle népek elől bujdosva, a görögök ismeretlen gyűjtőnév alatt és ismeretlen körülmények közt észak felől költözködtek

be. Nem irtották ki a pelasgosokat, hanem közéjük vegyültek, tanultak tőlük és a partjaikon kikötő hajósoktól, tengerészekről. Az így keletkező műveltség képviselői az achaiosok vagy achivok. Achájoknak különösen az argivosokat (Argolis lakosait) tartják; legközelebbi atyjafiaik az attikai jók, a boiotiai minyak és a myrmidonok voltak“.

Ezt írják róluk az eddigi történelemkönyvek. Nemrég részt vettem egy beszélgetésen, Makedóniából érkezett történésszel. Ő azt állítja, hogy a görögök a Nílus deltájában menekült sémi lakosságból alakultak ki. Fegyelmetlen és Egyiptom számára veszélyesnek minősített emberek voltak. Ezért az egyiptomiak egyszerűen kitelepítették saját területükről, és így kerültek a Balkánra. Időközben elveszítették azt a kulturális örökséget is, amit a sumér együttélés idején elsajátítottak. Szinte félezer évig írástudatlanok voltak. Írásukat a helybéli lakosok írásából alakították ki számukra. A híres görögnek nevezett oszlopfejek, építkezések egyiptomi és mezopotámiai és a keleti építészek stílusában készültek. A későbbi nagy görög kultúra – propaganda, mese, legenda. A bizánci császárok kolostoraiban született, Bíborbanszületett Konstantin idejétől számítva. A görög terjesztője pedig az ókeresztény egyház volt. Azon már nem is csodálkoztam, hogy a román kereskedelmi TV adó csak éjfél után tette adásba a beszélgetést.

Háromszáz esztendeig tart (1400-1100) a mykenéi műveltség virágkora. Földrajzilag három középpontra, történelmileg három korszakra oszlik. Trójában, Kis-Ázsiában jelentkezik legrégibb alakjában; Európába kelet felől terjedt Görögország keleti része felé és legkésőbb Itália nyugati részébe, különösen Etruriába.

Schliemann a trójai ásatások eredményeivel Berlinben, s a mykenéi, az ithakai, az orchomenosi és a tyrinisi ásatások tárgyaival Athénben egész múzeumokat töltött meg, de ennek a műveltségnek eredete még mindig vita tárgya. Akik nem hasonlították össze a korai előszékelynek nevezett erdélyi kultúrát a trójaival, azok a mai napig is keresik az oroszlánok (mágar) asszír eredetét, s azt is, hogy Herkules 12 munkájáról szóló monda akkád vagy káld eposz nyomán keletkezett-e, hogy a mázas edények miként jelennek meg Mükénében és Trójában. Tudom, hogy nagyon rosszak a romániai közlekedési viszonyok, de sok tudósnak nem ártana megpillantani az erődi vagy a tordosi leleteket.

A nagy építkezésekről, mióta ember van a földön, folynak a viták. A görögök óriásoknak tulajdonították a mykenéi korszak építményeit, melyek arányaikkal csakugyan bámulatot keltenek. A görögnek nevezett művészet ettől a kaputól ezerévi vándorlás után jutott el az athéni akropolisz kapujáig, melyen túl Pheidias vésője minden idők legremekőbb szobrait alkotta. A várak és lakóházak rendszeresen, határozott terv szerint, felső világítással készültek. A nők szinte roskadoztak az arany ékszerek súlya alatt. A kupolás családi sírokban találták a legtöbb gyűrűt, nyakláncot,

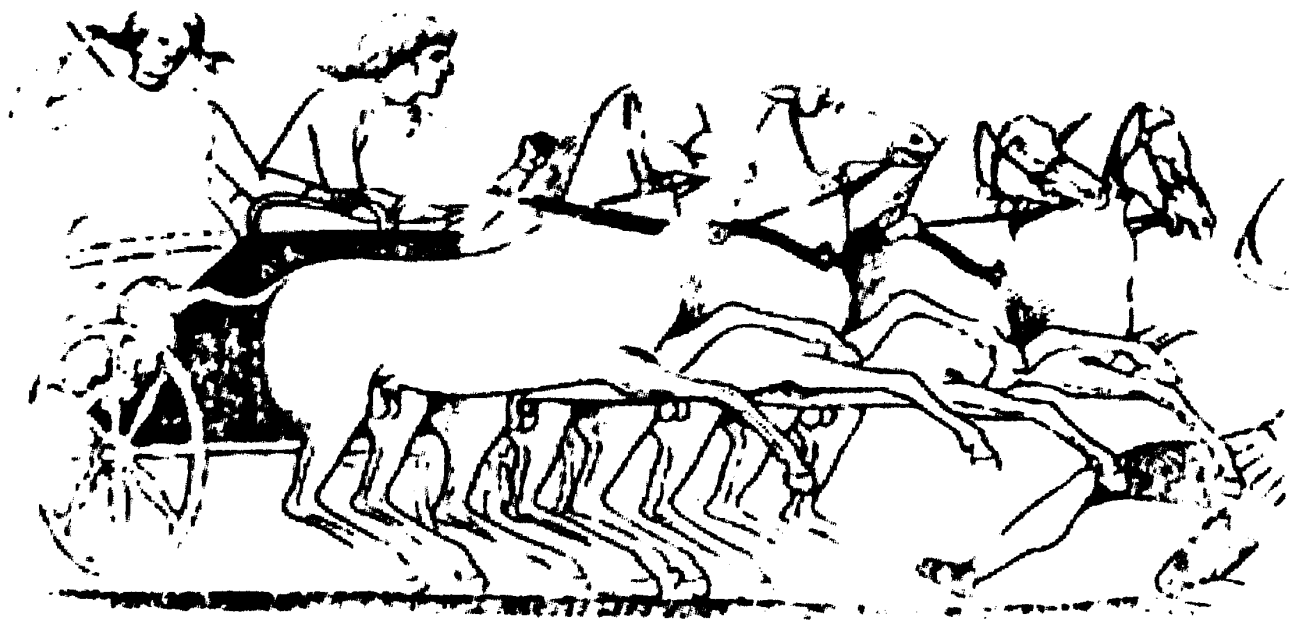
aranyserleget, ezüst csészét és kanalat, falborító arany- és ezüstlemezt. Ezt nevezik később barbár pompának, mely a szkítákra, hunokra, perzsákra és később a magyarokra volt a legjellemzőbb. Majd később látni fogjuk a szkíta-hun sírokban tíz kilónként mért arany és ezüst ékszereket. Vagy akit inkább érdekel, olvassa el Bakay Kornél erre vonatkozó írásait. De csak arra emlékezzünk, hogy amikor Bakócz Tamás bevonult kíséretével Rómába, az Örök Város lakói rohantak csodalátni.

Minden lovas felszerelése, ruhája, paripája egy-egy vagyont ért. S ez 500 évvel ezelőtt.

A pelazg kultúra nem halt meg. Görögnek nevezett filozófusok, tudósok bizonyultak pelazg eredetűnek. A későbbi állítólagos görög eredetű latin kultúra is a pelasgokkal azonos nyelvet beszélő etruszk műveltség gyermeke. De erről majd a későbbiekben.

Etruszkok

A történelem könyvek tanítása szerint a mai Olaszország területén görög gyarmatok jönnek létre s ezek aztán ellatinosodva létrehozzák az ókori Rómát. Szép és egyszerű. Csak épp nem igaz. A görögök még lombik bábik sem voltak, amikor a mai Itália és szigetvilága területén ott élnek az etruszkok. Kultúrájuk alakítja ki Rómát, nyelvük fenn marad még a középkorban is. A római költészet nyelve a szicíliai etruszk. Dante ezen a nyelven írta az Isteni színjátékot.

Etruszk lovas kocsí, Magyarországi leletről.

Ennek a népnek épp olyan komoly kultúrája volt, mint a sumérnak, egyiptominak, krétainak, hindunak. Miért nem tudunk róluk?

Róma a katolikus egyház fellegvára. Azé az egyházé, amelyik a mai napig meghatározza a világ kulturális arculatát. Még akkor is, ha ezt utód vallásai révén teszi. Ezt nem negatívumként írom, mert napjainkban a világ gazdaságilag legfejlettebb területeinek alapideológiája ez a vallás.

Ezer éve hihetetlen diplomáciai érzékkel igyekeznek összehangolni a zsidó-keresztény bibliát a világ népeinek vallásával és egyszerűsíteni, tehát működképesebbé tenni saját rendszerét. Régebb nem voltak meg ezek az információk, amivel ma rendelkezünk és a Vatikán úgy látta jónak, hogy kizárólag annyit kapjon a nép, amire szüksége van. Erre kitűnő eszköz a példabeszédekre épülő biblia. Ezt is bemutattam burkoltan, homályosan. De a vatikán terjeszkedésének fő akadálya az ősnépek öntudata, tudása. Ennek fő hordozója az ősi nyelv és az ősi írás volt. Ezt valahogy meg kellett törni. Ott volt a szinte háromszáz éves keleti példa a mesterségesen létrehozott szkláv (szláv) nyelv sikeres terjedése. Ezért lett a katolikus mise, a tudomány és a diplomácia nyugat európai nyelve a latin. Azzal nem sértettek meg senkit és nem erőltettek rá egy élő nyelvet Európára. Az etruszk hagyományokkal meg minek foglalkozzanak? Hozzájárult az is, hogy a pápák nagyrésze olasz volt. Nem tudták, vagy nem akarták tudni, hogy a latin kultúra alapja az etruszk? Elhallgatták és a felszínen lévő nyilvánvaló etruszk nyomokat rómainak kiáltották ki.

Hogy a vatikán mégsem ellenséges az ősnépekkel szemben az is bizonyítja, hogy miután tisztázódott a sumér nyelv nyelvtana, szókészlete épp a pápai intézet adott ki egy meglehetősen sokoldalú, pontos és tudományos egyetemi kurzust erről. Mert mégis mozog a Föld? Nem. Ennek egész más okai vannak, amit a későbbiekben tisztázunk.

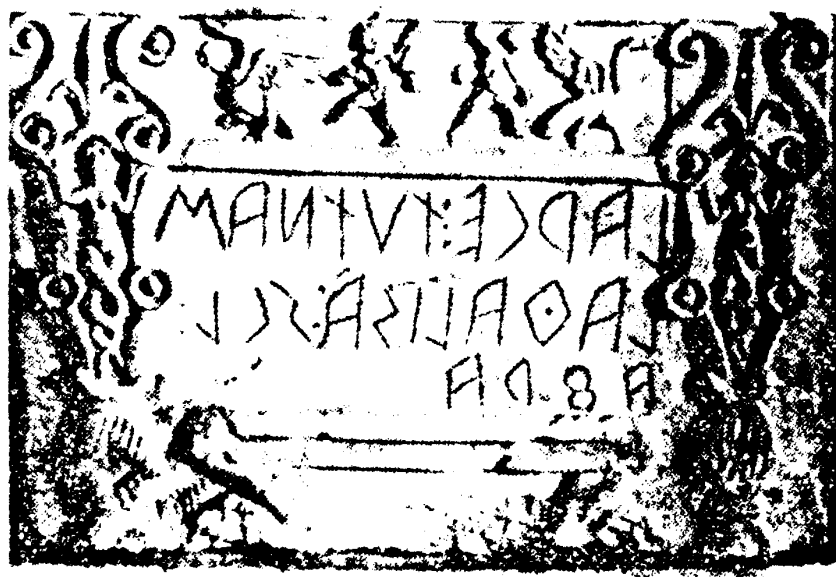
Az etruszk mindennapok lépten-nyomon előbukkantak és bukkannak. A leglátványosabbak az etruszk sírkamrák, melyek falán rajzok, szövegek találhatóak. Számtalan sírkamrát tártak fel napjainkig. A II. világháborútól az emigrációs magyarok is felfigyelnek a rovásíráshoz hasonló írásjegyekre. Ugyanis átmenetet képez a föníciai és a latin ábécé közt, állítják egyesek. Betűjei szálkások, lehetőleg kerüli a köralakú betűket. Badiny J. F. professzor úr a Káldeától Ister-Gamig őstörténeti kötetében derűsen emlegeti ezeket az erőfeszítéseket.

Néhány csökönyös magyar már a jelenleg olvasható sajtóban foglalkozott ezzel a témával, amit egyszerűen etruszk-magyar nyelvrokonságnak neveztek el, dr. Martha és Mayani francia és német nyelven megjelent megfejtési szövegei alapján. A francia tudósok által transliterált „állítólagos” etruszk szövegek szavaiból igyekeztek, iszonyú nyelvészeti bukfcencet vetve, magyar szavakat megszerkeszteni. Olyan „kiértékeléseket” használtak, mint amikor például Stockholm szóból Istókfalvát vezetünk le! Ne feledjük el soha azt a kutatásoknál, hogy:

- a.) A magyar nyelv tökéletes ragozó nyelvszerének kifejlődésére sok ezer esztendőre volt szükség, tehát ebben a tökéletességben meg kell találni a neolitikum ragozó nyelveinek elemeit,
- b.) Az etruszk írásrend teljesen azonos a hún-magyar írásrenddel.

E két alapelv szerint nem a Martha-Mayani megfejtéseket kell alapul venni, hanem a hún-magyar írásrend szabályait alkalmazva – újra kell fejteni az etruszk szövegeket. A hún-magyar írásrend szellemében kell megtalálni a sorok olvasásának irányát is.

Az emigrációs sajtó néhány lapja bővebben foglalkozott ezzel a szerintünk létező „etruszk-magyar“ rokonsággal. Az etruszk feliratok magyarul beszélnek... s tulajdonképpen ez a késői bizonyítéka a pelazg-szkíta azonosságnak. Ha a pelazgok ugyanazon nyelven beszéltek, mint a szkíták – akkor a „pelazg-etruszkok és a szkíta-magyarok nyelvének azonosnak kell lenni“. Ez a legérdekesebb bizonyítéka annak, hogy Gordon Childe „egyan nagy népe“ a Visztulától az Égei tengerig azonos nyelvet beszélt.

MANVTVEIDAJ

BARAT VOT E KIRAL

:J)ARJAIAAJ

eLaK A SILA FiAél

AA8A

A R F A

Sajátságos magyar-egyiptomi hangugratásos írásmód. (Az átugrott hangokat kisbetűvel jeleztük.) Az olvasat tehát: Barát vót e királ. E lak a sírja. Fia él. Árva. (Baráth Tibor megfejtése.) Az ÁRVA (= latin orpha) már rég gyanús lehetett volna, hiszen e szó nem szokatlan egy sírkövön.

Az etruszk nyelv megfejtésének a kulcsa tehát, a hún-magyar írásrend, mely szerint nemcsak az említett tábla, hanem az „összes etruszk felíratok” elolvashatók. Közös érdekességük ezeknek a tábláknak, melyek eddig ezer és ezer megfejtési kísérletnek ellenálltak – az, hogy ma kizárólag csak magyarul olvashatók.

A tudomány 60 különféle etruszk ábécét tart nyilván és ezek között van Syllabario Alphabetica is. Ez csak a kódolás betanulására volt szükséges – vagyis a magánhangzók kiírásának a módszeres csökkentésére. Előttünk egy Herkules-kép, írásában a 2. szó megfejtése (jobbról-balfelé haladva) „sden”.

Az első sora:

ÉVA SDEN...= ÉVA ISTEN, vagyis a FÖLDANYA. A „V” betű eredeti umber-jeggyel van írva. Herodotos I. 97. alatt elmondja, hogy az etruszkok Itáliába érkezésükkor Umbriában kötöttek ki. Közös istenségük lehetett ÉVA is és hagyományt tisztelve használják az umber „v” betűt.

2. sor:

TEA IKERA=DEA IKERJE. – Kicsoda az etruszk írásszabadossággal TEA-nak írt DEA...? DEA, DIA a mezőségistennő. Akinek tiszteletét a „fratres aruales” 12 tagú testülete látta el jún. 29-én – (vagyis Péter Pálkor) – a rómaiaknál is az „arvaliakon”.

3. sor:

et = itt – a csupán „egy” „t” betű – etruszk népi fonetika. ...fedekegé (vagyis feddekegé=feddésre)

Etruszk következetesség, hogy kettőzést sohasem írnak ki. S ez a népies fonetika – eggé – mi lehet? Ez az ó-magyar „eggé” rag, melyet a -ra, -re kiszorított. De még ma sem mondjuk, hogy „mindörökre Amen” – hanem „mindörökké Amen”.

4. sor:

„ürják: ki:” – az „ü” az „i” helyett megint írásszabatosság.

5. sor:

ár: odasié: ... Az interpunktáció itt szótagbontás, mert nem az „ár” megadásáról van itt szó, hanem az „áradni” ígéről. Az etruszkok sillabizálva – vagyis szótagolva olvastak. Ez itt a szótagbontás ékes példája. Ez a szöveg valóban bizonyítja, hogy a magyar nyelv van itt leírva.

Tehát (a képen):

Az Istenek Tanácsa „Éva Istent – Dea ikernővérét – itt fedekegé (vagyis feddésre) írják ki áradásaiért (árvízokozásért)”. Fejtegette Baráth Tibor.

Badiny dr. C. Pauli nyomán közli az Este-i (Felső Itália) bronzkori leleteiből a bronz stílus vesszőt négy oldalán etruszk felirattal. A bronztáblát, mely bemutatja az etruszk betűket, és feladványokat tartalmaz a betűugrás begyakorlására. Példának adva a kígyó szót, amit KÉGYÓ-nak ír ugyanúgy, ahogy ma is ejti a gyergyói falvak lakossága. Itt meg is állhatunk,

csupán még annyit kell hozzátennünk, hogy a föníciai és az etruszk írás között nincs jelentős eltérés. De a rovásírás és az etruszk között sem. Nyugodtan kijelenthetem, mert Varga Csaba zseniálisan bizonyítja ugyan úgy, mint az egyiptomi demotikus írás azonosságát a Kárpát-medenceivel. Egymás alá írja a két írásrendszer betűjeleit. Kinek van szeme, láthatja.

Dióhéjban az etruszkokról még el kell mondjunk egy pár dolgot. Szicilia szigete volt a birodalom védőbástyája a Földközi-tenger felől még a római uralom alatt is. Itt a történészek manapság egy ezer évig fenn állt Szicili, Siculi, tehát mondhatjuk, hogy székely országról beszélnek, amely mindig kihangsúlyozott önállóságot élvezett. Én erről még csak annyit tanultam az egyetemen, hogy valamiért Szicilia a kalózok szigete volt még Hannibál idején is.

Az azonban régóta ismert tény, hogy az első királyok Rómában etruszkok voltak. A köztársaság és a császárság idején a szenátus vezető „családjai“ (!?) a Tarquiniusok voltak. Már egyszer említettem, de talán itt is újból le kell szögeznünk, hogy az ősmagyar népeknél a tárkányok technikai felkészültségű táltosok, mágusok voltak. Az ő kezükben volt a vASFeldolgozás titka. Ugyanúgy, mint a kelta druidáknak. Az angolok elismerik, hogy a vaskor kezdetén a druidák által készített kardok utánózhatatlanok voltak. A mi tárkányaink által készített kézi fegyverek ikertestvérei későbbi damaszkuszi-, vagy a mórok által készített toledói- pengékként bukkannak elő.

Híresek voltak a római utak. Arról azonban nem szól a fáma, hogy ezeket a híres utakat nem az ujjukból szopták. A föníciai, hettita útépítők tapasztalatai az etruszkok tulajdona is volt. Nem volt olyan sok mérnöke a római birodalomnak. Amikor a Dunán építették a hidat, a dák háborúk idején, Damaszkuszból hozták Apolodorust, a hídépítő szakembert az irányításhoz.

Dante azért nem olasz nyelven írta nagy művét, mert az a nyelv szegényes volt. A sziciliai költők nyelve, az etruszk azonban egy kifejezőbb, bővebb, fejlettebb nyelvként volt ismert még a középkorban is és tegyük hozzá, hogy ragozó nyelv volt.

Már írtunk erről, de itt újból meg kell említenünk kik is voltak az etruszkok, hogy kerültek Itáliába, kik a rokonaik. Hivatkoztunk az előbbieken dr. prof. Alinei, az utrechti egyetem nyelvész tanárára, aki az etruszkokat a Pannoniában élő magyaroktól származtatja, és azt is leírtuk, hogy ez milyen vihart kavart a szakmában. Annyi bizonyos, hogy nyelvük ragozó, még a mai magyar embernek is érthető szövegek maradtak utánuk. Technikájuk az egész ókori történelemben csak a hunokkal, perzsákkal hasonlítható össze. Az a magas technológia, amely sajátjuk volt, Görögországtól jóval keletre található meg abban a korban. Fém és kerámia eszközeik csak a legnagyobb elismerést váltják ki az ehhez értő szakemberek körében. Nem beszélve híres vízvezetékeikről, melyeket mi római aquaductoknak ismerünk, amiben igazunk is van, hogy római, csak abban

nem, hogy latin. Építkezéseik stílusa, szakmai kivitelezése mind-mind egy sokkal fejlettebb technológiát mutat környezetükénél.

Miért húzódtak le Pannoniából? Erre egyetlen magyarázat van. Az európai birodalom népeit délről zavarni kezdte a Földközi-tenger medencéjében megjelenő hajós tevékenység kereskedő, de nem ritkán kalóz jellege. Egy olyan népességet kellett stratégiai helyre telepíteni, amely rendet tart környezetében. Más logikus magyarázat nincs.

De miért Pannoniából kerülnek ki a hajósok? Sokáig nem kaptam rá magyarázatot. 2004 nyarán egy történész nagygyűlés keretében végiglátogattuk a Beregtiszahát legjellegzetesebb pontjait. Köztük a szatmárcsekei temetőt. Esős idő lévén beültem a közeli kiskocsmába egy olyan asztalhoz, ahol két helybéli sörözgetett. Ezt-azt mesélgettünk. Én, hogy gyerekkorunkban miként csónakáztunk a Maroson dagasztótekenővel vagy fatörzsön. A fatörzsről könnyen leborulhattál. Lábunkkal tartottuk az egyensúlyt a vízben. „Igen, ha egyedül volt, s nem volt lepadolva” – mondta az idősebbik. Aztán elmesélte miként csónakázott ő gyerekkorában két deszkával összepadolt fatörzsön. Mikor megértettem miről mesél, olyan forrón kezdtem szorongatni az atyafi kezét, hogy az gyanakodva pislogott rám autós sapkája simlédere alól. Egy csapásra világossá vált, hogy nálunk található a világ egyetlen kora kőkori hajózási múzeuma. A muzeológusok tízezer évek óta élnek itt és őrzik, ami rájuk volt bízva. A legősibb hajózási technológia dokumentációját, időnként megújítva a kiállított mintapéldányokat. Vagy nem így van? Nézzünk utána.

A paleolitikum emberének nem volt gattere, láncfűrésze, de jól megfent acélfejszéje sem. Egyszerűen nem tudott deszkát készíteni, amit majd gőzöl és a csónak bordáját beborítja vele. Ha víz fölé akart jutni átdöntött egy fát a keskenyebb patakokon. A szélesebbnél ez beért egy darabig a vízbe, s szépen előre lehetett menni rajta a mélyebb víz fölé. Ha kényelmesebben akarta megoldani két fát döntött párhuzamosan a vízbe, és gallyakat rakott keresztbe, melyeket venyigékkel rögzített. Ugyan úgy, mint ma tesszük a csónakkikötőknél. Sőt... Ha még bennebb akart jutni, a két rögzített fát becsúsztatta a vízbe, és eleinte esetleg venyigékből font kötéllal biztosította. Aztán felfedezte az evezés mikéntjét, s arra is rájött, hogy a csendes vizeken megmarad akármilyen kötözmény, de ha nagyobb a sodrás vagy szél van, kezelhetetlen. A marokkővel nyugodtan ki tudott alakítani egy hasító éket a rönkök első felében. S hogy ez a megfelelő helyzetben maradjon a közepe táján kialakított egy sima felületet, mai műszóval plattolta. Így már nem fordult el egyik rönk sem, sőt evezéssel elég nagy biztonsággal lehetett irányítani. Ez az első felfedezés, kísérletsorozat nem egy hétvége délutánján történt. Hosszú idő alatt szerzett tapasztalatok eredménye. És kizárólag síkvizeken kísérletezhették ki. Mikor az első forma megvolt már könnyebb lett a különböző célokra készített vízi járművek építgetése. De nagyon sokáig használhatták ezt a formát. Azt is

tudjuk, hogy a világ melyik pontján. Kézzel fogható bizonyítékunk van erről. A Beregtiszaháton. A lápos, vizes területeken saját járműve lehetett mindenkinek. Halálakor a sírja tetejére rátelepítették. Később is szokás volt az egyén kedvenc járművét vagy eltemetni vele, vagy különleges bánásmódban részesíteni. Gondoljunk a lovastemetkezésekre. Vagy arra az ősi szokásra, amely ma is él egyes vidékeken, hogy a halott ember lovát nem lovagolja meg senki. A legrégibb csónakokat megette az idő. De a kegyelet, az ősi szokások elhozzák napjainkig formáját, hírét. Ezek a fejfák mást is bizonyítanak. Az állítólagos népvándorlások, falvak pusztulása, természeti katasztrófák ellenére is az őslakosság a mai napig helyben maradt. Ennek a fejfán kívül még számos bizonyítéka van, de a legjobb talán az lenne, ha génkutatóink összehasonlítanák az ottani lakosok és az ókori maradványok génállományát.

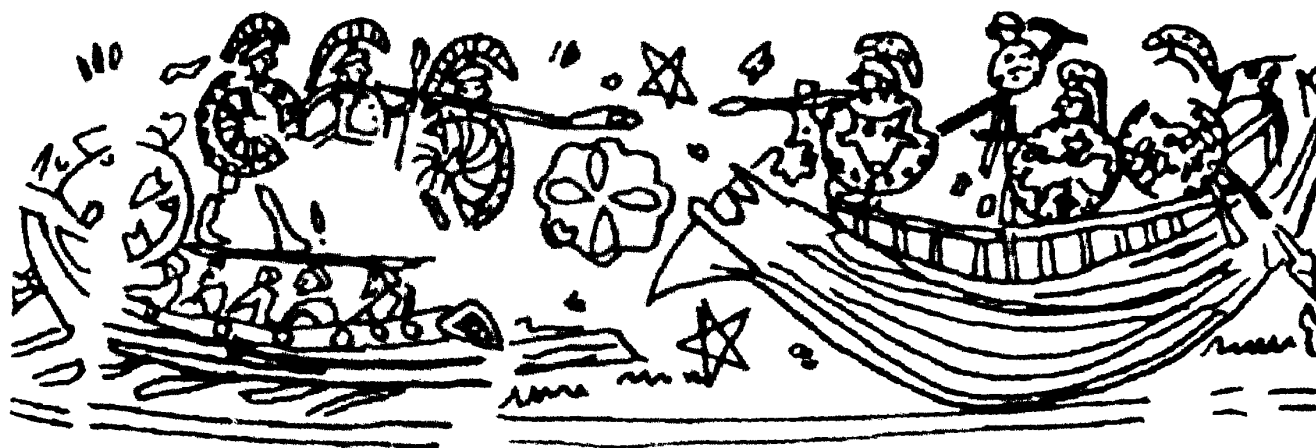

A világ első hajósainak máig fennmaradt temetkezési szokása Szatmárcsekén.

Állítólag mi nem voltunk hajósnépek. Ázsiából jöttünk. Eddig minden ellentmond ezen állításnak. Mert a Beregtiszahát vizei végül a Dunába

folynak. Mikor már fejlettebb csónakot tudott készíteni az ember, nagyobb utakat tett meg vele. Gyakorlatilag vízi úton eljuthatott a Fekete-erdőig vagy Kelet felé a Don felső folyásáig. Ide különböző típusú vízi járművekre volt szüksége. És az ember készített is. Mert hajózott. Pannónia területén volt is ahol hajózzon. Így az etruszkoknak nem kellett új mesterséget tanulnia, amikor Itália partjairól a tengerre keltek. Feladatukat, hogy délről védjék az őshazát az első világháborúig, teljesítették. Nagyon sok adatot ismerünk ezzel kapcsolatosan. Ami letagadhatatlan, hogy a "honfoglalás" után néhány évvel a magyarok flottája megveri a velencei hajóhadat. A világ első mélytengeri kutatóhajója magyar legénységgel Magyarország tulajdona volt. De mi ezekről nem tudunk.

A történelmi események zsúfolódtak a Földközi-tengeren. Az odatelepedett legjobb törzsek, akiket nevezzünk etruszkoknak vagy bárminek, elég erősek és felkészültek voltak ahhoz, hogy feladataikat teljesítsék, és a világtörténelemnek hosszú időn keresztül ésszerű mederben tartsák sodrását.

Etruszk hajó és tengeri csata. Magyarországon talált leletről.

7. LOVAS KULTÚRÁK

Táltosparipák

Tengerre magyar! Hangzott a régi jelszó, a lóra már rátermettünk. Az érdekes csupán az benne, hogy elfelejtettük, mi először hajóztunk. Sokkal korábban volt a magyar, de elsősorban a székely hajósnép, mint lovas. Mert a sumérok korában nemcsak a magyarok ősapja élt, hanem a székelvényeké is, akiket külön lándzsásember néven jelölnek az ékírások és van köztük LU-FU (Lófő) is. Aztán mi mindenütt ott vagyunk, Egyiptomban, Indiában, a Bibliában, Sziciliában. Hajózó emberként nem viseltük a sumér bőgatyát, hanem a lábraszoruló nadrágot, „harisnyát“. Hosszú, lógó köpönyegek sem voltak, de rövid kabátaink igen. Így ábrázolnak minket először folyami, majd tengeri népnek.

Aztán jött a ló. Egyesek szerint i. e. 4000 körül, szerintem sokkal korábban. Mert ezekkel az évekkel is nagy baj van. A régi egyiptológusok, az öreg gárda 6000 évesre becsüli az egyiptomi kultúrát. A geológusokkal összedolgozók azt állítják, hogy 14500 évvel ezelőtt már hosszú ideig vízben állt a Szfinx és a piramisok.

Ha ez így van, a hunok nagyon régi emberek – az eddigi ismert adatoktól eltérően, mert a Szfinxet ma is úgy nevezi az egyiptomi lakosság, hogy ABU-HUN (Hun apu) és az első egyiptomi fáraó HONI v. HUNI volt.

De mit tudtak többet a hunok mint mások. Hát első sorban lovagoltak. Vitték magukkal a székelyeket is, mert azok kitűnően tájékozódtak a Nap, Hold és csillagok állása után.

Miért volt olyan nagy dolog a lovaglás? Tessék elképzelni azt az embert, amelyik gyalog kell elmenjen Indiából a Földközi-tenger partjára. Tényleg vasbocskorra lett volna szüksége. Lovon azonban nem is olyan rettenetes távolság.

A ló megnyitotta a nagy szárazföldek belsejét az akkori idők legmodernebb eszközeivel rendelkező embereknek. Mert, meddig lehetett menni gyalog? Ameddig a vízkészleted tartott. Lóval szintén. Gondoljunk bele, egy ember elvisz magával 4-5 napra való vizet, élelmet. Egy nap még eltelelik étlen szomjan, esetleg kettő. Megtehetett egy gyalogos, legjobb esetben, 200 km-t. Ennyi volt a „hatósugara“. Ez lényeges. Manapság a harci repülőgépeket néha menetközben töltik fel üzemanyaggal. Nekik is van egy hatósugaruk. Lovakkal ez a hatósugár minden nehézség nélkül legalább 5-ször megemelkedett. Nyugodtan meg lehetett tenni 1000 km-t egyik víz-

forrástól a másikig. Ettől a pillanattól a hosszú utak kockázata gyakorlatilag megszűnt.

A ló új távlatokat nyitott, de ugyanakkor új technológiát is követelt. Fa, fém, bőrfeldolgozás előtt olyan feladatok álltak, amit eddig nem kellett megoldania. Például a tartós, de mégis puha szíjak. Mindennapi eszköz lett a szekér. Harci eszközként hatékonyabb volt, mint a II. világháború idejében a tankok. A fegyverhasználat mikéntje is megváltozott. A rövid kardok szerepét átvette az eddig inkább apró vadakra használt nyíl. De most ez a nyíl nem tudta betölteni új szerepét. Eddig földről, közellévő célpont ellen használták. Odalopózkodtak az áldozathoz és néhány méterről lőttek. A dübörgő lovon nem nagyon lehetett lopózkodni. A rövid lándzsa átalakult hajítódárdává és megjelent a hosszú lovaslándzsa. A nyilak világában megjelent a szkíta vagy hun íj.

Miért hangsúlyozzuk ki az íjat? Aki volt katona az tudja, hogy pisztollyal 25-50 m-es távolságra lehet aránylag pontosan célozni. A pontos lövésre gyártott karabéllyal 2-300 m-re (más kérdés az, hogy ösztűzben 1000 m-re is lőnek vele. De itt szó sincs pontos célzásról, ma sem). És tessék elképzelni, hogy a szkíta-hun íjakkal 300 m-ig lehet célba lőni. Ez csodálatos teljesítmény volt abban a korban. Még a „honfoglalás“ idején is a magyarok nyilai lényegesen hatékonyabbak voltak, mint a nyugati népeknél.

Egyiptomi szövegekből tudjuk, az északi lovasnépek támadásának eredményét. A hatalmas létszámú, jól felszerelt egyiptomi hadsereg órák alatt vérzett el a lovakról kirepített nyilaktól. Anélkül, hogy beszámítható veszteséget okozott volna a támadóknak. Szétbomlott soraik között a harci szekerek vágtak utakat. Napok alatt elvesztette függetlenségét az óriási birodalom.

Valami furcsa dolog van a lovak körül. Vagy szereted őket, értesz hozzájuk, vagy nem. De ezt a szeretetet, hozzáértést nem lehet megtanulni. Pannóniai leletek tanulsága szerint jóval a hivatalosan elfogadott 4000 előtt már ismerték a lovat. Benne volt, van a vérünkben. És azt se felejtsük el, hogy volt gyakorlatunk. Évezredekkel korábban már rénszarvas nyájakat tenyésztettünk, gondoztuk és utaztunk a hátukon, igásállatnak is használtuk. A ló hatékonyabb társnak bizonyult. Miután házasítottuk, társunk lett, szállító eszközünk, áldozati bárányunk és élelem forrásunk is egyben. Aki nem ebben nőtt fel, nem tudta használni. A görögök, latinok lovassága mindig a szkíta népekből került ki. De furcsának tűnhet, hogy később a szultáni hadak gyalogosai elsősorban törökök, de a lovasaik, a szpáhik, bulgárokból, berberekből és más, eredetileg magyar nyelvet beszélő népekből kerültek ki.

Az őslovas népeknél társadalmi és családi szervezettségük is eltérő a gyalogosoktól. Nálunk megmarad az erős anyahit, a mindennapok gyakorlatában is. Az asszony nemcsak szórakozási eszköz és termőtalaj, hanem elsősorban *fele-ség*. A pár.

Asszonyainkat a görögök Amazonoknak nevezték és egy egész sor mesét költöttek köréjük. Képesek voltak a hadseregekkel szemben önállóan helytállni. Ezredévekkel később még megtaláljuk Gyergyóban a táltosasszonyt, Bákainét, aki felkészíti asszonytársait tűzhelyeik védelmére. A valószínűleg alapuló legenda világos példája, hogy szinte napjainkban, miként verik meg a székely asszonyok a jól képzett tatár csapatot. Aki a középkori magyar okiratokat olvasgatja, többször találkozott olyan esettel, hogy egyes családok vezető asszonyait anasszon formában, tehát anyaasszonynak írják. Általában a családot vezető idősebb férfi távollétében, vagy halála után, a család ügyeit teljes jogkörrel intéző feleség jelzője volt. Még talán fel sem kell sorolnunk azon vezető asszonyok alakját, akikre a későbbi utódok bámulattal néznek fel.

A ló kiszélesítette az egymással szoros kapcsolatban lévő törzsek határait. Egy-egy település köré csoportosuló államocskák helyét átveszik a hatalmas birodalmak. A Subar-Ki néven emlegetett birodalom, Asszíria és Urartú, a királyi szkíták, az ázsiai hunok, akiket eddig néven neveztünk, mind-mind ebben az időszakban terjednek el.

Lehetőség van a kultúrák közötti kapcsolat állandósulására, amely nyomai Budakalásztól, Lengyelországtól Kínáig mindenütt ott vannak. Mondják ezidáig a történészek. De hozzá kell tennem, hogy az angol sziget nyugati csücskétől Ázsia legkeletibb csücskéig tart.

Az érdekesség csupán az, hogy a nyereg, a zabla, a hordozható áldozó és főző üstök, az íj, mind-mind szkíta, vagy hun melléknévvel szerepel a szakemberek szótárában.

Mondhatnánk, hogy ekkor a világ nagyrésze lovagolt, kereskedett, hábozott és házasodott. Az érdekes az, hogy tolmács nélkül. Általában az ősi nyelv különböző változatait beszélték, amit azok is értettek, akiknek eltérő volt az anyanyelve.

Korai hunok

A hunok feltűnését általában időszámításunk előtt 7-8. sz.-ra teszik a mai Kína északi területein. Mások még kinyújtják i. e. 1500-1000-re. Ha már írott történelem korszakáról beszélünk, nézzük meg, mit mond az írás. Hol is jelennek meg és mikor a hunok?

A szakemberek az egész mezopotámiai terület első összefogását Kr. e. 3000 táján Uruk város érdemének tudják, ahol a legendás Gilgamesz székelt. Utána Úr város vette át a vezetést. A következő egyesítő, az okos UKUS patesi volt, aki az „Íj és Nyíl Országában“ uralkodott. Az íjjal és nyíl-

lal felfegyverzett harcos hieroglifikus jel és értelme „magyar“ (MASA-UR). Fia és utóda LUGAL ZAGGESI folytatta apja politikáját és ő lett a negyedik egyesítő, az egész Termékeny Félholdat uralma alá hajtva „napkeltétől napnyugtáig“. A LUGAL szó írásjegyei, már mondtuk, az 'előkelő' szót írják és tudjuk, hogy a király főműve az egyesítés volt, következésképpen a király igazi neve, illetve címe: „Előkelő, az egyesítő.“

Kérem, ne tegyék félre az olvasnivalót, mert nem véletlenül ugrottam vissza legrégibb írásokat ránk hagyó rokonainkhoz. Nézzünk meg egy-két dolgot. Gilgames Herkules néven jelenik meg a görögök mítoszaiban. De ugyanakkor azt is láttuk, hogy a szkítákat Herkules népének nevezik, és új fészítő népeknek. Uruk városában székelte Gilgames és az okos patesi (pasas?) az Íj és Nyíl országában uralkodott?! Mi köze ehhez a hunoknak és mit mondnak az okosok.

Következő idézetünk részlet abból a töredékes okmányból, amelyben Kramer professzor a vízözön meséjét olvassa. A szöveget a professzor eredeti hangtannal adja ábécés átírásban. Mi nem változtattunk az átírason, sem a szótagok sorrendjén, hanem egyszerűen másképp tagoltuk azokat szavakba és a szükséges helyen kitettük a szókezdő H hangot. A professzor átírásához megjegyezni valónk csak annyi, hogy mi a 7-es sorszámot jelentő írásjelet nem ideogramnak tekintjük, hanem a HET hangcsoport jelzésének, ami a 'jöhet' és 'gyühet' szavak írására szolgál. Hasonlóképpen nem tekintjük értelemmeghatározónak az elején álló UR, AR írásjelet. Szerintünk ebben a szövegben, legalábbis a közölt sorokban, nem a vízözön meséjét találjuk, hanem a szokásos gyarmatalapítást, amely kenyérmagvak elhintésével és házak építésével szokott kezdődni, mint ezt több historikus leírja, köztük maga Kramer professzor is. Ő az egyik legnagyobb szaktekintély a világon, tehát hozzá fordulunk. Kialakult egy olyan kép, hogy 5000 évvel ezelőtt a városállamok falánál két testvérnép néz farkasszemet.

„Ott, hol a tó (Perzsa-öböl) Hungarok Kaldeájába harap és agyagos, hamar agyagba dug gabonát háborúra. Jöhet a' má', gyühet a' má! Hamar kel a mag; bearatta. Kis magyar királya, a keleti, hálából belátta, aratóé immár e hon, kié joggal.“ Így írjuk át mai helyesírásunkkal azt a régi feljegyzést, amely a magyar-hun testvériség kialakulásának egyik fontos filmkockáját örökíti meg az egykori Dél-Mezopotámiában. Más feljegyzések, amelyek még az ékírást megelőző képirás módszerével készültek, további mozzanatokat hoznak tudomásunkra, amelyek tartalmuk szerint sorba rakva, szinte megrázó erővel elevenítik meg előttünk a lejátszódott eseményeket. Előttünk áll például az az üzenet, amely így szól: MAT-AR UT-ORR URAK. KAT-ANA-K. KAT-TA-ONK URO S-aB-A.S, „Magyar útúr urak. Katonák. Kettőnek orra sebes.“

Kik ezek a sebes orrú magyar útúr urak? A szöveg pontosan néven nevezi őket és az írásokból kitűnik – habár a sorok közül, hogy egy észak-

keletről jövő óriási népről van szó. Semmiképp sem egy 2000 évvel később kialakult népességről.

Egy másik képen oroszánt látunk, hátába lándzsa van szúrva és az állat vérét okádja. A képét az állattal szembefordulva olvassuk. A szöveget kezdi a vér VER, folytatja az oroszán MAGARU, a lándzsa hegye a nő jele ANA, az állat előretolt testrésze KHAT, az egész hangzósítva: „Veri magyar a hunokat.” Ez a kép Nimrud városából való, tehát már elég messze fent csatáztak a magyarok az árpádi hunokkal. Egy további szöveg a Babilonért folyt csatáról szól. Ezt mások olvasták el, mi angolból fordítjuk vissza magyarra: „Bábel fiai madárhoz hasonlítottak és a madárfogó te voltál. Megfogtad őket hálóddal, bezártad őket és megtisztelted hős NYERŐ!” Itt úgy látszik, hogy a magyarok vesztek csatát.

A változó sikerrel folyó küzdelem során az a vélemény alakulhatott ki, hogy egyik fél sem tudja a másikat megsemmisíteni, ezért okosabb dolog, ha egymással kibékülnek, barátságot kötnek, és közös erővel építik jövőjüket. Ez az értelme egy következő okmányoknak. A képen három embert látunk, írásjelekből vannak felépítve, és nagyban tárgyalnak. A két szélső figura egyforma, a középső, amelyik eltört lábbal szerepel, más. A jelenet kézfogást ábrázol, amiről tudjuk, kibékülést, barátságot jelent. A képírást szöveget így olvassuk: EGY-ES-KETEK: ANUR Sa MA-S-AR ANUR-AKARA. URUK TART aB-AR-RA-T-Sa-G, „Egyezkedtek: honúr és a magyar honurak ura. Örökké tart a barátság.” Jó volna tudni, mit tartalmazott az egyezés és milyen politikai képletet írt elő az örök barátság. Egy további képírást okmány valamelyes feleletet ad a kérdésre. Az emlék Nimródból való.

Az álló alak jobb kezét mutatóra emeli, bal kezével a táskát tartja, egész teste írásjelekből áll. A figurával szembehaladva, a kezekkel kezdjük az olvasást, felülről lefelé haladva: ES UR-EK-RA Ma-ONK. M-UT-AR OR-SZAKÁLL 2 UR-AN-eS MAT-ABo, „Ez örökre miénk. Magyar ország áll 2 úrhonós matjából (honából).” Úgy látszik tehát, az árpádi honósok és az Ertireából bevándorolt honósok egymással, mint egyenrangú szerződő felek megegyeztek, közös magyar országot alkottak. A következő kép a Nini-ve körüli Korszaktól való és nagycsőrű állatfejjel rajzolt szárnyas emberalakot mutat, aki két kezében jelképes tárgyakat tart. Így olvassuk: MAG-AR-EK CS-AR-MATA. ESER-RA ANK Ma-AR URA ONURAK ON-AB-BA, átírva: „Magyarok gyarmata. Ez a Ra annak már ura hun urak honában.”

A fentiekből világosan kitűnik, hogy a hunok nem a kelő nap sugarai-
ból jöttek létre Kukutyin környékén Attila előtt pár száz évvel. Ennek a nagy lovas népnek nevét, szerepét 5000 évvel ezelőtt írások rögzítik. A világ legnagyobb szakértői fordították, illetve írták át latin betűre számunkra, mert csak a magyarul nem tudóknak kellett fordítani az ősi szövegeket.

Úgy látszik itt is nagyon melléfogott a kronológia (időrend), megfelelő eszközök hiányában. Ezt a mellé fogást gyakorlatilag a makacsság, tekin-

télyföltés tartogatja fenn imitt-amott még napjainkban is. Nem utolsó sorban pedig az információ hiány. Mert hány embernek van ideje, pénze, a mindennapok megélhetési küzdelmei közepette, több száz kötet, internet lapok, tudományos közlemények tanulmányozására.

Pedig fontos, sem Önöknek, sem nekem nem közömbös, hogy kik is voltunk. Pár száz éve Európába könyökkal begyurakodó vad hordák, vagy a világ legősbibb nemzetsége, amit a legtöbb ókori írás az Isten népének nevez.

Hun-magyar birodalmak a történelem reggelén

Mezopotámia nem egy gyökértelen csodaállam, amelyik a semmiből hatalmas civilizációt hozott létre. Az előzőkben már láthattuk, hogy ki a MAG-UR, vagyis a magyar és ki a HUN, vagyis a férfi, az állattenyésztő. Hogy az ősb magyarok és a hunok háborúztak, meglehet. A családban is megtörténik. Én nem vitatkoztam soha a testvéreimmel, mert sajnos egyke voltam a családban. Azonban három, hozzám nagyon közel álló család életéből nagyon érdekes következményeket vonhattam le. Az első feleségemnek két fiú testvére volt. Egymást szerették, de nagyokat tudtak vitatkozni. Néha megpróbáltam döntőbíráskodni, de mindig visszahúztam az orromat, mert rákoppintottak. A második és a harmadik feleségemnek egy-egy öccse van. Nagyon is szeretik bírálni egymást, de mikor valamelyiknek szüksége van rá, gondolkodás nélkül váll-váll mellett cselekednek. Én az első példából tanulva, a harmadikba sem ütöm bele az orromat.

Miért ez a kitérő? Mert ha olvassuk, hogy a sumérok (magyarok) s a hunok közt nézeteltérések vannak, azt ne két idegen nép fennmaradási küzdelmének tekintsük. Itt anyagi tétekért folyt a marakodás. A mezopotámiai földművelő. Számára minden talpalatnyi föld fontos. A hun első-sorban állattenyésztő. Nagyobb területekre van szüksége. Ez vitákat szül. Ugyanez volt a helyzet a tatárjárás előtt Magyarországra hirtelen behozott kúnok és magyarok között. Az állattenyésztő, kerítéseket, falu határokat nem ismerő kúnokat a magyarok rablóknak, tolvajoknak, barbároknak nevezték. Azok meg nem értették, hogy miért nem szabad legeltetniük ott ahol fű van. Ma már mind a két magyar népi hasonló életmódot folytat Magyarországon területén és az ellentétek már csak elbeszélésekből ismertek.

Ez történt az ókorban is. Kétségtelenül megállapíthatjuk, hogy Mezopotámiában a kaukázusi és iráni eredetű hunokkal a haboshoni eredetű magyarok a kezdeti harcok lezajlása után ténylegesen életközösségre léptek, megalkották a magyar-hun testvériséget. Mindnyájukat átfogó közös

politikai szervezetet hoztak létre és hovatovább közös erővel a Régi Kelet felső részét egészen a Földközi-tengerig egységes birodalommal szervezték. Az ősidőkben kötött örök barátság mindvégig a magyarul beszélő népek állameszméje maradt és hol az egyik, hol a másik városállam valósította meg. Ez a későbbi folyamat már a történelmi kézikönyvekből is figyelemmel kísérhető.

Miért nevezték külön névvel a hunokat? Az előbbieken láttuk, hogy az özönvíz idején a Folyamköz hosszú ideig sekély öböl volt. Mikor visszahúzódott, Észak felől az őslakos nép, aki már egy fejlettebb kultúrával rendelkezett, újra benépesítette. Tehát az északi nép az eredet, az ő. A hu vagy hun név értelme eredet, forrás. Például a csorgó, elfolyó, elcsángáló patak forrásának neve csáng-hu. Számos tó viseli ma is a Himalájában ezt a nevet. Nekünk a csángó nép nevére rövidült le. Tehát a betelepedettek és az őslakosok a fentebb ismertetett előzetes nézeteltérések után közös államhátat létesítettek az ókori feljegyzések tanúsága szerint.

Az őshazai magyar állameszme ötödik megvalósítója egy fattyú gyermek volt, aki Istar termékenység-i istennő egyik szép papnőjétől született. Ezt a királyt a szakkönyvekben Sargon néven tartják nyilván, de eredeti írásjegyeit így írják át ábécére: SARGUNI SAR ALI. Ha ez az olvasás pontos, az első szó helyes hangzósítása nyilván a S-AR-HON-I: „Az Úrhoni“, vagyis Iráni. Következtetésünket igazolja e király egy másik megjelölése, amikor azt mondják róla AZ-UP IR-ANI: „Az apja iráni.“ Waddel szerint ez az uralkodó volt „az egyik legünnepelebb árja császár“, ami tökéletesen egyezik a mi megállapításainkkal. Nevéhez sok legenda fűződik. Kr. e. 2000 táján a keleti magyar birodalom egyesítése a III. Úr-dinasztiának jutott feladatul, amely Úr városában székelte. A dinasztia megalapítója az Úrnemből származó UR-NAMMU király, más néven UR ENG-UR: „Hungár Úr“ lett. Az örökség a Kr. e. 18. sz.-ban Babilonra szállt, egy Hun Úrhabra, HAM-UR-ABU-ra, akinek nemzetisége felett szintén sok vita folyt, akár csak Sargoné felett. Utána KOSA, KASSI néven a Kus vagy Kos jelképi népágból került uralkodó Babilon trónjára a Kr. e. 16. sz.-ban s mintegy 500 évig tartott szerepe.

Ős székely-hun magyar lévén mindig is nagyon érdekelt a kasi, kaszi birodalom sorsa. Ebben a korban már rég befejezett tény a legrégibb és az időközben megjelent nyelvet beszélő népek, a sumér és a szemita keveredés. Ez egy adott pillanatban igazi bábeli zűrzavarhoz vezetett. Feltáztak az ősi erkölcsök. A történelem folyamán kialakult törvénykezést igyekeztek mással helyettesíteni. Mindez zűrzavart okozott. Ez az uralkodó családok közötti véres belső harcokhoz vezetett. Északról testőr, rendfenntartó szerepkör betöltésére lovas népet alkalmaztak zsoldosként.

Ez nem volt szokatlan. A korábbi sumér iratok a külső határok védelmére matriarchátusi formában élő törzseket alkalmaztak. Vezetőjüket úgy írták: SIKIL-NIN. Ahol a nin tag nénit, asszonyt jelentett. Az angolok az e-

sikil sumér szót holly house-nak, vagyis szent háznak értelmezik. Tehát a sumér templomőrök is a határvédők törzséhez tartozhattak. A székelyeket eszkil vagy eszegel néven sokkal később bolgár törzsként tartják nyilván. Lehet, hogy igazuk van, hisz a bolgárok nagyon későn váltanak nyelvet. Talán kilóg a sorból, de Erdély területén nagyon szép számú bolgár-magyar temetkezést tárt fel Székely Zoltán, a sepsiszentgyörgyi múzeum volt igazgatója. Székelyföldön a bolgár ma sem külföldi szláv, hanem a zöld-ségtermesztő szakember neve. A felfogadott lovasok, akikről most beszélünk, évszázadok távlatából hasonló néven íródtak.

Ez a lovas nép, a kasi vagy kaszú, egy darabig igyekezett, mellékszereplőként, fenntartani a rendet, de mikor látta, hogy nem lehet, átvette a hatalmat. Nem költözött be a városokba, mert a köves utakon nem lehetett legeltetni. Nagyon érdekes megoldást választottak. Kiválasztották a sztyeppei birodalmak törvényei szerint a vezető családokat és beköltöztették őket az előző vezetők palotáiba. Félezer év azonban hosszú idő. A városban lakó vezetők új, jónak semmiképp sem nevezhető szokásokat, gondolkodás módokat vettek fel. Ez lett az oka a kaszú birodalom bukásának. Fejétől бүдösödik a hal, mondja a magyar közmondás.

A kasszúkról csak annyit, hogy Székelyföldön ma is közismert fogalom. Gyűjtőt jelent. Az epret fakéregből készült kászúba szedik. A deszkát nem máglyába, hanem kásztákba rakják. Háromszék és Csík székelyeinek egy része felhúzódik a hegyek közé, ott gyűlnek össze, s ezt a vidéket Kászonnak nevezik. A sokat emlegetett Kasszuk több vidékről összegyűjtött harcosok tömege lehetett, akik családotól odaköltöztek az új feladat helyére. A középkori, sőt az újkori magyar történelemben is számtalan példáját ismerjük ennek a jelenségnek. Név szerint ismerjük azokat a családokat, akik az 5-600-as évektől magyar fejedelmek, később királyok, de lengyel király, bizánci császár testőrszolgálatát látták el. És hogy megbízható haderőként közel maradjanak, ne térjenek vissza Székelyföldre, nemesi birtokokat kaptak a királyi lakok közelében.

A hunokat megtaláljuk keleten is. A hatalmas területeken fű, víz, só volt. A hun megélt. A lovak voltak amit legeljenek, a gazdák zabot, árpát és kenyérbúzáat termeltek. Zöldségesek, gyümölcsösök nyomait hozták felszínre az ásók, termék formájában.

A keleti hunok váltakozó magatartással viszonyultak a kínaiakhoz. Kínai történészek szerint a hunok hozták létre az első császárságot. Foltokban betelepedtek Kína területére. Kitűnő lovaskatonák. Amelyik részük betelepedett, az részben bele is olvadt a kínai kultúrába, amely egy egész sor hun elemmel gazdagodott. Elsősorban a lovasság kifejlesztése kötődik a hunokhoz. Ezen kívül megtalálhatjuk a hun üstöket, rézeszközöket, a jellegzetes hun-szkíta nyílat és azt a mondást, mint Indiában is – aki úr az hun.

Nem elhanyagolható szempont az sem, hogy a kínai írást tanulmányozva nagyon hamar észrevesszük, hogy ez a szkíta-hun-székely-magyar

rovásírás gyereke. Az alapvető fogalmak, a szent fogalmak azonosak a hun írás betűivel. Azért írunk fogalmat és betűt, mert a soknyelvű kínai birodalom írása fogalomírás. Mindenki a saját nyelvén olvassa ki. Például a mindannyiunk számára ismert kettős kereszt, ha számot jelöl, olvassák úgy, hogy egy, ein, one, uno stb. Ha háztetővel van, olvashatják Isten, Deus, Deva, God stb.

Szkíta harcosok ruházata. Bakay Kornél közlése.

I. e. 2000-től Attila hunjainak a feltűnéséig Európában a nagy keleti hun birodalomról tudunk. Szervezeti alapja az egyéni gazdaság, ahonnan kikerül a harcos. Tíz-huszonöt rokoncsalád alkot egy tízest, melyeket századokba, ezredekbe és seregekbe (tumenekbe=töménységbe) szerveznek.

Minden fokú vezetőt választanak. Ha az előző vezető családjában van egy testvér, akkor ő örökli jogszerint a vezetést. Ha ez nincs, akkor választanak esetleg a gyerekek közül, vagy más vezető családból fővezért. Ezek

a vezérek egyben főpapi szerepkört is betöltenek, mert isteni származásúaknak tartják. Ugyanúgy, mint a 9. sz.-ban a magyarok, vagy kelták, írek, vagy akár korábban a sumér, egyiptomi, krétai vezetők.

Kínán kívül a keleti hunok nagyon komoly szerepet játszottak India életében. Majd a vallás és indiai hitvilágnál meglátjuk, hogy befolyásuk meghatározó módon alakította a hindu szellemet. Az indiai nép mély tisztelettel foglalta legendáiba, mondáiba a hunok iránti tiszteletét.

Nyugat-Európában van egy mondás, hogy beözönlenek, mint a hunok. Ma is van egy félelem Attila népével szemben. Érdekes, hogy épp nyugati testvéreink féltek tőlünk, látván hihetetlenül fejlett harci eszközeinket, ruháinkat. Miért használnak ma is fejedelmi többséget? Mert a magyarokat a mai napig hunoknak, az országot az árja-hunok földjének HUN-G-ÁRJA-nak nevezi a legtöbb nyelv.

Kevesen tudják, hogy a sauna épp úgy finn, mint hun, vagy amerikai indián találmány. A fizikai lelki megtisztulás szakrális (szent) eszköze már legkorábbi őseinknél. Hogy a nyugat-európai csóré fenekére először hun, majd magyar hatásra húz nadrágot. A csizma is a lovasnépek találmánya. Aki nem hiszi, gyalogoljon benne néhány kilométert.

Hunokból származtunk, egyiptomiakból, sumérokból, szkítákból. Vagy ők belőlünk? Mi lett hamarabb, a tyúk, vagy a tojás?

Az ismétlés a tudás szülőanyja – ismételtgették nekünk azok, akik jól belénk sulykolták keményen lefaragott magyarságtudatunkat. És ismételtünk. A hunokkal nem vagyunk rokonok. Ők elpusztultak, s később megjelentek a magyarok. Igenám, de a székely „honfoglalást” a legnagyobb erőfeszítéssel sem sikerült a fejünkbe sulykolni. Így aztán kitaláltak nekünk is egy mini-honfoglalást. Azt, hogy a 12. században kezdenek keletre telepíteni minket, mint határőröket. Az elméletek tömkelegét szülték, hogy kik is lehetünk. Olyan meggyőző erővel, hogy végül a székely történészek is lelkesen szajkózzák az ilyen-olyan eredeteket. A hunokkal ugyanez a helyzet. Egy nép, amely kialakul, hirtelen fegyver kerül a kezébe, kutyafejű, mint a tatár, veszélyes és kiszámíthatatlan. Én is ezt vallottam még tíz évvel ezelőtt. Aztán családi címerünk közepében ékeskedő bölényfej rénszarvas szájjal megadta a magyarázatot. A rénszarvas tenyésztők az éghajlat változással egyre inkább észak-kelet felé húzódtak. Családnevünket az Ob felső folyásánál számtalan magyar helynévvel együtt város és domborzati névként is megtalálhatjuk. Úgy néz ki, hogy a hun családok szimbólumrendszerét változatlanul nem vehették át mások. Mert miután Moldva területét elcserélik őseim a Beregtiszahát vidékére, a ma is használt moldvai címerből eltűnik a rénszarvas szája. Egyéb marad. Tehát a hunok nagytestű állatok tenyésztői. Rénszarvas, majd marhacsordákkal foglalkoznak, és természetesen ménesekkel. A hun éppúgy nem nép, mint a székely sem az, hanem foglalkozás. A mai napig sem halt ki.

Ha nem hiszed magyar testvérem – nézz a tükörbe!

Szentháromság hindu módra

India legjobb ismerői az angol katonatisztek voltak a 19. században. Tőlük ered a hír, hogy a Védák előtt rovásírással kőbe vésett hihetetlenül régi feljegyzések voltak. A hinduk rettenetesen óvják és titkolják. Mégis volt olyan, aki megmutatta angol barátainak, majd ő is végkép eltűntette. Azt is tudjuk, hogy Mohendzsodáro és Harappa városokban 5500 évvel ezelőtt ékírással rögzítették gondolataikat.

Ha figyelembe vesszük, hogy hunok, kusiták, szittyák, szakák telepítettek be Indiát, keresni kezdjük a hasonlóságokat a magyar népek és a hindu világszemlélet között. Azt tudjuk, hogy a Teremtő nálunk nem anyagi, de létrehozza az anyagi világot. A hinduknál Brahmá, az Egynek Teremtő Ereje, Visnu teremtménye, aki az Ákását (a kását), az őanyagot létrehozta. Ugyancsak ő teremti Sívát, a lélek őrét. Így a hindu szentháromság ismeri: Brahmát, aki Fenntartó és Gyámolító, Visnut, aki Pusztító és Megújító, valamint Sívát, a belső szellemi és fizikai erők urát. Látszólag hiányzik az anya. A legendák azonban leírják, hogy Brahmá kettéosztotta önmagát, így lett belőle az atya és az anya – Satarupá – a százalakzatú. Létrehozza a Pradzsápati-kat, az ős bölcseket és a Dévákat, akik a Törvény fölött örködtek.

Ez minket nagyon emlékeztet a régi székely falvakból az öregek tanácsára, a hütösökre és a különböző feladatokkal megbízott bírói – pásztori rendszerre.

Nagyon sok istenített jelenséget tiszteltek, áldoztak neki. Például Nap – Szúrja, Hold – Csandra, víz – Varuna, szél – Vájú, szerelem – Káma, halál – Jama, tűz – Agni, harc – Szkanda, Göncölszekér – Hét Risi, a sértődős, haragos déva-Durvásza. Ha még egyszer elolvassuk a hindu neveket, elgondolkozhatunk azon, hogy négy évezred távlatából még nagyjából megérthetjük ezeket a neveket. De a kasztok felosztása, megnevezése is ismerős számunkra. A pannon – turáni népeknél volt Mag-Úr, a papok törzse. A hinduknál ezek a bráhmanok, akik Brahmá leheletéből születtek. Ők alkották az értelmiségi rendet. Őseinknél a szakák képezték a harcosok rendjét, a hinduknál a ksatriják. Feladatuk volt az ország védelme, a nép jólétének biztosítása, rendtartás. Közülük kerültek ki a királyok is. Létezik náluk a harmadik rend, a vajsiák. Ide tartoztak a kereskedők, iparosok. A negyedik rend a sudrák, vagy szolgák rendje, a tisztátalanoké. Gondoljunk bele, hogy Szent István törvényei, a székely falutörvények, gyilkosságnál jobban büntették a szolgákkal való házasságot. Aki szolgálával keveredett szolgaságba került. Ennek elképzelhetetlen következményei lettek később. Még egy érdekes egybeesése a hindu hétköznapiaknak őseink gazdasági gyakorlatával: az első három kaszt egyformán foglalkozott földműveléssel is, alapfeladataikkal párhuzamosan. Ez gyakorlatilag azt jelentette, hogy

senki sem dolgozott más helyett. Ugyanúgy mint nálunk ez a felosztás nem jelentett társadalmi megosztást, u.n. kizsákmányolást, csak feladatokbeli részleges elkülönülést.

A turáni legendákban a Világügyelő annyiszor jön a Földre, ahányszor és ahol szükség van rá. Indiában a neve Visnu. Nyolc megtestesülését mutatják be a legendák. Vízözön idején hal majd teknősbéka, vadkan, emberfejű oroszlán (szfinx?), törpe, csatabárdos Ráma, dicső Ráma és Krisna.

Krisna azért jön a világra, hogy jóval, megértéssel helyettesítse nagybátyja embertelen diktatúráját. El kellett dugni, mert nagybátyja legyilkolta félelmében a kisdedeket. Kisbaba korától nagyon erős. Legendái a hozzánk közelebb eső vidékeken Herkules és Krisztus legendáiban lelhetők fel.

Még egy pár ismerős dolog. A csodafa, amely a mennyei paradicsomkert díszé, alatta van az élet vize. Párvati, Prithivi a Föld és Világanya. A legtöbb, számunkra fontos tájékoztatást tartalmazó mű azonban a hetedik megtestesülésben található, amelyet a több mint 40000 soros Rámájána mesél el.

Mielőtt tovább mennénk, eszembe jut egy történet. A hatvanas évek végén, Jászvásárba (Iasi) küldtek továbbképzőre. Az intézetben minden hallgató neve ki volt téve az asztalra. Nekem azonban nem volt helyem, de megjelent egy lengyel neve, akit senki sem ismert. Nagy utánajárásokkal tisztáztuk, hogy az a Baraliosi Laszitz, én vagyok. A csíkszeredai telefonon közölte Bukaresttel, hogy megy Barabási László, az leírta Borolasi Laszo. Tovább közölték a nevet telefonon, amiből ékes lengyel név kerekedett. A távolság pár száz kilométer és az idő három nap volt. Ne csodálkozzunk, ha egy – egy magyar kutató boldogan felkurjant, amikor a Ceylon szigetéről elmenekülő jaksákban felfedezi a jászokat.

Ráma apja, Dasaratha (Dasara, Basa – Ré=Nap Atya) a Nap nemzetségéből származik és Kósa – la országának királya, tehát a kosok földjének ura. Első felesége, Kausarja (Kós -alja), a harmadik meggondolatlan asszony neve Kaikéji (Kók -éji), beszélő nevek. Ráma apósa, Dzsánaka király, székvárosa Mithila, amely a perzsa isten nevéhez hasonlít és egy csodálatos szkíta íjjal rendelkezik. Felesége, Szítá (Szittyá) barázdából fordult ki, tehát a Földanya ajándéka volt és a neve is barázdát jelent. Ráma és Dzsánaka király népei a Nap nemzetség legősibb ágát képezték. Legnagyobb áldozat az Isten felé ugyanúgy a lóáldozat volt, mint Árpád magyarjainál, akik szintén a Nap nemzetségéből származtak. A nagy tudósok szent ligetekben éltek, maga Barad – vádza a folyó eredeténél lévő forrás mellett lakott, amit Csitrakutának (csira – kút) neveztek. Tőle nem messze élt a nagy bölcs, Válmiki. Gál, vál sumér nyelven=nagy, miki, mikó=sámán. A gazdagság istene Kuvéra (a vizet adó kút vére). Kincses birodalma Srí – Lanka szigete, a sík, lankás, kellemes éghajlatú föld.

A lélekvandorlást valló hinduk elégetik a testet, hogy a lélek kiszálljon belőle. Vízáldozatot mutatnak be – egyénileg – a halottért.

A székely a temetéseken nem koccint és kiönt a pohárból néhány cseppet, „essen a holtakért“.

Visnu nyolcadik megtestesülése a világ végén lesz, amikor az utolsó ítélet végrehajtójaként, a Bibliában egészen pontosan leírt formában és feladattal jelenik meg.

Még csak néhány szót Budáról, akit angolosan Budhának hívnak. Szaka Budának is nevezik, mert harcos kasztból származik. Emléke még a korai kereszténységbe is átszivárgott Barlám és Józafát legendájában. (A széke-lyeknél a név Józéfa.)

Ha tudjuk, hogy a szaka, saxon, szekler, siculus, székely egyazon foglalkozást űző népességet jelent, már másképp nézzük a távolkeleten megvilágosult székely alakját.

Mórok-e a maurik?

Mi a mórok nevét a Spanyolországot állítólagosan elfoglaló Földközi-tenger parti népnévként ismerjük. Igaz is, meg nem is. Spanyolok eredetileg mauri nyelvet beszélő, ellatinosodott nép. Még latin sem volt, amikor ők már ott laktak. A mórok tehát nem elfoglalták Spanyolországot, hanem türelmesen együtt éltek a fellazult erkölcsű, nyelvet váltott késői utódaikkal. Amíg azok meg nem unták. Mert az ősök dolgos, erkölcsös életmódja nem aratott osztatlan sikert a nyelvet váltott spanyolok előtt. Ilyet még sokat találunk a történelem folyamán.

A mórokról kusita, kos és más neveken már írtunk. Megjelentek a történelem hajnalán Turánban, Japánban, Indiában. Nevüket is gyakorlatilag Indiában kapták.

Nézzük a továbbiakban mit ír róluk egy számot tevő tudós, dr. Baráth Tibor professzor úr...

„Kánaán és Szíria a Földközi-tenger keleti partjától az Eufrátesz folyó nagy kanyarjáig terjedő földet foglalta magában, a régi nevén úgynevezett Maúri-Tát. E terület kánaáni része felölelte a belőle később kivált Föníciát és Palesztinát, Szíria viszont időnkint ellenőrzése alatt tartotta az Eufrátesz kanyarulatában elhelyezkedő, Habúrig terjedő un. Úrhona területet. Szíria és Kánaán népességéből jött létre a kisázsiai Halis-fennsíkra támaszkodó későbbi Hétország, a Hét-Ta. Tehát egyrészt a Maúri-Ta (Kánaán és Szíria), másrészt a Hét-Ta (Kisázsia) és az Égi-Ta (Egyiptom) alkotta együttesen a Régi Kelet nyugati felét. A Habúr folyótól keletre eső részek viszont, egészen a Tigrisen túl emelkedő hegysorig, a Bori-Ta nevet viselték, más néven Eufráteszi (Bori)

Föld vagy Mezőföld (Mezopotámia), amely déli nyúlványával, Szumerrel együtt alkotta a Régi Kelet keleti felét. Az említett régi magyar földrajzi neveket a későbbiek megértése végett jó emlékezetben tartani. A két ősi föld – Maúri-Ta és Bori-Ta – közül a nyugati volt a népesebb, gazdagabb és politikailag tevékenyebb, amely éppen ezért bizonyos felelősséget vállalt a keleti részek védelmében.“ (III. könyv/ 83. o.)

Eddigi történetírásunk mindig a sémi népek területeként mutatta be ezt a földet. Nem azért mintha történészeink arab érdekeket tartottak volna szem előtt. Egyszerűen adat és kutatási eredmények hiányában. E vidékeken, mint bárhol a világon, a nagy hatásfokú mezőgazdaság kialakulása előtt elég gyér számú népesség volt.

„1. Kánaán, Szíria és Hétország területén már a történeti idők kezdetétől fogva volt lakosság. Az első telepések észak felől érkeztek, abból az embertartalekből, amelynek elemei a Kaukázusban, a Tigris felső vidékén és Észak-Egyiptomban is megjelentek, s amelyet fajilag árjának, magyarul úr-fajta népnek nevezünk. A táj sűrűbb benépesítésére azonban csak Kr. e. 2000 táján került sor, amikor oda dél felől, a Vörös-tengeren át egy újabb néphullám érkezett. Ezt a főleg a hajókon érkező bőséges népességet ‘Ma-úri’ néven emlegetik a források s ők lettek a táj névadói. A szakemberek megállapították róluk, hogy ők is az úr-népek (árják) családjába tartoznak, de vallásilag s kulturális tekintetben külön csoportot alkottak.

Hol lehetett e nyugatra jött és maúri néven felbukkant nép kiinduló-pontja, őshazája? Saját hagyományaik szerint a közelebbről nem ismert Punt nevű országban, amely valahol Délkelet-Afrika tengerparti sávjában állott. De ide Puntba is máshonnan érkeztek, minden valószínűség szerint az indiai földrésről, még a történeti feljegyzéseket megelőző időkben. Az indiai őshaza azért látszik valószínűnek, mert ott a Maúri név mindazokban a változatokban megtalálható, amelyekben nyugaton szerepel. A hinduk ősi hőskölteménye, a Védák szerint például. „maúrik“ őrizték az Indus kútját, vagyis ők laktak e folyó forrásvidékén, a Kr. e. III. évezred közepétől kezdve, az Indus-völgyi birodalom virágzása idején. Az indiai maúrik helyben maradt része tekintélyes lehetett és sokáig megőrizte népi és politikai öntudatát. Nagy Sándor idejében is egy maúri ember volt az, aki a hódító görögök igáját lerázta és a bennszülött népek szabadságát helyreállította. Ő lett az India nagy részét uralma alatt tartó Maúri-dinasztia (Kr. e. 325-Kr. e. 184) megalapítója. E dinasztia legünnepeltebb királya Asóka (Kr. e. 273-232) volt....“

„Ismerünk egy további maúri néprészt is, amely az indiai őshazából délkelet felé vándorolva, egy messze eső földön talált magának otthont: az ausztráliai földrész délkeleti oldalán lévő Újzélandban. Ezt az újzélandi, árja fajhoz tartozó, európai arcvonású népet helybeli változattal ‘Maori’ népnek nevezik.“

„A maúri népek indiai őshazájukból a Kr. e. évezredekben még egy harmadik messze eső területen is megjelentek: Ázsia távoli keletén. Egykori ottlétükre utalnak az ő nevüket viselő földrajzi nevek, mint például a hatalmas Amúr (=A móri) folyó, valamint a Japán-szigetek számos helyneve. Népi maradványaikat egyes helyeken ma is megtaláljuk, mint éppen Japánban, ahol egy 15000 lelket számláló töredékük él. Ezek Ainu (Ajnu) néven ismeretesek. „....“ Japán kutatások szerint az ajnuk Nagy-Ázsia belsejéből erednek, ahonnan a mongolok úzték el őseiket Kr. e. 2000 és Kr. e. 1000 között.“

Megfigyelhetjük, hogy a maúri nép elterjedése hosszú idő alatt történt. Már a kőkorszakban megkezdődött és a vaskorszakban is tart. Ha erre nem jöttünk rá, ugyanazon nép más és más néven, az összefüggések teljes mellőzésével jelenik meg a történetírásban. Pedig számos tárgyi bizonyíték szól az azonosság és a folytatódás mellett. Például az újjélandi őslakos „maorik“ háziszőttesei szinte azonosak az egyiptomi faliszőnyegekkel vagy a gyergyói, kászoni mértani díszítésű gyapjúsőttesekkel. Ember-tani vonásaik is azonosak, nem beszélve a nyelvükről. Újjélandon ilyen helység-domborzat, vagy víznevekkel találkozunk: Aranka, Mátavaja, Atila, Mohora, Makórékó Páparáta, Makara stb. A Fülöp-szigeteken találjuk: Tolna, Zalán, Úz-zadán, Para-gát, Garáb, Balatán, Balog, Bikal, Szanda, Palánka, Palikaján, Igszó, Bartók, Sió, Dorog, Zágon, Baján, Tokod, Máté, Bala-Buda, Szalai, Magyar, Galántai, Dudás, Szolnok, Zabola, Tólak, Urai, Számúr, Bud-Budak, Báton, Sió-Kun, Bakon stb.

Erre azt szokták mondani jobb házaknál: no comment.

„.... „Az ajnuk fehér fajú, árja nép...“ „Japán régi árja lakosságával kapcsolatban az is meglepi a magyar kutatót, hogy ahol a régészek a kőkori kultúra emlékeit találják – az ajnuk kőkori kultúrával éltek a japánok bejövetele előtt – a lelőhelyek nevében gyakran magyar értelmű települési szókincs található. „....“Kő, Hon, Mat, Kis, Nem, Ős, Hab és más szavainkat is. Japán szomszédságában is sok az Úr-ral összetett helynév, legismertebbek Mansúria, Kórea és a Kurili-szigetek tagjainak neve. „

Uxbond: Munda-magyar-maori, Londonban 1928-ban kiadott kötetében a maori és magyar nép embertani, néprajzi, nyelvészeti hasonlóságairól ír. Kissé elfeledtük a kötetet, de érdemes újra fellapozni. Az árják külön ágazatának tartotta, mint sokan mások, a maorikat. Jogosan.

A mórok nyelve

A maúrik ragozó nyelvet használták. Számos nyelvemlékük bizonyítja. Azt is bizonyítják a nyelvemlékek, hogy ez a nyelv közelebb áll hozzánk még a sumérnál is. Érthető, mert időben mindinkább közeledünk a mához. A „hozzánk“ nem az emberiséget, Európát, hanem a mai magyar népet jelenti. Végbement egy érdekes jelenség. A különböző népek, nemzetek állandóan „fejlesztik“ nyelvüket. Annyira például, hogy ma már Shakespeare-t le kell fordítani mai angolra. A magyar nyelv, szerencsére, még az Árpád-ház korában is megőrizte ősiségét. Emiatt annyira tömör, kifejező de egyben nehéz is, mert szinte minden nyelvet több tízezer évvel megelőz. A mórok nemcsak nyelvükben, de társadalmi felépítésükben is azonosak a 10. század magyarjaival vagy a 16. sz. székelyeivel.

„A nyugatra ment maúri néprészek... társadalmi-politikai szervezete mindvégig federatív felépítésű maradt, többé-kevésbé függetlenül élő törzsi vagy városállamok kapcsolata. Kánaánban például hét nemzetség összefogásából született meg az állam s a Hetita Birodalom Héti-Ta neve is azt jelzi, hogy ott is hét különálló egység kapcsolódott össze. Szíria szintén a városállamok és törzsi kerületek sokaságából tevődött össze, a mozaik-országot az egyiptomiak találóan nevezték 'Ezer árja székének'.”

De nemcsak az államszervezetük azonos a későbbi székely székekével, hanem vallásukban is megtaláljuk, ha kissé naturalistább formában is, a székelységre jellemző erős anyakultuszt. Mindez lehet véletlen is. De amikor maga a nyelv tesz vallomást ez már az ászt jelenti a játékban.

„A maúri nyelv egyik legfontosabb emléke maga a népet megnevező Maúri szó. Ennek összetevő elemei, MA-UR-I, ismert egytagú magyar szavak: a termőföld, hon jelentésű MA és az embert jelentő UR. A finnugor nyelvek ma is használják mind a két szót, úgyhogy e két elem kombinációja már megmondja, hogy „Maúr“ annyi mint a föld ura, vagyis fejedelem, király. A szó -i képzővel bővítve a király alattvalóját, a honi embert jelenti.”

„Fontos észrevétel az is, hogy a ma-úr-i elemekből felépített népnév minden további nélkül cserélődik a Mak-ar-i, Mat-ár-i, Mah-ár-i stb. formával, amelyben a Ma-részleg többes számban szerepel. „

Magyarország ezer évének történelmét szerencsére nagy vonalakban ismerjük. Tudjuk, hogy a körülöttünk élő népek Hungáriának vagyis Hunok országának, és a magyarokat ungur, hungár vagyis Hunföldieknek nevezik. Rokon nyelveinkben maur ma is föld urát jelent. Mi önmagunkat Mag-úr, Mag-harnak nevezzük. Eleink használták a madari, matari alakot is.

„A két név között tehát e dialektusbeli eltéréseken kívül más különbség nem észlelhető, ezért a Maúri nevet a Magyar (Magyar) változatának tekinthetjük. Így látták a helyzetet a nem-magyar szakértők is, akik egy alkalommal arról vitatkoztak, hogy tulajdonképpen hány helyen is élt az ókorban nagyobb Masar nevű néptömb. Irataikból kiderül, hogy három ilyen helyet találtak: a Nílus völgyét Egyiptommal, azután Kánaán és Szíria területét (vagyis a Maúri Földet) és Boldog Arábiát, vagyis ők is egy kalap alá vették a maúrikat a magyarokkal. A Maúri névben az egymás mellé került két magánhangzó idővel egybeolvadt és létrehozta a név Mári és Móri változatát.“

Híres penge a toledo-i, finoman megmunkált, lágy vasból acéllá kovácsolt kard. A mórok készítették. Ugyanilyen híres a damaszkuszi penge, amit a maúrik készítettek. Tökéletesen azonos technológiával kovácsolják a híres szamuráj pengéket. A sötétbőrű Árpád szintén ilyen pengét viselt, amiről azt állították, hogy Attila kardjának testvére. Ilyen pengéket gyártottak Kijevben még Ügek, Árpád nagyapja idejében is.

Az összefüggések, a „véletlenek“ ma már jól megmagyarázható tényekké alakultak át.

A maúri nevet vizsgáló, magyarul nem beszélő tudósok is rájöttek, hogy nemcsak Marokko nevében, hanem a franciaországi Morbihan, az angliai Morland őrzi nevüket, mert Cézár idejében az egész Bretagne Armorica (Móri Kő) nevet viselt.

„A maúri nyelvben a magyarul jól érthető helynevek száma is meglepően nagy... “a népnévhez egyszerűen hozzákapcsolták a „föld, ország, lakóhely“ értelmű Kő, Ta, Tanya (KO, TA, TANIA) értelemhatározót. Így jött létre a 'Maúri-Ki', 'Maúri-Kő' (Marokko), 'Maúri-Ta' 'Maúri-Tanya' (Mauritania) név.,

A Hetita Birodalom összeomlása után úgy 3000 évvel ezelőtt az Eufrátesz partján lévő Karkemis, a Napisten városa, amit egyiptomi írásjelekkel lehetőleg pontosabban KARIKA MÁASA, tehát Karika (Napisten) képmásának székhelye.

„A másik legfontosabb maúri királyság Damaszkus volt, melynek írásjeleit a nem-magyar szakértők DAMME SHEQ és DIMA SHQA alakban olvassák és megmondják, hogy a Hold istennő védnöksége alatt állt. Az ő útmutatásuk alapján a nevet mi így olvassuk: 'Dáma széke' (város). Tudjuk ugyanis, hogy a Holdat – Hold, Szín, Nő és Barát néven kívül – Jó Nőnek és Dámának is nevezték és ennek megfelelően széken ülő dámaként szokták ábrázolni. E szíriai Dámaszék város királya egy alkalommal PUTAKHI azaz 'PATAKI' nevű úr volt, az ő lányát vette feleségül a hetita király fia Kr. e. kb. 1279-ben. Szíria harmadik fontos városkirálysága a számunkra felettébb beszédes ARPAD, 'Árpád' nevet viselte, azonos nevű fővárossal. Az Eufrátesz nagy kanyarulatának külső oldalán állt és nevét a nem-magyar tudósok is Árpád

*alakban használják, mindössze a mi mai magyar helyesírásunkban megkí-
vánt két ékezetet nem teszik ki.*“

A „Damasek“-et. Baráth Dámaszéknek fordítja. Ugyanis nem ismerhet-
te a székely hagyományokat. A 16. sz. közepén a Benczédéről származó
Székely István ír egy világkrónikát, melyben azt állítja, hogy Damasek is-
ten készítette a Szkítia-i magyarokat, hogy visszatérjenek ősi földjükre.
Révai Nagy Lexikona gyorsan megmagyarázza, hogy esetleg a Dengezik
név vagy Bonfinius Damas ex kifejezésének hibás olvasásából származik
Én nagyon kétlem, hogy a maúriakat tanulmányozó nyugati kutatók épp
Bonfiniust olvasták volna. Amikor a keleti írásjeleket DAMME SHEQ for-
mában írták át. A másik a DIMA SHQA olvasat. Maga a Dima családnév
napjainkban is nagyszámban fordul elő Csíkban. Mint PUTAKHI király,
kinek lányát feleségül vette a hetita király fia, szintén nagyszámú utódot
felejtett nálunk a felcsíki és kászeni nemes-lófő Pataki családok nevében.
A széken ülő dámát Elámban is DIMESH-nek írták át az angol lordok.
Csíkból is a Gyimesekbe szoktunk Moldova felé menni. Arábiában ugyan-
olyan teltidomú nőt ábrázoló, ülő szobrot találtak, mint ami a körösi kul-
túrában tucatszámra fordul elő. Nevét a szobor hátára írták készítésekor.
Az angol kutatók BARAT-ként olvasták ki. A híres Erösdtől néhány kilo-
méter Háromszéken Barót. Kőszénbányájáról ismert. Vajon honnan kap-
hatta a nevét?

*„ Szíriai városállam volt Haláp (ma: Aleppo), amelynek egyik kerületét
jelenleg is ' Mazar ' kerületnek nevezik. A Haláp név egyébként az európai Ma-
gyarországon a Balaton nyugati oldalán duplikálódik. Kánaán területén to-
vábbi magyar értelmű név a Kishont folyó és a Tanách (Tanács) város neve,
úgyszintén a Jordán MATGARI völgye és az Orontes partján álló Kadesh
(Kádas), amely szintén egy MEGARA nevű völgyben állt. Fönícia Magyar-
országon duplikálódó Arad és más neveit egyéb alkalommal már említettük.*“

A Maúri Föld falvainak és tanyáinak neve közül többet feljegyezték az
egyiptomiak, amikor jegyzékbe vették a hetita király híveit. Az egyik jegy-
zéken ilyen helyneveket olvasunk: Mező-szék, Róna-szék, Északi rónák szé-
ke, Birka-szék, Sárod-szék, Kicsi lótanya szék, Róka törzsek és Téli tanyák.

*„ Az ablakkal ellátott kilátásos épületet (windowed building) a hetiták
KHILAANI, ' Kilátni ' névvel illették.*“

*„A maúri országok és gyarmataik népi kilétére és nyelvére élesen rávilá-
gít az a feltűnő mozzanat is, hogy azokban mindenütt a vonalas vagy ro-
vásírást használták okmányok készítésére...” „...nemcsak Kánaánban, Szíri-
ában, Hétországban és Boldog Arábiában találtak rovásjelekkel írt feljegy-
zéseket, hanem az észak-afrikai maúri gyarmaton, Karthágóban, s ahol azok*

leggyakrabban az úgynevezett Tanít- emlékeken láthatók. Végül hozzátehetjük azt az igen fontos mozzanatot, hogy a maúri területeken mindenütt megtaláljuk a magyar népek két ősi szimbólumát: az oroszlánt és a madarat.“

„ ...mégsem állítjuk, hogy a Maúri Földön – Kánaánban, Szíriában, Hétországban és kapcsolt részein – a Kr. e. II. évezredben kizárólag csak magyar beszéd divatozott volna. ...egyes hitelképes tudósok szavai szerint a Hetita Birodalom fővárosában, Hattusában egy másik, sőt talán még egy harmadik nyelv is használatos volt. ...De, hogy a főnyelv, a fejedelmek, papok, kiskirályok, a nagy városok lakossága és a vidéken a legtöbb törzs nyelve a Kr. e. XV.-13. században még mindenféle magyar volt és azok magyar nyelvű írásokat hagytak hátra, e tekintetben nem lehet kétségünk. „

Baráth Tibor idézett megállapításához én kétséget nem fűzhetek. Úgy jártam mint hitetlen Tamás. Látnom kellett, hogy higgyek.

Az ősvallás magyarul

Őseink a világ létrejöttét a Teremtő Atyának tulajdonították. Ő, aki nem teremtmény, Örökkévaló, – megteremti az anyát. Az anya tisztje volt minden élő létrehozása, növényeké, állatoké, emberé.

Az igazi anya bőségesen hozza létre utódait és táplálja őket. Ezért már a legkorábbi ábrázolások nagy testű, jól táplált, kövér anyákat ábrázolnak. A kövérség, mint bőség fogalom megmarad napjainkig. “De jól néz ki”-mondják. Ha lefogytál aggódnak érted, hogy mi bajod lehet. Betegség, élelemhiány?

Az első ismert istennév Székelyföldön Erős volt. Ha tovább vizsgáljuk Turán, Mezopotámia, Egyiptom sőt az egész Földközi-tenger partvidékét, a következő nevekkel találkozunk: Úr, Ar, Er, Ra. Ma is használjuk: Úristen, úr angyala, úr. Innen jön a net-er, nat-ur, „nagyúr“, vagy többes számban te-fu net-erek, „tevő nagyurak“, amiből aztán létrejön a Theos görög, vagy Deus latin forma. De ismerjük az us-ur „ősúr“, Ze-us „az ős“, ar-es „erős“, uru-as „óriás“, un-ur „honúr“, onkar, unkar, onogur „honok ura“ és mat-ar „föld ura“, „magyar“...

Az elvont istenfogalom, amely Mezopotámiában, Egyiptomban egyaránt megtalálható, ma is él Székelyföldön. Nagybátyámat Szabó Józsefnek hívták, apját Istvánnak. Hogy a többi Szabótól megkülönböztethessék Ditróban mindenki Szab'Están Jóskának ismerte. Gyergyóújfaluban hiába keresed Sólyom Istvánt, de Som'Estánt mindenki ismeri. Az i. e. 3200 táján kelt egyiptomi írásokból jövünk rá, hogy est-an úr a lenyugvó Nap,

Esthon ura. Ménes király tanácsosa, a Tudó aki egyesítette a két királyságot Astan úr címet használta. A hetitáknál az Estan kimondottan égbelakót, istent jelentett.

Eleinte napra, holdra, anyaistenre, teremtmőre egyformán használták a kifejezést, de az angol kézikönyvek Great Goddess istennője NET-TA-SZONU hieroglifákkal jelölt Nagyasszony. De közölnek ilyen formákat: NU – nő, ANU – a nő, ANA – anya, NANA – néne, NINE – néni. De vannak olyan nevek is melyeket csak régies írásokkal merünk közölni: A-PSA, A-PSU, AS-TART, (ebből lesz a későbbi Istár), BASTIT, QADISHAT (kedvesed), VENUS, az elején kemény ikerhanggal egész másképp hangzott. Voltak összetett megnevezések is az egyiptomiaknál: RABRA-BINA, HATE-PINU, TELEPINU. A hetiták az utóbbit TELEPINUS néven nevezték és nagyon tisztelték.

Érdekes formában maradt fenn az anyaisten APSA, APSU neve a magyar nyelvben. Az idegen nyelvű tudósok a PIS=VÍZ névhez vezetik vissza. (Például *Szentendre vizes területének neve Pismány. A szerk.*) A világ keletkezését magyarázó ősi szövegeket úgy értelmezik, hogy ősvízből származik az élet, fekete vízből. Holott a magyar anyanyelvű számára, AZ-AP-SA, mint névelővel ellátott írás, teljesen érthető szót jelent. Érdekes, hogy ebből származik a mai apáca szavunk. A keleti világ összeomlásáig legnagyobb tiszteletnek örvendett. Ezért igyekeztek a sémi törzsek mindenképp bemocskolni Istár nevét, ami ellen fellépnek a sémi világ nyugati részén élő, világot inkább látott zsidók, létrehozva az ősvallás romjaiból a zsidó vallást, majd a kereszténységet.

Az anyakultusz írásos bizonyítékai korábbiak mint az Egyiptomból fent bemutatott nevek. A sumérok szerint NINHURSZAG (nénország=ország anyja), ENKI ill. ENLIL (én lelkem) segítségével agyagból gyúrja az embert ADAMATU-ból, ami sötét, vörös talajt jelent, amit vérrel gyúrtak össze. NINKI istennő hét szülőistennő (bábasszony) segítségével létrehozza az embert. Az érdekesség csupán az, hogy az életadó úrnő a sumér ábrázolásokon semmiképp sem saját testéből tolja ki a gyereket és főképp nem egyetlen példányt. Sorozatgyártást látunk a pecséthengereken. Modern futószalagot. Lombikokat, melyben végbemegy a gyártási folyamat. De még így is lassú volt a lüktetés. Enki még hozott szülőistennőket (bábaasszonyokat), így összesen tizennégyen tevékenykedtek az első ember másolatainak létrehozásában. A korabeli rajzok szerint az anyaistennő széken ül. Háta mögött az életfa, kezében az ember, vele szemben a szülőistennők, körülvéve a lehető leghétköznapibb ma ismert lombikokkal. Ezt rajzolták 6000 évvel ezelőtt.

Ma csak annyit tudunk, hogy ahol Mária kegyhely van, ott mindig találunk a Mária szobortól vagy képtől nem messze gyógyító forrást, és mellette életfát. Ez mindig hegy oltalmában van, de az anyaistennő életfája, életadó forrása megjelenik a viking és az amerikai indiánok legendáiban egyaránt.

Az istenanya fia, mindig földi apa hozzájárulása nélkül született. Az anya neve lehet: ÍZISZ, az egyiptomiaknál, Hórusz anyja, HARITI, Türkesztán vidékén, KUAN-JIN, Kínából, Indiában MAYA, Buda anyja, de ugyancsak Maya Zarathrusztra anyja. Japánban KVANNON. Közös vonásaik, hogy mindig karon ülő csecsemővel ábrázolják őket. De az anyaiszennő gyermekei Romulus és Remus, mert anyjuk RHEA SILVIA neve erdei forrást jelent.

Hasonlóan Budához, Krisztushoz Árpád apja, Álmos is jövendölés nyomán született.

Az istenanya ősi feladatait a keresztények eleinte nem tudták teljes mértékben beiktatni vallási rendszerükbe. Az első nagy előrelépés akkor történik, amikor a keletiek kérésére 431-ben az ephesosi zsinat Ízisz egyiptomi istennő titulását adja Máriának. Ettől fogva emlegetik Isten Anyjaként. De ez még csak elméleti eredmény volt. Gyakorlatban azután kezdtek alkalmazni, amikor Attila, aki ő maga is papkirály, egyeztetési vallási elveit a pápával. Leo pápa azonnal átlátta a helyzetet és a későbbi történetek alapján állíthatjuk, hogy egyességre jutottak. Attila nem dúlta fel Rómát, de felperzselte azon városokat, amelyek a pápa ellen léptek. A katolikus hitvilágban nagyon gyorsan elterjedt a Szűzanya-kultusz. Rövid idő alatt bekeverült a Földanya legtöbb feladatköre a keresztény naptárba. Így beszélünk ma: KIS-, NAGY-, GYÜMÖLCSOLTÓ- BOLDOGASSZONYRÓL, KISASSZONYRÓL, akiket mind – mind a mezőgazdasági év kulcspontjainál ünneplünk.

Számunkra őssanyánk neve sem változott. Erős istennő, a görög Erosz korai őse, márcsak helynevekben maradt meg (*ERes legőssibb jelentése: ERedeti, a kezdeti, akitől ERedünk – a szerk.*), de együtt használjuk a sumér Inanna, másképp NAD-BAU-DAUG-AS-SON ékírással írt nevet, mint Nagyboldogasszony, vagy Boldogasszony anyánk.

Babbar, a telehold, világosság istennője, aki rátapos a félholdra és a sumér sötétség istenére, Nergal fejére. Aki még nem látta, figyelje meg a csíksomlyói Szűzanya szobrán.

„Angyaloknak királynéja...” zendül fel az ének minden Pünkösdkor Somlyó hegyén. Olvassuk el A. Falkenstein és W. v. Soden fordításában a „Dal Inannához” sumér himnusz, melynek bevezető része így szól:

„ Az ég nagy Űrnőjét akarom köszönteni.
Az Istennek szenteltet, aki az égből jön, akarom köszönteni.
Az Istennek szenteltet, az Űrnőt, akit az angyalok félve tisztelnek,
az ég hős asszonyát, aki a teljes fényt árasztja ki,
Su nagy leányát, Inannát akarom köszönteni!
Amikor fenségében, nagyságában, hősi erejében és hatalmában
este ragyogva föltűnik, amikor az eget tiszta fénnel betölti

amikor ő, mint Hold és Nap fellép az égre,
megismeri őt minden ország fentről lentig.
Az ég Istennek szenteltje nagyságáról
Akarok az ég Úrnőjének dalt mondani...”

Isten Atyánk

Az emberhez mindig közelebb áll az anyja. Apróbb-cseprőbb gondjával őt keresi meg, hozzá szalad örömeivel. Csupán a nagyobb dolgokban kerül előtérbe az apa.

Őseinknél is elsősorban anyaszobrok, jelvények, az anya feladatai kerültek kőre, agyagra, hogy napjainkra megmaradjanak. Ámde azért az apáról is tudunk egyet-mást.

A matriáchátus idejére esik a pannon-turáni származású erős anyakultusz, de már ott találjuk a Teremtőt. Nevei ebben a formában különböző népeknél Teremtő, TOROM, TOREM, THOREM, TENGRI, THOR formákban fordul elő többek között, de ismerjük AZ-ŐS, PTK (apátok, páter), amiből keletkezett ZE-US, ZEUSZ, jó páter: JUPITER és más általunk nagyon is jól ismert istennév. A sumérok használják a DINGIR megnevezést, ami megmaradt a tündér szavunkban, míg a TENGRI ma nálunk tenger.

Legtöbbször annyira tisztelik, hogy csak áttételesen nevezik meg. Isten nevét hiába nem szabad kiejteni ma sem. De teremtettségét vagy legjellegzetesebb, fontosabb teremtményeit azonosítják vele. Észak-Egyiptomban először a PTKH, apátok írásjelekben jelenik meg, majd angolos átírásban WASH-MAT-AR, ősmagyar, MEN-AT, ménatya, A-MÉN, A-MÉN-ÚR, A-MONY-ÚR. A mony egyben tojást is jelentett, melyből kikelt a Nap. De ismert a JAMEN, jómén, MEN-ROT, ménrúd és Nimród. Szíriában és Kánaánban BELE, BELA, BAAL, Béla, Bél, Bál mai kiejtéssel s a Bál hona BALUAN, bálvány. A föníciai Arad városában, (melyet ma is így neveznek) Bél szobrát úgy öntötték, hogy hasára egy kör alakú ablakot tettek, mögötte láthatók voltak a belek. Azonos alakú szó, de csak a magyar nyelvben (!). Ugyanezt a férfiistent Egyiptomban BES, BAS hieroglifával ábrázolják, melynek hímtagja két lába közt a földig ért. Az angol szakértők szerint az egyik legnépszerűbb isten volt, képével a hálószobákat díszítették. Nevét házasságkor sűrűn emlegették. A brit kutatók megállapították, hogy ugyanazon istent hívták a Hetita Birodalomban TELE-PHOS – nak. A másik kedvelt és nagyon elterjedt formája a biztonságot, nyugalmat, családfőt megszemélyesítő isten nevének az ÚR-PAD, Mezopotámiában

AR-PAD, az Ótestamentumban AR-PACH-SHAD vagy AR-PHAXAD, az Euf-rátesz kanyarjában létezett egy Árpád királyság azonos nevű fővárossal. De Árpád volt a föld ura is, OSIRIS, ősrú apja. Neve előfordul isteni vonatkozásokban POT-ER, FOD-ER, BOT-AR, amiből származtatják az indo-germán páter, vater, father, de már nekem, míg írok, súgják a következő magyar neveket: Péter, Fodor, Botár.

Roppant érdekes, hogy az Árpád nevet sokszor SZa-B-AR, SZa-B-IR, KA-B-AR, NYÉK nevekkel szerepeltetik együtt. Ezek után már nem zavart ha Árpádot egyesek Nimróddal azonosították. Ő is papkirály, mint az egyiptomi Árpádok, főurak, fáraók és ugyanolyan kettős koronát viseltek, mint Árpád apánk leszármazottjai, a magyar királyok.

Az Isten legnagyobb ajándéka az embereknek a Nap volt, SZEM-ÚR, háromszögbe rajzolt szemmel ábrázolják mióta a világ világ. Mindenki előtt ismert annak a magyar falusi tanítónak az esete, aki felrajzolta a táblára és aláírta

„Isten szeme mindent lát,
ne lopd el a léniát.,,

A reggeli Nap KEL-ÚT, Kelet, az esti NYUG-UTI, nyugati, de sötétben azt hitték, hogy leesett a Föld alá és ott jön vissza, ekkor SET-ÚT-on van, tehát setét van. Napközben az égen utazott, ekkor óegyiptomi neve UTAS. Mindent látott, SAMAS volt, tehát szemes, de volt MAKERU, mag úr, KERÉK-ÚR, ATENRA, ATONRA, a tányér. Székelyek számára nagyon fontos a SEK-ER, székúr vagy SEKER, a Nap szekér neve.

A magyarok szimbóluma, az oroszlán, magyaroké, magyar-keltáké a szarvas, krétai, mór és viking szimbólum a bika. Egyiptomi írásmódjuk MAGUR, USUR, BAK

De tallózzunk csak az istennevekben. MANITU-ról már írtuk, hogy az írások szerint élő ember volt, tudós, neve azt jelenti „mennyit tud“. A Nílus istene HAPI (Habi). A hetita esőisten TESHAB, tehát „tesz habot“.

Furcsa dolgok történnek a halál körül. A szkarabeus (ganajturó) a halottak szimbóluma, amit úgy hívtak, hogy KHEP-RA, „Ra képe“, de úgy is olvashatom, hogy „köp rá“. Az egyiptomiak tényleg a temetéseken ráköptek a holttestekre. Ne borzadjunk el. Ők a világ teremtését az isten hatalmas köpésének tartották.

Székelyföldön, ha valaki előre örvend bizonytalan dolgoknak, azt szokták mondani „még ne köpd a markod“. Ha viszket a bal tenyerem, beleköpdösök, mert váratlan anyagi javakhoz jutok. A vásárban is a székely megpöki a markát és úgy csap bele az egyezésbe, parolázik. A kisgyermeket is megköpdösik, „Phü...phü...phü..., nehogy megigézzelek!“

Ha már a halottaknál vagyunk, az egyiptomi, az isteni írnok, TOOTH, TUD jelenlétében gyónik. Első kérdés, hogy bántotta-e az USHEK NEM-

MAT-ot, az ősök nemét. A harmadik fenti, szent helyeken NEHA-HAU, néha illetlenkedett-e. Szitkozó-e, SETQESU az isteneket. Nem bántotta-e, NEBABUI a vizek folyását. Útúr hitét, UTURE-KHIT vallotta-e. A teleírt papiruszt MACHSA, mázsa nevű mérlegre tették. Erről eszembe jut a háromszéki község, Maksa. De az is, hogy az egyiptomiaknál a rossz lelkek elűzője a macska.

A mezopotámiai hitéletben egy női ALLATU várta, aki vallatta, mellette állt a NU-KUTHA, a nőtény kutya. A halál szót hal hieroglifával jeölték. A beteg mellé, hogy melegítse, lássa a Nap LET-RA-t, létrát állítottak. Imádkoztak a halott BE-KE-jéért, békéjéért.

Elment a macska, cincognak az egerek, mondják a székely falvakban, ha nincs otthon az apa és a gyerekek rendetlenkednek. Ki hinné, hogy ez idézet a Halottak Könyvéből, vagy a sebtiben szavunk a sírokba helyezett u-sebti szobrocskák nevéből ered, aki gyorsan elvégezük azokat a feladatokat, ami a halottra hárulna a túlvilágon.

Az őshit szerint az ember életében az anyától kap minden jót. Halála után az apa mellé kerül. Ezért számos hitben a férfiak kizárólagos helye a túlvilág. Mohamed oda nőt nem enged. Az igazhívót a hetedik égbe a hurik várják.

De az örökkön, örökké, ámen sem mai találmány. A szó eredeti formája Ámon, A-mén, az Atya. Ha jól megfigyeljük, Nimród, Ménrót vagy Ménrúd nevét is másképp használja ma a székely.

A Fiú

„Ó, Enlil Atya, te adtad a tudást nekem, én hoztam elő a vizeket bőségben, a gazdaságot én tettem gazdasággá, én raktam meg a magtárakat... Ó, Enlil Atya, dícsértessél!”- fordítja Kramer professzor a sumér agyagtábláról.

Enlil hozta létre a gyümölcsfákat és szemes növényeket, irányítja az embert és bíraskodik.

Korábban Enlil neve a turáni népek mitológiájában a Világügyelő. Feladata az emberiség szellemi, erkölcsi, társadalmi fejlődésének felülvizsgálása, irányítása. Virág formájában teremtette Atyánk és Boldogasszony Anyánk nevelte fel, mindahányszor e világra jött.

Csak az a megdöbbenő az egészben, hogy ez a világrajövetel és az irányítási feladatok minden népnél és korban megtalálhatók.

Az egyiptomiaknál a sólyomfejű Hórusz képében ismerjük, akinek a tiszteletére a papok borral és kenyérrel áldoztak, a következő szöveg kísé-
re-

tében: „Vegyétek és egyétek, ez az én testem!“, majd: „Vegyétek és igyátok, ez az én vérem!“ De őt találjuk Mithrász, Visnu, Prometheusz, Baldr vagy Baldur, Odin és Frigy kedvenc gyerekeként, akinek tisztje az első világvége után megteremteni az új, igazságos rendet. Az amerikai indiánoknál Quatzcoatl és Pacal isten személyesíti meg.

A svájci Däniken minden lehető alkalommal elmondja, hogy Pacal, aki az indiánoknak a kukoricát adta, egyik ábrázolásában egy űrhajóban fekszik és azt vezeti. Lehet, hogy űrhajó, de Bulgáriában, a szófiai székesegyház kupolájában Krisztus egy tojás alakú burában fekszik, ő is valamilyen szerkezeteket mozgat és ott is bura végéből tűz csap ki.

Távol áll tőlem, hogy repülőcsészealj ábrázolásnak vegyem ezeket. Inkább azt mutatják, hogy Mithrász, Pacal, Krisztus egyaránt a tüzet ajándékozta az emberiségnek, amely tűz egy belső megvilágosodást jelent, az isteni lelket. Ugyanakkor személyét mindég összekötik Teremtőnk legnagyobb ajándékával, a nappal. Néha a föld isteneként, vagy legalábbis királyaként emlegetik Ilyen minőségében teste a kenyér, vére a bor. Ilyen minőségében látja ma is minden értelmes magyar földműves a búzaszemen Krisztus urunk arcmását. A Világügyelő, a Föld és a Nap közös vonása, hogy azért teremtette Atyánk, hogy az emberi élet fennmaradjon, fejlődhessen.

A keresztény szentháromság Atya, Fiú és Szentlélekből áll. Minden tisztelem a Biblia íróké. Igyekeztek lehetőleg szó szerint rögzíteni az ősi mondatokat, hogy a lényeg, amit nem ismerhettek, nehogy kimaradjon. Ismerték azt, hogy a sumérok a Fiút Enlilnek hívták, melynek értelme énlélek, mai szóval az én lelkem. Ezért épp az isteni lelket nem hagyhatták ki, de nem tudták, hogy ezt az adományt az Atya képviselője, Fia fejleszti.

A Világügyelő, a vallásalapítók, bárhol is bármikor jelenjenek meg a Földön, több lényeges közös vonással rendelkeznek. Az emberiség jótevői, tanítói. Tüzet, termelést, tudást, vagyis mai szóval mindig egy fejlettebb technológiát és ideológiát adnak át az embereknek.

„A mai keresztény és keresztyén egyházak úgy tanítják, hogy Jézus Dávid Fia volt, annak ellenére, hogy ez a zsidók véleményével ellenkezik. Ugyanis a zsidók nem ismerik el Jézust zsidónak, hanem galileai idegennek (gojimnak) tanítják a saját „hittanukban“, aki – miként a Talmud mondja: „Jézus varázslást űzött, tévútra vezette Izraelt és bűnre csábította.“ (Sanhedrin 107. B. lap utolsó mondata.) – írja Badiny Jós Ferenc „A pártus Jézus“ című kötetében.

Én tökéletesen igazat adok a zsidóknak, mert a Biblia szerint Szent József származik Dávid családjából. Szent József csak nevelőapja Jézusnak.

Ugyancsak Badiny írja: „I. Pilátus Aktáiban (IX. 3.) olvashatjuk, hogy a zsidók – nagyon jól tudva azt, hogy Rómának a Pártos Birodalom a legnagyobb ellensége – azzal vádolták Jézust Pilátus előtt, hogy: „A mágusok Keletről jöttek köszönteni a saját királyukat“. Werner Keller, csaknem minden nyelven kiadott könyvében erre vonatkozólag közli, hogy: „A Jézushoz

zarándokló és Keletről érkező mágusok a mezopotámiai Sippár városában levő Astrológiai Iskolából jöttek és ebben a régi sumír városban talált ékíratok egyikéről olvasott le a német Schnabel professzor Jézus születésével kapcsolatba hozható adatokat...”

Sippár városa a Pártos Birodalomban van. Hivatalos vallása a mágus vallás, melynek papjai olyan magas képzettséggel rendelkeztek, mely magát a megnevezést is, a „mágust” titokzatosnak, érhetetlennek, sőt valami túlviláginak érzékelteti még napjainkban is.

A Pártos Birodalom fénykorát éli Jézus születésének idejében és Róma legnagyobb ellensége. Kétszer verték tönkre a pártos királyok a római légiőket. Ez a hatalmas birodalom az Eufrátesztől az Indus folyóig terjedt és 500 éven át biztosította a békét és az emberi jólétet ezen a területen. Jézus születése előtti évtizedekig Galilea és Samaria is a Pártos Birodalom fennhatósága alatt volt, Adiabene pártos herceg kormányzósága alatt.”

Legújabbán Adiabene herceget Szent Józseffel azonosítják. Érdekes, hogy a görög nyelvű Bibliában Mária neve után mindig a Parthenos szót találjuk. A fordítók mindig „szűz” jelzőként értelmezik, de kíváncsi vagyok arra, hogy ki tudná nekem megmutatni bármelyik görög szótárban ezt a szóértelmezést. Nagyon sokan kerestük, de egyikünk se találta. *(Csak érdekesség: akinek nincs párja, az „pártában” maradt. A szógyök a ‘pár’, s a ‘pártus’ is és a ‘párta’ is ebből származik. Így aztán kivédhetetlenül magyar szóval találkoztunk itt is. – a szerk.)*

Köteteket írtak Krisztus pártus származásáról. Mint érdekesség én is bemutatam Krisztus előtti megjelenéseit az emberiség legnagyobb jótevőinek. Máriáról is a legutóbbi időben kiderült, hogy unokahúga Helena Hamalka királynőnek, neve Mirjám, akinek igen nagy vagyona és földbirtokai voltak, apja, Adiabene herceg révén. József mint „pandar”, ügyintéző áll Mária mellett és egyben a pártos tartomány vezetője is.

A magyar történelemhez tartozik az a tény, hogy Álmos anyja is az Adiabene hercegi családból származik.

Hogy pártus vagy zsidó Jézus és Mária, az emberiség szempontjából mint érdekesség megemlíthető, azonban a lényeg a Nagy Tanító által ránk hagyott örökség.

A tévé előtt

Ma a tv nemcsak a mozit, de az utazásokat is helyettesíti. A legolcsóbb szórakozási és tanulási mód. Kislányom három éves kora előtt idegeskedte végig azokat a számára súlyos konfliktusokat, amiket Piroska, Hófehérke,

Hamupipőke élt át. Nagy filmszakértő lett és megtanult odafigyelni a számkra mellékes részletekre. Bátyja megvásárolja magának „A múmia” című, amerikai stúdiókban készült történelmi kaland-horrorfilmet. A szinkronizálás eredetiben hagyja az óegyiptomi nyelvű szövegeket. Egy jelenetnél a kislány felkiált:

– Azt mondja – a múmiáról beszélt –, hogy szálljatok le poklról.

– Visszaforгатjuk a filmet és tényleg magyar fülnek érthető mondat hangzott el. Rá egy fél évre megvásároltam Baráth Tibor köteteit.

Eszembe jutott az is, hogy a Voyager űrszonda, mely ki kell lépjen a Naprendszerből, több tucat nyelven viszi az emberiség üzenetét a világűrbe. Nagyon meglepett amikor a lemez pontos másolata a kezembe került. Azt természetesnek vettem, hogy megtaláltam az üzenetet mai magyar nyelven, latin betűs írással. Azon lepődtem meg, mikor a rovásírásos, magyar szöveget is megpillantottam. Aki leírta nagyon ismerte a rovásírás szabályait. Emiatt egy kissé régies magyar nyelvet használt. Dehát minek kellett a NASA – nak a rovásírásos magyar szöveg? A hideg futkorászott a hátamon és szinte repölőcsészealj-hívő lettem.

Vannak esetek, amikor igen tisztelt ismerősünk családjában érdekes dolgok történnek. Ezt tudják a szomszédok, ismerősök, a városnegyed, csak az igen tisztelt barátunk nem. Mit tudhatnak az amerikaiak, amit mi nem? Miért onnan indult el kemény lavinaként az a mozgalom, mely rövid idő alatt megváltoztatta az általános magyar történelem felfogásunkat?

Seherezádé világát mutatják be a hollywoodi producerek filmjei. Megdöbbenem nézem. A keleti hadsereg csúcsos, magyar süveghez hasonló acélsisakban, láncpáncélban pompázik. Külsejük inkább hasonlít a török idők Dobó Istvánjához, mint egy arab hadhoz.

Egy ilyen filmnél a világ legjobb szakértőit kéri fel a korabeli jelmezek megtervezéséhez. Eszembe jut, hogy az utóbbi időben többször említették nagygyűléseken, hogy az Ezeregyéjszaka nem arab, hanem perzsa eredetű. Így már érthető. Dobó István és a perzsák között csupán időben és térben volt nagy a távolság. Hagyományokban, technikai eszközökben már lényegesen kisebb.

Szinte félszáz évig magyaráztam, hogy a Bécsi Képes Krónika oldalain szereplő, pikkelypáncélos katonák, azok nyugati zsoldosok. Miután figyelmesen végigolvastam Bakay Kornél, magyarországi régész két, nemrég megjelent kötetét, megdöbbenem, hogy milyen keveset tudunk. Egyetlen ember kellett a szakmában, aki dolgozni, húzni akart és feje is volt hozzá, hogy az összes eddigi rongyos, viharvert, nyugati zsoldosokat használó magyarságkép semmivé váljék. „Őstörténetünk régészeti forrásai” című kötetében nem bizonygatja, hogy igenis nekünk volt nadrágunk. A szakember pontosságával bemutatja a magyar és vele rokon népek sírjaiban talált leleteket és a nem-magyar szakemberek rajzait rólunk. A kötet olvasása után rögtön elővettem Orbán Balázst és most már láttam, hogy ő is

ugyanazokat közli kb. 130 évvel ezelőtt, amikor a székely lófők sírjait mutatja be.

Angliai filmrendező barátommal megyünk át a Békási-szoroson. A serpentinek közepén megállítja az autót és megkér, hogy üljek a kormány mellé, hogy ő gyalog folytathassa az utat. Egy félnappal később én még mindig a kormány mellett ültem és ő filmezett. Gyerekkorom óta több ezerszer jártam a Békási-szorosban. Hogy milyen gyönyörű, csak aznap jutott el az agyamig.

Sok mindennel így vagyunk. A megszokott jelenti számunkra a biztonságot, nosztalgiát. Bármennyire is igaz az új, meg se próbáljuk magunkévá tenni.

Lehet, hogy nincs igazam?!

Perzsa

A pompa, kényelem, jólét magas fokú civilizáció fogalmát kelti mindenben e népnév. Bíborruhák, díszes, tollas sisakok, perzsaszőnyegek, drága selymek. Kitűnő harcosok, de kereskedők, kézművesek és mesemondók is. Az Ezeregyéjszaka meséit az arabok csak átvették tőlük, mint az algebrát, csillagászatot és egyebeket. Ma is az arab világ önmagát értékelő része perzsáktól származtatja családfáját. Például Saddam Huszein, Irak jelentős része és a sivatagokba kiszorult, fehérbőrű arabok.

Kikből alakult ki a perzsának nevezett nép?

A mandák, ahogy az újonnan jötteket a babiloniaiak nevezték, Belső-Ázsia sós pusztái felől Iránt is elárasztották. Mandákon a különböző fajtájú nomádokat értették; de kétségtelen, hogy ezek közt az árják voltak többségben. A médek az első árják, kik Irán északnyugati részében országot alapítottak. Nyomukban a kimmeriek tűntek fel. Azután majdnem észrevétlenül az egész Irán megtelt árja törzsekkel, ahogy a Zendaveszta elbeszéléseiből ismerjük.

Mindenek előtt tisztáznunk kell az árja szó értelmét. Mindig valami kiváltságos, felsőrendű ember értelemköre érződik ki belőle. Mintegy auraként az árja népek fején. A 19. században a németek tartották magukat a hindukkal együtt a legigazibb árjáknak. Mára már kezdik elfelejteni, lassan félrecsúsztatni. Pedig nincs igazuk. Honnan is jön az árja szó?

A médek vagy médaiak legrégibb okleveles bizonyága II. Salmannaszár asszír királynak egy 836. évi felirata. Ezen fordul elő az ARIA szó, amit népnévnek vettek a kutatók. Ez a szó végeredményben ma is él a magyar nyelv földterület mértékegységében az ÁR-ban. A székely a földnek

árját számolja. Maga az árja szó országot, földet, pontosabban földfelületet jelentett. Ennek a félreértelmezése hozta létre a népnevet. A legtisztább árják maguk a perzsák, de maguk a perzsák számunkra csodálatosan ismerős életmódot folytattak, neveket viseltek. Mi ezeket görög közvetítéssel tanultuk. De még így is érthető fogalmakkal találkozunk a magyar anyanyelvű kutató.

A médek az országalapítók. A kimmeriek 715-ben Urarthut elárasztották. Szárgon asszír király az ellenük való küzdelemben esett el; és – Ézsaiás próféta szerint – az Úr eltörte a gonoszok pálcáját és az uralkodók vesszejét. „Nyugszik és csendes az egész Föld: nagy örömmel éneket mondanak.” A raboskodó zsidók a jövevényektől várták szabadulásukat.

Az árjáknak harmadik csoportja, a méd nép Irán északnyugati részében, a róluk nevezett Média vagy Má dai földjén ismeretlen időktől fogva együtt laktak a turániakkal. Herodotos bőven és érdekesen beszéli el, miként szervezték az államot, amelynek élére, mint királyt, Dajankát, görögösen Dejokes-t, az igazságos bírót állították. Második királyuk, Fravartis (Phraortes), állítólag már olyan hatalmas volt, hogy a perzsákat is meghódította.

Ebből a bekezdésből csak a má dai kifejezésnél álljunk meg. Má da helységnév nálunk. Magyarország elnöke Má dl. Polgárinak tartott női becenév a Má di (?!).

A görög írók – Herodotos (a Kyropaidiában) és Xenophon – csodálatosan lelkesedéssel írtak Kurusról. Főképpen a perzsák követték, de a médeknek, sőt a turániaknak egy része is velük tartott. Kurus nem fajháborút viselt, hanem egyszerűen az uralkodóházat támadta. Istuvegut 550-ben valóban elfogta s trónját elfoglalta. Magát nem Média, hanem Perzsia királyának nevezte és székhelyül Susát választotta. Kis-Ázsia és a Földközi-tenger felé való terjeszkedését a lídiaiak gátolták. Lídián 571 óta Krózus uralkodott. Szívesen látta a görög tudósokat, akik közül Solon, hagyomány szerint, arra figyelmeztette a kincseivel kérkedőt, hogy „halála előtt senki sem boldog”. Szerencséjében bizakodva, Krózus magára nézve kedvezően magyarázta a delphii jóshelynek azt a kijelentését, hogy „ha átkel a Halyson, nagy birodalom dől meg”. Úgy hitte, Perzsia, a vesztesre álló hatalom. Egyiptommal és Babilonnal szövetségbe indult ellene; de nem várta meg a szövetséges hadak csatlakozását. Kürosz azonban bevette Sardeszt és az elégetéstől Krózust – a legenda szerint – csak az mentette meg, hogy a máglya felgyújtásakor Solon nevét kiáltotta és a figyelmessé lett győztesnek elmondta, mit hallott tőle.

A fentiekben egy érdekes nevet találunk, Istuvegu. A sumér birodalom után három évezred telt el és szinte két és fél évezred napjainkig. Egy szó alakulásának a közbeeső idejét figyelhetjük meg. A sumér Están itt Istu formában jelentkezik. Mi úgy mondjuk Isten. Az egu az eredetileg védő, óvó ön maga.

Kürosz 539-ben véget vetett az új babilonai birodalomnak is. A két hatalom bukása után Mezopotámiában és Kis-Ázsiában, a Földközi-tenger föníciai partjaitól a Jaxartesig és Indiáig ő uralkodott. Ézsaiás próféta szerint (XLV. 1.) felkent királyának, Kürosznak, a kezét maga az Úr fogta, hogy meghódoltassa előtte a népeket, erőtlenné tegye a királyok derekát s megnyissa előtte a kapukat, neki adja az elrejtett kincseket. „Harmatoz-
zatok, egek és csepegtessétek az igazságot; nyíljék meg előttük a föld és teremje az igazságot, az igazságot...” Kürosz, az árja megengedte a zsidóknak, a sémiknek, hogy hazatérjenek, s felépítsék a jeruzsálemi templomot. A sémiek szabadítójukat látták benne. Testvérnépe azonban, a turkesztániak, elnyomójukat. Kürosz király, Ázsiának egyik legnagyobb embere, ellenük harcolva esett el.

Kürosz idején ugyanaz történik Perzsiában mint az Árpád-kori Magyarországon. Ugyanolyan szokások, érdekek találkoznak hasonló eredménnyel. Ne felejtjük el, hogy a késő középkori Európában Erdély volt az első, amely törvényben szentesítette a vallásszabadságot. Ezt ma már mindenki tudja, én csak emlékeztetek. A turkesztániak, akik a perzsák ellen lépnek ősi jogaik csorbítását, szolgálást látnak a központosított államban. Ugyanis a katonai demokrácia legteljesebb körű autonómiáját, szabadságát élték a turkesztáni szkíta-szakák Egy adófizetés, kívülről föléjük helyezett vezető, alapvető jogaikat csorbította meg.

A perzsa nemzeti párt élére ekkor hetedmagával Darajavaus (Darius, Dareios) állt és azok, akik igazán árjáknak érezték magukat királyuknak választották. Így akarta ezt Atossa is, Kürosz leánya, Kambyzes huga és felesége. A jóslat szerint Atossa férje fogja felvirágoztatni a birodalmat. Ezért az idegbeteg Kambyzes kényszerítette, hogy felesége legyen, annak ellenére, hogy ő a fiatal Dariust szerette. Szerencsére az őrzöngő király meg-gondolatlanul előretör egy csatában és meghal. Atossa így megszabadult a kényszerházasságtól, Darajavaus felesége lett s férje tekintélyét a királyi család tekintélyével növelte. Egyúttal ő nyitotta meg Perzsiában a politizáló királynék hosszú sorát.

Most már az egész közéletben az az erős perzsa nemzeti szellem terjedt el, amely Irán keleti részében támadt és Zarathustra (Zoroaster) vallásában izmosodott meg. Mostan élt-e, vagy két-háromezer esztendővel azelőtt, a turáni Baktriában-e, vagy az iráni Árjában, király volt-e vagy tanító, egy ember-e vagy egész mágusi rend, a találós mesék közé tartozik. Csak annyi bizonyosat tudunk róla, hogy tanításait – hagyományok szerint – Darajavaus apja, Vistaspa (Hystaspes) király foglaltatta írásba: 12000 tehén bőrére íratván le a Zend Avesta (törvénymagyarázat) két millió versorát. Ennek 21 könyvéből (naszk) teljesen csak 2 maradt reánk, de mélységével, bölcsességével, szépségével így is bámulatba ejtette Európát, amely 1771-ben Duperron francia fordításából ismerte meg. 110 év múlva Nietzsche Zarathustra könyvére alapította új világnézetét, mellyel az eddi-

gi erkölcsrendszerek és vallások fölé akart emelkedni. Emberfeletti emberek (Übermensch) embertípust először Zarathusztra hirdetett.

Zarathusztra az emberi életet a jó és a rossz között folytatott küzdelemnek tekintette. A jóság megtestesülése az életadó Ahuramazda (Ormuzd), a gonoszságé Anromainjusz (Ahriman) ikertestvérek voltak. Mithrát, a mindent megvilágosító fényt is tisztelték. Ez a fény jelentette az igazságot.

Zarathustra dicsőítette a munkát, különösen a földművelést. Bocsánatot nyert, aki kártevő állatokat irtogatott; büntetést kapott, aki az erdőt nem kímélte, az állatokat kínoztatta stb. Az a legerényesebb, akinek legtöbb gyereke van, és legjobban műveli a földjét. Zarathustra a népet a mágusok (papok), katonák, és földművesek rendjébe sorozta. A papok vigyáztak a szent tűzre, ők mutatták be az áldozatokat és az isteneket énekszóval dicsőítették; de nem templomokban, hanem szabad ég alatt. Ez a vallás sokat felvett magába a turániak mágusvallásából. De az indiai brahmanizmusból is.

Zarathusztra hite látszólag egy teljesen új vallás. Gyakorlata azonban nem tér el a lovaskultúrák népeinek vallásgyakorlatától. Ha Zarathusztra „tűzimádó” híveinek táborát keressük, nem kell messze mennünk. Manapság is használják a tüzet tisztításra, gyógyításra, átkok, szemmel verések hatástalanítására. A tűz nem a vallás célja, csak eszköze. A Székelyföldön ma is divatos újtűz gyújtás lehet, hogy pogány, mert hiszen pagonyokban szoktuk művelni. Vagy bárhol a világon az esti tábortűz elsősorban nem meleget ad. Elzavarja az ártó szellemeket, vadállatokat, és ami a legfurcsább, hogy bárhol a világon ugyanazon tulajdonságokat, segítő erőt hordoz. A mai Irán, Irak, Afganisztán területén a mohamedán papság legnagyobb erőfeszítései ellenére Allah hívei erkölcsi arcukat Zarathusztra tanításai formálják. Indiában a párszik tényleg vallásként élik meg tűzzel kapcsolatos élményeiket. Ők úgy őrzik Zarathusztra tanításait, mint a mohamedánok, vagy mi az ősi táltos hit keretében. Végeredményben ő az a vallásalapító, aki összefoglalta a tévelygő hiteket és összeállított, nem tíz, hanem tízezer parancsolatot. Érdemes lenne ismerni teljességében, mert meghökkentő módon az ősi íratlan törvényekre bukkannánk bennük.

Elemei a mai nap megtalálhatók a kereszténységben is, de még inkább a magyar és a székely nép hagyományaiban.

A szent tűz és áldozat

Amikor a perzsákról van szó mindenki Zarathustrára, a szent tűzre valami rég letűnt, különlegesen érthetetlenre gondol, holott a perzsa hitvilág a később káldeusnak nevezett vallás hívei veszélyeztetettséget jelentettek

az osztrák-magyar birodalomban, még a 20. század elején is. Miért? Mert megmaradtak a kereszténység korában is a ligetekben szervezett majálikák, ünnepségek, ahol az ősi formát tiszteljük, anélkül, hogy ma már tudnánk róla.

2001 nyarán beszélte el Raffain Gábor, nyugalmazott tanár úr, hogy fiatal diák korában a csíkszeredai vármegye levéltárát költöztették. Többek között egy olyan átirat került a kezükbe amelyben Bécs felhívja a vármegyei hatóságok figyelmét, hogy olyan értesüléseik vannak, miszerint káldeus papok tűntek fel a csíki hegyek között. Rémhírnek, fölösleges aggodalomnak tűnik az átirat. Napjainkban ugyanezt az állítást halljuk a Keleti-Kárpátok vízválasztójánál élő falvak lakosságától, ha azok magukénak tudják az egyént és bíznak benne. A fénykapuk őrének nevezik, kortalan öregeknek. Csaba királyfi csillagösvényének útját vigyázzák, hogy az mindig nyitva álljon. Állandó kapcsolatot biztosítanak túlvilágon levő őseinkkel. A falvak lakói óvják őket, titkolják létüket. Ez az óvás olyan fokú, hogy nem vérszerinti rokonnak még akkor sem adnak el földet, házat, ha véreik csak szimbólikus árat ajánlanak érte.

Ne felejtjük el, ahol székely van, ott a templomot lehetőleg hegyoldal vagy legalább egy dombocska tetejére építik. Ugyanakkor az összes régebbi kultikus helyeink magas hegytetőkön találhatók. Ismerjük, hogy a mágus papok templomaikat, iskoláikat hegyek tetejére építették. Magát Krisztust is mágusnak nevezték, mert dombok, hegyek között tartotta beszédét. A híres somlyói kegyhely ma elhanyagolt legmagasabb csúcsán, a Kilátó-hegyen, ilyen fénykaput jelez a titkos hagyomány. A legrégebbi időkben mágus csillagvizsgáló állt itt, melyet később várrá alakítottak. A várról ugyan úgy mint számos titokzatos társáról szinte senki semmit nem tud. A székely családok történetének írásakor fedeztem fel, hogy az utolsó kapitánya az oloszteleki Biális-Olosz családból származott.

Magyar lakta területeken különleges törvények tiltották az otthoni lóvágást. Amíg mészárszékekben szívesen vásárolták a lóból készült virslit, debrecenit, szafaládét, addig a lóhús evést mint valami tisztátalan dolgot vitték be a köztudatba. Miért? Mert ahol lovat vágtak, ott áldozatot mutattak be, torokat rendeztek, mulatságokat. Ez nagyon elütött a római kereszténység aszketizmusától. De ha már nem lehetett lovat vágni, akkor disznótorokat rendeztünk.

Megmaradtak a tűzzel kapcsolatos hagyományaink, amit babonának kereszteltek el. Például: „Ne köpj a tűzbe.” Úgye mennyire elborzasztó maga az ötlet is?

Árpád magyarjai lóáldozatot mutattak be és tisztelték a tüzet, a Napot, félezer évvel a Biblia megírása után is. Bálványosvár lakóit tűzimádó pogányoknak nevezték. A duruzsoló tűz (azért duruzsol, mert rosszul ég, túl sok levegőt kap) hagyományaink szerint veszekedést jelent. A véletlenül kialudt tűz meg bajok előhírnöke. Épp úgy, mint a perzsáknál, a széke-

lyeknél is egy évben csak egyszer aludt ki a tűzhely parazsa – a tűz ünne-
pén. Jócai Mór ezt még tudta. Feleségétől, a háromszéke Laborfalváról
származó Bene Róza primpilius lófő asszontól. Gyönyörűen meg is írta.

Ne mondjam én ezeket... George Ebers a 19. sz. egyik legnagyobb
egyiptológusa, világszinten ma is számon tartott történész. Berlini száрма-
zású, kikeresztelkedett zsidó. Életében számos alapvető fontosságú régé-
szeti felfedezést tett, és csodálatos tudását, szakirodalmon kívül novellák-
ban, regényekben közölte, kora száraz szakembereinek legnagyobb megbot-
ránkozására. Történelmi adatait, leírt jelenségeit senki sem kifogásolta,
csak azt, hogy miért ír regényt. Ilyen az „Egyiptomi királylány“, mely 2. kö-
tetében egy perzsa áldozati szertartást mutat be. Még egyszer hangsúly-
ozom, hogy nem Árpád apánk magyarjai áldozat-bemutatásáról van szó:

A papok fején kendő, az úgynevezett paithi-dana volt, amelynek vége-
ivel eltakarták a szájukat, és így a tiszta tüzet megvédték tisztátalan léleg-
zetüktől. A folyam melletti mezőn vágták le az áldozati állatokat, húsukat
feldarabolták, sóval megszórták, aztán finom fű- és lóherehajtásokon, mir-
tuszvirágokon és babérleveleken kiteregették, nehogy Ahúramazda szép
leányát, a türelmes szent földet holt anyag vagy véres szenny érje.

A legfőbb pap lépett a tűzhöz, és friss vaját dobott rá. A lángok magas-
ra csaptak. Minden perzsa térdre rogyott, és eltakarta arcát: úgy hitték,
hogy a lángok egyenesen atyjukhoz, a nagy istenséghez szállnak. Aztán a
mágus mozsarat vett a kezébe, szent haomaleveleket és -szárazakat szórt be-
le, összetörte, és az istenek eledelét, a növény vöröses levét is a tűzbe ön-
tötte.

Végezetül az égre emelte kezét, és a szent könyvekből nagy imát éne-
kelt, míg a többi pap folyamatosan vad lobogásban tartotta a tüzet a rá-
dobált vajdarabokkal. Az imában az istenek áldását kérte a királyra és az
egész népre. Dicsőítette a fényt, az élet, az igazság, a nemes tettek isteneit
és az adakozó földanyát, elátkozta a sötétség, a hazugság, a betegség és a
halál gonosz démonait, s végül minden jelenlévő bekapcsolódott a nagy
közös énekbe: „Tisztaság és pompa vár a tiszta, igaz emberre!“

Amint a király és kísérete eltávozott, a papok kiválogatták az áldozati
hús legszebb darabjait, a többit pedig átengedték az odatolongó embe-
reknek, hogy mindenki vihessen belőle haza.

A perzsa istenek nem táplálkoztak áldozati hússal, csak a megölt álla-
tok lelkét követelték, néhány szegény ember pedig – még a papok között
is akadt ilyen – szinte csak az áldozati állatok húsából tartotta fenn magát.

„Mindenkinek úgy kellett imádkoznia, ahogy azt a mágus tette. Vallá-
suk megtiltotta, hogy az egyes ember kéréssel forduljon az istenekhez. Min-
den ájtatos perzsa a közjóért és még inkább a király javáért fohászkodott,
hiszen mindenki egy kis csavar volt a gépezetben, s így neki is kijutott a
boldogságból, ha a nagyokat szerencse érte. Ez tette naggyá a perzsákat:
hogy alárendelték magukat, mint egyéneket a közösségnek. A királyért pe-

dig azért imádkoztak szívből, mert benne látták megtestesülni az egész birodalmat. Az egyiptomi papok valódi istenségként mutatták be a fáraót, a perzsa csak az istenség fiának hitte fejedelmeit, ezek mégis korlátlanabban uralkodhattak, mert távol tudták tartani maguktól a papok befolyását.“

A babiloniak, akiket a nagy Kürosz legyőzött, megtarthatták isteneiket. A zsidók, az iónok, a kis-ázsiaiak, egyszóval minden leigázott nép, ugyanúgy tisztelhetette ősi vallását, és gyakorolhatta szokásait Kambüszész birodalmában is.

Itt még érdekességként megemlítem, hogy a perzsa hitéletben, a szent Parodar madár szavára takarodnak el a gonosz lelkek barlangjaikba. Nálunk kakaskukorékoláskor. Nahát, a perzsa Parodár a mi hétköznapi kakas-kánk. *(A Parodárban a „par“, akárcsak a perzsa szóban a „per“ egyaránt a magyar pír=tűz kiejtési változata. – A szerk.)*

A régi görögök „Aigüptosz“-nak hívták a Nílust (például Homérosz az Odüsszeiában, IV. ének 478. sor). Az egyipto-föníciaiak által lakott delta-vidék, az Aikab-t vagy Aigab-t nevet viselte, amely „ívelt partvidéket“ jelent, és a görögök minden bizonnyal a föníciaiaktól hallották először ezt a nevet.

A perzsáknál az Ajkad ívet, (például az íj), völgyecskét vagy barlangnyílást jelentett. Ebben csak az a meglepő, hogy Székelykeresztúr környékén ugyanazt jelentette még az ötvenes években, de ők még „Y“-ban végződő botot is Aj-nak nevezik. De a kecsesen ívelt száj is ajak, ajkad. S még mondja valaki, hogy nem vagyunk áriák. Ahogy a későbbiekben látni fogjuk, kár volt a németeknek lemondani az Ária származásról. Csakugyan azok, de rajtunk keresztül.

Dariusz egységes birodalmat akart. A helytartóságokat (satrapiák) jóval nagyobbakká tette, a főbb hivatalokat perzsáknak adta. Egységes birodalmi pénzt (arany dareikost) hozott forgalomba, országutakat csináltatott, birodalmi postát állított fel. Vidéki városokban is templomokat, iskolákat építtetett. A fiataloknak sok nyelvet kellett tanulniuk, mert használták a turáni, asszír, arámi és egyiptomi nyelveket is. A világon elsők között ültették gyakorlatba egy birodalom keretében a különböző nemzetiségek egyenjogúságát.

A nacionalizmus ismeretlen volt előttük, ugyanúgy mint a mai magyarok előtt. Befogadták az idegeneket, tisztelték a másságot, tanulták a más nyelvét és elvesztették a sajátjukat.

A legnagyobb ellenségüknek is segítettek, ha azok kérték.

Mohamed előtt Gábriel jelenik meg, amikor tanácsot akar kérni tőle. Gábrielt a kereszténység is, a mohamedanizmus is arkangyalnak nevezi. Mindenki úgy képzei el, hogy jó nagy szárnyakkal és lángoló pallossal röpköd ide-oda, rendet tart tanácsot ad. Ezt ma képzelik így.

A Korán egyik illusztrációjában Gábrielt túri süvegben, rövid mentével ábrázolják. Úgy fest, mint Gábor diák a Gülbabából. Mögötte szkíta-székely harcosok állnak lovaik mellett, pikkelypáncélban. Az illusztrátor tehát tu-

dott valamit. Azt, hogy a gábiel egy szerepkör. A mágusok főnöke, főpapja. Ugyanolyan, mint a pápa a katolikus papok fölött. Azonban a mágusok fantasztikumnak tűnő felkészültsége, tudása földönkívüli, emberfeletti lények képzetét gerjesztette az ókori, középkori emberben. Így a főpapból rendtartó arkangyal lett.

Etruszk királyok

A korai Róma latin lakossága kemény etruszk népesség közé telepedett be a félszigeten. Szicíliában ott volt az ezeréves siculus királyság pelazg lakossága.

Rómában az ötödik király, hagyomány szerint, már az Etruriába menekült korinthosi Demaratos fia, Tarquinius Priscus (i. e. 616-578) lett volna, ami olyasmit jelent, hogy a rómaiak délről pelazg, északról etruszk hatás alá jutottak. Írják a múlt század történészei. De vajon mi az igaz Róma alapítási legendái körül? Ismerjük a módszereket, melyekkel nagyon szépen el lehet kendőzni a valóságot. De mivel egy csepp igazságmag van mindenikben, vissza lehet kutatni a valóságig. Ez olyan munka, mint amikor a rendőrök teljesen ismeretlen tettes után nyomoznak, de aztán apró, kis jelek, bizonyítékok segítségével aránylag könnyen felderítik a valóságot. Előzetes felkészülés, adottság mellett a környezet, a társadalom alapos ismeretére van szüksége a nyomozónak, és sok-sok munkára. Nyomozunk néhány másodpercig az etruszkok után. Annyit már tudunk, hogy aránylag korán, jóval Róma megalapítása előtt húzódtak le a Pannon-medencéből. A „király csizmájába“, ahogy Arany János nevezte a Toldiban. De mikor lehetett és volt-e valamilyen következménye? Hát bizony elég régecske. Mert a legendák Róma megalapítását egy ikerpár nevéhez fűzik. Ez már kissé gyanús. De adat is. A gyerekek mamája, Rhea Silvia, az erdei forrás. Ez a jelző bizony a sumér Nagyboldogasszonytól az egyiptomi Iziszig, a hunduktól az indiánokig vagy akár a viking legendáig mindenhol az Istenanya elmaradhatatlan jelzője. Tehát az ikreस्कék a Romulus és Remus végeredményben a jólismert szkíta-sumér-turáni-pelazg népességhez tartoztak. A Ro-m latinos utóhangok nélkül jól mutatja a RA, RE, RÉ, RÁ, vagy akár ÚR, ER, ÁR eredetet a ma utótaggal nevezve meg az úrföldi csemetéket, az erdei forrás melletti életfa hajtásait. De miért ikrek? Hát azért, hogy a város alapítását el tudjuk helyezni időben is. Amikor ez történt az Ikrek korában élt az emberiség.

Tessék visszaszámolgatni, és kiderül, hogy sokkal korábban volt, mint i. e. 2000, sőt...

Ebben az időben keleten Nimród apánk két fia vadászgatott a csodaszarvas után. El is vergődtek Pannoniáig, ahol testvérekkel találkoztak. Az érdekesség az, hogy mindketten. Aztán, hogy hogyan jutottak megint keletre, hogy Hunor népe Attilával jöjjön vissza, Magor népe Árpáddal, arra jó volna, ha a kitalációk nagymesterei valami magyarázattal előrukkolnának. Ezeket a legendákat negyedikes kislányom tanulgatta nagy szorgalommal az ősszel. Neki jutott eszébe, hogy hűjj, de jó volt régen, mert mindenütt ikrek születtek. Megvolt a játszótárs. Az én fejemben bekattant az Iker csillagkép s a magyarázat. Ha már a „honfoglalás“ meséjéhez ragaszkodunk, akkor az első csoport Hunor és Magoré volt. Azután jött Attila, azután Árpád. Jöhettek, mert a család jó része itt volt. Gyakorlatilag ezek az események, ha tényleg keletről érkező népesség betelepedésével történtek, akkor ennek magyarázata kell legyen. Ha két ember kínlódik egy nagy rönkkel az udvaromon, melléjük küldök egy harmadikat is. Ha valaki hiányzik, nem jött munkába, helyette mást állítunk. Elhúzódtak az etruszkok, megjött helyettük Hunor és Magor népe. A nagy egységes birodalom középontját nem hagyhatták fedezetlenül egy megritkult népesség kezében.

De nézzük tovább az eddig, mások által leírt történelmet.

Egyelőre az etruszk hatás volt az erősebb és a természetesebb. Magának Tarquiniusnak etruszk neve Tarkun volt, mint az etruszkok első nemzeti hőséne és mondai írójának, s mint – kezdve a sumérokon és végezve a magyar tárkányon – az ural-altájiaknál s különösen a keleti törököknél az udvarhoz bejáratos minden kultikus szerepkörrel rendelkező főnemesnek.

Az etruszkok vagy rasennák nemzetiségét ma határozottan ismerik. Fennmaradt 6000 feliratuk közül legterjedelmesebb a zágrábi múzeum egyiptomi múmiájának pólyáján talált 1200 etruszk nyelvű sor... Mariano (1901) véleménye szerint is a lemnosi és praisosi feliratok nyelve az etruszkot határozottan kizárja az indoeurópai nyelvek közül. Görög hagyományok szerint pelasgok voltak, tehát ázsiai (lydiai) származásúak. Két nagy csoportban vándoroltak be; a thessaliai pelasgosok Epeiroszon át a Joniai tengerből vitorláztak a Po torkolatvidékére, hol Spinát és Ravennát alapították. „Villanovai műveltségen“ a pómenti etruszkoknak a 10-8. sz.-ban a lydiaira emlékeztető leleteit értik. A Po mellől vonultak délre, Umbriába s onnan az Apenninusokon át léptek érintkezésbe az Epeirosból a Tirreni tengeren át Etruriába (a Tiberis és az Arnus közébe) költözködő pelasgosok másik csoportjával. (Tehát már ott voltak, csak utánpótlás érkezett. Ez olyan, mint a magyar honfoglalás.) A 8. sz.-ban már Campanian is uralkodtak s kalózhajóik(!) a Földközi-tenger déli partján sem voltak ismeretlenek. Iparuk, művészetük virágzott. Finoman festett vázáik, agyag-szobrocskáik a múzeumoknak becses kincsei. Boltozatos építkezésekben felülmúlták az akkori Európa népeit. A jól szervezett állam vagyonos polgárságát rendes hadsereg védte. Szövetséges köztársaságuk voltaképp három csoportra oszlott s egy-egy város vezetése alatt mindegyik 12 kisebb

köztársaságból állott. Írják a történelem könyvek.

Tehát az etruszkok megtartják a sumér városállamok gyakorlatát, de kiegészítve. Itt egy-egy város 12 közösségből, helységből állott, élükön a város. Gyakorlatilag kb. ennyi település alkotott egy fiúszéket Székelyföldön. Több szék alkotta az egységes autonóm, mondhatjuk székely köztársaságot.

Róma alakulása megszakította Etruria és Camparia szárazföldi összeköttetését, azért ennek fenntartása végett már az első telepesek ellen is harcoltak. A mese úgy tudja, hogy egyszer Romulus egymaga 7500 etruszkot vágott le (a mesemondók álmában). A szabin származású Ancus már megerősítette a Tiberis túlsó partján Janiculus halmát, hogy az etruszkok egykönnyen meg ne lephessék Rómát. De meglepték és az etruszk Tarquinius 616-ban trónra jutván, Rómán száz esztendőnél tovább etruszk származású királyok uralkodtak. Tehát Róma történelmének első évszázadai eltűntek a legendagyártók műhelyeiben.

Jellemző, hogy a királyságot és a közigazgatást Tarquinius Priscus (vagyis az idősebb Taquinius) idejében azonnal etruszk mintára rendezték. A király etruszk módra aranyos palástban ült elefántcsonttal, arannyal ékesített trónjára (sella curulis). Diadalmenetkor négy fehér lovat fogatott kocsijába; 12 lictor (törvényszolga) vitte előtte hatalma jelét, a veres szíjjal összekötözött vesszőcsomót (fasces), melynek közepébe bárdot szúrtak annak megértetésére, hogy a király élet és halál ura.

Emlékezzünk vissza, hogy a király jelvénye az afrikai kosoknál, akik ősmagyar nyelvet beszéltek, a fejsze, bárd, fokos volt és címe főkos. Van egy mondás: keleti pompával...

Egyenruhafélét nemcsak a katonák kaptak, hanem a főbb tisztviselők is, kik ezóta bíborral szegett felsőruhában (toga praetexta) jártak. Velük egy időben a perzsák bíborral festett felsőruhájukat sárgával, arannyal szegték.

Sokan neki tulajdonítják a nemeseknek tribusokra, gensekbe, curiákba való beosztását is, amit a hagyomány nem ismer ugyan el, de maga is hirdeti, hogy a 200 tagú szenátust a Lucerek törzséből ő egészítette ki 300 tagú testületté. A Lucerek tehát most lettek a két régibb törzzsel teljesen egyenlő jogúak. Évszázadok távlatában a skót, a székely, a szász, a Svéd és még sorolhatnánk, ősi egyenruhájába öltözik ünnepnapokon ma is. Ehhez lekisebbitől legnagyobbig mindenkinek joga van. Mint a nyugalmazott tábornokoknak.

Róma tagozata most már 3 tribus, 30 curia, 300 gens, 3000 domus. Kezdjük ezt lefordítani székelyre: 3000 domus, tehát lakás, porta, 300 gens = tized. A székely tízeseknél is az emberek nagyon közeli rokonok. Ezért van, hogy általában a férfiak testvérnek szólítják egymást. Vegyük a 30 curiat = század. Élükön nálunk egy százados állt, amely hivatal általában megmaradt ugyanazon család keretében nemzedékek során. Ezek a családok általában egy-egy nagyobb házat építettek Székelyföldön, amit mi is

Kúriának neveztünk és több, mint bizonyos, hogy nem latin hatásra, ugyanis eredeti értelme úri-ház volt. Tíz század alkotott egy tribust, ami nálunk székek felelt meg. Ha megnézzük a számokat nem is voltak olyan sokan a rómaiak. A szabad emberek tehát az etruszkok.

Ehhez képest emelkedett a sereg, közigazgatás és papság tisztjeinek száma is. A 3 törzs együvéköltözése (synoikismosa) most ért véget igazán; most kezdődött meg a populus (politikai nemzet) és a plebs (a politikai jogokból és a község kormányzatából kizárt nép) százados küzdelme. Amoda a három tribus tagjai mint ingenuusok, patriciusok, vagyis mint nemesek, emide a plebeiusok mint magánjogi tekintetben is korlátolt nem-nemesek (a hódolt latinok és tribusokból kitaszítottak) tartoztak. Mint szabad parasztok földműveléssel, mesterséggel, gazdasággal foglalkoztak. Jobban lenézték őket, mint a nemesek felszabadított rabszolgáit, a clienseket, kik legalább részt vehettek gazdáik, földesuraik istentiszteletén. Ezt a plebeiusok nem tehették s ugyanazon isteneknek külön szertartások szerint kellett áldozniuk.

Nekünk már vannak előzetes tapasztalataink a társadalom szervezésével kapcsolatban. A bronzkorban egy közösség rétegződik. Az őslakosság alkotja a teljes jogú kasztokat, a többi a szolganépek, a kitaszítottak rétegét. Elsősorban az ősnéppel való keveredésből zárták ki őket ezzel. És ahogy az utóbbi 1000 év történelme bizonyította jogos önvédelmi intézkedés volt ez világszerte. Róma környékén ez erős társadalmi összecsapásokhoz vezetett miután a beszivárgottakat az etruszkok szabadparaszti jogokkal és katonai kötelezettségekkel ruházták fel. Ezek a szabad ember előjogai voltak. Pontosabban az őslakosságé. Ha már gazdasági téren előléphettek, politikai jogokat is követeltek.

Amint látjuk az etruszk királyok jól bevált módszerek szerint szervezték meg tevékenységüket, még akkor is, ha ezt a későbbi latin hagyomány a rájuk jellemző erős nacionalizmussal, mely párosult az igazmondás rendszeres mellőzésével, önmaga eredményeként mutatott be. Az etruszk tudomány, szorgalom, társadalmi szervezettség teszi naggyá Rómát. Még akkor is, ha ezt az utóbbi időben nem nagyon hangoztatják.

Napjainkban az ellatinosodott népek történészei, köztük a románok is, igazi őseiket kezdték keresni. A Bukarestben 2001 nyarán tartott történész találkozón egyikük sajnálkozott azon, hogy a románok latinizálódtak, mert önmagukat pelazg, tehát végső soron sumér utódnépnek tartják. Ez természetesen a nyugaton élő, több nyelvet beszélő, román történészek véleménye. Az én véleményem, hogy ez a változat logikusabb, mint a Daciában történt nyelvváltás.

Tarquinius a centuriák és a tribusok számát magából a nemességből kettőztette meg, amit részben csak a plebeiusok megnemesítésével tehetett – mondják a történészek. Igenám, mert megszokták a középkorban, hogy nemességet kell adni valakinek. Teljesen idegen előttük az a fogalom, hogy

egész társadalmak nemesi jogokkal rendelkeztek és kevés volt köztük a szolga. A mai értelemben vett szolga nem létezett. Étfelszolgálók, lovászok és még sorolhatnánk, egy nagyobb központban, vagy vezető körül, gyakorlatilag ugyanolyan alapjogokkal rendelkeztek, mint maguk a vezetők. És saját szintjükön, ugyanolyan felelősséggel. Veszélyesebb volt királynak, főpapnak lenni, mint annak, aki számukra kihordta az ételt. A világon három helyen jelenik meg a szolgaság, elkülönített alárendeltség – Babilon, Görögország és a latinok Rómája. Innen terjedt szét a világon az alárendelt, kiszolgáltatott állapot, ami ma számunkra természetesnek tűnik.

Évszázadok óta verik a fejünkbe s végül már azt hisszük, hogy az alárendeltség, elnyomatás Istentől kirendelt helyzet. Melyik apa akar szolgát nevelni gyerekéből? Az Isten a mi apánk. Ezt tudták eleink. Magyart, székelyt szolgaságba csak nagyon nagy bűnért vetettek. Rosszabb volt mint a halál.

Az etruszk Róma

A nagy római építkezések is elsősorban az etruszk királyok nevéhez kötődnek. Gyakorlatilag a békés időszakokat ugyanolyan módszerrel töltötték ki mint későbbi unokáik a francia idegen-légióban, dolgoztatták a katonát. Ez bizonyítja azt, hogy a plebs Rómában is katonanép volt, és később is az maradt.

A nép bőségesen kapott munkát az etruszk mérnökök vezetése alatt folyó nagyszerű munkálatoknál. Most építették a Cloaca Maximát, ezt a bámulatos csatornát, mely 25 század óta vezeti el Róma szennyvizét. A Forum Romanumot ez szabadította meg a talajvíztől, hogy azután a világ leghíresebb terének a felszínét a rákövetkező 24. század földmunkálattal 9-43 m tengerfölötti magasságáról mindössze 13,5 méterre simítsa.

A nép mulattatására pelazg – etruszk modorban most készült a Circus Maximus, a Capitólium csúcsán pedig Róma legfényesebb épülete, Jupiter temploma. Még nem milliók, de már százak, ezrek dolgoztak itt. A plebs szívesen hordta a követ, mert velük politikai egyenlőségének alapját vehette meg. A három tribus azonban Tarquiniust, mint a nép barátját, de idegent gyűlölte. A szabin Ancus fiai megölték. Az etruszkok pártja mindamellettt győzött. A király veje, Servius Tullius (578-534) lett a király.

A plebs nem csalódott benne; az alkotmány sáncai közé ez az etruszk vette be azzal, hogy a politikai jogokban részesedést a vagyonhoz kötötte, de nem bolygatta a nemesség szervezetét. Alkotmánya szerint mentül vagyonosabb volt valaki, annál jobban felfegyverkezve kellett katonáskodnia. A legszegényebbek, a betegek és az elesettek fegyvereivel harcoltak.

Az általános hadkötelezettség tehát egy tekintetben már egyenlőkké tette Róma polgárait. Az első osztálybeli, kinek ingatlana százezer ast ért, lenézte az utolsó, hatodik osztálybelit, kinek legfeljebb tízedrésnyi vagyona, vagy éppen semmije sem volt; de ezek is fejenként (*capite censi*) számítva szavaztak a *comitia centuriata*kban. Aki gazdagabb lett, minden öt esztendővel az újabb számbavétel (*census*) alkalmával felsőbb osztályba léphetett. Tullius az egész polgárságot 193 centuriába (századba) osztotta. A leggazdagabbak osztályába tartozott a századoknak több mint fele (18 lovas és 80 gyalog, összesen 98 *centuria*). Ha tehát ezek századonként egyformán szavaztak a *comitia centuriata*kban, akkor a többi osztály összetartva sem győzhetett. A legszegényebb hatodik osztálynak együttvéve különben is csak egy centuriája s így egyetlen egy szavazata volt... Háromezerről most már több mint hatannyira emelkedett a szavazópolgárok s egyúttal a katonák száma. A város egy helyett 4 légiót állított ki s a férfiak az első kettőben 17-45, a város őrségében (a másik kettőben) 46-60 éves korukig szolgáltak. Tisztjeiket maguk választották a *comitia centuriata*kban. Határozataikat a nemesek gyűlése, a *comitia curiata*, még egyszer megrostálta. A 30 *tribus* gyűlése (*comitia tributa*) csak a plebeiusok rendi ügyeit tárgyalta.

Ha jól megfigyeljük a fenti sorokat Róma minden polgára lényegében egyenlő az általános hadkötelezettség miatt. Egy olyan helyzetet találunk, mint a mai Székelyföld 16-17. százada. Ekkor már nálunk is elég nagy számban találunk királyi nemeseket, még akkor is, ha ezek eredetileg tősgyökeres székelyek. A nehézpáncélos lófők több nyílföldet kapnak, szolgálva szállnak hadba. Az egyszerű székely egymagában, lova és fegyverei társaságában vonul a zászlók alá. Nálunk azonban a több évezredes nyelvi, faji együvértartozás és a mindenkire egyformán vonatkozó saját törvényeink nem élezték ki ennyire a társadalmi különbségeket.

Hiába vesszük Róma példáját, mert ezt tanították nekünk az iskolában. Róma egy alakulató társadalom, melyben nem tudatosították a régi törvényeket. Nincs mögötte egy többezer éves múlt. A polgárait adóztatta, elnyomó államgépezetet hozott létre, amely nem az embereké volt, hanem egy mindenképp uralkodni vágyó meggazdagodott rétegé. Ez óriási vitákhoz, belső harcokhoz vezetett, mely végigkísérte Róma történelmét.

Tullius Rómát 4, környékét pedig 26 *tribus*ra osztotta. Ezekben ötévenként összeíratta, hogy vagyonuk szerint igazságosan adóztassa meg a népet, melyért ilyenkor a Mars mezején áldozatot (*lustrum*) kellett bemutatni. A patriciusok tehát megosztották jogaik egy részét a plebeiusokkal, származásuknál és vallásuknál fogva azonban megőrizték kiváltságaikat, a főbb tisztségekhez való jogaikat s így sokkal különbeknek tartották magukat. Ezek a kiváltságok még valami kétszáz esztendeig gátolták a patriciusoknak és plebeiusoknak egy nemzetté való összeolvadását. A fenti sorokat egy 19. századi történelemkönyvből másoltam ki szó szerint. A leg-

érdekesebb az utolsó mondata. Hogy a rómaiaknak két évszázad sem volt elég, hogy nemzetté kovácsolódjanak. Tehát az idegenek rátelepedése az etruszkokra nem is olyan korai. A hadsereg létszáma sem éri el a 20000 főt, még nyilvántartási szinten sem.

A római nép Tulliuszt tartotta a maga legnagyobb törvényhozójának és neki tulajdonított minden jó törvényt, minek keletkezéséről biztosat nem tudott. Szerette azt a királyt, ki a hét halom városát egy száz láb széles árokkal és egy száz láb magas fallal a származásra, fajra, jogra és vallásra való tekintet nélkül egyetlenegy államtesté foglalta össze. Azonban a patriciusok egy része zúgolódott s nyíltan fellázadt, midőn az ellenségtől elfoglalt földeket Tullius a szegény nép közt osztotta szét. Ezzel megszegte az évezredes jogszokásokat.

Veje, Lucius Tarquinius Superbus, magában a szenátusban gyilkolta meg őt (i. e. 534) a holttestén át lépett a trónra. Kevélynek (superbusnak) nevezték, kinek nem kellett sem a régi, sem az új alkotmány, sem a patricius, sem a plebeius, hanem maga az önkény, melynek segítségével valóban csillogó eredményeket ért el. Róma a 47 város szövetségének nemcsak elnöke, hanem ura is lett, mindenki elveszett, aki Tarquinius uralkodását törvénytelennek találta. Az a vérző fej, amelyet állítólag a Jupiter-templom építése közben találtak, az erőszak és a kíméletlenség Rómát a világ fejévé, caput mundi teszi. A szenthegy, a Capitolium (Főhegy) mostantól fogva a nagyhatalomra törekvést jelenti. Őt magát azonban elseperte az első véletlen, a szenvedélyes Sextus királyfi áldozatának, Tarquinius Collatinus feleségének, Lucretiának öngyilkossága. Kezében a legszebb asszony véréből pirosuló törrel maga Lucius Junius Brutus, a király rokona hívta bosszúra a népet, amely a királyt nem eresztette be a városba, megfosztotta trónjától és véget vetett az etruszkok uralmának (i. e. 509).

244 esztendeig tartott a királyság, melyhez Róma alapításának és szervezésének emléke fűződik, az eddig tanulta szerint. Na lám. Róma alapítása és legfontosabb megvalósításai az etruszk papok, a tárkányok nevéhez fűződik. Az állandóan terjeszkedni vágyó nacionalizmus a latinokéhoz.(!)

Siculia

Többször emlegetik a székelyekkel kapcsolatosan az állítólag ezer évig fennállt szicíliai államot. Fellapozva a szovjetek által 1955-ben kiadott Világtörténetet, érdekes módját látjuk a történelmi tények finom keverésének. A szicíliai államot nem hagyhatta ki, csupán az ott élő nép megnevezését „finomította“. Tehát az állam létezett.

Ismert tény, hogy a szicíliai lakosság, a pelazg nyelvet majd ennek későbbi változatát, az etruszkat beszélte, még a középkorban is. Nyugaton sicanoknak nevezték a lakosokat, míg keleten siculusoknak. Mindig önálló államot képeztek és szoros kapcsolatot tartottak a félsziget közepén lakó etruszkokkal, akik földjét az Arnus, Tiberis folyók és a Tirrén-tenger határolta. Mindkét területen kitűnő hajósok laktak, nagyszerű kézművesek, kereskedők. Nyelvük a később szicíliai etruszknak nevezett nyelv volt, az ókori műveltség latinja. Ezen a nyelven írtak a költők.

Még Dante is etruszk nyelven írta meg az Isteni színjátékát. És még nem is középkor elején.

A szovjet tudósok egyszerűen görögöknek nevezik őket és utánuk mi is, a csatlós államokban tanult történészek, görögöknek ismertük. A római műveltség nyelvét görögnek? Mindent nem lehetett letagadni, de igazat írni, már nem vitte rá a lelkiismeret kollegáinkat.

A perzsa-görög háborúk, melyben Athén döntő szerepet vállalt végeredményben rokon népek között folytak. Athén vezetése pelazg volt, tehát az etruszkok elődje. A perzsák, karthágóiak egyazon nép voltak. Így aztán Xerxész, a karthágóiakat küldi Szicília ellen, amely kiáll fajtája mellett. A szicíliai Diodoros történetíró írja le az eseményeket. Az etruszkok is keleti népek, tehát a perzsák mellé állnak, ellentétben a latinokkal.

Szicíliát azonban felkészülve találják. Syracuse katonai vezetője, gyula, Gelón (Gelu), Himera mellett szétveri a karthágóiakat, Óriási hadisarcot (2000 talentum) kap, s így nem folytatja a háborút. I. e. 474-ben megalakítja a szicíliai önálló, központosított vezetésű államot.

A pénzből megindul egy óriási építkezés Szicíliában. A művészek hazájává válik, egyik napról a másikra. A gyula udvarában találjuk Pindarost, a költőt, Simonideszt, az epigrammistát Aischylost és Gorgiast, a szónokot.

Ebben az időben már Gelón meghalt és az eurázsiai sztyeppéken jól ismert örökösödési rend alapján a fivére, I. Hieron lett a katonai vezető. Az ő idejében Duketios vezetése alatt a siculok (forrásokban még sikelek, siculusok), 460-440 között fegyverrel álltak ellen a központosító törekvéseknek. Végül vissza kellett állítsák a hunoknál, magyaroknál is jól ismert katonai demokráciát.

Ezekre a tényekre Rajkóné Bakos Ibolya, svájci kutató hívta fel a figyelmet. Mivel anyagi körülményei megengedték, különböző nyelveket beszélő történészeket kért fel kutatásra, amikor rájött, hogy végeredményben Szicília ókori lakossága egy székely etnikum. Nyelvészeti, régészeti és egyéb tanulmányok után az eredményt összefoglalta egy kis könyvecskében, melynek címe „A székely származású siculi nép nyomdokain Szicíliában“. Összehasonlítja a péceli és a szicíliai régészeti leleteket. Vázákat Magyarország területéről, bronzedényeket, ruhákat, a rovásírást mindkét helyen és idézi több tucat magyarul nem tudó történész véleményét, hogy igenis székelyek laktak Szicíliát. Nagyon érdekes, ahogy levezeti a széke-

lyek rovásírásból kialakuló siculit és ebből a latint. A bemutatott minta alapszövege „... mert teremté Isten először Siculit és aztán Etruszkot.“ Erről eszembe jut az a mondás, hogy „székely szülte a magyart“.

Szicília állandóan készenlétben kellett álljon, mert a rokon népek lakta Karthágó mindig be akarta kebelezni. Az állandó ellentét volt az oka, hogy magára hagyták Hannibált Itáliában vesztett hadjárata után. Ha igen?!... Nekünk annak idején azt tanították, hogy a szicíliai kalózok ígéretük ellenére sem szállították át hadseregét a tengeren.

Ezeknek a „kalózoknak“ azonban hatalmas kultúrájuk volt. H. Jensen: Schrift c. (1958) kötetében összehasonlítja a nyugat-görög, a thiréni, etruszk, umbriai, oscus (úz), samnis, az ólatin és az általunk ismert latin betűket, amiből kiderül, hogy az ógörög, tehát a pelazg volt mindezek alapja. Az ógörögökről és a pelazgokról meg Varga Csaba derítette ki, hogy a Kárpát-medencei írást használták.

A kalóznak kikiáltott népnek drahmának nevezett, gyönyörű kidolgozású fémpénzei voltak, hatalmas színházai, templomai, csodálatos szobrai. Híres a syracusai sírváros, több emeletes halottas kamráival. Kultúrájuk nemcsak előfutára a rómainak, de vetekedik az egyiptomi építkezések nagyszerűségével.

A katonai demokrácia rendszere következetesen megmaradt több mint ezer éven át. Érdekes módosulásokkal, pl. ha összehasonlítjuk a székely szervezettel. Míg a mai Székelyföld, vagy a nagy pusztai népek országai-ban kimondottan szárazföldi életmódra voltak berendezkedve, addig szicíliai testvéreink zömében tengerészek, kézművesek, kereskedők voltak.

Náluk is érvényben volt a tízes rendszer, a földművelés gyakorlatában. A városok megszervezéséről olvasva megdöbbenően ismerős jelenséggel találkozhatunk. Kézdivásárhelyen az azonos mesterségeket folytató iparosok általában rokonok voltak és egy-egy utcában tömörültek. Ezeket nevezik ma is udvartereknek. Ugyanezt találjuk a szicíliai városok kézműve-seinek, kereskedőinek utcáiban. Még a hajósok is külön városrészeket foglaltak el. Tízesek alapján állt össze egy hajó legénysége, mint később a vikingeknél is.

Fejlett kézműiparuk, hathatós kereskedelmük lehetővé tette, hogy óriási kereskedelmi flottát tartsanak fenn. Szükség esetén a hajókat áru helyett katonákkal rakták meg, mert semmiben sem különböztek a hadi célokra készített hajóktól. Esetleg abban, hogy legénysége jobban ismerte a hajóját, sok esetben résztulajdonosa is volt, általában a fő tulajdonos volt a kapitány és hatalmas tengerészeti ismeretekkel rendelkeztek.

Vallásukról tudjuk, hogy tisztelték Afroditét, Neptunt, de van egy dolog szokásaikban, amiről senki sem ír, de nagyon fontos tényező maradt napjainkig a keresztszülők szerepe. A nagy család összetartása. Aki Székelyföldnek ezt a vonását ismeri, már rég találgathatja a szicíliaiak szokásainak azonosságát a mienkkel. A kereszténység ezen intézménye jóval a

kereszténység előtt keletkezhetett. Yildiz úr, a török bérlőm, elmondja, hogy körülmetéléskor a család egyik barátja vitte őt a mohamedán paphoz. Ő gondozta a beavatkozás után. Később az összes társadalmi előmenetellel kapcsolatos gondjaival hozzá fordult. Az apa elvesztése után például ez a személy veszi át a fiúgyerek nevelését.

Érdekességek a Maffiáról. Székelyföldön a tízesek rokonokból álló, önálló gazdasági, katonai egységek voltak. A Maffia eredetileg ugyanilyen rokoncsaládokból álló tízesek önvédelmi szervezete volt?! Ahogy a siculok az i. e. 5-dik században Duketios vezetésével megakadályozták a központosított hatalom létrehozását Szicíliában, később ők ugyanúgy az elnyomatás, durva adózás és más igazságtalanság ellen szerveződtek. Mert ki a maffiózó. Aki kivonja gazdasági tevékenységét, az állami ellenőrzés tehát elsősorban az adózás alól. Ugyanilyen alapon szerveződtek a csecsenek, a japán jakuzák, a kínai triádok, ősi rokon népek. Azonos íratlan törvényekkel és jogszokásokkal az évezredek mélységeiből.

Amerikából megtért, magyar származású barátommal jártam a Székelyföldet. Önálló ember volt és különböző kérdéseket tett fel az öregeknek. Nagyokat mérgelődött, hogy azok mindig mellébeszélnek. Rákérdeztem egy apókára, de miért? Az fél szájjal bökte ki: „mi mondjuk, de ő nem hallja.“

Athéni demokrácia

Spártában központosított hatalom volt, míg Athén demokratikus államformát követett. Írják a történelemkönyvek.

Az athéni demokratikus államforma megérdemel néhány mondatot. Mindennapi életének alapja amolyan nagyszájú, túlbonyolított de mégis használható továbbélése volt a sumér – szkíta – pelazg törvényeknek:

1. A legfőbb hatalom a népgyűlés, ugyanúgy, mint a székely faluban a falu gyűlése.

2. A gyakorlati vezetést az ötszázak tanácsa, a tíz stratégos és az archonok képezték. Székely falvakban a bírói tanács, melyben részt vesznek a tizedesek, mint katonai parancsnokok és a választott szakterületekkel foglalkozó bírók. Ezekből napjainkra ma is ismert az esztenabíró, erdőbíró, falubíró. A görögök az archonokat sorshúzással választották, mert nem szívesen vállalták az emberek. A székelyeknél „sorra járt, mint a falusi bíróság“, mert nem szívesen vállalták az emberek.

3. Létezett náluk a heliaia, esküdtszék, ami nálunk a hites, hütös testület, öregek tanácsa néven ismert.

4. Athénben nem voltak államügyészek. Bármelyik polgár adhatott be vádkeresetet. Minden vádlottnak magát kellett védelmeznie és nem voltak ügyvédek. Ha valaki panasszal élt és kiderült, hogy nincs igaza, súlyosan megbüntették. Ugyanezt találjuk a székely falutörvényekben. De tökéletesen azonos a gyakorlata az ókínai, koreai, a honfoglalás kori magyar, a Dzsingisz-kán mongol állama, írek, skótok, walesiek és a mai amerikai törvénykezésnek. Érthető, hisz ugyanazon alaptörvényekből származnak.

5. A földeket szinte évenként újra osztották. Ugyanúgy, mint a székely falvakban, ahol egyformán elosztották a földeket, megszámozták, a számokat ráírták egy-egy nyíl vesszőre és a kihúzott nyíl alapján jutottak a parcellákhoz. Ezért is hívták nyílföldeknek. Ezt megtaláljuk az egész közel Keleten. A babiloniak 50 évre adták át a földeket tulajdonosaiknak. El lehetett adni, vagy elzálogosítani, de az időszak letelte után újból visszavette a közösség és szétosztotta. Így aztán eladáskor az árat az is meghatározta, hogy hány év volt a ciklus végéig.

Meglepő, hogy a nagy görög kultúrából szinte semmi sem kötődik Spárta-hoz. Athén azonban híres filozófusairól, ha csak Platon, Arisztotelész, nevét említjük. Átveszik a keleti csillagászat, földrajz ismereteit. Az Athén vonzáskörébe tartozó az Amisos városból származó Strabont tartják a földrajztudományok atyjának, míg Herodotosz a történelemtudományoké. A mai nap is ismert Trismegistos mágikus tudománya, melyet az egyiptomiaktól vesznek át. Ha megfigyeljük, a Nagy Sándor által terjesztett hellenisztikus kultúra végeredményben Athén kultúrája, melynek lakossága zömében talán nyelvet váltott pelazg.

Rengeteget lehetne írni az athéni görög kultúráról, vallásról, hétköznapiokról. Ezekről már kötetek ezreit közölték. Nagyon sok történész velük kezdi Európa történelmét, és úgy veszi, mint egy semmiből létrejött görög csodát, holott nagyon is ősi gyökerei vannak. Ismételjünk.

Zeuszt, az őst, megtaláljuk suméroknál, egyiptomiaknál. Erosz, még a nevében is Erős istennő, akinek a szeretetben, párkapcsolatokban megnyilvánuló szerepét veszi át a nyilas legényke. Prometheusz, a Világügyelő, Enlil, Visnu egyik szerepét személyesíti meg. A görögök mindent felapróztak. Ezért mondták róluk az egyiptomi papok „Ti görögök, olyanok vagytok, mint a gyerekek, mindenről tudtok, de mindent mesének fogtok fel.”

A görög történészek rengeteget foglalkoznak a szkítákkal. Maga a szkíta név is tőlük ered. Érthető. Tőlük elérhető távolságra, észak-keleten, létezett egy összefüggő, gazdasági, politikai élettel rendelkező hatalmas birodalomlánc. Az emberek nagyjából megértették egymás nyelvét. Bonyolult és nagyon hatásos fegyvereket készítettek. Szabott ruhákban jártak, nemcsak magukra csavart lepedőkben. Egész testüket beborító páncélt viseltek. Gyorsak voltak és szaporák. Óriási létszámú törzsekben éltek, megközelíthetetlennek képzelték őket a görögök. Természetes, hogy a görög

történészek az egyiptomiakat és a szkítákat ecsetelik állandóan, ragyogó színekben. Annyira tisztelték őket, hogy később még a görög nevelésben részesült Pál apostol is a barbárság ellentétéleként emlegeti a szkítákat.

Nagy Sándor hódításai milyen területek felé indultak? Egyiptomtól Indiáig. A sumér – kusita népek világába. Ő tudta, hogy rokon népek között jár. Ezek is tudták, hogy az oroszláncöllyök közülük való. Az esetek nagy többségében mellé álltak. Néha számunkra érthetetlen dolgok történtek.

A suzai menyegzőt, ahol Nagy Sándor katonái az ott talált asszonyokkal házasodnak össze, mindenki egy diktátor aljas tetteinek kiáltotta ki. Ha azonban tudjuk, hogy az eurázsiai népek saját életterüktől elég távol eső vidékekre mennek leány kikérni, hogy elkerüljék a rokon házasságot, másképp néz ki a suzai menyegző is. Ez a szokás ma már több történész munkáiban megjelenik. A keletiek ma is nagyon jól ismerik. Érdekes, hogy az Arvisura valóságos legendákat közöl az ilyen jellegű lakosságcseréről. Kínát bemutatva már irtunk erről. De nem kell olyan messzire mennünk. Ha valaki egy székely család házassági szokásait tanulmányozta, az szinte napjainkig ugyanezt találja. Apai nagyapám Maros megyei volt és Háromszékről házasodott Apám Gyergyóból. Így fel tudnék sorolni legalább húsz, messzibbről jött ősanyát a saját családomból.

Télen a mezőgazdasági munka szünetében, a bálók időszakában, a legények lóra ültek és elindultak toronyiránt. Valahol aztán ott ragadtak. Az esetek zömében onnan is választottak feleséget. Ugyanez történt a makedón származású Nagy Sándor hódításaikor. De ugyanez Árpád bejövetelekor. Nagy hangon hirdetjük, hogy Árpád karddal szerezte e földet. Ha Anonymust figyelmesen végigolvassuk, nála minden harcnak indul, és lakodalmakkal végződik. Az összefonódott családok érdekei is összefonódtak. E földet lakodalmakkal szereztek, a testvérnépektől, és nem karddal idegenektől.

A görögök tudták ezt, de Róma is. Azért adott földeket a kiszolgált katonáknak a provinciák területén. Tudják ezt napjaink hódítói is. Nézzünk csak szét. Nem Athént találjuk magunk körül, hanem Rómát.

A görögök szomszédai

A Balkántól észak-keletre hatalmas néptörzsek éltek. A szovjet világtörténelem azt állítja róluk, hogy halászattal, vadászattal, gyűjtögetéssel foglalkoztak és szinte kizárólag kőkorszaki eszközöket használtak. Én ezt így el is hinném egy az egyben, mert ugye akadémikusok, történelemtudományi doktorai, docensei írták le, akik csak kellet tudják a dolgokat. Azal indokolják állításaikat, hogy a skandináv népek eposzában, az Eddá-

ban a hősök még az első évezredben is csodás erejű kőbaltákkal voltak fel-fegyverezve. Amikor megnézzük, melyik területeken éltek ezek a „fejletlen” népek, rögtön rájövünk, hogy miért kell hazugságokat írni róluk. A mai Kazahsztán, Kirgízia, Szibéria, Ural-Altáj, az Ob környéki területek tartoznak ehhez a kultúrához, amely átnyúlik a Bajkálon túli nagy sztyeppéken egészen a Góbi-sivatagig, Mongóliáig és Ordoszig. Tehát gyakorlatilag szinte teljes Ázsiát befoglalják. A szovjetek gerendasíros és kőlapos temetkezések népének nevezik őket. Rengeteg nevet sorolnak fel: szakák, masszagéták, szkíták, hunok és hadd ne soroljam tovább. Ők is igyekeznek, finoman megkerülik a népniveket, mert tudják, hogy a szaka és masszagéta között akkora az etnikai különbség, mint a gyergyói és a csíki székely között.

Van azonban a hagyományörzés területén összevetnivaló. Mert például a szarmaták és masszagéták egyes törzsei megtartották a nőuralmat. Királynők vannak. A nők fegyveresen harcolnak a férfiak mellett, pl. a médek elleni háború idején (i. e. 400) a szakák uralkodónője ZARINA volt. Fegyveresen vezette népét. Amikor Amorgés, szaka király kürosz fogságába esik, felesége, SPARETHRÉ sereget toborzott, kiszabadította férjét. A seregnek több mint fele nő volt. A királynők nevei ne zavarják önöket, jusson eszükbe, hogyan váltam én két telefonbeszélgetés után jőnevű lengyellé.

Ezek az állítólagos kőkorszaki szakák gyönyörű vitézkötéses zekét, a fehér harisnyához hasonló nadrágot, kackiás huszárbajuszt és panyókára vett párducbőrt viseltek ünnepélyes alkalmakkor. Lószerszámaikat gyönyörű faragásokkal, veretekkel díszítettek. Temetkezésre a halottat e célra készített gyász kocsi-ban vitték. Amu-Darja-i kincsleletről ismert a pap öltö-zéke. Mikor 16 éves fiam meglátta rögtön felkurjantott, hű, apuci, hol lehet ilyen nadrágot venni? De nézd meg milyen menő a mellénye! Ne felejt-sük el, hogy ebben az időszakban a szupercivilizált görög és római harcos fenekét akadálymentesen fújhatta a szél. Egy persepolis-i domborműről ismerjük a szaka testőr felszereltségét. Bőrpáncéljából, mely több egymásra ragasztott, vékony rétegből készült, csak arca alkarja maradt védtelen. Ezért volt egy könnyű, kerek pajzsa. Hajítódárdái élesek és súlyosak voltak.

Az egészben csak az a csodálatos, hogy mindezeket leírják a szovjetek a kőkorszaki bevezetés után. Azt elfelejtették, hogy az őszövetségben is a kőbalta, kőfokos az Istennel kötött szövetség szimbóluma a szkíta népek-nél. Azt is mély csend burkolja, hogy Nagy Péter óta ezeknek a kurgán-síroknak az ezreit tárták fel és mindenik tele volt csodás kidolgozású és hatalmas mennyiségű arany és ezüst ékszerekkel. A peresztrojka után nyugatra menekülő ex-szovjet régészek mesébe, sőt sci-fibe illő leletekről tájé-koztatnak. Amit, ismerve a romániai múzeumok elfekvő leleteit, én töké-letesen hihetőnek, sőt szuper tudományosnak tartok.

Ne felejtsük, hogy nagyon jól ismerték a kazahok, baskír-magyarok, bul-gár-magyarok, tadzsikok, türkmének nyelv- és vallásváltásait. Azt is tud-ták, hogy az egész Ázsia turáni népesség, szkíta ivadék, s ők maguk is azok.

A renegátokra jellemző, hogy megtagadott fajtája, nemzete legnagyobb ellenségévé válik. Saját gyávaságát túlzó buzgalommal igazolja elsősorban önmaga előtt. Ezért üldözik a világ minden pontján ma is a renegátok az ősnépeket. Mert nemsokára azt is meg fogjuk látni, hogy miként lopták el népcsoportok történelmét, nevét, vallását. Mi még valahogy megvagyunk.

Ebből a korból származó leletek érdekes kölcsönhatást mutatnak az ázsiai nagy népesség és a kínai kultúra között. Nem is inkább a termékek vándorolnak, hanem a díszítő motívumok, formák. Kínai tárgyakon belső-ázsiai állatok figurái kerültek elő, szkíta minták és viszont.

Csupán az érdekesség kedvéért teszem hozzá, hogy a székelyföldi múzeumok híres ókori leletei kivétel nélkül ebből a kultúrkörből származnak. Az is igaz, hogy itt feltehetnők a kérdést, hogy melyik származik melyikből. A belső-ázsiai vidékeken később kerülnek elő a vaseszközök. Ugyanis mélyebben fekvő érctelepeik vannak. De a híres Halstadt-i bányák vaseszközei kimondottan szkíta jellegűek és a feltárt ruházat is ugyanaz. Meglepődve szemléltem a csúcsos, prémmel szegett süvegeket a Halstadti múzeumban. Árpád vitézeinek a fejéről épp úgy nem hiányozhatott, mint a szaka-szarmata elődökéről vagy akár a nyelv váltással lengyellé vált szomszédok vagy a mongol hadak harcosairól sem.

Ugyancsak olvashatjuk, hogy a juhot csak húzáért tenyésztették. Rég járhattak az urak múzeumban. Ugyanis ott láthattak volna kőkorszakból származó orsónehezéket és szövőszékek súlyait. Hogy miként nyírták a juhot? Minden esetre nem villany juhnyírógéppel. A mai napig használatban van Székelyföldön az a nyíró ollóforma mely eredetileg venyigékből és kőpengékből állhatott. Az ollóhoz csak annyiban hasonlít, hogy éle van.

Ne felejtjük el, hogy ebben a korban már rég és jól ismerték a különböző festési technikákat. Mértani díszítésű pokrócokat, szőnyegeket készítettek. Ismerték az üveget, a tintát, a különböző anyagokból készült papírt és az állatbőrökből finomított pergament.

A szakákról írásos emlékek maradtak fenn, hogy milyen hatásos hírszerzési és továbbítási hálózatuk volt. A világ Dzsingisz kán által használt, nyakában táblácskával vágató hírvivőre emlékszük. Ez a forma 2500 évvel Dzsingisz kán előtt hozzátartozott a szakák mindennapi életéhez.

Még az a jó, ha egyáltalán említik a keleti szakákat, mert az Észak-Európában élt elgermánosodott ágáról ma senki sem beszél.

Egy ilyen nagyszámú, fejlett civilizációval rendelkező népesség természetes, hogy állandóan foglalkoztatta a görögök fantáziáját. Jó tájékozódottságukat igyekeztek bizonygatni vele, hogy vidékenként más és más neveket adtak nekik.

Aztán későbbi utódaik átveszik ezeket a neveket és mivel helyhez vannak kötve, ugyanazon nép megjelenik szarmata, dák, szaka, jász, úz néven, de ezeket majd egy külön fejezetben fel is soroljuk.

Fordított világ

A történelemkönyveink nagyon érdekesen, csupán a rómaiak szemszögéből elemzik Nyugat-Európát. Érthetetlen, hiszen a mediterrán kultúra akadály nélkül terjeszkedik ezeken a vidékeken már több ezer évvel a latinok megjelenése előtt. Föniciával, Karthágóval egyidőben itt is megjelennek a vaseszközök.

Például a Pireneusi-félsziget területén olyan régészeti leletek kerültek elő, amik minden szempontból jóval a görögök fölé helyezik lakosok kultúráját. Az „Elchei hölgy“ márványszobra nyugodtan beillenék a két és fél-ezer évvel későbbi barokk stílusba. Monumentális munka, mesterséget fitogtató díszítések és az arcon érzélem tükröződik.

A görög-római szerzők itt is kavarják, amit lehet. Fitogtatják tudásukat, sorolgatják tájegység szerint a lakosságot mint egymástól idegen törzseket. Több mint 500 etnikai csoportot jelölnek. De hogy miként alakult ki egy olyan szűk területen hirtelen 500 féle nép, arra még nem tudott senki magyarázatot adni. Azt el kell ismerjék, hogy bizonyos fejlődést ért el a takács mesterség, hiszen a római világban valóságos vagyont ért egy kelet-ibériai gyapjúköpeny. Vagy talán nem is az ókori szerzők kavargatták, hanem a későbbi átírások művelői?

Társadalmi szervezetük, talán mondanom sem kell, azonos a szkíta, hun vagy akár a korábbi katonai demokrácián alapuló társadalmakéval.

A másik nagy népesség a hispánok után: a kelták. Közép-, és Nyugat-Európában mindenütt megtaláljuk a legősibb turáni vonásokkal rendelkező népességüket. Amikor az első elszakadás idején a finnek, lettek stb. északra vonulnak, akkor kerülnek azokra a vidékekre a kelták ősei. Állítólag nem maradt róluk írásos emlék. Nem, mert a nagytömegű rúnáikat tűzzel-vassal elpusztította a „civilizálódó“ Európa. Ugyanúgy mint a germánokét. Ezekről a népekről – ugyanúgy mint a magyarokról – azt próbálják elfogadtatni, hogy semmit sem lehet tudni őstörténetükről.

Ezek is meotisi mocsarakból származtak s a Nap iszapból költötte ki, mint minket? De hisz a keltákhoz kötődik a La Tène vaskultúra, amely hirtelenjében szinte évezredes ugrás a Hallstadt-tal szemben. Vágóéllal ellátott nehéz ekéket használtak. A földművelésben háromnyomásos rendszert. Malmaikban őrlött lisztek luxuscikknek számítottak a rómaiaknál, akik gallusoknak is nevezik őket. A székely lófőséghez hasonló nehézlovasságuk ugyanolyan félelmetes haderő volt, mint a miénk. De ugyanúgy hosszú hajat és bajuszt viseltek, mint a magyarok vagy hunok. S ha már bajuszt viseltek, mint a kerecsensólyom, legfőbb totemállatuk is az kellett legyen, mint nekünk, vagy az indiánoknak.

A katonai szolgálat minden épkézláb ember számára természetes volt, kivéve a druidákat. Ők a mi tordáinkkal, táltosainkkal azonos papi testületet

alkották. Ők vezették a kézművesek munkáját, tervezték a nagy város-építkezéseket és ugyanúgy ők voltak az első természetvédők, mint magyar kollegáik. Legfőbb, látható istenük a Napisten volt, melyet szent ligetekben, kövekkel körülvett szent források mellett tiszteltek. Fő áldozati állatuk nekik is a fehér ló. A keltákkal vívott harcok, a gall háborúk Róma történetének legnehezebb időszakát jelentették. A nagy birodalom sose bírta maga alá gyűrni a „barbárokat“. Ugyanolyan vereségeket szenvedtek tőlük, mint keleten a pártusoktól. Caesar például félőrülden, zokogva bolyongott lemeszárolt légióit siratva.

A kelták elsősorban az avar művelői, földművesek voltak, ellentétben a germánokkal, akik nagytestű állatokat tenyésztettek, ugyanúgy mint a hunok. Az eredetileg szintén turáni germán külsőségeiben megegyezik mind a keltákkal, mind a magyarokkal.

A germánok a rómaiak szerint civilizálatlan, szinte kőkorszaki körülmények között élő vándor népek voltak. Kultúrálatlan, elmaradott emberek.

Én el is hiszem, mert le van írva, mégpedig latinul. Csak az zavar, hogy maga Cezár írja le, hogy egyetlen törzs i. e. 72-ben 15000 embert állított ki hadra. Azt is leírja, hogy págusonként szerveződnek és egy págus évente 1000 fegyveres harcost állít ki. Száz págusuk van, ami 100000 katonát jelent. Ha ez így van, hogy ezek a „civilizálatlan barbárok“ ennyi embert tudnak kiállítani, akkor a megtisztelő jelzővel valami baj van. Ahhoz, hogy ennyi embert hadba küldj, komoly háttérgazdasággal kellett rendelkezni. A csövesek ma sem gyártanak tankokat!

Azt is leírja Cezár, hogy a harcosok egy része ment csak háborúba s az otthon maradottak gondoskodtak ellátásukról, gazdaságuk normális menetről. Évente váltották a hadbaszállókat. A föld közösségi tulajdonban volt, amit ha kellett, évről-évre újra foglaltak. Béke idején nemzetségfőket, hadban katonai vezetőket választanak. A nők egyenjogúak a férfiakkal.

Kérem ne gondolják, hogy eltévedtem és a székely 1/3-as hadraszálásról, nyílföldekről, a falu és katonai vezetők választásáról írok. A fentieket Cezár írta a germánokról. Azokról a germánokról, akiknél ma is szigorúan tilos a rovásírás használata, undorító a lóhúsevés s akiket annyira eltávolítottak ősi történelmüktől, hogy ma már azt is elvetették, amit a 19. században tudtak – árja származásukat.

A germánokról ma is kiabáljuk, hogy tömeggyilkosok, imperialisták, vad hódító hajlamokkal rendelkeznek. Államukat nagy nehézség után tudták létrehozni, és ha ránézünk a térképre Németország egyetlen idegen városra sem telepedett rá kakukktojásként. De tessék megnézni a lelki alkatában is latinizálódott népek országainak térképét ma.

Az Adria keleti partvidékén Strabon az illyr törzsekről beszél. Arról mindenki tud, hogy államszervezettel rendelkeztek, de hozzá is teszik, hogy sajátosságaik ismeretlenek. Pedig pontosan ismerjük a tizeden ala-

puló székrendszerüket. Próbáld megmagyarázni a süketnek Mozart dallamainak könnyedségét. Nem hallja, nem érti. Vagy inkább nagyon is jól érti, csak kifizetődőbb süketnek tettetnie magát? Aztán sorolgatjuk a trákokat, kimmereket a Kaukázus vidékén, szarmatákat és a maiótákat Kubán területén s ilyen neveket találunk: moschosok vagy muskik, meschek. Elfeledik hozzátenni, mint Herodotosz a szarmatákhoz, hogy mind szép az, hogy ők szarmaták, de a szkíta nyelvet beszélik és a szkíta törvények szerint élnek. Ugyanaz a helyzet a sok innen-onnan előszedett népnevekkel. Meglepőek a legújabb kutatások eredményei pl. a németek származásáról.

Azonban van két nép, akit már Ádám előtt emlegetnek, ez a római és a szláv. Állítólag Krisztus előtt már léteztek szlávok. Azt is mondják, hogy a Kárpátok északi része, Visztula, Odera, Balti-tenger közötti részen. Hát igen! Szklávok, azok léteztek, de a szláv nyelvet csak a 4., vagy talán a 7. század végén hozzák létre a bizánci keresztény papok. A vallás nyelveként terjeszkedett. Tessék megszámolni hány nem otodox vallású szláv népet ismernek a lengyelen kívül.

A kereszténység terjedt, terjeszkedett, a szolgák közt a szkláv nyelven, egyéb területen latinul. Aztán ez a két domináns vallás túlbuzgó, de alacsony képzettségű képviselői tűzzel-vassal irtották (és irtják ma is, annak ellenére, hogy a Vatikán álláspontja lényegében ezzel ellentétes) mindazokat, akik az ősi, sokkal fejlettebb kultúrának voltak a hordozói.

Tevékenységüket siker koronázta. Sikerült megvalósítani a sötét középkort, amiből alig tudott kilábalni az emberiség.

A Baltikum területéről is csak úgy érintőlegesen említene ezt-azt. Érthető. Itt is a rovásírásos kultúra létezett, amit ugyanúgy el kellett pusztítani mint a székelyt. Állítólag civilizálatlan, szegény népek laktak itt. Ez pont olyan igaz, mint amilyen szegények ma a texasi olajmágnások, az arab sejkek vagy a dél-afrikai gyémántbányászok. Ugyanis innen származott az ókor legnagyobb értéke, a borostyán. Milliméternyi pontossággal ismerjük a borostyánkő-utakat. Kik gyűjtötték ezeket? Tacitus megnevezi az aesti törzset. Azt hiszem nem kell lefordítani a nevet. Az itt előkerült kések, fegyverek a hun kultúra legértékesebb darabjai. Itt találjuk a lett, litván, finn népet. De a Volga, Oka, Káma medencében is megnevez Tacitus egy népet: FENNI. Ma úgy írják, fenti.

Hogy 2000 évvel ezelőtt mik voltak? Az érdekes, hogy tudtunk róluk, csupán illetlenség volt beszélni ezekről.

Mert a lóáldozat miatt lóhúst nem eszünk ugyebár, de a disznótor az szabad. Mégse marad mindenki a „disznóságnál“.

Andrey R. 1966-ban kiadott kötetében Európa lakosságának „ős-magyar“ nevet ad, és Baldwin angol tudós így ír: „azok, akik ezt a témakört gondosan tanulmányozták, általában megegyeznek abban, hogy az a fajta, amelyet ma Európában a magyarok és a finnek képviselnek, az őskorban majdnem az egész európai kontinenst benépesítette“.

Anne Morelli, őstörténész, a brüsszeli egyetem kiadásában megjelent könyvében, Belgium őstörténetéről írja a következőket: „A legrégebbi időben nomádok vándoroltak ide-oda Belgium területén. Ezeknek a nomádoknak a neve ma még ismeretlen, de Kr. e. 5240-4900 között magyar földműves csoportok vándoroltak be Belgium területére a Balaton környékéről és Dél-Magyarországról.“

Mosolyogva elmehetnénk mellette, ha Károly Gusztáv, svéd király édesapja, aki a kiváló régészek között is a legkiválóbb volt, nem állította volna a svédekre jellemző komolysággal, precíz adatokra támaszkodva, hogy Svédországban az avarok honosították meg a földművelést i. e. 4000 körül.

Az avarokat itt csak megemlítjük, azzal a számunkra figyelemreméltó tény felelegetésével, hogy Attila itt találta a székelyeket, s az avarok együtt éltek velünk, mert Árpád apánk is itt talált minket.

Ahol megállnak a hadak

A székelyek több évezredes Pannon-medencei és erdélyi jelenlétét már számtalan szemszögből hitetlen Tamásként vizsgáltuk. Egy egész sor eredetelméletet bogarásztunk. Hogy törökök, bulgárok, kazárok, besenyők, avarok lettünk volna. De leluhogták a hun vagy szkíta eredetünket. Mindig valahonnan jöttünk, valahova telepítettek. Ez még nagyjából elhihető a mostani információkkal rendelkező embernek. Annál megdöbbenőbb hatott amikor rájöttünk, hogy Szicíliában ezer évig székely királyság volt, amit mostanáig úgy írtak körül, hogy valahogy meg ne értsük. De végül csak látnunk kellett, mert ilyen adatmozgás mellett, ami ma létezik, sokáig nem lehet mellébeszél.

Egy újabb hatalmas terület, melyen őseink éltek a Krím területe volt, a krími szkíták (megint eszembe jutott Werbőczy törvényeinek az a passzusa, amely így hangzik: „A szkíták, akiket székelyeknek is neveznek, saját törvényeik szerint ítélik meg“), akik a Maiotis (Azovi-tenger), a Kaukázus északi vidékein, a krími félszigeten és a szkíta styeppe dél-keleti részén éltek. Területi elhelyezkedésük szerint sind, maio és szarmata neveket viselnek. A Don mentén élénk kereskedelmet folytattak. Fővárosuk Neapolis volt (!).

Nagy Sándor hadvezére, 331-ben Zopyrion, 30000 katonájával támad ellenük, de seregéből csak néhány ember tért vissza, a többi ott maradt a sztyeppéken a vezérrel együtt. Lysimachos, 292-ben átkel a Dunán, de a géták felszámolják hadát. Ezek a törzsek egymással mindig találtak elszámolnivalót, de ha külső ellenség támadt azonnal összefogtak.

A 15. századtól már nagyon is erős krími szkíta királyságról beszélhetünk. Virágkorát Skiluros király, majd fia Palakos idején élte. Neapolist városfallal vették körül, amelyben ugyanolyan temetkezési kamrák voltak mint a szicíliai Halottak Városában. Az ásatások során 1300 aranyékszert találtak, melyek formájukban és díszítésükben azonosak a csíkszentkirályi ezüstkincsekkel és a székelykeresztúri múzeumban őrzött ezüst ékszerekkel. Ugyancsak kitűnő molnárok, mint a sículusok, de kitűnő kézművesek is. Ezt bizonyítják hatalmas kikötőik, hajóik, jellegzetes egyenes kardjaik, mint amilyen a gyergyószentmiklósi múzeum gyűjteményének első darabja is. Gyönyörű agyag füstölőedényeket, gabonataroló és olajos korsókat készítettek. Az utóbbiakban meglepődve ismertem fel a parajdi sósvizes korsók formáit és mintáit.

A városok utcáit kővel burkolták és vízelvezető csatornákat építettek, mint az etruszkok Rómában. Ha visszaemlékszünk, hogy ötezer évvel azelőtt az erösdi kőházban is vízvezeték volt és szennyvíz csatorna, akkor nem is csodálkozunk a dél-kelet európai szkíták csatornáin. Nagytestű állatokat tenyésztettek a sztyeppéken, de mezőgazdasági tevékenységük ropant érdekes. Felosztják úgy 25-35 hektáros területekre a földeket. A görögök ezt kléros néven írják le. Ennek több mint fele szőlő és zöldségeskertek. Ez azt jelenti, hogy a tulajdonosok nagy családok. Sok munkáskézzel rendelkeznek. Szolgákat, esetenként rabszolgákat is foglalkoztattak.

Álljunk meg a rabszolgaság fogalmánál egy pillanatra. Mi megtanultuk az iskolában, hogy a rabszolgát a háborúban elfogták, elhurcolták és munkára kényszerítették. Beszélő eszközöknek nevezték, nyakukra nyakörvet kovácsoltak a gazda nevével, megölhették, eladhatták őket. Ez így is néz ki modern korunkban, amikor Afrikából szállítják hajón a rabszolgákat Amerikába

Nézzük meg az ókorban mi a helyzet. A háborúk idején tényleg hadifoglyokat ejtettek, akik épp olyan hadizsákmánynak számítottak mint az egyéb anyagi javak (ékszer, pénz, ruha, fegyver sőt élelem, állatok). Ha a rabért kifizették a váltságdíjat szabadon elmehetett. Ezt a jogszokást jobban tisztelték mint korunkban a genfi egyezményt. Akinek nem volt erre pénze, az igyekezett beilleszkedni fogvatartója életébe. Ha ez sikerült, akkor felszabadították. Még a rómaiak is, ahol kliens néven külön társadalmi réteget alkottak. A keleti népeknél azonban a jó munkaerőnek és harcosnak bizonyuló rabszolga tökéletesen beilleszkedhetett új környezetébe. Tulajdonra tehetett szert, családot alapíthatott, sőt harcosként is elfogadták az arra érdemest. Megtörténhetett, hogy egy-két hadjárat után magasabb társadalmi besorolásba került, mint volt gazdája. S ez egy cseppet sem meglepő. A fogságba esett harcos szabad emberként nevelkedett, legtöbbször rokon törzsekben, tehát sosem volt kitaszított. A fogságba ejtőnél értékesebb ember is lehetett. Ilyenkor átvette egy vele egy szinten álló személy a foglyot. Ezt évezredekön keresztül tapasztalhatjuk, egészen

Dzsingisz kán koráig, sőt az oszmán birodalomig. Legjobb példája ennek épp Apafi, erdélyi fejedelem esete. Azt példázza, hogy ha valakinek kiváló emberi tulajdonságait megismerték, igyekeztek saját értékükön használni. A kézműves munkához értő fogoly kézművesként kapott munkát, az orvos orvosként szabadon járt-kelt, gyógyított, míg a mezőgazdaságban jártas emberek ott dolgoztak. Nem tűnik ellentmondásosnak azzal az alapelvvel szemben, hogy szolganéppel nem keveredett az őslakosság? De igen, ha nem vesszük figyelembe, hogy a szolganép fia nem ment hadba. Ki kell hangsúlyoznom. A rabszolgaság a szabad népből származó egyének sorsa volt. A szomszédos népek pedig azonos ősoktól származtak. Rokon népek voltak. Azonos törvényekkel, szokásokkal, gondolkodásmóddal. Majd a mongol hadjáratok idején látni fogjuk, hogy egészen pontosan tudták, ki kivel rokon. De még jobb példa a török-magyar viszony. Habár a két nyelv annyira elvált, hogy tolmács nélkül nem értették egymást, egyik keresztény volt a másik mohamedán, egyenjogú félként bántak egymással.

A szkíták, akik talán a legjobb aranyművesei voltak az ókornak, pompázatos ruháikat, lószerszámaikat arany, ezüst, bronz rátétekkel, kapcsokkal díszítették. De nem akárhogyan. Mitológiai jeleneteket, sőt jelképeket találunk rajtuk még a honfoglalás kora után is. Egyik-másikon érzik a görög, később a latin vagy kelta stílus. Magyarázat a fentiekben rejlik.

Pénzérméik is görögösek voltak, vagy úgy fogalmazhatunk helyesebben, hogy a görögöké szkításak, ugyanis a nemzetközi forgalom számára készültek. Aki nem érti ezt a fogalmat, nézzen meg egy osztrák-magyar monarchia idején nyomtatott százpengőst. Hány nyelven írja rajta: „száz pengő”? Pedig a habsburg ház nem épp a nemzetiségek szeretetéről híres. A németen, magyaron, románon kívül még legalább három szláv nyelv szerepel rajta. A pénz nemcsak helyi használat eszköze volt, értéket kellett képviseljen bármely közegben.

A szkíta birodalom egyik érdekes szokása volt a zsákmányolt gyerekek helyzete. Általában mint családtagokat nevelték fel. Azért állok meg emellett, mert a székelynél ma sincs mostohagyerek, csak nevelt fiú vagy lány. Az előző házasságból származó gyerekek az asszony vagy az ember gyerekeként említődnek. Ennél még érdekesebb, hogy általában „tulajdoncsere” történik. Az ember leánygyermekai a nevelőanyjuk leányaivá válnak vagy az asszony fiúgyermekai nevelőapjuk fiai lesznek.

A gyerek vagyont jelentett, úgy négy-ötéves korától önálló feladatokat végzett és minnél nagyobb volt, annál inkább kitermelte saját költségeit, sőt úgy tizenkét-tizenhárom éves korától ennél többet is. Az egykezés, „a mostoha gyerek” fogalma hozzánk időben nagyon közel eső találmány. A meddő lányt visszavitték családjához és visszakérték az érte adott javakat. Nem teljesítette legalapvetőbb kötelességét – a család továbbvitelének biztosítását. A lány is munkaerő volt. A szkítáknál ugyanolyan értékű mint a férj, még a hadban is. Elvitték a háztól, tehát károsodott a család melyben

született és nevelkedett. Ezért a fiú családja jegyajándékokkal „megvásárolta“. És mégsem volt rabszolga. Sőt, legtöbbször fordítva történt. A közösség teljes jogú tagjaként befogadta a nőt, miután átesett a tűzön, vízen való tisztuláson (követte tűzön-vízen át), de kissé nehezebben fogadta be a férfiakat. Székely falvakon a mai nap is találkozunk olyan esetekkel, amikor az idegenből jött vőt az apósa nevében emlegetik.

Beszélhetnénk a nagyon fejlett kisplasztikáról, ami elsősorban terakotta vagy kerámia formában maradt ránk. Csupán egyet említünk meg. Az i. e. 3. századi Kybelé isteanya szobra Olbiából, a híres szkíta kézműves ipari központból. A szobrocska magán viseli a tordosi, erősdi kultúrából származó kőkorszaki isteanya szobrocskák minden jellemvonását. A dús idomokat, a kényelmesen ülő pozíciót, meleg mozdulattal előre irányuló karokat, egyenes fejtartást.

A szkíta királyságot sokáig tanulmányozhatnánk, és fogjuk is mert jellemvonásai megtalálhatók a nagy Pártus Birodalomban, melybe egy része beleolvad.

Ne lépd át a pártusok folyóját

Így hangzott a figyelmeztetés mindannyiszor, amikor új császár került Róma élére. Miért? Emlékezzünk vissza a szkítákra, akik Nagy Sándor két hadseregét verték szét. Ugyanígy jártak a rómaiak a Pártus Birodalommal.

I. e. 54 tavaszán Crassus 35000 főnyi gyalogság, 5000 fő lovasság és szinte ugyanennyi segédcsapat élén a pártusok ellen vonult. Orodes király hadaival Örményországban volt elfoglalva, míg Mezopotámia (ekkor már Parthia) védelmét Surén hadvezér 11000 főnyi lovassága biztosította. Karrha mellett Crassus túlerőben levő hadserege szabályos négyszög alakban felzárkózva támadást indított a negyedannyi pártus lovasság ellen. Ez volt az első találkozása Rómának azzal a hadviseléssel, ami a sajátja volt a hunoknak, szkítáknak, pártusoknak, magyaroknak, mongoloknak egyaránt.

Surén lovasai fürgeteges vágásban indultak a meredező lándzsák ellen, majd hirtelen kétfelé váltak, körbelovagolták a négyszöget, hatalmas nyílzáport zúdítva a pajzsok mögé. Amikor a rómaiak, furcsa helyzetüket hirtelen támadással akarták menteni, a pártusok megfutamodtak. Az üldözés hevében a római falanx tömör sorai felbomlottak s a visszaforduló pártus lovasság nyilai ontották a halált. Nem öltek meg mindenkit. Egy tucatnyi rómaint életben hagytak, hogy hírt vigyenek.

Tizennyolc évvel később Antonius igyekszik meghódítani a pártusokat, de ő vigyázott, nehogy Crassus sorsára kerüljön és nem vonult át a nyílt

sztyeppéken. Így is gyors, szinte megsemmisítő vereséget szenvedett. Alig sikerült visszavonulnia.

A görögök, Nagy Sándor, Róma elfődte a történészek szeme elől az óriási keleti birodalmat. De miért nem fődte el Indiát és Kínát? A távoli országokban nem voltak olyan érdekek amiért történelmi fegyvert kovácsoljanak ellenük. Már 1955-ben olyan szépen lerajzolják a szovjetek a nagy Pártus Birodalmat, amely magába foglalja a Földközi-tengertől, Fekete-tengertől, Káspi-tenger, Aral-tó, Kasmír, Perzsa-öböl egy szinte Európányi földterületet. Fennhatósága alatt van a Fekete-tenger keleti részén fekvő Ibéria, a kaukázusi alsó bánóság – Albánia, Örményország, Perzsia, Baktria, a Pamír-hegységben meghúzódó szakák. Csak a nyelvtestvérekkel, az északi szakákkal nem bírtak, akik a független Szaka és a Khorizm-i Birodalmat önálló partnerként, békés versenytársként virágoztatták a nagy elpártolt szakák, a pártusok szomszédságában. Körülbelül olyan volt köztük a viszony mintha a mai Székelyföld és csángóvidék fordított helyzetben volna.

Az önálló pártus állam körülbelül i. e. 247-ben válik királysággá, amelyben nagy szerepet kaptak a parnok, (dák vagy daha törzsek, nevük aszonyt jelent, mert matriachatusban élnek), és a masszagéták, akik az új állam legfőbb haderejét tették ki az első időben. E népekről sokat hallottunk, de eddig azt hittük róluk, hogy csak nálunk éltek.

Úgy voltunk ezzel, mint a székelyföldi jótanuló Pistike a kommunista érában. Azt hitte, hogy Gyümölcsoltó Boldogasszony Micsurin elvtárs felesége.

A pártus birodalom nyelve állítólag görög, szarmata, hindu és más nyelvek keveréke volt. A fennmaradt nyelvemlékek mégis egy egységes nyelvet mutatnak, mely ragozó, perzsa, akkád nyelv egyenes ágú folytatója, de természetes, hogy nagyon közeli rokonságot mutat a Körösi Csoma Sándor által feltárt szanszkrit nyelvvel, amit a székely kutató annak idején ősmagyar nyelvnek vélt. Nem tudta, hogy csupán az egyik változata a szkíta-sumér ősn nyelvnek. Ne zavarjon minket, hogy egyenlőséget tesz a közel-keleti és a finnugor nyelvek között, mert azt is meg fogjuk nézni hogyan osztályozták egy-egy íróasztal mögött Eurázsia és Afrika nyelveit.

Gazdasági életük alapja a földművelés volt. A történészek érdekes adatokat közölnek velünk a föld tulajdonjogával kapcsolatosan. Amolyan „érthetelen” dolgokat műveltek ezek a pártusok. Írott források vannak a következőkről: a föld a szabad földművelők falusi közösségéé volt. Nekünk ez nagyon ismert. Tízeseken keresztül jut az egyén a földhöz és a falu teljes jogú tulajdona a föld, víz, erdő. Kurdisztánból származik i. e. 1. sz-ból az az adat miszerint a közösségi tagok parcellája vagy annak egy része csak a szomszédok beleegyezésével cserélhetett gazdát. A vásárló, tulajdona által, a közösség teljes jogú tagjává vált, annak minden jogával és kötelezettségével. Ha feladatait nem teljesítette komoly bünetéssel sújtották.

A történészek azt írják, ez azért volt, hogy az állam minél több adót tudjon beszélni. Én erre azt írnám, hogy anyósom ha leány volna, akkor én még legény volnék. Mind a kettő egyformán értelmetlen eszmefuttatás. Nekünk, székelyeknek van egy előnyünk, ismerjük a saját falutörvényeinket. De ugyanúgy mindenki megismerheti a sajátját, hiszen nem telt el olyan sok idő mióta ezeket alkalmazták. A székely (és bármelyik) faluközösségnek nem lehetett akárki a tagja. Két úton válhattál falutaggá: ha beleszülettél, vagy ha fiú-lányt (olyan lány akinek nincs fiútestvére, így rászállnak az apai jogok) vettél feleségül. Ha vásárlás útján akartál földterülethez, így falusfél joghoz jutni, ahhoz a falugyűlés jóváhagyására volt szükség.

Sanaturk pártus király.

Írják a történelem könyvek, hogy a bandaknak nevezett rabszolgacsoportok, kalaka kötelezettségben végezték a földmunkákat. Hát így van. Meglátnám mit szólna ma az a székely legény, amelyik ház, út esetleg halastó építésre hivatalos kalákába és az altízi vagy a kicsiszeri bandával érkezik a kalaka színhelyére, ha őt valaki rabszolgának nevezné. Nincs három hónapja annak, hogy Csíkszenttamáson egy testvérpár kalákát hívott össze, ahová 60 székely érkezett péntek délután. Vasárnap este két nagy ház tető alatt volt. Kipillantok az ablakomon a Somlyó-hegy felé s a nagy hóban érkeznek a szánok. A lakásommal szomszédos szántóföld gazdája gánézó-kalákát szervezett. Most, 2001 decemberében.

Voltak rabszolgák, amint már említettük a házkörüli gazdaságban tevékenykedtek, míg ki nem váltották őket. De ha esetleg szegényebb volt, jobb üzlet volt a fogvatartónak, hogy kitelepítse egy tanyára, ahol önállóan dolgozott. Ezekről is maradtak szerződések a Pártus Birodalomban.

A faluközösségek nem túrték, hogy felülről beleszóljanak életükbe. Ilyen még a középkori Székelyföldön is ritkán történt és legtöbbször fölöslegesen. A későbbiekben láni fogjuk.

Harmadik Artaban, pártus király 21-ben Susa városához írt egy levelet, amelyben jóváhagyja a városi tanács összetételét és a városi alkotmány ellenére másodszori választásokat akar kiíratni. A székelyföldi példákból is kiindulva, csekély volt az esély, hogy ez úgy megvalósuljon, ahogy ő írta. Az a falu vagy város, amely önmaga vezetőit választotta (és nem a király nevezte ki azokat,) a legmesszebbmenőbb autonómiával rendelkezett. Sokan nem tudják, de a 17. századig, sőt... Székelyföld nem tartozott a királyság gazdasági uralma alá. Olyan széleskörű saját jogokkal rendelkezett, amelyben sem a király sem helytartói nem szólhattak bele. Maguk választották katonai és társadalmi vezetőiket. Adót nem fizettek, csak az ökörsütést, amely amolyan jegyajándék volt, ha a király nősült, vagy fia született. De katonai kötelezettségeik sokkal messzebbmenőek voltak a nemesi hadakéinál. A király összes külföldi hadjárataiban kötelesek voltak haderejük egyharmadával, a haza védelmében kétharmadával és a Székelyföld védelmében a haderőn kívül a nők, öregek, gyerekek is fegyvert fogni.

A pártus hadsereg gerincét a nehéz és könnyűlovasság alkotta. A székelységet a nehézpáncélos lófők és a könnyűlovas szabad székelyek. Több falu „statmos” néven alkotott egy egységet. Könnyű ebben felfedezni a harmadfél falu csoportosulást, mely gazdaságilag közösen birtokolt folyókat, erdőrengetegeket és katonailag szakaszba fogta a tizeseket egy hadnagy vezetésével. A pártusoknál eparchianak nevezett századok nálunk is területi egységet jelentettek, egy százados vezetése alatt. Ezeket választották, de legtöbbször egyazon családe volt a tisztség, mint a gyergyói Both család esetében, vagy az alcsíki és Háromszék egyrészét is magába foglaló század esetében, a Bocskor családé. Ezek hyparchiákhoz tartoztak, mint al-, fel-, és középcsík Csíkszékhez. Maguk a satrapiák megfeleltek egy széknek. Érdeemes erre odafigyeljen az a magyar is, aki nem tartja önmagát székelynek. Jóval Szent István kora utánig ugyanilyen volt az egész Magyarország szervezeti felépítése. Ennek maradványa a jellegzetesen magyar nemesi társadalom.

Az Arsakida családból származó pártus királyok a régi szervezeti formát megtartották. Csak annyit változtattak rajta, hogy a satrapiák élére kinevezték a ma *naxvadár*-nak olvasott királyi megbizottat. Ez a *nagyvezér* fogalom nálunk is megvan. A király kinevezi a székelyek főkapitányát, de a helyettesét a székelység választja saját köreiből. És ő nem egy esetben egész más irányt szab az eseményeknek, mint amit a kinevezett személy elvárt volna. Anonymus elég sokat ferdít, illetve mellébeszél. Latin nyelvű krónikájának ez volt az egyik fő feladata. Mégis világosan leírja a fejedelm, a nagyvezér és a területek vezetőinek intézményét. Csak el kell olvasni.

A pártusok vallása

Az arsakidák államában, a méddel rokon pártus volt a hivatalos nyelv. Ezt az arameus írással rögzítették, amely mellett megtaláljuk a babiloni ékírást, a föníciai rovásírást, a görögöt, de a rovás volt a pártus nyelv alapabécéje. Ennek ellenére ránkmaradt i. e. 1. századból több mint kétezer nizzai dokumentum, amelyeket pártusul, de arameus (örmény) írással írtak.

Területileg, történelmileg, fajilag sőt nyelvileg a Pártus Birodalom a sumérek legközvetlenebb leszármazói. Minden ilyen vallásában, mely egyben kultúrájának hordozója is, meg kellett jelenjen a hihetetlenül fejlett, bővebben a sumér agyaglapokról ismert kultúra és vallás. Még akkor is ha 4000 év választja el őket, minden viharával, feledésével és elhajlásával.

Tekinettel arra, hogy a birodalom óriási, India környékén nyomai vannak a hindu vallás egy érdekesen letisztult formájának. A kettősséget, ellentétek harcát sugalló Zarathusztra-tanok már elége megmerevedtek és általánossá váltak az „Aveszta“ (a hír) néven ismert szent könyvekben. Ahura Mazda, Örmazd vagy Ormuzd a szent Teremtő Jóisten (róla kapta nevét a nagy japán ipari vállalkozás, a Mazda). A rosszat Ahrimán (ármány) néven félték és a Dívák, Dévek, akik eddig jó istenek voltak, (innen a koreai Daewoo- ejtsd dévu- gyár neve) démonokká alakultak át. (Érdekes, hogy a hinduban ma devla=uram, míg deva már rossz szellem.) Természetesen mélységesen tisztelték a nagy istennőt, a Szűzanyát, akit a termékenység és az élet vize istennőjeként imádtak, Anahita, sőt az ősi Inanna néven. Letisztították a babiloniaiak által rátapasztott Istar, Astoret laza sőt negatív erkölcsseitől, visszaadták eredeti értékét. Megtaláljuk Mithrász kultuszát, amelyik összefügg Teremtő Atyánk legnagyobb adománya, a Nap kultuszával. Szimbólumaik között ott volt a háromszögben a pont és ugyan csak ott a szem, ami az anyát és a fiút jelképezi, az Életet, a Napot. Atyánk kizárólag a Föld számára létrehozott, isteni teremtményeit. A két háromszöget egymásra téve jött létre a hatágú csillag, amely a földi élet jelképe már a suméroknál és amit átvesz a judaizmus a babiloni fogság idején.

A szasszanida-dinasztia képviselői féltékenyen őrködtek az ősi hit tisztasága fölött. Magukat isteni királynak nevezték és a dinasztia őseit, Arsakést, Arszakot (ország szavunk innen származik) istennek kijáró tiszteletben részesítették.

Gondoljunk bele. Árpád a papkirály. Első koronás királyunkat, Szent Istvánt ír püspök keni fel. A király a magyar nép kultuszában az Atya, Anya és Fiú után következik

Az arsakida uralkodók már az első időkben híresek voltak vallási és etnikai türelmességükről. Ezt töretlenül megtaláljuk évszázadokon át a magyar Szent Korona alá tartozó népekkel szemben.

Miért hangsúlyozzuk vallási, etnikai türelmességüket?

A pártusok sosem kezdeményeztek háborút. A birodalom eredetileg rokon népek laza szövetségeként jött létre. Ez a lazaság volt, ami összetartotta. Paradoxnak hangzik, de napjainkban épp a fizikusok fedezték fel, hogy a zárt rendszerekben egyre növekedő feszültséget találunk, ami a rendszert belülről bomlasztja, míg a nyílt rendszerek egy belső harmóniát teremtenek. Világosan látszik társadalmi téren is, a demokratikus és a diktatórikus államok esetében.

A pártus vallás hétköznapijait egy kitűnően szervezett, külön papi rend, a mágusoké fogta össze. Vizsgáljuk meg kissé a mágusokat, mert legtöbb-ször annyit tudunk róluk, hogy csúcsos süveget viseltek, hosszú köpenyt és alkimíával, aranycsinálással, varázslatokkal foglalkoztak. Még azt is tudogatjuk, hogy tőlük ered az embert a kozmosszal összekötő horoszkóp rendszer. A „tudományos materializmus“ képviselői idealista zagyvaságnak minősítették, de a világon mindenütt tovább élt és napjainkban újabb virágkorát éli a volt csatlós államokban is.

A mágus tevékenység helyszíne, formája a legősibb vallási gyakorlatot folytatta. Templomaik, iskoláik hegyek vagy dombok tetejére épültek. Ugyanúgy mint a kőkorszakban a székelgyföldi Tászok-tetőn, Csíksomlyón (a Somlyókon általában) vagy Bálványosvár, Déva vára, Szarmaták Szigete (Sarmisegetusa).

Kitűnő csillagvizsgálóik nem csupán a kozmosszal tartották a kapcsolatot, hanem a felsőbb matematika, társadalomtudományok, a felsőfokú oktatás központjai is voltak.

Ugyanúgy fehér lóval áldoztak Szemes, a Nap isteni tulajdonságainak, mint a druidák vagy a brahmanok.

A mágus rend széles autonómiát élvező területi csoportokból állott, melyek élén a főmágus, a Gabriel állt. Ugyanígy szervezik meg később a római-katolikus egyházat. A különbség kettőjük között csupán az, hogy a feudalizmus keretei között egy szoros alá-fölérendeltségi viszonyt alakítottak ki, az egyházi hierarchiát. Annál érdekesebb az a tény, hogy a Szent Korona viselője, a mindenkori magyar király, papkirályként ugyanolyan jogokkal rendelkezett, saját területén, mint a pápa. Kinevezhette a püspököket, különleges jelként használhatta az ősi istenszimbólumot, a kettős keresztet. Székelgyföld értelmesebb katolikus papjai ezt ma is nagyon jól tudják és a kettős keresztet Szent István keresztjének nevezik. Mindazon tény mellett, hogy jól ismerik a rovásírásból eredeti jelentését.

A pártusok északon államhatár szempontjából nagyon türelmesek voltak a testvérnépekkel, ugyanakkor mintegy pajzsként kiszűrték a nyugat, délnyugat felől rájuk áramolható veszélyeket. Ezért tudott hihetetlen fejlődést felmutatni a szakák Chorasmi, Korezmi birodalma és keleten a nagy hun birodalom.

Ellenségeikkel is türelmesek voltak. Szokásuk szerint lehetőleg kerültek a konfliktust. Így kerül egy adott pillanatban római befolyás alá Gali-

lea, ahol azonban megmarad a pártus tulajdon képviselője, mai szóval élve nagykövetségi szinten.

A Baktrián és Hindukuson húzódó Selyemút nemcsak árut, de vallási felfogásokat, szellemi kincseket hordozott Kína, India és Parthia között. Ez annál is könnyebb volt, mert csupán a formákban tértek el ezen országok eszméi.

A következőkben amit leírok hihetetlennek tűnik majd, de korabeli okiratok, sőt maga a Biblia is tanúsítja. A mágusok birtokában voltak az Egyiptomban már elveszett nagy, ősi titkoknak. Ez elsősorban az orvostudomány, a gondolkodás terén nyilvánult meg. Hihetetlen gyógyításokat vittek végbe. Nem annyira sebészkéssel, mint inkább a szellemi energia segítségével. Az embert körülvevő fénypajzsot, az aurát, ahurát „javígtatták”. Ha belegondolok, hogy az aura újra felfedezése, számítógépes kimérése, diagnosztizálása napjaink találmányaként ismert, nagyon büszke leszek. Ugyanis az évezredek távlatában Székelyföldön, Magyarországon megszakítás nélkül alkalmaztuk a kézrátétes, kenéses és a poharazó gyógymódokat. Ugyanúgy az „élet forrásait”, a ma finomkodva ásványvíznek nevezett borvizeket és azok iszapjait.

Hihetetlen csodákat azzal értek el, hogy ismerték az emberi test három energiájának mibenlétét. Az aurát a fizikai test energia kisugárzásaként értékelték. Ennek belső irányítója a csakrákon át energiát felvevő és kibocsátó földi lélek. Még számontartották az isten adományaként kapott lelket, mely visszatér eredeti helyére, a fizikai test halála után, és újjászületik ha erre szükség van. Tőlük ered a reinkarnáció elmélete, a szellemidézés. Eligazodtak a szellemek világában, melyet hétköznapijaik valóságaként fogtak fel, ugyanúgy mint a mai napig székely falvaink népe.

A mágusokról

Nagyon sokat írtunk már a mágusokról. Állandóan példálóztunk velük, tevékenységük egy-egy mozzanatát felvillantottuk. Csupán a mágus hivatás lényegéről nem beszéltünk. Maga a szó a mag fogalmat tartalmazza, ugyan úgy mind a magúr vagy magyar nép neve. Tehát az eredettel, a létel van szoros összefüggésben.

A mágusok elsősorban filozófusok. Az emberi agy tevékenységét olyan szintre fokozzák, amely a mai embernek elképzelhetetlen, s ha látja – csalást, trükköt gyanít a jelenség mögött. A mai emberként az emberiség nagy részét említjük, mert a tibeti ember számára nem léteznek csodák. Ha a láma épp azzal foglalkozik, hogy a megfagyott ember körül dűnnyög, s a

hulla ettől életre kell, azt ő természetesnek veszi. Kovács Imre tiszteletes úr meséli, hogy a túlságosan magas hegyekben való tartózkodás miatt eszméletét veszítette. Társai már halottnak könyvelték el, mikor a helyiek két lámát hívtak oda, akik a legnagyobb nyugalommal kezdtek körülötte dűnynyögni. A barátai később hitetlenkedve mesélték, hogy visszatért a szín az arcába, elkezdett lélegzeni, és végül kinyitotta a szemét. Ő tovább viszi a gondolatot, hogy rettenetesen fáradt volt, majd úgy érezte, mintha valaki ezt a fáradtságot kihúzná belőle. Melege lett, majd nagyon élénké vált. Ez az élénkség benne maradt, a mai napig.

A mágus filozófiájának van egy alaptétele. Az egész univerzum egy egységes egész. Ennek része a naprendszer, a Föld, s maga az ember. Valahogy olyan formában működik ez, mint egy hatalmas számítógép. Vannak benne olyan részek, amelyek a memóriát tartalmazzák. A másik a meghajtó, a mozgást. A harmadik összeköti a két rendszert. Mégis nagyon eltérő a számítógéptől. Ugyanis azt állítják, hogy az energia az örök. Ez hozta létre az anyagot, a bolygókat, a növényeket, az embert. A materialista filozófiának épp az ellenkezőjét. Azt, hogy maga az anyag a szellem, a gondolat terméke. Ha valamit meg tudsz nevezni, azt létre is tudod hozni, vagy tönkre tudod tenni. A székely közmondásban ez máig él: „A szónál könnyebb sincs, nehezebb sincs.”

Ebben az egységes rendszerben a legkisebb rész is tartalmazza az univerzumnál nagyobb egész tulajdonságait. Ha belegondolunk csak abba, amit a visszafejlesztett gondolkodásunkkal meg tudunk érteni, azonnal rájövünk a tétel igazságára. Amikor az atom szerkezetét leírták, az meglepően hasonlított egy naprendszerhez. Meg is jelentek a fantasztikus írások, melyek egy hatalmas élőlény teste egyik atomjának mutatták be a naprendszert.

Ebben az egységes egészben „fájlok“, tehát könyvtárak vannak, amelyben megtalálhatók minden anyagi és szellemi dolog múltja, jelene és jövője. Tehát ha valakinek a fényképére ránézel, és tudod hova kell kattintani a gépben, el tudod olvasni addigi tetteit, sőt jövőjét is. Ez amolyan fantasztikus magazinok ízét hordozza. Megdöbbentő csupán az, hogy mióta eszemet tudom, Székelyföldön legalább két tucat ilyen embert ismerek, akik erre képesek. Amikor az orosz és amerikai jósokról hallok, számomra természetes.

Gyerekkoromban dugdosni kellett, ha az embernek valamilyc volt. Anyám is ezt tette a családi ékszerekkel. Egyszer csak eltűntek. Többhetes keresés után a tízpercnnyire lakó szomszédasszonyhoz mentünk. Anyám csak annyit mondott, hogy valamit keres. Az furcsán mosolyogva nézte anyámat, majd elkezdte mondani: „Vászonzacskóba tetted, földbe ástad, deszkát raktál reá, s leszegelted. Egyedül voltál a házban.” Anyám a homlokára csapott, s szó nélkül el akart menni. A szomszédasszony megsimogatta a fejemet s újból elkezdett beszélni. „Életed nagy részét tanulással

fogod eltölteni. Sok feleséged lesz. Fiad s leányod nagyra viszik. Sokkal nagyobbra, mint te. Nem irigylem a sorsodat, de szerencsédre sose fogsz hátranézni, így a szenvedés nem fog eltiporni.“ Ezt anyám többször ismételtette az életem során. Eddig háromszor nősültem, nagyobbik fiam 24 évesen doktorált Bostonban, több mint tíz éve professzor az Egyesült Államokban. Nagyobbik lányom önálló építkezési vállalkozó Budapesten. Ötvenkét éves koromban még megérkezett a kisebbik lányom, aki hihetetlen szellemi képességekkel rendelkezik. A hosszú évekig lemosolygott jóslat szó szerint teljesült.

Apám egyik barátja tíz évig derült egy maros-hévízi asszony mondásán, (az is ilyen látnok volt), mert az rákiabált, hogy a férfi fogja őt megölni. Bolondnak, hisztérikusnak tartotta a nőt. Ő még a csirkét sem bírta levágni, nemhogy embert öljön. Tíz év után, ködös, jeges reggelen, tehergépkocsijával halálra gázolta a nőt. Még észre sem vette. Csak akkor állt meg, mikor az emberek integettek neki, hogy baj van. S ezeket sorolhatnám.

Úgy látszik, a könyvtárból ki tudják venni a kazettát, s le tudják olvasni azok, akiknek ehhez adottságuk van.

A mágusok a Teremtő Atyát tartották, (és higgyük el, hogy ma is úgy tartják), az anyagi világ létrehozójának. De az emberek anyjának, az Élet teremtményének, Nagyboldogasszonyt és az emberiség tanítójának, a Világügyelőt. Az utóbbi mindentudó, szuper mágusként jelenik meg az emberiség összes mondáiban.

Ki lehetett mágus? Elsősorban adottságra volt szüksége annak, aki a mágus fokozatot elérte. Ezt az adottságot már a csecsemőkorban meg lehet figyelni. Egyeseken egy plusz kinövés, (hatodik ujj, egymásra nőtt fogak stb.), másokon a két középső fog közötti, feltűnően széles rés a felső fogsoron. Különleges emlékek úgy öt-hat éves koráig, ami egy előző életre vezethetők vissza. Az ilyen személyeket legtöbbször kiválogatták, és gyermekkorától alapos képzésnek vetették alá.

Miket fejlesztettek? Elsősorban az agy rejtett tulajdonságait hozták felszínre. Gondolatolvasást, energia átadási képességeket, az összefüggések feltárására való készségeket. Mindezeket komoly gyakorlással jártasságokká alakították át. Nagy részük csupán a táltos fokozatig jutott el, és itt szakosították. Vannak, akik technikai területen gyümölcsöztetik adottságaikat. Ma mérnököknek neveznénk őket. Régebbi tordáknak, druidáknak, tarquinoknak, tárkányoknak hívták. Közülük kerülnek ki az állatorvosok, mezőgazdászok. Csonka Magyarországon nem nagyon ismerik a tárkony nevű fűszernövényt, ami a székelők kedvenc ízesítő szere. Elég széles körű gyógyító jellege is van.

A nagyobb munkabírású, komolyabb képességekkel rendelkező egyének jutottak el a mágus fokozatig. Ezt a mai nagydoktorátussal lehetne összehasonlítani. Aki elérte ezt a fokozatot, nyugodtan nevezhető tudós-nak. Közülük kerülnek ki a csillagászok, és egyben jósök is, a vezetők ta-

nácsadói, orvos csoportok vezetői, filozófusok, matematikusok, kutatók. De innen kerülnek ki a nagy építkezések tervezői és irányítói.

Minden jel arra mutat, hogy bárki igényelhette a képzést, és mindenkinek a szeme láttára történtek a kutatások, ezek gyakorlati alkalmazása egészen a babiloni állam létrejöttéig. Ekkor hirtelen hétpecsétes titokként kezdték kezelni a mágus tudást. Miért? Mert addig az emberiség nem ismerte a rosszindulatot, az ellenségeskedést, tehát a fekete mágiát. A fehér mágia mindig csak jót tett. A feketével el lehetne pusztítani a Földet. Sőt... A mágusok szerint a világrendszer egy egységes egész. Negatív cselekedeteink nemcsak ránk hatnak. Hogy jobban megérthessük, példálózunk a fegyverekkel. Azokban az országokban, ahol nagyon könnyen fegyverhez juthat az ember, gyakran megtörténik, hogy egy-egy ámokfutó egyszerűen sorozatokat lő a környezetében levő emberekbe. A mágustudás rossz kezekben neutronbomba sorozatnál nagyobb katasztrófákat okozhatna. Ezért vált hétpecsétes titokká a mágia.

Ennek ellenére a mágusok továbbra is megmaradtak. Magas hegyek tetejére templomokat, kolostorokat építettek. Ahol erre nem volt lehetőség, ott piramisokat, zigguratokat emeltek, és ennek tetején végezték tevékenységüket. Nagyon jól körvonalazott szabályok szerint működött a mágusszervezet. Mint már említettem, élén a főmágus, a gabriel állt. Ez épp olyan tisztség volt, mint a pápa a római-katolikusoknál, vagy a dalai láma a tibetiekénél.

A mágusok tehát nagyon magas képzettségű szakemberek. Egy fejlett civilizáció képviselői. Most feltehetik a kérdést magukban, hogy ha ennyire fejlett volt az ősi civilizáció, miért nem építettek autókat, repülőgépeket, űrhajókat. Technikai beállítottságú világunkban, a fogyasztói társadalom eszméitől áthatva, nehéz elképzelni, hogy valaki, vagy egy egész emberiség, elsősorban a szellemi fejlettséget tartotta fontosnak. És ha belegondolunk, igazuk is volt. Kinek volna ma pénze rá, hogy felépítsen egy piramist? De ha rendelkezne anyagi feltételekkel, már a gondolat felvetésekor kockáztatná, hogy kényszerzubbonyt húznak rá. Még nem építettünk semmi olyat, ami felérne egy piramissal, vagy egy sziklába faragott budista templommal. Hogy ne is említsük a világ minden táján megtalálható, közepéig elhordott hegyeket, hatalmas kövekből felépített városokat, utak nélkül sziklák tetejére több tonnás kőtömbökből épített kolostorokat. Ahol ma e sorokat írjuk, észak-déli irányban három olyan hegység létezik, melyről milliótonnányi sziklát hordtak el a történelem előtti időkben, és legalább öt olyan hegycsúcs, melyre alig lehet felkapaszkodni, de tetején még ma is állnak azok a sziklavárák, amelyeket csak a mondák tündérei építhettek.

Ma még nem volnánk képesek rá. S ha elfogadjuk azt a gondolatot, hogy ezt nem UFO-k építették, akkor meghajtjuk fejünket a mágus kultúra teljesítményei előtt.

Volt egy nagy nép, mely azonos nyelvet beszélt a világ minden pontján. Ezt most Atlantiszban keresik, az elsüllyedt MU földrészen, mások meg idelátogató űrhajósok tevékenységével magyarázzák. Nehéz is mai fejjel megérteni. Ha ma egy koszos gyerek feléd nyújtja a kezét, lehet, hogy odadobunk neki egy aprópénzt, lehet, hogy nem. Ha valakinek eszébe jutna, hogy hazavigye, megmosdassa, megetesse, felöltöztesse, azt enyhén szólva, bolondnak tartanák. Magyarországon épp úgy, mint Amerikában, vagy Ausztráliában. Ha én most azt mondanám, hogy ilyen koszos székely gyermeket nem láthatnak sehol, mert a falu elevenen megenné a szüleit, nem nagyon hiszi el, aki nincs benne. De járjon végig egy pár székely faluban. Ha koszos, kolduló gyereket talál, és az nem túl „napsütötte“, hozza hozzám. Ezután nevelni fogom én. Ahogy a székely falu még ma sem hagyja, még a legszegényebb tagjának sem, hogy elveszen, úgy valamikor az emberiség általános gyakorlata volt az egymással való törődés. Mindenki tudta, hogy földi teste csak egy tevékenységi keret. Amolyan iskola épület, melyben a halhatatlan lélek tapasztalatokat gyűjt, tanul.

Az élet fő célja, hogy ennek megfelelő keretet biztosítson.

Miért példálóztam ezzel? Még nehezebben lehet megérteni a következőket. Évek teltek el, amíg én is el tudtam fogadni a roppant egyszerű valóságot. A mágusok által vezetett civilizáció egy néhány törzsből álló népeséget termelt ki szellemi vezetőként. Ez szétszakadozott, de ma is megtaláljuk őket, mint finnek, magyarok, nepáliak, tibetiek és még egy pár mágusmaradvány népet hozzátehetnénk.

Tessék megfigyelni, hogy a világon az összes olyan találmány, eszmei irányzat, tudományos felfedezés, amely az emberiség számára kizárólag pozitív jellegű, azt vagy magyar, vagy zsidóvallású személy nevéhez köti a tudománytörténet. Ha nem, tessék megnézni, hogy honnan származik az illető, és kiknek a szomszédságában született. Ne vegyük ezt a nemzeti öntudat túltengésének. Készítsünk magunknak egy statisztikát belőle. Ne ijedjünk meg a zsidók miatt. A mai zsidóság 98% – a kazár eredetű. A vallásuk a zsidó. Az un. zsidó vonások a kaukázusi népek jellegzetes vonásai. Ha nem hisznek nekem, kérdezzék meg az arabokat, hogy rokonok-e a zsidókkal. A mi beskatulyázó világunkban mindkettőt sémi népnek tartjuk, mert a nagy hazugságkampány több ezer év óta igyekszik, nem fátyolt, hanem fekete posztót borítani az igazságra.

A mágusok nem haltak ki a Perzsa Birodalom összeomlásakor. Végig kísérik az emberiség történelmét.

Ma is élnek, léteznek.

Ne a csúcsos süvegű, fekete köpenyes ripacsok között keressük őket, hanem a világ legnagyobb tudósaira figyeljünk.

A mágusok a történelemben

A mágusok fogalma az akkádkokhoz, perzsákhoz és káldeusokhoz kötődik a szakember szemében. Eddig ezekről tudtunk. A legújabb kutatások, mint más területeken is, kibővítették, időben jóval visszavitték a mágusok megjelenését az ember életében. A 20. század közepén kiderült, hogy létezik egy sumér hitrendszer, és a kilencvenes években ismertté vált az első írásos emléke a mágikus tevékenységnek. A tatárlakai amulett. Ha csak magát a kerámia korongot látjuk, érdekes nyakdísznek tűnik. A négy felé osztást, az abban elhelyezett szöveget tanulmányozó régész, vagy írásszakértő rájön, hogy ez mágikus amulett. Ez már elég is lenne a bizonyításhoz. Mégis iktassunk be egy látszólagos kitérőt.

Virágvasárnap a templomba visszük a pimpót (barka). Miután megszentelik, bevisszük a házba, mert védelmet biztosít a rontások ellen. A húsvétkor megszentelt ételem megtisztulást hoz a fogyasztójára. Szentelt vizet tartunk a házban, hogy nagyidő (zivatar), szemmel verés és más esetekben védelmet biztosítson számunkra. A papokat, mikor felszentelik, idősebb, magasabb képzettségű papok egyszerre teszik rá kezüket a fiatalember fejére. Azelőtt nem tarthat teljes értékű misét. Valamit pluszba visznek be a felszentelt emberbe. Ezt nem tudatosítják benne. Egy önműködő rendszerbe kapcsolják be. Ötven katolikus papot kérdeztem meg, és húsz reformátust, de egy sem tudta ennek a lényegét. Figyelje meg kedves olvasóm, hogy amikor vasárnap kijön a templomból könnyebbnek, nyugodtabbnak érzi magát. Jobb a közérzete. Vajon mitől? Sokszor unja, sőt idegesíti egy középszerű egyházfi standard szövege, vagy sokszor széteső, unalmas prédikációja.

Mégis mikor kijön, jól érzi magát. Ha én most leírom, hogy az az egyházfi, aki ön előtt különböző gesztusokat végzett, nem a szövegével, hanem a mozdulataival szerezte önnek ezt a könnyedséget, egyszerűen nem fogja elhinni. Maguk a papok sem értik meg első magyarázatra, hogy miről is van szó.

A világegyetem egy egységes energia rendszer. Ebben futkorásznak apró bió gépezetek, akiket embernek nevezünk. Egész héten át ugyan úgy lemerül az energiája, mint a városi forgalomban használt gépkocsik akkumulátoráé. Épp a működési szintre áll be. De ha megteszünk egy Budapest – Balaton utat, lámpáink fényesebben égnek, önindítónk gyorsabbá válik. Tökéletesen feltöltődött az akkumulátor.

A beavatott pap távvezetéként összeköti a hívek tömegét a világegyetem energiáival. Mikor két kezét felemelve, tenyerével a hívek felé fordul, energianyalábot közvetít, és feltölti az előtte levőket. Ugyan így feltölti a megszentelt tárgyakat, melyek akkumulátorként hordozhatóvá, tárolhatóvá teszik a számunkra ismeretlen, sőt láthatatlan, energiát.

Mai ember szóhasználatával foglaltam össze a mágikus szertartások több ezer éves magyarázatát, filozófiáját.

Bármilyen forrással találkozunk, lényegében ugyanazon szertartást, magyarázatot és gyakorlati eredményt lelünk.

Nagyon beteg voltam. Barátaim erőfeszítése csak arra volt jó, hogy megváltoztassák szervezetem energiatároló rendszerét, s így rövid idő alatt 46 kilót híztam. Állandó fáradtságérzet, alváskényszer gyötört. Kislányom tanítónője, aki a prána nadí negyedik fokozatát szerezte meg, energiát vitt be a szervezetembe. Az első kezeléstől könnyebben éreztem magam. Aztán rájöttem, hogy az ő módszereik, a tibeti orvosok módszerei hasonlóak az ortodox keresztény papok által használt fehér és fekete misék mozzanataihoz. Kíváncsi lettem volna, hogy mások ismerik-e? Ekkor hallottam valakiről, aki római katolikus székely emberként ördögűzéssel foglalkozott. Meglátogattam azzal az indokkal, hogy érzem, tisztulásra van szükségem. Kíváncsian figyeltem. Első határozott kérdése az volt, hogy hiszek-e Krisztusban. Megdöbbenett. Természetes, hogy hiszek. „És erősen?” – kérdezte. „Hinni csak erősen lehet” – biztosítottam. Ezután elvégezte az ördögűzési szertartást a lehető legkifogástalanabb bibliai, sőt katolikus szellemben. Mégis ugyan úgy kötötte össze énemet a világközponttal, mint bármely más „pogány” gyógyító. S ezt nem tanulta senkitől. Messzire elkerült és kerül minden felekezetet vagy szektát. Engem is nagyon óvott bármitől, ami nem római katolikus.

A tárgyak energia feltöltését ma is tudatosan használják Tibetben. Elképzelésük szerint az összpontosított gondolatok életre tudják kelteni a tárgyakat, tevékenységre képessé. Kezembe került Alaxandra D. Neel, francia kutatónő „Mágusok közt Tibetben” című kötete. A szerzőről csak annyit, hogy 1868-ban született, és 1893-ban indult Tibetbe. Százegy éves korában halt meg szülőföldjén, Franciaországban. Leírja az energia továbbítás tibeti módszerét. A kiinduló okot és a következményt a tibetiek szerint a KIÉN köti össze. Például, növényt akarunk termesztetni, ennek a kiindulója a mag. A talaj, víz, levegő, Nap, kertész, tehát aki közvetíti a szükséges életanyagokat, az a KIÉN. Hogy megint példálózzak, tanárként másfél évet Tekerőpatak-Kiénfalva község központjában dolgoztam. A falu nevéből az öregek csak annyit tudtak, hogy ez titokzatos, szent név. Sose engedték kén, kilyén, kilén formában írni a nevet. Csak a hivatalos személyiségek írták Kilyénfalvának. Maga a szó kb. 6000 éve ismert eredetet jelez. Ugyan csak a Tibetben beavatást nyert szerzőnő írja le, hogy a rejtélyes mesterek áramlatot, erőhullámot küldenek a tárgyakba, vagy akár emberek felé, ezeknek a neve SUGSZ, vagy CSAL. A sűgás nálunk is csalás, ami által tudást továbbítunk, (természetes ez is véletlen). Az amuletteknek szánt tárgyakat személyre szabott védő energiával töltik fel. Mi mosolygunk a Szent László legendán, ami szerint a tatárok ellen harcoló székely sereg élére vágatott Moldvában, nagy pusztítást végezve közöttük. Tibet-

ben Ling Geszer király hozott létre fantom hadsereget, amely ugyan úgy megölte az ellenséget, mint a hús-vér harcos.

Miért példálóztam Tibettel? Ők a meditációt az agy rejtett tartalékainak a fejlesztésére használják. Olyan szellemi energiára tesznek szert, ami számunkra hihetetlen. Meglepődve figyeltem láma ismerősömet, hogy válaszol a kérdéseimre, még mielőtt befejeztem a mondatot. Átvillant az agyamon, hogy olvas a gondolataimban, és kipróbálom. Csak a lényegét hagyom ki mondataimból. Elmosolyodott, és mint egy véletlenül odadobott megjegyzésként rám szólt, hogy ne tegyem. Most itt jön a meredek megérteni-való. Aki megfelelő módon összpontosít, az eljut a gondolatok magjához, a lényeghez. Ezt ők a következő szóval fejezik ki: KHUN- GSZ, (képző), melynek jelentése forrás, vagy eredet. Anyagi értelemben használják Tehát a hun vagy kun nevünk ugyanazon ősnépet jelöli, és az értelme ősnép, emberiség eredete, forrása.

Hogyan folynak ezek a gondolatösszpontosító gyakorlatok? Lehetőleg magas hegyeken. Amikor a cambridgei kutatóprofesszorral mentünk a Tászok-tetőre, úgy fél úton megállt és megmérte a magasságot. Közölte, hogy már 1300 méter fölött vagyunk, és ebben a magasságban nem létezhetett emberi tevékenység. Annál nagyobb volt megdöbbenése, amikor felérve a tetőre tapasztalhatta a rovásos kövek sokaságát. Miért kellett a rovás? A mágus képzés egyik szakasza épp a gondolat összpontosítására nevelt. Régebb az írás csak emlékeztetőül szolgált. A tanítvány belevésett egy jelt a kőbe, és erre napokig, hetekig esetleg hónapokig összpontosított. Érdekes, hogy ugyanezt tette a katolikus ördögűző kényszermagányában. Hónapokig bénán feküdt az ágyban. Úgy nézett ki életét ott fogja befejezni. Számot vetett tetteivel, és rájött, hogy nem szolgált rá egy ilyen büntetésre. Állandóan Krisztusra összpontosított, és arra, hogy vajon milyen feladatot nem teljesített, és mit kéne tennie, ha egy csoda folytán meggyógyulna. Amikor rájött, hogy mi az ő további feladata, egyszerűen felkelt az ágyból, felöltözött és elment a templomba.

A mágusok mindig magas hegyekre igyekeznek, hogy minél eredményesebb legyen munkájuk. A sumér időszakban épített hétlépcsős piramisok már igazolják a nagyon is tudatos, mágikus tevékenység jelenlétét. Ugyan úgy, mint a másfélezer évvel előttük igazolható erdélyi mágusok esetében. A rovásírás, legyen a székely, magyar esetleg török, hun, finn, germán rúna, mind-mind mágikus töltettel rendelkezik.

Az egyiptomiaknál már írásos emlékünks van a nagyon is fejlett mágikus tevékenységről. Henry Westcar 1823-ban talál egy tekercset, amely Kheopsz fáraó, a nagy piramis építtetője udvarában történt eseményekről számol be. Egy Dedi nevű bűvész mutatványait írja le, aki nagy nyilvánosság előtt állatok fejét levágja, majd visszailleszti, megsimogatja, és az állat felkel, mintha mi sem történt volna. Ezt megtette lúddal, tyúkkal de borjával is.

Ne is beszéljünk a Bibliában is leírt mágikus cselekedetről, amikor az eldobott bot kígyóvá változott, és ha felemelték újra bot lett belőle.

A csillagvizsgáló mágusok a babiloni korban kialakult, ősi hagyomány-nyal rendelkező tevékenységet folytattak. Tőlük ered a Bika, Ikrek, Oroszlán, Mérleg, Skorpió és Halak zodiákus alakzatok megnevezése. A csillagvizsgálás összefonódott az asztrológiával, vagyis csillagjóslással. Megjegyzendő, hogy az összes fogalmat sumér nyelven fejezték ki, és ez volt a mágusok hivatalos nyelve. A hétszintű toronytemplomok, zikkuratok alapjai a Földet képviselték, míg a szinteket egy-egy bolygónak szentelték. Ezek után adták a színeket is.

Legfontosabb istene a sumér embernek az anyaistennő volt, akit Innának, vagyis én anyámnak neveztek, és aki az egyiptomi mágiában Izis-kiént jelenik meg. Ebből születik Minerva, Aphrodité, Ceres, Hekaté istennők alakja a későbbi mitológiákban. De az ő alakját torzítják Asztarté, Anaitis, Kübelé buja, kegyetlen istennővé a babiloniak.

A mágusok fogalma az utóbbi időben Zarathustrához kötődik. A fehér és fekete mágia különválását is hozzá kapcsolják. Végeredményben ez a válásalapító, aki egymás mellé helyezi az ősi mágusok szellemi atyját, jóindulatú szentjeit, apróbb isteneit a babiloni szakálás, rosszindulatú vénember isten képpel. Bevezeti a rosszat, a démonokat a hitvilágba. Gyakorlatilag a Bibliában fellelhető ellentétes istenkép, pokol, bűn stb. az ő eszméihez kapcsolódik. Habár ő is azt vallja, hogy minden egy egységes egész része. Ezeknek a részeknek a részei is az egészhez tartoznak. Például, az emberhez tartozik levágott haja, körme, neve épp úgy, mint keze vagy feje.

A minap a házhoz járó borbély rövidre vágta családunk 41 éves mindenesének a haját. Amikor fel akarta seperni, szolgánk szinte dührohamot kapott. Összegyűjtötte, tasakba rakta és ment, hogy elégesse. Ha a haját otthagyja, meglehet vele „gurucsálni“, (varázsolni). Ez a hiedelem több ezer éves. Eszembe jutott Ahura Mazda, teremtmény isten válasza Zarathustra kérdésére, hogy melyik a legszörnyűbb tett, mellyel egy ember megnövelheti a daivák rontó erejét. Válasz: „Amikor egy ember idelenn megfésüli, vagy megborotválja a haját, vagy levágja a körmét s egy lyukba, vagy egy repedésbe dobja“. De honnan ismerhette volna Zarathustrát a Kárpátok bércei között felnőtt szolga ember?

A perzsa birodalomban is a mágusokat káldeus papoknak nevezték. De ne higgyük, hogy a mágus tevékenység velük kihalt. Mindenki által ismert görög filozófus, Thalész démoni jelenésekről ír; Platon hazajáró szellemekről, (ezt a székely a mai napig hazajáró léleknek nevezi, onnan lehet felismerni, hogy nincs árnyéka, akkor sem, ha látható formában jelent meg). Demokritosz mágikus szertartásokat ír elő skorpiócsípésre. De ugyan úgy példálózhatnék Pindarossal, Szókratésszel. Hittek a lélekvándorlásban, a halottak feltámasztásában, de mágusok gyógyították az állatokat, vagy akár az embereket. Orpheuszt tartották az egyik legnagyobb mágusnak, és a

Krisztus után élt tüannai Apolloniszt. Vízen jártak, jósoltak, az állatokkal beszéltek, gyógyítottak.

Az orákulumok, (maga a szó választ jelent), minden fontosabb esemény előtt jóslatokat bocsátottak az érdekeltek rendelkezésére.

A rómaiaknál azonban roppant kettős volt a mágusok megítélése. S erre nagyon oda kell figyelniünk, mert a katolikus egyház ugyan úgy viszonyult a mágiához, mint a pogány császárok.

Római mágusok és utódok

A pogánykorinak nevezett Rómát semmilyen tekintetben sem választ-hatjuk el a katolikus Rómától. Legalábbis ami a mágusokkal szembeni viselkedésüket illeti. Tiberius császár 4000 rómaít száműzött Szardíniára mágikus tevékenység miatt. Sokat halálra ítélték, mert olyan horoszkópokat készítettek, melyben megjósolták a később elért társadalmi rangot. Ám a császár titokban ellenfelei terveit kutatta káldeus papokon keresztül. Vitellius megparancsolta, hogy minden mágus egy bizonyos idő elteltével távozzon. Azok egy írással válaszoltak, melyben közölték, hogy a határidő előtt ő meghal. Így is történt. Vespasianus megerősítette a száműzés törvényt, de saját csillagjósát hivatalosan mentesítette alóla. Octavianus Augustus végig a mágusokra támaszkodva kormányzott. Születése csillagzatával érmekeket veretett. Marcus Aurelius császár, aki egyben filozófus is, káldeus varázslók segítségével szabadította meg Faustinát, feleségét, hirtelen jött szerelmi fellángolásától, melynek tárgya egy gladiátor volt. Septimius Severus káld asztrológusok jóslata alapján vett el egy Szíriában élő lányt, akinek a csillagok királyi hitvest ígértek – azt azonban nem árulták el neki, hogy meg fogják fojtani.

Rettegtek a római vezetők a káldeus mágusoktól, és Maecenas szavai tántoríthatatlan alapelvként ragadnak meg a többisten hívő császárok közt épp úgy, mint a katolikus pápák gyakorlatában. „Büntesd meg az idegen vallások terjesztőit... az idegen istenségek megismerése sokakat arra ösztönöz, hogy idegen törvényeknek engedelmeskedjenek. Ebből születnek az összeesküvések és titkos társaságok, melyek veszedelmesek az egyeduralkodó hatalmára. Senkit ne tűrj, aki semmibe veszi az isteneket, senkit, aki a mágikus tudományoknak szenteli magát.“ Augustus 2000 káldeus könyvet égetett el. De a mágusok pártját fogta Tacitus, a történész, a nagy Seneca. Maguk a latin anyanyelvű római papok is, sőt a római szenátus, minden döntése előtt a haruspiciumhoz fordult, ami állati belekből való jóslást jelent.

A korai keresztény császárok az istenek helyett a nagy szakállú öreg úristent tették egyeduralkodóként s a többi ugyan úgy ment tovább. Az ősi mágus hitet megcsavargatva, békaperspektívára letornázva, a haldokló ókor és a sötét középkor megdönthetetlen államvallássá tette. Eltűnt a mindenek atyja, a világegyetem teremtménye, a lélekből, energiából álló jó atya fogalma. Helyette megjelent egy elmeszesedett, hisztérikus öreg, aki állandóan gyermekei után koslat, hogy azok vajon mit hibáznak. Rémisztgeti őket, forró szurokba mártogatja. Ennél az idegbajos istenképnél még Zarathustra démonjai is angyalok. Gyenge képzettségű, buta emberek bevezetik az önsanyargatást, lobognak a máglyák, és általánossá válik egy nagyon nyomott vallási terror. Ez egyfelől.

Keleten még nagyon erős az ősi hit. A világegyetem központja nem a Föld, mely kerek tányérként úszik a nagy tengeren. Még megtaláljuk a Napkultuszt. Julianus, a naptárkészítő császár, „Himnusz a felséges Naphoz“ címen magasztalja. Nagy Constantinus, a Biblia összeállíttatója, maga is a Napisten papja. Pénzérméin a Napot ábrázolja, „a legyőzhetetlen Napnak, őrzőmnek“ felirattal. Valentinianus, aki bevezeti a pagus, (falu, pagony), kifejezést a régi vallás követőire, mikor megtudja, hogy tizenkét filozófus szerint egy Theod... nevű ember lesz a követője, buzgó keresztény lételemészárólat mindenkit, akinek a neve így kezdődik. Mégis Theodosius követi a trónon, aki távol lévén, elkerülte a mézárólat. A lehető legdrákóibb törvényeket hozza minden régi vallással szemben. Aki valakit feljelentett, jutalmat kapott. Sokan vádolják szomszédaikat pogánysággal, azért, hogy kifosszák őket. Várják az Antikrisztust. Cirill, Jeruzsálem püspöke, felettebb jártas mágusként képzelem el az Antikrisztust. Előtte volt a samariai Simon mágus példája, aki a korabeli írások szerint Kr. e. 15-ben született, és Kr. u. 53-ban halt meg, tehát 138 éves korában, s aki Krisztussal versengett, hogy elnyerje a Messiás címet. Társa egy Helena nevű mágusasszony, akivel buja töltésű rítusokat mutattak be, hogy létrejöjjön a csodákhoz szükséges energia. Simon mágus gyógyította a betegeket, halottakat támasztott fel, tűzön járt, lebegett és repült, a követ kenyérré változtatta, kőszobrokat mozgatott és természetesen jósolt. Péter megtagadta a megkeresztelését, és végig harcolt ellene. Egy 190 táján keletkezett apokrif irat mutatja be Péter küzdelmét, melyben hasonló mágákat használ, mint az ellenfele, Krisztus nevét hívva segítségül.

Mágusnak könyveltek el mindenkit, aki tisztelte a természetet és Istenben nem mint az Egyetlenben hitt, hanem mint a világegyetem Egészében. Ha számításba vesszük, hogy az ősi tudás továbbhordozói, felelevenítői a mágusok, nem is csoda, hogy harcoltak ellenük. Olyan forrásokra nyúlnak vissza, mint Hermész Triszmegisztosz, az alkimista filozófia mestere. Személye nem más, mint a sumér Nergál, tehát a halál istene, akit átvittek az egyiptomi elgörögösödött kultúra keretében a görög telepések istenségének. A triszmegisztosz szó azt jelenti, hogy háromszor magasz-

tos, legnagyobb. Thottal, a mágia, írás és beszéd egyiptomi istenével is azonosították. A görög Hermész egyben nagy mágus is. Filozófiája lényegét összefoglalja a Gizeh nagy piramisában talált smaragdtábla, melyen többek között ezt írja: „És ahogy minden dolog egyből származtatható az Egyetlen gondolata révén, úgy minden dolog ebből a dologból született átalakulás révén. (Tehát a szellem hozta létre az anyagot). Apja a Nap, anyja a Hold. A Szél hordta a hasában, a Föld dajkája.“

A középkori filozófusok, akik mágus tevékenységüket asztrológia, al-kímia leple alatt művelték, Izisz istennőt ábrázolják, akinek a feje körül glória 11 csillaggal, egyik mellén üstökös, másik mellén a fogyó Hold, méhe felett a tele Hold. Feje fölött a mennyország angyalokkal, alatta a légkör és alakja láncsal köti össze a láthatatlan, szellemi istenséget a Föld anyagi világával s az emberrel. Míg egyik felén a Föld központú, (geocentrikus), világképért ölnek, a másik részen a katolikus egyház óriási szerencséjére, gondolkodó, világos eszű emberek életben tartják az ősi tudásokat.

Roger Bacon, ferencrendi szerzetes, filozófiájának alapja, hogy a hasonló vonzza a hasonlót. Írásaiban elítéli a mágiát, de kutatja a természet titkait és felfedezi a „fájlokat, könyvtárakat, kazettákat“, amiből a mágusok jósolnak. És kapaszkodjunk meg, leírja, hogy lesznek evező és vitorla nélkül közlekedő hatalmas hajózó gépek, melyet legénység nélkül egyetlen ember kormányoz. Kocsik, melyek lovak nélkül óriási sebességgel mozognak. Repülő gépezetek, melyekben ember ül. Víz alatt utazó gépek. De olyasmit is jósol, hogy egy három ujj magas és széles, kicsiny tömegű géppel az ember majd felemelkedik és leszáll. Bacon-nak tulajdonították a puskapor, szemüveg, távcső stb. feltalálását. Az asztrológia alapvető forrásának a Szentírást tekintette. Ugyancsak a Bibliát idézi a mágikus tevékenységek nem természetfölötti jellegének bizonyítására.

Kortársai a 13. században Albertus Magnus, Aquino-i Tamás, angliai Bertalan vagy Vilmos, Párizs püspöke. Általában ferencrendi vagy dominikánus szerzetesek. Például aquinoi Szent Tamás, aki 16 éves korában lett dominikánus, tevékenységébe Zarathustra elveit tisztelettel beleépíti. Századok múltán az ő nyomdokaikat követi Európa nagy csavargója, Agrippa, a nagy filozófus, vagy Paracelsus, az orvos, asztrológus, teológus, de elsősorban mágus. Amellett, hogy a mágusi tevékenységet hihetetlen eredménnyel gyakorolja, Szent Pál és a Biblia követésére inti kortársait. Hihetetlen gyógyításokat vitt véghez. Ő hozta létre végeredményben a sűrített gyógyszereket, vagyis a kemoterápiát. Például sikeresen kezelte a szifiliszt higannyal. Kitűnő jós. Szerinte a jóslatot a szellemi idézi elő, melyet ő Gabalisnak nevez. Ugyancsak mágusi tudást bizonyítanak a következő kijelentései: „Tudnunk kell, hogy az ember megjósolhatja a jövőt a múlt és a jelen könyveiből. Az ember azt a hatalmat is birtokolja, mellyel láthatja barátait és körülményeiket, legyenek bár ezek a személyek abban a pillanatban ezer mérföldnyire tőle.“

Követője a szintén orvosi tevékenységet folytató Nostradamus, akinek próféciai a mai napig is ott vannak a világon a legtöbb vezető ember asztalán.

A szibériai mágusoknak köszönhetjük a Rózsakeresztes szervezetet. Christian Rosenkreuz Andreae személyéhez kötődik, aki szibériai tanulmányok után tér vissza Németországba, és megalapítja a keleti mágus-tanokra épített testvériséget. Leírásai, melyekben oroszánt, Napot, Holdat, keleti népeket látomásszerűen mutat be, a valódi mágiát leplezték.

Ugyancsak egy érdekes alakja a középkori mágusoknak Saint-Germain, kiről úgy tartották, hogy több ezer éves. Európa királyi udvarai között utazgatott. Igyekezett békítgetni, mindenkinek a javára tenni, figyelmeztetve Marie Antoinette-t sorsára, amit a mágus igyekezett megakadályozni.

Ha összefoglaljuk, a mágusok gyógyítanak embereket, állatokat. Ezzel még nem is lenne baj, de megjósolják a jövőt, s ezzel az egyeduralkodók biztonságát veszélyeztetik. Legyen azon uralkodó székhelye a Róma, Bécs, Moszkva, vagy korábban Bizánc. Egy olyan Európában, mely nagyon korai kereszténységet vall, Róma már keményen megvetette a lábát, s ekkor megjelennek a hunok szellemi vezetői, a forrás törzs, ahol a mágikus képességek mindennapiak. Maga a nyelv hordozza. A latin misék nyelvtanuk és szókészletük egy részének megváltoztatására készíti a spanyolt, franciát, angolt, egyedül még csak a német renitenskedik. Vigyáznak is rájuk, egész a 19. századig, nehogy egységes államot alkossanak. Keleten gyönyörűen terjed a Cirill és Metód által a szolgák számára létrehozott mesterséges nyelv és írás. Az ősnylvet beszélő népek egyre-másra térnek át ennek a könnyebb nyelvnek a használatára.

Ilyen körülmények között megjelennek a magyarok. Hiába veszik fel a vezetőik az újkereszténység formáját. Maga a néptömeg mindig magában hordozza a mágus tulajdonságokat. Nyelve annyira bonyolult és elvont, hogy a könnyed, szegényes latin gondolkodás számára érthetetlen, befogadhatatlan. Maguk az elolaszosodott latinok sem állnak egységesen szembe velük, mert nagy részükben etruszk vér folyik. Az újkeresztény egyház mindinkább engedményeket tesz az ősi hitnek, míg ki nem alakul a római katolicizmus mai formája. A Vatikán csendesen, időt nyerve, apró engedményekkel visszatér az őskeresztény hitre. Azon már senki se lepődött meg, hogy azokon a területeken, ahol a legrégibb népek éltek, óriási lelkesedéssel, nagyon erős hittel vallják a katolicizmust és ennek utódvallásait. Hatalmas gazdasági mozgatóerőként is működik a látszatra lelki dolgokkal foglalkozó kereszténység.

Keresztvízzel megszentelt mágusok vezetik ma is gyakorlatilag a világot. Egyeseket közülük pénzügyi szakembereknek neveznek, mint például a Soros testvéreket. Másokat tudósoknak. Itt még sorolhatnánk, de nézzünk meg egy pár mágusnak nevezett személyt. Például az 1874-ben Budapesten született Harry Houdini, akit a szabadulás művészenek neveztek. Amerika nagy mágus-bűvészenek tartották. Hanussen, a látnok, tökélete-

sen olvas zárt borítékokba foglalt leveleket. Bécsben, Frigyes főherceget döbbenti meg tudományával. Jósolt. Zsidó léte Hitler személyes jósává léptetik elő, és óriási hírneve van Németországban. Csillagjósdat, hetilapot működtet, óriási jövedelmei vannak. Megjósolja a Reichstag felgyújtását. De Hitler félt a nagy mágustól, és 1934 elején letartóztatják, majd egy Berlinhez közeli erdőben egyszerűen lelövik. Sorsát azért írom le, mert jellegzetes a mágusokkal szembeni magatartásra az esete.

A kilencvenes években Magyarországon legismertebb gyógyítóként Gyurcsok Józsefet emlegetik. Saját bevallása szerint, négy daganatos csomót képes egy-két perc alatt eltüntetni. Furcsa dolgokat jövendöl, és igyekezik falusi környezetbe visszavonulni.

Keleten még megmaradtak a mágusok. Annak idején a szovjet televízió több kísérletről számolt be. Nézzük meg rendszerbe foglalva.

1. Már a II. világháború idején a legtitkosabb fegyverek közé számított a gondolatátvitel. Finnugor törzsekből származó egyéneket használtak fel ezekre. Partizán csoportok, roppant fontos hírszerzők mellé állították az ilyen képességű személyeket. Sőt ha az újsághírekre ráfigyelünk a vasfüggöny mögötti államok pártapparátusába is bekerül mindig egy-egy ilyen személy. A kísérletek odáig mentek, hogy ilyen adottságú és képzettségű űrhajóst lőttek fel, hogy ellenőrizhessék működik-e nem földi körülmények között. Az amerikaiak ugyanezt tengeralattjáróban levő személyekkel próbálták ki. Természetesen a közvéleménynek, mikor már elkerülhetetlen volt, gyerekesen naiv kísérleti szakaszt mutattak be.

2. Gyógyítások. Olyan fejlettségi fokot őriztek meg az oroszok, hogy egy teremben, több tucatnyi személyt gyűjtenek össze, és energia rásugárzással gyógyítják. Ez a rásugárzás csupán annyiban különbözik a keresztény papok által kiosztott áldástól, hogy célirányos és tudatos. Aki az energiát átviszi, tudatában van annak, hogy honnan kapja és ismeri a gyógyításhoz szükséges energia kiszűrésének és átadásának módjait. Ilyen szuper gyógyítókat többször láthattunk Magyarországon is. *(A nagy kóklereket hagyjuk számításán kívül. A szek.)*

Legérdekesebb gyógyítási kísérletek a távgyógyításhoz kapcsolódnak. Több száz kilométernyi távolságból, például televízió segítségével, érzéstelenít a mágus orvos.

Egy ilyen orvos mágus Jurij Longa. A moszkvai Központi Televízió bemutatta azt a kísérletét, amikor a holttestet, anélkül, hogy megérintette volna, mozgásra, beszédre készítette, felélesztette. Óriási visszhangja volt, egyesek lelkesedtek érte, mások istentagadónak, sarlatánnak nevezték. San Franciscoból egymillió dollárt ajánlottak fel, ha ott is bemutatja kísérletét. Jurij Oroszország utolsó, hivatalosan elismert fakírijának az unokája. Ismeri a fehér és a fekete mágiát. Régi tankönyvekkel rendelkezik, melyeket a

cári Oroszországban adtak ki az első világháború előtt. Szerinte az orvoslás a mágusok feladata. Ő maga a pszichikai és szívbetegségeken kívül, bármit meg tud gyógyítani. Szellemidézéssel nem foglalkozik, mert rájött, hogy a lakásokat védő energia burkot szétzúzzák a megidézett szellemek, mely a későbbiekben védtelenné teszi a lakókat a negatív behatásokkal szemben.

A mágusok nemzetközi szövetsége Tokióban létesített székházat. Itt gyűlnek össze, mindig szilveszterkor, a világ legfontosabb mágusai. Hogy miért épp Tokióban? Hiszen a felkelő Nap országa annyira eltérő viselkedésében, gondolatvilágában a nyugattól. Épp ezért. A több évszázados elzártság olyan gondolkodást és energiákat tartósított a japán szigeteken, amit máshol az állandó negatív viselkedés károsított.

Tehát mágusok voltak, vannak és lesznek. Ma a tevékenységük látszólag két ellentétes részre szakadt. A legnagyobb tömegük – talán anélkül, hogy tudnának róla művelői – kultikus mágiával foglalkoznak. Ezek a papok. A nagy világvallások papjai a fehér mágia művelői. Ellenben olyanokat is találunk, akik ismerik a fekete mágiát. Székelyföldről sokszor mennek megkárosított vagy megalázott személyek ortodox kolostorokba, fekete misét mondatni. Meg kell jegyeznünk, hogy csínján bánnak ezzel a végső eszközzel, mert ha a sérelem, amiért fekete misét mondatnak, nem való, a megrendelőre száll vissza minden baj, szerencsétlenség, amit más személyre akart irányítani. A fehér mágia, a jóság, megértés, tisztesség terjesztője. Ez a keresztény, buddhista papok, boncok, mohamedán papok mindennapi tevékenységének jellemzője. Azokban a vallásokban, melyeket ismerünk, vagy nem ismerünk, de a bosszúállás, marakodás, harc ugyan olyan fontossággal foglal helyet az előírásokban, mint a szeretet, egymás segítése, a várt pozitív eredmény nem tud általánossá válni, mert a fő tevékenységük a fekete mágia.

A mágusok mindenütt a világon vallják az újjászületést, reinkarnációt. Kivétel a keresztény és mohamedán egyház ideológiája. Érthető. Mindkét vallás egyazon törőlről fakad és olyan korban született, amikor a társadalmi egyenlőtlenségek kezdtek kiéleződni. Ha a hívő tudja, hogy újjá fog születni, és nincs teljesen kiszolgáltatva evilági és túlvilági urainak, már nehezebben kezelhető. Ezért veszik ki a lélekvándorlást a Bibliából, és csak az apokrifok alapján tudjuk, hogy benne volt. Benne maradt, hogy az Isten szabad akaratot adott az embernek, de ennek épp gyakorlati megvalósításait szorították erős kordába. Napjainkban látszólag lazulni kezdett a szoros alárendeltség, de még sok idő kell, és sok közeledés egyének és népek között, míg újból kialakul az igazi testvéri szeretet, amiről, hála Istennek, annyit prédikálnak papjaink. Ekkor szűnik meg a félelem a másságtól, és a mágusokról is tudni fogjuk, hogy azok nem bűvészek, hanem a kozmikus energiákat ismerő és használó szakemberek.

Krisztus szülőföldje

Krisztus Dávid családjából származik és ő az akit a zsidók Messiásként vártak. A judeai Bethlehemben született (Máté 2. 1.), de Szent József és Mária Galileából mentek Judeába népszámlálásra. Az egészben csupán az a furcsa, hogy az általunk természetesen zsidónak tartott Krisztust éppen a zsidók nem tartják közülük valónak.

Ahhoz, hogy indokaikat megértsük meg kell nézzük, hogy mit irnak a kutatók Galileáról. Az 1962-ben, Angliában kiadott bibliai értelmező szótár Galilea címszó alatt a következőt írja: ez az elnevezés a tartomány héber nevéből ered. Ugyanis a zsidók „galil hag goim“-nak nevezték ezt a területet, vagyis „nem zsidók országa“ (gój, a magyar zsidók szóhasználatában is nem-zsidót jelent). A goim kifejezés alatt azok a nem zsidó népek értendők, akik Judeától északra laktak, beleértve a hetitákat és az őszmeopotámiai guti népet. Az aram nyelvet használták, amely ragozó és a sumér nyelvvel mutat igen közeli rokonságot. Nagyszámú régi zsinagóga maradványt fedeztek fel Galilea városaiban, melyeket Krisztus után 200-600 között építettek. (Tehát nem előtte!)

Galilea és Samaria nagyon sokáig volt a Pártus Birodalom fennhatósága alatt és Bazapran pártos király el is látogatott oda Pacor kormányzósága idejében.

A magaslatokon épített templomaikat a „korrupció helyének“ nevezték el a zsidók, mert itt tisztelték a galileusok az Istenanyát, akit a biblikus írások Astarte vagy Asthoret néven említenek. A Jehova tisztelet nem fogadja el a női teremtmény erőit és szava sincs az istennő kifejezésére. A galileusok vallása az Istenanyát „A Fény Szüzének“ nevezte, aki mellett ott találjuk „A Fény Atyát“ és „A Fény Fiát“, aki Világ Világossága (Enlil). E vallás papjai a mágusok. Templomaik, iskoláik zárva voltak a fölöslegesen kíváncsiskodó, negatív előítéletekkel közeledők előtt. Ugyanakkor komoly nemzetközi kereskedelmi irodákat is működtettek.

Bethlehem. „Juda Bethlehemének“ semmi nyomát nem találták meg a Krisztus utáni első három században és a tradíció, hogy Jézus itt egy barlangban született volna, legfeljebb a Kr. u.-i 2. század második feléig vezethető vissza, Justin mártír által említve. Az itt talált barlangok sora felett Konstantin császár – anyja kérésére – emelt egy nyolcszögletes kápolnát. Miután ezt lerombolták I. Justinián (527-65) épített helyére egy nagyobb templomot, melyen a középkorban változtatásokat végeztek ugyan, de a jelenlegi építmény alapjaiban Justinian korából való.

A fenti idézeteket Badiny Jós Ferenc, több országban kiadott „A pártus Jézus“ című kötetéből vettük. Nem volt új számunkra, hiszen Zajti Ferenc már a század elején megjelentetett egy jókora kötetet, melyben azt bizonyította, hogy Jézus pártus származású volt.

Születési helyét is később tisztázták, amikor számos expedíció, ásatás, tudományos felmérés nyomán igazat kellett adni a zsidó származású szakembereknek, hogy Jézus a Galileában lévő Bethlehembben született, mely Názárettől hat kilométernyire fekszik és a Megváltó születésekor már másfélezer éves történelme volt. A kopt szövegekben, amik nemrég kerültek elő, Bit-Lah-Mi néven emlegetik. A sumér eredetű név értelme „A Fény Szüzének otthona”. Tehát pártus istenanya kultusz-központ akkoriban.

Badiny leírja, hogy egy rabbi növendék megkérdezte tőle, miért tesz különbséget Jézus judeai és izraelita között. A kérdés tényleg érdekes, ugyanis az izraeliták éppen 25 ostromot vezettek Judea fővárosa, Jeruzsálem ellen, ami Jehu-salem, Nap- solyma néven volt ismeretes. A filiszteusok, Palesztina őslakói és eredeti nevük Palastu. (Senki által nem tagadott tény, hogy a székelyeket a királyi okiratok Mária-Teréziáig rendszeresen filiszteusnak emlegetik.) Ez az őslakosság nagyon sokáig fennmaradt. A 20. században több ásatásnál lovas népek kultúrája került elő, pl. a Siratófal mellett, és rovásírásos szövegek. Legujabban az angol régészek keményen bizonygatják, hogy nagyon kevés zsidó tért vissza Babilonból, keveredett az ottlakó népekkel és csupán nagyon következetes vallásuk megtartása élte a zsidó népet. Tény, hogy a Biblia is csak 34000 visszatértről emlékezik meg.

Eredetileg Judea, Palesztina ősnéve Subar-Tu, Sabar-Ki, Szubir-Ki, ebből a sabar, samar Babilon környéki ország és nép neve. Samari=oda való. Az „a” a végén a sumér határozott névelő, amit ők a szó után használtak. Pl. a gál sumérul úgy hangzik gála. Samaria=a samari, (pl. a budai, a kovásznai, a baróti).

A zsidók „galil hag goiim” elnevezéséből rövidült a római Galilea provincia név. A samariai-galileai nép a Biblia tanúsága szerint is nem követte Jehova tanait, hanem magas helyen templomokat épített és elég sok istent tisztelt. Ezek közül egy név nagyon tisztán megmaradt, a sumér Nergál, akit Nimrud személyéhez kapcsolnak az ékírások és többször említik Isten fiaként.

Még csak egy érdekes összefüggés, a Palastu neve az ősi Palesztinának azonos a pelazgokkal, akiknek az egyenes ágú leszármazottjaként tartják nyilván a magyarországi palócokat.

Az őslakosság nagyon sokáig használhatta anyanyelvét, mert annak idején II. Endre, magyar király, nem volt hajlandó kardot húzni a Szentföldre, mivel az ottani falvak emberei számára érthető nyelvet beszéltek, mintegy távoli magyar tájszólást. De ha nekem nem hisznek, vegyék elő a Bibliát. Az Ótestamentum számtalanszor emlegeti Góg és Magóg népét, amely rendszeresen elűzte a hébereket ezekről a földekről.

Názárettől néhány kilométerre ott van Schytopolis, amit Jézus idejében is így neveztek, amelyet ma Bethshan-nak hívnak. Eredeti neve Bit-Sa-An= „égarcuák háza”

Nimródnak szentelt város Schytopolis, Bit-Sa-An, aminek görög neve Bar-Kus, értelme Kus fia, az egyiptomiaknál az Orion csillagképhez, a Nyilashoz kapcsolják alakját. Ő az égi seregek vezére, a Tejúton száguldozik. Mi Ménrotnak nevezzük, kinek volt két fia, Hunor és Magor.

A városban lakó uralkodók magukat Seren Turan néven nevezték. A történészek napjainkban filiszteus hunoknak nevezik őket, mintegy 175 év távlatából igazolva Horváth István véleményét, aki éppenséggel széke-lyeknek tartotta a filiszteusokat.

Ez az egész terület Kr. e. 37-ig a Pártus Birodalomhoz tartozik, ahol a zsidóknak szabad vallásgyakorlatuk volt. A rómaiak Kr. e. 39-ben megpróbálják elfoglalni, de Marcus Antonius serege vereséget szenved, maga Antonius is ott hal meg, Kleopátra nagy bánatára.

A római uralom Heródes segítségével veti meg lábát Judeában, Galileában, Samariában. Róma kemény fegyveres ellenállással találkozik és csak Adiabene herceg közvetítésével sikerül egy névleges hozzákapcsolása a pártus területeknek a provinciához. Így a Pártus Birodalom és Róma kettős fennhatósága alatt van Samaria és Galilea és mindhárom tartomány fölött Heródes uralkodik.

Miért ment bele a hatalmas Pártus Birodalom ebbe a kettős helyzetbe? Egyetlen nagy ellenfele, melyet szemmel kellett tartson, a Római Birodalom volt. Ne feledjük, hogy a vezetéshez, mióta a világ világ, információra volt szükség. Ezen a hibrid tulajdonjogú területen alakították ki a pártus királyok Róma felé irányuló kémközpontjukat. Róma ugyancsak ezen a kétfele nyitott kapun át szerzett információkat elsősorban a pártus fővárosban élő zsidóktól.

Hogy világosabb legyen, egy példa. A II. világhaború után a szovjetek kivonják haderejüket Ausztriából, azzal a feltétellel, hogy az megőrzi semlegességét. Ebben az el nem kötelezett államban tevékenykedtek a vasfüggöny két oldalán levő államok egymás ellen irányuló legfőbb kémhálózatai.

Krisztus családja

A Biblia szerint Jézus Dávid családjából származik. Csak itt van egy bökkenő. Dávid családjából Szent József származik, szintén a Biblia szerint. Mária nem. De Jézus az Isten fia. József a nevelőapja. Eszerint Mária kellett volna a Dávid családjából származzon.. A Biblia nem ír ilyet. De egész más dolgokat ír Zajti Ferenc, vagy Badiny Jós Ferenc. Mindezek mellett egy elismert német kutató, Wehrli-Frey: „Jesat Nassar genannt Jesus Christus“ /Drei Eichen Verlag, München, 1965/, kötetében a következő törté-

netet ismerteti: Adiabene hercegnek és Grapte-Kharax hercegnőnek nem született gyerekük. Egy Ananias nevű zsidó kereskedő, aki a család beszerzéseit rendezte, rávette, hogy térjenek a zsidó hitre, mert Jehova megáldja őket gyermekkel. Az új vallásban a Joakim és Anna nevet vették fel.

Flavius Josephus írja: Jeruzsálemben palotát építettek, jövedelmük egyharmadát a jeruzsálemi templomnak, a másik harmadát pedig a szegény zsidóknak adták. Ezután még húsz évi várakozás után sem született gyerekük. Ekkor a jeruzsálemi főtemplom papjai arra próbálták rávenni a herceget, hogy váljon el feleségétől és vegyen el egy másik asszonyt. A házaspár szerette egymást. Szakítottak a zsidó hittel.

A herceg rábízta teendőit a családjából származó egyik főtisztviselőre, aki Yusef Pandar (pandur?) néven ismertek. Parthiába, Sippar városába utazott és felkereste a mágusok legnagyobbikát, Gabriel főmágust és elbeszélte eddigi bajait. A főmágus válaszát is ismerjük, minek a lényege az volt, hogy „segíts magadon s az Isten is megsegít“, s amit mi nem tudunk megtenni, az Isten nem teszi meg helyettünk, (keményfejű magyar lehetett!). Tanácsolta, hogy keresse fel feleségével együtt Ywissa mágus asszonyt, az orvosnőt, aki épp a meddő asszonyok gyógyításában volt a legjobb.

Adiabene herceg, a főmágus előtt megfogadta, hogy ha gyerek lesz, a pártus isten szolgálatára fogja adni. Rövid kezelés után Grapte-Kharax hercegnőn jelentkeztek az anyaság jelei és a kezelés megkezdésétől számított egy év múlva megszületett lánya Miriam-Mária.

A szerző kötetében térképet is közöl, ahol pontosan feltűnteti a hercegi palotát Jeruzsálemben. A germán pontossággal végrehajtott kutatást alátámasztja a talmudi kor után rövid idővel megjelent egyik judaista irodalmi munka, „Toledot Jesú“ címmel. A „Jézus és Helena császárnő története“ című alfejezetben a szerző hivatkozik az Adiabene királyi családból származó Helena királynőre, aki Jézus rokona lévén meg akarta menteni őt a keresztre feszítéstől.

Miért nem tudták ezt eddig eleink? Ezzel is úgy vagyunk, mint a kínai-magyar rokonsággal. A kínai történészek szerint kétszáz évvel ezelőtt tudtuk, de mára elfelejtettük.

1755-ben Svájcban a Zwingli féle reformáció kiadta a Zwingli Bibliát. Ebben is pontosan megjelölik egy térképen József és Mária házát. Ők is tagadták a Megváltó zsidó voltát és egy új kereszténységi ágat, új Bibliát hoztak létre. A mozgalmat nagyon nehezen tudta a katolikus egyház eltüntetni.

Az elein említettük, hogy a német kutató egy Yusef Pandar Adiabene hercegről beszél, aki Máriának nagybátyja. A talmudi szövegek Panderaként említik. A pandar az foglakozás, amit a latinok procuratornak, a sumerok PÁN-TAG (vezető kéz a csatában) neveznek. Elsőrendű feladata ugyanaz mint a magyar pandúroknak, a rendre, nyugalomra való felügyelet. Az ő tisztje a birtokok bérbeadása, a bérlők elszámoltatása, az adók rendezése,

így tehát a szegény ács helyében találunk egy nagyhatalmú nagybácsit, Yusef – József néven. Aki született Adiabene herceg.

Mivel idős szülei korán meghalnak, a hatalmas galileai földbirtokoknak és egyéb javaknak az állítólagos szegény lány, Mária volt az egyetlen örököse. Hároméves korától tizennyolcéves koráig Astarte istennő mágus papnői nevelték. Hol? Az Olajfák Hegyén volt az istennő temploma, amit a zsidók elátkozott helynek tartottak, mert nagyon jelentős mágusközpont volt itt, a Fény Szentháromságának dicséretére. Ezeket a dolgokat Evangelio del Pseudo Mateo, Máté nem hiteles evangéliuma írja le, és közli, hogy egy Leucio nevű manicheus pap munkájából veszi, aki az apostolokról is másképp vélekedik.

A fennmaradt apokrif közli, hogy Salamon templomában nevelték Máriát. A mai régészek kiásták a templomot és kiderült, hogy nem a zsidó vallás temploma volt. Tehát alátámasztották a korai szerző állításait.

Mária állítólag Názáretben lakik. De ezzel is baj van. Flavius Josephus, a zsidók történetírója, kinek köteteit többször alaposan átolvastam, nem említi meg a várost Jézus idejében létezőnek. S ezt mindenki kihangsúlyozza, aki ezt a korszakot kutatja. Ellenben M. F. Albright, angol kutató megállapítja, hogy eredeti neve a helységnek Mag-Har-Ret (Magyarrét) és csak a Bibliában lett Názáret. Tőle öt kilométerre magasodik a Tábor-hegy. (!)

Ha Názáret nem is létezett, de Pandar József igen. A Talmudban Nag-garnak csúfolják, ami szó asztalost, ácsot jelent héber nyelven, de a pártusban tisztartó, főszolgabíró.

De nézzük Mária további sorsát a titkos evangélium alapján. Visszatérte után két nagynénje környezetében él. Helena királynő, aki gyerekkorától a zsidó hitet követte és nagyon komolyan felkészült e területen. A másik nénje Tryva, akit a Mária édesanyja húgának tartanak, akiről csak annyit tudunk, nem zsidó hitű és Máriával lakik egy házban.

Máté Pszeudo Evangéliuma leírja, hogy Abitar nevű zsidó főpap kéri a templomi tanácsot, adják ki Máriát neki, hogy feleségül vehesse a fia. Mivel nem számíthattak beleegyezésre s törvényes templomban kötött házassági szerződésre, a zsidó törvények által elfogadott Mekkadesh-házasság formáját választották. Ez abból állt, hogy megírták a szerződést és valamilyen uton-módon a kiszemelt nő kezébe nyomták két tanu jelenlétében. Ettől a perctől házastársaknak nyilvánultak, a férj rendelkezett a nő minden vagyonával, a törvényes feleség köteles volt férjét szolgálni, mert a nő alantas személynek számított, mint később az araboknál, férje tulajdonának.

Abitar főpap fia meg is próbálkozik Máriával de Heródes felesége, Marianna megakadályozza, megfogva a kezét. A főpap Helena királynőhöz fordult, állítva, hogy Miriam kezébe vette a házassági szerződést és két tanúra is hivatkozott. Igenám de a tanúk nyomtalanul eltűntek. Úgy látszik József hercegnek is megvoltak a maga módszerei.

A helyzet nagyon veszélyes volt.

Mária egyedülálló, fiatal lány hatalmas vagyonnal, bárkinak óriási kísértést jelentett. Ezért a már említett rokonok családi tanácskozást hívtak össze, bevonva Mária tanítóját, akit így ismert mindenki: „Hanna, a női proféta“. A család felhívta Mária figyelmét, hogy vagy a Pártus Birodalom uralkodójától kér oltalmat, vagy egy olyan hatalmú férfinak nyújtja kezét aki meg tudja védeni. Mindenki meglepetésére Mária nagybátyjának nyújtotta kezét, Heródes két fia tanúsága mellett, amit Simon főrabbi jegyzett be templomának könyvébe.

Ettől a perctől Hanna, a női proféta jövődni kezdte a Világ Világosságának eljövételét.

Sippar városából Enlil földi helytartója, Gab-Ri-El (= Istennek a kebléből eredő) szintén meglátogatta Máriát és várta Enlil újabb megtestesülését. Gabriel a csillagokból kiolvasta, hogy Mária a Hajnalcsillag és az Új Fényt hozó Istenfiú anyja lesz...

Még egész sor jövődölése volt a főpapnak, mint pl. a Nibiru, a Párduccsillag megjelenése Jézus születésekor, de talán más keretek között erről is beszélni fogunk.

Mágus volt-e Krisztus?

Karácsony estéjén írom e sorokat. A csíksomlyói templomban ott van a kis Jézus a bölcsőben, előtte térdelnek a Napkeleti bölcsek, akik aranyat, tömjént és mirhát hoztak a Fény Fiának, a Világ Világosságának. A napkeleti bölcseket időnként mágus királyoknak tartják. Ez nem újkeletű dolog. Tretulianus a 3. században mágus királyoknak tartja őket, Ephraem a 4. sz. élő szíriai író Hormizdán perzsa, Yazdegerd sába és Perozadh séba királynak nevezi őket. Az egyiptomi Barbaro írja a Gathaspe, Melichor és Bithisarea neveket. Az armeniai Gyermek Evangéliumban Melkon, Perzsia királya, Gaspar, India és Balthasar Arábia királya.

Egészen hihető, ha újból belepillantunk a Pártus Birodalom térképébe, ahol látható: Perzsia külön tartomány, és ha azt is tudjuk, hogy a nagyobb tartományok élére az arszakidák saját családjukból nevezték ki alkirályokat. Ez szinte napjainkig fennmaradt általános gyakorlat volt. Például Erdélyben mindig a királyi család valamelyik tagja volt a kinevezett vezető, mindenkor a Szent Korona égisze alatt. India határos Parthiaval és már láttuk korábban is, hogy rengeteg azonosság van az ő vallásuk, a mágus vallás és a kereszténység között dogmatikai, szervezeti és a legendák terén is. Arábia szintén határos a pártusokkal és ha elolvassuk a Koránt, azonnal rájövünk – honnan származott.

Azonkívül, az örmények voltak a legjogosultabbak véleményt mondani Krisztus életéről. Ugyanis a Megváltóval POLIMUS, a korabeli örmény király levelezett és Krisztus elküldte egyik apostolát, BARTOLOMÉT, a királyi udvarba. Az örmények a Biblia összeállítása előtt felvették a kereszténységet, mint államvallást.

Gabriel volt az, aki értesítette Máriát a nagy eseményről. A ránkmaradt szobor mágus főpapi süveggel ábrázolja, tehát az arkangyal, a napkeleti bölcsek mind a mágus vallás felé mutatnak. Az Ég Fia reinkarnációinak hitte és az, hogy születése előtt több mint ötezer évvel várják az utolsó előtti eljövételét, szintén a mágus hitre mutat. Ugyanis a mágus jósek, sőt a magyar táltosok is azt jövendölték, hogy a Halak korszaka lesz az emberiség legnehezebb időszaka. Előtte jön a Világ Világossága, aki mutatja a kétezer éves sötétségben az utat.

A jövendöléseknek igaza volt. Az emberiség átvészelte a Halak korszakát. Ebben a keresztény hit volt a fáklya, akkor is ha időnként rosszul világított, füstölt, pislákol. Ennek legfényesebb bizonyítéka, hogy a sötét középkorból napjaink hihetetlenül fejlett technikájához elsősorban azoknak a népeknek a munkája vezette a világot, akik a Krisztus hitet követték.

Mert figyeljük meg, a kezdetek gyors fellendülése után a fejlődés lelassult nyugaton. Kína, India mondhatjuk Ázsia veszi át a vezetést. Ők is megtorpannak egy szinten, mind az amerikai indiánok a kőkorszaknál, amelyből kiváltak áttelepülésük idején. Európa a 10. századig gyakorlatilag a sötét középkorban botladozik, de hirtelen fejlődésnek indul és innen nő fel napjaink világa. Mintha ide költöztették volna Keletről az Észet.

A Biblia nem sokat ír Krisztus gyerekkoráról. Állítólag távoli vidéken nevelkedett. Lukács Evangéliumában (3:23) azt mondja, hogy 30 éves volt amikor megkezdte a tanítást. Gyerekkoráról az apokrifokból szerzett tudósítások beszélnek. Sok biblikus feltételezi, hogy az esszeusok rendjében volt. Mások Indiát feltételezik. Az „Arab Evangélium“ leírja, hogy Krisztust 12 éves korában kérdezték a jeruzsálemi templomban a bölcsek. Amikor csillagászatból tesznek fel kérdéseket, Jézus kifejtette az égitestek és égővek számát, helyzetét, állásait, mozgásait „s mindenféle viszonyaikat és sok egyebet, amit emberi ész ki nem nyomozhat.“

Ezt feleletet ad arra, hogy hol is volt addig Krisztus. Ugyanott, ahol Mária gyerekkorában, Sipparban. Itt működött a mágusok híres csillagvizsgálója és iskolája. A Pártus Birodalom már 250 éve áll. Tehát volt idejük kelettől nyugatig összegyűjteni az ősi sumér tudást és tovább fejleszteni.

Az esszeusok pedig, minden eddigi feltételezések ellenére a mágusok remetái voltak. Erre az eredményre azok a kutatók jutottak, akik a Holt-tengeri tekercsüket tanulmányozták.

Jézus egész tevékenysége egy nagyon alapos, sokoldalú mágusi felkészültséget mutat. Elsősorban szokásai. Mindig valamilyen magaslatra megy imádkozni. Lukács evangélista mondja (22:39) „...és kiméne az Ő

szokása szerint az Olajfák-hegyére“. Máté is (14:26) “dicséretet énekelve kimenének az Olajfák-hegyére“. Az Olajfák-hegyén pedig Astoret temploma volt, ahol Mária is nevelkedett.

Pál apostol Krisztust Melkisedek- rendje szerinti főpapnak nevezi. Maga a kifejezés a Milki-Ilu, Milkom, Istár, Astarte héber változata. Valójában a szó“Magasságos Istent“jelent, így nevezik a Boldogasszony máguskultusz papjainak rendjét.

Krisztus nagyon zavaró tényező lehetett a keményen zárt körben élő, nagyon gazdag zsidó papságnak. Kijelentései és egész tevékenysége egy elképzelhetetlenül magas tudásszintet bizonyítottak. Betegeket gyógyít csupán ránézéssel vagy kézrátétellel. Nem tesz különbséget zsidó és nem zsidó között. Fogalmazhatjuk úgy is, hogy nincs benne egy elvárt nacionalizmus, ami a zsidó vallás alapköve. Gyógyításaiért nem kér pénzt, megvédi a zsidó törvények kitaszítottjait. Végül is azzal veszti el a türelmüket, hogy Lázárt feltámasztja. „...Lázár életrekeltése után ítéli halálra Jézust a farizeusok és papi fejedelmek főtanácsa“ (Jn.11:47).

Jézus tevékenységét és tanításait hálistennek elég sűrűn tanulmányozza minden keresztény ember. Én csak János Evangéliumának (11:46) egyetlen sorát idézem: „Én világosságul jöttem e világra, hogy senki se maradjon sötétségben, aki bennem hisz.“

Az apostolok

Krisztust az evangélisták a görög eredetiben Nazarenosz, Nazorais néven emlegetik. Például Márk (1:9), Lukács (4:34-24:19). A Bibliai Szótár azt írja, hogy a görög „Nazorai“ Jézus híveinek neve volt. Először az apostoloké, aztán a keresztényeké. Azt is hangsúlyozza, hogy szent embert jelent és a fogalmat közel-kelet hitvilágából vették át. Igaza van, mert Na-Zi-Rib káldeus nyelven az élet hatalmának embere, szent ember, nagy tudások letéteményese.

Tehát Krisztus az élet nagy tudását tanította mindazoknak, akik be tudták fogadni és apostolainak, hogy tovább terjesszék azt.

Miután meggyilkolták rengeteg diplomáciai bonyodalom és ítélet következtében a jogtalan tetteiből. A római jog alapján aki ártatlant halálra ítél, ugyanolyan halállal büntetődik. Mária-Magdolna, a pártus diplomatákkal együtt Tiberius császárhoz fordul, aki levelet ír Pilátushoz. Ebből megtudjuk, hogy utasítja a légió parancsnokát, hogy bilincsbe verve azonnal Rómába hozzák Pilátust, Heródes fiát, Arquelaot, bűntársával, Filipoval, Kajafást és apósát Annást és a többi zsidó főpapokat, (e levelet 1975-ben

közölte a Madridi Katolikus Kiadó, az Apokrif Evangélium című kötetben). A kötetből azt is megtudjuk, hogy miként végezték Rómában a bűnösök.

Krisztus halála és a bűnösök letartoztatása között eltelt egy bizonyos idő, amely alatt véres üldözéseknek voltak kitéve Krisztus követői. A gyilkosok egyik vezéralakja Saul volt, aki soha életében nem látta a Megváltót. De később Pál apostol néven ő lett gyakorlatilag a mai kereszténység megalapítója. A Bibliából jól ismert legenda tisztázza az okokat, ami mindannyian ismerünk. Gyakorlatban az történt, hogy Tiberius császár erélyes fellépése egy bizonyos ideig megtorpantotta a durva üldözést. Ez okozta a „pálfordulást“.

Minket a legjobban az érdekel, hogy hová lettek az apostolok. Ugyanis ők voltak azok, akik a legnagyobb mértékben átvették Krisztus valódi tanításait és az új, krisztusi kereszténység igazi terjesztői lettek.

A legközelebbi menedék, mely néhány napi járóföldre van Jeruzsálemtől, a nagy mágusközpont, Schytopolis, tehát Szkítaváros. A későbbiekből levonhatjuk a következtetést, hogy először ide menekültek az apostolok. Hová mentek innen?

Szent Péternek, akire Krisztus rábízta tanításait, a szíriai Antiochiában volt a székhelye és itt a Melkisedek vallását követő lakosság között hozza létre az első keresztény püspökséget. 1910-ben megtalálták azt a kehelyt, amely két részből áll. A belső, melyet Krisztus használt az utolsó vacsorán. Ezt még az első században bevonták egy ezüst borítóval, melyen Krisztus van domborművön tizenegy apostolával és köztük többször látható a Szent Súlyom. Ma a kelyhet New York állam valamelyik kolostorában őrzik. Felbecsülhetetlen értéke miatt nagy titokban.

Antiochiában Saul-Pál is megpróbált téríteni, de a keresztények elűzik (Ap. csel.14.) Rómában ma is megmutatják a turistáknak Szent Péter szobrát a Dómban. A szobor fekete. Gyakorlatilag Pált jelenti, mert a valóságalapító Szent Péter sose ment Rómába az eddigi hiedelmek ellenére.

A pártusoknál rövid idő alatt elterjedtek a krisztusi igék. Háromszáz év alatt szinte általánossá vált. Nagy tömeg kellett kövesse, mert a perzsák mikor betörnek a Pártus Birodalomba 360 keresztény templomot romboltak le. (Ne felejtjük el, a Bibliát egy negyed század múlva kezdik összeállítani Bizáncban.) Fantasztikus méretei és szépsége romjaiban is lenyűgözővé, lélegzetelállítóvá teszi a Hatra-i keresztény templomot. Az érdekesség a pártus keresztény templomban az, hogy a galamb sehol sem fordul elő. Ugyanis ez Keresztelő Szent János jelképe. Krisztust, mint korábban Hóruszt, végig súlyommal jelképezik. Azzal a súlyommal, amelyet az írek is használnak s amely a magyaroknál a turul, a fény madara és Krisztus a Fény Fia.

A keresztény papi Breviárium leírja mindenik apostol működési területét. Máté: nemsokára Etiópiába (a kusok földjére) utazik... A királyt és annak feleségét az egész országgal együtt Krisztus hitére téríti...

Kánáni Simon és Taddeus Júdás: ez (Taddeus) Mezopotámiát, az (Simon) Egyiptomot az Evangelium prédikálásával bejárta. Azután Perzsiában találkozáskor, miután Jézus Krisztusnak számtalan hívőt szereztek (gyermeket szültek – a latin eredeti szövegben) és a hitet azokon a mérhetetlen kiterjedésű vidékeken és azoknak a vad népeknek hirdették...

Ebben a szövegben létezik egy történelmi elírás. Perzsia ebben az időszakban – mint állam – nem létezik. Területe, akkor a Pártos Birodalomhoz tartozott.

András (Péter testvére): Jézus szenvedése és feltámadása után Európa Szkítiájába jött, mely provincia neki Krisztus hitének a vetésére osztályrészül jutott.

Andrásról a legendák tovább azt beszélik, hogy Havasalföld, Erdély, Pannónia vonaláról indulva Spanyolországig jut el.

Tamás:.... a páthusoknak, médeknek, perzsáknak, hyrkanoknak és bactrisziaknak átadta a Krisztus-hit és az Életnek a Törvényeit. Végül a hindukhoz ment, őket a krisztusi vallásra nevelte.

Bartolomé: ...innenső Indiába indult (abban az időben pártus befolyás alatt álló görög királyok uralkodtak),... Máté evangéliuma szerint hirdette azoknak a népeknek Jézus Urunk jövetelét. De amidőn sok munkát és keletlenkedést elszenvedett, a nagyobb Arméniába jött. Ott Polimus királyt és feleségét, azon kívül tizenkét várost a Jézus-hitre vezetett... Az ő teste Albanusban, mely Armenia-mayor városa, ahol kisenvedett – ott van eltemetve.

Fülöp: Az ő Szkítiájába ment evangéliumot hirdetni – és sok hivat szerzett a hitnek.

Mária-Magdaléna: a mágus felkészültséggel rendelkező tanítvány, kinek a szerepét a mai napig háttérbe szorították, épp úgy mint Máriaét az első időkben, a Pártus Birodalomban tevékenykedett, innen ment Rómába Krisztus meggyilkolásáért vádat emelni. Még emlékét is igyekeznek egyesek kitörölni az emberek tudatából a férfi felsőbbrendűség jegyében. De lehetetlen. Székelyföldön rengeteg házban fő helyen van Leonardo da Vinci „Utolsó Vacsora” című festményének olajnyomata. Mindenki természetesnek veszi, hogy Krisztus jobbán egy elhallgatott, ha épp nem befekített női apostol ül.

Az apostolok eredeti írásainak nyoma sem maradt, mert mindent elpusztított a dühöngő, tudatlanság szülte gyűlölet. Azonban a Nag-Hamadiban talált gnosztikus evangéliumok nagyon sok eredeti kéziratot őriztek meg hű fordításban. Ezt egy tudós társaság fordította és a legnagyobb példányszámban New Yorkban adták ki 1981-ben.

Ebből csupán azt szeretném kiemelni, hogy Mária-Magdalénát Jézus a tudás szimbólumának nevezte.

Azt máshonnan is tudjuk, hogy Urunk feltámadásakor a női apostol előtt jelent meg először (Márk 16:9, János 20:9).

Pál a korinthusbeliekhez írt levelében a mózesi-törvényre való hivatkozással (Mózes 3:16) megtilt az asszonyoknak minden tanítást és gyülekezeti tevékenységet (1 Kor. 14:34).

1977-ben VI. Pál pápa jelentette ki, hogy nő nem lehet pap, mert az Úr férfi volt.

Miért fontos számunkra, hogy az apostolok zöme Keleten, a Pártus Birodalomban és Szkítiában tanított elsősorban? Mindannyian azt tanultuk, hogy a szerencsétlen, besenyők által üldözött barbár magyarok mély pogányságban éltek, míg Pannóniában nem találkoztak az igaz kereszténységgel... De melyik az igaz kereszténység?

Több mint 300 éven át kemény vita folyt a Krisztust életében nem látó Pál és a többi apostolok hívei között. Hogy elkerülje egy esetleges válásháború kirobbanását birodalmában, Nagy Konsztantin, a tűzisten papja keresztény anyja kérésére egymással szembeültette a vitázó feleket és megíratta a Bibliát.

A páli eszmevilágot képviselő püspökök ököllel szereztek létjogosultságot saját eszméik uralkodó helyzetére. Ettől az időszaktól a bizánci vonaltól nyugatra az általunk is elfogadott Biblia eszméi uralkodtak. Így tudjuk mindannyian.

Keleten azonban tovább virágzott az apostolok által létrehozott Krisztusi Egyház. Egész Ázsiában hatalmas tömegeket ölelt át a mohamedanizmus elterjedéséig. A Kazár Birodalom, ahonnan a magyarok hazatelepedtek, egyik fő vallása volt. Ezt vallotta a hivatalos örmény egyház. Maga Dzsingisz kán is ennek a kereszténységnek volt a hive.

A magyarok a Kárpát-medencébe a legősibb, legtisztább apostoli hittel jöttek.

Ennek hátrányait nyögték szinte napjainkig.

Vagy ma is nyögjük?

8. NÉPEK ÉS NYELVEK

Nyelvek kialakulása

Repetitio mater studiorum. Ha valamit sokat ismételgetnek, bemegy a köztudatba. Úgy járnak vele, mint az egyszeri számtantanár, aki addig magyarázgatta az egyenlet megoldását és kérdezte, hogy értik-e a tanulók, hogy ötödszörré hirtelen felkiáltott: „Hogy nem értitek?! Hiszen most már én is értem!”

Így voltak a népekkel, nyelvekkel történész elődjünk. Elővették a Bibliát, aztán a neolit kori embertől indulva próbálták végigvinni, hogy miként is lehetne leszármaztatni családjukat a Szentírásból. Az első ismert népet 8000 évvel ezelőtt vélik megtalálni, a sumér városállamokban. 7000 éveseknek számították Menes fáraó és az „igazi egyiptomiak” megjelenését, 5500-ra az indiai dravidákat. A sémi népek feltételezett megjelenését 4500 évvel ezelőttre jelzik, anélkül, hogy bármi fogódzót, pontos tényeket tudnának származásukról bemutatni. Az ibéreket úgy 5300 évvel ezelőttre helyezik, és rögtön utána megjelennek a semmiből az árják. Annyit már tudnak, hogy az árják Kréta felé, a Fekete-tenger, Káspi-tó, Kisázsia területén éltek és Indiáig jutottak el. A többi, ami az eredetet illeti, találgatás. Még nem voltak meg az eszközök a pontos felmérésekhez, kutatáshoz. Olyanszerű eredményeket értek el, mintha valaki arasszal mérné ki a ház alapját.

Ma már tudjuk, hogy volt egy kőkorszaki ősnyelv. Ennek egyeneságú továbbfejlesztése a mai magyarnak nevezett nyelv és a többi ragozott nyelvek. Közülük egyesek mesterséges nyelvnek tartják a sumért, szanszkritot. Sőt Varga Csaba szerint az ősnyelv mesterségesen továbbfejlesztett, tudományos célokra létrehozott változata a magyar is. A mesterségesen fejlesztett nyelvek általában tudományos-kultikus célokat szolgáltak. Legközelebbi példa erre a szláv, amit egyházi nyelvként hoztak létre. Később bővebben fogunk erről írni.

Emlékezzünk vissza, hogy a különböző nyelvcsaládok megjelenése a csiszolt kőkorszakban történt.

A jól elkülöníthető nyelvek a bronzkorban jelennek meg.

De a mai nagy európai nyelvek, mint a spanyol, francia, angol, olasz és általában a latin nyelvek az első évezred után alakulnak ki.

Az első kínai császárokat majd a későbbi dinasztiákat múlt századi forrásaink kizárólag a hunoktól származtatják, és óvatosan érzékeltetik, hogy a hunok és árják valószínűleg nagyon közeli rokon népek.

Elővéve H. G. Wells „A világtörténet alapvonalai“ című kötetét, melyet 1925-ben fordítottak magyarra, „A nyelvek törzsfája“ címszó alatt szereplő nyelvcsaládfát érdekes módon gyökér nélkül kezdi. Illetve a törzs helyén a következőt írja. „Valami ős nyelvcsoporthoz kezdetleges heliolit kultúrával.“ Ebből származtatja a kaukázusi nyelvcsoporthoz, melynek egyetlen képviselőjét jelzi ma, a baszkokat. Öt nyelvi törzset sorol fel és felsorolása nem más, mint az angolszász ideológia 19. századi kivetítése.

1. Árja – kelta csoport, latin: francia, spanyol, olasz. Görög: albán? Teuton: német, holland, skandináv, angol. Szláv: orosz, bulgár stb. Szanszkrit: különböző hindu nyelvek. Az árja népek közé sorolja külön csoport nélkül a litván, örmény, perzsa, tokhán nyelveket,
2. Sémi: babiloni, asszír, föníciai, héber, szír, arab, abesszín,
3. Hámi: óegyiptomi, kopt, égei csoport: líd, etruszk. Ide sorolja az etiópiai és a berber nyelveket,
4. Néger nyelvek: bantu, szudáni, telbantu, núbiai,
5. Ural-Altáji: lapp, szamojéd, finn, magyar, török, mongol, mandzsú,
6. Egymástól független származású nyelveknek tünteti fel a: kínai, burmai, sziámi, japán, amer-indián, eszkimó.

Ezt tudták eleink.

Mint látjuk nagyjából és találomra csoportosították a nyelveket.

Vagy megtörténhet, hogy nem találomra?

Mert Bizáncból errefelé létezik egy nagyon is tudatos történelem ferdtés. Ennek áldozatai elsősorban a germán, majd a kelta, a magyar és a velük rokon nyelvet beszélők. Ez Európában. Az okát később látni fogjuk. Ma már biztosak vagyunk a különböző szakemberek eredményei alapján, hogy létezett egy gyökér, az ősnyelv. Legtöbbször az Ural-Altájban jelzik. Ebből szakadt ki legkorábban a finn, amely északra vonul és nagy szerepe van a skandináv, de ugyanakkor az un. teuton és északi nyelvek kialakulásában. Jóval későbbi hatására a vikingeken keresztül meghatározza az orosz nyelv alapszó készletét, annak ellenére, hogy ők felveszik a mesterséges egyházi nyelvet ugyanúgy, mint a bulgárok, lengyelek, csehek, délszlávok. A másik, dél felé irányuló kiválás és annak kisugárzása, létrehozza a sumért, óegyiptomit, pelazgot, etruszkot, szanszkritot, az ibériai és a baszk nyelvet, a berber és etiópiai, örmény és perzsa nyelveket. Kelet felé terjeszkedése a kínai, japán, indián, mongol, török, mandzsú nyelveket.

A latinok és utódnépeik sémi – etruszk keveredésből jönnek létre, ugyanúgy, mint a görög a sémi-pelazg keveredésből. Egy egész sor nép Kr. u. 5-10. századtól ismert. Pl. a szlávok. A 7. század a délszlávok, a 19. században nyelvet váltanak a bolgár-magyarok, a kazárokból kivált lengyelek, 10-13. században az oroszok. De módosítják nyelvüket a baskírok.

magyarok, kazahok, türkmének. Rájuk az ariánus kereszténységet keleten felváltó mohamedánizmus terjesztési nyelve volt hatással – az arab. Mert ahogy Bizánc szláv nyelven, Róma latinul terjesztette a hitet a mohamedán papok arabul.

Erre a felsorolásra azt mondhatnánk, hogy eléggé vitatott. Annak ellenére, hogy magyarul tudó kutatók ezt már közel 200 éve vallják sőt... Az ellenkezője annyira belegyökerezett a köztudatba, hogy Amerikában élő, fizikus fiam elég kemény szavakkal dobta vissza ezt a felosztást. Azt tanácsolta, hogy tanulmányozzak át valami más, pontos tudománynak számító tudományágat, hogy meggyőződjek állításaim lehetetlenségéről. Nemsokára segédanyagot is küldött. Jó vaskos kötetet, melyben genetikai szakemberek foglalták össze hosszú évek csoportmunkájának eredményeit. Az egész világon génmintákat vettek minden elérhető nép képviselőitől, arányos etalonban. Így aztán beszélnek európai, elő-, közép-, és délázsiai népekről stb. A mi szempontunkból nagyon érdekes, hogy amíg a törököket az ázsiai népek közé sorolja, addig a magyarokat az európaiak közé.

De miért?

Fellapozva a nagy összefoglaló munkát, amit a princetoni egyetem génkutatói állítottak össze érdekes dolgokkal találkozunk. Ebben a kötetben betettek több mátrixot. Mindenik világrésznek legalább egyet. Olyan megoldás, mint amit az autós térképekre szoktak mellékelni, hogy könnyen láthassa a sofőr két város között a távolságot.

A 413 oldalas A4-es nagyságú kötet 270. oldalán közlik az európai népek genetikai viszonyait.* És most pillantsunk bele együtt. A mátrix pontjai szerint a magyaroktól a következő távolságra állnak a szomszédok:

lengyelek	7	svájciak	14	skótok	26
németek	8	hollandok	15	spanyolok	27
osztrákok	9	angolok	16	finnek	29
oroszok	9	belgák	17	baszkok	30
olaszok	11	dánok	17	svédek	31
portugálok	11	norvégek	18	írek	35
franciák	12	csehek	22	lappok	52

Tehát ezt mutatják a gének. Orvos barátaim szerint hasonló eredményeket hoz a vércsoportelemzés is.

Mi győzött meg felméréseik pontosságáról?

Hogy megértsük, olyan korszakokra is előre kell pillantsunk, amikről csak a későbbiekben beszélünk.

Legközelebbi génrokonaink, 7 pontra, a lengyelek. Ugyanabból a Kazáriából származnak, ahonnan bejön Pannóniába a hét törzs. A következők

*L. Luca Cavalli - Sforza, Paolo Menozzi, Alberto Piazza: The History and Geography of Human Genes, Princeton University Press, 1996.

a németek, 8 pontra. Több származási pontból is rokon nép az ősmagyar-
ral. Maga a teuton nyelv skandináv eredetű, a népessége az Uralaltáj észa-
ki részéről származik a finnekkel együtt az első különválásból. A bavarok,
bajorok – avar ősöktől származnak. A szászok, szaxonok felső vidéki sza-
kák. Az osztrákok német, sőt kimondottan magyar keveredés, de más be-
ütéssel is.

Az oroszok miért állnak 9 pontra? Nagy-Kazária területén alakulnak ki
ómagyar nyelvet beszélő kazárokból, és Árpád sógora, Zoltán nagybátyja
által behozott vikingekből. A 11 pontra álló olaszok etruszokból, siculu-
sokból és a gének szerint nagyon kevés százaléknyi latinból alakulnak. A
12 pontra álló franciák piktekből, a druidák által vezetett keltákból és Pá-
rizs népéből, a pelazgokból. A hollandok, angolok, belgák, dánok, nor-
végek 15-18 pontnyi közelségben lévő génrokonsága a finn keveredésen
kívül, a 6000 évvel ezelőtt északra vándorolt avar-magyar földművesek
(amiről már írtunk) génjeit őrzik.

Ahol nem történik legalább kettős keveredés saját fajtájával, ott a gé-
nek kezdnek távolodni. A nagyon rég messzire húzódott skótok 26 pontra
állnak tőlünk. A spanyoloknál sem volt újabb keveredés magyar népekkel
a mórok után (27 pont). A finneknek sem az első elválás után (29 pont).
A baszkok (30 pont) és az írek (35 pont). Ők a legelsők, akik nagyon zárt
közösségbe húzódnak vissza, hasonlóan a japánokhoz. Másképp a japán
tudósok genetikai felmérései szerint, a magyarok nagyon közeli rokonaik.

A géntechnológia véget vetett a magyarság származását területileg
ázsiainak, időben 7-8. századra tehetőnek hirdető történelemszemlélet
létfogosultságának.

Most már állíthatjuk, a pannon-turán származást, de azt is, hogy nem-
csak az ősnelv, hanem az ősgének mai tulajdonosai vagyunk. Igazi árjak
és rajtuk keresztül árja Európa népeinek nagy része.

Ezeket előre kellett bocsájtjuk, mert az eddigiek teljesen érthetővé tet-
ték, de amit ezután fogunk írni az lehet, hogy meghökkentő, nehezen elhi-
hetőnek tűnne, ha nem ismernénk a gének által bizonyított valóságot.

Ugyanígy elővehettük volna az embertani, vértani tanulmányokat is.
Azonban sokkal bonyolultabbak, inkább szakemberek számára készültek.
Véleményem szerint a nyelv, az írás, a régészet, a történelem és a géntu-
domány annyira összetett, meggyőző valós képet mutattak eddig, hogy
nem jutunk Horváth István sorsára. Ő 1825-ben kizárólag nyelvészeti, de
elsősorban Biblia-kutatás alapján jutott el azokra az eredményekre, me-
lyeket ma tudományok csoportjai hoztak felszínre.

Annyira előrerohant korához képest, hogy alkalmat adott a kisebb fel-
készültségű hivatalos történész gárdának egy másfél századig tartó gú-
nyolódásra, lemosolygásra.

Mit talált Horváth István

Bevezetőként csak annyit, hogy az író a Széchenyi Könyvtár igazgatója volt, akihez beérkeztek korának legfontosabb könyvei. Ő maga a latin, ógörög, német nyelveken kívül még számos nyelven írt, olvasott.

Akkoriban még nem volt internet, televízió, rádió, repülőgép tehát könyvei, közé beülve győzte le a teret és időt eszközként használva azt a nyelvi tudást, amit nagyon kevesen mondhattak magukénak a tudománytörténetben.

Olyan következtetésekre jutott, amelyeket napjainkban is csak azok tudnak utolérni, akik nagyon összetett csapattal rendelkeznek nyelvtudás és szakmai felkészültség szempontjából. De nézzük meg miket is írt ez a korai lángész 1825-ben.

A magyarság útját követi a görög nyelvű Bibliából, görög és latin ókori történészek eredeti szövegeiből és mikor rájön arra, amire mi az utóbbi időben, szinte nem hisz a szemének. Először felfedezi a szittyá pikkelypáncélt a nehéz és a könnyűlovassal való változtatásban. Rájön, hogy a régi krónikákban a páncélos hadak nem nyugati zsoldosok voltak. A hun, pártus, perzsa, magyar vérszerződést mikor azonosítja, érződik a meglepődése.

(...) Említsem-e a' régi Pártusnak és régi Magyaroknak közös vas Pántzélos Hadi Öltözetét? Említsem-e a' Szitya, Magyar és Kún esküvésben a' közös Vérontást? (...) (...) Hogy itt azon században, mellyben a' Magyarok mostani Hazájokba költöztek, a' Magyarok egyenesen PÁRTUSOKNAK hívatnak, ugyan ki tagadhatja? (...)

Ez a kijelentése számomra megdöbbentő volt. Egy egész sor történet, régészeti, könyvészeti anyagot összevetve kialakult bennem egy olyan kép, hogy a rómaiak ugyanazért nem hatolnak fel a Kárpátok vízválasztójáig, amiért nem lépik át az Eufráteszt sem. A pártusok nem engedik ezen vonalakról keletre.

Később az ő nyomásukra vonulnak hirtelen vissza egy sor provinciából, ahol eddig szép kényelmesen berendezkedtek. Az ilyen következtetéseiért tartom én Horváth Istvánt lángésznek.

Különösen a Bibliát forgatja nagy buzgalommal és tegyük hozzá, hogy ugyanolyan nagy szakértelemmel. Rájön, hogy Jeruzsálem név ősi formája a Sóljomvára, hogy maga a Salamon is sólymot jelent.

Ő ismeri a Biblia íróinak előéletét.

Neki az egyetemen nem tudományos szocializmust tanítottak. Ezért kiemeli a szkíta-jász származású Szent Hieronymus anyanyelven írt leveleit, melyet később görögre fordítanak. De ennek meg is van a következménye.

(...) Világos lészen innend az is, hogy a' Vulgata nevei sokkal hívebbek, mint az új tzikornyás olvasás formái. De hogy ne is volnának hívebbek? A' Jerusálemben (Szala, Sala, Sol, Sólom, Salamonvárában) tartózkodott, és Szitya nyelvet beszélő Jász tudós férfiu, Szent Hieronymus, jegyzé fel ezeket. Így lehetnek a' Magyar oklevelek idővel a' Szent Írás felvilágosíttatásának is segéd eszközei. (...)

Az előzőkben beszéltünk arról, hogy az ibériai félszigeten magyar nyelvű mórok hozták létre a magas szintű kultúrát és tegyük hozzá, velük együtt, mint mindenütt, ahol magyari népek előfordulnak, ott voltak a zsidók. Horváth István leírja, hogy tengeren és szárazföldön egyaránt kemény kereskedelmet folytattak és magyar nyelven beszéltek.

Létrehoztak egy ...

(...) Magyar Országot, későbbben az Arabsok alatt, és mai nap is, Al-Mazarát (szinte úgy, mint Siciliában a' Látiumi Szityák az Agra, Magyar, és Agra-Gentum, Magyar Gent városokat a' Magyar Völgyben, Valle di Mazara, építették). Nemzetünk örök ditsőségére alkatták. Nem merném mondani, ha a' fen maradt pénzék és kövek nem bátorítanának, hogy Aesona és Equaesii, tudniillik Jász és Lófejü városok, a' Jász és Lófejü Szitya Nemzetségtől eredtek. – Nem merném végre kinyilatkoztatni, hogy a' Nagy Kárthágo; hogy Hanibal a' régi Szitya Nagyságnak mind annyi ditső emlékezetei. (...)

(...) E' Spanyol Országi 's egyszer'smind Afrikai Szityák ellen folytak a' véres Poenus (pun) háborúk. Ezek ellen buzgott Kátó, midőn Kárthágó vég elpusztíttatását sürgette. Így öntötte a' Szitya – a' Szitya vért! (...)

Ezek a sorok derültek a történészek mindaddig míg meg nem jelent a Szovjetunióban a Világtörténelem tíz nagy kötete. Mert abban benne van, habár elsősorban térképeiken, a Karthágó-Perzsia, római-etruszk háborúk valós története. Annak alapján mutattam be az előbbieken az etruszkokat s a szicíliai székely királyságot, sőt a mórok által létrehozott Spanyolországot.

Horváth István már 150 éve halott volt, amikor a kötet nyomdából kikerült!

Leírja Herkules utódait, és soraiból kiérzik, hogy ismeri azt a görög legendát, miszerint a szkíta-szaka székelyek Herkules leszármazottai. Amint már bemutattam az első részekben a római törvénykezés, társadalmi szervezettség hasonlóságát, sőt azonosságát az etruszk királyok jóvoltából, a régi székely-magyar törvényekkel, ő is ugyanazt teszi. Csupán egy dologban van előnyben velünk szemben, hogy sokkal jobban ismerte a görög és római történelmet, de ismerte a magyart is, amit mi az utóbbi években kellett újratanulnunk.

(...) Szűk lett nem sokára Görög Ország tág földje a' halhatatlan hírt szomjúhozóknak. – Már Herculesnek Sárd nevű fia (Sardus Pausaniásnál) elfoglalta Sárdiniát. Hihetőképen Sicilia is hamar a vitézek kezére került. – Utóbb az elfoglalt Dalmátiából és Illyricumból (az új Lybiából, Libur-niából) a' Görög Országi Szityáknak jó nagy részök Olaszországban vett lakóhelyet. Tele vagynak vele, akár akarjuk hinni, akár nem, a Római Classicus Irók. Megtalálhatni ezekben az Uzusokat, Ofcus, Auson, 's a t. név alatt; – a' Kunokat, Cumanus, Con, Basilius, Peucinus, Picens, Picentes, Peucetius név alatt; – a' Lófejüket, Equiculus, Equi, Aequiculus, Aequus, Aecanus, Phaliscus 's a t. név alatt; – a' Palóczokat, Plancus, Placius, Palacius, Laestrygones 's. a t. név alatt; – a' Magyarokat, Campanus, Agrianus, Sabinus, Samrutes, 's a t. név alatt.

Az Aborigenesek, az az: Latinusok, még e'kor igen gyávák és tudatlanok voltak, 's azért a' sok háborúk után azt találták legjobbnak, hogy tsinosabb szomszédaiktól bé vennék azoknak százados bõlts Intézeteiket. Bévétték tehát Vallásokat; elfogadták az Üstökös Magyar Törvényt, a' Jus Quiritáriumot, vagy is az Örökös Vagyomot; továbbá a' Pór Törvényt (Jus Mancipi); a' Gyűléseket (Comitia); a' Pártus Borostyánt (Laurus Pelasgica); a' Karokat és Rendeket (Status et Ordines); a' Pártus Süveget (Pileus Parthicus); a' Székelséget (Confinia); a' Birtokot (Possessio) 's a t. (...)

(...) Ellenben a' Szityák, kiknek kebekökben tsak a' Vitézség, nem a' tanulás szeretete (fájdalom!) forrott, készek valának itt is, mint Görögországban görögül, az új hazában latánul beszélni 's iratni. (...)

Gimnáziumban Nagy Sándor hódító hadjáratainál egy örökké figyelmes osztálytársam, ki híres volt logikus gondolkozásáról felkiáltott: „Pontosan olyan, mint Attila!” Tudtuk róla, hogy makedón, csak a makedónokról nem, hogy habár mára már időközben nyelvet váltottak, de eredetileg az ékes, kifejező sumér-pelazg ősmagyart beszélték. (Amikor a Horváth szövegekben Frigyeseket olvasunk, értsünk rajta szövetségeseket.) Nagy Sándor származását is ismerjük még akkor is, ha a történelemkönyvek nem tartalmazzák valós származását a nagyközönség számára. De ha elolvassuk a szerző sorait, még a szakember számára is egy újabb ablak nyílik.

(...) Támadott a' száraz Görög Földön Macedonia is, melly olly formán, mint egykor a' Lengyelek Bátori Istvánt, a' Heraclides Nagy Sándor őseit királyi székre meghívá. Sokat tett a Görög Ditsóság felemeltetésére már Philippus. De fia, a' görög királyi széken is a' Szitya eredethez hív Nagy Sándor lépett a' Vitézségnek legmagasabb poltzára a' Magyaroknak és Jászoknak 's még több Szitya Feleknek, mint Frigyeseknek, öszve munkálkodásokkal. Nem, – éppen nem tsudálhatni tehát, hogy a' magyar eredetű és magyar Katonaság által győzedelmeskedő Nagy Sándor Ciliciába jöttekor Ma-

gyar Városban (Agra, Aregea, Argos, Argeopolis) a' MAGYAR BÖLTSESSÉG-NEK (Arrian. De exp. Alex. II., 5. Minervae Magarsidi – Reinesius Inscriptioiban pag. 166.) Argivus – Magyar – Ösi Szokás szerint bényújtotta hála Áldozatát, és igen Kegyesen bánt a' Tarsusi, Magyarvári, és Mallosi Magyar Véreivel, mint Argivusokkal. (...)

Nagy Sándor híres testőrsége lófejű szittya volt, ugyanúgy mint az egyiptomi birodalom újraélesztői, amelyet ma Mameluk Birodalomként ismerünk, az tudott.

A népeknél bemutattuk az idegen kutatók néhány éve kialakított véleményét, a bajorok, szászok származásáról. De kérem, ne haragudjanak, hogy állandóan hangsúlyozom – ezek az utóbbi 30 év kutatásának eredményei a világon. Képzeljék megdöbbenésemet, amikor kinyitva egy 1825-ben megjelent kötet reprint kiadását, megtalálom benne mindazokat, amelyeket csak a nagyon kíváncsi és valamilyen okból csak az Eurázsia ösztörténelmét kutató szakemberek ismernek még ma is.

(...) Nerónak, Svetonius tanusága szerint, az Afrikai Magyarokból gyűjtetett későbbben Testőrző Serege. Az Uzitánusok (a' Kazaroknak egyik része) úgy látszik, e' szakaszban legnagyobb számmal voltak. (...)

(...) Hiszen e'ről mostanig nem is álmodott a' világ; mint a'ról sem: hogy a' Római, Spanyol, és Angoly Törvények a' Szityai Magyarnak édes gyermekei. Hogy a' Spanyol Szityák Franczia ország egyik részében is laktak. (...)

Az uzitánusok, vagy uzok, kik Nero testőrségét alkották, ma is élnek csángó néven Alcsik és Moldova közötti hágón, annak különösen a keleti felén. Dacia provinciában állomásozó római légiók csak a Hargita nyugati lábáig, a homórodi borvízforrásokig húzódtak fel. Érdekes módon mégis az Uz völgyében egy csapat legionárius táborozásának nyomait tárták fel a régészek. Úgy magyarázzák, hogy büntető expedíciót indíthattak a rómaiak. Itt újból a katonai képzettség hiányában született a vélemény. A különítmény át kellett vergődjön a Hargitán. Csíkban két vár rendszeren, melyet akkor egy jókora tó választott el egymástól. Azután meg kellett másznia a Keleti Kárpátok vízválasztóját. Mindezt erdők között, ellenséges területen. Ez büntető expedícióként végrehajthatatlan. Más képpen néz ki ellenben, ha a több mint 100 km-es utat rokonlátogatásként, szívesen látott vendégként tették meg az Uz települések felé helyi vezetőkkel, vendéglátásokkal egybekötve.

(...) Ha fel nem akarjuk forgatni a' történelmi hitelességet, meg kell esmérnünk, hogy a' Scaldis vize mellett lakó Toxanderek, az Oromán Sacák (Baranya Vármegyében lakó Ormán Ságiak reá esmértek-e nevetekre?); az

Angrik vagy is Magyarok (Campánusok); a' Szászok vagy is Üstökösök Curetes); a' Ost-Válok, West-Válok, Nahar-Válok és Várok (Avarok?); a' Mark-Kománusok (Lovas Kúnok, Lófejük) 's a t. nem Német, hanem Szitya Népek voltak. (...)

Többször leírtuk, hogy az északi tenger, Skandinávia területére is húzódtak őseinkből. Ezeket egy egész sor modern, napjainkban megalkotott tudományág segítségével lehetett feltárni. Bár meghökkentő a belga történész nő vagy a svéd király édesapjának véleménye, de azt nem tételezi fel senki, hogy magyar politikai érdekekből valótlanságokat állítanak. Arról meg egyáltalán nem tudtunk, hogy a középkor folyamán egy egész sor északi történész foglalkozott e kérdéscsoporttal.

Ezeket úgy eldugták előlünk, mind a Törökországban előkerült Magyar Krónikát, vagy a Korvinákat, melyek állítólag elvesztek s mik nem vesztek el, sehol sem találhatók.

(...) Herodotus időszakaszakor, ki, úgy látszik, megjárta Országok nagy részét, a' Duna, az Éjszaki Német Tenger, és majd a' Tanais, majd a' Volga vala határa e' Pontus Euxinus melléki Szitya Országnak. Különösen a' Magyarok (Scythae Aretores, Scythae Georgii) a' Dunától fogva a' Dnieperig és Dnieperentúl is laktak Havaselve (Trans Alpina), Erdőelve (Trans Silvania) és Erdő Országban (Hylaea, Bessia, Silvania); mellettük laktak a Lófejük (Scythae Nomades, Scytae Hippomolgi); ezek után tartózkodtak Maeotis tava körül a' Jászok (Jazyges, Scytae Toxotae); az Avarok vagy Válok (Scytae Apostatae). Mindezek felett pedig az Éjszaki Tenger és Éjszaki Részek felé laktak a' Kúnok (Scythae Basili, Kazari, Baslii) és Palóczok (Scytae Enareas). Így értvén a' Görög Fordításokat, nem fogjuk többé nevetségnek tartani Helmoldus nagy hitelű Irónak (Helmoldi Chronica Slavorum etc. Lubecae 1659) ime sorait: „Oroszországot a dánok „Ostrogardnak“ nevezik, mert keleten az minden jóban bővelkedik, mert az azelőtt a kunok székhelye volt.“

Ez így is van. A kipcsákok vagy kunok annyian voltak, még a 12. sz.-ban is, hogy a Batu kán által alapított nyugati mongol fejedelemség hivatalos nyelve a kun lett. A fentebbi sorok, ha figyelmesen elolvastuk, bemutatták az általunk már többször jelzett kelet és közép Európát magába foglaló magyar birodalmat.

(...) Nem fogjuk nevetségnek tartani a' maga korát tudományban megelőző híres Dánus Irónak, Saxo Grammaticusnak Conogardiáját, 's a't. Másfelül Herodotusnak, Pytheasnak, Timacusnak, Metrodorus Scepsiusnak, Diodorus Siculusnak is hitelt adni fogunk az eránt, hogy az Éjszaki Tenger mellett valóban volt Basilia, az az: Kún, Kazar, Saca Ország. (...)

Ahhoz, hogy a következőket megértsük, Ferenc Józseffel kell kezdjük. Volt róla egy anekdota, hogy hetven éves korában is kellett neki Bosznia. Természetes, hiszen a bosnyákok a kisbesenyők három törzséből alakultak ki, akik határbiztosító székeként erősítették meg a háborúban meggyengült rokon népünket, a déli székelységet.

Azonosak, származásuk szerint, a Kézdivásárhely környéki és a nyárádmenti székelységgel.

2001 tavaszán a román Pro-Tv-n egy show-műsor keretében bemutatják az itt élő nemzetiségeket. Egy bukaresti albán tanárnő húsz albán nőt állított színpadra, melynek egyharmada török bugyogóban, papucsban jelent meg. A másik csoportnál nem hittem a szememnek. Fehér csipkés ing, zöld alapú szóttos mellény, szárközépig érő szoknya, szintén szóttos kötény-nyel és ezerráncú csizma. Mintha az udvarhelyi szakszervezetek táncscsoportját láttam volna. Addig tudtam, de nem jutott el az agyamig, hogy az alsó bánáság és az adriai szigetvilág évezredekén át palóc-pártus határvidék volt, tehát szittyá székelység. Ez magyarázza meg azt a tényt, hogy a tatárjárás után miért ürítettük meg Albánia déli részét. Miért hoztuk fel az ismert hadi és letelepülési rendben az ottani lakosokat Erdély majd Havasalföld területére. Az ellatinosodott nyelv ellenére kiképzésük, törvényeik lehetővé tették, hogy azonnal pótolják a kiírtott lakosságot.

(...) Midőn azonban Béla Király Névtelen Jegyzője azt véli e' SABA-MAGYAROKRÓL, hogy ezek Árpád vezér alatt Zuárddal költöztek ki Magyar Országból, nagyon tsalatkozik. Az a' Bársonyban született Constantin Görög Tsászsár írja: „Mikor pedig Attila, az abarok (avarok) királya jött egész Franciaországot feldúlta. – Dalmáciába jött, ahol avar lakosokat találtak, és velük néhány évig viselt háborúban a Chobatok győztek (...) vannak Chrobatiában (dalmácia) avar emlékek, ezek után kutatnak ma is.“ (...).

A horvátokról ír a szerző.

2004 nyarán a Magyarok Világszövetségének kongresszusán, Béres Judit génkutató csoportja ismertette az őrségi székelyek között végzett felmérések eredményeit. Ezt összehasonlítva a horvát és osztrák területen gyűjtött anyagokkal azt a következtetést vonták le, hogy az Őrség lakossága szláv és germán eredetű. Hozzászólásomban elmondtam, hogy a fiam ismertebb tudós, mint én. Számos nemzetközi tudományos és akadémiai cím tulajdonosa. Mégsem én származok tőle.

(...) Nem kételkedhetünk, hogy Ptolemaeusnál és Pliniusnál a' MAZAEVS név olly módon készült neve a' Magyarak, – mint a' Jásznak a' régi JAS-SAEVS neve, melly, gyakran olvastatik. De azon sem akadozhatunk, hogy a' COMENII, és MEL-COMANI nevek CVMANVST, az OZUAEVS név VZVST, a' SICVLOTA név SZÉKELT, az az SICVLVST (Skopiait) jelent, ha, a' mire most

által megyek, tudjuk: hogy DALMÁTIÁBAN és ALBÁNIÁBAN hajdan PÁRTVSOK laktak. (...) a'ról nem lehet kételkedni, hogy Dalmátiában, Albániában, sőt, a' határoknak változásai szerént Macedóniában is folyvást lakott Szitya Népség; (...) Innend lehet tsak megfejtetni, miért egyez meg a' Magyar Nyelvnek sok szova a' Dalmátiai és Albániai Nyelveknek számos szovakkal mind a' mellett is, hogy egyenesen mi Magyarok e' két Néppel soha igen szoros nyelvbéli öszve köttetésben nem voltunk. (...)

(...) De miért állítám elő ilyen gondosan e' Dalmátiai 's Albániai Szitya Népséget? Azért, mivel ezeknek Őseik foglalták el a'kor, midőn Görögországban fénylett hatalmok, Olasz Országot. (...)

Horváth István rácsodálkozik a dalmáciai és az albán nyelv szókészletében fellelhető „magyar“ eredetű szavakra. A román nyelvben is kimutattak az angol tudósok 38 % állítólag magyar eredetű szavat. Hihetetlennek tűnt és a kezembe vettem a román nyelv értelmező szótárát eredetiben. Kiderült, hogy a magyarul tökéletesen érthető szavak inkább sumérpelazg eredetűek.

Ugyanis Árpád hét törzsének déli része hosszú ideig együtt élhetett a sémi nyelvű babiloniakkal. Nagyon sok sumér szónak hangalakja megmaradt, de értelme módosult. Ezért mondják a középkori krónikák, hogy a magyarok két nyelven beszéltek. Ugyanazon nyelv volt.

Ugyanúgy megértették egymást, mint ma a különböző vidékről származó németek, ha jól odafigyelnek arra, amit a másik mond. Így aztán a magyar irodalmi nyelv nagyon sok „váltott“ szót tartalmaz. Annál kevesebbet a székely, palóc stb.

Ugyanúgy a román nyelvben is a „magyar“ szavak, sőt a „szláv“ szavak is ősi értelmükben fordulnak elő.

Vegyük példának a vecsernye szót.

A vecsera szláv szóból származtatják, ami estet jelent. Vecernie, románban is vecsernye. Az állítólagos szláv szó a vecse, vecsés, sumér származékszó, ami népgyűlést, falugyűlést jelentett eredetileg. Ezt általában délután, este tartották.

A többi már nem igényel magyarázatot.

Ha nem ismerjük a hematológusok és génkutatók eredményeit az utolsó tíz évből, akkor, butaságunk miatt nagyon tudnánk derülni a következő sorokon.

(...) Hallgatok a' Baltikum Tenger melléki Jászokról és a' győztesek miatt adatott PHILISTAEUS mutatóványokról; hallgatok rövidség miatt a' Britanniai Jászokról és Hunokról (Gigánsokról), bár olvasom is Büschingnek Geographiájában a' Scotusokról: „Die Niederländer, sind eine Vermischung von alten Scoten, Picten, Britten, Franzosen, Engländern, Dänen, Deutschen,

UNGARN und andern Nationen.“ Azaz: „A nederlandok azaz a németalföldi nép: óskótok, pict-gallik, brittek, franciák, angolok, dánok, németek, magyarok és más népek keveréke.“ (...)

Itt még egyszer említsük meg, hogy a skótok, írek, walesiek ma is ragozó nyelvet beszélnek, mint a magyarok.

A székely név változatai

Gebhart Calvin megállapítja, hogy a székelyek a legősibb és legszegényebb ága a magyarságnak. Míg Csobánczi Elemér szerint „...A Kárpát-medencei őshonos nép a mai napig fennmaradt e népcsoportokban: kalotaszegi magyarok, a székelyek Erősdről, a barkok és a toroczkóiak.“

Az előző fejezetekben tisztáztuk, hogy a rovásírás 35 ezer évvel ezelőtt megtalálható már a Tászkok-tetői kultikus telep kövein. Hogy a magyar nyelv az ősnyelv töretlen, egyenes irányban továbbfejlesztett utóda. A Bibliából ismerjük, hogy kezdetben „egy nyelv volt és egy nemzet“. Ennek a nemzetnek fontos védő, felderítő része a székelység.

Mint ilyen, nyoma kell maradjon a világ különböző pontjain, különböző korokban és népnevek között. Ez így is van. Az elmúlt évtizedek kutatásai egy Eurázsai-i birodalmat igazolnak az őskorban és az írott történelem korában is azonos kultúrával és népességgel. Az írott történelemben számos mai vagy ma újra kiadott forrást áttanulmányozva általában az alább közölt neveken találjuk a székelyeket.

SUMÉR: SI-AG-LU=lándzsás ember. SIKIL, e-SIKIL=szent ház.

EGYIPTOM: SZEK-OR, SZEK-ER=székőr, szekemer

SZANSZKRIT: SZATRA , SZAKRA (a legtöbb névváltozat alapja)

INDIA: SZATRIA (egyben a harcosok kasztjának és a faluőrök neve),
SZÁKJA, SZAKA (Szaka Buda egyik neve Szákja Muni, magyarul a szákják aszkétája)

JAPÁN: SZAKA (a szamuráj eredeti neve, birtokának neve szaka birtok, a jellegzetes előlborotvált, hátul üstök Szaka Nyaki. E viseletet a múlt században Orbán Balázs leírja a székelyföldi férfiak fején.)

KÍNA: SZEK, SE-HIU, SE-HU, CIANG-HU (főleg a testőrök elnevezése.)

PERZSÁK: ESZEGEL-HUN-KUN-UZ-JÁSZ

HUNOK ÉS VOLGAI BOLGÁROK: ESKIL, ISGIL, ESZEGEL (Eszkel vidékén), más keleti népeknél: SZAKA, DÁCH, DAHA, SZAKOI, DAKOI, (a matriarhátusban élő törzsekre használták e neveket)

TÜRK, KEZER, KESZEL

GÖRÖGÖK: SZICULI (előgörög nép a kisázsiai Szicília város őrizte nevüket) , ZICHOI, ZEKHOI, latinosan: ZICHI, ZIGII, ADIGHE (az utolsó kettő napjainkban a cserkeszek egyik neve), KABAROK, SICULER, ELIMER, SISIPHOS (hasonló nevű király fia ÁLMOS nevet visel), SICANI

LATINOK: SZICULUS, SZICILI, SIKELOS király népe SZICUL stb.

BIZÁNCIAK : SZAKA, SZIK, SZIKELI, SZICILI, TÜRK, KSATRI

TÖRÖKÖK: SZEKEL, SZAKU, EKSZATRE

OLASZOK: SZICULO , SZICULI

NÉMETEK: SZEKLER, SZÉKLER, SICANI, SZAKSZON, VALI, VALUEN, VALOCH és indogermán eredetűnek tartanak minket?!

Ugyanakkor ismerjük az alapnév, a Szaka felosztását a nagyobb történelmi munkákban. Euráziában öt nagy csoportjáról írnak:

- Indó-Szaka
- Parszi-Szaka
- Pamír-Szaka
- Szkíta-Szaka
- Kuomi-Szaka vagy Szakszon

Tudtak-e eleink a székelység széleskörű elterjedtségéről az ókori világban, ismerték-e neveiket századokkal ezelőtt?

Nézzük meg, milyen neveken találja meg Horvát István a székelységet:

A hun vidékeken: Sachae, Sakkae, Sacae, Sagae, Sagi. A Székely név végőrt, Markot jelöl, őrséget, skópiát, Lófejű;

Görögök: Scythae Hippomolgi, Scythae Nomades, Scythae Hippobota, Siculota (Zelota?);

Rómaiak: Equiculi, Equi, Aequiculi, Aequi, Aecani, Aeginetae stb.;

Német: Marchi, Toxander, Oroman Saca;

Pártusoknál: Kunok, Jászok, Lófejűek, Palócok;

Nyugat Európában: Scythae Hamaxobii, Frantzia Sityák, Celto Scythae, Cabiri, Sabiri, Saviri, Avari, Szászok, Üstökösök, Ost-Válok (ma is élő ősi székely lófő-név, az Osváth, Ozsvád) West-Válok, Várok, Mark-Kománusok, Basilus stb.;

Biblia: Philistaeus Hét Nemzetség: 1.) Hethaeum, 2.) Gergesaeum, 3.) Amorrhaeum, 4.) Chananaeum, 5.) Pherezaeum, 6.) Hevaeum, 7.) Jebusaeum;

Magyar törvényekben: Philistaeus, Scythae, Székely.

Székely nemzetségek és családok

Talán felesleges ismételtetésnek tűnik, hogy újból a székely önállóságról beszélünk, amelyben a porta-, tízes-, falu-, szék-, Székelyföldig külön autonómiával rendelkezik minden fokon, de ugyanakkor nagyon szoros egységet képez. A legkorábbi nagy eurázsiai birodalom ilyen önálló székelyföldek láncolata volt. A Pannon-medencéből Turánba érkező MAG egyrészre északra telepedik, megtörténik a kusita keveredés és létrejönnek a különböző kultúrák. De a kultúrák nyelve még egységes, ragozó és magas szintű, annyira, hogy ma mindenki Atlantiszban, Muban, csillagokban keresi eredetét. Én inkább abban látnám, hogy amit sokáig használ az ember, azt állandóan tökéletesíti. Gyerekkoromban vezettem faküllős Fordot és az elmúlt napokban vadonatúj Mercedest is.

Egységesek az ősi szimbólumok. Az Orion öv, Nagy Medve, Kis Medve, Sárkány, Herkules csillagképek. Mindenhol ugyanazon figyelemnek örvenednek. A totem-állatok is mint az oroszlán, párduc, medve, farkas. Az anyaság szimbóluma a háromszög, amit isten szemeként is ismerünk. A menhirek Angliától Japánig (nálunk a Déli-Kárpátokban). Bronzkorban a fegyverzet, elsősorban a híres szkíta íjak és a védelmére kifejlesztett szkíta pikkelypáncél.

Ma a japán ainókat a baszkokkal azonosítják, a szamurájokat meg a székelyekkel. A mai Kína kétharmada a Nagy Faltól északra az ősi hun területeken fekszik. Számos hatalmas piramissal rendelkezik, amiből csak egynél kezdtek ásni – nagyon is részlegesen – és máris előkerült a császár nagybajuszú hun hadserege. Olyan szekérekerekekkel amilyeneket kétezer év távlatában sem tudott előállítani Európa. Indiában „aki úr, az hun“, tartja a mondás de család és földrajz neveik ma is ezt bizonyítják ugyanúgy, mint egyes svájci kantonokban. A sumér kultúra nyelvét használja kedves olvasóm, amikor e sorokat böngészi. Mint az egyiptomi papok annak idején, vallásuk titkos nyelveként vagy a Kréta-Mükénei kultúra, amely területén a régészek nem találtak fegyvert.

A későbbiekben is Belső-Ázsia területén vagy Európában szkíta ősökről vallanak a régészeti leletek, míg a Folyamköztől nyugatra kialakultak a sumér utódnépek.

Trója várának építői, Páris népe, pelazg és ragozó nyelvet beszélt. Később az etruszkok alapítják a Római Birodalmat, belőlük kerül ki Karthágó pun népe és telepeiket Franciaországtól Angliáig nyomon lehet követni. Szintén ragozó nyelvet beszélnek.

Az írott történelem ezt a hatalmas ősnépet, amely félelmetesen magas szintű anyagi kultúrával rendelkezik, szkítának nevezi. Ugyanúgy szkítának, mint a régi okiratok a székelyeket. Minket mindig szerettek a magyarok, hiszen ők maguk Árpáddal, nagyon kevesen jöttek be. A számok 17-

40000 harcosról beszélnek. Igenám, de ugyanúgy itt találtak minket, mint Attila hunjai. És nagy számban. Átfogva az egész Kárpát-medencét. Ki-egyensúlyozott és biztonságos társadalommal.

Melléálltunk minden kezdeményezésüknek, mert azok a mi szívünkben is fakadtak. Az ősi védekezési politikánkat, türelmünket a nyíl és kard váltotta fel.

Amikor Európa rájött, hogy az eddig csendes népesség, a magyarokkal az élen szinte döntő tényezővé változott, megkezdődött a kulisszák mögötti harc. Erre nem volt felkészülve sem a magyar, sem a székely. A magyar királyok észre sem vették, amikor lassan-lassan királyi birtokokká alakították át Pannónia különböző pontján a székely földeket, hogy fátylat borítottak a több ezer éves múltra. De meggyengítették az országot is.

Először a „székelyeket“ magyarosították. Nem nyelvben és szokásaikban, mert azok hajszálnyit sem tértek el a hazahozott magyarokétól. Ősi jogukat vették el, amit hűbéri joggal helyettesítettek s ezzel megszűnt a Székelyföld. Nem ment ez olyan könnyen. A lófőknek nemességet adományoztak és földbirtokot. A közszékelyt katonának sorozták és magántulajdonba kapta az eddig tizedjével művelt nyílföldeket.

A székelyek tudták, hogy az új forma székelységük halálát jelenti, amit nem pótol a nemesi státus. Mivel szinte teljes Magyarország székelyekből állt, az egy-két telkes nemesi birtok lett az alap. A székely porta mintájára. Ezért tartották még az első világháború előtt is Európában, hogy minden magyar nemes. Gyakorlatilag az ország egész gazdasága a kishemesi birtokokon alapult.

Meg kellett győzni a székelyeket, magyarokat, hogy ez az állapot természetes. Ezért a nemzetségek, családok ősi hagyományában időközben becsúszott egy „hiány“. Ez a székely fej levágásával volt egyenlő.

Ha a szittyák hét nemzetségével hasonlítjuk össze, akikről a Bibliában már Ábrahám korától írnak, érdekes módon azonosítani tudjuk a fentiek alapján a következő hat nemzetséget:

Halom nemzetség – Hethaeus – Palóc;
Örlec – Jebusaeus – Úz;
Jenő – Amorrhaeus – Jász;
Meggyes – Chananaeus – Kún;
Adorján – Pherezaeus – Vál;
Ábrahám – Gergesaeus – Magyar.

Hiányzik a hetedik és ez pontosan a Lófő vagy Hevaeus nemzetség, tehát a nehézlovasság, az évezredek óta kiemelt fegyvernem. Ezt a fegyvernemet és nemzetséget mintha kilúgozták volna az elmúlt három évszázad írásos szövegeiből. Még megtaláljuk Werbőczynél a szittyát, Mária Teréziáig a Philistaeust, ami feltételezi a hét nemzetség jelenlétét, de az

írott szövegekben sehol sem találjuk a Lófő nemzetséget. De apám a marosszéki Ehedből származó lófő elbeszélése jut eszembe, vagy sógora a nyárádmagyarosi Szabadi Mihály panaszai, aki miután malmát elvették tőle, földjeit azért nehezményezte, hogy senki lett, mert a Lófő nemzetségből származik, ugyanúgy, mint Háromszékről a Miklósok, Gyergyóból a Kercsók, Csíkból a Barák és Udvarhelyről az Ugronok. Szóhagyományban megtaláltam ugyanezt a csíki Baráknál, a kézdi-oroszfalvi Paizs családnál.

Tehát létezett egy Lófő nemzetség – Hevaeus – Kercsó, Miklós, Bara és Ugron ággal. Ezek a nevek és a fenti hat nemzetség neve természetesen a nagyon is keresztényesített, újmagyarosított formái az ősneveknek.

De egy fura jelenség ragadta meg a figyelmemet a Bara vagy Barla ágnál. Engedetleneknek is nevezték őket. Nem figyeltem fel mindaddig a névre, míg a kezembe nem került a Mongolok titkos története, amely számos forrást felsorakoztatott. Itt egy hasonló jelzővel találkoztam.

Mi már láttuk a székely hadiszervezet létráját. Újból emlékeztetni szeretném a kedves olvasót, hogy a székely székek, a székely földek Euráziában szinte mindenhol megtalálhatók a történelem folyamán. Tehát végeredményben óriási létszámot képviseltek. Köztük sem volt mindenki egyforma. Születtek nyomorék, szellemi fogyatékos de túlságosan mozgékony egyedek is. A nyomorék csecsemőkből, a székelyek otthonmaradó mesterembereket faragtak. A testileg ép de „sótlan“, együgyűeket is ott-hon tartották, mert „úgy dolgoztak, mint a bolondok“. Azonban a fékezhetetlen, túlságosan vakmerő egyének a szigorú fegyelmet követelő székely életmódba és hadviselésbe nem illettek bele. Őket, leginkább a beavatás után, az Ob felső folyásánál lévő Bara, Barla törzshöz küldték. Ma ott találjuk a Barla fennsíkot, Barlabinszk és Vengerszkovo városokat. Ez látszólag hihetetlennek tűnne, ha nem ismernők Batu-kán seregéből a Dzsingiszida Nohaj-kán által vezetett „garázda“ vagy engedetlen féltumennyi haderőt. A Jesum Nohaj által vezetett harcosok, akik még a mongol hadseregben is kiszámíthatatlanok, félelmetesek voltak, veszélyt jelentettek társaikra, egy csapatba gyűjtve mai szóval kommandós harci feladatokat kaptak. Nehéz csata sorsának eldöntése, harcifelderítés, elő-, utóvéd stb. Felszereltségük jobb volt, mint a többi harcosoké. Általában a Barla törzsből kerültek ki.

Legismertebb történelmi alakja ennek a törzsnek Timur Lenk, az utolsó nagysikerű Dzsingiszida. Az ő leszármazottja Basarab vajda, aki a román történelemírás szerint megalapítja az önálló Havasalföldet.

Hogy a szaka, daha, székely neve mindenütt előfordult Euráziában és Észak-Afrikában, annak megvan az oka. A harci és testőrfeladatokra szakosodott szakák természetesen mindenütt a figyelem középpontjában voltak.

Székelyek a legrégibb okiratokban

Újból arra kérem olvasóimat, hogy lapozgassuk egy kicsit Horváth Istvánt. Ő tudta azt, hogy korának Magyarországaiban a lakosság zöme székely eredetű, ő maga is. Egy kevés arányszámú Árpáddal jött magyar és mellettük a nyelvváltás ragályával megfertőzött visszamagyarosodottak. Természetes, hogy keresi a székelyeket az írásokban.

Kutatásai szerint a kunokat a perzsák *sachae* néven nevezték.

(...) A 'Kunok, mivel mindenkor egész királyi hatalom alatt éltek, Kun Szittyáknak (...) a 'Persáktól Sachae, Sakkae, Sacae, Sagae, Sagi neveztettek (...)

A székelyekről tudja, hogy testőr de elsősorban határőr feladatokat teljesítenek, így önálló területeiket őrgrófságnak, frank megnevezés szerint *marchio*-nak nevezik. Tudja, hogy a *szekler*, *szaxon*, *szász* név azonos a székellyel. Véleménye is más róluk, mint a későbbi rombolóké.

(...) A Székel név Marchiót (végőrt) jelent, 's azért a Bissenusok és a Szászok is sokszor Székeleknek hivatnak, 's Magyar Országban is az ország szélein több Székelségek, Őrségek, Skopiák 's a t. voltak. A Székeleknek Nemzetségi Nevek a' Lófejü név, melly a' Törvényekben, és a 'Nemzet XVII-dik századi petsétén olvastatik. Nem tsuf Név, mint sokan vélik. Most Lófejőnek mondanók. A görögök őket Scythae Hippomolgi, Scythae No-mades, Scythae Hippoboti névvel illetik; a Római Classicusoknál Equiculi, Equi, Aequiculi, Aequi, Aecani, Aeginetae 's a t. nevek alatt jönnek elő. A' német Marchi, Fali, Vali, Valuen adott okot a' Faliscus, Phalereus, Falones, Phalagi, Phalangi nevekre. Olly igazság szeretők voltak a 'Lófejük hajdan is, mint mostanában; és azért a Római nép, mely tőlök tanulta a' had izenés módját is, az Igazat Aequus-nak mondotta (...)

A hatalmas Pártus birodalomról a mai középiskolai tanítás szinte semmit sem mond. Pedig Róma a nagy keleti birodalom árnyéka volt csupán. A Pártusok birodalma a szkíta népek gyűjtőországa volt. Horvát István itt is megtalálja a székelyeket, de Európában is leírja a székelyek jelenlétét és átalakulását. Philisteusoknak, jászoknak és még egy egész sor népnek megtalálja székely eredetét.

(...) Azonban e' Pártus név közönséges név levén, voltak a' Pártusok között Magyarok, Kunok, Jászok, Lófejük, és Palótzok, (...)

(...) Említésre méltók a' Szekeres Szityák is Scythae Hamaxobii; (...) a' Frantzia Szityák, Celto Scythae, a' kik együtt laktak a' Galatákkal, vagy is

Celtákkal; a' Szökevény Szolga Szityák, Scythae Fugitivi, Scythae Profugi, Cabiri, Sabiri, Saviri, Avari; – a' Zychy Szityák, Zichii; 's a t. (...)

Hogy mennyire igaza van, a saját családom történelméből is lemérhetem. A héderfái családi birtokot, amely a Barabásiak előnevét adja, a lányok férjhez vitték a Zichy grófokhoz. Elég régecske történt, de mikor kamaszként morrogtam apámnak, hogy idegen kézre került e birtok, szeme kikerekedett:

– Te, ezek székelyek! De olyan régiek, hogy tán még a Bibliában is benne vannak.

Mosolyogtam, mint azon a családi hagyományon is, hogy mi az Obmentéről származunk.

Úgy látszik, mások még korábban tudták, csak maguknak tartották a nagy székely kalandozásokat, amiről nem írt a krónika, de mégis nyoma maradt.

(...) Ásiának számtalan viszontagságai között Ábrahám időszakától midőn a' Szent Írás először szól bővebben a' Philistaeusokról, a' Machabaeusokig, midőn utólszor említettnek Sidó Könyvekben a' Philistaeusok, folyvást részt venni Ásia viszontagságaiban; későbben Ravennánál Európában megjeleni, és Siciliában Országot állítani; még sokkal későbben Prudentius és Paulinus említése szerint Olasz Ország, sőt egész Európa, félelmévé lenni (...)

Kiderül, hogy a lengyelek foglalkoztak a mai Havasalföld területén létezett kun-székely országgal, és a pelazgokat Herodotosz a perzsák, médek, szakák közé sorolja.

A filiszteusok között megtaláljuk a székely nemeket, a lófő titulust, de vajon a középkori Magyarországon ismerték-e a székely filiszteusok azonosságát.

(...) Kadlubko Vintze Lengyel Irónál (Dlugossi, Hist. Polon. Lipsiae. 1711 – 1712, fol. Tom. II. pag. 604. 675. 682. 787. 814.) találom: „Istorum (Polonorum) vero hinc vsque PARTHIAM (a' régi Cumania helyett), isthinc vsque Vngariam, illinc vsque Charintiam creuit accesio.“ (...)

(...) De olvassuk inkább, vissza térve a' Pelasgusokhoz, az ősz Herodotusnak (Lib. VII. cap. 94 – 96) ime' sorait: „In singulis istarum nauium erant propugnatores Persae, et Medi et SACAE.“ (...)

(...) A' Magyar Törvények közül, mellyek részént a' Corpus Juris Hungarici tzimü könyvben taláztatnak, a' következőkben olvashatni a' PHILISTAEVS nevet: Ulászló 1444, 4. – Posthumus László II, 1454, 9. – Mátyás 1450, 33, 34. – Mátyás 1467, 2. – II. Ulászló III, 1498, 47, 48. – II. Ulászló VII, 1514, 23, 29. – II. Lajos 1518, 15, 32. – II. Lajos 1510, 12, 32. – II. Lajos 1525, 51. II. Lajos 1525, 8. – II. Ferdinánd I, 1622, 34. Ő. 2. – II.

Ferdinánd II, 1625, 28. Ő. 3. – II. Ferdinánd III, 1630, 43. – II. Ferdinánd IV, 1635, 1. Ő. 5. – III. Ferdinánd I, 1638, 67. Ő. 3. – III. Ferdinánd II, 1647, post. Cor. 26, 27. – III. Ferdinánd IV, 1655, 44. – I. Leopold I, 1659, 61, Ő. 1. et art. 69. – I. Leopold III, 1681, 46. Ő. 10. – VI. Károly I, 1715, 34. – Mária Theresia I, 1741, 63. Ő. 11. – *E'től az évtől fogva, mintha a Jászok, vagy is a Philistaeusok akár kivesztek, akár kiköltöztek volna Hazánkból, egyszerre megszakad a' Philistaeus név sora a' nélkül, hogy legkisebb okát adhatnók. Így bánnak e'he! az Írók a' Nemzeteknek neveikkel! (...) Illyenek okozták, mivel sok könyv és kéz írat kiveszett, a' régi Históriában is a' zürzavart. (...)*

Több mint 25 okiratot sorol fel a szerző, ahol a székelyt filiszteusnak, tehát Isten fiának írják. Másképp a raba szó is ugyanezt jelenti. Mária Terézia után mintha eltűntek volna a föld színéről. Ne felejtjük el, Bécs ekkor indítja a legmerészebb, egyben legdurvább és sajnos sikeres támadását a magyar történelem ellen. Ekkor alakítja ki egy bérénc a dák elméletet, amit az Erdélybe frissen betelepített román jobbágyok papjai kezébe nyomtak. Kezdi hangoztatni a magyarok ázsiai eredetét. De megszületik az őslakos szláv népek történelme.

A Szentírást is nagyobb értelemmel lapozgatja Horváth István, mint bárki más, mert eredetiben olvassa a görög és a latin szövegeit. Itt is megtalálja a székelyeket. Tegyük hozzá, hogy ő a magyarság nyomait keresi, de tudatosan alkalmazza az ősmagyar népek osztályaira való felsorolást az avar földműves és a harcos székely esetében. Az előző fejezetekben bemutatott szakmai vagy mondhatnók: osztály-elkülönülést azonban nem ismerheti, ezeket kizárólag az elmúlt két évtized kutatásai alapján lehetett meghatározni. De nézzük, mit talál?

(...) Nem számlálom elő a' Sidókkal viselt háborúkat. A' Világ ezeket régen esméri. Inkább azt említem, hogy Szent Dávid, ki vándorolván hazájából, a' Pártus barátságánál keresett menedék helyet. Nagy megkülönböztetése volt, hogy a' vitéz Nemzettől Székel Naggyá (Markgraffá) tétetett. Ekkor tanulta meg az Ijász Mesterséget, melyet, vissza térvén saját Nemzetéhez, a Sidókkal is most legelőször megtanultatott. A Szityák (következésképen Pártusok is) találván fel az Ijat és Nyilakat, nem tsuda, ha a' nyilazásnak, sőt hátok megé lövésnek is, fő Mesterei voltak. Ki nem tudja e' köz vallás tételét a' régi Classicus Seregnek? Hiszen Cyaxeres Medus Király is az Országban lakhelyet kérő Lófejű Szityáknak adá által gyermekeit, hogy ezektől megtanulnák a' Szitya Nyelvet és az Ijász Mesterséget. (...)

Természetes, hogy a méd király fiait a székelyek hadi nevelésére bízta, mert a harcos szaka-székely különleges módon készíti fel gyerekeit az életre. Bárhová megy a székely-magyar, szkíta-hun, avar, palóc, vagy csoportosít-

suk bárhogy, magával viszi a hetes nemzetség felosztást, amit talán az ősz Turánból vagy inkább Pannonföldről vihettek magukkal és megtaláljuk keltáktól Kínáig, Japántól Árpádig, baskíroktól a székelyekig. Ugyanis bármilyen kis vagy nagy létszámmal éltek együtt egy területen a magyar népek, életükhöz hozzátartozott egy bizonyos szakosodás, mely nemzeti szinten történt.

Tessék megfigyelni a mai Székelyföldet. Miután itt végigdúlta minden barbár nép Keletről, Délről, Nyugatról egyaránt. Helynevek és családnevek székenként ismétlődnek. De ugyanazok a nevek előfordulnak az Adriai-tengertől Csehorszáig. Ezt szedi ki a tudós Horváth nagyon tömören.

(...) Mósesnek fő és határozott helye a' Philistaeus HÉT Nemzetségekről (Deuteronomii Cap. VII, v. 1.) így olvastatik: „(...) 1.) Hethaeum, et 2.) Gergesaeum, et 3.) Amorrhaeum, et 4.) Chananaeum, et 5.) Pherezaeum, et 6.) Hevaeum, et 7.) Jebusaeum, SEPTIM GENTES multo maioris numeri quam tu es, et robustiores te.” – Már pedig ugyan ezen és olyan nevű HÉT NEMZETSÉG található, csak nem mindenkor együtt lakva, mind a' Szityák, mind a' Pelászusok, mind a' Pártusok között akár Európai Szitya Országban, akár Ásiában, akár Görög Országban, akár Látiumban, akár Afrikában, akár Spanyol Országban, akár Északi Német Országban vizsgáljuk az ott lakó SZITYA NÉPSÉGEKET. Találunk tudniillik mindenütt mindenkor PALÓTZ (Hethaeus), MAGYAR (Gergesaeus), JÁSZ (Amorrhaeus), KÚN (Chananaeus), VÁL (Pheresaeus), LÓFEJÜ (Hevaeus) és ÚZ (Jebusaeus) Nemzetséget. Csak hogy e' hét Szitya Nemzetség neve néhol lefordítva jó elő, a' mi a dolgot éppen el nem rontja. (...)

A görögök a székelyeket Herkules gyerekeinek nevezték s a szkíta népet T-hargita-osz apó három fia utódainak tartották. Mondáik szerint ők népesítették be Görögországot, építették fel Trója városát, még mielőtt megjelentek volna a sémi nyelvet beszélő görög törzsek. De ugyancsak ők azok akik létrehozzák és naggyá teszik a római civilizációt.

(...) Magyar, vagy Liviai, Lybiai Herkules vezérlése alatt Afrikai Szitya Országból (Scithiaca Regio ad Aegyptum) meg hódítja a' Görögöket, elfoglalván Görög Országot. Így eredének Hellasban a' Pelászusok, Philiscusok, Párthusok; (...) az Aecanusok, Hippoboták, Aegineták 's a t. (Lófejűk); (...) Palaciusok, Placiusok (Palótzok); – a' Sikelek, Skopik, Siculoták, Siculusok (Székelek); (...) – a' Curetes Argivusok, Quiritesek (Üstökös Magyarok); (...) A' Jász Tenger (Mare Jonium), a' Lófejű Tenger (Mare Aegeum) (...)

(...) Csak most jöttek be először Görög Országba, sőt egész Európába, a' Szitya Betűk, melyek a Római betűkkel (a legszebb nagy betűkkel) egy formájuk valának; csak hogy a' Magyar Hangok többsége miatt számosabbak voltak, és jobbról balfelé duplán szövött vászonba beszövetének, betűzetének. (...)

(...) Értetni fogjuk, hogy a' Hercules Saxsanus (Nchrichte über die Alterthümer zu Cleve, Berlin 1795) Üstökös Magyar Herkulest; a' Peutingeriana Táblának Ásiai Sassonesei Ásiai Üstökös Magyarokat jelentenek. (...)

Kelet-Európa népeiről írva, olyan tudásról tesz tanúbizonyságot amiről napjainkban is csak egy pár nagyon kiváló történész. Felsorolja a honfoglalás előtti székely székeket a Kárpát-medencében és környékén. Ezekről a székekről csak a 20. század utolsó évében tudtunk egy összképet alkotni egyéb forrásokból s annyira hihetetlennek tűnt, hogy a jelen munka szerzője csak ifjúsági regényben merte leírni az egészet. Csak egy részét tartalmazza a 2001-ben megjelent „Székely történelem“ c. kötete.

Azt is leszögezi, hogy a sok „népnév“ és „nyelv“ végeredményben a székelyek székcsoportok és nyelvjárási eltérések alapján történő megkülönböztetése.

(...) Vajha e' soraim arra birhatnák a' Magyar Irókat, hogy a' Székelek, Palóczok, Barkók, Matyók, Sárköziek, Ormánságiak, Rábaköziek és Örségiak (itt laktak a' Bissenusok, az az: Kúnok, Basiliusok, Bászlik), Nyitra Völgyiek, Balog Völgyiek, Telegdiek; Bodrogeköziek, Götseijek 's a't. dialectusának minden legkisebb apró sajátságait nem nevetség okozás miatt, hanem azért, hogy azt, a' mi számtalan fenlévő, úgy nem különben a' kihalt Latán és Görög Classicusi Nyelvekben tagadhatatlanul Szitya eredetü, meghatározhassák.

Timón Sámuel időjéből olvassuk e' hiteles vallás tételt tiszteletre méltó Székel véreinkről: „A székelyek a magyarok legközelebbi rokonai, de ha falusiakként akarják beszédjüket finomítani, nem csoda, ha a hallgatóságból nevetést fakasztanak, ha pedig ezek (a jazigok és kúnok) utódai nevetségesen vagy ízetlenül beszélnek magyar nyelven, nem csoda, amikor éppen túllőnek a célon, másokat csak megzavarnak. Értének ugyan magyarul, hisz ez a saját nyelvük is, és bár a magyar nyelv más-más régiókban terjedt el, egy-más nyelvét megértik.“

A hunok birodalmának határai térben és időben

A hunokról tanuljuk és tanítjuk még ma is, hogy Ázsiából eredtek, a nagy pusztaságokról. Ezt Deuignes, francia kutató indította el az 1700-as évek vége felé. Ő ugyanis a kínai írásokban talált egy hiung-nu alakban átírható, de hun-ni formában ejtendő nevet. Ezt azonosítja az európai hunokkal. A Nagy Kínai Faltól északra éltek, ellenük építették a kínai falat, ahonnan i. e. 35-ben „eltűntek“ és a 4. sz-ban újból említik őket a Donnál.

A középkori források szerint, eredetileg a Don és Káspi-tenger közti Szkítiából származtak. Végeredményben az Iránból felhúzódtott királyi szkíták. Herodotosz Sigunnai néven említi.

Attila már „megrázta“ az európai történészek fantáziáját, így elég sokat tudunk róla. Utána a hatalmas nép eltűnt, sehol nincs. Elvitték az UFO-k, vagy megették a történészek?! (Nyilván ez utóbbiról van szó. – A szerk.)

Már írtunk a sumérokkal egyidős hunokról és a hun-magyar birodalmakról a történelem reggelén. Tehát már láttuk, hogy 4500 évvel ezelőtt komoly történelmi szerepük volt. Több mint 100 éve említik a nyugati történelemkönyvek, hogy a Kínai Birodalomba behatolva létrehozzák az első kínai császárságot és mindig hun családok töltik be a császári tisztséget. A mongol történészek szerint a Bodzsigin törzsből. Ebből származik Dzsingisz kán is. A törzs nevét ejtik még Bandinának, Bozgornak, Baskirnak stb.

A korai bronzkorban még hasonló életmóddal rendelkezik a kínai és hun. Később Kína rátér a belterjes földművelésre, míg a hunok természetesen megmaradnak az állattenyésztésnél.

A kínai krónikák szerint egy hatalmas birodalmat hoznak létre, Ordosz területén. Életterük, az árják földje, 4000 évvel ezelőtt Nyugaton a Kaukázus-hegységtől a Perzsa-öböl, Vörös-tengerig, sőt az Indus folyó völgyéig tartott. Griffes-indás díszítő elemeik megtalálhatók Mezopotámiában, a honfoglaló magyarok tarsolylemezein, de a székelvényi templom mennyezetén is. Herodotosz és Mechtár a hun területet nevezi Ázsiának. Hatalmas területen éltek. Így soraikban a nagydarab, robusztus emberek mellett megtaláljuk a sötétbőrű, villogó szemű kusokat, sőt az apró, ferdeszemű mongoloid típusokat is.

Kínai nevük, hun-ni, honi azonnal az egyiptomi fáraó nevét juttatja eszünkbe. A címertani szakemberek szerint két legfontosabb népi szimbólumuk az oroszlán (Mezopotámia – magaru), és a madár volt, mint a magyaroknak. Kínai rajzok szerint, bőven előfordult (a székelvényiknél még ma is kapudíszként használt) a farkasfejű, kígyótestű, tulipánban végződő totemállat. Embertani típusuk megegyezik a magyarokéval. Ezt bizonyítják a mongol és szovjet régészek által feltárt nemzetségi temetők. A hamvasztásos temetést csak háború esetén használták. Amikor távol voltak népüktől. Egy bokályban (kerámia kancsó) hazavihették az elesett harcos hamvait. Ne felejtsük el, hogy a magyarok földbe temetkeztek, de pld. Leventéről tudjuk, hogy a csata után elhamvasztották.

A hun temetők arról a minden szintet átfogó, igazi demokráciáról beszélnek, amit annyiszor kihangsúlyoztunk már a székelvényiknél. A régészek szerint egymás mellett temetkeznek a gazdag ékszerrel, ruhával és fegyverrel útnak indított vezető az egyszerű harcossal.

A Kr. e.-i századokban a központi vezetés alá tartozó törzsi szövetség – a Hun Birodalom – a Bajkál-tótól Tibetig és Kelet-Turkesztántól a Huang-

Ho középső folyásáig terjedt. A birodalom központja a Huang-Ho kanyarulatánál elterülő Ordosz vidéke.

Ebben az időszakban már nagyon eltérő volt a kínai és a hun életmód közti különbség. A kínai háza körül töltötte az egész kalendáriumi évet. Mezőgazdasággal foglalkozott és aránylag kis mértékben állattenyésztéssel.

A hun mezőgazdasággal a háza körül foglalkozott. Kevesebb zöldséget, gabonát termelt, és szemes takarmányt, elsősorban zabot, a lovaknak. Korra tavasztól késő ősziig felpakolta a jurtáját, melynek tartozéka volt az általunk szaunának nevezett fürdőház és távoli legelőkre telepedett ki nagyszámú állataival.

Néha „belátogattak” Kínába és ugyanolyan tragédiákat okoztak, mint amilyen bárhol a világon létrejött, mikor a két életforma egy területre került. Ezért építik a kínaiak ellenük a Nagy Kínai Falat. Azonban ez sem vezetett sikerre. Ezért megindult a kínai diplomácia. Először házasságok útján próbálták „szelídíteni” a hun vezetőket. Ezzel párhuzamosan hun törzseket csalogattak Kínába, akik végül megfelelő kínai lovas hadsereget hoztak létre. A harmadik módszerük a távoli vidékeken élő törzsek, mint pl. a Wuszunok, külön szövetségbe szervezése. A Wuszun vezetők, kunmok, a kun-szaka származású törzsek fejei, kiváltak a birodalomból. Ez háborúhoz vezetett, ami jelentősen meggyengítette a Hun Birodalmat. Ugyanis közel 200000 fegyverest tudtak hadba hívni a szakadárok. Minden harcosnak jelentős jószágállománya volt. A kínai okiratok leírják, hogy a vezető családoknak 4-5000 lovuk volt.

Eleinte a hunok próbálták fegyverrel visszatéríteni őket, de Wunkuimi kunmo (így írják a kínaiak), jelentős területeket foglalt el az anyabirodalomból.

Önálló életet élt a nagy birodalom peremén az ugyancsak iráni nyelvcsaládhoz tartozó, de letelepedett életmódot folytató Fergana, vagy ahogy a kínaiak írták, Tawan, népe. Híresek voltak szőlőművelésükről, földművelésükről, de még híresebbek a nehézfegyverzetű lovasok hordozására alkalmas nagytestű lovak tenyésztéséről. Ezeket „mennyei” fajtának nevezték. A kínaiak nagy eredménynek könyvelték el, amikor néhány tucaatot megszerezhettek belőle. Ugyancsak ők hetven, fallal megerősített várost tartottak számon.

Itt álljunk meg egy pillanatra. Tehát a fallal megerősített városok, a nagytestű lovak néhány száz évvel korábban léteztek Keleten, mintahogy Európában valaki legalább hallott volna róluk. Pedig eddig úgy tudtuk, hogy a fallal körülvett város és a nagytestű ló Nyugat-Európában jelent meg.

A hun-árja etnikum keretébe tartozott a Khorezmi Birodalom lakossága, amelyet XWARIZM, vagy a kínaiak által lejegyzett K'ANGKÜ neven is említenek. Elsősorban az óperzsa és más antik források beszélnek róluk. A kínaiak két életformát jeleznek. Az egyik a nomád állattenyésztés, a másik a városi életforma.

Nehézfegyverzetű lovasságát Nagy Sándor hadai sem tudták megtörni. Ideiglenesen ugyan elfoglalták a taskenti oázist, Sas-ot, de hamar visszatért az anyaországához, ugyanúgy, mint Baktria.

Miért emlegetjük ezt az államot? A mai napig is állnak hatalmas erődítményfalaik, melyet városaik köré emeltek. Írásuk, kultúrájuk vetekedett a kínaival. Kézművességük csodálatra méltó volt. Ha az emberi kultúra főbb központjait be akarnák mutatni, nagyon elmaradna mögötte a vele kortárs görög és római civilizáció.

Távol van, oda nem járnak turisták. Akik mégis elmennek, azt állítják, hogy hatalmas, ősi világvárosokat láttak. De ne vegyék szentségtörésnek, gazdag hun leletek kerültek elő Európa északi és nyugati államaiban is. Minden jel arra mutat, hogy a mai germán hun-avar-szaka népesség volt, aki azonban elég korán nyelvet váltott, jóval a többi ma ismert európai nép előtt. Svájc, s a mai Franciaország jelentős része eredetileg a nagy hun birodalom területe volt. Nem vándoroltak el onnan a hunok. Nyelvet cseréltek. Az ő vérük adja ma is ezen népek szabadságszeretétét, kitartását, munkabírást.

A Hun Birodalom nem tűnt el. Az európai hunok nem a semmiből jelentek meg. Sokan leírták mostanában a nagy Hun Birodalom történetét. Ki az ázsiait, ki az európaiakat. Sajnos senkinek sem jutott az eszébe, hogy egy óriási eurázsiai birodalom résztörténelmét boncolgatja.

Napjainkra a hunok „eltűntek”. Ezt valahogy furcsállom, mert a hunok országa ősi nyelven úgy hangzik: HUNGÁRIA. A pesti piacokon árusító apró kínaiak a mai napig is a magyarokat hun-ni-nak nevezik.

A hunok politikai, gazdasági és katonai szervezete

Hun Birodalomról beszéltünk, az állítólagos barbár, rendezetlen, csürhe népség birodalmáról. Miért látják így? Menjenek ki kérem nyáron egy juhnyájhoz. Az eszténa néhány alacsony, mozgatható kerítéssel elkerített karámból áll és van a pásztoroknak valami könnyen mozgatható szállásuk. A juhászok koszosak és a városi emberek orrával megállapítva nagyon bűdösek. (Nem biztos, hogy a kutyanak ez a véleménye.) A karámban is van egy rendszer. Naponta kétszer vagy háromszor behajtják a juhokat az egyik felére, és egy szűk nyíláson „átteregetik”. Egyenként beengedik a nyílásba, megfejik és átmegy a túlsó felére. A könnyen mozgatható szállás egyik része a tényleges hálólhelyük, de a másik a „sajtgyár”.

Nem kellenek milliárdos beruházások, pompázatos edények, fehér köpenyben lötyögő felügyelők. Néhány edény, kézi eszköz. A sajton kívül a

juhász elkészíti az ordát, de még a savót is felhasználja. Az ő sajtjából készül minden egyéb cifrított, drágán csomagolt „finomság”. És még senki sem betegedett meg alaptermékeiktől, mióta a világ világ.

Munkája nagyon jól megszervezett, évezredek óta kialakult mozdulatokból összeálló, magas termelékenységű. A látszólagos kosz ellenére alapvetően tiszta, ősi élelmiszeripari, állattenyésztési, sőt állatorvosi tudáshalmaz összessége. De mi csak a koszos ruhájú, összeszegelt farudak között élő juhászt látjuk kívülről. Így tudták és tudják felmérni a hunok életét is a „rápillantók”.

A hun társadalom élén a kínaiak által SANJÜ-nek, SANYŐ-nek, SANYÓ-nak nevezett fejedelem, nagyvezér állt. (Mellékneve mindig BATUR, BÁTOR volt.) Ezt a nevet DZENU-ként is ejtették. Érdekesség, hogy ez a Dzenü GENU formájában megjelenik a szicíliai birodalomban katonai vezetőként. Anonymus GELU-nak írja és mi GYULA-ként ismerjük.

Mindig választás útján kerül a törzsek élére. Általában ugyanazon családból. Ki is alakult egy laza örökösödési rendszer. A gyulát a vezetésben, családja legidősebb férfitagja, legtöbbször az öccse vagy legnagyobb fia követi. Ez nem áthághatatlan törvény. Ha a szokásjog szerint következő személy mellett van egy rátermettebb, a törzsek (vagy a székek) főnökei azt választják. Ő szervezi meg a birodalom politikai hálózatát. Határoz a háború és béke, a diplomácia és a fontosabb ügyek törvénykezéseiben.

Segítő szerve a család idősebb tagjai és a kiöregedett törzsfők. Ez az Öregek Tanácsa. A birodalomra vonatkozó legfontosabb döntéseket azonban jóvá kellett hagyja a törzsek képviselőtanácsa. A törzsek is apróbb részekre bomlanak. Általában egymástól bizonyos távolságra van a nemzetségek élettere. A törzsekben ugyanúgy megvan az Öregek Tanácsa és a vecse, ami a nemzetségek képviselőiből gyűl össze.

A nemzetségek lebomlanak nagy családokra. Megvan a saját vezetési rendszerük, mint a fentieknek, habár kisebb képviselőben.

A vezető szervek határozatai csak a saját fennhatóságuk alatt álló társadalmi részre érvényesek.

Ez általános. Csak formájában változik. A sumér, az egyiptomi, a görög, a latin városállamok ugyanilyen önrendelkezési jogot birtokoltak. Sőt! Tessek belegondolni a nagy amerikai birodalom szervezésébe. Minden településnek megvan a maga vezetősége, bírói testülete, rendőrsége. Döntései azonban csak saját polgáraitra vonatkoznak. Nem léphetnek át más helység területére, csak ha felveszik azokkal a kapcsolatot sürgősség, bűnüldözés esetében.

Az államoknak is megvannak a maga törvényei. Ebbe nem tud beleszólni a Kongresszus sem, csak ha a hozott törvény a birodalom érdekeit (amit az alkotmány foglal magába) sérti. Egyes államokban például létezik a halálos ítélet, másokban nem. Van ahol kihágásnak számít a rövid ujjú ing viselete. Nevetséges? Nem, meggondolandó!

Az egész fölött ott van a Kongresszus, az Államok elnöke, a minden állam területére érvényes jogosítvánnyal és megfelelő szervekkel. Például FBI. A hadsereg és a diplomácia központosított. Ma ezt szövetségi államnak nevezzük. Azt hisszük, hogy napjaink találmánya. De tessék elképzelni, ha háromezer év múlva valakinek a kezébe kerül egy összesítő okirat. Az illető történész nagyon büszkén fogja közölni, hogy több mint negyven nép élt azon a területen, jól elhatárolt, önálló államokban. Felsorolja az alabamokat, kalifornokat, coloradokat stb.

A hunok katonai szervezetét most vizsgáljuk meg – fordítva. Alulról felfele.

Kínai okiratokból ismerjük az ázsiait.

Európai történészekről Attila birodalmát.

A hadsereg alapja a harcos. Egyéni gazdasággal rendelkezik, ami kétfelé osztódik. Az alap (téli) lakóhely körül elterülő zöldségeskertek, szántóföldek, kisebb legelők. Egy család itt megtermeli a ruházatához, élelméhez szükséges mindennapit. A hun család vagyona azonban a nagytestű állatokból, elsősorban lovakból áll. Ezek számára a legelők elengedhetetlenül fontosak. Az ázsiai birodalmak nem ismerték a magán legelők fogalmát. Legelők, szántóföldek a nagycsalád tulajdonát képezték, amely hadi szempontból megfelelt a tizesnek. Esetenként egy vagy több nagy család alkotja a századot, sőt az ezredet is. Az utóbbi inkább a nemzetiséget foglalja magába.

A tumen, mely tízezer harcost jelent, általában a törzs hadereje. Gyengébb törzs egy tument állít ki. Egy nagyobb több tument is hadba hívhat. A tumenek élén álló baturok nemcsak gazdasági, politikai, törvénykezési, hanem elsősorban hadi vezetők. Középkorban ugyanezt másolják a grófságok, örgrófságok, báróságok.

Erről jut eszembe. A középkorban egy grófság területén birtokot kap a nemes. Ő is osztogat kisebb nemeseknek. A grófnak alárendeltje a nemes, de nincs alárendelve a kisebb nemes. Azt tartották, hogy „vazallusom vazallusa nem vazallusom“. Nem így történik a hun hadseregben. Mintájukat Dzsingisz kán hadai gyakorlatából jól ismerjük. A mongol vezér számtalanszor hangsúlyozta, hogy a hun birodalom mintáját pontosan követi.

A hun harcos hadi feladatai szerint bármikor más parancsnok keze alá kerülhetett. Ugyanolyan feltétlen engedelmességgel tartozott neki, mint saját választott feljebbvalójának.

A hadsereg kiképzése akkor kezdődött, amikor a fiúgyereket már a nyeregbe tudta ölelni az apja. Lovak, nyilak, fegyverek között nőtt fel. Gazdasági teendői mellett megtanulta a hadi szabályokat és a fegyverek kezelését. Legényavatási próbái döntötték el jövő sorsát.

A hun tumenek évente többször vettek részt hadgyakorlatokon. Annyira kialakították bennük a közösségi harc módszereit, hogy gyakorlatilag tévedhetetlenné váltak. Ha egy kürtjelzést ők nem vettek észre, észrevet-

ték a lovak. A harci ló, aki mindig „logóval“ (tartalék ló) vett részt a kiképzésen, önmaga is komoly tényező volt. Ezért büntették a lólopást keményebben, mint a gyilkosságot. De később így volt a magyaroknál, székeleknél is. A gyilkosságot megválthattad anyagi javakkal (állatok, pénz, fegyverek), de a tetten kapott lótolvaj büntetése helybeni akasztás volt.

Nagyon sok keleti forrás írja le, hogy a hun nem kezd egyéni harcba. Mindig csoportosan támad. Ugyanezt írják le az orosz források a mongolokról. Náluk is megtaláljuk a nehézlovasságot, amely feleslegessé tette a harci szekereket. Ez a gazdagabb családok fegyverneme volt.

A nagy tömeg, könnyűlovasként ment hadba.

Harcmodorukat nem írjuk le külön, mert ugyanaz, mint a szkítáké, pártusoké, magyaroké.

Van azonban egy újításuk, a szimmetrikus íj helyett a hun íj egyik fele hosszabb. Jobban alkalmazható a lovas nyilazásnál.

A hun kézművesség

Egy birodalom, melynek vezetői óriási területek fölött őrködtek technikai eszközöket kellett használnon. Az állítólagosan barbár hunok is.

Leírások, de ásatások nyomán tudjuk, hogy combhoz simuló, gyapjúposztóból készült nadrágot és ugyanolyan felsőt, rövid kabátot viseltek. Tehát nyírták a juhokat és feldolgozták a gyapjút. A szövésnél felvetőszálként legtöbbször kender vagy lenből készült fonalat használtak. Ebből két dolgot tudunk: len, kender és gyapjufeldolgozáshoz, szövéshez, fonáshoz, ruha szabáshoz és varráshoz értettek. De erre a célra nem építettek lengyárat, posztógyárat, készruhagyárat.

Jelen sorok írója még gyerekkorában végigkövethette az egész folyamatot. Gyergyószentmiklóson egy öreg székely, Kercsó bácsi udvarán laktunk. Ők 1954-ben még az általuk előállított posztóruhában jártak, melynek minősége nem maradt sokkal a gyári mögött. Semmilyen fémből készült szerkezettel nem rendelkeztek a kaszán, juhnyíró-, és szabó ollón, tűn és gerebenen (tisztító szerkezet vasszegekből, de ugyanúgy lehetett volna bronzból vagy csontból) kívül.

Mindez a 20. század második felében, egy székely iparvároska központi részén.

Kitűnő mesterei voltak a hunok a bőrfeldolgozásnak. Bőrből tömörített eszközöket tudtak készíteni. A páncélnak is használt bőrlapokat, talpbőrt, szíjakat. Ugyanakkor kitűnő mesterei voltak a szőrmés bőrfeldolgozásnak. Ezekből takarókat, sapkákat, bundákat készítettek.

Textil és bőr készítményeiket festették. Annyira, hogy a bőrnnyomásos díszítményekkel ellátott csizmatalpakat színezték is. A mintákat külön-külön színekkel. Miért? Egy pár kilométer megtétele után úgyis lekopott?! Itt jusson eszünkbe, hogy a lovas népek életüket gyakorlatilag két helyen töltik, lóháton vagy zárt területen (szoba, sátor), párnákon ülve. Az általunk törökülésnek nevezett kuporgó helyzet kitűnően pihenteti a lovas lábait az álló ló nyergében is. Tehát a csizmatalpak inkább szem előtt voltak, mint a nadrág hátsó része. Ugyanilyen meggondolásokból díszítették a nadrág combrészét, és két oldalát.

Festékeiket elsősorban növényi, de nagyon nagy mennyiségben ásványi anyagokból is nyerték. A leletek tanúsága szerint még a tojásfestékeik is időt állók.

Ismerik a fazekas korongot. Használták a ma tejesfazéknak, bokálynak, káposztásfazéknak, vizeskorsóknak nevezett formákat és mázzal vonták be kerámia tárgyaikat. Érdekesség, a korondiak által pálinkamelegítőnek nevezett háromlábú kis edény, amit a japán is ugyanarra a célra használ. Nagyon szép tányérokat és kerámiából készült kanalakat találtak a hun települések anyagaiban.

A nyári szállásokon, aminek nyomait ritkábban lelik fel, kevesebb a kerámia, több a fából és szaruból készült tárgy. Kanalak, villák, szaruból készült ivókürtök, jelzőkürtök, sótartók.

A hun fémművesség egyszerűen művészi. Legismertebb darabjai a bronzüstök, melyek a mi halászlé készítő üstünk ősei, csak a hunoknál méreteik, formáik, díszítésükben nagyon eltérők a legegyszerűbbtől a legbonyolultabbig. Kultikus szerepük is van. Egyik történész nagygyűlésen bemutattam egy hun üst fényképét. Ezüstből készült. Szinte egy méter magas volt, arányos felső résszel (száda). Két erős fogantyú, fül szolgált a szállítására. Az üst maga aránylag vékony falú volt. Igenám, de gyönyörű domborművekkel díszítette az ötvös. Négy, lustán elnyúlt férfialakot kalapált ki mindkét oldalán. Miért? Egyszerű. Az anyag hajlítása a vékony ezüstlemez kimerévítette. Tartást adott az üstnek. Ma ezt a módszert használják a legmodernebb gépkocsik önhordó karosszériájának kialakításához.

Lószerszámok díszítései és csatjai, ruházati elemek készülnek eleinte bronzból. A jellegzetes hun fokos, amit balábányai rézből is készítettek, néhány példánya a csíkszeredai múzeumban is található, nemcsak használati, hanem értékmérő eszköz is. Pénz helyett is használták. Érdekes módszert alkalmaztak a gyönyörű fémdíszítések előállítására. Öntő mintát készítettek, negatív formát és így érték el a kívánt felületet. Ordoszi öntött bronzlemezen két harcos ölelkezik vagy bírkózik (?), hátuk mögött gyönyörűen felszerszámozott lovaik, egy-egy életfa és felettük a szent sólyom.

Ugyancsak nagy mesterei voltak az arany és ezüst feldolgozásának. Drágaköveket foglaltak bele. A kínai régészek fantasztikus szépségű hun ékszereket mutatnak be. Például az 1972-ben kiásott ALUCEIDENG, or-

doszi helység melletti fejedelmi sír 218 aranytárgyat tartalmazott. Összesen négy kilót, csupán aranyból. Ezek között volt korona, melyet tigris, kos és lófigurák díszítettek. Bőrsüvegre lehetett rátéve, mert fölötte egy kerekded aranylemez volt a sírban, két pár egymással szembenéző farkasfejjel és négy berbéccsel (kos). Tetején kiterjesztett szárnyú madár, melynek feje és nyaka türkizből készült. A türkizt tengely fogta az alappal össze, így mozgás közben a madár bólogatott.

Transzbajkália hun telepein olvasztott vas salakját találták a szovjet régészek, de hozzátehetjük, hogy ez senkinek nem volt újdonság. Nagyon gyenge fantáziával megáldott ember kellett legyen, aki úgy képzelte, hogy a híres hun kardokat, nyílhegyeket, nehézlovas páncélzatokat más népek készítették egy olyan hatalmas hadseregnek, mint amivel a Hun Birodalom rendelkezett.

Hol készültek ezek a csont, bőr, fa, fém remekművek? Kezdjük felülről lefele. A birodalom központjában hatalmas kézműiparos települések voltak. Itt próbáltak szerencsét a hun kézművesek legjobbjai. Természetesen az itt készült tárgyak minősége, művészi színvonala néhány fokkal magasabbak a nagy átlagnál. A törzsek központi városaiban ugyanolyan műhelyek alakulnak ki, de saját fémfeldolgozó műhelyekkel rendelkeztek a kisebb települések is. A könyvekben legtöbbször a csúcsokat mutatják be. Szerencsére akad egy-két régész a világon, aki elég kiterjedt helytörténeti feltárásokat végez. Ő azt írja le. A helyi fémfeldolgozó kisműhelyt. Aki ismeri a Kárpátoktól keletre még ma is élő, dolgozó fémműves cigányok munkáját, az tudhatja, hogy bárhol bármit el tudtak készíteni, ha alapanyaguk volt hozzá.

Amolyan mesterember legendaként mesélik a következőket:

A székely-udvarhelyi élelmiszeripari felszereléseket gyártó vállalat óriási rézüstöket kellett készítsen. Nem sikerült.

Megfogadtak néhány üstös cigányt.

Ők modern felszerelés, hegesztőkészülékek és egyéb „világtechnikai” felszerelés nélkül összekalapálták a lehető legkifogástalanabb minőségben. Nem biztos, hogy igaz, de kifejezi a szakik mai véleményét a hagyományos tudásról. Az én szemem előtt is forrasztottak össze arany és ezüst ékszereket egy maroknyi fenyőfa tüze segítségével. Tovább nem is folytatom, hiszen kitűnő régészek mutatták be az utóbbi években a hun sírokból előkerült hihetetlenül magas technikai szinten elkészített, feltűnően gazdag leleteket. Hogy szidjuk a hunokat? Mikor valakivel szemben gyűlölködni kell, nincs az irigységnél jobb indíték.

Nagy dolog az euro-3 minőség, a világszintű higiénia, de őseink is éltek, dolgoztak és életük minősége kibírható volt, bizonyíték erre, hogy élnek még a Földön emberek.

A hun írás és nyelv

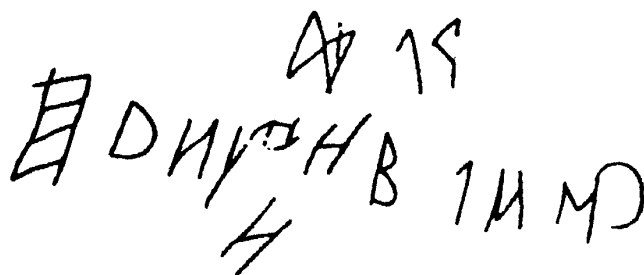
A rovásírást mindenki hun-székely írásnak tartja. Érthető. A nagy birodalmak alapvető írása volt, amit egy olyan igény alakított ki, hogy könnyű legyen, kis helyen elférjen, és ne töredezzon össze, ha lovon nagy távolságra viszik. Ennek egyetlen anyag felet meg – a fa. Ezért őrizték meg a hunok, s az örök útikészültségben lévő székelyek a rovásírást.

Foglalkoztunk vele, bemutattuk jellegzetességeit és azt, hogy a két világ-háború között még használták a hortobágyi csikósok, gulyások, pásztorok. Ha valaki kíváncsi rá, hogy milyen is volt használata idején a rovásírás, megtekintheti számos székelyföldi templomban eredeti formájában. Ha nem szívesen jár a mi rossz utainkon, Bolognában, az egyetemi könyvtár tulajdonában van egy rovásbot un. Marsigni-féle másolata.

E becses emlékünknél azért viseli az osztrák hadseregben szolgáló olasz tiszt nevét, mert mikor „királyunk” hadai azzal az utasítással jöttek Székelyföldre a 17. sz-ban, hogy tűzzel-vassal elpusztítsák még az írmagját is a pogány írásnak, ő lemásolt egy értékes darabot a pusztulásra ítélték közül.

Az olasz katonatiszt művelt emberi mivoltja nem bírta el, hogy nyom nélkül elpusztítsák az emberiség e hatalmas értékeit. Az általa lemásolt rovásbot az egyetlen fennmaradt bizonyítéka annak, hogy hiába kényszerítették a magyar-székely egyházi embereket Szent István korától a latin írás kizárólagos használatára. Latin könyvből misézett, de ami fontos volt, rovással jegyezte le önmagának

De ne keseredjünk el érte. Nem vagyunk az egyedüliek. A rúnákat Németországban még csak nem is szabad említeni.

Alsószentmihályi torony kövén lévő felirat. Valamikor a 800-as és az 1200-as évekből. A felirat az egyiptomi-magyar hangugratásos írásmóddal íródott. A középső hosszú sor olvasata, kis betűvel jelölve az átugrott hangokat: ÓVÁRI MÁRK ToRoNY EZ.

Vagyis Óvári Márk féle torony ez.

Milyen nyelven beszéltek a hunok, teszi fel a kérdést dr. Baráth Tibor. Történészeink egy része szerint törökül. Ez olyan anakronizmus, mintha

azt mondanám, hogy Beatrice az udvarhölgyeivel monokiniben strandolt. Attila hunjai az 5. században éltek és nem félezer évvel később, amikorra kialakul a török nyelv.

Mikor előkerült az eredeti Priskos kézirat, barátaink legnagyobb bánatára a név RÉKA, EREKA alakban szerepelt. Azért kár volt a kézira vární, mert bármelyik székely gyerek kapásból mondta volna a Réka nevet. Dehát „nem volt leírva“. A Réka névnek is megvan az értelme. Ósmagyar nyelven Ré=Nap, ka=lélek, vagy Ereka „ő a Nap lelke“. Akkor már a török nyelv elindult egy fejlődési irányba. Sok régi hangot már nem volt képes kiejteni. Így az annyit boncolgatott DEGGEZIK (Attila fia), ELLÁK, BLÉDA sem lehetett török név.

Állítólag nem maradt fenn semmilyen hun nyelvemlék. Baráth Tibor, már többször említett kötetében, közel tíz oldalon mutatja be a rovásírássos hun szövegeket, melyek ma is érthető magyarsággal szólnak hozzánk.

Bemutatja azt a poharat, amely 1934-ben a Szeged határában feltárt hun sírból került elő. Döbbenetes a felirata. A hagyomány szerint Attilát legújabb felesége mérgezte meg. A nevét Mikolt (= megölte) formában ismerjük, ami valószínűleg ragadványnév. A poháron szimbólikus szöveg lehet. Így szól: „Ezzel öli meg Ungarok Titánát a Szt. – római lány.“ A nagyszentmiklósi leleten, amely 1790-ben került elő és a Kunsthistorisches Museum-ban őrzik, több hun felirat szól hozzánk magyarul. Például két tökéletesen egyforma aranycsésze. Ezeken: „a szöveg nagyon művelt rovással, azaz sok egybeolvasztott írásjellel készült és mai helyesírással leírva ezt mondja: ‘Negyedik hun király, Oktár országa. Örök jogon vette barátoktól. Pontiak, Iszter vidékiek, Uraliak, Tatárok ura’.”

„... A nagyszentmiklósi kincsek egyik arany tálcáján találjuk... A jelek aránylag könnyen olvashatók s azokat mai helyesírásunkkal így írjuk át: "A díszen írt Irán honi rokonok állatnevekkel éltek, előny volt."

A Wiesbaden-i múzeumban őrzik a Rajna-vidéki hun lelet egyik darabját. Egy nyakperec, mely piros színű gránátdíszítéssel azonos technikára vall a Szeged határában talált poharakkal. Írja rajta az adományozó nevét „Ungár nénitől Ilonának...“. A Kolozsvár melletti Apahídán talált hun gyűrűk a nagyszentmiklósi kincs készítemi technikájával azonosak. Az elsőn a monogram Etele, Atila, a másodikon „Csejte várura“.

A hun nyelvnek is vannak nyelvemlékei.* Kezdek felfedezni a tudósok. Amikor ezt elmesélem a Gyergyó melletti güdüci barátomnak, az jól megnez.

– Dehát, mondja meg tanár úr, milyen nyelven beszélhetett volna Attila?

*Egész kis hun szótárt tartalmaz az „Iszfaháni kódex“, melyet dr. Detre Csaba dolgozott fel. (A szöszedet interneten könnyen megtalálható.) E szavak döntő többsége mai is használatos köznapí magyar szó. (A szerk.)

A dákok

A dákokról már annyit és annyian írtak, hogy egy jó könyvtár kitelne belőle. Minden Romániában diplomázó történész, kapásból doktorálhatna dakológiából bárhol a világon. Mindent ismerünk a dákokról. Azt, hogy milyen komoly harcosok voltak, kitűnő méhészek, borászok is, hogyan harcoltak a rómaiakkal. Csupán a nyelvükről hallgat mélyen a krónika.

Amikor a legújabb szempontok szerint kezdtem ízelgetni a világtörténelmet, egy adott pillanatban furcsa gondolatok kezdtek motoszkálni a fejemben. Magasságos Jó Isten – ezek alighanem székelyek voltak. De ha én ezt így leírom, engem Csíksomlyóról kitagadnak, de még a Nyárád mentéről is. Felütöttem mindentudó Bibliámat, a nagy szovjet világtörténelmet. Kik is ezek a dákok?

A balkáni dákokról nem nagyon beszél, azonban megjegyzi, hogy a szakák nagy népe a Dunától a Huang-Ho kanyaráig, tehát Ordoszig, a nagy hun központig, mindenütt jelen vannak. Nagyon harcias, de inkább védekezésre hajlandó népesség. Sosem támad, nem lép fel mással szembe területi igényekkel, de ami az övé, azt nem hagyja. (Ez veszett ki belőlünk mostanában. Mi hagyjuk.)

A fenti megállapításhoz éppen csak azt nem fűzik hozzá, hogy természetes, mert ők évezredek óta testőr, határőr szolgálatokat végeztek. Ha országukból kimentek, akkor azt valamely király utasítására tették. Ezért találjuk őket ott a perzsáknál, pártusoknál, de Zsigmond király összes európai háborúinál, sőt a Napoleón elleni csatákban is.

Több néven fordulnak elő, pl. Dariusznak behódolnak a Káspi-tótól északra levő dahák, mert ugyanazon néphez tartoznak. Idegenek azonban mindig heves ellenállást váltanak ki belőlük. I. e. 5-4. században Afganisztán északi és Tadzsikisztán déli részén autonóm államként találjuk őket, szaka, masszagéta, daha néven említve.

Közép-Ázsiában i. e. 329-ben a szakák, szogdok SPITAMÉNES vezetésével lerohanják a makedón megszállókat és legyilkolják 2000 harcosukat.

A Káspi-tó és Amu-Darja deltája körül élő daák, dahák, parnok (ugyanazon szaka-dák név változatai a történészek anyagaiban) i. e. 250 körül létrehozzák a masszagéta szövetséget és a Pártus Birodalom ellen lépnek fel.

A Balkánon i. e. 60-45 körül említik trák néven a BOIREBISTAS által létrehozott törzsszövetséget. 150 évre rá ugyanazon a területen a rómaiak ellen védekeznek a dákok. A hódítás után – a szovjetek szerint – a provincia lakosságának nagy része elpusztult, amit Róma a keleti tartományokból pótol s így egy kevert kultúra jött létre Dacia provinciában.

Ez így nagyon érdekes, csupán ellentmond minden régészeti és más történelmi forrásokból szerzett ismereteknek. A rómaiak sosem voltak igazi urai a sumér utódnépek területén létesített provinciáknak, mint

ahogy sosem tudták valójában leigázni a germán vagy kelta területeket. Megerősített helyőrségeiknek tényleg urai voltak. Ellenben a hatalmas erdőségek Európában, Közel-Keleten a nagy síkságok valódi ura a helyi lakosság maradt. A rómaiak igyekeztek keverni a különböző vidékek lakóit. Kevés sikerrel. Nyugat-Európa és Közép-Európa déli részén nem a légión, hanem később a katolikus mise nyelve volt a döntő.

A Dacia provincia területén 170 után szarmata, trák, jász törzsek felkelései robbannak ki, írják. Ehhez csak azt tenném hozzá, hogy egyetlen pillanatig sem lazult a rómaiak elleni harc. Nem tömegesen, látványos ütközetekben, de állandó kis támadásokban nyugtalanították a rómaiakat. Keletebbre is, a transzkaukáziai sakák, dahák III. ARTABÁN vezetésével, i. e. 12-35 között kiverik a rómaiakat.

A 3. században a „gétaként szereplő carpok, alánok, dákok között létrejött azoknak a Fekete-tengeri törzseknek a hatalmas szövetsége, amelyeket az antik szerzők közös névvel gótoknak neveznek. A későbbi római írók szerint, a gótokat illette az elsőség abban a törzsszövetségben is, amely a 3. század derekán támadt Rómára. A későbbi gót királyok udvarában élő történetírók (Cassiodorus és Iordanes) igyekeztek uralkodójuk kedvében járni és ezért dicsőítették a – szerintük – réges régóta fennálló Gót Birodalmat. Valójában a gótság is csak egyik alkotóeleme volt annak a törzsszövetségnek, amely a geta-dák-sarmata törzseket is magába foglalta. A 3. századi írók – klasszikus kori görög szerzők nyomán – gyakran említik őket a szkíta gyűjtőnéven.“

Miért idéztem szó szerint a szovjet szerzőket? Mert gyakorlatilag bemutatja, hogy a daha, dák, saka, szaka, szarmata, gót és a ókínai feljegyzésekben említett TAHI, TIAO-TCHI, TAVON, TAYUE nevek a szkíták különböző vidéken élő népességét jelölik. Herodotosz IV. könyvében leírja, hogy a szarmaták a szkíta nyelvet beszélik, nagyon törvénytisztelők és törvényeiket éneklik.

Miért fontosak ezek? Mert a Bécsben élő „magyar királyok“ idején jobban féltek a szkítáktól, mint az ördög a kereszttől. Ezért a „divide et impera“ elv alapján „történelmi származásokat“ hozott létre a császári kamarilla titkos szolgálata. Jóindulatú, de megtévesztett emberek évszázadokon át a világ mosolyának tárgyai voltak ezekkel az ún. származásokkal. Politikai érdekeik látszólag Bécshez kötötték őket, később királyi vagy kommunista diktatúrák propagandája tovább fejlesztette ezeket az elméleteket. Az egészben csak az a pozitív, hogy az általuk lakott területeken nagyon alapos régészeti feltárásokat végeztek. A tárgyak megvan-nak és beszélnek. Mindegy, hogy ki lakott ott. Ma már úgysem hajtanak el senkit jelenkori szülőföldjéről. A világ ma ellenkező irányba fejlődik, mint a középkorban. Humánus eszmék és a népek nagy családja kezd kialakul-ni. Jelszavak nélkül jön létre az az internacionalizmus, melynek fogalmát nemrég még alaposan lejáratták.

Ragadjunk meg egy kicsit a két sokat emlegetett névnél. Szaka, valaminek a része, pl. szak-asz, vagy perzsa tak=darab.

A székely tag, a láb legvastagabb részét, a combot jelenti.

A sumér dag, tag kétkezes baltát, csata-bárdot jelent. Ebből jön létre a tagló, letaglóz de a düh, dac, dákó és tagad szavunk – írja Bíró Lajos, debreceni kutató.

Csak ő jegyzi meg a következőket: „Strabon írta, hogy a skythák nagyobb részét a Kaspi-tengertől kezdve daáknak nevezik (Geographika). Szingtén ő említi, hogy a daáknak mondott skythák nevéből származtatták a dák nevet. Tehát a dákok a hagyomány szerint is szkíták voltak. Götz László jó nyomon járt, amikor arra a következtetésre jutott, hogy a magyarok szarmata és párthuskori elődeit a Kaspi-tó és az Aral-tó közötti térség dahaszaka törzsei között kell keressük.“

Még egyszer a dákokról

A két világháború között Nicolae Iorga történész, román miniszterelnök, Székelyföldre látogatott. Nagy buzgalommal tanulmányozta a székelykapukat, a székelység viselkedését, történelméről érdeklődött. Mi volt e hirtelen érdeklődés oka? Az, hogy a korabeli román történészek azt állították, hogy a székelyek és a dákok ugyanazon nép. Ebből következett volna, hogy a székelyek elmagyarosodtak, de inkább az, hogy a dákok románosodtak el. De akkor magyar nyelven beszéltek. Ez semmiképp sem volt jó az akkori román politikának.

Erdély státusa még mindig nagyon bizonytalan volt. Nagyon közel voltak azok az alapelvek, amelyek alapján a nagyhatalmak Románia kezelésére bízták Erdélyt, amiből gyorsan „egyesülés“ lett. Így aztán a miniszterelnök kijelentette, hogy a székelyeknek semmi köze a dákokhoz.

Sorolhatnánk a nagy nyugati történészek névsorát, akik ugyancsak arra a következtetésre jutottak, hogy a székely és dák csupán megnevezésében tér el egymástól. Ezt azonban a nagy szovjet történelemkönyv alapján már láttuk.

Ha a dákok székelyek, vagy viszont, akkor sumér leszármazottak, és mint olyanok, magukon kellett viseljék a sumér, óperzsa, méd, pártus néven nevezett nép fejlődési sajátosságait. Nyelvet, vallást, szimbólumrendszert.

Több évet és kurzust magába foglaló dakológiai tanulmányaim során, mindig három dák szót emlegettek és írtak: barza, viezura, minz. Én ebben nem vagyok biztos.

De biztos vagyok a hely és személynevek eredetében.

SARMISEGETUSA. A szanszkrit sarma=folyó. Az ómagyar szárm=vízág, ugyanakkor világfát is jelent a Tejúttal – boncolgatja Bíró Lajos a szót. Kettős értelme van, az első a szarmatákra vonatkozik, akiknek neve korábbi ezen a területen és azonosak a dákokkal. A szarmata, dák, székely kígyókultusz ismert. A kígyóvirágot a magyar ember ma is úgy nevezi, hogy sárma. Régebb beszélő neveket adtak embernek, tájnak, állatnak egyaránt. A sarmi első része a névnek, tekintettel, hogy főváros, magába foglalta a tulajdonost (nép), annak fontosabb szimbólumát (kígyó), és elhelyezkedését, ugyanis a Városvíz folyó szigetén feküdt. A második tag a seget, zeget szigetet jelent. Magyarban szegelet, sziget, szöglet, szeg különálló települést is jelent, amit folyó, mocsár, erdő vagy hegy vesz körül. (A szeg, szig, szög stb. a zug kiejtési változataként érthető meg ma legtisztábban. A szerk.)

Tusa, tuza elkülönült rész, ma zúga formában használjuk. Ha a csodálatos gondossággal megnevezett főváros értelmét vissza akarnánk adni a következőképpen kellene körülírjuk: a kígyó totem által óvott szarmaták folyóval körülölelt, elkülönült települése (városa).

Ez nagyon érthető annak aki jól tud magyarul.

BUREBISTA vagy BYRABEISTA első tagja a bira, büra szóval azonos. A 19. században még a felcsíki Domokoson, a szenttamási székelyeket, akiknek Domokoson birtokuk volt „bébíró uraméknak“ írták a jegyzőkönyvekben. A bíró szó elsősorban tulajdonost jelent. Vezetőnek csak olyan személyt lehetett választani, akinek tulajdonjoga volt. A vezető szereppel bírta a döntés, ítélkezés jogát. A bista vagy beista egyes kutatók szerint népnevet jelent. Dr. Szöllősy Zoltán, Münchenben kiadott „Erdélyi dákok története“ című tanulmányában, földet, vidéket, országrészt értelmez alatta.

A sumér bar, par parancsot, parancsnokot jelent. Az akkád rubu=fejedlem. BAR-RUBU, szarmatáknál. BUREB, a görögöknél BAZILIOSZ, latinoknál DUX formában jelenik meg. Tehát a szó értelme, az ország fejedelme.

DECEBAL. Az első tag dece vagy dícső, míg a második bal, baál értelme Bál isten dícsősége. Ugyanígy formálja a pun testvérnép is, amikor hazai, honi istenként nevezi királyát HANIBÁLT.

Decebal első helyettese VEZINA. Világos, hogy vezető, vezér. Nagyon ősi ural-altáji származású szó A finneknél VETAA=húz, visz...

ZAMOLXIS, SZAMOLKSZISZ. Herodotosz szerint eredetileg Szamosz szigetén élt Püthagorásznál. Püthagorasz számmissztikájáról híres. Strabon is kihangsúlyozza, hogy Szamolxis értett a titkos számok tudományához. A görög xis toldalékot elhagyva, megmarad a Szamol név.

ZIBELESZURDOSZ. Az ég, a villámlás istene. Gyors, kiszámíthatatlan. Ugye milyen bonyolult a neve? Amolyan Hübelebalázs. Ma is van ilyen szónk, úgy-e? A haragos, villámokat hajigáló isten, zivatarok okozója megérdemli a nevét. Zi vagy zivatar. Bele, ezt nem kell lefordítani vagy kiegészíteni. Szurd, szurdos, ezt sem kell fordítani. Jobban körül van írva a neve, mint a görög villámhajigálónak, Zeusnak.

SZABADIOSZ. A római Liber Paterrel azonosították. Magyar értelmű szabad atya. Megváltónak, szabadítónak tartották Szabadiosz istent. Azt hiszem, ezt sem kell fordítani.

KOSZON, i. e. 42-ben az egyesült dák törzseket vezette. Egyesült szkíta törzseket kaszuknak neveztek Keleten. Csíkkászonban is összegyűlt két székely szék népe. De az epret ma is fenyőkéregből készült kászúba gyűjti és a deszkát nem máglyába, hanem kásztába rakja össze a székely.

Ez mind érdekes, de helynevekben még kellett maradjon más emléke is a sumér, perzsa származásnak. Maradt bőven.

A dava, deva, déva Japántól, Indiától, Koreától Perzsiáig Istent jelent. A dák várak utótagja. Például UTIDAVA (úti), TAMASZIDAVA (isten támasza), ARKIDAVA (félkörívben volt körülárolva). Még megemlítjük DÉVA várát, a Maros-menti DÉDÁT. Hegységnevekben megtaláljuk a Maros és a Duna mentén, a MAGURA (mag – ura) nevet. Délen hozzá közel van KÁLI hegység, aki Indiában istennő, de a Balaton mellett is neveztek el róla medencét.

De mit is jelent végeredményben maga a dák szó? A budista apácákat ma is dakinik-nek, vagyis asszonyoknak nevezik. Egyesszáma – dak Szanszkrit eredetűnek tartják. A sumér dai gyerekes anyát jelentett, vagy inkább a gyerek oltalmazóját. A dajka inkább nevelő anya, értelme lélek óvó. Az eddigi kutatások sora bizonyította, hogy a határvédő, peremvidékeken lakó törzsek szinte kivétel nélkül matriarchátusi, vagyis anyajogi szervezeti formákban éltek. Ha tudjuk, hogy a tűzhely védelme minden társadalomban elsősorban az anya feladata volt rögtön természetesnek vesszük a határvédők anyajogú törzseit. Ezért találjuk a dákokat, vagy dahákat olyan sok helyen. Ezekre a helyzetekre most külön nem térünk ki, mert már említettük, de még többször találunk majd a későbbiekben is példákat rá.

Szóljunk néhány szót a híres dák sárkányról. Állítólag farkasfejű, de inkább kutyafej ábrázolás, kígyótesttel és tulipán farokkal. A mai napig is használják a kínaiak ünnepségeken, felvonulásokon, a több ezer év alatt tovább fejlesztett formáját a hun-besenyő totemállatnak. A székely kapukat ma is díszítik vele. Ott találjuk Inanna szent állataként a kígyót vagy a szkíta Földanyát éppenséggel tíz kígyófarokkal ábrázolja a korabeli ötvösművész, melyből a négy legfontosabbnak oroszlán, kutya, sárkány és kígyófeje van. Maga a sárkány ábrázolás mindenhol megtalálható, ahol szkíta-hun népesség él. Mongóliától Skóciáig.

A sok magyarul értelmezhető név mellett ott van a dákok gazdasági, katonai szervezete. Ez ugyanolyan, faluközösségi tulajdonon alapult, mint a székelyeké, szinte napjainkig.

A dákok szkíta-sumér eredetét a kommunista diktatúra alatt élő történészek ki se merték ejteni. A román emigráció azonban végig magáénak tartotta, sőt tovább fejlesztette. 2001 nyarán a bukaresti Intercontinental

szálloda szervezésében tartottak egy nemzetközi kongresszust. Sajnos későn tudtam meg, de eljutatták hozzám műsorfüzetüket. Nagyon meglepődtem. Az el nem kötelezett, magyarul nem tudó román történészek ugyanazt csinálták, mint az angolok Egyiptomban. Óriási fejtöréssel kibogozgatták az őszkíta-sumér, de a mai magyarban használatos, fennmaradt szavak értelmét.

Kicsi volt a világ.

Ma is kicsi, de sajnos így sem veszik észre magukat azok, akik a közepén vannak.

Európai törzsek

I. e. 4-1. századtól jön létre az a nagy kohó, amelyben kezdnek megjelenni Európa népei a maguk, ma ismert, területein. Már szoltunk a germánokról, akik állítólag római technika alapján fejlett kézművességet hoztak létre. Nem kellett római mintára fejlődjenek, mert évezredek alatt az ázsiaiainál lassúbb, de nagyon is egyéni utat követtek. A Schleswig-i mocsarakban 3. századra tehető leletek kerültek elő. Fontos a 14 evezőpáros tölgyfacsónak. Ezeket viking rokonaikkal egyformán készítik.

Több törzsszövetségük alakult ki. Az egyik nagyon fontos a skandináv-germán törzsszövetség. Tacitus szerint – aki suionoknak nevezte őket – a központi hatalom náluk erősebb, mind a többi germánoknál. Milyen alapja volt az északi kultúrának? Az említett leletek Dánia területén vannak és a viking hajón kívül nagyon gazdag kerámia, arany és ezüst tárgyakban.

Őket is mindig elhallgatják, félremagyarázzák.

Állítólag i. u. 400 körül kezdnek elterjedni e rúnák. De a feliratos aranytárgyak azt bizonyítják, hogy nagyon régi és jól kialakult írásuk volt. Hogy fogalmunk legyen északi rokonaink „fejletlen technikai színvonaláról“, a már említett két arany kürt egyike 53, másika 84 cm hosszú. Telistele a lehető legbonyolultabb, csiszoltabb kép-, és rovásírással, amely emlékeztet még az amerikai indiánok képírására is. A kürtökön rovásírással, rúnákkal a készítő mester feltűnteti nevét is. Szinte egyedülálló az ötvösművészetben az olasz reneszánszig. Aki a szeme előtt levő dolgokat nem látja meg, elcsodálkozik ha valaki rámutat egy-egy tárgyra. Kérem nézzék meg a viking sisakot (túloldalt). A szarvak nem az asszony titkos életét jelképezik.

A vikingek a Bika csillagkép idején válnak ki az ősnép nagy tömegéből, és húzódnak északra. Megőrzik legfontosabb hagyományaikat. A krétai civilizációs szintről indulva a zord vidékek adta lehetőség alakítja gondolkodásmódjuk, eszközeik fejlődését.

Még csak egyetlen megjegyzés. Sosem voltak vérszomjas fenevadak. Alább kalandozásaikat is majd bemutatjuk.

Svédország területén jelentős hun bronzleleteket tártak fel.

A germánokról rosszat vagy semmit alapon irogatunk, ugyanúgy mint a hunokról, magyarokról. Miért?

Mert szinte sikerült eltörölniük Európa térképéről azt a Római Birodalmat, mely kakukktojásként bepottyant a mediterrán kultúrába és annyi rosszat csinált, amennyit csak lehetett.

Ezért róma ellen a legősibb kultúrával rendelkező népek szövetségeket hoznak létre. A Balti-tenger mentén a vandál törzsszövetséget, akik elfoglalják Dacia provinciát és állítólag a császár nagylelkűen ott letelepíti őket. Később ők azok, akik szétdúlják Rómát. Az Odera és Elba között, alamann szövetség néven szerveződnek a törzsek, köztük a longobárdok, tőlük délre, piktek, kelták, szászok, jütök, mind kitűnő tengeri hajósok és kalózok. A Rajna mentén a frank törzsszövetségek, míg a Duna alsó folyásánál a gótoknak nevezett dákok, carpok, (akiket a rómaiak gétaként is emlegetnek) és alánok alkottak, (őket még szkíta néven is emlegetik). Megismétlik a pártus példát. Decius, római császárt, egész hadseregével együtt elpusztítják. Gallus, az új császár adófizetésre kötelezi magát, de római diplomáciával enyhítve az alárendeltség szégyenét, subsidium, vagyis támogatásnak nevezi. Őket is kétféleképpen emlegetik: keleti – ostro és nyugati – visi gótokként.

Hogy pontosan tudjuk, hol is laktak ezek a szkíta gótok – hát ne lepődjünk meg – köztük az elválasztó határ a Dnyeszter folyó volt.

Állítólag a germánok mellett már megjelennek a szlávok a 3-4. században. Ezeket a Visztula vidékére telepíti a történész képzelet, állítva, hogy onnan őket a hun támadás készítette volna vándorlásra. S ha most arra gondolunk, hogy ezek a törzsszövetségek rabló hadjáratokat folytattak...

Eszembe jutott a sokszor elhangzott Pistike-válasz: a verekedés úgy kezdődött, hogy Jancsika visszaütött. Évszázadokon át védekeztek peremvidékeiken a rabló római császárság hódító támadásai ellen.

Egyszer aztán megunták, és elseperték a birodalmat.

Állítólag úgy 400 körül már sokan ismerték a szkláv nyelvet. Különösen a rablóbandákba verődött, szökött rabszolgák, szklávok. Belőlük lett a mondvacsinált szláv ősnépesség. Pedig az oroszok is büszkék lehetnének eredeti őseikre. Azt is bevallhatnák, hogy vallási nyelvet tettek általánossá, terjesztettek olyan eredménnyel, amit a latin ugyanúgy elért. Ma több nép anyanyelvének alapja a szláv nyelvtan a bizánciak által összeválogatott szókészlet egy részével. Ezeket a biblia nyelvének nevezhetnénk, míg az arabot, és az elarabosodott nyelveket a korán nyelvének. Mi a véleményük miért fordítják le olyan későn az ószláv bibliát az újszláv nyelvekre. Vagy miért csak a reformáció fordítja le a bibliát a hívők nyelvére. A koránt csak napjainkban s azt is módjával.

A szláv és latin nyelvtant, bizonyos mennyiségű új szókészletet használó népek voltak, még nem is olyan rég, Európa és gyakorlatilag az új műveltséget terjesztő világ jó gyermekei. Mint a Török Birodalomban, aki felvette a mohamedán hitet. Érthető, hogy miért lépünk csizmasarkával annak az ujjára ma is, aki rúnát vagy rovást akar írni. Miért kell felemelt kézzel emlékeztetni a más típusú nyelven beszélőt, hogy valami rosszat csinál.

A nyelvi globalizáció nem mai találmány. Az európai főideológusok mohamedán kollegáikhoz hasonlóan sosem túrték a másságot. Az csak a buta, málészájú sumér-szkíta, finn, perzsa, pártus népek utódjainak a tulajdonsága.

India

Érdemes belepillantani India történelmébe az i. e. és utáni 3-4. században. Számunkra inkább Észak-India az érdekesebb. Tizenhat nagyobb államból állt, köztük egyik legnagyobb MAGAD-HA, mely később BIHAR nevet kapott, feltehetőleg a nagyszámú budista kolostorok (bi-hara) jelenléte miatt. Lakossága több néven szerepel, köztük a pany, vagy parnok, ami a szakák délnyugat-ázsiai neve. Az össznépesség területét még nevezték AREIA-nak vagyis árják népe területének.

Faluközösségben éltek. Tíz családfő gazdasága volt a legkisebb szervezeti egység, melyben vezetőt választottak. Ez minden tízszeresződésnél megismétlődik. Voltak náluk százas, ezres, tízezres egységek, választott vezetőikkel. Ugyanúgy mint bárhol Euráziában.

A földterületek tulajdonosai a néhány tizesből álló faluközösségek. Ugyanakkor a faluközösségek kézműves műhelyeket tartanak fenn. Nyersanyagtól függően híressé válnak egy-egy szakmai területen, mint pl. ma a

korondiak és a csíkdánfalviak a kerámiájukról. A faluközösségek önállóságot élveztek. Bármit is írnak a történelemkönyvek, nem alakul ki náluk a rabszolgaság. Mert pl., ha valaki – bármilyen okból – szolgának szegődik el, megtartja addigi vagyonát. Legtöbbször rokona az akihez elszegődik. Nagyon jól ismert jelenség ez a középkori Székelyföldön is, amikor a gazda saját komájának lesz a jobbágya, mert mint alárendelt személy, nem kell hadba szálljon.

Az igaz, hogy a családfő hatalma összehasonlíthatatlanul nagyobb Indiában, mint bárhol a világon. Szinte élet-halál ura családtagjainak, alárendeltjeinek.

Nagyon erős gyökerei voltak a nemzetségi kapcsolatoknak. Az első nagy birodalom megalapítója CSANDRAGUPTA, nemzetsége után, a Maurya nevet adja birodalmának. A birodalom megteremtésében, mivel a király a ksatria – szaka harcos osztályból származik, fő segítője egy Brahman aszszony, KAUTILYA, CSANAKYA.

Keményen emlegetik mindenhol, hogy Nagy Sándor hadai Indiát is meghódítják. Valójában be is hatolnak egy kis területre, ahol néhány hónapig tartják magukat. De ezzel ki is merül „a nagy hódítás”. A birodalomalapító unokája, ASÓKA, aki közel 40 évig uralkodott, Észak-Indiához még hozzácsatolja KALINGA államát. Miért említem? Mert a legsűrűbben előforduló magyar eredetű területnév a világon. A székelyudvarhelyi Kalondatetőtől, Indiától Afrikáig, sőt Dél-Amerikáig előfordul.

Asóka birodalmában nyugalom és béke uralkodott. A Szeleukidák, Nagy Sándor utódai, még egyszer próbálkoznak ellene, de gyorsan ki is javítják hibájukat és vállalkoznak a nyugat felé irányuló kereskedelmi vonalak biztosítására.

Az indiaiak cikkei nagyon keresettek voltak a nyugati piacokon. Híres fafaragók voltak. Kézműiparuk egyik jelentős alapanyaga a fa, amit szinte hihetetlen finomsággal dolgoztak ki már akkor, és dolgoznak ki ma is. Ez a szinte emberfeletti művészi tökéletesség és teljesítmény jellemzi sziklákba vájt templomaikat, szentélyeiket. Érdekes, hogy városépítésre ebben a késői időszakban, követ szinte nem használtak. Ezért is tűnnek el, gyakorlatilag nyomtalanul, régi nagy városaik.

A dinasztia egyik legfontosabb megvalósítása a szokásjog írásba foglalása. MANU törvényei néven ismerjük, mert a hagyományok szerint, Manu, az emberiség őse adományozta e törvényeket. Itt említsük meg újra Manit, a vallásalapítót Mezopotámiában, az egyiptomi őstörténészt, vagy az észak-amerikai indiánok Manituját. Az eredeti neve a törvénygyűjteménynek „Manavadharmasastra”, aminek értelme Manu védő hármaskönyve. Úgy látszik Werbőczy Tripartitumának nagyon ősi elődei vannak...

Asóka halála után a Észak-Indiában megjelennek a kusánok, vagy szakák, akiket parthusoknak is neveznek. Tömegük a mai Tadzsikisztán területéről jön Indiába. Királyuk KANITSKA, vagy ahogy kiejtik „Kanocska”.

Érthető, ha eszünkbe jut az Egyiptomtól délre, néhány ezer évvel korábban létesült Kusita Birodalom. Királyaik megnevezése Főkos és Nagykan. Úgy látszik a kanocska eredetileg amolyan hercegi (!?) cím lehetett.

A bemutatott politikai környezetben íródnak a Védák. A keleti társadalmak legősibb könyvei. Nyelve, amelyen íródtak, PUN-JABI. Ez sem véletlen, hogy Észak-Nyugat Afrikában punok élnek, és Indiában a kultúra nyelve a pun-jabi. A mai nap létezik PANDZSAB tartomány, melyben a legtöbb szaka ivadék él. Tengerparti vidék, és kitűnő hajósok amióta az ember hosszú csónakjain a tengerre merészkedett. Komoly kereskedelmi tevékenységet folytattak Nyugat felé.

A kereskedelem tisztaságát a Maurya Birodalom hivatalnokai szigorúan ellenőrizték. Néhány áru, pl. a bányatermékek, só, szeszesital királyi monopólium volt. Arany, ezüst és rézpénzeik voltak. Ellenőrizték a mérőeszközöket. Komoly kikötővárosok és kereskedelmi központok fejlődtek ki. A mai Delhit, a pandavák fővárosát, már a hőseposzok is dicsőítik. A MAHABHARATA és a RAMAYANA szanszkrit nyelven íródott. Ezt a nyelvet tanulmányozta Kőrösi Csoma Sándor és más, kiterjedtebb ismeretei nem lévén, nem lehetvén, a magyar nyelv ősenek tartotta. Nyelvtana, alap-szókészlete erre őt tökéletesen fel is jogosította. Magyar nyelvet ismerő kutató ugyanis addig még nem látott szanszkrit szöveget. Így nem tudta rokonsági rendszerébe foglalni addig senki.

Az is igaz, hogy minden eddigi jel arra mutat, hogy épp ez a felfedezés, amely komoly birodalmi érdekeket sértett, okozta a székely kutató hirtelen halálát.

Indiában a legelterjedtebb vallás a budizmus. Megalapítója az i. e. 560 körül született SZAKIAMUNI, vagyis a szakák törzséből való tudós. Azt tartják, hogy GAUTAMA királyi nemzetségből származott, amely a harcosok nemzetsége. Életsorsa nagyon hasonlít a Krisztuséhoz, csak épp ő 29 éves korában hagyja el az atyai házat és több mint 50 évig még gondolkodik, él, járja a Gangesz-völgyének településeit, de már BUDA, a „megvilágosult” néven nevezik.

Feltétlen hívei közé tartozott Asóka király, aki később kb. 84000 stupát és mellette kolostorokat épített, de a Kusán Birodalom vezetője Kanitska is erősen támogatta a budizmust.

Két királyt emlegetünk, akik időben jelentős távolságban, hasonló birodalomszervezői tevékenységet folytattak.

Vajon milyen etnikumhoz tartozhattak, mi lehetett anyanyelvük, szimbólumrendszerük, mi volt számukra a szép és értékes? Sokat lehetne erről vitatkozni. Bármilyen állítást meg lehet cáfolni.

De ezek az emberek gondoskodtak arról, hogy belső világuk kivetítése megmaradjon.

Bihar tartományban, 243-ban állíttatja a nagy király azt az oszlopát, amelyiken dicsőségét hirdeti. Korinthoszinak csúfolt oszlopfőn, megemelt

korong és rajta szilárd, biztonságot kifejező helyzetben ül egy izmos, erős sugárzó hímoroszlán. Ha tudjuk, hogy a magaru, amely Magad-Ha tartományban áll, a magyar népek szimbóluma, nem is kellene tovább nézelődnünk. De ennél sokkal beszédesebb a SARNATH-i oszlop végződése, amely szintén un. korinthuszi fej, ami nem más, mint egy lefele fordított tulipán. Rajta a korong, négy égtáj felé néző Napszimbólummal, köztük szárnyas kos, kutya és más ősmagyar totemállatok. A korongon négy oroszlán egybeöntve, oly módon, hogy első két lábuk, mellük, sörényük látszik. Izmos első lábak, határozott, szilárd helyzet, a királyság hatalmát szimbolizálja. Ami szokatlan rajtuk, hogy az észak és dél felé néző oroszlánoknak dús katonabajuszuk van, mint a kínai testőrség szobrainak, a kelta ábrázolásokon vagy az első világháborús magyar bakák ábrázatán.

Az oroszlánok a négy világtáj felé néznek, egy magas oszlop tetejéről. Ez biztonságot, védelmet sugall. A magyar király koronázáskor egy dombtetőre lovagol, és kardjával a négy világtáj felé suhint, jelezve ezzel, hogy megvédi az országot minden veszélytől, bármely irányból is fenyegetné.

Delhiben egy 7,25 méter magas vasoszlop áll. Úgy tartják, hogy 415-ben öntötték, Asóka király idejében. Ugyancsak azonos az előző oszlopok formájával. Azóta minden UFO kedvelő, idegen bolygoról származó civilizációt bizonyító leírás, példának hozza fel, ugyanis nem rozsdásodik. Állítólag ilyen öntvényt csak a világűrben lehet előállítani.

India híres hatalmas vasérc telepeiről. Az ókori világ legnagyobb fémfeldolgozói közé tartozott. A mai történetírás szerint a hetiták alkalmazták először a vasat, de ez ugyanolyan megállapítás lehet, mint, hogy Guttenberg találta fel a könyvnyomtatást. Ugyanígy vasból öntöttek Buda szobrot Bengália tartományban, SZULTÁNGAJA helységben. Mai helyesírásunk szerint Szultán galyának íránk.

Az indiai vezető családokról legendák keringenek. A maharadzsa szó a hihetetlen gazdagságot is jelenti. Miből származott? A palotákat fel kellett építeni, az ékszerek alapanyagait ki kellett bányászni, majd feldolgozni. Ugyanakkor mindenkinek enni és ruházkodni kellett. Tudni kell: a magyar vidékeken a mai napig is gyakorolt életmódot folytattak India lakosai. A faluközösségben mindenkinek volt földje, amit időszakonként felosztottak a családok között. Közösén használták a legelőket, erdőket, vizeket. A földművelés azonban nem töltötte ki a teljes kalendarisztikus évet. Amikor nem volt mezei munka, kézműves tevékenységekkel foglalkoztak. Nemcsak saját szükségletre, de nagyobb részt piacra termeltek. Mindennek megvolt a meghatározott ára.

Jusson eszünkbe, hogy ugyanezt csinálták a székely falvakban még a két világháború között is. Falusi szövetkezeteket hoztak létre, melyek értékesítették a kész termékeket. Ma is oda kell figyeljen a székelyföldi vállalkozó, mert a munkásai kaszálás és pityókaültetés, -szedés idején szó nélkül otthagyják, ha nem engedi el őket.

Indiában az adót termékek formájában fizették. Élelem, textiláru, eszközök. Folyt egy bizonyos cserekereskedelem is, a fegyvergyártókon kívül. Ugyanis ezek a mesteremberek kötelező módon az államnak kellett eladják termékeiket.

India termékeny éghajlata lehetővé tette nagyszámú ember megélhetését. Nem kellett rabszolgákkal dolgoztatniuk a maharadzsáknak, csupán jól sáfárkodniuk a beszedett adóval. A hindu nép nagy számának és szorgalmának gyümölcseként gyűltek össze a mesés kincsek.

No meg a bő fantázia is duzzasztotta.

Az arabok

Újból vissza kell mennünk a régmúltba, amikor a sumér államot, Mezopotámiát előzőnlötték a sémi törzsek. Az akkor békés, gazdag vidékből kegyetlen háborúk dúlta, kifosztott, romos városok tömkelege maradt. Miután a sémi törzsek annyira megerősödtek. Babilon királyai kőlapokra vésték fel “dicsőségüket”, hogy emberfejekből hegyet rakattak. Egy zilált, szétszaggatott szodomita zagyvalék lett a kozmosszal kapcsolódó, tiszta sumér vallásból. Később saját fajtestvéreik távolodnak el a babiloniaktól és létrehozzák a Jehova-hitet. Romjaiból próbálták feltámasztani az ősi tisztaságot. Az őslakosok, turáni segítséggel, visszaállítják Mezopotámiában az árja népek országait. A sémi faj mégis terjeszkedett. Először Görögországba, majd az Apennin-félszigeten jelentek meg. Komolyabb visszaesést okoztak mindenütt, ahol az ősnépek nem tudták megfelelő módon irányítani őket.

Az árja birodalmak idején egyrészt a helyi lakosság között él, de inkább a sivatagok körül éltek az állattenyésztők, akik tevéket, kecskét, ritkábban birkát tenyésztettek. Ló, szarvasmarha, disznó vízigényes állatként nem tudott itt megélni. Az oázisokban földművelőkként gyümölcsfákat ültettek, elsősorban datolyát és pálmát, árpát termesztettek.

A mai Arábiai-félszigeten lakott törzsek két részre oszlottak. Az észak-arábiaiakra és dél-arábiaiakra vagy jemeniekre. Jemen területén sok, régi kereskedőváros volt, mely jóval az arabok kialakulása előtt keletkezett. Vezetőik, nemességük a kabírok (szabír, kabar – tehát sumér származékok). Városi tanácsokat, Miszvad-okat hoztak létre. Ők gondoskodtak a csatornák és gátak javításáról, vizek elosztásáról. Tevékenyen részt vettek az átmenő kereskedelemben, mely Kínától, Indián át Bizáncig húzódott. De egészen a Földközi-tenger medencéjének déli részén, Etiópiáig voltak kapcsolataik.

A kereskedelmi útvonalak mentén alakultak ki Aden, Mokka, Mekka és a Bizánc felé eltérő úton Medina, Damaszkusz városok.

A törzsi és nemzetségi viszonyok nagyon keményen megmaradtak. Sőt napjainkban is élnek. Hogy egy példával érzékeltessem, Tamam barátom, Romániában végezte az orvosit és innen is nősült. Szíriai politikai menekültként nem mehetett haza, de szülei elvitték a menyecskét, hogy mégis legyen fogalma, honnan származik a férje. Derzor területére érve, egy idő után csekket nyomtak a kezébe, hogy vásároljon a bazárból, amit akar. Mikor fizetni akart egy aranykereskedőnél, az visszavette az árut és egy hihetetlenül szép, drágakövekkel kirakott láncot akasztott a nő nyakába. Nászajándékként. Kiderült, hogy Tamam édesapja, aki a Sorboneon végzett orvos, egyben a terület törzsfőnöke. Gyakorlati hatalma nagyobb, mint a hivatalos államigazgatás tisztviselőjének.

Az árja népeknek van egy tulajdonsága, mindenkit tisztelnek, megtanulják a nyelveket s ezért nagyon hamar beleolvadnak környezetükbe. Ez történt a sémi törzsek által lakott területeken is. A legrégebbi dél-arab nyelv arameus írásokkal kb. 2800 évvel ezelőtről hagyott ránk emléket. Később, a déli gazdagabb, fejlettebb lakosság mégis az északi arab nyelvből fejlesztette ki a mai irodalmi arabot. Ennek írásos nyoma félezer év múltán jelentkezik a déli nyelvemlék után.

Vallásuk természeti vallás. Minden törzsnek megvolt a maga totemje, istene. Megvolt az anyakultusz, női isteneikről égitesteket neveztek el, mint Lat, Uzzan, Manat. Tisztelték Mekkában a Kába-követ, ami egy hatalmas meteorit. Mekka környékén évente nagy vásárt tartottak, mely egyben zarándokidőszak is volt. A másik nagy város, amit az izlám előtt Jathribnak neveztek, melyben három zsidó vallású és két arab ősvallású törzs lakott. Az izlám után neve a Város, arabul Medina lett. A főistent arabul al-Ilah, szírül Alaha néven nevezték, ebből alakul ki az Allah. A 6. században terjedt el a hanif-ok vallása, akik csak egyetlen istent ismertek el, átvéve a keresztény és zsidó vallás elemeit. Kr. u. az 5. században Transzjordánia területén kialakul az első arab állam. Innen, Bizánc idején, sokan elhúzódnak Egyiptomba, Palesztinába, Szíriába, Mezopotámiába. Imitt-amott tehát jelen van egy-egy arab közösség, melynek van egy aránylag egységes nyelve, de egyéb szempontból nagyon szétforgácsolódtak.

Az arab egységet a 7. sz-ban Mekkából elinduló vallás teremti meg. A judaizmus, az ariánus kereszténység, hanifok tanítása és az ősarab kultusz keveredéséből jött létre. Megalapítója a kureis törzs hasimita nemzetségéből származó Mohamed. Kereskedőként nagy ismeretségi körrel rendelkezett és fő segítője az apósa volt. Azonban Mekka vezetői, élén Abu Szufiánnal, féltették a Kába-szentély tekintélyét, mely Mekka politikai és kereskedelmi sikereit biztosította. Elüldözték Mohamedet híveivel, akik 622-ben áttelepednek (Hidzsra) Medinába. Ettől számítják az éveket a mohamedánok, így ma ők 1380-at írnak. Medinában egy mohamedán közösség jött

létre, ahol a prófétát Abu Bekr és Omár kereskedők segítik. Ezeket és utódaikat anszár (segítőnek), míg az áttelepedőket muhadzsírnak nevezik.

Háborút indítottak Mekka ellen. Az ommaja nemzetségből származó Abu Szufjan titkos tárgyalásokon egyezsége lépett velük 630-ban. Mohamedet elismerték prófétának és Arábia politikai vezetőjének. A Kábat átalakították mohamedán főtemplommá. Legszentebb tárgyát, a fekete követ, melyet állítólag Gabriel arkangyal hozott le a Földre, imádat tárgyává tették.

A mohamedanizmus öt kötelezettséget rótt a muzulmánokra.

1. Nincs más isten Allahon kívül s Mohamed, Isten prófétája. (de prófétaként tisztelik Ádámot, Noét, Ábrahámot, Mózeszt és Krisztust. Mária neve a Koránban Mirjam)

2. Jövedelmének 1/40-ed részét adóként (zakát) befizetni.

3. Ramadán hónapi böjt.

4. A Mekkába zarándoklás (hadzs) kötelezettsége. Akinek erre lehetősége van.

5. A hitetlenek ellen vívott szent háború (dzsihád). A zsidókkal, keresztényekkel és Zoroaszter híveivel szemben vallási adó fejében türelmet gyakoroltak.

A Korán Mohamed halála után Oszmán kalifa alatt íródott. A hagyomány szerint az Isten nyilatkoztatta ki Mohamednek, követői lejegyezték és 114 fejezetben megírták.

Ezt így tanultuk, tudjuk, mondjuk. Egyébként a mohamedanizmus az ariánus kereszténységből fejlődik ki. „Az iszlám rendkívüli gyorsasággal történt terjedését nem isteni csoda, hanem valami egészen más tette lehetővé” – írja Uwe Topper, Illig munkatársa. Az angyal-krisztológia tekintetében tökéletesen megegyezik a két vallás. Az arianizmusról csak az egyház szemszögéből tudunk. Az ortodox istentiszteleteken mai napig megátkozzák az eretnek Ariust. Ez 325-ben történik meg először, mikor a niceai zsinat megátkozta a püspököt és tanait, és rögzítte a mai keresztény hit alapjait. Azt állította az ariánizmus, hogy az Isten nem hasonlít semmiféle lényhez, tehát nem lehet fia sem és nem lehet senkinek a fia. A Korán 112. szúrájában ugyanígy kimondja. S ez az iszlám egyik legfontosabb vallási üzenete. Ugyan úgy fellép a bálványimádás ellen mindkettő. Most számoljunk egy kicsit. Arius 313-ban hirdette meg mozgalmát. Mohamed próféta fellépése 610-re esik. A kettő között 297 év a különbség. A két próféta halálozási dátuma, Arius 336 – Mohamed 632, tehát ha az időbetoldást kivesszük, Mohamed már egy éve halott, amikor Ariust kitaszítja a keresztény egyház. A kitaszítás ellentéteket szül az iszlámon belül is. Asli csoportja kezd különválni. Tehát a két vallás egyazon gyökérből származik.

Ha tudjuk, hogy az ariánus kereszténység volt a legelterjedtebb, akkor már nem is annyira tulajdonítjuk a fegyverek erejének a mohamedaniz-

mus gyors terjedését. A gondos Allah azt is kinyilatkoztatta Mohamednek, hogy mennyit tarthat meg a zsákmányból a gyalogos vagy a lovas, mennyi jár belőle a próféta nemzetségének és mennyi az államnak. Ezt is előírja a Korán.

Az arab hódításokat a próféta kísérői és Omar kalifa utódai indították el. A meghódított területeken katonai táborokat létesítettek és ide hozták a harcosok a lehető négy feleségüket és számtalan ágyasukat, amit a Korán megenged. Itt is Allah előrelátása segítette az arabokat. A dzsihádban sok férfi életét vesztette. Hamar megfogyatkozott volna az arab katonaság, ha nincs utánpótlás. A különböző vidékekről összehordott asszonyok között mindig ott volt egy arab is, aki a gyerekek anyanyelvét biztosította. Hogy ne pusztuljon éhen az elesett harcosok családja, a földeket az ősi törvényekhez hasonlóan a faluközösségek kapták, nem az egyén. A családok biztosították a munkaerőt, és a hadjáratok során elfogott rabszolgák.

Hogy mennyire munkaerő volt a rab, azt a gulam szó jelentése is igazolja. Ez jelentett ifjút, legényt, rabszolgát, katonai szolgát, míg maga a rab vagy hadifogoly fogalmát a mameluk szó fejezte ki.

Az arabok kereskedelmükhöz, hadjárataikhoz szükséges technológia, kézművesség, tudomány, művészet fejlesztésére komoly gondot fordítottak. Az ilyen jártasságokkal, tehetséggel rendelkező egyének nagy megbecsülésnek örvendtek körükben, vallási vagy nemzeti hovatartozásuktól függetlenül. A mágusok tudományát igyekeztek átvenni és sikerült is nekik. Bármennyire negatív szerepet játszottak Kelet-Európa és Ázsia történelmében, Nyugat-Európa nekik köszönheti az ősi kultúra újjáéledését.

Miután ennyire megdicsértük, alá kell húznunk egy jelenséget. Népeket, nyelveket, vallásokat tüntettek el a Föld színéről.

A harcos vallás csupán saját tömegének biztosítja a békét. Azoknak is csak akkor, ha semi újat nem akarnak. De vajon csak ők?!

A Fekete-tengertől Belső-Ázsiáig

Az előzőekben megvizsgált, az ősmagyar népek által lakott területeket, de nem foglalkoztunk Kaukázus, valamint közép- és Belső-Ázsia népeivel. A legtöbb történész kb. olyan mértékben foglakozik ezeknek a területeknek a történelmével, mint János bácsi a helikopterrel.

Az ismert anekdota szerint, az öreg székely szekerezik a fiával. Eldübörög felettük egy helikopter. A gyerek lelkesen bámulja, majd felkurjant: „Apám, tudná-e vezetni?” Mire az öreg rábólint: „Ühüm... csak még nem próbáltam.”

Ezért nevezik titokzatos Ázsiának, vándornépek nagy pusztaságainak, és talán még azt se nagyon tudjuk, hogy mi van ott ma. Mikor valaki ottani utjáról visszatér úgy nézünk rá mint aki a Holdon járt. Pedig épp úgy megvan a saját történelme, civilizációja, mint Európának. Sőt, ez a terület adta az óriási technikai és emberanyagot, pl. Dzsingisz kán hadainak. Eből a területből származott a cári birodalom mesés gazdagsága. Ennek a területnek múltja volt és még megérjük, hogy jövője lesz.

Induljunk ki a Fekete-tenger északi partvidékéről. A monarchia idején Abházia, a magyar elit kedvenc üdülőhelye volt. Hazahúzta a szivük. Itt a Kr. e.-i századokban szkíták, szarmaták, géták éltek, akik rendszeresen visszaverik Nagy Sándor hadainak támadásait. Technikai fejlettségükről, csak annyit, hogy a filmekben látott hosszú, egyenes, súlyos vaskard volt a legjellegzetesebb kézfegyverük. A Krímben SKILUROSZ (így írják a görögök) szkíta királysága erős birodalom volt. Utána fia, PALAKOS kerül a trónra. Idejükben hatalmas kőházakból álló városok épültek. Temetkezésük ugyanolyan tömeges, falba épített kriptatípus, mint Szicíliában és Khorezmében. Fővárosuk Neapolis. Itt ásatásokon 1300 darab aranyékszert találtak. Olbia kikötővárost 7 – 8 méter vastag, faragott kövekből rakott falakkal vették körül.

Szomszéd velük a boszporuszi királyság, ahol az ásatások ugyancsak szkíta leleteket hoznak felszínre. Cserépre égetett pecséteken rovásírásos és görög feliratokat. Tőlük keletre, a Kaukázus északi vidékein szintén szkíta, szarmata, sind, maiot törzsek éltek.

Transzkaukázia a nemzetközi kereskedelem egyik fontos területe volt. Kolchis állam, Akés király vezetése alatt, megőrizte ősi államszervezési hagyományait. Nem részletezem újból, mert ugyanaz mint az eddig bemutatottak, csak a történészek által körbehümmögött, nálunk általános vezető jelentő szót, a sképtuchos-t szeretném bemutatni. Leírják pálcahordozónak, törzsvezéreknek, udvari méltóságoknak, a birtokaik sképtudiák. Ezt a kifejezést használták minden személyre, amely közös érdeket képviselt és ezért nagyobb birtokai voltak mint másnak. Akés király népe nem ismerte ezt a szép szót még, hogy képviselő, ezért használták azt a kifejezést: *képtudós*.

Néha az is baj, ha az ember nem tud magyarul, meg az is, ha tud.

Ibéria a mai Grúzia területén feküdt, azzal az ibér őslakossággal, akik pár ezer kilométerrel nyugatabbra nevet adtak a mai spanyol félszigetnek. Ma Grúziának nevezzük ezt a területet. Innen származott Iosif Viszariovics Sztalin elvtárs, akinek szép bajuszát annyiszor csodálták a háromszékiek Brassó közepében felállított hatalmas szobrán.

Érdeklődtek is ele-inte, hogy ki ez az ügyes székelly ember, akinek ilyen nagy szobrot állítottak. A világ ma se tudja, hogy grúz ősei az ékírás egy nagyon fejlett formájával leveleztek. Az örményekkel együtt a világon elsőként vették fel a kereszténységet.

A görögök Lazicának nevezik Grúziát, elsősorban a nyugati felét.

ALBÁNIA királyság a mai Azerbajdzsán területén volt. Az Albánia név az *alsó bánság* kifejezésből származik. Fővárosa KABALAKA, rövidítve, de eredetileg KABALA-LAKA, kell-e mondanom, hogy értelme asszonyok háza. Kabala a kanca régi neve is a magyaroknál.) Ugyanis itt laktak a családok hatalmas kőházakban. Az asszonyok általában egész évben, míg a férfiak, kora tavasztól késő őszig, nyári szállásokon vagy hadban voltak.

Kérem a kedves olvasót, nehogy azt higgye, hogy ezeket a neveket, mint Palakos királyfi, Neapolis, Ibéria, Albánia, Akés király, Kabalalaka én találom ki az ő kedvéért. Megtalálható a nagy szovjet világtörténelem II. kötetében, a 421-430. oldalakon. Fél évszázada kellene már olvasgassák a történészek.

De ha ilyen furcsa neveket emlegetünk Belső-Ázsiában, pillantsunk be egy kicsit KOREÁBA is. A koreai nép ma úgy taníttatja a gyerekeit, hogy ők dél-turáni eredetűek, legközelebbi nyelvrokonuk a magyar. Rég elme-hettek a Turánból, mert Ungi község mellett (ezt a nevet se én találtam ki), csiszolt kőkorszaki telepet tártak fel, és Puszon pusztáin a feltárt ókori sírokban rizsszemeket.

Ha már ők közeli rokonnak tartanak minket, akkor Angliában meg Franciaországban is meg kéne legyen a rokonság nyoma, még a kőkorból. Ki hitte volna, hogy magas dombok tetején Közép-, és Dél-Koreában nagyszámú és igazán monumentális dolmenek, kurgánok vannak, melyek felül-múlják nyugati testvéreiket. Ugyanilyen érdekes a 3000 évvel ezelőtt készült dél-koreai bronzöntvények formája.

Díszítő elemei, kidolgozottsága azonos a Székelyföldön működött fém-öntő műhelyek termékeivel.

Japánnal külön nem foglalkoztunk, de formai eltérésektől eltekintve, történelme, társadalma semmiben sem különbözik a nagy eurázsiai birodalmaktól.

A SASANIDA állam egyike a szaka testőrség által léterhozott és fenn-tartott államoknak. Ők tényleg használtak rabszolgát, de inkább a nagy családi közösség (tizedek, falvak) munkáinak elvégzésére. Pontosán ismerik jogi rendszerüket királyválasztásban, társadalom szervezésében. Ami-ért megálltunk a birodalom történelme mellett, az az ezüstművészetük. A domborítás, a stílus meglepően egyezik a csíkdánfalvi faragott fekete ke-rámia stílusával. Mivelhogy a székelyek korunkban még képen se láthat-tak ilyesmit, még csak meg sem gondolom az okát.

A második fontos tevékenységük vallás terén, hogy a zoroasztrizmus, csak az ők korukban vált részletesen kidolgozott, szigorúan szabályzott kultusszá. De erre az időszakra esik állítólag a maniteizmus létrejötte. Azt tartják, hogy Mani 215 körül született előkelő babiloni családból. Tanai a kereszténység és a zoroasztrizmus keveredése, írják a hittudósok. Nagyon szigorú szabályokat állított fel, amit ma elsősorban Indiában tartanak be.

Senki sem lehet próféta saját hazájában alapon, azonban elfogták és kivégezték. Állítólagosan zavaró eszméi miatt. Ma is minden vallás szidja. Azért érdemes lenne utánanézni ki is volt és mi az igazság körülötte.

Négyezer év után még élt az a nagy birodalmi eszme, autonóm szervezési forma, hatalmas kultúrális egység, ami Közép-, és Nyugat Európa szellemét fejlesztette több ezer éven át. A végül is turáni származásnak nevezett – és talán hagyjuk így –, népek elterjedtek a világon. Komoly civilizációt hoztak létre bárhol is voltak. Még két iker sem egyforma.

Így a népek fejlődésében is mutatkoznak egyéni jellegek. De amint láttuk az alapkultúra, törvénykezés sőt még a nyelv is ugyanaz évezredekken át. Zavaró idegen elemek kerülnek be ebbe a nagy családba. Hatásukra komoly visszaesések, leépülések történtek. Ha megfigyeljük ez van ma is. Az emberiség mindig lassan túllép rajtuk.

Közép Ázsia

Közép-Ázsiában a Kr. u. első félévezredben egy új fogalom jelenik meg, a Türk Kaganátus. Maga a türk népnév is ebben az időben jelentkezik az írásokban. Gyakorlatilag az Altáj-hegység vidékén, de a mai Mongólia területén is. Azóta Közép-Ázsiában ismert népcsalád, egyik etnikai eleme az üzbég, kazah, mongol népnek a türk. A honfoglaló törzsek is hoztak magukkal egy elenyésző számú türk népességet. Ezért lobogtatják fennen a magyarok egyenes ágú türk származását a hallásból történészkedők. Ez a népesség csupán nevet cserélhetett menet közben, mert bárhol létrejött kaganátusuk, erős, ütőképes hadsereget tudtak előállítani. Amikor 658-59-ben a Kínai Birodalom hadai betörnek Közép-Ázsiába és a tibetiek Kelet-Turkesztánba, rövid idő alatt visszaverik támadásaikat.

Zavaros idők lévén, a nagy családok várakat építettek, melyek egy-két család lakóházát és elég nagy udvarát megerősített falakkal vették körül. Veszély esetén ide vonultak vissza a körülöttük lakó önálló családok, anyagi javaikkal együtt.

Ezt a formát már említettük a bronzkorban. Ilyet ásnak a régészek néhány éve Csíkpálfalván, melynek alapja, leltára azonos egy Dél-Franciaországban feltárt kis váracskaival. Tehát az ősnépek jellegzetes védekezési eszközei voltak. Sokszor kis városkákat vettek körül az ilyen falak.

Tadzsikisztánban Mug-hegyén ástak ki az orosz régészek egy ilyen városkát, kinek ura oroszosan Divastics, de az ő nevén Divas, tehát istenes. A városka neve Pendzsikent. Érdekles név. A pendli, pendula, amit jövevényszónak tartanak közös szóból származik a fenti szavunkkal. Függesztettet,

kapaszkodót jelent eredetileg, Székelyföldön az apró leánykákat becézik pendzsinek. A kent csak egy hanggal tér el a kert szavunktól. Tehát a hegy tetején épült városka még ma is érthető neve, Függesztett Kert.

A nagy családok vezetőit dehkánoknak hívták. Tizes vezetőknek. Ilyen dehkán volt Divas is, de maga a kifejezés egész Közép-Ázsiában fennmarad. Erről jut eszembe, hogy az egyetemi vezető, dékán szavunkat állítólag görögből kölcsönöztük. Erősen művelt emberek lehettek rokonaink másfélezer évvel ezelőtt Közép-Ázsiában, ha már a görögöt is használták.

Kik ellen védekeztek a hirtelen újból megjelent, bronzkori kis erőrendszerekkel?

Az arab terjeszkedés 651-ben eléri az Amu-Darja folyót. Miután itt megvetik a lábukat, a kalifátus keleti helytartója Közép-Ázsiába küldi hadvezérét, Kutejba ibn Muszlimot 705-15 között, aki Szamarkandot elfoglalja. Ibn al-Aszir korabeli történész szerint 100000 foglyot szállíttatott el rabszolgaként. Arab helytartók, írnokok és mohamedán papok telepednek a területre, akik minden eszközzel igyekeztek terjeszteni az izlámot.

A lakosság Ferganaba menekült.

Több mint 10000 ember gyűlt össze az említett Divas vezetésével, akik egy nagyobb helységbe, Hodzsentben szervezték meg az ellenállást. Az arabok ostrom alá fogták és teljes szabadságot ígérve megadásra bírták őket. Amikor bejutottak a városba, a férfiakat megölték, az asszonyokat és gyermekeket rabszolgaként kiosztották a katonák között. A környező vidék lakosságával ugyanezt tették.

728-ban az arabok megígérték, hogy aki mohamedán hitre tér, annak elengedik az adót, amit mi harács néven ismerünk. Miután azonban felvették az izlámot, fegyveres erővel mégis behajtották.

Válaszként kitört egy tíz évig tartó felkelés, amit a szabad területeken élő türkök is segítettek. Miután levertek, újabb és újabb felkelések törtek ki, amik több mint száz évig tartottak. Mégis a lakosság lassan mohamedán hitre tért.

Ez nem akadályozta meg az időközben már átalakult népességet, hogy 819-re kiverje az arabok haderejét és saját országot hozzanak létre. Ez alatt az idő alatt a türk, szogd és más iráni nyelvű csoportok egy új nyelvet kezdtek beszélni, amit ma tadzsiknak nevezünk

Nomád pásztornépek voltak közép-ázsiai rokonaink?

Lehet.

Azonban az ásatások során feltárt pendzsikenti palota egy nagyon fejlett, helyhez kötött kultúrát igazol. Falfestményei egyrésze elkerülte a rombolásokat, így tejes szépségében megcsodálhatjuk az "Ülő férfinak" nevezett részletet. Érdeemes közelebbről megismerkedni vele. A férfi előtt a magasból egy számomra meghatározhatatlan állat, madár vagy mókus, szájában egy gyűrűre fűzött selyemdarabot tart. Látszik a férfin, hogy számára ez nagyon fontos. Valahonnan hozta az állat neki.

Azonnal eszembe jutott Arany János „Mátyás anyja“ című költeménye. Ott is a holló elviszi a levelet és visszahozza a gyűrűt. Itt a kettő mintha egybe volna. Vajon milyen ősi hagyományt dolgozott fel nagy költőnk, aki mint Jókai is, sokkal többet tudott a magyar őstörténetről, mint amennyit mi ma elképzelünk. Nem véletlenül írta a forradalom után zsarnokellenes versét épp a walesiekről. A walesi bárdok és magyar költők közötti párhuzamot a két nép nyelvi rokonságára alapozta, amit épp abban az időben kezdtek letagadni.

A festményen látszik, hogy a férfi ruhája rózsás dízsítésekkel van kihímezve és a lehető legszabályosabb kétsoros, függőleges vitézkötéssel a mellén. Kardja és tőre markolata a földanya kígyó jelképével végződik. Kezében jogart tart és háta mögött a magyar építkezésekben annyira divatos csigamotívumos lépcsővégződés látható. Lába előtt gyümölcsöstálak. A két alsó mintha a Kőrös-kultúra ásatásaiból került volna elő. Fején koronaszerű fejfedő, mely az uralkodójelvény és a kalotaszegi lányok gyöngyös pártája között képezhetne átmenetet.

Egy előkerült fapajzs töredékes, de még mindig gyönyörű színekben pompázó festménye egy kezében hajítódárdát tartó harcost ábrázol. Íját gyönyörűen díszített tokban tartotta lova bal felén. Nyílát tegezben, kardja a jellegzetes kétélű, egyenes fegyver, amiről már annyiszor írtunk. Nyerge elől-hátul magasított, rögzítve a ló marjától és farkától (ami a festményen látszik). Nő lehet, mert féloldalt ül a nyeregben. Az egész pajzsrészlet, melyet ma a szentpétervári Ermitage őriz, a honfoglaláskori magyar lovas viseletére emlékeztet.

Mivelhogy mindez Közép-Ázsiában készült, egyik legvilágosabb bizonyítéka, hogy még a honfoglalás körüli időkben is élt egy egységes anyagi és szellemi kultúra.

Ugyanebből a váracskából nagyon sok okirat is előkerült, amiről sajnos egyelőre semmilyen értékeléshez nem tudtam hozzájutni.

Ne gondoljuk azonban, hogy az arabok csak Közép-Ázsiában kegyetlenkedtek. Ahogy a fentiekben bemutattam őket, a maguk teljes kegyetlenségében, hazugságaikat, erőszakos vallási terjeszkedésüket, arra komoly okom van. Nem a „hattyú fia“, Ben Laden miatt. Őt ma rendezik mások. Azért, mert az ősmondáink által emlegetett meotiszi mocsarakba ők kényszerítették a magyarság keleti ágát ideig-óráig.

Ha az oszmán törökök nem fogták volna évszázadokon át komolyan őket, mint az etruszkok a rómaiakat, ma arab betűkkel olvasnánk ezt az anyagot.

A törököket szidjuk az örmények üldözéséért. Kemal Atatürk pasa által végrehajtott örmény holokauszt csak vasárnap délutáni perpatvar volt amellett, amit az arabok műveltek velük, a korabeli örmény krónikások leírása szerint.

A frankok

Lassan eljutottunk a honfoglalás előtti évekig. Láttuk amint az emberiség kirajzolt a turáni központból Északra, Délre, Keletre. A nyugati kirajzás egyenes útját nem sikerült nyomon követni. Így is, habár kerülőkkel a turáni árják és az afrikai európai típusú, sötétbőrű kusok eljutottak a világ minden sarkába. Azt is láttuk, miként robbantották szét az emberek nyugalomát, a fejlődést Keleten már kétszer, két évezred távlatában a sémi népek. Miként változtatták igazán bábéli zürzavarrá az ősvallást. De azt is, hogy vértestvéreikből kerültek ki azok a törzsek, amelyek megpróbálják visszaállítani az ősi tisztaságot, létrehozva a zsidó majd a keresztény vallást. De a nagy tömeg nem tudta befogadni egyiket sem, szelídsége, emberközpontúsága, kötöttsége miatt. Kettejükben létrehozzák a harmadik vallást, amely feleleveníti a Babiloni Birodalom eszméit. E vallás jegyében tűzzel-vassal kezdik irtani a másságot. Ez Nyugat-Ázsia és Európa arculata a honfoglalás előtti időkben.

Közép-, és Nyugat-Európának sikerült elhatárolnia magát a keleti kavargásoktól. Központi ideológiája a krisztusi kereszténység és a keleti arianus kereszténység, a régi mágus tudással ötvözve.

Ilyen körülmények között találkozunk azzal a néppel, akiről a római írók a 3. sz-tól kezdve nagyon sokat feljegyeztek. A középkori latinizált kultúrában ezek a feljegyzések fennmaradtak. A frank, germán és tegyük hozzá, hogy a magyar nép ősi feljegyzéseit azonban tűzzel-vassal pusztították a legszelidebb vallás képzetlen képviselői.

A frankok eredetileg az Északi-tenger vidékén éltek, a Rajna folyó két partján. Életterük a mai Worms városig terjedt. Két ágát különböztetik meg a latin krónikák: az északi, száli (latin salum=tenger, só) és a déli, ripuári (ripa=part) frankokat.

Vezetőik közül Merovech-et ismerjük. Ő vezette a frankokat Attila ellen a Catalaunum-i mezőn (451). A Meroving-dinasztiából unokája, Chlodvig 496-ban közeli embereivel együtt megkeresztelkedett. Ez ügyes politikai lépés volt részéről. Ugyanis a körülöttük élő germán, vandál, burgund és gót lakosság, akik jobban kötődtek Kelethez, Arius tanait követték, elfogadták ugyanakkor területeiken a római hittérítőket és számos kolostort, püspökséget létesítettek. Ezekre támaszkodva hozza létre Chlodvig birodalmát, melyből állítólag létrejött Nagy Károly birodalma.

Kik is voltak végeredményben a frankok? Napjainkban is sokat beszélünk filmről, könyvről, színházról – miután jóllaktunk. Elsősorban a társadalom szervezettsége határozza meg a mindennapok milyenségét. A frankoknál a bemutatott időszak átmeneti s mint ahogy a székelyeknél az 1500-as évek végén kezdték latin betűkkel rögzíteni az ősi törvényeket és összeírni a hadköteleseket, náluk hétszáz évvel korábban. Ez általános

jelenség a középkorban. Bárhol a világon. Szent István is a kereszténység bevezetését írott törvényekkel próbálta erősíteni. Ugyanis minden változáskor – legyen az bármennyire pozitív – fellazul az emberek erkölcsi tartása. (Jól tudja ezt az, aki a Ceausescu utáni Romániában él.) Ilyenkor kezdik írásban rögzíteni a törvényeket. Mi „száli törvénykönyv“-ként ismerjük a Chlodvig törvénykönyvét.

Számunkra megint egy nagyon otthonos, ismerős helyzet. A föld művelője használatában áll. Eladhatja, hozzá vásárolhat, de csak a falubeliek között. Gyakorlatilag a föld a falu tulajdona. Ugyanúgy a legelők, erdők és a területeken levő vizek. Az erdőből szabadon vághat fát saját szükségleteire. A falu csordája bármely legelőt használhat. Sőt több falunak lehetett közös legelője, erdeje (emlékezzünk a székelyeknél azonos helyzetre). Ha egy földműves meghalt és nem voltak örökösei, vagyona visszakerült a falu tulajdonába. A „szomszédok“ kapták meg. Ezt nevezték szomszédsági faluközösségnek, mark-nak. (Ezt a szót őrzi az örgrófság – mark – és az örgróf – markíz – neve.) Az áttelepülőkről szóló fejezet látszólag ugyanaz mint a székelyeknél. A faluban való letelepedéshez a közösség egyhangú beleegyezésére volt szükség. Eddig rendben, olyan mint nálunk. Ellenben ha királyi oklevéllel telepedett oda, a falunak nem volt beleszólása. Ezt nálunk is bevezették a középkorban és ahol sikerült elfogadtatni, ott ma már csak az emberek emlékezetében él, hogy székelyek voltak. A mostani Székelyföldön ez nagyon későre sikerült, ezért még ismerjük ősi jogainkat.

Ki kell hangsúlyoznunk, hogy ilyen törvénykönyveik voltak a déli frankoknak, burgundoknak, angolszászoknak és az összes germán törzseknek is.

Érdekességgént például abban a fejezetben, amelyik így hangzik „A gyilkosságokról vagy ha valaki elrabolja más feleségét“, amit Szt. István törvénykönyvében is megtalálunk, vérdíjat fizettettek a gyilkossal, vagy ha ő fizetéseképtelen volt, rokonaival. A csonkításoknál, pl. ha valaki másnak kinyomta a szemét, 62 solidus fizetésére kötelezték. Ez akkoriban 20 tehén ára volt. Egy orrért 18, egy fülért 5 tehén árát kellett megfizetni. Büntették a tolvajlást, a termés megkárosítását, a bírák pártoskodó döntéseit, a királyi utasítások be nem tartását.

Meg kell állnunk „a varázslatnál való segédletről“ című fejezetnél. Ez kimondottan az ősi hit ellen irányult. Nagyon ismerős az Árpád-ház törvénykezéseiben. Ebben büntették a régi gyógyítási módokat. A régi misekönyvek használatát. Bizonyos állatok hújának fogyasztását, amelyek a korábbi hit áldozati állatai közé tartoztak, mint pl. a ló. Ezekért súlyosabb büntetéseket szabtak ki, mint egy gyilkosságért. Az ősi frank-germán hitvilágot írásával, eszközeivel együtt pusztították s ez a folyamat az emberekbe beidegződött. A mai napig is tart. Ezért tudnak kevesebbet saját múltjukról, mint mi a mienkről, vagy akár az övékről.

Katonai szervezetük azonos a székelységgel. Minden harcost összeírnak lustrákba és évente egyszer tartják a „márciusi napok“-nak nevezett

nagy seregszemlét (nálunk mustra). A századokba osztott falvak népének megmaradt a népi törvényszéke, a mallus (mint nálunk a bírói testület). Nagyon kemény intézkedésekkel védte a papok életét és az egyház vagyonát. Úgy látszik erre szükség volt akkoriban. Például egy püspök meggyilkolásáért 300 tehén árát kellett fizetni. Ilyenformán ezt csak nagyon gazdag ember engedhette meg magának, mert ez egy jókora marhacsorda.

Megszoktuk a német, francia, angol kultúra, életmód – és színvonal feltétlen bámulatát. Kívülről tényleg jól néz ki. A másfélezer éves feszültség azonban még ma is érzik. Ez táplálta évszázadokon át az elletéteket, marakodásokat. Érdekes kiegészítője a fentinek, hogy Amerikában is van egy bizonyos fokú elkülönülés származás szerint. Az utca embere azonban feltétel nélkül elfogadja, értékeli a lengyelt s a magyart. Az oka az európai ember génjeiben, hagyományaiban rejlik. Aki még emlékszik a géntáblázatra, az már eddig rájött, hogy miért.

A Karoling birodalom

Az alább közölt „történelmi“ anyagot kérem, úgy olvassák, mint egy sci-fit. A történések egytől-egyig papíron születtek, és semmi közük a valósághoz. A leírt eseményekről azt mondaná a székely, hogy éhes disznó makkról álmodik. Az alábbiak voltak azok az alapelvek, amelyeket igyekeztek maradéktalanul megvalósítani a középkori Európában. Sehol sem sikerült.

A frank állam majordomusa 715-ben Martell Károly lett. Ez a tisztség, magyarul udvarmester, megfelel a mai miniszterelnöknek. Halála után fia, az alacsony termetű Kis Pipin követi. Nagyratörő terveihez a pápát igyekezett megnyerni. Ezért minden eszközzel térítette, keresztelte a germán törzseket. A pápa mellé állt a longobárdokkal szemben, elfoglalta Ravenna vidékét és átadta a pápának. Ezzel kezdődött a pápaság világi hatalma. Kis Pipin a királyt kolostorba záratta, mondván, hogy nincs tényleges hatalma és a pápa őt koronázta királlyá. A birodalmat mégis fiáról nevezik Karoling birodalomnak.

Az ő személyéhez kötődnek azok az események, melyek elindítják később az un. magyar kalandozásokat. Nagy Károly, latinosan Curulus Magnus, azaz Nagy Karvaly (sólyom), nevét avar származású édesanyja után kapja. Ugyanis ő Pipinnek törvénytelen fia. Keménykezű, harcias uralkodó, aki ugyanúgy ápolja a pápával való kapcsolatokat, mint apja.

Hódításait azonban kiterjeszti a számára anyai jusként jogosnak gondolt területekre. Harminchárom évig harcolt a szászok ellen, hogy kereszt-

tény hitre térítse őket. Megveri a longobárdokat és megkoronáztatta magát az ő vaskoronájukkal is.

A ma bajornak nevezett avar vidékeket fegyverrel és diplomáciával birodalmához csatolja. Kelet felé elfoglalja a dunántúli vidéket. Az avar kán palotájának hatalmas mennyiségű aranykincseit 791-ben szekérkaraván vitte Nagy Károly palotájába. Innen szétosztogatta kolostoroknak, püspökségeknek, főuraknak. Az avarok híresek voltak aranyműveségükről. Nemcsak az erdélyi bányák aranya jutott a birtokukba, hanem a Bizánci Birodalom által hosszú éveken át az avaroknak fizetett adó is. A birtokukban levő aranymennységből elsősorban kultikus célokat szolgáló tárgyakat készítettek. Amulettjeik, ékszereik, koronáik, melyet a nagykagánon kívül a törzsfők is viseltek, (keskeny hajpántként) hatalmas anyagi és szellemi értéket képviseltek.

Hogy a határait megvédhesse, Nagy Károly a keleti avarok vidékén, örgrófságot, markot állított fel Pannónia elnevezéssel. Átkelt a Pireneusokon is és létrehozta Hispánia határőr vidékét. Birodalma a mai Barcelonától Budáig, az Északi-tengertől szinte Nápolyig terjedt. Sose tudott azonban megbírkózni a Skandináviában és Jütlandban lakó, a mai norvégok, svédek, dánok elődjeivel, a normannokkal. Az ő időkben kezdődtek az un. viking kalandozások és a magyarokkal egyidőben még folytatódtak.

Vajon miért?

A vikingek nem tértek át a keresztény hitre. Írásuk, a finnektől eredő rovásírás.

Mondáik, hitviláguk még a 9. sz. folyamán is jól felismerhetően tükrözte az ősi sumér, vagy talán még ősbib turáni vallást. Évezredek át csendben ültek fjordjaik, jeges hegyeik, sivár életterük nyugalmában. Aztán hírtelen megindultak, nagyon célirányos hadjárataikkal.

Összevetettem térképen a vikingek és magyarok hadjáratait.

Mintha egy központi agy irányította volna őket. Úgy fésülték át Európát, hogy sehol sem találkoztak, de egymás nyomában se jártak. Mintha meg lett volna határozva az a terület, hogy ki hol kutat. Hogy mit kerestek?

Ma sem mer erről beszélni senki.

Még a rúnákat is „illetlenség” említeni Nyugat-Európa középső részétől északra.

Mi olyan veszélyes ebben?

Nem ez az egyetlen kérdőjele a Róma bukásával kezdődő nyugat-európai történelemnek.

Az egész középkor a Karoling birodalom mintájára épült. Közigazgatási központ a császári udvar volt. Itt voltak a főtisztviselők. A palotagróf, vagy majordomus, főudvarmester volt a király utáni első ember. A kancellár, aki a királyi levelezéseket, okiratok kibocsátását rendezte. A főkáplán, a frank papság feje, amely később püspökséggé, sőt érsekséggé fejlődött.

A birodalmat gazdasági, katonai, politikai feladatot betöltő tartományokra osztották. Az ország belsejében ezeket grófságoknak, a határmentieket markoknak nevezték. Ezek erősebbek, nagyobbak voltak a belső területeknél, élükön az őrgrófokkal, márkikkal.

A király állami szerveket hozott létre a népi bíróságok helyett. Közigazgatási, rendőri és pénzügyi hivatalokat létesített. Eltörölte a parasztság hadkötelezettségét. Ezt nemesi hadakkal pótolta.

A nagybirtokosoknak, „immunitást“ biztosított. Ugyanúgy mint ma a parlamenti képviselőknek. A grófok élet-halál urai lettek a király által rájuk bízott területeken. Ez vezetett nemsokára a birodalom széthullásához. Ideológiájuk a római kereszténység volt, melynek szertartásnyelve a latin. Nagy Károly a szerzetesekre bízta az iskolák létesítését, kötelezte őket az írás, olvasás, szertartások ismeretére. Ezért eleinte Rómából hozatott nagyszámú írástudót. A Karoling birodalom fegyverei voltak, melyek létrehozták a nagy katolikus Európát.

A fentieket évszázadokon át tanították, tanulmányozták. Aztán az 1950-es évek végétől jött egy információ robbanás, és napjainkra a legendák odakerültek ahova valók, az irodalmi mesék tárházába. Megjelent egy bajor kutató, Heribert Illig, s a naptárt vizsgálgatva rájött, hogy valami baj van vele. Kiderült, hogy 300 év hiányzik a valóságból.

Ezt az űrt mesékkel töltötték ki, csak elfelejtették hozzátenni, hogy mese. Ilyen költött alak Nagy Károly.

De a magyar és viking kalandozások idejével, céljával is valami baj van. Úgy néz ki, hogy valós események voltak, csak épp ide-oda csúsztották néhány évtizeddel vagy esetleg századdal. És mint a jó forgatókönyvíró, hogy menős legyen a téma, megfűszerezték enyhe horrorral.

A vérszomjas vikingek végeredményben békés földművelők, kézművesek, halászok, kereskedők voltak. Sehol se lehet kimutatni az állítólagos pusztításaik régészeti nyomait. Ugyanez a helyzet a magyar kalandozással. Legnagyobb rosszindulat mellett is csak városok, kolostorok elfoglalását lehet számlájukra írni, de feldúlását már nem. A későbbiekben tisztázzuk, hogy mik is voltak ezek a viking-magyar-mór akciók, melyek jól összehangoltan egyszerre támadták Bizáncot és a nyugat-római birodalom maradványait.

Végeredményben ha az igazságot szeretnénk tudatosítani, ugyanazt kellene tennünk, mint Bíborbanszületett Konsztantin, de fordítva.

Gyűjtsünk be minden írást és most már a valós történelmet tartalmazó könyvekkel helyettesítsük.

Elemi iskolától egyetemi szintig.

Talán a következő nemzedék nem jutna a Pavlov kuttyája sorsára, mint mi.

Kazária

Félezer évig fennálló birodalom, Kazária néven. De ha jól megnézzük, lakosságának „népneveit“, mindenik ismerős. Ne is ezzel kezdjük. Ha jó viccet akarnék mondani, úgy indulna, hogy két székel... A magyar viccek a székelről szólnak.

Priskos réthor Attila udvarába megy, amolyan követségi titkárként. Krónikája kimeríti a mai történelmi munka fogalmától a bulvárlapok pletykárovatáig mindent. Tőle tudjuk, hogy a hun viccet általában úgy kezdik: „két kazár ül a lovon...“ Kikről anekdótázunk? Akik közel állnak hozzánk, de mindig van bennük valami furcsaság, és mindig szeretjük őket. Ezért örvendek a székel vicceknek.

Hogy néztek ki a kazárok? Isztakhri, arab földrajztudós szerint: „A kazárok nem emlékeztetnek a törökökre. A hajúk fekete: két fajtájuk van: az egyiket Kara (fekete kazároknak nevezik): ezeknek a bőre sötét, a feketebe hajló színű, mintha valamiféle hinduk lennének. A másik fajta a fehér kazárok (ak): ezek feltűnően csinosak. Magasak, erősek, szőkék, kékszeműek.“

Mintha a magyarokat vagy később a mongolokat írták volna le. Dzsingisz kán is vörös hajú volt és kékszemű. Nagy királyunk, Szt. László, hatalmas ember, fekete mint a szurok.

Attila előtt és után is áll a kazár birodalom. Hiába teszik hivatalosan félezer évre létét. Területe az összes magyarral rokon népnek élettere egy időben. Ez az egyik oka, hogy olyan nagy a csend körülötte. Udvariasak vagyunk az oroszokkal. Ugyanis Kazária területe csak imitt-amott haladta meg a mai Oroszország határait. Laktak benne hun, avar (poljásoknak, poljánoknak is nevezik), alán, burtász, szabír, ujugur, bolgár, magyar, finn (merja törzs), baskír, szaragur, onogur, utigur, kutrigur (a -gur népnevek előtagja a szövetséges törzsek számát jelzi), kabar, zabandar, besenyő, oguz, kun, kipcsák, türk, varjág és még sorolhatnánk a testvértörzsek névsorát. De ha figyelmesek vagyunk, a svédek őseitől a magyarok, oroszok, törökök elődjéig mindenki benne van. Hatalmas lombikként óvta a történelem viharában a mai Európa népeinek fészket.

Nagyon kevés ország dicsekedhetik a világon olyan emberséges bánásmóddal lakosaival szemben, mint Kazária. Uralkodóháza tekintettel arra, hogy területén korának minden vallását gyakorolták, a zsidón kívül, felveszi a zsidó hitet, hogy pártatlan lehessen a többivel szemben (gyakorlatilag a mai zsidóknak vér szerint már semmi köze a semitákhoz).

Ennyi nép, vallás és soha senki nem említi, hogy tolmácsokat használtak volna. Az orosz történészek türk, finn-ugor nyelvről írnak. A zsidók a türkeknek egy csuvas tájszólásban fennmaradt idiómáját tartják kazár nyelvnek, amit ma a Volga és a Szura között beszélnek. Érdekességként jegyzem

meg, hogy a csuvasokat a keleti, bolgár-magyaroknak nevezett népből származtatják. A vezető réteg körében elterjedt volt a Közép-Ázsia területén is használt dari (udvari) másképpen farszi (perzsa) nyelv használata. Korabeli krónikák tucatjai foglalkoznak Kazáriával és népeivel.

Kazár kagánok és bizánci császárok közt mindig közeli rokonság van az állandó dinasztikus házasságok miatt. Nagy Konsztantin császár, Agni tűzisten papja, a 15. században azért bábáskodik a Biblia megírásánál és építgeti a kápolnákat, templomokat a Szentföldön, hogy kedvébe járjon kazár származású, keresztény hitű anyjának. V. Konsztantin császár felesége is kazár hercegnő, ezért ismerik IV. Leót "Leo, a kazár" néven.

Az ország stratégiai kulcspozíciót foglalt el a Fekete-, és Káspi-tenger, Dnyeper, Északi-tengertől egészen a Káma folyóig. Fővárosuk Itil. A Volga, de Attila, hun király, ősi neve is ez.

A Kazáriával foglalkozó nyugati történészek, tudván, hogy hun népességről van szó, eléggé siralmas képet rajzolnak róluk. Hogy nomádok, sátorlakók, nem ismerték a házépítést. Dehát a „savanyú a szőlő” mondás nemcsak a rókára vonatkozik. Annál szebben írnak a zsidók, mert több eszük van, mint a magyaroknak. Nem akarnak saját őseikre köpni.

Ők, a zsidók, közlik a szovjet régészek ásatásainak eredményeit. Leírják a több mérföld kiterjedésű falvakat. Folyosóval összekötött hatalmas házakat, marha-, és lóistállókat. Oszlopokra épített juhaklokat. Különösen érdekesnek tartják, hogy házaikat kör alakúra építették és alapozását a talajba sülyesztették. Ezt én is nagyon érdekesnek tartom, mert a frank birodalom területén pontosan ilyen alakú templomok maradtak fenn ebből a korból. Közös arab ellenes hadi cselekmények is állítólag ismertek, amit Nagy Károly és a kazár fővezér összehangolt. Állítólag! Gyakorlatilag a pannóniai magyarok, avarok és kazárok közös fellépése lehetett. Példa erre az a vitathatatlan tény is, hogy Árpád apánk fiatal korában többször vett részt a pannóniai magyarok hadjárataiban.

A nagy tömegek ruháiról, fegyvereiről nincs amiért írjunk.

Mindannyian ismerjük a honfoglaláskori magyar külsejét, eszközeit. Később még foglalkozunk vele. Uralkodó osztályuk is párducbőrös Árpád apánkhöz hasonlóan, hihetetlen pompával öltözködött. Mint jóval később Bakócz Tamás kísérete, melynek csodálatára összefutott egész Róma, a pápaválasztás alkalmával.

Mi úgy tudjuk a barbár szóról, hogy az valami szegény, elesett, szakálas, civilizálatlan embert jelent. Maga a szó ellenben fényest, ezüstöst jelent. Sumér szó, mely etruszk közvetítéssel került a Rómába és római elferdítéssel hozzánk.

Így látja a nyugati világ Kazáriát. Kissé tartózkodva, udvariaskodva másokkal szembe. De hogy látják mások? Lapozzuk fel újból a nagy szovjet világtörténelmet. Már említettem, hogy a mai Oroszország területén volt a Kazár Birodalom. Mit és hogyan mer bemutatni a „szép bajuszú székel”,

Sztalin elvtárs égisze alatt a moszkvai Akadémia? A „Kazár kaganátus” címszó alatt leírja, hogy a Kaukázustól északra türkök, kazárok, finnugor törzsek állama volt. 619-ben megverik az iráni hadsereget. 640-ben, miután az arabok feldúlják Arméniát, a kazárok megfutamítják őket. És egy pár ilyen, Kazária déli részén végrehajtott hadi cselekedetről tudósít. Lapozgatva, az „Orosz föld a 6-7. században” című alfejezetre bukkanok. Benne Nesztor, kijevi szerzetes, 1113-ban írt krónikájának kritikai elemzésével kezdve szépen leírja, aztán a kiegészítőkkel még jobban kiemeli a Kazár Birodalom történelmét.

Nesztor, Kijev környékének őslakosságát poljánoknak nevezi. A Polján Fejedelemség megalakítását az óorosz állam első történelmi eseményének értékeli. Nincs semmi baj addig, amíg az ember nem tudja, hogy a polján az avarok neve. Ugyanígy nevezték Magyarországtól északra lakó avarokat a honfoglaláskor. Innen van az avar származású lengyelek neve, a polják, polon. Ezért genetikai szempontból a legközelebbi rokona a magyarnak a lengyel.

Nesztor szerint Kijev az első, védelmi célokból épített város. Eredeti neve KUJAB. Gyermekkoromban legjobb védekezési eszközöm a KUJAK-om volt. Így nevezik a székelők az ökökbe szorított kezét. Aztán írnak Kijről, aki egy törzsszövetségbe fogta a poljánokat, akiket a 12. században Nesztor szerint „roszoknak” kezdtek nevezni. Laktak ott bolgárok, avarok, kazárok a sztyeppéken, de a rossz nép híre már Szíriába is eljutott. Nem elírás az előbbi, mert a rusz kifejezés mai találmány. Magyarul még mindig régi rossz-nak nevezzük őket. Ők is ugyanúgy önmagukat. Központi lapjuk eredeti címe A Rosszak igazsága – Pravda Rosszkaja. Ezt az oroszok írják le a Világtörténet 3-dik kötetének 244-ik oldalán.

Mi az oka, hogy így elnevezgetjük nagy testvérünket? A honfoglalás korában olyan, mint orosz nem létezett. Árpád sógora, Olaf viking herceg kezén marad Kijev, aki egyben Álmos utolsó idejének a gyámolítója. Ő többször fordul segítségért a vikingekhez. Az egész Európában összehangolt katonai fellépések idején a Kazár Birodalom és az északi vikingek többször komoly támadást indítottak Bizánc ellen. Végül a kutyaszorítóban levő birodalmacska hittérítőivel és az új nyelvvel csendesítette le észak-keleti szomszédait. Maga a vallás a Biblia előtti ókereszténységet hozza magával csekély módosításokkal. Így nagyon hamar elterjedt, de vele együtt az új nyelv is, mely eleinte csupán összekötőként szerepelt a különböző népek között.

Eltelik még egy pár száz év, amikor Alekszej Donszkoj vezetése alatt tényleg oroszokról beszélhetünk. Árpád kivonulása után a Szkold és Dir fejedelmekről ír Nesztor a 9. században és a varjágok betöréseiről.

Oleg fejedelem azonban nem fél a varjágoktól. Így írja a nagykönyv: „Az orosz hajóhad a krónikások szerint 2000 hajóból állt s mindegyikben 40 ember foglalt helyet.” Megtámadják Bizáncot, amely hadisarcot fizet

nekik. Ez 907-911 között. Figyeljük meg, mindenik hajóban 40 ember foglalt helyet. 2000 hajó támadott a tengeren! A Kazár Birodalom nem volt a leghíresebb hajóépítési tudományáról. Lovasnépek voltak. De a varjágok, akik behatoltak Kijev területére, azok Olaf vikingjei. Az eseményeket leírják a viking krónikák is. Varjág, a vikingek egyik névváltozata. Tudjuk azt róluk, hogy az Északi-tengeren hajóra szállva, behajóznak a Kazár Birodalom folyóin, majd hajóikat szárazföldi úton átviszik azon a helyen, ahol a folyamok nem voltak hajózhatók. Farönköket tesznek a hajók alá és úgy görgetik. Szmolenszk város környékén ma is egy részt „a varjágoktól a görögökhöz vezető út”-nak neveznek.

A vikingek, akik Kijevet a kezükben tartják, lassan a Kazár Birodalom uraivá válnak. Az orosz évkönyvek szerint szolgálatukba fogadják a valamilyen okból a társadalom peremére került népséget, akik segítségével betöltötték azt az űrt, ami a honfoglaló kabar, szabír hét törzs nyomán maradt. Átveszik feladataikat és egy új nemzetnek lesznek a megalapítói. „Így tehát a poljánok, ruszok fejedelemsége, amellyel az évkönyvíró az orosz államiság történetét kezdi, nemcsak a Dnyeper középső folyásának a szlávjait egyesítette, hanem bizonyos, egyelőre még nem világos kapcsolatokat létesített a többi szláv és finnugor törzsekkel is.”

Fűzzük hozzá, hogy a szláv szó nincs 300 éves. Átírási hibából, vagy tudatosságból született. Addig szklávnak, tehát szolgának írták. A nem világos kapcsolat a finnugor törzsekkel meg azt jelenti, hogy cselekvően részt vettek a nagy Kazár Birodalom életében, ameddig az fel nem bomlott. Sőt úgy fest, hogy folytonos összeköttetést tartottak a Pannóniába telepedett hét törzsszel. Északon kialakult az orosz állam, délen Gyeretyán kaukázusi Magyarországa (*a főváros neve: Magyar – a szerk.*) és keleten a bolgár-magyarok országa. Az utóbbi kettőt a tatárjárás, illetve Timur Lenk hadjáratai semmisítették meg. Mint államalakulatot. De erről a hivatalos történetírás mélyen hallgat.

A honfoglalás előestéje

A honfoglalásról minden magyar tud, sőt nem magyarok is. Árpád apánk kivonta a kardját: „Gyertek, magyarok Pannóniába!” Berobogott párducos mentéjében, seregei élén a vereckei szoroson, becsapta jó kereskedőként Zvatoplukot, akitől fehér lóért megvette az országot. Mögötte jöttek ökrös szekereken asszonyok, gyerekek, kutyák, macskák, benépesült a vereckei szoros. Örömében, hogy ideérkezett öreg édesapját feláldozta, mert a pogány magyarok emberáldozatokat végeztek.

Még arról is beszélgetünk nagy hangon, hogy a magyarok vajon tudtak-e magyarul.(?!). Anyósom fiú volt-e vagy leány? A meotiszi mocsarokból hogyan kászálódtunk ki, vagy kirontottunk mint a vaddisznó csorda. Ilyen szinten folyik a magyar történetírás.

A valós történelem egész más. Kezdjük a legtávolabbival. Egy olyan időszakot kell végigjárnunk, ami elég hányatott az európai hun birodalom állítólagos széthullása után. Ennek csak látszólag tűnik el minden nyoma. A legkevesebb negatív hatása épp a Kárpátoktól nyugatra volt a birodalom széthullásának. Keleten egy óriási politikai űr marad. Igyekszik kihasználni ezt Bizánc, de ugyanakkor a formálódó arab törzsek is. Állandó harc, melyre vallási köntöst húznak.

Bizánc, aki a keleti népekkel nagyon rég tartja a kapcsolatot, császári családai rokonok a kazárok, perzsák, szabírok családjaival, mindig feljűk fordul segítségért. Mohamed futása után (622) húsz évre, arab kézre kerül Szíria, Egyiptom, majd Elő-Ázsia és Dél-Kaukázus. A több ezer éves sumér kultúrából alig marad valami. Az arab impérium az Omajjidák korában Damaszkuszban, nagyon értékeli az őslakosságot, hisz ők készítik a híres „arab fegyvereket“, köztük a damaszkuszi kardot, tőlük tanulják a szám-tant, csillagászatot. Az ősnépek tudósai végzik el a mérnöki munkát, dolgoznak tanácsadókként és szakemberekként a kalifa udvarában.

Ez látszólag szép, de gyakorlatilag egy rémálom. Arab lovass csapatok járkák a vidéket. Kényükre-kedvükre, de elsősorban vallási dühüknek kiszolgáltatva a lakosságot. Egy része túri, más része menekül. A vékony cérnaszál, mely az ősi nyelvet és kultúrát átmenti az a Meotiszi mocsarak vidéke. A tömegek a Kaukázus felé menekülnek és védekeznek. Egy 1500 km-es szakaszon szabír, örmény, hun, úz, görög, perzsa ellenállási gócek vannak a Kaukázus előtt. A Kaukázustól északra, a volt onogur birodalom területén ott van Kazária. Ott nagy tömegben élnek perzsa, főleg khorezmi menekültek, akiket szintén az arab betörés tett földönfutókká. Keleten ott a Káspi-tenger. Így a meotiszi mocsarak tényleg a legnyakassabb ellenállók központja lett.

Ezt így írják, és úgy hangzik, mint egy dajkamese a rossz kisfiúk megfékezésére. Féljenek, mert alig éltek meg. Jött az arab s futni kellett. De érdekes, hogy az arab világ ma is magyar nevekkal ijesztgeti a rossz kisfiúkat.

A korabeli arab krónikák alapján egy DENTU-MAGYARIÁNAK nevezett államalakulatot jeleznek. A megszállt területeken állandó felkeléseket szerveznek, élükön az őslakosság egykori urának leszármazottja, akit az arabok „UPAS IBN MADAR“-nak neveznek. A név később felbukkan Magyarország történelmében, pl. a JÁK NEMBELI OPOS, Salamon király idejében. Tudjuk róla, hogy az arab támadások tarthatatlansága miatt 739-ben, Kazáriával szövetségben Meotisz környékét védte.

25 évvel később megerősödnek a támadások.

De az elfoglalt területeken a meotiszi vidék vezetői kemény betörésekkel nyugtalanítják az arabokat és menekítik ki az ottszorult lakosságot.

Ez ismert tény volt eddig is. Ahelyett, hogy állandóan a velünk együtt élő és harcoló besenyőket rágalmaznók, ezt mostanáig is megírhattuk volna. Hiszen már Kézay Simon leírja, hogy egy ilyen hadjárat után Csaba khorezmi perzsa nőt vett feleségül. Állítólag nem az Attila fiáról van szó. Ő évszázadokkal korábban élt. De megtörténhetik az, hogy ez a Csaba a székelyek Csaba királyfia. Az időpontokat kellene felülvizsgálni.

Mikor évekkel ezelőtt a fenti sorokat írtam, azt hittem, elmegy a szép eszem. Bárhogy keresgéltem, nem találtam két Csabát. De mindenkép arra a következtetésre jutottam, hogy Árpád Csaba közvetlen utóda volt. De ez biológiai lehetetlenség. Mindenik apa száz éves kora után kellett volna megrendelje utódját, hogy ez igaz legyen. Felálltam a gép mellől, és elhátároztam, hogy jobb ha vállalkozással foglalkozom, mert a történelembe beletört a bicskám. Miután körbejártam az udvart, mint Toldi, egyik magyarországi bérlőm a kezembe nyomott egy hangkazettát. Heribert Illig elméletét ismertette. Másnap reggelig számolgattam, illesztettem az általa leírt helyzetet a világtörténelmi tényekkel. Megnyugodtam. Nem jutottam zsákutcába. Mégse használom az Illig féle időszámítást. Miért? Mert még nagyon kevesen tudnak róla, és senki sem tette helyére a történelmi tényeket. Így csak jelezgetem azokat az eltéréseket, amelyekről tudom, hogy nagyon is valóságosak.

Dentu-Magyaria fejedelme, apjának legkisebb fia lehetett, hiszen a név azt jelenti jó fiú. Apja, a magyar nembeli Opos (?), következtetnek a krónikákból. A Konsztantinosz által említett kazár házasság (Lebedias) Csaba házasságának emlékéből születhetett. Csaba unokája EDEMEN, az ő fia ÜGEK, kinek fia ÁLMOS, ÁRPÁD apja. Tehát a honfoglaló magyar vezér családfája a történelem derekán tényleg Meotiszból származik? Erősen kétkellem. Mi van akkor, ha tudatos hamisítással állunk szemben. Mert ettől az időtől sehogy sem áll össze az események logikus képe egészen Szt. Istvánig. Túl hamar történik minden. Mintha két anya 4,5 hónap alatt hordana ki egy gyermeket. Legtöbbet a bizánci krónikákra hagyatkozunk. De a bizánci diplomácia, általában az egész diktatórikus élet, a mai napig a leglehetőlenebb hazugságok, képtelenségek szimbóluma. Róluk tartják, hogy akkor is hazudtak, amikor kérdeztek. Az arab kútfőket fénymásolatban nem nagyon látta magyar kutató. A török szultán hatalmas levéltára a mai napig feldolgozatlan és lassan természetesen el fognak rohadni az okiratok. Miért vajon? Mit titkolnak?

Így festett a világ Dentu-Magyariában és Kazáriában. A bizánciakat is erősen szorongatják az arabok. Elfoglalják észak-afrikai birtokaik egy részét. Jusztinianusz híres hadvezére kun, avar, hun zsoldosokat felhasználva ideig-óráig megállítja a katasztrófát. Meg is fordíthatta volna, de mivel ő maga is perzsa származék, Jusztiniánusz jobban bízik a bizánci

eunuchban, Nárciszban, akit időnként hadvezérré léptet elő. Ezeket az eseményeket találjuk a történelem könyvekben. Én, hogy finoman fejezzem ki magam erőssen kétlem a gyors arab terjeszkedést. A nagy bizánczi birodalmat a meotiszba szorult magyarokat s az egyéb hasonló sületlenséget.

Edemen idejében a meotiszi Dentu-Magyararia szabír lakosságának egy része uralja a Krím-félsziget északi bejáróját biztosító szűk folyósot, SZUROZSD-t (értsd: szoros, másként Sudgea), ezzel a krími kikötők felé vezető kereskedelmi útvonalat. A magyarság mási része a Donyec vidéket és a Dnyeper mentén egy sor várost. Ügek Kijevből szabályszerű, a mai igények szerinti gyárvárost fejleszt ki. Eredeti neve Keve, vagy Kővár és a már említett Kujab, később oroszosan Kijóv. A mai Zaporozsecben, Ügek kagán háza elé hét lófarkat tűz ki, ezzel jelezve, hogy a Felső-Dnyepert ellenőrző erődítmények fővezére.

Bíborbanszületett Konsztantin császár szerint, hogy ha bár Zaporozsec (eredeti neve Szaporodj) Kijevtől 400 km-re van, ez nem távolság a szabír vezérnek mert attól is északra fekszik a Győr (Gyra) nevű város, ahol a normann előkelőségeket fogadja.

Kitünően megszervezett vízi és szárazföldi utaik voltak. Vasat a Donyec-medencéből, a Deszna folyón szállították Kijevbe. Termékeik világkereskedelmi kiviteli cikkeké váltak. Miért létesítették a nyersanyag lelőhelyektől olyan távol a termelési központot? Mert a szárazföldi és vízi útvonalak csomópontjává tette az a tény, hogy itt volt egy természetes gázló. Ügek 850 (vagy 550?) körül halhatott meg. Még csak annyit róla, hogy felesége Emese, kazár hercegnő, akit nagyon sokan az Adiabene pártus hercegi családból származtatnak.

Fia, Álmos, abban a korban hosszú életet, 74 évet élt. Több mint félszázadig a Kárpátoktól keletre lévő magyarság vezetője.

Dióhéjban átfutottuk Dentu-Magyararia, majd a Zaporozseci-Kijevi Birodalom szabír-magyar népének rövid történetét.. Most nézzünk meg egy másikat, amely épp olyan fontos.

A Kazár Birodalom területén évszázadokkal korábban, a hatalmas ONOGUR BIRODALOM terült el. Ügek idején a Don-Donyec között elterülő alföldön három-négy onogur törzs lehetett. Határőrként, ősi földjükön. Közülük a legharciasabb, amelynek szállásvidéke Kijevhez esett közelebb, a NYÉK-törzs volt. Maga a szó elővédet, előőrsöt, őrzőt jelent. Pannóniában nagyrészt a székelyek közé telepedtek. Ügek, a kivételes képességgel megáldott diplomata, szoros kapcsolatban állt velük mindig. Megtörténhetik, hogy Árpád felesége ebből a törzsből származik, mert Árpád lesz a vezetője a lebediai Nyék törzsnek, utána meg fia, LEVENTE.

Tekintsük át az eddigieket. A magyarokat a meotiszi mocsarokból származtatják. Ezek a szabír-magyarok a Megyer, Kürt-Gyarmat, Tarján, Jenő négy törzsével. Mellettük az onogur vagy kabar törzsek Lebédiából, vagyis

a Nyék, Kéri, Keszi. Tehát látszólag két etnikummal van dolgunk. Meotiszi szabír-magyarok és a lebédiai onogur-kabarok. Ezért feltételezik, hogy két nyelvet beszéltek. Ezért írják a későbbi krónikák, még maga Konsztantin császár is, hogy kétnyelvűek. Dehát honnan tudhatták? Egyik sem volt velük kortárs. A történelmi adatok sem voltak annyira hozzáférhetőek és világosak, mint ma. A kabarok és a szabírok között létezett nyelvi eltérés. A székely legény is nehezen érti ma a Kassa környékén élő falusi legény beszédét. De arra füleljen a magyarországi hangokhoz szokott úriember, amikor ezek ketten elbeszélgetnek. Utána írja le, hogy a kabarok és a szabírok két nyelvet beszéltek.

Mostanában olyan hangok hallatszanak, hogy a magyarok valamilyen türk nyelvet beszéltek, és a Pannon medencében tanulták meg a magyart. Az én székely fülemnek nagyon jól estek ezek a kijelentések, mert minket találnak itt a honfoglaláskor. Tehát tőlünk tanultak magyarul. Ez így is lenne rendjén. De az igazság más. Ugyanazt a magyar nyelvet beszélték, mint a székelyek. A keveredéskor három alaptájszólás létezett, ami a mai napig is él. A kabarok azonban elég sok kifejezést átvehettek 150 év alatt attól az egyetlen kök-türk (kék török) törzstől, akiket a kazárok közéjük telepítettek, hogy legyen aki ellenőrizze őket. Innen származik az állítólagos türk nyelv gondolata. Az a gondolat meg sem fordul senki fejébe, hogy esetleg a türk és magyar szavak hasonlósága épp a közös töről fakad. Egyik sem vrtt át semmit a másiktól. Örökölték. Ugyanonnan.

A krónikák és a székelyek

A székelyekről ma már mindenki elismeri, legyen az hivatalos vagy nem hivatalos, magyarországi vagy külföldi testület, hogy Attilát várták és 15000 lovas bocsátottak rendelkezésére. Ugyanezt írja Anonimus Árpád bejövetelére. Ez a furcsa azonosság felveti a kérdést – volt-e Árpád féle honfoglalás. Mert például én Kolozsváron születtem, Gyergyóban nevelkedtem. Életem nagy részét Csíkban éltem le. Én honfoglaló vagyok? Miután megvásároltam 1991-ben Somlyó és Pálfalva között egy telepet, tanulmányozni kezdtem Somlyó és Pálfalva történelmét. Kiderült, hogy a családom egyik ága a szárhegyi Lázár családból származó feleségével együtt a 17. sz-ban Pálfalván lakott. Amennyiben én honfoglaló vagyok, annyiban lehet a magyar honfoglalásról beszélni. Mindenki felteszi nekünk a kérdést, hogy mikor jöttünk ide. Ilyenkor rákérdek, hogy mikor mentünk el? Mert csodálatos kavart teremtettek az emberek fejében az elmúlt 200 év alatt. Vagy talán sokkal korábban kezdődött?

Egyetemet végzett, kitűnő szakember unokaöcsém Jehova tanuinak meggyőződéses követője. Tudja, hogy a Bibliát mikor és milyen körülmények között állították össze, később mit hagytak ki, mit toldottak bele, de számára Szent Írás. Az Isten szava. A Koránt is Mohamednek Allah diktálta le, csak épp halála után teszik papírra a követői. A Korán szent. A Biblia is. Le vannak írva.

Mi van a mi szent könyveinkkel? Melyikkel?! Azt tudjuk, hogy Szt. István tűzzel-vassal irtotta a nem latin betűkkel írt misekönyveket. A rúnákat tiltják ma is. Még a származásukról is falcs elméleteket szülnek. Ha a bizánci császárok krónikáit, írásait történelmi tényként fogadjuk el, mi történik a mi krónikáinkkal? Tudjuk, hogy létezett egy ősgeszta. Ma már sehol sincs. Minden jel arra mutat, hogy ennek alapján készült az a krónika, melyet lefordít a török szultán kérésére Mahmúd Terdzsüman „Tárihi Üngürüş“, vagyis Magyarország története, című török krónikája.

A krónikában Nimróddal indítja az eseményeket a szerző és leírja, hogy Üngürüş fejedelmei, hősei és főurai már Hunort is várták, nemcsak Attilát és Árpádot. Hogy Hunor a közrendi népet és Magor a magyar vallást képviselte. Ezt ismétljük el másképp. Tehát a magyaroknál ugyanaz a helyzet mint amit a sumér városokból és Egyiptomból ismerünk. A király vallási, a vezér katonai szerepet tölt be. A király szakrális személy és ősidők óta uralkodó család ágaiból származik. Ezt nagyon sok helyen láttuk, és nagyon fontos magyar ember számára tudni, hogy Magor, Attila, Árpád, Szt. István szakrális, tehát szent királyok voltak. A sumérok szerint az özönvíz után a vezetés újból az égből szállt alá. Ki kell hangsúlyoznunk, hogy ez minden ember tudatában, génjében benne volt Angliától Japánig. (Sok helyen még most is benne van.)

Természetes reakciója a magyar tudományos életnek a törökök által leírt krónika előkerülésekor az azonnali munkabavétel, fordítás, feldolgozás, közlés kellett volna legyen. De ehelyett mi történt? Geönczeöl Gyula előszavából tudjuk meg. 1971 nyarán dr Zakar András (két egyetemi diplomával rendelkező tudós, aki Mindszenty bíboros titkára volt) tudomására jut egy feldolgozatlan ősi irat holléte. Tudta, hogy az Isztambulban őrzött kézirat másolata esetleg megvan a Magyar Akadémiának. Mikor ők is másolatot kértek róla, a törökök kijelentették, hogy zárolva van. Kiderült, hogy a magyar akademikuskok kérésére. Aztán megpróbálták Pozsonyon keresztül, de úgy se ment.

Végül dr. Zakar úr egy angliai barátja, aki az UNESCO-nál dolgozott, repülőre ült és személyesen kérte az anyag másolatát Isztambulban. A meghökkent levéltáros az UNESCO képviselőjének elmondta, hogy itt hever a filmmásolat már régóta és nem értik mi ez a felfordulás. A magyarok értették.

Akadtt egy felvidéki szakember, dr. Blaskovits József, aki a világ számos egyetemének, intézményének tagja, sőt díszdoktora volt, s aki az anyagot

fordítani kezdte. Az Akadémia azonnal fenyegetőzni kezdett. Illyés Gyula a fordító mellé állt. Az Akadémia alelnöke, Ligeti Alajos volt a legdühösebb ellenfél. Eleinte szidta az öreg tudóst, hogy egyszer a Mátyás-pincében elmulatott 100 forintot, helytelen módon él. Majd a szervezőknek ígérette, hogy kiadja dr. Blaskovits kézíratait. Mikor visszautasították rájuk kiabált, „Akkor véres fejjel fognak visszavonulni!” Illyés Gyula támogatásával a Kortárs irodalmi folyóirat cikket közölt a krónikáról. Személyesen Aczél György tiltotta meg a további közléseket. Sőt perekkel, börtönnel fenyegették azokat, akik vele foglalkoztak.

Miért volt ez a nagy cirkusz? Például, a geta népnév, a krónika szerint, ugyanúgy az üngürüs népre vonatkozik, mint a daha vagy a dák. Decabalus rómaiassított formája a DAHABAL-nak, ami már sumér-perzsa név – írja a török.

De nemcsak vele van baj. A Thuróczy Magyar Krónikájának első három könyvét hiába keresi az ember. A negyedik, ötödik kötetet azonban, ami 1382-1487 közti időszakot írja le, már többször is újra kiadták. Itt óvatos volt a krónikás. Például egy szót sem ír arról, hogy Hunyadi János Zsigmond király fia. Korábban bírálta is ezért az írástudó világ. Bonfini például részletesen leírja Hunyadi János származását és Heltai Gáspár megtámadja, mert nem elég komolysággal adja elő. Ez akkoriban fontos, szinte szent, komoly következményekkel járó esemény volt

A kiadott krónikák is megkérdőjelezhetők. Ha összehasonlítjuk pl. a magyar történelem adatait a Bécsi Képes Krónikáéval, komoly időeltéréseket tapasztalunk. A Képes Krónikát meg Nagy Lajos személyes megrendelésére készítették. Számára nem lehetett dajkamesékkal helyettesíteni a történelmet, mert ő maga is Árpádházi származású.

A Udvarhely-megyei Benczéről származó Székely István, ferencrendi szerzetes, krakkói egyetemi éve alatt megkezdte, majd harminc év után ugyanott jelentette meg *Chronica* ez világnak jeles dolgairól (1559), egyetemes történelmét. A legmélyebb csend körülötte. Ugyanis ilyeneket ír, hogy Csaba királyfi Damasek istenre esketie a szkítiai magyarokat. Ma már jól tudjuk, hogy miért. Akkor is tudták, és ezért tették félre a krónikát.

Múzeum igazgató koromban szerettem volna belepillantani a Csíki Székely Krónikába. Kollegáim nagyon bennfentes hangon kioktattak, hogy ez hamisítvány. Le is tettem róla, mikor egy adott pillanatban a rabanbán, rabonbán megnevezés előbukkant Jókai „Bálványosvár” című regényében, amit egy délután olvastam.

A székely papfejedelem megnevezése, ahogy mondani szokták “echte” sumér.

Erre előttem is rájöhettem, mert egy évre rá, hogy a Széchenyi könyvtárban fénymásoltattam a Szádeczky Lajos-féle kiadását, a Csíki Székely Krónikát kiadta a Magyar Ház, majd Csíkszeredában is megjelent. Írogattak róla, értékelgették. Szerencsére akadt egy erdélyi magyar, Szőcs István,

kinek számos éve alatt nem alakult ki „pincér hátgerince“ és a történelem terén is otthon van. Mindkét kiadásban nagy diplomáciai érzékkel, de elég világosan kifejti a véleményét a Krónika szavahihetőségeért. Ugyanis ezt Aranka György vagy Szabó Károly, Orbán Balázs nagyon komolyan vették. Dózsa Dániel „Zandírhám“ címmel hőskölteményt írt belőle. Báró Apor Péter kiadványában is utalás van rá.

Mígnem a századfordulón valaki „komolyabban“ átolvashatta, mert Szádeczky Lajos 1905-ben okirathamisítástól csak épp a tömeggyilkosságig nem vitte érveit. Lényege, hogy a Krónika hamis.

A következőkben én ezt a „hamis“ krónikát szeretném bemutatni, amely nagyon is eredetinek bizonyult az utóbbi évtizedek adathalmazainak fényében.

Érdekesség az, hogy ezekből az elhallgatott krónikákból is kiderül, hogy a székelyek időtlen idő óta lakják a Kárpát-medencét és kultikus szent földjük a ma még Székelyföldnek tudott három megye területe.

A Csíki Székely Krónika

A Krónika a Sándor család tulajdonában levő levéltár alapján íratott össze 1533-ban, majd ez másoltatott 1695-ben és 1796-ban. Zágoni Aranka György fordította magyarra 1797-ben. Tisztázza a székelység sorsát Attilától Szent István idejéig. Az igaz, hogy csak nagy vonalakban, de olyan adatokat tartalmaz és leírásokat, ami az összes meotisi szedett-vedett magyarság elméletet a Hun Birodalom szétesését, és még folytathatnánk, szétporlasztja.

Erdély földjéről írja: „Attila birodalmának felfordulása után foglaltatott el a legvitézesebb emberektől a Székelyektől, egy nemes nagy szívú és hadi mesterségben gyakorlott nemzettől, mely az idők viszontagsága miatt megapadott. Ezek az örökségeket és hivatalokat Tribusok szerint az Halom, Eurlik, Jenő, Megyes, Adorján és Abrám Nemek, 's ezeknek ágok szerint osztják egymás között.“ Ismert jelenség. Nagyobb történelmi viharok után védett helyre vonulnak a legéletképesebb fiatal családok, és két-három évtized után a népesség arány szépen helyre áll. Ezenkívül minden család, mely általában az események központjába forgolódott, védettebb vidéken élt zömében. Innen kerültek ki a fiatalok a közéletbe. Számtalan példát ismerünk. Amit előttünk mindig tagadnak, az az, hogy székelyföld, palóc vidék és még sorolhatnánk az ilyen utánpótló vidékeket, biztosította a népesség állandó fennmaradását. A mai Magyarország családnév anyaga alapján könnyen be lehet határolni ezeket.

A székelyek a hun és magyar vezér ideje között „egy Rabanbán főigazgató vezér alatt valának, kit egyezett akaratból választottak.“ A rabanbán elsősorban papi személy, a katonai feladatokkal a gyulák foglalkoztak. Tehát Attila szakrális királyságának egy része a szakrális király nélkül ugyanolyan szervezeti formában fennmaradt.

A Csíki Székely Krónikát hamisítványnak kiáltották ki, elsősorban a Rabanbán név miatt, amely mellett ott volt ugyanazon személy megnevezésére a Zandirhám és a Buda Nábu Fileim. Nézzük meg a nevek értelmét:

Ra=Nap: Ban=Fia, Bán=Vezető – Nap fiainak vezetője, a sumér és utódnnyelvekben, melyet a krónika összeírása után 400 évvel tár fel a történelem tudomány.

Zándir-Hám: Zán-Zen=megvilágosult japán, kínai nyelven. Buda legfelsőbb állapotának jelzője. Dir, Div, Dev=Isten (pl. Deva, Déva vára). Egy egész sor keleti nyelvben használták és használják értelem csúszással is Devlaként. A görögök csak hasonló értelemmel veszik át, míg a latin közelebb áll hozzá a maga Deus formájával.

De megtaláljuk időközben a Párthus birodalom mágusainak nyelvében is eredeti értelmét (!). A Hám=Bán-Basa-Fej-Vezető a dél-keleti kultúrákban.

Buda-Nabu-Fileim ellen nem volt komolyabb tiltakozás a századfordulón, mert számukra érthető szavakból tevődött össze. Buda=megvilágosult. Az indiai Szaka családból származó vallásalapító szent jelzője, mely név értéket kapott maga a vallás is megvilágosult, budista vallás. Náb=Nap, Fileim=Fia, de jelent érzékelést, kapcsolattartást az univerzum energiáival a Zen budhizmusban.

Az egészben az a bizonyíték erejű, hogy a rovásírásos okiratokból való kiírás, többszöri átírás után is tökéletesen felismerhetők az azonos értelmű nevek. A krónikás mintha fantasztikus jártasságát, odatartozását kívánta volna egy későbbi kor elé tárni, amikor ezeket értelmezni tudják.

Ha a Sándor család ezt „hamisítani“ tudta az 1500-as évek elején, akkor időgéppel kellett rendelkezzen, mert a fogalmak nagy része még a 20. sz. első felében is szinte ismeretlen volt. Időtlen idők óta őrizgetett okiratok kerültek elő valahonnan? Vagy inkább az történt, hogy a közvetlen királyi ellenőrzés alól az 1700-as évekig mentes Székelyföldön minden rendelkezés, népiírtás ellenére megmaradtak a rovásírásos okiratok? Erről tudomása volt Bécsnek is. A benyomuló osztrák hadak fő feladatai közé tartozott ezek megsemmisítése, 700 évvel Szt. István rendelete után. Mert mi őriztük azt, ami a miénk. A krónika latin átírása annak a felismerése lehetett, hogy nemsokára nem lesz aki elolvassa a rovást. A krónika tisztázza Erdély fővárosának helyét, nevét, a negyedik versben.

„A Rabanbánnak lakhellye Budvára vala, a melyet régi Raban-bán Buda Nábu Fileim még Attila birodalmának elromlása előtt épített volt, és ebben az

anyavárosban szolgáltatnak vala ki a Nemzet gyűlésében a Székely Nemzetnek minden törvényei a fő Rabanbán által Zándir Hám fő Rabanbán idejéig.“

Tökéletesen igaza van a krónikának, ugyanis a székelyudvarhelyi Budvár romjai között végzett ásatások római kori üvegeket tártak fel. Erre gyorsan beszüntették az állítólagos középkori vár régészeti kutatását. A régi vár köré épülhetett a város és az udvarhely, az anyaszék központja.

A honfoglalás folyamatát úgy írja le, ahogy a későbbi magyar krónikák, csak a székelység szemszögéből részletesebben, és nem tartalmaz gyerekeket ijesztgető rémmeséket, miszerint Álmot feláldozták Erdélyben. Nagyon csúnyát álmodhatott, aki ezt kitalálta, mert egyéb krónikák nem említik vagy épp azt említik, hogy Kijevben maradt.

„Ebben az időben jöve el az Hunnusoknak másik Nemzetsége Árpád, Álmos fia vezérlése alatt és Zándir Hám követeket küldvén eleibe, azt a nemes Nemzetet elfogadá...”

A VI. vers szerint Erdélyt, amit a Krónika Pannonföldnek nevez, a székelyeknek hagyták a betelepedett testvértörzsek, s biztosították törvényeik és ősi vallásuk szabad használatát. A székely törvényeket szigorúságában az ismert sumér, majd a későbbi egyiptomi, perzsa, pártus törvényekkel helyezi egy sorba.

„Hogy a' Pannon földön a' főhatalom senkire ne szálljon, hanem csak a' ki az ő Törsökéből fiu ágon származott.

A' melly földet ki maga kezével keres, a' néki légyen tulajdona, a' mellyet pedig közérővel keresnek, az a' szerzők között egyaránt osztassék fel. A' közönséges dolgok pedig a Nép közakarattyával végeztessenek.

A' ki előjárójához hitit megszegi, a' fő Rabanbán áldozattya alkalmazásával fejét, jószágát veszesse.

A' ki a' fő Rabanbán méltósága ellen dolgoznék, számkivetésbe küldessék.

A' ki a' fő Rabanbán áldozattyára nem menne, derékba keresztül szurattassék.“

Az ariánus őskereszténység gyakorlata is megjelenik a krónikában. Ez a 17. században bombaként robbant az ősi múltat minden eszközzel eltírók előtt. Képzeljük el, amikor Budvárán Árpád átveszi a hat vörös márványkőre metszett törvényeket. Kitől? Az Istentől, mint Mózes? Nemcsak a bibliai keresztényeknek vannak ilyen törvényei?

Egész pontosan meghatározza, hogy Árpád Székelyföldön, Budvárán vette át „a **Hatkő vér kövekre metszett törvényeket**“ s ez után megy fel Munkácsra. Elfogadta székely fővezérnek Zándir hámot, aki „a három fiuval ékeskedő, Uopoulet, Uopourt és Uogroun“

Ismételjük el: Árpád Erdély fővárosában, Udvarhelyen találkozik a székelyek fővezérével, vele egyezséget köt, elfogadja a Sándor (és a belőle származó Ugron, Apor) családot a székelyek mindenkori vezetőjének. A Hám felmegy Munkácsra és „elfogadá”, tehát elvezeti a bejövő rokonokat végleges telephelyeikre. Úgy néz ki, hogy (mint az előbbiekben is ismertetett „népvándorlás” leírásában) a kazáriai törzsek vagy nevezzük ezt magyar törzseknek, vagy aminek akarjuk (a lényeg ugyanaz) már előzetes megegyezés alapján az évezredes előőr és határőr népességgel, a székelységgel, pontos tervet készítettek. A visszatelepedés folyamán mindenki pontosan tudta, hogy hol fogja felépíteni házait – ki fogja odavezetni a kazáriai hét törzs tagjait új telephelyeikre. Minden jel arra mutat, hogy a hat törzset elhelyezik a Kárpát-medencébe az avar-székely falvak közé és a féltett mágus törzset Buda-Esztergom környékére. Mert a szláv mese, meg egyéb dolgok későbbi birodalmi kitalációk az osztrák udvar ideológusai részéről. Azt már más forrásokból tudjuk, hogy a híres és hősi Nyék törzs nem megy a papkirállyal. A székelyek közé telepedik be. Nagyon sokan azt tartják, hogy Atyhától, Pálfalvától Etédig a falvak sora Udvarhely és Keresztúr között tiszta kazár népesség. Az utóbbi időben már én is.

Katolicizálás

A honfoglalásnak „becézett korszakot” úgy tartják, hogy bejöttek a pogány magyarok. Napimádók, tűzimádók, lovat áldoznak, kutyát esznek és ha valamilyen sületlenség még eszembe jut, akkor esetleg díszdoktorátusi címet kapok valamelyik „korrekt történelmet” valló egyetemi kartól.

A földből kikerült anyagok beszélnek. A halottak ruháin, eszközein talált díszítések azt mutatják, hogy igenis az őskereszténység sokkal bővebb hitvilágával, még napjainkban is csupán érzékelhető kozmikus kapcsolattrendszerével tiszteltük a Teremtőt. Sosem voltunk pogányok.

A második nagyon zavaros állítás, hogy száz év alatt az Árpádházi vezérek és királyok fő tevékenysége arra irányult, hogy előkészítsék az ország népét a római katolicizmusra. Szent István egyetlen tetteivel katolikus hitre téríti a magyarokat, miután ő „a pogányságról” áttér a római hitre. Dehát egyszeriben a vízbe mártott „pogányból”, hogy lett szakrális katolikus uralkodó? Utódai is öröklék a pápa kizárólagos jogát, hogy püspököket nevezzenek ki. Akkor miért nem a pápa koronázta meg, és miért egy ír származású püspök?

A magyar nép csak szakrális családból származó személyt fogadott el feljogosítottnak, hogy a király fejére koronát tegyen. Ne vegye senki sér-

tésnek, de a mostani lengyel származású pápán kívül, aki népével együtt kazár vérből származik, nem sok helytartója rendelkezett Krisztusnak ezzel a származással. Kemény harcok folytak akkor is a Kárpát-medencében. Egy olyan helyzet alakult ki, mint amikor a szovjet hadsereg „felszabadít” minket és hirtelen fejre állítottuk a magunk kis világát. Az alacsony származás volt a legjobb ajánlólevél. De végül ezt se vették be a magyarok. Még az idegenek által megszállt területeken sem.

A Krónika a keleti és nyugati kereszténység, valamint az ún. pogány vallások közötti összecsapást is jelzi Erdély és Székelyföld területén és leírja, hogy a magyar királyság megpróbálja királyi földhöz kötni a székelyeket, azonban azok saját szabad földjükön akarnak élni és nem akarják felvenni a nyugati kereszténységet. Más vélemények is vannak és testvérharcra kerül sor.

„18-dik vers.

Ezért pedig nagy része megharagvék a' Székelly nemzetnek a' Pannon királyra, sok Tribusok felkelének ellene, de Uopour Sandour – az ötcsével, Andorással és az István segítségével ellent álla...”

Pannonföldön nagyobb a marakodás. A székelyek egy része visszatér Erdélybe. Itthon a szakrális király mellé állnak. Azt is pontosan közli, hogy a székely fővezér miután István király segítségével győzedelmeskedik a makacskodók fölött, felépíti a csíksomlyói Salvator kápolnát. Ma is áll. De miért, ha pogányok lettek volna?

A pannóniai „hittérítés” azonban majdnem elnépteleníti a Székelyföldet. Nagyon sokan odavesznek a király szolgálatában. A bán igyekszik úgy elhelyezni a maradék népet, hogy a jövőben zavartalanul tudjon fejlődni a székely nemzet, ne hagyjanak nagy területeket üresen és ne zsúfolódjanak össze egyéb helyeken.

Minden esetre érdekes, hogy székely területnek írja a mostani Szilágy-megyét, Hunyadot. Jelzi az ökörsütés kötelezettségét és a testőrségi kötelezettséget.

„21-dik vers.

Ugy, hogy minden pénzbeli adótól menteknek tartassanak. A' mely egyezés megesvén, ennek a' dolognak és kötésnek örök emlékezetére Uopour Sandor Rabanbán egyik fia, Arad a' maga Tribussával általtéteték a' Zarán Tribussa földitől nem messze, szinte a' Pannon széle földibe, a' Blackusok havasi földére. Szállás Pataka mellé. – Azért a' nemzetségek örökösön azt végzik, hogy a királyt és Pannon földé népét észak felől magok szabadságokban bántódás nélkül megtartják. Azután a király oltalmára, mellette száz lovast tartanak. Azután a királynak, mikor válosztatik, megházasul, vagy fia születik, ökörsütést adnak...”

A blachusok havasi földje a krónika első átírása idején még magyar örgrófság kun, székely, szász és román lakossággal. A mai havasalföldön, a mai Szerb-Horvát területeken lévő székely székekre utal, hozzuk viszonyítja a második részben a Pannon földet.

Tisztázza a Székelyföld szervezeti felépítését:

„24-dik vers.

Minden Harkász alatt volt 5 Rabanbán és minden Rabanbán alatt két század, egyik lovas, más gyalog, kiknek fegyverek kopja és nyíl volt. Egy nagyobb Rabanbán alatt volt három Harkász és a' Gyula alatt is annyi, és mind ez a' hat a' Tribusoknak nagy Gyulája alatt. És ezek a' Gyulák a' Nemzet fővezére alatt, kinek lakhelye Boudvára volt. Ennek szinte a' végibe (Udvarhelyen) lakék a' legöregebb Gyula, a' Küküll vize mellett, a' hol a' kisebb Gyula parancsolatainak általhágói megbüntettetnek vala. Ez fő Harkásznak is nevezetett. A' kiknek a' becsületen kívül nem volt több szabadságok, mint másoknak.“

Meg kell említenünk, sőt alá kell húznunk, hogy a krónika szerint a bíráskodás felszentelt személyek, papok által történik a székelyek között. Ugyanis ez volt a magyarság között is. Ez annyira régi, hogy a zsidó törzsek is nemzeti öntudatuk megerősödése pillanatától a királyság koráig a bírák által vezettettek. Ezt nevezik a bírák korának.

És ugyanez legyen Székelyföldön? Azt már nem! Hamisítványt kell csinálni a krónikából. Az első „nyomós érv“, hogy az igazoló tanúkról azt írják, hogy hivatalos személyek és mégis keresztet húznak aláírás helyett. A krónika átírója megjegyzi „nem deákos“. Tehát analfabéták és mégis hivatalos személyeknek próbálják beírni. A történet lényege, hogy az aláírók székbírák voltak. Tehát nap mint nap hivatalosan rögzített okmányokkal dolgoztak. Igenám de ezek rovásírással készültek. Nem ismerték a deákos írást vagyis a latin ábécét, de írástudók voltak.

És épp Szádeczky Lajos próbálta írástudatlannak beállítani őket. Az a Szádeczky, aki olyan történelmet írt nekünk, amit csak becsülni lehet. Mindent beleírt amit szabadott.

Eleinte ő is eredetinek tartotta a krónikát, de hirtelen „meggyőződött“, mint Muszka Feri Ditróban, hogy a Föld forog. Meg is volt az eredménye. Szépen felívelt a karrierje.

A katolicizálásról csak annyit, hogy nem pogány tűzimádó, kutyaevő népeiséget kellett a keresztvíz alá tartani. A lakosság nagy része már rég keresztény volt.

Csak hogy ekkor válik ketté a keresztény egyház (szkizma), s azért folyt a harc, hogy a magyarokat Rómához csatlakoztassák. Székelyföldön egyáltalán nem volt térítés, s a „pogányüldözések“ is csak a 17. században kezdődnek. Nem elírás a 17. század, hanem sajnos nagyon szomorú valóság,

amihez az egyháznak nagyon kevés köze volt. Itt megfért egymás mellett ortodox, katolikus, ariánus keresztény de még a mohamedánok, budisták is. A reformáció korában is látni fogjuk, hogy az állandóan verekedőnek, lázongónak nevezett székelyek békésen megfértek templomaikban felekezeti különbségek nélkül.

S hogy mennyire hagyománytisztelők vagyunk, az is bizonyítja, hogy a mai napig minden pünkösdi búcsún kivisszük a tabernákulumnak „keresztényesített” imamalmot a hegyre, év közben pedig a templomban őrizgetjük. S mindezt az állandóan bigottnak nevezett katolikus székely papok teszik. Nálunk a római katolicizmus is érdekes vonásokat mutat. Az 1600-as évek második felében például a háromszéki főesperes nem engedett katolikus parókiákra nőtlen papokat. Vagy feljegyezték, hogy a Szenttamásról eredő Szárhegyi Lázár primpiliushoz fordult egy legény kérve, hogy adja hozzá feleségül egyik szolgája leányát. Megfizeti. Mikor látta, hogy pénzzel nem megy, azzal próbálta megpuhítani az erős katolikus beállítottságú vezetőt, hogyha hozzáadja a lányt, ő még meg is keresztelkedik.

Valahogy így nézett ki Székelyföldön a katolicizmus.

Itt sosem a vallásokkal volt a baj.

A krónikákból és más forrásokból ismert székely székek

A Krónikából és egy sor más okiratból, mai kutatók eredményeiből össze tudjuk írni nagy vonalakban a 9. sz.-i székeket.

Induljunk el a mai keleti Kárpátok között megbújó Székelyföldből, ami egyben főszék is volt.

Gyergyó – Bálványosvár vonala szakrális központ.

Mai szászok vidéke. Szász-sebes-, kézd-, orbo-, azt jelzik, hogy Miklósvár széken kívül a Háromszékiek a Déli-Kárpátokban székelyek vannak és a német lovagrend, majd később a szászok számára szabályszerűen kitelepítik őket a mai Háromszékre, összezsúfolva ottlévő testvéreikkel.

Hunyad, Déva vonala.

Bánság.

Bács, Szerémség.

Horvátország területén tudomásunk van egy dalmáciai székről is, amely még fél ezer év múlva is testőrséggént, határőrséggént létezik az Adria partján.

A mai Őrség, mely több székből állhatott.
Pozsony, Nyitra, Trencsény környéke – vágmelléki székelyek.
Pásztó-palóc szék, mely az apátság mellett még hosszú ideig fennáll.
Vereckei hágótól nyugatra a fűzéri székelyek.
Szatmár, Zilah.
Bihar.
Mezőség, Kalotaszeg ez a terület a krónikákban megjelenő Csiglamező.
Buda környéke.
Havasalföld.
Moldova.

Ezek a területek, amelyeket ma mindenki elfogad, ha kissé körülírva is.
Így is legkevesebb 16 székről kell beszélni.

A budvári fő rabanbán alatt volt 16 gyula,
Mindenik gyula alá tartozott 6 nagy rabanbán,
Egy nagy rabanbán alatt 3 horkász,
A horkász alatt 5 rabanbán,
Rabanbán alatt 2 század.

Azaz $2 \times 5 = 10 \times 3 = 30 \times 6 = 180 \times 16 = 2880$ egység $\times 100 = 288000$ fegyveres harcos.

Fűzéri székelyeket, a mai Fehér-, Szabolcs-, Baranya- és Abony területén találjuk. A csíki hegyeket, Csíktarcsát stb. Pest környékén, amely több mint valószínű a testőr szék emlékét őrzi. A hortobágyi emberek még a két világháború között székelyeknek tartották magukat, használták a rovásírást. Mi mindenik tájegységet egy széknak vettük, de valószínű, hogy ugyanúgy, mint a mai Székelyföld, több székből állt. Ezek a székek egy részénél nyelvváltás történik később, elvesztik Székelyföld statutu-mukat, autonóm előjogaikat, csupán a helynevekben élnek. Ki gondolta volna, hogy Mohács körül ilyen falunevek vannak ma is: Székelyszabar, tehát szabír székelyek, Kisnyárád, Somberek, Homorúd, Dályok, Nagy-nyárád, de ismerjük az elpusztult Bácsfalva nevét is. Mindezek a mai napig élnek a Székelyföld helyneveiben.

Ezt nem én találtam ki Györffi György ifjú tudós korában gyönyörű térképet rajzol egy sokkal bővebb székely előfordulásról a Pannon medencében.

De tessék elolvasni a régész Dr. Bakay Kornél professzor úr véleményét is, ha kétségei támadtak.

Ne feledjük el a Barlabási Lénárt által a 15. sz. végén említett „moduai zekeli“ vidéket, sőt azt sem, hogy a mai Moldova címere a Barlabási család címerének kissé újjított változata. Ha csak a legerősebb kritikát is kibíró adatokat vesszük a fenti székekhez, 288000 harcosnál tartunk.

Mikor utána számoltam nagyon meglepődtem. Egy egész sor érthetetlen dolgot magyaráznak meg a fenti tények.

Ami szinte mellékes az az, hogy miért kellett hamisítványnak kikiáltani minden áron a Krónikát akkor, amikor teljesen világos volt, hogy a történelmi tényekkel nagyon is egybevág.

A Krónika bizonyíték volt a székelyek és a magyarai népek örökös itt-létére, a „honfoglalás” mikéntjére, s arra, amit a császári udvar mindenképp vissza akart szorítani a magyarság tudatában.

Mert ha elemezzük a későbbi eseményeket az első nagy népírtást a mai Székelyföldön az osztrák csapatok hajtják végre Básta generális vezetésével. A másodikot a Rákóczi felkelés után. Lakosságának felét veszteti el az öldöklésben, s az ezt követő járványban.

A harmadik a madéfalvi veszedelem idején.

A negyedik 1848-49-ben.

Az ötödik Trianon után.

Székelyföld eredeti arculatát, jellegzetes szervezési formáját, hadi fontosságát az 1848-as forradalom utáni megtorlás idején szétzúzzák. Megszűnnek a székely határőrezredek. Az 1871-es földtörvény komoly csapást jelentett az ősi gazdasági alapra. Ki szeretném hangsúlyozni, hogy nem az osztrák népet hibáztatom, hanem a makacs, buta és durva birodalmi politikát, amely attól a pillanattól tart, amikor a magyar királyok Svájcban Ausztria trónjára segítik a Habsburg uralkodót, addig amíg Ausztria köztársasággá válik. De azonban tovább is az a Hohenzoller család irányítja a politikát, amely a Habsburgokkal közeli rokon. Folytatja elnemzetlenítő, ultranacionalista politikáját. Annak ellenére, hogy Berlint 1415. október 22-én I. Frigyesnek Zsigmond magyar király adja át, aki áthozza Nürnbergből a várgróft saját királyi birtokára. Ennek a politikának a következménye Trianon, az I. világháború utáni durva és kegyetlen románosítás Erdélyben.

Mert nem a román nép csinálta ezt. A román mindig nagyon tisztelte a magyarokat.

Eddig csak úgy emlegettük, hogy a 4 főszéken kívül székelyek léteztek a Csiglamezőn, Biharban, esetleg a Vereckei szoros környékén, testőrök voltunk Bizáncban, a gyergyói Bot család várat tartott fent a Békási szoros nyugati részén kívül a mai Botosaniban, Kelet-Moldvában. A háromszékiek és moldvaiak a moldáviai Őrhelyen (Orhei). Mégis úgy néz ki a dolog, a könyvekben, filmekben, hogy egy pár harisnyás, kucsmás emberke lődörgött ide-oda Közép-Európában és ezek voltak a székelyek.

A dolgok mára kezdtek világossá válni. Időben állandó folytonosságot lehet kimutatni a székelység telephelyein, legtöbb esetben napjainkig. Sokan vallják Magyarország és az elcsatolt területek lakosai közül, hogy ők bizony székelyek. De vallanak a családnevek is. Fennmaradtak a legelső ránkmaradt latin írásos emlékektől napjainkig.

A fegyveres harcosok nagy száma, azok részvétele minden hadjáratban „a kalandozásoktól a napoleoni háborúkig”, teljes bizonyosságot szolgáltat a Kárpát-medencét körbefogó nagyszámú székely hadcsoportokról, településekről.

Ez megmagyaráz mindent.

Megmagyarázza: miért hozott Szt. István német testőrséget helyettünk. Miért telepítettek németeket, később szászokat bármi áron a Déli-Kárpátokba, mikor ott voltunk mi.

Miért jelennek meg a székelyek a 15. sz.-ig, sőt Mátyás királyig minden fontosabb magyar hadműveletnél? Mindig felderítőként, elő- és utóvédként, csaták sorsát eldöntő egységekként.

Miért kellett minket fokozatosan beszorítani a Keleti-Kárpátok völgyei-be és lehetőleg minél több hadi cselekménybe bevonni?

A fegyverforgató tömeg, profi harcosok óriási száma állandó fenyegettséget jelentett az ősi törvényeket, szerződéseket, hitet átalakító magyar királyok számára.

Az Árpádházi királyok látták, ahogy önök is az előző fejezetekben, hogy a világ átalakulóban van. A székely azonban mindig nagyon hagyománytisztelő volt (ultrakonzervatív), ezért tüskét jelentett a változtatni akaró első királyok bordái közt. Később még inkább.

Hogyan is érthette volna meg keményfejű népünk az évezredes előrenézést, mikor ez azzal járt, hogy elveszti jogait, felmorzsolódik, megszűnik léte. Nézzünk vissza az elmúlt több mint 1000 évre. Igaza volt a magyar főuraknak, akiket a székelység mint mágus népet mindig nagyon tisztelt. Fennmaradtak. Igaza volt a hagyományaihoz foggal-körömmel ragaszkodó székelységnek is. Itt vagyunk.

Mégis a mi utunk volt a járhatóbb. Ma csonka Magyarország lakossága tiszta vérű magyarjainak zöme székely származék.

A Krónika azt is tisztázza, hogy 1049-ben már szétszakítják Székelyföldet és kezdik a mai székek helyére szorítani Erdély többi részéből a szabad katonákat. Tehát nem a 13. sz.-ban telepednek be ide a székelyek. A 11. sz.-ra teszi a Mikó család betelepülését Csíkba és a Mikó vár építését. Megjegyzése szerint úgy érthetjük, hogy kegyvesztett magyar főnemesi család sarjaként menekülnek a Mikók a király által nem ellenőrizhetett Székelyföldre. Mikó=papnő.

„...Azt mondják, hogy ez derék katona volt, Pannon földéről való nemes ember, Uramnak fiának hivattatott, 12 várak birodalmától fosztatott meg. Maradéka ma is az ő nevét viseli.”

Az állandó hadakozás miatt 1095 előtt szétdúlják Budvárát.

Nem boncolgatom tovább. A székelyek a mai napig is itt vannak, az idő és az új szervezési formák megbontották, de teljesen nem tudták eltüntet-

ni ősi szokásaikat, amely azóta él, amióta az ember. Csupán egyetlen megjegyzés: a krónika nem tér ki rá, de ha a benne leírt eseményeket összevetjük, Attila és Árpád között kb. száz év telik el.

Ez úgy talál az Illig által ismertetett 300 éves időbetoldással, mint a kajak a szemre, ahogy a székely mondja (kajak=ököl).

Veszélyes a török krónika?

Előző anyagainkban ecseteltük, hogy micsoda dührohamot váltott ki a Tarih-i Üngürüş (TÜ).

Eldugdosások, dührohamok, fenyegetések, mind-mind a Magyar Akadémia hivatalos részéről. Mi lelte őket?

Közismert tény, hogy Rákosi elvtárs uralmának első napjára Moszkva már hazaküldte a szovjet berkekben „kiképzett” történészeket. A magyar akadémikusokat egyenruhás bunkók fogdosták össze és vitték. Helyükbe beültek a történész elvtársak. Ez mennyiben befolyásolta a TÜ sorsát?

Ismert tény, hogy a nagy Oroszország a hun-kazár birodalom területén alakult ki. Az orosz uralkodók tűzzel-vassal őrizték a régmúlt emlékeit, hogy ez nehogya kiderüljön. A magyarokról mindenki tudta, hogy szkíták, hunok, avarok, kazárok is egyszemélyben. Sőt, még a sumér származást is ismerték. Maguk a magyarok is, Moszkva és mások is, ahogy később látni fogjuk. Mert eljutunk oda, hogy pontosan tisztázzuk a vonalakat – kik is állították fel, mikor és miért a világtörténelemnek nevezett hanta csomagot. A TÜ kapcsán most csak az oroszokkal foglalkozunk.

A nagy birodalmi ideológia, amely Nagy Péter cár eszméi után szinte hisztéria kampányig fokozódik. Minden elismerésünk a modern Oroszországot megteremtő cáré. De miért kellett a kurgánok leleteit fegyveres katonákkal őriztetni? Annyira, hogy az ásatásokhoz közeledőkre felszólítás nélkül lőttek. És ez még fennállt az 1970-es években is. A leleteket szigorúan zárolták. De ez tovább folytatódott. Katalin cárnő krími hadjáratában nemcsak katonák, hanem történészek is részt vettek. A győztes hadjárat után kész is volt a Krím ősosor történelme.

Nálunk is gőzerővel folyt az ellenkező előjelű történetírás. Mátyás koráig azonban gyakorlatilag sikertelenül. Erre bizonyíték a Tarih-i Üngürüş. A krónikát Nimróddal indítja és feleségével Ankiszá-val. Nimródról tudjuk, hogy a Nyílas csillagképpel azonosítják, az emberiség szellemi irányítójaként ismert.

Óriási kultuszára jellemző, hogy az egyiptomi piramisok nagysága és területi elrendezése azonos az Orion – Nyílas csillag-képpel. Ugyanezt az

ősiséget jelzi Ankisza. A sumér táblák még mélyen a homokban hevernek, amikor török nyelvre lefordítják a magyar krónikát s benne a nevet AN-KI-SZA. Mit jelent? AN=a sumérok első és legrégibb istene, aki önmagát teremtette és megszülte önmaga képét, a fiát. Ő a fény forrása, a napsugarak kibocsájtója, a Teremtő, a gondolat. Ő a MINDEN. A sumér szentháromságban AN=Atya, EN-LIL=Fiú, lélek és AN-KI=Anya és Föld. AN-KISZA, az életet teremtő Földanya. A kínai nyelvben ma is megtalálható An-fennsík, és Ki, az éggel szembeni Föld. A SZA, azon hét név egyike (Sin), amely a sumér szentháromság utódisteneit jelöli.

Két fiúk született, HUNOR és MAGOR. Vadászat közben egy gyönyörű vad tünt fel előttük, mely „csodálatos színekben pompázott“. Könnyű felismerni ebben a Napszimbólumot. Perzsia határán, valahol a mai iráni hegyek körül, a vad eltűnt. A két fiú „...visszatértek atyjukhoz és arra kérték, hogy Adzsem határán, azon a hegyes vidéken egy monostort építtessen számukra, amelyben lemondva a világról lakhatnak és a világ népétől visszavonulva saját gondjukkal foglalkozhatnak... Így módon öt évig laktak a monostorban...”

Esetleg felötlük a kérdés, hogy miért idézem az ennyire ismert mondat. Azért mert van benne egy-két eltérés, mint a lámpalázás kispap prédikációjában a tíz pohár pálinka után. Ugyanis nem a meotisi mocsarakba húzódnak be, hanem a hegyek közé. Ott monostort építenek, ahol öt évig elmélkednek. Emlékezzünk vissza, kik építik magaslatokra templomaikat – a mágusok.

Kik húzódnak vissza elmélkedni? Buda, a tibeti lámák, Krisztus.

Tehát mindenki, aki meg akarja ismerni Istent és belőle a parányi részt, önmagát. Miután a fiúk kijönnek, elvesznek egy testvérpárt és „a hírmondó szavai azt bizonyítják, hogy Üngürüsz népe Hunor nemzetségéből származott.”

Természetes. Láttuk, hogy a hunok másfélezer évvel korábban írásos nyomokat hagynak, mint ahogy a mai történetírás ezt elénk tárja. Az állítólagosan reggeli harmatból feltűnt európai hunok, Attila népe, akik el is párologtak, hatalmas birodalmat hagytak maguk mögött. Az orosz nép ezt tudja. Vagy érzi legalább. Tessék megszólalni valamelyik orosz városban magyarul. A hatás egyenesen elképesztő. Az emberek mosolyogni kezdenek és minden jót mondani a magyarokról, felkészültségüktől függően.

Jóval Attila előtt, Nimród halála után, Hunor népe Pannóniába költözött. És most figyeljünk. Ugyanazt mondja a TŰ, amit mi eddig bizonygatunk, „Amikor abba a tartományba érkeztek, látták, hogy csodálatosan bőséges folyamai vannak nagyszámban, sok gyümölcse és bő termése van annak az országnak, és az ő nyelvükön (azaz Hunor népének a nyelvén) beszélnek (az ottani népek).”

Megmaradt azonban az eredeti területük, Szamarkandtól a Fekete-tengerig. Ott Hunor utóda KATTAR, „egy hatalmas bégfi, nevét Kattarnak

mondták.“ Álljunk meg ennél a névnél. Ninivében, az i. e. 7. századi asszír rétegben jelenik meg először a Nimród név. Ismerjük Gilgamest, akiről jobbra csak azt tudjuk, hogy a hóna alatt cipel egy oroszlánt. Azt már nem nagyon, hogy a tavaszi Napistennek, DUMUZI-nak a szerepét veszi át. (Aki a benczédi Székely István 16. századi krónikájában Damasek néven szerepel és állítólag téves olvasásból született (!).)

Kattar világosan tartalmazza a khatti, hittita, hurri, Khorezm sumér származású ősnévét, melyet Föniciában Kha napisten néven tiszteltek. Kattar tehát a Nap, a tűz papja, ugyanúgy mint Gilgames, akit a görögöknél Herkulesnek ismerünk s akitől a szkíták származnak, a görögök szerint.

Kattar a Napisten főpapja és egyben hadvezér, országvezető, a Nap Fiainak vezetője. Ily módon a székely rabanbán főpap és hadvezér, aki egyben a Nap Fiainak vezetője, a Csíki Székely Krónikából, nem hajától előráncigált kitaláció. Olyan mély gyökerei vannak, melyet természetes, hogy nem ért meg az, aki csak annyit tud a székelyekről, hogy fehér harisnyában járnak. De a magyarok őstörténetéről se sokkal többet.

Kattar hadai Erdélyben megpihentek. „Végül is a Tiszán átkelő Hunor népe egyesült Hunornak azzal a népével, amelyik Adzsem (Perzsia) padisahjával erre a tájra költözött és itt telepedett le.“ A krónika ír Attiláról, akit a hunok királyukká választottak és Budáról, testvéréről akit Erdély bánjává neveztek ki. Törökös dagályossággal írja le a frankok és rómaiak elleni hadjáratokat, beleszőve Róma megalapítását és Velence létrejöttét, amit az Attilától való félelemmel indokol. Erre én nagyon odafigyeltem, mert kulccsá vált annak megértésében, hogy kik és miért indítanak rabló hadjáratokat, hamis történelmet.

Halála után, a krónika szerint,

„Üngürüs népe pártokra szakadt és KABÁT ismerték el uruknak, mivel KABA a Konsztantinijei fejedelem lányától származott... De a trón és a korona ALADORINUST illette volna, ezért őt (kárpótlásul) Erdel tartománya bánjává nevezték ki. Abban időben az ő népét Szikulinak hívták.“

Csaba környezete kérésére visszaköltözik Szidijja tartományába, ahol Attila nővérének a fia, BENDEGÚZ volt a király. Itt közöl egy olyan dolgot a krónika, amely szinte megmagyarázhatatlan, de más források egybevetésével is ugyanarra a következtetésre jut el bárki, aki kutatja ezt a korszakot. Azt, hogy Árpád Csaba leszármazottja.

Egyetlen dolog ami ennek mostanáig ellentmondott, az emberi életkor hosszúsága.

„Kaba nemzetségéből abban a tartományban volt hét bégzáde, akiket abban az időben kapudánoknak neveztek. Ezeknek volt egy vezérük, aki Kabának egyenes leszármazottja volt, Árpádnak hívták.“

A krónika jelzi, hogy Árpád a kazár uralkodó tudtával és beleegyezésével vonul el Keletről,

„... Az erdéli vidékek ellen indult, azokat foglalta el. Ott hosszabb ideig megpihent. Közben Árpád fővezér ott egy várat építtetett, melynek ZIBIN nevet adta, s tökéletesen felszerelte. A többi hat kapudán is választott magának egy-egy vidéket, és kívánságuk szerinti helyen egy-egy várat építtettek, úgy hogy Erdel tartományában hét erőd készült el. Emiatt azt a vidéket Zibin-Burugnak hívták, ami annyit jelent: Hét vár.“

Nagyon érdekesnek tűnik, hogy a szerző ismeri Erdély és Baszkhon közös nevét, „a hét vár országa“.

Még csak egyetlen megjegyzés a krónikából. Nagyon rég dajkamesének tartom Szvatopluk jelenlétét és egyáltalán egy szláv birodalom pannóniai létét a honfoglalás idején. Azon a területen avarok, székelyek, hunok vannak, amit azelőtt ki lehetett bogozni mielőtt a TŰ-t az ember kézbe vette volna. Mit ír a krónikás?

„Azután azonnal elhatározták, hogy Csofolug királyhoz követet küldenek. Rögtön ezüstnyereggel felnyergeltek és drágaköves kantárral elkantároztak egy fehér lovat és Csofolug királyhoz küldték.“

Hogy lett Csofolugból Szvatopluk? Azt magyarázzák meg azok, akik kitalálták. Mert a név beszél. Csopo, Csomo, Csacs, Csoma, Csecse, Csöcs, Csúcs ugyanazt jelenti.

Sumér eredetű és értelme hegy, csúcs. Lug=király, magas. A sumér királyok jelzője. Például a magyar nyelvet nem tisztelők számára Mount-Everestnek nevezett Csomolungma a Királyi Hegyek Atyja.

A krónika, amit a török lefordított érthető sumér-magyar-avar nevet szolgáltatott.

De még engedjenek meg egy idézetet. Attila éppen visszatér az Apenin-félszigetről és

„A krónikásénekek szerint abban az időben azonban meghalt a felesége, aki a Szivatapolu nevű nimcse bégnek volt a lánya.“

Hát persze, hogy hidegrázást kaptak a krónikától a szovjet kitüntetésekért áhítozók.

Egyenesen azt írja, hogy az állítólagos Szvatopluk Attila apósa és német, tehát germán. Ez nagyon egybevág az összes számbavehető történelmi ismeretekkel.

Csak megjegyeznénk, hogy a krónika 83-84 versében arról beszél, hogy Trója várát egy Elejna nevű asszony miatt elpusztították. Ennek padisahja

Paradis, akinek fia Firanko volt. Firnako Észak-Nyugat felé megy népével és a Szikan-hegy tetejére várat építtet. Körülötte várost, melynek Szikamberijja nevet ad. Ezt Pannóniában, a Duna mellett. Tehát Szikamberijja (Óbuda) és Buda vára Párizs népének, a pelazgoknak a műve, amit eddig római telepítésnek gondoltunk (már aki).

A pelazg elmélet, a palóc és francia rokonság nem mai keletű. Csak ma lehetett annyi bizonyítékot összegyűjteni, hogy újból beszéljünk róla.

Anonymus szó szerint

Az egyetlen krónika, amit magyar, román, tót, német, gyakorlatilag mindenki legnagyobb meglepéssel forgat, az Anonymus. Nyomában népek születtek pár száz évvel korábban, mint a valóságban. Mi hont foglaltunk. Karddal. De ki ellen? Árpád vezér karddal szerezte meg e földet. Ki nem akarta adni? Miért kellett megszerezni azt, ami mindég a családé volt? Anonymus olyan mint a falusi muzsikos. Fülből muzsikál. A dallamot a vendég után viszi. Akármilyen falcsul énekel is a vendég. De korának minden igyekezete ellenére mégsem sikerül a kívánt mértékben eltorzítani Árpádék hazatérését.

Lapozzuk fel Anonymust. Árpád fejedelem ajándékot ad Zalán vezérnek mert az átenged Ond és Ketel vezéreknek bizonyos területeket a Tisza körül. Ménmarót Belényesen (Nyugati-Kárpátok, ma Beiusi) a következőképp válaszol a területigényre: *„Tudjuk mi a kötelességünk, mint barátoknak barátja iránt, mindenben ami csak kell neki, mert hiszen jövevényember és sok mindennek híjával van.”* (Anonymus 20.2.2.)

Árpád vezér vitézeinek szállást, várat és ehhez tartozó területeket ad az új országban. A Sajó környékén Ed és Edemer, Bors vezér Borsodon. A magyarokat szívesen fogadják, akik a székelyek közé telepednek, mint egy védett népességként. Magor népe. Papi emberek és kíséretük. A keleti pompával élők sokasága. Papot fogadtak a székelyek örömmel, szeretettel mint ahogy ma is történik bármely kis faluban. Nem csak helyet, védelmet és a külföldi hadműveletekhez haderőt biztosítanak a székelyek, de munkaerőt is a régi várak megerősítéséhez. Például Szabolcs vezér esetében látjuk, hogy a két „idegen“ (!) nyelvet beszélő népesség teljes mértékben azonosul. (Anonymus 21.1.1.) De a magyarok között is érdekes neveket találunk. Tétény fia Horka (!), aki Zilahon át megy Tashoz. (Anonymus 22.2.1.) Az esemény után, három évszázad távlatából Anonymus mindenhol azt írja, hogy túszoikat szedtek a magyarok. De ugyanakkor arról is tudósít több helyen, hogy ahová érkeznek házasságok köttetnek, nagy lako-

dalmakkal. Vajon mit szólna a feleségem ha kiderülne, hogy én túszként lakom a házban?

Barabási nagyapám 1898-ban Maros megyéből Háromszékre megy házasodni. Ez az ősi szkíta-székely szokások alapján történt. Az aránylag zárt tízesek családjai szinte egytől egyig rokonok. Ezért a téli időszakban, amikor a mezei munka szünetelt, sőt a hadakozás is, a legények lóra ülnek és távoli vidékeken töltik a bálozási időszakokat. Legtöbbször onnan nősülnek. Ősidők óta ez volt a szokás. Sőt egyes források szerint sokszor több száz kilométerre is elmentek csoportosan, egy része ott maradt az új helyen, ahonnan a kiinduló törzshöz jöttek az új emberek. Most, hogy új családok telepednek a székelység közé, természetes, hogy azonnal beindul a legbiztosabb közeledési mód – a házasság. Anonymus is több lakodalmat jelez. (20.2.1.) A vendégfogadás azonban nem ment éppolyan simán. Zalán Bizánc biztatására ellenáll, Ménmarótot „nyugdíjba” kellett küldeni, de a régi kazár vezér családja marad a vezetésen, mert lányát férjhez adja egy fiatal magyarhoz. Így veje lesz a vidék vezetője.

A székelység, féltett kincseit, a bányákat nem nagyon mutogatta. Különösen a sóbányákat, amelyek áruját ingyen használta saját szükségletére minden székely s csak akkor fizetett érte, ha eladásra kérte. Ezért Töhötöm Apafarkast mint fürkészt küldi az erdélyi só- és aranybányákhoz. (Anonymus 25.1.1.) Itt leírja, hogy a bányáknál gyengén felfegyverzett blaszok és szklávok tömege dolgozik. Eddig népnévnek vették a két megnevezést.

De nyissunk ki egy latin szótárt.

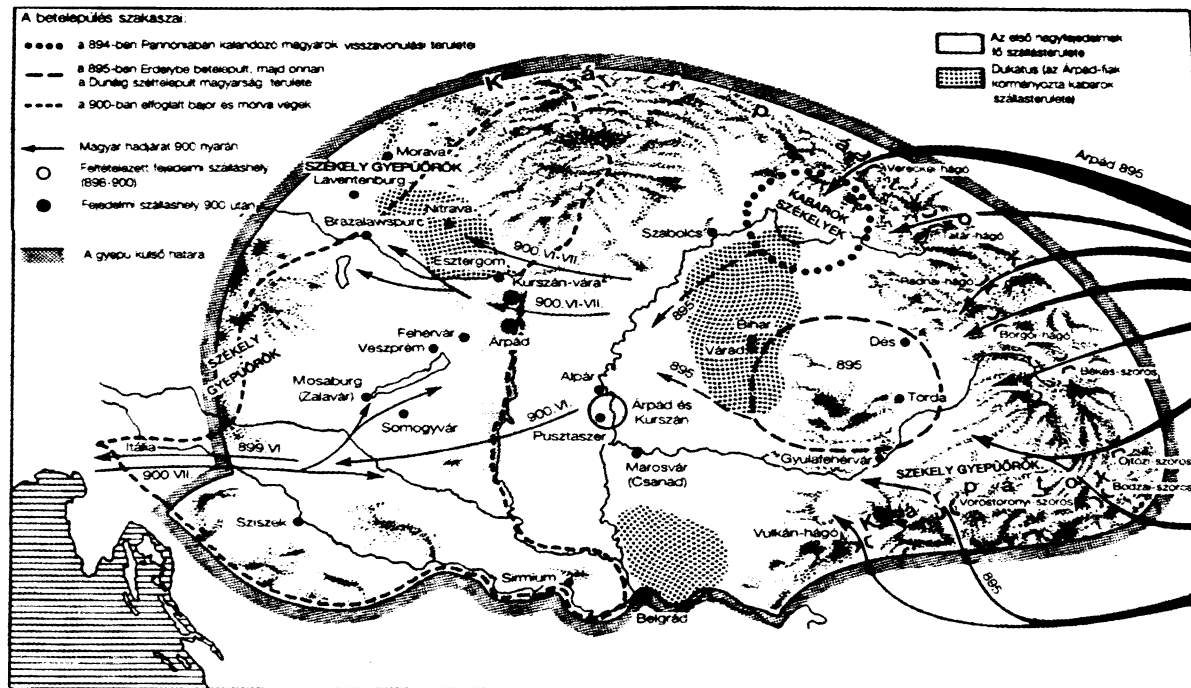
Szkláv=rabszolga.

A Banu sumir szóból, ami munkálót, művelőt jelent, származik a balas, később bányász szavunk, aminek a blasz szó a latinosan torzított formája. A fordításokra jellemző, hogy a szkláv szót néha székelynek is fordítják megbízható tudósaink.

De érdekes Anonymust továbblapozni. Tudván azt, hogy a keleti népek királyai mindig elsősorban isteni eredetű főpapok, míg a nagyvezérek a harcos osztályból kerülnek ki, meglepő, hogy senki sem hangsúlyozta eddig Zuárd – Szavárd és Kadosa vezérpáros tevékenységét. Zuárd a Zandír egyik formája, míg Kadocsa a régi székely nevek között olyan volt, mint ma a Kardos vagy Kádár. Udvarhelyen a főrabanbán vára és Kadicsa közt egy jó futamodás van. Tehát a Csíki Székely Krónikában írt „elfogadás” az a vendégek fogadását jelenti. Ma is használjuk ilyen jelentésben az elfogadás szót. Különösen ünnepélyes alkalmakkor. Ilyenkor fontos személyeket jelölnek ki a vendégek vezetésére. Ez a tevékenység időigényes és különböző helyzetek alakulnak ki. Hiszen ott volt az idős kazár vezér, Ménmarót aki bizony nem akarta átadni birtokát az újonnan jött kazároknak. Ő volt itt hamarabb. Zalán ingadozott, de végül ellenállt.

Ő a szabályt erősítő kivétel.

Vagy mégsem?

Árpád népének bejövetele a székelyek segédletével.

A magyar nemzetségek elhelyezése számomra, aki ismerem a mai székely ünnepi szokásokat, felért egy óriási, soha nem ismétlődő ünnepi alkalmakkal. Gömör, Nógrád és Nyitra várát (33.1.1.) veszik át és központjuk Pásztó. Az a hely amelyről biztosan tudjuk, hogy kemény székely szék volt, amely apátsággá alakul át és a 16. sz.-ban még őrzi a székely nevet...

Bárhová mennek Pannóniában alig találkoznak ellenállással. (34.1.1.) Baráti, mellérendeltségi viszony érződik köztük és azon területek lakosai között, amelyekre viszik az új embereket.

Azokon a területeken pedig ahol szolganépek laknak, tehát valaki már korábban hűbéri birtokot szervezett ott, már ellenállással találkoznak. Például Nyitrán, de itt Árpád vezér egyszerűen az addigi tulajdonosnak „adományozza” hűbéri birtokként azt a földet ami eddig is az övé volt.

Miért nem vágta le az ott talált vezető fejét ha már “karddal szerezte e földet”? Tehát szó sincs hódításról, csak bizonyos tulajdonviszonyok rendezéséről, az új körülmények között.

Ha a két vezető útját követjük, világosan kitűnik, hogy ők csak amolyan átadók. Lemennek a déli tengerekig, itt is birtokadomány, házasság és miután Erdélyben Galád (Glád) vezért is „árszervezik”, Árpád vezér engedélyével átmennek Bulgáriába, Macedóniába. Ott is gyakorlatilag harc nélkül boldogulnak. De mit kerestek ott? Itthon várta őket a frissen feltöltött ország. Emiatt kellett volna nyugtalankodniuk. De ehelyett épp az ellenkezőjét csinálják. Zuád Bizáncban marad, serege egy részével. Ha visszaemlékszünk arra, hogy a bizánci császár, az egyiptomi vagy a kazár birodalmi testőrök mindig a székelyek közül kerültek ki, ő végeredményben ott is otthon volt.

Hamarosan meg is nősült Bizáncban.

Anonymust mindig úgy értelmezték, hogy kemény harcok árán vették át a magyarok ezt a földet. De amint láthatjuk, pont az ellenkezője derül ki... Egyéb nincs, csak lakodalom, mulatság, azok között akik nagy seregekkel várják a magyarokat, és akik érkeznek.

Mi székelyek a mai napig nagy lovas sereggel várjuk a bérnáló püspököt, de még egy ellen sem húztunk kardot. Bucsú, lakodalom, bálozás szintén lovasfelvonulással jár együtt. Még ma sem vették át teljesen helyüket az autók.

A Csigla-mezőn jelzett tizenötezer székely, aki várta a magyarokat, nem csudát látni állt ki oda. Az ő tisztségük volt elvezetni a magyarokat a különböző vidékekre és segíteni a beilleszkedésben. Ez az aránylag nagytömegű harcos csak az elitje volt az ittlévő székely népnek. Később, még Szent István idején, együtt élnek a várak által ellenőrzött szervezési formák mellett a székely székek.

Azt tudjuk, hogy minden átalakulás zürzavarral, tragédiákkal jár. Mi székelyek, egy emberöltő alatt – az utóbbi hatvan évben – kettőt értünk

meg s mindezt idegen megszállás alatt. Így nem elképzeljük, tudjuk, hogy mi volt a 10.-12. századokban. Az ittlévő székelyek helyet szorítottak magyar testvéreiknek maguk között. Ők azonban neki fogtak az egyetlen lehetséges túlélési rendszer kiépítéséhez, a feudális átalakításhoz. A területeket személyeknek adományozták és nem a tizesek foglalták el. A vezetőket kinevezték és nem választották.

Lehet, hogy merész állításnak tűnik, hogy az egész Magyarország egy nagy Székelyföld volt de olvassunk bele a leghivatalosabb magyar történelemkönyvbe, (Magyarország története, Akadémiai Kiadó, Bp. 1987)

„Ami a székelyek eredetét illeti, se szeri, se száma azon elméleteknek, amelyek a székelyeket valamely régi néptől eredeztetik. Eredetük kérdésének fontos mozzanata az a krónikás hagyomány, mely szerint Árpád hét magyar népe a Honfoglaláskor már itt találja őket, ugyanakkor Árpád vitézeivel együtt részt vettek a Honfoglalás csatáiban... Mint csatlakozott nép, részt vehettek a 894. évi pannóniai harcokban, és elfoglalhatták a Kőrösök vidékén szálláshelyüket. Anonymus szerint a Kőrösöknél találták őket Árpád hadai. Először Árpád fiainak vezérlete alá tartoztak, mint a csatlakozott kabarok, de a Kőrösök összefolyásánál fekvő (Békés-) Csaba faluneve és elhelyezkedése megengedi azt a feltevést, hogy 942 táján Csaba alá tartoztak. Csaba bukásának lehetett a következménye, hogy az őt támogató székelyek nagy részét a gyepükre telepítették szét; ekkor kerülhettek Pozsony megyébe, a Morva folyó és a Kis-Kárpátok közé, valamint Moson megyébe, a Fertő mellé, ahol a 13. századig laktak. Ugyanakkor jutott más részük a Vas és Zala megyei Őrségbe. Került egy-egy székely csoport Baranyába, a Temes vidékére és Aba-új megyébe de maradtak székelyek a Sebes-Kőrös völgyében, Telegd tágabb környékén, fel egészen Kalotaszegig, s valószínű, hogy ekkor telepítették első csoportjukat a Maros – Kükküllő vonalának déli oldalára.“

A balkáni Vardar vidéken lévő székelységet is megemlíti a kötet, de igyekszik minimalizálni, elseperni a tényt, hogy a Honfoglalás előtti lakosság székely volt. Évszázados agyalágyulást (hirtelen) egyetlen hivatalos fórum sem ismerhet el, de a tényeket letagadni ma már nem lehet. Érdekes módon az a kép alakult ki bennem az utóbbi időben, hogy az Akadémia legjobbjai nem is akarják – sőt.

A krónikák által bizonyított, hogy rövid idő alatt a székrendszert u.n. uruság – ország nevű területi egységek váltják fel helyyel-közzel. Ezek dukátokká (hercegség) alakulnak át. Határai általában egybeesnek a törzsek, de a székek határaival is.

Hova lettek a székelyek?

Pannóniában, Erdélyben kialakul egy helyzetkép. Akik itt voltak nem tudnak változtatni, de régi módon élni sem. Akik jöttek, azok nem állnak meg a változtatásokban. A hosszú távú ittélésnek feltételei vannak. Figyelni kell a szomszédokra. A változtatás legkeményebb ellenzői elsősorban a székelyek.

Árpád négy fia közül Jutas és annak fia Fajsz az átalakulások ellenzői lehetnek, mert szinte mindenhol kilúgozták nevüket. Üllőről és Torhasról még inkább megemlékezgetnek. A legkisebb fiú, Zaltas, Zoltán lett az átalakulások fő mozgatója, fia Taksony az Árpád-ház alapítója. Géza az első Árpádházi király. Az ő fia lesz Szent István. Ők vezetik be az elsőszülött trónhoz való jogát, ami elvezet a hosszú ideig tartó belharcokhoz. Emellett ott van a római hitre térítés. A lengyelek már korábban áttérnek, de állítólag Ottó császár és a pápa közötti harcok miatt Magyarország nem kap önálló püspököt.

Hiába volt Taksony felesége besenyő hercegnő, az átalakulásoknak még 1120-ban is a „bisseni atcue siculi“ voltak a fő ellenzői.

Géza megkeresztelkedik Bizáncban. A püspökségekkel párhuzamosan kiszélesíti a vármegyei és a főnemesi tulajdonjogokat. Ez a bővülés a székely földek rovására történik. Mégis 965-ben Ibrahim ibn Jakub krónikás nehéz fegyverzetű, kitűnő harcosokról ír Géza seregében, akikről nem nehéz felismerni a székekben lakó lófőket. *„Háromezer páncélosa van helyőrségeken; egy század belőlük annyit ér, mint tíz más század. Ő ezt a legénységet ellátja posztóval, paripával, fegyverrel és mindennel amire szüksége van.“* Másképp ezekből a fegyverzetekből származó egyenes kard volt az első darabja a gyergyói múzeumnak, mint már említettem, amit Bálint Ákos kántortanító indított be.

Azt is tudjuk, hogy az ország falvaiból kerül ki a fejedelem könnyűlovassága is, sőt többször megemlítik székely mivoltukat. Mostanában a magyarországi székelységet „lovasjobbágyság“ néven is emlegetik, elfeledve, hogy a jobbágyságnak azért volt jobb ágya, mert várvédő harcosok voltak és nem jártak távoli hadakban.

Géza fia, István 997-ben veszi át az ország vezetését. Az örökletes dinasztia gyakorlata ellentmond a vérszerződésnek és az ősi szokásoknak. Ezért nagybátyja, Koppány, mint jogos örökös, hadba indul ellene. Habár István a székely testőrök helyett németeket hozatott, az ősi jog a Koppányé, mégis a Veszprém melletti csatában jelentős székely lovas haderő harcol István mellett. A későbbi kegyetlen megtorlásban is része kellett legyen, feltehetően a magyarországi székeknek. Az erdélyi gyula és a Maros - Alduna vidékét uraló Ajtony, habár nem segítette Koppányt mégsem támogatják István király központosító törekvéseit. A gyula inkább feladja

tisztségét mintsem az új rendnek behódoljon, míg Ajtony ellen 1028 körül hadjáratot kellett indítson a király.

A Honfoglalás és a tatárjárás között Magyarország vezetőinek elsősorban az európai típusú királyság kialakítása és ezzel párhuzamosan annak ideológiai alapja – a kereszténység – volt a fő feladata. A magyarságszékelység egy része elfogadta, más része harcolt ellene. Akik elfogadták, azok is különböző utakat jártak. Már eleve, Bölcs Leó szerint, a magyarok törzsek és nemzetségekként vannak elszéledve. Tudjuk, hogy Gyula megkeresztelkedik Bizáncban és magával hoz egy Hieroteus (értelme Napis-ten?!) nevű barátot, akit Theophilaktus pátriárka püspökké szentelt. Szent Bruno a besenyők földjén végezte térítő munkáját, a mai Moldova és Besszarábia területén. A szent püspök az Erdélyben lakó székelyeket feke- te magyaroknak nevezi és magát Erdélyt is elkülöníti Pannóniától.

Szent István minden erejével igyekszik végetvetni a vallási villongásoknak. A már áldozatul esett keresztények után Koppány, Ajtony, Gyula látszólagos vallási ellenállását megtöri, de művét nem tudja befejezni. Még I. Béla idején, 1061 februárjában újból pogánylázadás tör ki. 1122-25 besenyők lázadása, 1141-61 II. Géza idején a kunok lépnek fel újból. A lakosság létszáma a harcokban csökken, de a keleti s a déli sztyeppék a Kárpátokon túl állandó utánpótlást biztosítanak. Ennek ellensúlyozására hozza II. Endre 1211-ben a német lovagokat a Déli-Kárpátokba, de 1213-ban megemlíti nagymesterüket Máramarosban is. 1241-42-es esztendő a vallási villongásoktól terhelt Erdélyben és Magyarországon újabb bajokat okoznak.

Megjelennek a tatárok. Batu-kán a vereczkei, radnai és borgói szorosokon Kadán alvezérével együtt két hadsereggel tör be a Tisza völgyébe. A harmadik hadtest az Aldunánál, a vöröstoronyi szorosnál. Időközben már elpusztították az etelközi, moldovai besenyők, a havasalföldi kunok településeit, de nem a lakosságot, ahogy eddig mondogattuk. Érdekes módon a tatárok egyáltalán nem használták a Békási és a gyimesi szorosokat, sőt gyakorlatilag nagyobb haderővel az ojtuzi szorost sem, habár azok sokkal könnyebben járhatóak voltak mint az előbbiek. Erről általában nem beszélünk. Megvolt a jól meghatározott oka a tatároknak. Nem tartották jó stratégiai húzásnak a nagyon kemény harcos lakossággal megtömött Székelyföldön átverekedni magukat, ahol a pár család által védett váracs- kák szinte egymást érték. Azon kívül ott voltak a kemény katonai egysé- gek alapterületei, a székely falvak.

Erdély belső részének egy részén azonban elég nagy pusztításokat visz- nek végbe – Gyulafehérvár környékétől nyugat felé haladva. Ott a feudális átalakítások idején felépített fogarasi vár környékéről elhúzódtak a széke- lyek. Így a tatárok gyakorlatilag zavartalanul tudtak az Olt-völgyén beö- zönlöni Dél-Erdélybe. Batu-kán hadseregének jó része az északabbra fekvő orosz városoktól fordul nyugatra. Ezért támadott elsődlegesen a vereczkei

szoroson. Neki a legkényelmesebb lett volna a Keleti-Kárpátok többi hágóinak a felhasználása. Ez azonban stratégiai szempontból épp a székelység jelenléte miatt komoly hiba lett volna. Behatolási útvonala, a Vereczkei-szoros és az Olt-völgye mutatják, hogy hol nem kellett tartson a székelyektől. Így is a Muhi csatában a királyt a székelyek vágják ki a tatárok gyűrűjéből. Még csak nem is a magyarországi székelyek elsősorban. Nagyon sok háromszéki család kapta ekkortól számítva a nemességét. Különösen Kézdi, Sepsi vonaláról.

A tatárok elvonulása után a Kárpátok bércei között maradt nagy tömegű székelynek és szásznak, fontos stratégiai feladatokat szántak. Elsősorban a már keresztény kunokat visszairányítják Havasalföldre, de a régi székely székekbe már szászok is helyet kapnak, ők alapítják például a mostani Hosszúmező (Câmpulung) városát.

Albánia déli részéről felhozták az ortodox kereszténységet felvett és az illír együttélés során nyelvet váltott székek népességét, a románokat. Nemcsak Havasalföld területére, de Erdély déli részére is. Ők úgy jönnek mint teljes jogú, saját, a székely székekkel azonos szervezési formákkal rendelkező lakosság.

Tehát Havasalföldön kunok (akik később a vezetőréteget alkották), szászok és románok telepednek le. Erdélybe, a megmaradt székelyek és szászok mellé, újabb szász telepeseket és románokat hoznak. Magyarországon az erdőkben, mocsarakban bújkáló lakosság megtizedelve bár, de visszatér. Moldva még egy ideig tatár uralom alatt marad, majd mi, a székelyek újból visszafoglaljuk.

1246-ban Gyulafehérvár köré telepítik az idegen népességet. 1279-ben Kun László a Tisza, Kőrös, Maros közti területekre kunokat hoz és nemesi birtokokat adományoz nekik. Belőlük alakul ki az erdélyi magyar nemesség. Ilyenformán 1291-ben, amikor III. Endre Gyulafehérváron országgyűlést tart, ezen a részen csak székely, szász és román nemesek léteznek, akik a székelyek ispánjának, a szász komesnek és a fogarasi bánnak vannak alárendelve. Ez a három vezető a királynak tartozik hűséggel.

A katonai exemptusok (kiváltságosak) mellett a püspökök jószágaira is telepítenek később románságot, akiket kenézek vezetnek. Ez a szervezési forma vezet oda, hogy a románokat 150 év alatt helyenként szolgaságba tudták taszítani. A kenézségekben megtartják papjaikat, püspökségük mai Albánia területén volt.

Az 1291-es gyulafehérvári oklevél még egy másik szempontból is fontos. Közli velünk az Ugron család nyugati ágának, a rabanbánok rokonának a nevét. Ugyanis Ugrin mesternek visszaitéli régi tulajdonát, Fogaras várát, azt a várat mely mindig székely tulajdon volt, székely vezérek családjai kezén. Ugyanebből a korból ismerjük Ugrin püspököt is. Ugyanakkor leszögezik, hogy a magyar nemesek, tehát a nemesített kunok nem tartoznak a gyulafehérvári gyűlés alá. Csak Magyarország törvényei sze-

rint ítélkezhet felettük a székesfehérvári rend. A magyar nemesség csak az ország védelmére kel hadba, de nem köteles részt venni külföldi hadjáratokban. Ez a kikötés később különleges kötelezettségeket, de ugyanakkor kiváltságos helyzetet is biztosít a székelységnek.

A feudális széthúzás erősödik. A vallási villongások folytatódnak. IV. Béla, trónralépése előtt esküt tesz a pápának, hogy az eretnekeket ki fogja írtani. 1299-ben VIII. Bonifác követeli, hogy vezessék be az inkvizíciót Magyarország területén. A vallási villongások, az új magyar törvények egy adott pillanatban az erdélyi nemességet annyira elkülönítik környezetüktől, hogy 1342-ben a tordai országgyűlésen Tamás erdélyi vajda fennhatósága alá helyezik magukat. Ez azt jelentette, hogy a közvetlen királyi alárendeltségből másodlagos vazallus szerepet vállalnak.

Magyarországon a székely székeket már nagyrészt felszámolták. A nemesség kezét tett, habár foltokban is, az autonóm székely területekre. Ugyanez a folyamat megkezdődött Erdélyben is. A veszélyt fokozta, hogy egyes székely és szász vezetők is igyekeztek minél nagyobb területeket bekebelezni a király által nem ellenőrzött, adómentes vidékeken.

Kinek használt?

Nagyon világosan, érthetően kibontakozik a szemünk előtt egy olyan őstörténet, amelyben a magyarság az egyetlen európai tényező, amely töretlenül megőrizte és tovább fejlesztette az ősnyelvet. Mégis olyan történelmet tanítanak nekünk, hogy valamikor a meotiszi mocsarak közé bezavart gyáva népség utódkölykei vagyunk. Miért kellett ellopni a magyar őstörténelmet?

Keleten, láttuk, hogy a mai napig ott élnek nyelv-, vér-, és génrokonaink. Ott a kultúránk. Helyneveink, ősi szokásaink. De épp a Mag körül, amely területről sohasem fogyott ki a szkíta-magyar népesség, ma sziklaszilárdan áll a hatalmas Orosz Birodalom. A vele határos testvérnépek a cári, majd a szovjet birodalom szövetségi államai. Tehát nekik használt, sőt elengedhetetlen szükségesség volt befeketíteni, lekicsinyelni ezen népek múltját. Ha valakit meg akarsz semmisíteni vedd el a múltját. Mivel nincsenek időutasok, ennek egyetlen eszköze a történelem meghamisítása. Ezért tűnnek el a hunok, nem tudni kik s mik a magyarok stb. Érdekes, hogy a koreai, japán, kínai sőt a hindu történetírás is nagyon jól ismeri múltunkat.

Ez van keleten. De mi baja van velünk Nyugatnak? Nemrég megjelent egy „világtörténelem“, amelyből egyszerűen „kifelejtették“ Magyarorszá-

got és egyetlen szó sincs a magyarokról, mintha sosem léteztek volna. A NATO történészeinek találkozóján Prof. Dr. Zachar József, honvéd ezredes, az MTA (történelemtudomány) doktora, a Hadtörténeti Intézet, Levéltár és Múzeum tudományos főigazgató-helyettese, az ezeréves Magyarországról beszélt. Amerikai kollegája kijavította, hogy esetleg százéves. Ő kiselőadást rögtönzött az ezer év történetéről. Mikor hazajött már nem volt főigazgatóhelyettes, de még ezredes sem, mert egyszerűen kirúgták. Mindez 2000-ben. Úgy látszik a kormány keze még mindig rövid.

Mi az oka?

Sokáig keresgéltem. Eleinte a kereszténység, sőt a katolicizmus erőszakosságában láttam az okokat. Azt hittem, hogy a szakrális magyar vezetők miatt ők támadnak minket a mai napig. Ezzel is úgy jártam, mint ifjú koromban az ateizmusommal, melyről pap nagybátyám jóslata bizonyult igaznak – kinőttem. Rájöttem, hogy túl sok látszat esemény, vélemény, történelmi leírás szól ellenük. Egyetlen hatalom sem szervezi meg a lejáratás, bemocskolás nagyméretű hadjáratát önmaga ellen. A másik elgondolkoztató tény, hogy a katolikus egyház furcsa dolgokat művelt és művel saját berkeiben a mai napig. Mintha állandóan igyekezne gyengíteni önmagát nehogy vezető világhatalommá váljon. Közben nyíltan hirdeti a pápaság szellemi világuralmát a hívek fölött.

Őket nem lehet a kialakult helyzetért hibáztatni. Sőt... Mellettük szól az a tény is, hogy a kereszténység megjelenése előtt évezredekkel megindult egy folyamat.

Mi lehet ez az ördögi kör?

Nézzük át az eddig ismertetett tényeket.

I. e. 5000 évvel megjelennek a megerősített települések, védősáncok, erődök. Tehát megindult valami ellen a védekezés. Mi lehetett az? Annyit tudunk, hogy a bronzeszközök megjelenésével a munka termelékenysége nőtt. Egy bizonyos mennyiségű termékfölösleg jön létre, amit már érdemes eltulajdonítani. Aki minél több anyagi javat tud összeharácsolni, annál erősebbé válik. Tehát el kell venni más munkájának a gyümölcsét.

Nahát erről szól tényleg Európa, majd később a világ történelme. Ennek érdekében alakulnak hadseregek, új vallások, titkos szolgálatok.

Hadviselésre, kereskedésre szakosodott államok jönnek létre.

A tisztességes kereskedő a legkisebb gondolkodás nélkül válik kalózzá, ha erre alkalma van. Nyomában megjelennek a katonák és mindig egy-egy új hit papjai. Mert arra is nagyon vigyáztak, hogy egyetlen vallás se váljon uralkodóvá fölöttük. Csak eszköz maradjon.

Ha valaki most úgy gondolja, hogy a marxista-leninista tételeket ültetem át egy új köntösbe, igaza van. A kommunizmusnak volt egy nagy baja. Túl sokat locsogott. Világuralomról beszélt, a tőke mindenhatóságáról, az ember ember általi kizsákmányolásáról, s ezzel rávilágított a lényegre. Azok fojtották meg, akik létrehozták. Fogamzó atyjuk, a nagytőke, letaszí-

totta őket az Olimposzról. Most már arra gondolhat bárki, hogy a globalizáció ellen beszélek. Kovács Imre barátom, aki a globalizáció esküdt ellensége, nagyon meg lesz velem elégedve, mikor e sorokat olvassa. Én azonban nem a globalizáció ellen vagyok, hanem az ellen, hogy egy természetes fejlődési folyamatot természetellenes módszerekkel valósítunk meg évezredek óta. Az emberbe beleneveltük a kapzsiságot, önzést s ennek érdekében a kegyetlenséget, hazugságot.

Ha csak az egyiptomiak viselkedését figyeljük a területeken kialakult, számukra idegen gondolkodást jelentő népekkel szemben, láthatjuk, hogy ők már az elején rájöttek, mekkora veszélyt rejt magába ez a gondolkodásmód. De ez volt a mozgó ereje a gyarmatasításoknak, a görög majd a római birodalom kialakulásának, Kárthágó és Róma harcának. A bizánci birodalom themákra osztott területe nem tudta volna fenntartani a császári udvart. Azonban Bizánc kiterjedt kereskedelmet folytatott s ennek érdekében vette át a római birodalom vezető szerepét. De nyugat-római birodalom kereskedelme sem halt meg. Ott is dolgozott a pénz. Hiába foglalták el, tették jelentéktelen településekké városaikat a vándornépeknek keresztelt ősnépek, ők mindig feléledtek, még hamvaikból is. Kapóra jött számukra a kereszténység, s mire az ideológusok észbe kaptak volna a kereskedők bábuivá váltak. A pápák választását, a Vatikán magatartását gyakorlatilag ők befolyásolták. Éberen őrködtek, hogy lehetőleg csak olasz pápát válasszanak, s ha az nem teljesítette a hozzá fűzött reményeket, rövid idő alatt meghalt.

A két nagy kereskedő ország között azonban ott volt egy hatalmas szkíta-hun-magyar-avar birodalom, egy germán, egy frank, egy kazár. Zseniális ötletük volt a szláv nyelv létrehozása, s a keleti kereszténység terjesztése. Ezzel párhuzamosan az ariánus kereszténységből inkább kereskedői, mint isteni segítséggel létrejött a mohamedanizmus. Követői részt kaptak a keleti kereskedelemről. Végül rájuk bízta a kapcsolattartást Ázsiával. Ezt később megzavarják a keresztések, majd a törökök, és elég hosszú ideig stagnál. Ekkor kezdenek más utakat keresni. Tengeri vonalakat.

Nyugaton a latin nyelvet beszélő keresztények voltak az elsők, akiket oda lehetett kecsegtetni a terített asztal egyik sarkához. Bizánc kezdte elveszteni szerepét. A frissen kialakult orosz nép egyre erősödött. Megvolt annak a lehetősége, hogy létrehoz – kereszténység ide vagy oda – egy orosz nyelven vezetett hun birodalmat. De a kereskedők ennek is megtalálták az ellenszerét. Neveltek maguknak egy cárt. Képzeljék el mennyi pénzükbe kerülhetett a gyerek I. Péter számára annyi csodálatos eszközt, felszerelést, fegyvert előállítani s eleven játékszerként elébe rakni. Mert gyakorlatilag ők nevelték ki a Nagy Péterként ismert cárt. A cári palotához aránylag közel volt egy német kereskedelmi kolónia. A jövődő cár „véletlenül” oda csöppent. Ott úgy fogadták, és olyan dolgokat mutogattak neki, hogy egész életében, ha kis ideje volt, oda rohant. Ott ismerte meg a legkorsze-

rúbb korabeli technikát, viseletet, viselkedést, gondolkodást, de még a szerelmet is. Cárként is megmaradt nagykereskedőnek Ezzel nevelői megteremtették keleti támaszpontjukat, mely évszázadokon át biztos kézzel és mindig a legújabb fegyverekkel tartotta fenn uralmukat. Az európai részen állandó magas technikai szintet képviselő gyárak, üzemek működtek. Az úgynevezett szocialista forradalom idején is Oroszország számottevő gazdasági tényező volt. Gazdasági ereje lehetővé tette, hogy Ázsia nagy részét bekebelezze és féken tartsa. Mármint a nagytőke szempontjából.

Nyugaton egy adott pillanatban nehézkessé vált a keleti kereszténység. A papok zöme hétköznapi feladataik elvégzésében mindinkább az ősvallás elemeit kezdte visszaállítani. Működési területükön élő lakosság érdekeit túlságosan szem előtt tartották. Ez nagyon idegesítővé vált azok számára, kik saját ideológus társaságukként akartak a keresztény egyházzal manipulálni. Nekik is gondjaik voltak elsősorban a nyakukon ülő magyar birodalommal. Mikor Velencét külön létrehozzák, mint a földközi-tengeri kereskedelem fellegvárát, akkor Árpád hajóhada szétveri a velencei kereskedők hajóit. Ez furcsának tűnik, de jusson eszünkbe, hogy az Adria egyik felén ott van a még egészen fel nem tápázkodott Római Birodalom, s a másik felén Magyarország dél-nyugati határa. Északon ott voltak az állandóan önálló életre törekvő germánok, a kelta népek. S úgy nézett ki, hogy vetélytársként is fel fognak lépni. Maga a kereszténység sem váltotta be a hozzá fűzött reményeket. A bizánci versenytársnak is ugyanaz volt az ideológiai alapja mint a nyugati kereskedőknek. Megindul, élesedik a keleti és nyugati tőke versengése. Először Bizánc ad vészjelet – így nehéz haladni. Állandó belső hatalmi villongások örlik erejét, annak ellenére, hogy a császárok igyekeznek a szakrális keleti vagy pannóniai vezető családokból nőszülni.

Úgy látszik, ez sem volt annyira könnyű, mert megjelenik Bīborbanszületett Konsztantin, aki kitalálja, hogy történelmet kell írni. Le kell törni az ősnépek tudatát. Ki kell emelni önmagukat. A módszert ismerjük. Összeszedetett minden fellelhető régi írást, könyvet és azokat saját szája íze szerint „lemásoltatta“. Gondosan ügyelve arra, hogy történelmek jöjjenek létre. Ennek érdekében ugrik egyet, 300 évet, az időszámításban s ezt megtölti „eseményekkel“. Ez be is vált, mert 100 év alatt sikerült megerősödni az általa terjesztett eszméknek. Úgy nézett ki, hogy Keleten domináns hatalommá válik Bizánc. A mesterséges szláv nyelv terjedt, az eszmék valóságghitté váltak. Az arabok kezükbe vették a tőlük keletre eső területek áruinak forgalmazását Bizáncig. Onnan a balkáni kereskedők hordták a földközi tenger medencéjébe.

Nyugat észbe kapott. Létrehozta az első reformációt, melynek eredménye a katolikus egyház lett. Újtípusú egyházzal még nagyobb lendülettel fogtak neki uralmuk kiszélesítéséhez. Latin nyelvű papjaik előzönlötték Európát, s hol igével, hol karddal kiszorították az ariánus kereszténységet,

sőt még az ősnyelveket is. Csak a makacs germánokkal nem bírtak, így náluk megmaradt a nyelv. A magyaroknál nem az ariánizmus, hanem a bizánci hit ellen kellett küzdeni. Ez óriási belső harcokhoz vezetett, annál is inkább, mert a magyarok hazája sohasem kényszerített bizonyos vallásokat a népére. Így aztán egy hosszú, nehéz folyamat következett.

A németeknél egyedi módszert használtak. Jól felkészült katolikus főpap császárt nevelt, aki az országot igyekezett koronája alá hajtani. Ennek a következménye lett a magyar kalandozások sorozata. A különböző német területek az ő segítségüket kérték az egyre erősödő császári hadak ellen. Ekkor lépnek be a mórok, vikingek. Később, mivelhogy nem lehetett a tényeket letagadni, éppen csak az évszámokat módosították, és a „kalandozások” jellegét.

A római-katolikus egyház is egy adott pillanatban saját feladataira akart összpontosítani. Ez legtöbbször homlokegyenesen ellenkezett háttérgazdájuk érdekeivel. Addig nem volt baj, míg meg lehetett szervezni az egyház nevében Bizánc és a Földközi-tenger keleti partvidékei ellen folytatott „keresztes hadjáratokat”. Mikor már nem voltak hajlandók nevüket adni a keresztényinek nem nevezhető tevékenységekhez, hirtelen megjelent a reformáció. Ez nem annyira központosított, országonként könnyebben lehetett változtatni helyzeteken, s Rómát is ráébresztették, hogy esetleg könnyebb lesz számukra egy olcsóbb, és nem annyira nyakas egyházzal, vagy esetleg több típusú egyházzal együttműködni.

Mindaddig Európában fő eszközük a katolicizálás volt. Olyan becsületes és buzgó hívek voltak? Nem. Az ok a következő. Európában abban az időben a lakosság nagy része őskeresztény vagy ariánus keresztény. Vezetőiket kizárólag az ősidők óta ismert, isteni származásúnak tartott családokból választották. Ezeknek a feltételeknek nem felelt meg sem egy hatalomra törő király, de még maga a pápa sem. Európa népei számára vezetőkként szóba sem jöhettek. Ezt az ideológiát kellett kimosni az emberek agyából. Ehhez kellett az alapjaiban vagy lényegében átgyúrt, újszülött pálikereszténység.

Pál meg azért vált fő vallás alapítóvá, mert ő maga is a kereskedők kasztjához tartozott eredetileg.

A magyarok jelenléte Európa szívében egy állandó fenyegetettséget jelentett. Ugyanazt, mint az Orosz Birodalomban. Ha a németek, lengyelek, kelták, északi népek megébrednek, hogy ők egyazon vérből származnak, már több mint ezeréves lenne az egyesült Európa. Tegyük hozzá, hogy élén a legősibb családokból származó papkirály állna. A legveszélyesebb volt ebből a szempontból a magyarság, akinek minden tagja kiváló ideológus volt. Szellemi nagyság. Génjeikben hordozták a legősibb hit gyakorlatát. Mellettük rettegett erőt képviselt a német. Mivel a Magyar Királyságot nem tudták szétzúzni, a németeket bontogatták apró államocskákra. Bismarck, az egységes német állam megteremtője, lényegében kortárs velünk.

Amikor jött volna egy egységes német szellem, feltalálták Hitlert, aki-
nek ugyanazon szerepe volt a németeknél, mint Saul-Pálnak a katoliciz-
musban. Félelmet, sőt rettegést, majd büntudatot palántálni az emberek-
be. Letörni a kemény germán nemzetet. Az egész a 20. század legnagyobb
átverése volt. Magyarország későbbi történelménél látni fogjuk, miként
vadászták a régi írásokat még formájában is Szent Istvántól napjainkig. A
germánok, akik több, mint valószínű, hogy a keletbalti népekből származ-
nak, vonásaikban azonosak a fehér magyarokkal, a figyelem középpont-
jában voltak. Szorgalmasságukon és kezdeményező kézségükön kívül csak
makacsságuk, önértékelésük magasabb. Mind olyan jellemvonás, ami ve-
szélyes a háttérvezetők számára. Amíg Bismarck nem egyesítette őket, még
össze lehetett ugrasztani a különböző vidékeket. A nagy Németország ellen-
ben óriási veszélyt jelentett. Az első világháború is azért tört ki, hogy vala-
hogy eltüntesse a németeket a világpiacról. Nem sikerült. Sőt! A szétszab-
dalt Magyarország zsidóságának a csúcsai áthúzódnak oda, és Németor-
szág hatalmas fellendülésnek indul.

Keleten már volt egy tapasztalat. Ha képzetlen embereket helyeznek ve-
zetői tisztségekbe, rajtuk keresztül a lehetetlent is meg lehet valósítani.
Kellott egy ilyen személy. Meg is találták Hitlerben. S aztán szépen kialakí-
tották azt a nagy leszámolást, amit évezredek alatt nem sikerült még vég-
rehajtani. Végleg kompromitálni kellett az ősi szimbólumokat, melyekhez
az emberiség tudatosan vagy tudat alatt egyformán ragaszkodott az egész
világon. Így kerül a horogkereszt a hitlerista zászlókra. A régi köszönési
forma a hadsereg körébe. Egyben nagyon gondoskodtak, hogy sikeresen
hajtsák végre azt a zsidóirtást, amit a középkori Európában elvégeztek,
de a magyar birodalom területén nem sikerült. Mert hol voltak zsidók nagy
tömegben? Magyarország keleti részén, melyből szép csendesen Románia
lett az évszázadok alatt. Először Havasalföld, Moldva, Moldávia majd
Erdély kerül román fennhatóság alá. Élén ott volt a Habsburg házzal rokon
Hohenzoller család. A nyelvet váltott lengyelek szintén maguk közül való-
nak tartották a zsidókat. És figyeljük meg. Hitler a német tömegek érde-
keivel és felfogásával ellentétben fellép a zsidók, de ugyanakkor a papok
ellen is. Létrehozza a saját megbízható szervezetét, az SS-t. Ugyanis a német
hadseregre nem lehetett ilyen „munkát“ rábízni. Sőt titkolni kellett előlük,
hogy mi folyik. A szifilisz „lángésznek“ és környezetének a fő feladata
Németország lejáratása, Oroszország meggyengítése és a zsidók kiirtása
volt. Hogy milyen eredménnyel, azt jól tudjuk a történelemkönyvekből.
Csak annyit fűznék hozzá, hogy látszólag meggyengítette a zsidó népet, de
nem sikerült teljes mértékben elpusztítani ezeken a területeken.

Ezt a feladatot folytatólagosan Sztalin elvtárs kapta szövetségeseitől
Kelet-Európával együtt. A Szovjetunió területén hatalmas zsidó városokat
alakított ki – Kelet Szibériában. Nagyjából „megtisztította“ az országot.
Aki nem került keletre, az nagyon hallgatott arról, hogy zsidó. De ugyanígy

hallgattak a csatlós államokban élő zsidók is. Sőt! Magyarországon, ahol jelentős számú zsidó maradt életben, arra is nagy hangsúlyt fektettek, hogy egy erős antiszemita hangulatot teremtsenek, nehogy a tenyérnyire zsugorított ország lakossága összefogjon velük. Az eredményt jól ismerjük. Németországban még a rúnákról sem szabad beszélni. A kettévágott ország egyesítése ugyanazt a célt szolgálta mint a két világháború. A német gazdaság és az öntudat legyengítését. Az első napok boldog ünneplése után rájöttek, hogy két német ember létezik.

Mi az összefüggés a magyarok történelmével? A magyar királyok, habár állandóan ki voltak téve a mérgezés, gyilkosság veszélyének, mégis egy egységes országban éltek. Tudták, hogy mi van Keleten, azt is, hogy a nyugatiak ugyanolyan rokonaink, mint a keletiek. Ütközőpontként álltak a két tábor között. Ahhoz, hogy egy tótnak és egy kurdnak tolmácsa lehessenek, ismernem kell mindkettő nyelvét. De ha békíteni akarom őket, akkor szokásaikat is. Így próbáltak a magyarok nyugalmat és fennmaradást teremteni a gyors átalakulásban lévő nyugati testvéreiknek. Felvették hitüket, szokásaikat, napjainkban technikájukat, államszervezetüket. Csupán a nyelvük maradt meg, és az az ősi adottságuk, hogy nagyon könnyen magukévá teszik az emberi szellem csúcseredményeit.

Ha ilyen szempontból nézzük azt, hogy minket állandóan figyeltek és figyelnek, rögtön érthetővé válnak a magyar királyok és egyáltalán a magyar vezetés sokat bírált módszerei. Ha figyelembe vesszük azt a tényt is, hogy a magyar uralkodók népe is magyar volt, megértjük, hogy miért igyekezett mindenki beolvasztani, eltüntetni minket.

Egy közepszerű társaságban nagyon kényelmetlen egy lángész jelenléte. Különösképp ha az a lángész egyedek milliójából áll össze.

A kristálygömb hívei

Életemben háromszor is láttam UFO-t. Mégis földhözragadt gondolkodásom nem fogadja be, hogy ezek idegen bolygók lényeinek járművei. Én a kicsi, zöld emberkéket mindig a hargitai erdőkben találom, erdész egyenruhában. A járművekkel meg úgy vagyok, mint hitetlen Tamás Krisztus sebeivel. Míg legalább meg nem érintettem a kormányát, számomra nem létezik. Így aztán tanktól rollerig minden földön járó szerkezettel megismerkedtem.

Egy ilyen szerkezet a történelem is. Amikor számomra ismerős szó bomlik ki az egyiptomi hieroglifából, akkor tudom, hogy ők az ősmagyar nyelv-

vet beszéltek. Amikor a Szűzanya-kultusz, sólyommadár, a Nap melegétől életre kelő kígyó megjelenik a hettitáknál, pikteknél, keltáknál tudom, hogy velünk rokon népek.

Ezért nem értettem meg sokáig, hogy miért hazudnak a mai nap is amikor a magyar történelemről van szó. Mi már olyan kicsi helyre szorultunk, hogy itt már vakarózni sem lehet. Miért tartanak tőlünk? Mitől féljen az orosz birodalom? Róma meg egyenesen legkedvesebb gyerekének kellene nézzen, mert hosszú évszázadokon át nagyon vastagon folydogált a magyar arany a Vatikánba. Most is, aki nálunk katolikus (és nagyon sokan vagyunk), az katolikusabb a pápánál.

Egy adott pillanatban felfigyeltem egy jelenségre. Bárhol a Kaukázus és Kárpátok környékén felbukkan egy diktátor, a nagyhatalmak – a látszat fenntartása mellett – azonnal lecsapnak rá. Hálás is voltam nekik. Nagyon rendesek. Nem engedik szenvedni a kis népeket. Azután rájöttem, hogy egész másról van szó.

Még ma sem értem, ehhez nagyon kevés eszem van, de meggyőződtem egy érdekes jelenségről. Sokan jóslatok alapján igyekeznek megszervezni mindennapjaikat. Kezdi a horoszkóppal, aminek örvendek is, hiszen mágus őseim adták az emberiségnek. A csillagokban olvasás tudománya számomra kissé magas, de a mindennapokban kitűnő szolgálatot tesz. Aztán találkoztam kártyavető cigánynékkal, kávézaccból jósoló asszonyokkal, kristálygömbös csudalátókkal. Az is igaz, hogy egy-két székelyföldi ismerősöm nagyon pontosan meg tudta mondani, hogy mi lesz a jövőben. Aztán a kezembe került Nostradamus.

Ebből meg én kezdtem jóslgatni fizikus fiamnak. Amikor a WTC-be becsapódtak a gépek, ő Svédországból telefonált, meghökkenten, de legjobban azért volt kiakadva, hogy az apja azt fogja mondani, hogy tíz évvel ezelőtt figyelmeztette a veszélyre. Ez így is van. Az egészben csak az az érdekes, hogy játszom a gondolattal, de nem nagyon bízom benne.

Képzeljék el meghökkenésemet, amikor rájövök, hogy a szovjet információs szervezet már a második világháború idején olyan egyéneket alkalmazott, akik óriási távolságokra gondolatokat tudtak közölni egymásnak pontosan, világosan. Ilyen egyének a németek mögé ledobott partizáncsapatok féltett tagjaitól a kelet-német vezetésig mindenhol ott voltak. Érdekesség, hogy ezek az emberek kizárólag a hanti, manysi, cseremis, vagyis a finnugornak nevezett népek gyerekei. Ezt már el kell hinnem, mert elég sokat ismerünk közülük név szerint.

A másik furcsának tűnő jelenség az Egyesült Államok magatartása a magyarsággal szemben. Ha Amerikában magyar akcentussal beszéled a nyelvet, az a tudományos életben egyenlő még egy doktori diplomával. Az utca népe tudogat Európáról, ami számára London, Párizs, Róma és Budapest. Az utóbbit mint kedvenc családtagot emlegetik. Mosolyognak, hogy milyen szép. Finom a gulyás és a kifli. Tehát ugyanúgy pozitív viszonyulá-

suk van velünk szemben, mint az oroszországi embernek. A magas szintű vezetés is mindig nagyon odafigyelt Magyarországra. Mégis meghökkentő helyzetek alakultak ki.

Churchill emlékirataiból tudjuk, hogy a II. világháború után egy Kárpát-medencei birodalmat akartak létrehozni, amely többnemzetiségű. Zökkenésmentesen használhatta volna az Osztrák-Magyar Monarchia által kiépített szárazföldi és vízi utakat. Az angolok javasolták, Sztálin benne volt, míg végül az amerikaiak nem egyeztek bele. 1956-ban gyerekként hallgattam a Kossuth-rádió kétségbeesett segélykéréseit, ami csak bennünk keltett visszhangot. Sose vetődött fel bennem a kérdés, hogy esetleg segíthettek volna. Ma is azt tartom, hogy nem. De van egy sanda gyanúm. A mai napig is félnek tőlünk. Kicsik vagyunk, de mindenütt ott vagyunk Tudósaink, szakembereink munkájának eredménye a ma használt csúcstechnológia zöme. Mert a telefontól az atombombáig, a budhizmustól a cionizmusig mindenütt elsősorban magyar fejek munkálkodtak. Ugyanez volt a bajuk a japánokkal is.

Megtörténhet, hogy a kristálygömbös tanácsadók még ma is egy magyar fellendülést jósolgatnak. Ennek ellensúlyozására számtalan lépést tettek. A csonka Magyarország, az ősi népek jogainak állandó lábbal tiprása. A kurdoknak, baszkoknak idegen uralom alatt kell élni, szétdaraboltan. A szicíliaiak csak a Maffia útján érvényesülnek.

Lehet valami alapja a tartózkodásnak, mert a maroknyi csecsen néppel semmiképp sem tud elbánni a nagy orosz birodalom. Sem a cár annak idején, sem az elnök napjainkban.

Az, hogy a magyarsággal szemben még mindig fennáll egy gyanakvás, kizárólag a mi hibánk.

Miért nem mutatjuk be az igazi okot, amiért Árpád papkirály a legviharosabb években Pannóniába jött?

Miért nem tárjuk a világ elé, hogy tatár vagy török nyelven beszélne ma az amerikai farmer, ha mi nem állítjuk meg Batu kánt?

Miért nem tudatosítjuk, hogy a magyar, mióta ember van a Földön, emberszerető és a demokratikus államformákkal lelkületében azonosult nemzet. Nálunk a király elsősorban jelenlétével igazgatta az országot és nem karddal.

Magyarországot még az 1800-as években is úgy nevezték: "ahol rend van és nincs rendőrség".

Sose kértük, ami a másé, és sose néztünk le senkit.

Sajnos megengedtük idegenmajmolásunkban, hogy közénk furakodva történelmünket ellopják, lelkünket csonkítsák közvetlen szomszédaink előlről, hátulról.

A gyerek, ha nem sír, az anyja nem ad neki csicset, mondják a székelek.

Hát tátsuk már ki egyszer a szánkat.

Ne várjuk, hogy majd más értékeljen minket, mert abban nincs köszönet.

Bezzeg körülöttünk mindenki úgy nyávog, mint egy árva macska kölyök.

Nekünk van tartásunk. Él bennünk a dzsentrí.

Mi nem hiszünk a jóslatoknak. Nem is harcolunk ellenük.

Legyen ami lesz. S ez nagyon jó másoknak.

Magyarországok

Magyarországon kívül nincs élet s ha van, az nem olyan (mint itt), mondja egy sokat idézgetett latin közmondás. Ez mind szép, de melyik Magyarországon? Mert a magyar állam léteével egyidőben a krónikák beszélnek a Maior Hungariáról, Magna Hungariáról és Hungariáról. Az utóbbiról tudjuk, hogy ez a magyarok hazája, amely a tárgyalt időszakban a magyar szent korona népeit fogta egybe.

Maior Hungariáról a következő részben beszélünk. Maradjunk Julianus testvér Magna Hungariájánál. A történelmi térképeken a mai Baskíria helyén „baskír-magyarok” megnevezés jelenik meg. Tudjuk róla, hogy a Kazár Birodalom területéből vált ki. Eredetileg a mai Baskíria egy tartománya volt a hun-kazár birodalomnak.

De ha a mai Baskíriáról beszélünk eszembe jutott egy vállalkozó kollégám esete. 2001 nyarán üzleti ügyei Baskíriába szólították. Pokoli meleg volt, mikor szálltak a gépről. Barátunkon acélszürke kosztüm, fehér ing, nyakkendő, színváltó szemüveg, kezében diplomatatáska. Ahogy egy komoly üzletemberhez illik.

Fajkosok vásárlásáért érkezett Keletre.

Az ottani állattenyésztési farm vezetője combközépig érő zekében, amit gyönyörű vitézkötés fogott össze a mellén. Alóla kivillant az aranyujtásos, égszínkék harisnya (székelyek által viselt nadrág). Lábán piros színű, ezerráncú (ahogy az udvarhelyi csizmadiák nevezik terméküket), tehát a boka környékén harmonikaszerűen kialakított csizma.

Keleti szertartásossággal üdvözölte „nyugati kollegáját” és egy kulacsból itallal kínálta. Barátunk szomjas volt. A kulacs tartalmának felét egyből lehúzta. Mindenki zavarba jött körülötte, de kedvesen mosolyogva tovább mentek. Időközben kíváncsi tekintetek figyelték a vendéget, amit az észre is vett. Úgy egy óra múlva rá kérdezett. Megtudta, hogy a kulacsban a baskírok nemzeti itala volt, ami náluk elég erős alkoholtartalmú ital-

nak számít. A székely elnevette magát és vidáman közölte, hogy ha ez erős alkohol, akkor ő áll be kosnak a nyájba.

A vendéglátók azonnal rákérdeztek, hogy mi a nemzetisége. Mikor megtudták, hogy magyar – székely, nem kellett magyarázkodnia. Megértették, hogy a nyugati finomsággal egy rokonnép férfiembere érkezett. Úgy látszik, ők is ismerik a mondást, hogy nem a ruha teszi az embert. Azonnal megértették, miért nem rúgott be. Szabályszerű ünnepségeket rendeztek tiszteletére.

A baskírok tudják, hogy mi rokonok vagyunk. Viselik az ősidőktől használatos nemzeti ruhákat. Házaik, mezőgazdasági és állattenyésztő módszereik, népi szokásaik ezer év távlatából szinte azonosak a magyar falvakéval. Azonosak pentaton dallamaik és vallási ünnepeik külsőségei is.

Ez a legmeghökkenőbb. Ugyanis a baskírok mohamedánok. Települtek oda katolikus hittérítők 1320-ban, de nem sok eredménnyel. A Johanca testvér leveléből ismert hittérítési próbálkozás gyakorlatilag semmi eredményt nem hozott. A zarándok testvérek az elvakult mohamedán fakírok és az általuk feltüzelt hatóságok részéről sokat szenvedtek. Végül alig tudtak elmenekülni.

A baskíroknál ma is él a nemzetség és ágak szerinti rokonsági kapcsolat. Önmagukat hun-magyar származásúnak tartják. Elmondják, hogy ők voltak Nagy Magyarország lakosai. Nevük a basdzirt, bozgor szóból származik, amit az arab történészekről ismerünk. Al Balhi a 900-as évek végén, utána Ibn Haukal és még sorolhatnánk, így nevezik a magyarokat. A mai baskírokat, az eltűnt kaukázusi magyarokat és a pannóniai magyarságot egyaránt ugyanezzel a szóval jelölik. A románok a mai napig is bangyinának, bozgornak neveznek minket.

Nyár elején hatalmas ünnepségeket rendeznek. Lóversenyeket, ügyességi próbákat. A győztest egy évre a vidék legényei elismert vezetőjének kiáltják ki. Mikor az időpontot megmondták, kikerekedett a szeme. Nálunk ekkor ünnepeljük a Pünkösdot. Az alföldön ugyanilyen versenyek keretében választják a pünkösdi királyt. Hogy mikori ez a szokás? Már a perzsáknál, jóval Dariusz előtt feljegyezték. Az is igaz, hogy ott a pünkösdi király hatalma csak egy napig tartott, és utána feláldozták. Úgy látszik később ez megváltozott, ha olyan távoli vidékeken, mint a nagy magyar alföld és Baskíria azonos módon ünneplik.

Hányan tudtunk arról, hogy a mai Baskíria Nagy Magyarország volt? Julianus barát útja nyomán a hivatalos történetírás is elismerte, hogy ott éltek magyarok. Ez lényegtelennek tűnő eseményként szerepel. A hangsúlyt arra fektetik, hogy a fiatal szerzetes ott járt.

Arról már senki sem beszél, hogy mások is jártak ott.

Pontosan lehet tudni, hogy magyarok voltak és ma is magyar származásúnak tartják magukat.

Miért kell ezt titkolni?

Ki fog ma odautazni, hogy ősei telkét visszakérje. Nem ez a lényeg, hanem az, hogy nagyobb biztonságérzetet ad az embernek, ha tudja, hogy nagyszámú rokonai élnek szerte e Földön.

A magyar nemességnek megvolt az acélos nemzeti- és történelemtudata. Ezeket meg kellett másítani, el kellett hazudni. Hasonló tényeket kellett bemutatni, amit le lehetett kicsinyelni. Mert mindenre rámondják, hogy az lehetetlen, ami a magyar népet igazi múltjához vezetné.

A baskír-magyarok Magna Hungariájának a tisztázásával még adós elsősorban a magyar történetírás. A nyugatiak s a keletiek térképeiken szerepeltetik, szervezési formáit ismertetik. Mi csak annyit tudunk róluk, hogy valahol hegyes vidéken élnek és apró lovaik vannak. De hogy rokonaink lennének? Azt meg el sem hiszik sokszor, hogy Julianus barát idején a királyuk neve Álmus volt és rovásírást használtak.

Gyeretyán országa

Nevezik kaukázusi Magyarországnak, Kum-Magyariának, Gyeretyán országának azt a nagy országot, melynek fővárosa Magar vagy Magyar. Kereskedelmi útvonalak csomópontjában épült. Ezek az utak összekötötték a Fekete-tengert a Káspi-tóval, Caricint (Sztálingrád) Tiflisszel (Tbiliszi). Gyakorlatilag átszelik a Kaukázust, érintik a Volgát. Másképp elég szomorú hely ez a magyarság számára, mert nemcsak Timur Lenk pusztítja el az ellenálló magyarokat, hanem ma is sokan keresik a II. világháborúban itt eltemetett honvédek jeltelen sírját.

A hihetetlen csupán az, hogy erről az országról jóformán semmit sem tudunk, annak ellenére, hogy Bendefy László, geológus mérnök, helyszíni és levéltári kutatások alapján 1942-ben egy több mint 500 oldalas kötetet jelentetett meg róla.

Annak ellenére, hogy Ottó testvér 1231-34, majd Julianus 1235-36 évi útvonala itt vezetett át – ők a Gesta Ungarorum alapján keresték Antiqua Ungariat – Richardus testvér 1237 tavaszán Rómában felvett jegyzőkönyve egy szóval sem említi.

Említik a pápai bulák. Az Avignonban kelt pápai levél (1329. október 3.) pontos másolatát tanulmányozva a következő mondatot találjuk: „... Te, Jerettan fiunk, Magyarország katolikus fejedelmeinek, királyainak leszarmazottja vagy...” Szó szerint. A pápa ismeri el ezt a tényt. 1244-től, amikor IV. Incze magyar dominikánusokat küld a tartományba. Másfélszáz év alatt 14 pápai bullát ismerünk, mely az itt lévő szerzetekkel, katolikus püspökségekkel foglalkozik.

Az arab kútfők több tucat munkája világosan ismerteti. Csak éppen Hómannak és Németh Gyulának a zavaros magyarázatai élnek ma is a magyar történetírásban. Ők azt állították, hogy Ibn Ruszta, Gardízi és Al Bakri által egyaránt, különböző korokban leírt ország nem lehetett a magyaroké. Holott pontosan megnevezik a krónikások, hogy magyarok, a törökök egyik fajtája lakják e földet, Jézus-hitűek, 20000 lovasuk van. Vezérük neve Kndh (Kende, Kündü – ez a királyaik címe), a hadvezér neve Glh, gulah (gyula). Egyik határuk a Fekete-tenger, szomszédos Örményországgal és a kazárok földjével. Az országuk fában, vízben bővelkedik, talaja nagyon nedves, sok a láp. Később azt is állítják, hogy egyrészt tűzimádó. Állandóan megtámadják a szlávokat és rabszolgaként eladják őket. Jó külsejű, tekintélyes emberek. Ruházatuk brokát, fegyvereik ezüstösek és gyöngökkel rakják ki. Leírják házassági szokásaikat, hogy a lányt értéktárgyakkal, marhával, pénzzel, bútorral „megvásárolja” a vőlegény. Úgy látszik, ezért vannak nálunk is „eladó” lányok.

Kínai történészek is sokat foglalkoznak a kaukázusi Magyarországgal. Ezen kívül görög szerzők is. Henrik király történésze, Gottfriedus, az 1100-as évek közepén leírja, hogy két Magyarország van egymáshoz közel. Azt is írja, hogy ifjabb Priamus, a trójai király unokája, 13000 emberrel ide menekül. Egy nagy várost építettek, amit ugyanúgy Sicambrianak neveztek, mint a Duna partján, unokafivére által létrehozott várost. Kézai Simon Magyar Krónikája is jelöli, ezért szokták mondani, hogy azonos Óbudával, holott két egyforma nevű város volt.

Sorolhatnánk a krónikásokat. A lényeg megmarad. A Kaukázusban már i. e. 6. században létezett egy Magyarország. Ezt szokták a legendák tévesen a mocsarak országának, Meotisznak bemutatni. Lakosai öntözéses földműveléssel, állattenyésztéssel foglalkoztak. Fővárosuk Magyar, Madzar, Madzsar és más hasonló neveken fordul elő. Rengeteg leírás maradt róluk. Kínától Germániáig, araboktól a pápai levéltárig. A pápa nevezi őket a ferencesekhez írt levelében szaracénoknak is. De említi „*ősibb Magyarország magyarjai*”-ként, vagy Majoris Ungariae. A pápai levelek tanúsága szerint a magyarok mellett laktak kazárok, cserkeszek, kunok, gótok stb. 1250-től Domokos-rendi szerzetek működnek. Ennél sokkal korábbiak a katolikus püspökségek. Nagyon jövedelmező dolog lehetett Magna Hungariában püspöknek lenni, mert a Nagy Lajossal kortárs Kázmér, lengyel király személyesen küldi levelét a pápához, hogy egyik papját oda nevezzék ki püspöknek. Holott jóbaráti viszonyban volt Nagy Lajossal és a nyugati Magyarországra is elhelyezhette volna pártfogoltját.

Az ország a kaukázusi hágók ellenőrzését a kezében tartotta. Kiterjedt kereskedelmet folytatott évszázadokon át az akkor ismert világ minden sarkában. A félezer év ellenére hatalmas paloták, templomok, városok nyomait találhatja ma még a felületes szemlélő is. Hogy kik voltak a lakók? Az első orosz térképek nem használják a magyar népek által adott nevet,

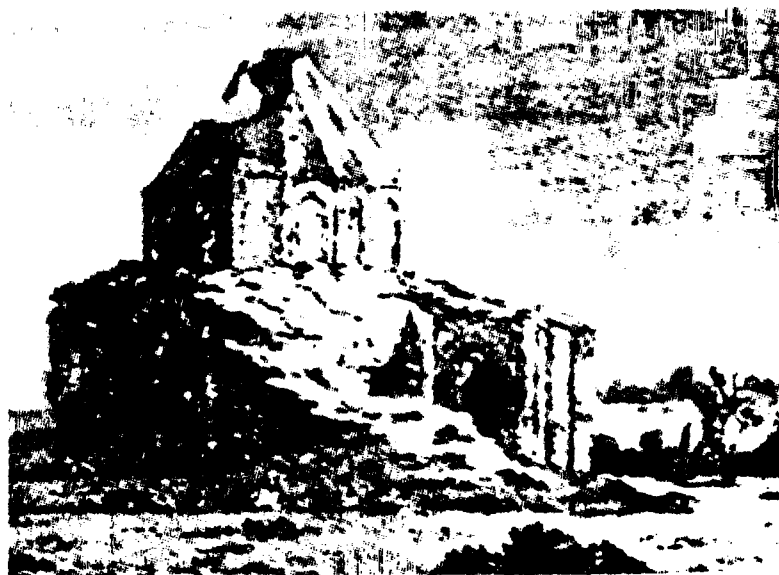
a Kaukázust, hanem Magyar Hegyeknek írják. Kétkedő korunk felteszi a kérdést, hogy valamit tudunk-e róluk. Írásban mi maradt fenn.

Őstörténetükről ugyanazt kellene elmondjuk, amit már számtalanszor ismételtünk. Társadalmi szervezetükről szintén. Vizsgáljuk meg egyetlen szempontból az ország életének 150 évét. Azt az időszakot, amit ismerünk a római-katolikus hitre tért a keleti magyarokról.

Több püspökségük volt párhuzamosan. Magyar városban tudjuk, hogy az első püspök THADDEUS DE CAPHA, magyar nemzetiségű volt és minden valószínűség szerint pannóniai. Magyar városából 100 esztendő alatt tíz püspök nevét ismerjük. Az ország területét külön püspökség igazgatta, ahol Laurentius testvér volt a Káspi Hegyek első püspöke, akit Jakabus, majd Martino Russo követett. Sorolhatnánk a püspököket, de csupán egy roppant jellegzetes jelenségnél állunk meg.

Magyar négy főúri palotájának romjai. Ennyi volt meg az egykori pompás kaukázusi városból 1780-ban. A Pallas lexikonból.

Az egyik pompás palota közelebbről rajzolva.

Nagyon kevés Domokos-rendi szerzetes mellett a vezetés, kolostorok, templomok kizárólag a Ferenc-rendiek kezében voltak. A nevek szerint elég sok testvérpáros dolgozott magas beosztásban. Például az említett Capha püspök mellett, mint kaukázusi püspök ott találjuk a Ferenc-rendi AMBROSIOUS SCIPIO DE CAPHA-t.

Miért a ferencrendiek? Őseinkből még nem lúgozták ki eredetüket, rokon népeiket. A katolikus egyház legeredményesebb rendje – legalábbis Budapesttől keletre, amit alaposabban tanulmányoztam – a Ferenc-rend volt. Keresztényi mivoltukat mindig megőrizték és sosem szennyezték be magukat erőszakos cselekedetekkel. A látszólagos „szegény” rend gazdag katolikus kultúrát teremtett Közép,-és Kelet Európában. Csak a hozzánk közel álló időszakot említem, hogy az első erdélyi nyomda, énekgyűjtemény, orgona Kájoni János, ferencrendi szerzetes nevéhez kapcsolódik. Az is az ő érdemük, hogy Csíksomlyón ma is áll az ősi Napba öltözött asszony, Földanya, Szűzanya szobra.

Ahol megtelepedtek, a lakosság ősi, kultikus elemeit, melyek a katolicizmussal rokonságot mutatott, bevették a hitélet gyakorlatába. Ezzel gazdagították, kiszélesítették a katolicizmus hitéletét.

A Kaukázusban magas hegyeken, sok esetben a hóhatár fölött építették fel kolostoraikat. Emlékezzünk vissza az ősi mágus vallás, vagy a még ősbibb kultikus helyek gyakorlatára.

Honnan ez a szellem a ferencrendiekbe? Alapítójuk Assisi Szent Ferenc. Az etruszkok közül született az a szent, kinek szelleme a mai napig is megsegíti a bizony sokszor bajban lévő utódokat. Mert, hogy még csángó van, az is a ferencrendiek munkájának eredménye.

Miért bizonyíték Gyeretyán országának magyarságára épp a katolicizmus felvétele? A 11. sz. után az európai kereszténység, elsősorban a katolicizmus igyekszik pótolni a kezdeti időszakok hiányosságait. Tudják, hogy a Biblia csak az indulás. A hitélet hétköznapijai segítséget kell nyújtsanak az ember minden lépésében. Aránylag ügyes kézzel nyúlnak a legősibb hit fontosabb tételei és gyakorlata után. Az más kérdés, hogy miután átvették igyekeztek a forrásokat eltüntetni. Az eredmény az, hogy ez a vallás hasonlít a legjobban az őshithez. Ezért érzik magukénak a kaukázusi magyarok forrongó világukban, ahol az őskeresztények, bizánciak, ortodoxok élnek, de már tűzzel-vassal terjesztik az iszlámot. Ők a sajátjuk után áhítoztak. Az események szerencsés láncolata épp a katolicizmust tette legközelebbivé lelkiületükhöz.

Furcsa dolog a nemzet emlékezete. A nyelvet váltott kazár népesség, a lengyel, nem tartja meg az ortodox hitet. Áttér katolikusnak, mint a magyar. Ha megfigyeljük Európa államait ma is Róma legkövetkezetesebb hívei a lengyelek, magyarok és elsősorban a hun-kazár utódnépek, bármilyen nyelvet is beszélnek.

Mély csend veszi körül Gyeretyán országát.

Úgy tűnik, hogy sose tudtunk róla. Nem tudtunk annak ellenére, hogy korabeli szövegek Kínától Angliáig nagyon sokat foglalkoztak vele. Timur Lenk látszólag elpusztította a lakosságot. Mégis az abkházok magyar származásúnak tartják önmagukat. Az első világháborúig a magyar közép-kelet kedvenc nyári üdülőhelye Abkházia volt (Abházia). A cserkeszek a nyelvüket a magyarból származtatják, kabard keveredéssel.

Miért hallgat a krónika ezekről? Amikor úgy nézett ki, hogy nagyon sokat kezdünk tudni a kaukázusi Magyarországról, Jaksics Gergely görögkeleti kispap, Palugyánszky Mihály, Miklós cár kabinetirodai főnöke, Orlay János, orvostanhallgató elindult, hogy megkeresse keleti rokonainkat. Bécs ellátta őket pénzzel és iratokkal, Moszkva ugyanúgy.

És hol kötöttek ki? Szibériában, Kamcsatkán, majd a kitérők után a Kaukázusban.

Annak ellenére, hogy itthonról kijelölték mit kell találniuk, Orlay mégis elmeséli otthon, hogy találkoztak egy öreg, zsidó hitű emberrel, akit Murzának hívtak, és akivel tökéletesen megértették egymást magyar nyelven. Ez mesélte el, hogy a Kaukázus környékén 300 mérföldnyi kiterjedésre több mint hétmillió ember magyarul beszél. Ne felejtsük el, hogy ez 1797 és 1820 között történt. Obernyik László 1821-ben találkozik Jekaterinoszlávból származó Kataran, vagy Keserű Ivánnal, kinek beszédét jól megértette. 1827-ben Rentz József, osztrák tiszt a Kaukázusban a tupisi szangó népet találja. Ismervén azt, hogy a pis régi magyarban víz, tökéletesen egyetértünk névfejtésével, hogy ezek vizen túli csángók. Velük is magyarul értekeztek. Érdekes, hogy az osszét badil nemzetség életterét Hadszer-földnek nevezik, és magukat magyar származásúnak tartják.

Még csak egyetlen megjegyzés. IX. Bonifacius pápa 1401 januárjában sereget akart szervez a kaukázusi katolikus magyarok felmentésére.

Amazonok

Maga a fogalom a mai embert mosolygásra készíti és érdekes görög mesének tartja. Ez a rómaiaktól indul és fennmarad napjainkig. Olyannak tűnik, mint a repülő csészealjak meséje. Másképp áll a dolog, ha elővesszük az ókori nőtáborokat. Ezeken nem a kecses, táncoló hölgykéket látjuk, hanem az anyát, a teremtet.

A nagy anya jegyei a hatalmas, feltűnően kövér és kerekded törzs, köldök, nagy ülep, kihangsúlyozott szeméremrés és ívelt csípő. Az újjászületés, a termékenység megtestesítője. A kéz, láb, fej elnagyolt. Ilyet nagy számban találnak Erdély területén, de Franciaországtól a Donig mindenhol.

Az anyaság, termékenység központjai voltak a megalitikus kőépítmények. Ebből fennmaradt Angliában, Franciaországban, Koreában óriási telepekben, és csupán Málta szigetén 30-at tártak fel. Mindez a Nagy Anya emlékére készül.

Láttuk a suméroknál Inannát. Sorolhatnánk a neveket kulturánként. Woolley nemcsak férfi, hanem női sírokat is feltárt éppoly gazdag leletanyaggal, mint a férfisírokban. A legtöbbet azonban az orosz régészek hozták felszínre. Ugyanígy megtaláljuk a Földanya és a Holdistenség nyomait a pueblo indiánoknál, sőt Afrikában is.

A legrégibb írásos adat, és maga az amazon kifejezés Homerosznál bukkan fel. A görögök tisztázzák, hogy a Fekete-tenger térségéből, de elsősorban a Kaukázus déli részéből indulva, végigsöpörnek egész Kisázsian. Homerosz leírja, hogy a csüggedő trójaiak segítségére Árész hadisten lánya, Pentheszileia siet, aki személyesen több görögöt megölt, végül Akhileusz győzi le.

Miután leveszi a fejéről a sisakot hangos zokogásban tör ki, hogy egy ilyen szép asszonyt saját kezével ölt meg.

Más görög költők is megéneklék az amazonokat és a Don síkságára teszik életterüket.

Tudósításaikat nem veszik komolyan mindaddig míg a bázeli Bachofen a 19. században komolyabb kutatásba nem kezd. Úgy látszik a svájciak törték meg a leghamarabb a jeget ezen a téren is, mert az anyajogú társadalom, a matriarchátus feltárása ezután kezdődik. Így már tudták értelmezni azt az ókori szicíliai falfestményt, melyen az 1950-es években divatozó bikinikbe öltözött nők labdázta és szaladgáltak. Mi még úgy tanultuk, hogy a görögök nem engedték a nőket a sportolók közé. Akkor miért állítottak szobrokat 2550 évvel ezelőtt a női atlétáknak. Merthogy Krétán, jóval a görögök előtt elsősorban női sportolókat ábrázolnak a falfestmények, azt tudtuk. Arról már keveset, hogy római vázákon úszó nők, akrobaták, görög kisméretű szobron lovon vágató, hátrafelé nyilazó, túri süveget viselő amazonokat örökítenek meg.

Kikkel kapcsolják össze a görögök az amazonokat? A szkítákkal. Először a Kisázsiból származó Diodorosz Siculus írja le történész pontossággal az eseményeket: „Amikor Kürosz, a perzsa király, korának leghatalmasabb fejedelme, tekintélyes haderővel betört Szkítiába, a szkíták királynője megsemmisítette a perzsa hadsereget, elfogta Küroszt és keresztre feszítette. Az amazonok egész törzseket alkottak és olyan harci kedv fűtötte őket, hogy nemcsak a szomszédos országokat merészkedtek megtámadni, hanem valóban meghódították Európa és Ázsia tetemes részét.” Leírja, hogy a Kaukázus déli részétől a Don folyóig tart birodalmuk központi része. Nomád állattenyésztők. Főistenük, akit a görögök Artemisznek neveznek, tehát a Holdistennő, a Bika Úrnője. Ők vezetik be a Napisten tiszteletére a fehér ló áldozását.

Herodotosz szkíta-szarmata területre teszi életterületüket és azt állítja, hogy a szkíták az amazonokat férfiolőnek nevezik. Ő is szálláshelyüket a Don és a meotiszi mocsarak közé helyezi. Bemutatja az egyik amazon törzs patriarchátusra térését.

Ugyanezt megtaláljuk egy 19. században gyűjtött cserkesz ősmondában. Ők az amazonokat emmecsek-nek nevezik. Tudjuk, hogy az eme a mai nap is a gyergyói székely nyelvén fiatal nőtényt jelent. Az eme a sumérból anyát. Akkor ismert számunkra a cserkeszek által használt név értelme.

Az amazonok vezérei isteni származásúak és nagy próféták, női mágusok. Plutarkhosz nagyon emberi képet rajzol az amazonokról. Ő az etruszk világból ismeri az amazonokat. Leírja holdszerű, „romboid alakú“ pajzsikat, sőt Hippolüté síremlékét Megarában. Etruszk domborműveken többször megjelennek a lóháton harcoló amazonok. A római császárkorban pénzérméken is megtaláljuk a bárdal és egyéb fegyverrel felszerelt amazonokat.

Ptolemaiosz kihangsúlyozottan a Kaukázusba helyezi az asszonyok birodalmát. A kínai Tang-Su Tibet területére helyezi a keleti és Káspi-tenger, Kaukázus vidékére a nyugati női birodalmat. Nyolcvan városról beszél és leírja a hétköznapi viseletüket. Rögtön nagyanyámat juttatja eszembe. „A királynő kék vagy fekete ráncos szoknyát, ugyanolyan színű hosszú kabátot, télen pedig hímzéssel díszített báránybőr ruhát visel.“

Mit szól a régészet? Elsősorban a oroszokat kell fellapoznunk, akik 1859-től rendszeres terv szerint végzik ásatásaikat. 1928-ban a szkíták és szarmaták őshazájában, a Fekete-tenger partján, feltártak egy női harcost őrző sírt. Az akkori lelet meglepetésként hatott. Ugyanis királyi temetésben részesült. Arany pikkelypáncélban temették el, fején mágus süveggel. A szkíta sírok százazrei találhatók a szkíták és az amazonok lakóterületein. A mai Ukrajnában, Moldvában szinte az egyikről a másikra látni.

A legérdekesebb lelet 1971-ben került elő Dél-Ukrajnában. Itt a rengeteg arany, ezüst és más drágaságok mellett, emberáldozatokat és a germán mitológiából ismert Nerthus istennő kocsijának pontos mását találták. Kétélű bárdot, lándzsát, pajzsot, nyilat, lószerszámokat. Tehát a női harcosok léte régészetileg is igazolt, épp azokon a területeken, ahol a történészek említik őket.

A germán istennő, Nerthus, gyakorlatilag semmit sem mond az emberek nagyrészenek. Ki foglalkozik manapság azzal, hogy összehasonlítsa a szkíta és germán amazon legendákat. Ugyanúgy mint a rúnák és a rovás között, teljes azonosságot lehet kimutatni. Még egy kemény bizonyíték a genetika és az írástörténet mellett a mai germán népek árja származásáról.

Az amazonok nem tűntek el az ókorral. Archangelus Lambertini, olasz érsek, 1654-ben tudósít a Kaukázusban élő amazonokról, akikről Mingrelia fejedelme adott hírt. Chardin lovag 1811-ben Grúziától öt napi járásra

északra ír le egy lovas női törzset. A század végén Esszad-bej, angol utazó, írja le a Káspi-Kaukázus-Fekete-tenger háromszögben a szüzek népét és a kék-szemű oszéteket. Jellemző, hogy a korabeli tudósok nem vették komolyan.

Vaszilij. I. Abajev napjainkban felfedezte, hogy az oszét nemzeti hőskölteménynek a főhőse egy Satana nevű nő (a Sata név ma is él Székelyföldön), akinek az őse a Herodotosz által említett Tomürisz masszagéta királynő, aki elsőnek győzte le a perzsák seregét.

Ha valaki a germán amazonokról beszél, mindenki megmosolyogja. Holott ők a germán legendák Walkürjei. Nerthus az Elbától keletre még Tacitus idején is a germánok fő istennője. Ugyancsak Tacitus írja a „Germániá”-ban, „... Akárhány helyéből már kivetett és megingó csatasort az asszonyok állítottak helyre... keblük feltárásával és a fenyegető fogság felmutatásával.” Ugyanez megtalálható a kaukázusi avarok egyik legendáiban. Kr. e. 102-103-ban iszonyodva számolnak be a római krónikások a germán asszonyok bátorságáról és fanatikus, örvengő harcmódoráról.

Nem kell nagyon messze keresni a példákat. A középkor vége felé vagyunk, amikor Bákainé, székely táltosasszony jövődölése alapján Szárhegy és Ditró asszonyai az utolsó emberig levágják a rájuk törő tatár csapatokat. A férfiak, mikor hazakerülnek csupán a hadizsákmány és a ma is álló Tatárdomb tanúskodott tettükről.

Sokat beszélnek a magyarok, hunok, szkíták többnejűségéről. Meglehet a keleti vidékeken, ahol fekete jelzővel illetik ezeket a népeket. A nyugati területek fehér hunjai, avarjai, magyarjai közt ezt sosem hiszem. Mert nálunk a fehérség egyben *fele-ség*. Akkor a nyelvünkben nem a lényünk feleként jelenne meg az asszony, hanem negyedség-ötödségként. Ugyancsak furcsának tűnik nekem a férj szó. Ha valaki nagyon nyugtalankodik a székely azt szokta mondani, hogy férj meg tőle, vagy férj meg mellette. Tehát nem épp a főszerepet jelöli, hogy valakit éppen megférőnek neveznek. Gondoljon bele kedves magyar olvasó, hogy a ház gazdája szerepkör mellett, mennyire férj a családban!

Kalandozások Európában

Nyugat Európában komoly visszaesést jelentett a társadalom fejlődésében a központosított államforma a maga útkereséseivel. Amit mi úgy nevezünk, hogy Karoling-kultúra, az egy központosított birodalom kialakítására tett erőfeszítés volt. Szuperlatívuszokban zengik a dicshimnuszokat Nyugat-Európa e korszakáról a világ történészei. Aki érte, az tudja, hogy milyen volt, mikor Sztalinnak, Hitlernek, Rákosinak, Ceausescunak kellett

tapcsolni. A jól kialakult gazdasági rendszert, ami tízezer évek alatt bevált, most szétzúzták. Ugyanolyan hatást váltott ki az emberekből, mint a méhecskéből, ha egy pillanat alatt bezárják a kaptár nyílását, sőt el is költöztetik azt. Olyan gazdasági hanyatlás következett be, amit nagyon nehéz volt behozni. Ez volt az igazi sötét jelenkor.

A papíron született Nagy Károly és birodalma idején városok védőfalai, az útvonalak és általában az egész gazdasági lüktetés, biztonság meggyengült. Páncélba öltözött lovagok kóbor csoportjai jelennek meg. Elég sokat tudunk erről is és a vadnyugati erkölcsről is Amerika fehérek általi benépesítésekor. A különbség a konzervdobozban lovagló főnemesek és a pisztolyt előrántogató cowboy között csak a használt technika.

Ahogy irtották az indiánokat, ugyanúgy irtották a keltákat, szászokat, germánokat, avarokat, frizeket, bretonokat, burgundokat és még sorolhatnánk. Mint ahogy az amerikai filmekben látjuk, hogy megérkezik a hadsereg, amely tömegével és fegyverzetével azonnal eldönti a helyi vitákat, ugyanilyen szerepe kellett volna legyen Nagy Károly nemesi hadainak. A valóságban I. Ottó seregének. Ők nem a bölényeket és az indiánokat megszárolták, hanem a legtisztább vérű, gondolkodású árjákat, ahogy később önmagukat nevezték. Igenám, de ezt nem nézték tétlenül a világ legősibb népei Európában. Ha kissé késve is, de egyszerre, hirtelen a Balti-tenger délkeleti részéről, a norvég fjordok közül és a mai Dánia területéről kicsapnak a varjágok, vagy közismertebben a vikingek. Afrika észak-nyugati partjairól megindulnak a mórok. A Kazár Birodalomból többször átcsapnak Árpád hadai, majd hét törzs be is költözik Pannóniába, gyakorlatilag azonnal megindítva támadásait Nyugat felé. Mindez a 800-as évek közepétől szinte egy startzászlóval indult. Micsoda véletlen! Már aki beveszi, hogy véletlen. Mi már ismerjük évezredek óta az északra húzódott kékszemű, szőke árjákat, Turán legelső fiait, akik elhagyták a fészket. Ismerjük a mauri-mórokat, akik fejlett kultúrájukat Indiától Hispániáig, vagy akár a szigetvilágig elviszik. Ismerjük a mágusok népét, a szkíta-hun-avar nép papi rétegét, a magyarokat. Mind a három az emberi fejlődés „szuperprodukcója”, csúcsa abban az időben. Azt is tudják egymásról, hogy vértestvérek. Soha nem támadtak ok nélkül senkire. Sőt! Mi történt velük most, hogy ilyen hirtelen támadókká válnak? Mi váltotta ki belőlük? Merthogy túlnépesedtek volna, mint a sáskák, egyszerre mind a hárman, erre gyakorlatilag gondolni sem lehet.

Kiket, miket támadnak? Hasonlítsuk össze az időpontokat. 795-96-ban a frank királyok elfoglalják az avar kaganátust és szekerekkel hordják el azok szakrális tárgyait. Szétosztogatják az egész Karoling Birodalom területén. Ez a birodalom már idegen test, fekély az ősnépek világában. Mindent tagadnak, ami szent volt eddig az emberiség számára. Akkoriban nem volt Internet, de még fax sem. Szinte egy félévszázad kellett, míg összehangolta tevékenységét a három ősnépeség. Nézzük meg az útvonalait.

Nézzük meg, mi igaz az egészről és mikor történt.

Kezdjük a mórokkal, akiket az emberi butaság kultúrtörténete állandóan learaboz. Holott annyi közülük van egymáshoz, mint nekem a kicsi zöld emberkékhöz. Ők azok, akik korábban támadnak Szicília, Itália déli része Szardinia, Korzika és a Baleár-szigetek felé. Amelyik pillanatban útvonaluk találkozik Észak-nyugat felé a vikingekkel, Róma felé a magyarokkal ott megállnak. Ha portyázó, rabló, idegen hadakról van szó, miért nem csapnak össze, mint mindig az emberiség történetében, ha két idegen rablóbanda találkozik. Valamelyikük gyáva volt? Ezt az egyet még nem állították róluk.

Magyarok. Árpád többször megindul seregével és végigsepri a régi Avar Birodalmat. Aki legalább egyszer katonaruhát öltött magára, vagy figyelmesen olvasgatott, jól ismeri a harci felderítés fogalmát. Az ellenfél felkészültségének, technikájának felmérését. Útvonalak, erőviszonyok tisztázását. Hírszerző szolgálatok telepítését. Ugyanezt csinálják a magyarok, vikingek északi kiinduló pontjaikról és a mórok délről. Tökéletesen bizonyítható, hogy ez a három nép együttműködött. Annyira, hogy a későbbi Európa képét ezek az úgynevezett kalandozások alakították ki jó ideig.

Csak arra figyeljünk, amit nagyon jól ismerünk. A felderítő hadjáratok után Árpád készül az áttelepedésre a hét törzzsel. Hirtelen megjelenik pár száz emberével a viking vezér, gyönyörű hűgával. Árpáddal egymás nyakába borulnak, a viking hercegnő lesz Zoltán édesanyja. Álmos ott marad a sógorral Kijevben és Árpád vígan indul „kalandozni“. S mindez a véletlenek műve mint egy hollywoodi filmeckében. S még valaki elhiszi, hogy be lehet az embereknek adagolni – mindez a véletlenek műve?

A vikingek támadnak Nyugat felé és Dél-kelet felé. Kijevben csupán 400 harcos érkezik a herceggel az élen. Előtte a Balti-tenger dél-keleti partvidékein három nagyobb tartományt hoznak létre, mintegy hátvédként. A Ladoga-tó déli részén, Novgorodban ugyancsak ilyen tartományok jönnek létre. Felhajóznak a Dvina folyón, és az 55. szélességi körnél szárazföldi utat létesítenek a Dnyeper Dél felé forduló folyamával, amely elviszi őket Kijevig, sőt a Fekete-tengeren át a Bizánci Birodalomig. Ezen a vonalon van a szabír magyarok erődítményrendszere. Erről a vonalról vonják ki a hét törzset. Ide telepszik a viking és a különböző okok miatt számkivetetté vált népességet maga köré tömöríti. Bizánc ellen egyszerre 2000 drakkart tud mozgósítani, 80000 viking harcossal a fedélzeten. Gondoljunk bele, hogy a segédcsapatokkal együtt milyen óriási haderő volt akkoriban. Nem véletlen, ötletszerű rablótámadásról van szó, hanem hosszú évek alatt előkészített, szilárd stratégiával rendelkező hadjáratról. Ez a magyarok szövetségével történt, egy erős, hatalmas haderővel rendelkező Kazár Birodalom területén. Azok miért nem támadták meg a „rabló“ vikingeket? Miért adtak szabad kezet nekik hadjárataikhoz? Miért ülhetek bele a hét törzs által kiürített erődítményekbe?

Nyugati hadjáratok. Dániából indulva, Elba és Visztula folyók völgyén jelennek meg hadaik. A mai Észak-Németország területén Tielig húzodnak le, ott telepet létesítenek, melynek déli részén tudjuk, hogy megpihentek a magyar hadak is. Nem csaptak össze. Ez a szárny a mai Nantes környékén újabb viking tartományt hozott létre. Végighalad az Ibériai-félsziget mentén, aljut Nimes-ig, Dél-Franciaországban és Pisa-ig, Itáliában. A Norvégiából induló águk alaposan végigkutatja Britanniát és a tőle északra fekvő szigetvilágot.

A magyarok kalandozásai

Láttuk, hogy száz év alatt a vikingek, mórok, magyarok nagyon keresnek valamit. Hatalmas haderőkkel, egybehangolt akciókkal elsősorban Nyugat-Európát fésülik végig és Keleten Bizáncot támadják a kutatások utolsó évtizedeiben. Nem törnek be Szászországtól keletre és a mai Franciaországtól nyugatra sehova. Róma, Párizs, Köln-Tiel, Thuringia és a szigetvilág a célpontjuk. A magyarok elsősorban Svábország, Köln, Párizs és attól Délre eső területeket járják be. Ahhoz, hogy tisztán lássunk, két előző eseménysort kell megnéznünk. Az első a kőkorszaki Pannon birodalom magatartása déli szomszédaival szemben. Emlékezzünk, hogy a fentiekben tárgyaltuk, létezett egy óriási birodalom, melynek lakossága éberen őrködött a társadalmi igazság megtartása s az ősi hit tisztelete fölött. Az idő múlásával a bronzkorban egész Európa területén azonos kultúrával rendelkező népeket találunk. Ezeknek fegyverzete, eszközei mintha egyazon műhelyből kerültek volna ki. Bizonyítható, sőt a fentiekben bizonyítottuk is, hogy a Pannon-medencéből származnak. Tehát a Birodalom szerepe továbbra is töretlen.

A második eseménysor: Atila hadjáratai. Elővettem az Akadémia Kiadó által 1987-ben kiadott „Magyarország története” című kötetet, hogy mégis a legjobb szakemberek nyomán mutathassam be Atila hadjáratait. Hát Priszkosz rhétorról nagyon sokat írnak. Kínai forrásokról szintén. Csak épp Atila hadjáratairól van egy-két említés. A gyönyörű nyomdatechnikával elkészített, Glatz Ferenc úr által írt „A magyarok krónikája” című kötetben a következőket találom: „451. június 20. Atila hun király a catalaunumi mezőkön (Chalonssur Marne és Troyes között) döntetelen csatát vív Aetius nyugat-római hadvezérrel, és nyugati gót szövetségeseivel.” Az ehhez tartozó ismertetőben leírja, hogy Atila Gallia ellen hadra kelt, mert III. Valentinianus császár nem járult hozzá, hogy Honoriát feleségül adják a hun királyhoz.

A kötet arról is beszél, hogy a csata döntetlen volt és mind a két felet meggyengítette. Nézzük meg mégis Atilla tevékenységét.

434-ben uralomra lép. Több hadjáratot vezet Nyugat és Dél felé, mintegy figyelmeztetőként. Senki sem gondol arra, hogy összekösse az ariánus keresztény hitet valló hunok tevékenységét a nem épp keresztény módszerekkel terjesztett új kereszténységgel. Hosszú évek után Róma szövetséget köt Theoderik gót királlyal Atilla ellen. Azonban egyesek szerint Catalaunumnál, mások szerint a Maurchiacus mezőn történt összecsapásban, amely állítólag szinte 1000000 harcost mozgósított a két fél hadjaiban, Theoderick nyugati gót király elesik, fia, Thorismund, megsebesül és elvonnul hadával. Az, hogy a csata döntetlen volt, azt később találták ki. Atilla birodalma a Káspi-tengertől az Atlanti-óceánig tartott. Aetiust Rómában meggyilkolták, őt hibáztatva a veresséért.

A következő évben a hun hadak Itáliába vonultak. Mindenki azt állítja, hogy zsákmányszerzési hadjáratra. Igenám, de tudjuk, hogy amelyik város megnyitotta a kapuit, azt nem dúlták fel, nem sarcolták meg. Ha hódító hadjárat lett volna, a császár igyekezett volna egyezkedni Atillával. De a pápa vonul elébe, és állítólag a diplomáciai tárgyalás lóháton történt. Persze! Atillának nem volt sátra, de még széke, asztala sem, hogy egy ilyen nagy horderejű megbeszélést lóháton legyen kénytelen lefolytatni. Ez is annyira lehet igaz, mint az, hogy zsákmányszerzés volt a cél, és Róma rengeteg kincset adott nekik és adófizetésre kötelezte magát. Ismerve a 7000 éve tartó állapotokat, biztosra vehető, hogy ajándékokat vittek neki. Most is, ha egy irodában haladni akarsz, vidd a csúszópénzt. De a lényeg nem a zsákmányszerzés volt. A fő ok a bibliai kereszténység azon magatartása, hogy az ősi Földanyát, a Nagyboldogasszonyt mellőzték az újkeresztény kánonból. Mert a találkozás után rögtön lett Krisztusnak anyja, hirtelen megjelent a Szűzanya kultusz. Atilla is visszavonult nyári szállására. Hogy ez mennyire igaz, bizonyítja az a tény, hogy a mai napig a hun király jelzője „Isten ostora“. Miért szokott verni az Isten? Ha önmagunkra és környezetünkre nézve káros tevékenységet folytatunk. Ha elfordulunk az Istentől. Saját fejünktől zavaros, ezzel ártó eszméket terjesztünk. Ilyenkor ver meg az Isten. Ezért nevezték Atillát Isten ostorának.

Halálának számtalan magyarázata ismert. De az is, hogy azok a pápák, vagy magyar királyok, akik a Földközi-tengert uraló kereskedők érdekeit nem tartották szem előtt, mindig furcsa halállal haltak, legtöbbször méreg által. Atilla tevékenysége mégis elérte célját. Azóta szabadon zeng az ének „Boldogasszony Anyánk“.

A harmadik tisztázandó esemény sorozat a magyarok „kalandozásai“. Állítólag tűzzel-vassal pusztítanak mindent és a Miatyánkba belekerül „a magyarok nyilaitól ments meg minket, Uram!“ Van azonban egy furcsaság. Habár papok írják a korabeli krónikákat, senki sehol nem említi, hogy bár csak egy tanyát is feldúltak volna. Móroknak, vikingeknek, magyaroknak

kizárólag templomok, kolostorok, erődítmények voltak a célpontjai. Keresték az avar szakrális kincseket. Számukra abban az időben ezeknek a kincseknek a profanálása akkora tragédia volt, mint ma számunkra ha valaki meggyalázná kegyhelyeinket, vagy „eltulajdonítaná“ a Szent Koronát, jogart és országalmát, a Szent Jobbal együtt. Ezt ezerszeresen felnagyítva próbáljuk elképzelni.

Ennek ellenére a magyar hadak nem gyilkoltak, gyűjtögettek, fosztogattak. Az elfoglalt helységekből ettek-ittak, de miután nem találták amit kerestek, garázdálkodás nélkül továbbálltak. Legjobb példa erre a nagyon is ismert Sankt Gallen-i eset. 926-ban a kolostort elfoglalják a magyarok. Mindenki elmenekül, csak egy Heribald nevű barát marad. A harcosok nem bántották. Enni-inni adtak neki. Mikor a hordó fenekét fokossal beszakították, megszidta őket, hogy ne folytassák, mert akkor ők mit isznak, miután elmentek a magyarok. Azok nagyot derültek rajta. Természetes, hogy elbeszélései után ráragasztották a félkegyelmű jelzőt.

Milyen nyelven beszélhettek? Árpád vitézei használták a konyhalatint? Vagy a barát beszélt avarul, amit a magyarok megértettek? Rengeteg krónika párbeszédeket ír le a magyarokkal. Milyen nyelven értekeztek, hiszen sehol nem említenek tolmácsok jelenlétéről? Arról azonban tudunk, hogy a lakosságtól pontos információkat szereztek.

A magyar kalandozások időpontját 899-902 közé teszik. De vajon mi váltotta ki? Egyesek szerint Nagy Károly hadjárata, amely során 15 szekér aranyat, ezüstöt, selyemet vittek el. Mindenik szekeret 4-4 ökör húzta. Mivelhogy Nagy Károly inkább mesebeli személy, mint Tündér Ilona, keressük meg az igazi okot.

Einhard „Annales Regni“ című munkájában a következőket írja: Erik, foroiuliai herceg egy Vojnomir nevű, állítólag szláv 'Wonomiro Sclavo' személlyel, akiről végül kiderül, hogy apja még avarként szerepel, kitapogatják az avar kagáni földgyűrű gyengéit. Jugur kagánt megmérgezik, más források szerint felkoncolják. Állítólag ebben segítségükre volt Vonomir apja, Baltunc tudun, mint a kagán helytartója. Kirabolják a földvárat, és a zsákmány nagy mennyiségét, káprázatos mivoltát az összes korabeli történelmi források kiemelik. Ki is emelhették, mert az avar kagánok gazdagsága, pompaszeretete még a keleti népek között is közismert volt. A szekérmotívum is valóságos, hiszen Menandrosz is munkáiban megjegyzi, hogy az avarok csak kincseik egy részét használták fel házaik díszítésére. A nagyobb részét, különösen a legféltettebb holmikat zárt társzekerekben raktározták. Ezekben külön kasokba csomagolták a különböző drágaságokat, értékes ruhákat. Így a kagán halála utáni zűrzavarban egy hirtelen támadás esetén a megrakott szekerek elé csak ökröket kellett fogni. Az esemény időpontját 797 körülre tették. Mivel ez a dátum nem létezett, más időpontot kell keressünk, mert ez válthatta ki az azonnali magyar-avar-székely támadásokat Nyugat felé. Tudjuk azt, hogy Árpád a „honfoglalás“

előtt többször részt vett kisegítő csapataival a nyugati kalandozásokban. Utána nemsokára átjön a hét törzzsel, de korántsem a besenyők nyomása miatt, mert a kivont hadak helyébe viking és egész biztosan besenyő had-erők foglalták el az addig magyar kézben levő várrendszereket. A viking-magyar-mór kalandozások dátumain is módosíthatnánk, hogy senkiben még csak fel se merüljön, hogy a három testvérnép együtt támadott. Nem is olyan sok ez az eltérés, csupán 40-50 esztendő. Legalábbis így közli a Time világtörténelmi atlasz 111. oldalán levő térkép. Az is igaz, hogy nagyon hézagos, a magyarok kalandozásainak kb. egyharmadát mutatja be. Érdekessége, hogy a mórok kiindulását a Cordobai Kalifátusból nem jelzi időponttal.

A legenda szerint Nagy Károly szétosztogatta kolostoroknak, feudális uraknak az elrabolt kincseket. A gyakorlatban Erik hercegnek nyomós oka kellett legyen, hogy egy ilyen rablást kockáztasson. Tele lehetett adósággal, amit a rablott kincsekből adott meg, és az egyházaknak is juttathatott belőle, hogy lelki nyugalomát vagy inkább saját jövőjét biztosítsa a gyilkosság és rablás ellenében. Azon kívül veszélyes lehetett egy helyen tartani a kincseket. Odacsalogatta volna a többi cápát. Azt is tudták, hogy rengeteg szakrális tárgy, ruha s több mint valószínű, hogy levéltári anyag is volt a szekerekben. Számítani lehetett a hun-avarok nagyméretű támadásaira, mint ahogy az be is következett.

Nézzük meg, merre jártak a magyarok. Állítólag a 900-as évek elején, 906-ban Szászországban pusztítanak. 907 júliusában Gyermek Lajos, keleti frank (német) király serege a mai Pozsony mellett súlyos vereséget szenved a magyaroktól, akik országukhoz csatolják az Ennsig terjedő német területeket. Ezeket a csatákat még Árpád vezetésével vívják. 909-ben felprédálják a bajorországi Freisinget. 910-ben Augsburgnál újból legyőzik IV. Lajos seregeit. 911-ben Burgundiáig mennek. 912-16 között Németország tartományait járják. 917-ben Bázelt foglalják el. 919-ben Szászországot, Lotharingiát és Itáliát tisztelik meg jelenlétükkel. 921-22 Bogát és Tarhos, Árpád fia vezetésével egész Itáliát végigportyázzák. 924-ben beveszik Páviát, majd Szalárd vezetésével az Atlanti-óceánig nyomulnak előre (másképp ezekről a kalandozásokról épp úgy hősköltevények születtek a keleti részekén, mint a nyugatin.) 926-ban, miután elhagyják a sankt-galleni apátságot, újból az Atlanti-óceán partján kötnek ki. 927-ben Közép és Dél-Itáliában találjuk a magyar seregeket. A csizma sarkából fordulnak vissza. 931-ben Piacenzát ostrommal foglalják el. 933-ban állítólag I. Henrik egy Riade nevű azonosíthatatlan helységről(?) legyőz egy magyar sereget. 934-ben Bizánc ellen vonulnak, s a császár 9 évre adófizetésre kötelezi magát. 937-ben újból végigportyázzák Német, – Francia, – és Olaszországot. Ne gondoljuk, hogy ugyanazon hadsereg. Akkor még nem ismerjük a légidesszant egységeket. A különböző seregek külön portyázását igazolja az a tény is, hogy 938-ban három sereg támadja meg Szászországot,

amelyekből azok kettőt legyőznek. 942-ben a spanyolországi mórok földjére, tehát az Omajjád Kalifátus területére hatolnak be. Cordobától északra fordulnak vissza. Céljuk az északi tartományok lehettek, mert a kalifátusban messze elkerülnek minden nagyobb települést. 943-ban I. Romanosz bizánci császár a magyar hadak megjelenésére megújítja az ország adófizetési kötelezettségét. Augusztusban egyik csapatuk vereséget szenved a felső-ausztriai Welsnél. 947-ben Taksony vezetésével megint a délitáliai Otrantoig portyáznak. 948-ban Árpád egyik unokája, Tormás és Bulcsú harka vezetésével VII. Konsztantin bizánci császárnál járnak. Állítólag tőlük ered az a hír, hogy a magyarok főfejedelme Fajsz. Ebben az időben keresztelkedik meg Bizáncban az erdélyi gyula. 954 – Otto király ellen lázzadó német fejedelmek hívására magyar sereg jár a Rajna vidékén, Bulcsú vezetésével. Nem az egyetlen ilyen jellegű akció. Legtöbbször német területekre az ottani főurak hívására vonulnak be a magyar hadak. Ezekről a hadjáratokról Radics Géza nemrég hosszú és kimerítő tanulmányt közölt az Egyesült Államokban.

955-ben történt, hogy a Bulcsú harka, Lél és Sur vezette magyar seregek Németországban vereséget szenvednek Otto királytól. Az elfogott vezéreket Otto felakasztatja. Két évre rá Bizánc megtagadja az adófizetést. Így kerül sor 959-ben a Konstantinápoly körüli hadjáratokra. Ehhez kapcsolódik Botond vezér mondája. Érdekes, hogy a bizánciak egész másképp állítják be történelmükben az eseményeket. 970-ben együtt támadnak Bizánc ellen a vikingekkel, amit ma a történelem az akkor még nem létező oroszoknak tulajdonít. Közben Géza fejedelem belpolitikai reformokat hajt végre, s ezzel gyakorlatilag megszünteti a mindenképp mozgásra vágyó magyar hadakat, következésképpen a minden nyáron menetrendszerűen induló hadjáratokat.

A portyázások során rengeteg avar kincset szereztek vissza. Rengeteg kárpótlást is mellettük. Fehér Mátyás Jenő „Az avar kincsek nyomában” című kötetében több mint 50 monostort és püspökséget sorol fel, melyek nemcsak az elrabolt kincseket adták vissza. Sajnos például a híres avar jogar nem került haza a mai napig.

Váratlanul abbamaradtak a nyugati „kalandozások”. Állítólag olyan veszteségeket szenvedtek a magyarok, amiket nem tudtak kiheverni. Mégis ugyanazon nemzedék Dél-Keletre fordul. Tápszerrel nevelték az utánpótlást?

A nyugati hadjáratok idején megváltozik Európa arculata. A Times Világtörténeti Atlasza, mikor bejelöli a magyarok által átfésült területet a körvonalak egy megtorpanó ló alakját adják, mely hátsó lábaival Róma felé rúg egy hatalmas éket. Ez is véletlen? Fölötte a szászországi területek mint egy nyeregként jelennek meg.

Valami egyezés kellett létrejöjjön, amit évszázadok óta mélységesen titkolnak. Mátyás király fel is használta a pápával szemben.

Meg is hal rövid időn belül osztrák barátja „vendégeként“.

A Bécsi Képes Krónika magába foglalja a kalandozások időszakának egyik hősi tettét. Úgy fest, hogy létezhetett az igricek lantján egy összefüggő elbeszélő hősköltemény, amiből merített mintegy hivatalossá téve néhány részletet. Itt is van egy megmagyarázhatatlan dolog. Nálunk nincs összefüggő nemzeti hős eposz. A nyugati népeknél azonban a velünk való harcokról keletkeznek a nagy nemzeti hőseposzaik. Nemzeti kultúrájuk büszkesége. A miénket megrágták az egerek, csak töredékek maradtak fenn, s ezekből is inkább az olyan részek, ahol velünk valami baj történt. És még egy érdekesség. Mi állandóan avarokról beszélünk. A nyugati kortárs krónikák meg állandóan hunokról. Lehet, hogy ők nem tudták, hogy kik a közvetlen szomszédai?

Két mozzanatot ragadnék ki a Bécsi Képes Krónikából. Az egyik Botond parancsnokának neve, Opour. Erről is csak annyit, hogy a jegyzetekben személyesen Kristó Gyula jegyzi meg, hogy Apor-nak olvasandó. Azt azonban nem teszi hozzá a történész, annak ellenére, hogy ő maga is eredetileg alsíki székely lófő családból származik, hogy Opour, Kadocsa és jól sorolhatnánk a neveket, székely vezérek.

A krónika felsorol egy sor idegen származású családot. A székelyekről és a besenyőkről csak annyit ír, hogy a Lech-mezei csatában megfutamodnak előőrsként az ellenség előtt. Abban az időszakban állítódik össze a krónika, amikor már nagy erővel folynak a székelység felszámolására irányuló események. Ennek tudható be, hogy a jellegzetes keleti taktikát, amikor a had első része rövid összecsapás után megfutamodik, maga után vonva az ellenség fellazuló sorait a főerők felé, gyávaságnak értékeli a krónikás.

Nagyon fontos Lehel és Bulcsú válasza I. Konrád kérdésére, hogy miért ilyen kegyetlenek a keresztényekhez. *„Mi a magasságos Isten bosszúja vagyunk, ő küldött minket hozzátok ostorul, ha abbahagyjuk az üldözéseket, akkor fogtok el és öltök meg bennünket.“* Megfogalmazták a hadjáratok szakrális célját. Ugyanazt, amit a mórok és vikingek esetében is fejtegettünk. Azt is kihangsúlyozzuk, hogy a vérszerződés több, mint valószínű, sokkal szélesebb körű volt mint a hét törzs. A Csíki Székely Krónika utal is erre.

A viking népek is részt vehettek ebben a szerződésben. Harald király emlékkövet állíttat a kereszténységre való áttérés alkalmából. Nagyon érdekes az emlékkő. Ha nem írják, hogy a dán és norvég katolicizálást örökíti meg, azt hinném, hogy inka mesterek műve. Másképp Dánia volt az első skandináv keresztény állam. Északi fekvése megmentette azokat a tragikus eseményektől, amit a magyarok át kellett élniük napjainkig. Dánia és Magyarország után létrejön egy középkori német királyság-császárság.

Egy érdekesség ebből a korból. 1007-ben Bambergben egy dómot alapítottak, melyben 200 év után felállítottak egy lovasszobrot. Arabs ló, magyar nyereg és lószerszám, lenge keleti öltözékben rajta ülő lovas, aki ko-

ronát visel. A szakemberek véleménye szerint Szent Istvánt örökíthették meg.

De miért?

A kalandozások megállították a durva sötétedést, ami Európában eléggé elterjedt. Hirtelen megugrottak a tudományos, kulturális teljesítmények, de több száz év kellett elteljen ahhoz, hogy lassan, ha új utakon is, de magához térjen Európa.

Ezalatt azonban nagyon sok olyan esemény történt, amely nélkül ma sokkal előbbre állnánk. Mintha egy központi fékező hivatal ördögi keze, bizánci politikával kavarta volna a fejeket. Nagyjából kavargatja ma is.

A Kárpátok külső peremén

A honfoglaló magyarok után tényleg érkeznek besenyő törzsek. Ezek elsősorban Moldova területén telepednek le, de a kunok között is, a mai Bukarestet a Dunával összekötő Dimbovita folyó völgyén, és a Szörénységben, a Vaskapu és az Olt völgye vonalán. A három kisbesenyő törzs a mai Boszniában telepedik le, belőlük lesznek a bosnyákok.

A nagybesenyő törzsek elsősorban Moldova területén éltek. Kiegészítve székelyekkel, mert feladatuk a keleti gyepük védelme. Ennek ellenére a besenyő lázadások idején 1068-ban, a Jula-törzs Osul vezér vezetésével betör Erdélybe. Az állítólag nem létező Kolozsvárt felégetik, Biharvárig jutnak el. Visszafelé a borgói hágó előtt, a Doboka várban gyülekező királyi hadak Salamon király vezetésével megverik. A helység neve eleinte Kerlés (Chirales), Bonfini Cherhelem-nek írja, ami később Cserhalomként jelentkezik. A tatárjárás után egyrészüik behúzódik a Nyárad mentére. Ők azok, akik a mai napig a Keleti-Kárpátok tulsó felének dombvidékét lakják. Ortodoxok, nyelvet váltottak, de töretlenül megőrizték anyagi kultúrájukat és az Ázsiából hozott háziállataikat.

A nogaji tatárok, akik a Fekete-tenger vidékén telepedtek meg, elfoglalják később ezt a területet. Székelyföldet is betöréseikkel zaklatták. Laczkfi András, székely ispán 1345-ben ellenük indul. Athlamos, tatár nagyvezér, a kán sógora és közvetlen helyettese hatalmas sereggel várja őket. Három napig viaskodtak. Magát a fővezért is elfogták és annak ellenére, hogy hatalmas váltságdíjat ígértek érte, a székelyek lefejezték. A minorita János krónikája leírja, hogy míg a csata tartott a váradi templomból eltűnt Szent László király feje. Mikor megkerült, annyira verejtékezett, mintha valahol keményen harcolt volna. Egy tatár fogoly magyarázta, hogy ők nem a székelyektől ijedtek meg, hanem az előttük lovagló óriási vitéztől, kinek fején

aranykorona, kezében csatabárd volt. Fölötte felséges, szép úrasszony alakja lebegett, csodálatos fényességet árasztva. Úgy látszik, hogy a magyar történelemben akadtak személyiségek, akik számára fontos volt a székelység. De kiegészítem a megjegyzést azzal, hogy hál'Istennek később is.

A következő évben – milyen az ember – a székelyek úgy önszántukból újból rácsaptak a tatárokra. Megint hatalmas hadizsákmányra tettek szert. Drága fegyverek, ékszerek, drágakövek, állatok, foglyok. Ezeket a beüteseket addig ismételtgették, míg a tatárok a Krím-félszigetre nem húzódtak vissza.

Így aztán Nagy Lajos király 1359-ben, a Szent László által Máramarosba telepített népesség egyrészét áttelepítette Moldvába. A román krónikás írja le, hogy Szt. László hadakat kér a lengyel királytól, de az a különböző bűnökért börtönben tartott embereit adja át neki családostól. Ezekből lesznek a máramarosiak. Későbbi vezetőjük az örmény származású Bogdan. A keleti tartományban, a csángónak nevezett székelység, valamint a visszaállított milkovi püspökség kunjai és a Balkán déli részéről felhozott román telepések alkották a lakosságot. A török hódoltságig állandó szoros kapcsolatot tartottak a székelyekkel, akiknek végváraik voltak a mai Botosani (Bot-Ur), a moldáviai Orhei (Őrhely) és Chisinau (Kisivó). Vagyis a Kárpátok s a Dnyeszter között. A románok ezt jól tudják. Ezért volt még nemrégiben a Nagyrománia párt jelszava – „A Dnyeszttertől a Tiszáig.”

A székelység nemcsak Kelet felé háborúzott, mert 1347-50 között részt vettek Nagy Lajos király nápolyi hadjáratában, amit olyan szépen ír le Arany János a Toldi-trilógiában. A litvánok, tatárok, bolgárok elleni hadjáratokban is. Később, 1394 őszén Zsigmond király vezetésével vonulnak István, moldvai vajda ellen. Miután Suceavat elfoglalják és Brassó felé indulnak haza, Mircea, havasalföldi vajda járul a király elé és felpanaszolja, hogy elűzték. Zsigmond király a székelyekre bízta a hadjáratot, akik pihe-nés nélkül a törökre rontanak, és megverik őket. Innen útvonaluk Konstantinápoly, Dalmácia, Horvátország s majd másfél év múlva kerülnek haza.

A tatár után következett a török nyomás ezekre a vidékekre, de a két vajdaság, Havasalföld és Moldva vezetőinek ingatag viselkedése miatt rengeteg veszteség érte a Magyar Királyságot. Zsigmond király 1429-ben a lucki keleti kongresszuson azt indítványozta, hogy indítsanak büntető expedíciót ellenük, mert mindegyre elárulják a kereszténység ügyét és mindig két nyeregben ülnek, tudjuk meg a lengyel Mechowski históriája nyomán.

Ennek ellenére még Zsigmond király unokájának is meggyűlik a baja saját unokatestvérével, István moldvai vajdával (Stefan cel Mare). Az ő hadjáratában is a székelyek voltak, akik az ojtozi szoros torlaszait eltakarították, Románvásárt ostrommal bevették és Moldvabányán (Baia) István éjszakai támadását megghiúsították. Ennek ellenére 1475-ben a Berlád folyó mellett Székely Mózes vezetésével 5000 harcos segítette győzelemhez István vajdát.

Moldvát végül is a hatalma csúcsára jutó Török Birodalom hódítja el Magyarországtól.

Nem tartozik szorosan a témához, de ha már Mátyás király és a székelyek együttműködéséről beszélünk meg kell említenünk, hogy 1479 őszén a Gyulafehérvártól Dél-Nyugatra fekvő kenyérmezei diadal után, a híres-nevezetes temesi ispánt, Kinizsi Pált a székely barátjai hozzák olyan tulipiros hangulatba, melynek híre mai napig is él. Ekkor táncolja Kinizsi híres táncát, két kezében és foga között török holttesteket tartván bokázott és forgott körbe.

Moldvából azonban nem fogytak ki a mai napig sem a székelyek. Hogy aztán csángóknak nevezik egy részüket, másrészük nyelvét elfelejtette... De megtartották hitüket és anyagi kultúrájukat. Az 1400-as évek végén még Barlabássi Lénárd Lengyelországból jövet azt írja a feleségének, hogy megállt a „moduai zekeli“ birtokain. Erről is mélyen hallgat a magyar történetírás. Arról is, hogy a mai Moldova címere még mindig a Barlabássi címer egy enyhén módosított formája. Nagyon jól tudják ezt a bukaresti történészek. Magánbeszélgetéseink során nemegyszer érdekes megvilágításban emlegették. Ugyanis a később Székelykeresztúr – Segesvár vonalát birtokló Héderfái előnévvel Erdélybe telepített székely fővezér ittlétének nyomait az okiratokon kívül számos régészeti lelet is bizonyítja.

Havasalföld

A régi román térképeken az 1960-as évek közepéig, úgy szerepel mint Fekete Kunság. Külön vajdaságként, Órsvára (Orsova) nyugati pontjától a mai Havasalföldet, és észak felé a Kárpát könyök fölött Focsani területéig tartott. A kunok a magyar király vazallusai voltak, gyepüvédő feladattal és adót is fizettek a magyar királynak. A Bécsi Képes Krónikából ismert híres Bazarád (Basarab) idejétől ismerjük a történeket ezen a földön. A tatár származású Basarab, aki rokonságban áll Timur Lenk családjával, de ugyanúgy a kunokkal is, egy stabil politikai-gazdasági helyzetet teremtett.

Megirigyelve, Tamás erdélyi vajda, valamint Dénes (a Szécsi család őse), igyekeztek megkaparintani ezt a földet. Rávettek Károly királyt, hogy hadakkal vegye el Basarab vajdától. El is foglalják Zeurin (Szörény) várát és a báni méltósággal együtt Dénesnek adják át. Erre Basarab követeket küldött a következő üzenettel:

„Mivel te, uram királyom, fáradoztál a sereg összegyűjtésével, fáradságodért 7000 ezüstmárka kártérítést adok. Békésen átadom neked tartozéka-

ival együtt magát Zeurimet is, amelyet erőszakkal kaparintottál meg. Ezen felül az adót, amellyek koronádnak tartozom hűségesen megfizettettem neked minden évben. Továbbá fiaim közül is udvarodba fogok küldeni egyet – a saját pénzemen és költségemen – hogy neked szolgáljon: csak fordulj vissza békében, óvd meg személyedet a veszedelmektől, mert ha tovább jössz, aligha kerülheted el...”

Hiába voltak Donch (Balassa családból) báró figyelmeztető szavai, a király tovább ment. Csakhamar élelemhiányban vissza kellett fordulnia. Előtte békét kötött Basarabbal, aki megígérte, hogy az elvonulást nem zavarja. A hegyek közé érve, egy szorosban, amit Posadanak neveztek és ma se tudjuk pontosan a helyét (Temesvár felé Lovista medencéjét jelöli ki Györffy György), eltorlaszolták az utat és péntektől hétfőig a szakadék tetejéről görgették rájuk a köveket, lándzsák és nyílak záporát zúdították a magyar seregre. Maga a király is csak úgy tudott megszabadulni, hogy a Héder nembeli Dezsővel ruhát cserélt, és egy kis csoporttal kivágta magát.

A Képes Krónika hitszegő szakadárnak nevezi Bazarádot. A székelyek szerint a verekedés úgy kezdődött, hogy Bazarád visszaütött. Minden erkölcsi mértékkel mérve, a király volt az, aki minden ok nélkül megtámadta helytartóját. Érdekesség, hogy a keresztény kunok a püspököket és a papokat vadászták a legjobban. Úgy látszik még nem hatotta át őket eléggé a kenet.

Ezután Havasalföldön újabb csoportok telepednek le. Nagyobb tömegben az úzok, akiket székelyeknek is tartanak. Tőlük kapja a nevét a szörényi bánág, amit a krónikás utólag emleget. Központja Szörényvára, amely ma Romániában Turnu-Severin néven ismert. A Duna partján még egy sor vár biztosítja a Dél felől várható támadásoktól a területet. Például a Tisza-Temes-Száva alsó folyását a fehér hunok nádora Nándorfehérvár (Belgrád) védte. Körülötte a hegycsúcsokon Buda, Maja, Krisna szentélyek, melyeket a mai napig őriznek a helynevek. A szörényi vár, mely Mag-Ura szentélyét is tartalmazta az Olt torkolatát védi. Innen a mai román neve: Turnu-Magurele (Mag-Ura Tornya). Lennebb Gyergy vára, melyet sokáig, több évszázadig külön székely őrség védett (Giurgiu). Ez jól is fogott nekik, mikor később a törökkel háborúztak, mert ismervén a várat, egyetlen rohammal foglalták el. A Duna-deltájának Gyergy ágára a kunok több palánkot telepítettek. Megerősítették a Prut alsó folyását, több vár viseli a Barlák nemzetségének nevét, melyek ma népes lakossággal rendelkező román városok. Például Braila és Birlad.

Érdekességgént jegyezzük meg, hogy Brailával a vasúthálózat kiépítése előtt a gyergyói székelyek vízi úton állandó kapcsolatot tartottak. Nyomai maradtak tárgyi és írott emlékekben is ennek a kereskedelemnek. Hóolvadásra hosszú, egyenes szálfákból tutajokat készítettek. Gyergyótölgyesnél gáttal elzárták a folyó völgyét. Az összekötözött tutajokat megrakták kén-

nel, fémeszközökkel és több rendben indítva letutajoztak egészen Brailáig. Itt egész székely telepek léteztek. Még a népdal is emlegeti, hogy „ismerem a brailai menyecskét”.

Arról is tudomásunk van, hogy a szálfákat úgy válogatták, hogy megfeleljenek hajóárbócnak. A brailai hajógyár évszázadokon át erről a vidékről kapta a nyersanyagát.

A tatárjárásig kunok, úzok, besenyők élnek ezen a vidéken. Tatárjárás után már szász településeket is találunk, mint a mai Hosszúmező (Cimpulung). Ugyanakkor egy egész sor székely széket is, melynek emlékét ma is őrzi a számos Secuieni földrajzi név. Velük együtt telepednek be a már nyelvet váltott román haderők, és a bihari gyalogság, melynek maradványait haiduc-oknak (olvasd hajdúk) nevezték. Még 1821-ben összefüggő hadsereget tudott összeállítani belőlük Tudor Valdimirescu. Egyenruhájukat nap mint nap ma is látni a román televízióban egy népdal énekléssel foglalkozó orvoson és csoportján. A kucsmán kívül a többi öltözet azonos a Bihar környéki hajdúkéval. Nehezen betörhető népség maradt, mert a románoknál nevük azonosul a betyár fogalmával.

Sokan nyelvet váltott kunoknak tartják őket. Az is igaz, hogy az Oltmenti román népesség gondolkodása épp úgy eltér a nagy tömegétől, mint a székelységnek a magyarságtól. A mai napig keményen őrzik területükre korlátozott nemzetségtudatukat. Ők az oltyánok. Kun származásuk mellett embertani jegyeik is vallanak. Magasak, szikarak, jellegzetes keleti sással és fehér bőrrel. Arab ismerőseim szerint a szíriai légión, Derzor környékéről származó katonáinak utódai. Azzal indokolják, hogy miképp a román viccek elsősorban az oltyánokról szólnak, úgy az arab anekdoták hősei legtöbbször a Derzor környékiekről. Területüket végigjárva nagyon érdekes anyagi kultúrával találkozunk, melyben szinte megkövesedett a középkori életforma. Ez okozza tragédiájukat, mert nagy számú cigány népesség telepedett közéjük.

A keveredés nyomai több mint nyilvánvalóak.

Miért foglakoztunk ilyen hosszasan az oltyánokkal? Havasalföld és Moldva területére a török hódoltság idején a Balkán, és még azon túli vidékek is, öntötték az oszmán birodalom kereskedőit, szerencselovagjait és mondjuk ki nyíltan, páriáit is egyaránt. Ez egészen átalakította az eredeti kun-román lakosság fizikai és lelki alkatát. A legjobban a „furcsa oltyánok” őrítették meg az utolsó félezer évben eredeti jellegzetességeiket Havasalföldön.

Moldva és Havasalföld két idegen terület, Románia stb. Nemcsak a más foglalkozású emberek tudnak ennyit róla csupán, de sajnos a történész szakemberek is.

Miért?

Ha csak az utolsó fél évszázadot vesszük, létezett egy egyezés a vasfüggöny mögött. Bármilyen történelmi kérdésről írtak szakkönyveket, lexi-

konokat, tankönyveket, egyeztetni kellett a többi állammal. És nem kell mondanom, hogy mindig a magyar történészek „irredenta“ ízű megjegyzéseit vagy akár a legtudományosabb téziseit vágták ki.

Havasalföld a Kárpátok és a Duna között az első görög államok megjelenésével határrész volt. A Duna volt az, ami keleten az Eufrátesz. Ettől északra nem engedték a nagy Eurázsiai államok számára furcsa gondolkozású, és tevékenységű balkániakat. Moldva még csak nem is peremvidéke volt a nagy szkíta birodalomnak. A honfoglalás után valószínű, hogy a magyar fejedelemség határvidéke volt, mert a Dnyesztortól már Kazária kezdődött. Szent István korában magyar őrgrófságok voltak. Lakosságuk kun, besenyő, székely, jász, úz, akiket ma úgy nevezünk: magyarok.

Ez a politikai helyzet egészen a török hódoltságig tartott.

Erdély

A honfoglalás utáni Erdélyt, ha be akarjuk mutatni, többet kell forgatni a különböző kiadványokat, mint ha sumér vagy kínai történelmet írnl. A világ első írásainak, az anyaistennő tiszteletének helynevekkel bizonyítható országaról olyan tanulmányok, kötetek jelennek meg, hogy Hofi Gézának becsületére válna. Az egészben csupán az a tragédia, hogy ezt nem kabaré vagy vígjáték szövegnek szánják és legtöbbször maguk a szerzők is tudják, hogy amit leírtak, az nagyon vicces. Az Akadémia Kiadó Budapesten a rendszerváltást egy Erdély történettel vezette be. Tizenkét szerző nem nagyon tért el a rájuk erőszakolt sablonoktól. Imitt-amott mégis megírták az igazat. Egy olyan nemzetközi botrány kavardott belőle, amit egy részük nem bírt ki.

Élete utolsó hónapjaiban még volt alkalmam beszélgetni Trócsányi Zsolttal. Öregségében is kiegyensúlyozott és meggondolt volt, mint egy angol lord. Szemében az űzött vad riadtságát láttam. Nem is csodálkoztam. A szuper képességű, és képesítésű szakembert tartották a külföldi titkos szolgálatok a kötet értelmi szerzőjének. Rövid időn belül bekövetkezett furcsa, váratlan halála.

Aki történésznek megy, az nem készül eredetileg mártírnak. Mert akkor csuhát öltene, s elmenne a KGB irodákba katolikus misét tartani. Hasonló eredménye szokott lenni az utóbbi 200 évben, ha valaki megírja az igazat. Ha mégsem merik „kinyírni“, akkor nagyon gyorsan igyekeznek nevetségessé tenni az illetőt.

Ezért van az, hogy napjainkban az igazságot kereső történészek egy-egy svájci, londoni, müncheni esetleg Észak, vagy Dél-Amerika-i történész-

szövetség keretében működnek. Nyugaton valahogy másként férhetnek hozzá a „renitenskedő” történészekhez.

Erdély történelme azonban a keleti területen, a vasfüggöny mögött íródott és akkor is minden tiszteletem a tizenkét történészé, ha számomra emészthetetlen dolgokat is bevittek a kötetbe. Szerencsére az ilyen aránylag kevés. Például felsorolja a szász vidékeken található helyneveket, mint Holdvilág-Halwelagen-Hoghilag, Baromlak-Wurmloch-Vorumloc, Sárpaták-Scharpendorf-Sarpotok, Kézd-Keisd-Chizdu. Számszerint tizenhatot csak úgy kapásból, és utána, a beszélő helynevek ellenére, Knieszsa István következtetéseit, hogy a Barcaságban számottevő magyar lakosság nem lehetett a 12. század közepéig. Miért felejtették ki, hogy miként szorítják ki korábban a bulgár-magyarokat a székelyek és elfoglalják addigi telephelyeiket, az állítólag őket üldöző besenyőkkel együtt, az számomra talány. A kolozsvári bulgár kertész gyerekkoromban azt állította, hogy ők bizony magyarok voltak. Többet tudott történelemből, mint a professzor urak. Azt is tudta, hogy míg itt folyt a honfoglalás, addig náluk a Dunától délre a nyelvtanulás.

Az a rengeteg régészeti lelet, amelyet a bulgároknak tulajdonítanak Háromszék területén, természetesen ma nem beszél.

Erdélyi szláv továbbélésre legfontosabb bizonyítékként felsorolják Túr, Túrocz, Lekence, Piszterna, Ilosva, Lóna, Gorbó, Orbó, Kászón (!), Kovászna, Gerebencpatak. Hogy az a... Meg kéne az urakat tanítani székelyül. Hogy tudják, mi az a gerebenc, kásza, kovász, túr, lekence. Ezeket, mint tárgyakat s mint szavakat, legalább 5000 évvel azelőtt használtuk, mielőtt a szláv nyelvet feltalálták volna. Tisztességükre legyen mondva, hogy mikor az összekely kalota szót mások után szlávnak nevezték, mégiscsak kérdőjelt tettek hozzá.

Jelzi a könyv, hogy a magyar kutatók többfelé is keresték az erdélyi különkormányzat gyökereit. A gyulák hatalmában, a rejtélyes erdőelvi Zoltánban, princepsokban. Azt hiszem, nem kell magyaráznunk, hogy a Gila – Gyula székely-magyar katonai vezető, vagyis tisztség név, mely Sziciliától Kínáig mindenütt előfordult és, hogy a király képviselője Erdélyben mindig a királyi családból volt valaki, vagy a családhoz közel álló főúr.

A vajdaság korát szláv hatásként értékelik. Senkinek se jut eszébe (azt fel se tételezem, hogy nem tudják), hogy a vajda szó a Káspi-tenger körül és az Ázsiában élő népeknél ismert volt különböző formában. Legkorábban a sumér abal, abaly szóban szarvasmarhát és vagyont jelentett. Az onogur és avar bajan, a magyar Balyi, Vajna, Vay és Fáy családok, a török bej A körülöttünk élő primitív népekségek a vezetőket gazdag úrként bajar, bojár szóval nevezték. Torzul pán, pánye formában. A török bej a szlávban boj, voje. Az onogurok és avarok között rengetegszer előforduló név a Baján-Bat vagy a tatároknál Batu, magyaroknál Vata. A Rákóczi seregben is ismerjük Vatai Bata Bálint kapitányt.

Ismerjük a 950-es évekből a besenyő törzseket. Az Ertim, melynek kánja Majsa. A háromszéki Maksa községről azt állítják, hogy szláv név. A Csűr törzs kánja Kál. A Csaba törzsé meg Bata. Ezek a kisbesenyők, akiket Al-Maszudi történész Bazsnáknak nevez, és amint már jeleztük ők a mai bosnyákok. A nagybesenyők: a Kapu törzs kánja Géza. Bukarest térségében, a Prahova völgyétől északra egész Háromszékig helyezkedtek el. A Gyula törzs Karkatán vagy Körkötöny kánnal a mai Moldvában. Ők azok kiknek nyomait annyiszor emlegettük Piatra Neamt és Moinești közti falvak területén. A Csaraboj törzs Kaidüm kánja Észak-Moldovában. A Kölpény törzs, kánja Ipa és a Talmát törzs, kánja Kostán.

Úgy néz ki, hogy a Gyula és a Csaraboj, valamint a Talmát törzs jórésze behúzódik Erdélybe, különösen Háromszék Kézdi széke, a Nyárad mente és a Kalotaszeg térségébe. Itt székely jogokkal székekbe szerveződve maradnak meg a mai napig.

Érdekességként meg kell említenem, hogy ezeken a vidékeken a legnagyobb sértés, ha valakinek a „kutyaúristenit“ szidod. Ugyanis a besenyők totemállata a kutya. A gyerek neve kölyök, míg a csíkiaknál boc.

A székelyek állítólag Biharból kerülnek mai helyükre. Azzal indokolják, hogy Biharban van Székelyhídja, a Szászvidéken van Hortobágy-Harbach-Hirtibaciu folyónév éppúgy mint a Biharban. Azt írják, hogy a székelyek a 11. századra elmagyarosodhattak, de rovásírásukat magukkal vive telepedtek Erdélybe. Az ugyancsak az Akadémia által kiadott többkötetes Magyarország történet szerint meg szétszóródtak Magyarországon, és azért van mindenütt székely tudat és a székelyek okleveles említése. Hogy ez miért van, azt már láttuk. Hogy miért kell letagadni, azt is tudjuk. De a mai napig?!

Az is ellentmond a 13. századi székely betelepülésnek, hogy Miklós-várt, Halmágyot 1211-ben oklevelekben emlegetik. Talmács 1265-ben, Fogaras 1291-ben, Szakadát 1306-ban. Jó szaporák lehettünk, mert az 1332-33-as pápai dézsmalevélben szinte az egész csíki és gyergyói helységek elég nagy összegekkel szerepelnek. Tehát külön templomuk, plébániájuk van. De tíz család nem tud eltartani egy papot.

Úgy látszik, hogy lombikbébiként szaporodtunk fel olyan hírtelen.

Nagyon sok régészeti emlék bizonyítja a lakosság ittlétét az állítólagos betelepítés előtt. Például a szászrégeni un. evangélikus templomot 1330-ban építik újjá a leégett jezsuita templom romjainak helyén, amit a helyi hagyomány jóval a tatárjárás előttinek tart.

Még néhány szót az erdélyi törvénykezésről. Székelyek: a sóbányák tulajdonosai, és mint ilyen szükségletüket ingyen elégítették ki. Később a királyság idején is megmarad a sóhasználati joguk. A sókereskedés biztosítása is az ő feladatuk, amely nemcsak Magyarország, hanem Havasalföld területén is vízi úton történt. Temetőikben ugyanúgy, mint Közép-Ázsiában, a khorezmi temetőkben egymás mellett vannak a szegényebb és gaz-

dagabb sírok. Az is igaz, hogy nagyon szigorúan meghatározott rendben. Velük temetik lovuk koponyáját, mert szerintük a lélek a koponyában lakozik. A Biharban, Kolozsvárt, Temesvárt feltárt temetőikben nem ritka a lovas, fegyveres asszonysír (!). A kaukázusi amazon legenda hősei a mi amazonjaink ősei. Hogy aztán a fokos helyett ma mángorló a fő eszközük – változnak az idők. A sírok leltára aránylag szegényes. Kevés szablya, egy-két nyílhegy, de van köztük a jellegzetes magyar szablyától elkezdve a viking kétélű kardokig mindenféle típus. Annál gazdagabbak a ruhák. Miért?

Eszembe jut, hogy nagyapám haldoklott. Odahívta a kisebbik fiát, rászólt, hogy vegye ki a zsebéből a bicskát s akassza le a szekér oldaláról a fejszét. Azon ne osztzkodjanak a gyerekek. Mindez az 1950-es években. A jó fegyver, íj, lószerszám óriási érték volt. Tegyük hozzá, hogy ma is egy hátszló megvétele és felszerelése belekerül egy vagyonba. A székely mindig megbecsülte, amilye van, és örököseinek hagyta, amit életében szerzett. Földjük kizárólag a közösség tulajdona volt, mely fölött a királynak sem volt hatalma.

Szászok.

Ugyanolyan jogokkal rendelkeztek, mint a székelyek. A kötelezettségeikben viszont nem volt benne a külföldi hadjáratokban való részvétel.

Románok.

Első okiratos említésük Fogaras, Szeben vonalán jelzi, a tatárjárás után, ugyanolyan jogokkal, mint a székelyeket, szászokat. Ezeket az egyházi birtokokra való letelepedésük miatt javarészt elvesztik. Fogaras környékén még a 19. században is elmondta magáról a román földműves, hogy „Eu sunt nemes ungur.” (Én magyar nemes vagyok.)

Magyarság.

Királyi adománybirtokokra telepednek a 14. századtól nagyobb létszámban. Lassan kiszorítják a székelységet a székek nagyrészből. Hogy ne kelljen a magyar király összes hadjáratain részt vevének, az erdélyi vajda fennhatósága alá húzódtak. Azért az engedtessek meg nekem, hogy ne írjak olyat róluk, mint nem székely kollegáim rólunk, hogy itt tanultak meg magyarul. Ugyanis ők még ma sem tudnak. A székely körülbelül ezer olyan sumér szót használ, amit csak mi értünk.

Ha az Isten megsegít, elkészítem a székely-magyar szótárt, hogy ne lásam mindenhol a nyakatekert, rosszul használt idegen szavakat a feliraton. Hátha újból megtanulunk magyarul.

Szlávok.

Hogy itt voltak szlávok?

Én azt nem tagadom.

Apámtól elszedték karóráját, zsebóráját, nyakláncát. A fogpasztát kenyérre kenték s így terjesztették a szláv civilizációt.

A Bizánc

Mindenki hivatkozik rá, dicsőítik, szidják. Ezer évig nagyhatalom volt. Számolni kellett vele a legkisebb politikai ténykedésben is. Alapítása még szokatlanabb. Szinte a semmiből emelkedett ki a főváros s a birodalom. Látszólag egy császári szeszély hozza létre.

Szeretném én látni azt a császárt, aki hat év alatt fővárost és rettegett birodalmat teremt a semmiből. Körülmesélik, hogy eltussolják: a Római Birodalom soha sem volt egységes. A keleti provinciák elvileg Rómához tartoztak, gyakorlatilag élték a maguk megszokott életét. Pelazg ivadékok, tehát sumér utódnép, akik kultúrában, lelkeségben, gazdasági élet megszervezésében mindig a pártus - szkíta népességgel azonosultak.

Kr. u. 3. században Róma egy új Babilonná változott. Császár császárt ért, egyszerre három-négy császár is uralkodott. A hadsereg amolyan fegyveres rablóbandákká züllött. Vallási irányzatok keveredtek. Mikor melyik ellen folyt az irtó hadjárat, az attól függött, hogy épp kinek a vagyonát akarták megkaparintani. Terjednek a keresztény eszmék és állandó harcban áll a római hagyományos vallásokkal. Diocletianus 307-ben Mithrát nyilvánította a birodalom védőistenének, remélve, hogy mindenki elfogadja, amolyan köztes megoldásként.

A kereszténységben az Arius-tanok terjednek legjobban Nyugat-Európában. Keleten a maniteista kereszténység hódított. Tanítása szerint Atya, Anya és Fiú szentháromsága harcol az ördögi hatalommal. De a Nap- és tűzimádat is a fő vallások közé tartoztak. Ennek a papja a pártus keresztény anyától származó Konsztantin császár. Gyors, jó szervező és a szkíta-pártus népesség támogatását maradéktalanul bíró politikus. Anyja családja biztosítja számára a katonai és politikai súlyt, hogy döntéseit végrehajthassa. Döntő tényező volt az is, hogy az észak-keleten és keleten elterülő hun birodalom és pártus utódbirodalmak nem támadták, sőt segítették személyét. Mivel a támasz keleten van, híveivel 326 november 4-én leteszi az új birodalom székvárosának alapját.

Hat év alatt a leszegényedett, szétrombolt Rómánál jóval pompázatosabb, ragyogóbb fővárost hozott létre. Közepében arany mérföldmutató, ahonnan a távolságokat számították. Írják a történészek.

Ez a birodalom kizárólag a császár tulajdona volt. Legalább is a nagy tömeg szemében. A Napisten papjaként államvallássá a kereszténységet tette és a fővárosban csak keresztény templomokat építtetett. Templomokat, kápolnákat emeltetett Jeruzsálem területén. A négy római császárságból négy prefektúra lett, tizenhárom grófsággal, élén a comesek, 116 tartománnyal, élén rectorokkal és a hadsereget themákba szervezte. Érdekes, hogy ezek paraszti faluközösségek, ugyanúgy, mint a székely székek. Tagjai alkották a mezei hadakat.

A várak körül helyőrségi katonaságot teljesítettek, mint nálunk a várjobbágyok.

Felmérte az egész birodalmat. Felállította az első kataszteri hivatalokat. Halálos ágyán megkeresztelkedett. Utódaira egy erős keresztény államot hagyott. Ideológiájukat a császár palotában összeállított Biblia biztosította.

Julianus császár volt az utolsó egyenes ágú örököse a birodalomalapító Nagy Konstantin családjának. Az utánuk következő Jovianus, nándorfehérvári származású császár, vallásszabadságot hirdetett, ugyanúgy, mint a pannóniai származású Valentinianus. Másképp a pogány név Valentinianus találmánya. A mágus hitet, melynek áldozati szent helyei a pagonyokban voltak, nevezi pogánynak. (Kedves olvasó jól tud perzsául, mert érti ezt a szót is).

Az északi területeken lévő gótokat a nyugatiak kincsekkel próbálják Bizánc ellen fordítani. Azonban a hunok beleszólnak, 380-as években. Ekkor ássák el a Kraszna, Szilágysomlyó, Apahida, a pietroasai helységeken talált aranykincseket. Bizánc mégis igyekszik Rómát megerősíteni. 386-ban tűnik fel először a pápaság, mint intézmény és annak püspökállítási joga. Még egy évtized sem kell ahhoz, hogy a birodalom kettéváljon, Róma hosszú ideig a fennmaradásért küzdjön.

Ezalatt Bizánc erősödik, fontossága a hun, kazár később a magyar birodalommal vetekedik.

A birodalomban használt nyelv két részre oszlott. A Szent Palotában hivatalosan görög nyelvet beszéltek. A nagy tömeg, sőt a Palota java része meg a szkíta-pártus ragozó nyelven érkezett. A témák harcosai jellegzetes szkíta fegyverzettel rendelkeztek, ellentétben a helyőrségek gyengébb harci eszközeivel.

Bizánc fő fegyvere mégis a körülötte élő népekkel tartott kapcsolata és gátlástalan politikája volt. Itt szervezik meg először azt a titkosszolgálati rendszert, amely olyan kitűnően működött később Bécsben, Rómában, Moszkvában egyaránt.

Bizánc történelmét külön kurzusként tanítják a román egyetemeken. A magyaroknál inkább a kultúrát teszik a hallgatók elé. Hogy milyen szinten, arról ne beszéljünk. Se itt, se ott nem emlegetik a bizánci császárok rokonsági viszonyait. Miért?

Nagy Konsztantin anyja keleti keresztény asszony. Csaba királyfi nagyapja bizánci császár. Géza királyt, Szt. István apját, épp úgy, mint feleségét, az erdélyi gyula lányát, számos rokoni kapcsolat fűzi Bizánchoz. A királyné neve "ragyogó királyi ivadék", sumérul SAR-AL-DU-ként hangzik, mi SAROLT-ként ismerjük. Sajnos alig volt öt éves Vajk, amikor anyja meghalt. Ez nemcsak a gyerek, de Magyarország sorsát is meghatározta. A királyi pár és népe a bizánci kereszténység híve volt részben, míg más része maniteista keresztény hitet vallott.

Szent László királyunk unokája, MANUEL KOMNENOSZ, bizánci császár. Édesapja, II. János veszi feleségül IRENE-t, Szt. László lányát, kinek eredeti magyar neve PIROSKA. Ma is látható Konstantinápolyban a Szent Szófia templomában mozaikképük, amint közrefogják a kis Jézust tartó Szűzanyát. Szent László lánya alapította a konstantinápolyi egyetemet, és az orvosképző iskolát, mely egyben kórház is volt a Pantokrator kolostor mellett.

Itt tölti fiatalságát III. Béla. A bizánci császár a dédnagybátyja, aki saját utódjának szánja. Nevelője a pártus származású, LEON PARTOKOS. Itt nősül meg, feleségül véve ANTIOCHIAI ANNÁT. Itt születik két fia, IMRE és ANDRÁS.

A második felesége VII. Lajos, francia király leánya, MARGIT. A kettőjük házasságából születik MÁRIA-MARGIT, akiből szintén bizánci császárné lesz.

Tudomásunk van Bizánc területén testőrként működő székelységről. Hivatásuk sokoldalú volt. Elláttak császári testőri szolgálatot, tartományfőnökök védelmét. Biztosították a nagyobb értékekkel utazó karavánokat.

Magyarország és Bizánc között nagyon szoros volt a kapcsolat. Ezt természetesen nem nézi jó szemmel a Bizánc nagyságára áhító Róma. Mégis a magyarok inkább Bizánc felé kacsingatnak, mert minden oda fűzi őket. A nyugati kapcsolatot sem szabad felrúgni, mert Magyarország határa a Kárpát-medencén túl terjed Nyugaton és az ország határait keleten meg délen három tenger mossa. A magyar királyok hajón gyakorlatilag a saját vizeiken jutnak el Bizáncba.

Bizánc létrehozta a kereszténység nyelvét, a szklávot. Amolyan korabeli eszperanto volt, amit a varég-viking vezetők kezdtek használni először, majd tökéletesítették, és a vallás nyelvévé tették a bizánci papok. Ennek mintájára lesz félezer év után a nyugati kereszténység vallási nyelve a latin, a 20. század második feléig. A görög-keleti vallás államvallás. Mindig annak az államnak az érdekeit szolgálja, melynek polgárai a hívek. Éles ellentétben áll ez a katolicizmussal, mely papságán, hívein keresztül keményen beleszól a nyugati keresztény államok életébe. Sokan nehezményezik. Magyarországon rengeteg bajt, nehézséget is okozott. De egységében nagyon is pozitív.

Róma mindig kegyetlen ellenségként tartotta számon Bizáncot. Az általunk nagyon kegyesnek és a Szentföld felszabadításáért folytatott isteni rendeltetésű cselekedeteknek ismert keresztes hadjáratok is elsősorban Bizánc ellen irányultak. Ezért volt az, hogy a magyar királyok többször is megtiltották a keresztes hadak átvonulását területükön. Máskor meg egyszerűen szétmorzsolták az ország területén fosztogatni kezdő kereszteket. Az idő mindent megszépít. Nagyon sok rablónak szobra áll különböző nemzeteknél, mert állítólag szabadságharcosok voltak.

A szent háborúk is rablóháborúk voltak.

Bizánc uralmának letörését célozták. Ez óriási politikai baklövés volt. Öngól. Keleten Bizánc tartotta féken az erősödő oszmán törököket. Végül a keresztes hadak dúlják fel Konstantinápolyt. Nemsokára Allah zászlaja lengedez a mecsetekké átalakított keresztény templomokon. Bizánc ezer év után elbukik és megjelenik a török. Bizánc bukása után Magyarország a pajzs. Őt is ugyanúgy támadják a nyugati politikai analfabéták, mint annak idején Bizáncot.

Még csoda, hogy átvészeltük mostanáig.

Szent István törvényei

Az ezeréves magyar állam meglétét Szt. István megkoronázásától számítjuk. Csak azt nem tudom, hogy hol voltunk addig.

A bizánci császárok lányokat adnak férjhez Magyarországra, innen nőszülnek, de ugyebár mi, mint állam nem léteztünk. Érdekes beállítása ez a magyar történelemnek, de sajnos a politikai életnek is, elsősorban az utóbbi évszázadokban.

Szent István előtt a nagyhatalmak által számontartott uralkodó család az Attila-Árpádház egyeneságú leszármazottai álltak az ország élén szakrális vezetőként, tehát szent királyként. Az ország vallása elsősorban manicheista kereszténység. Ez a keleti kereszténységi forma nem lép fel a mágusvallás, ezen belül a napimádattal szemben sem.

Egész biztos, hogy törvénykönyvek, rendeletek, okiratok tömegei jelentek meg Géza királlyal bezárólag, amit a Szt. István körül uralkodó idegen papság tűzzel-vassal elpusztít. Miért állítom, hogy István helyett uralkodók? A korán árvaságra jutott gyereket nővérei nevelik. Óvják mostohanyjától, Adelhaid lengyel származású királynétól, akit a korabeli külföldi krónikák férfiasan lovagló, ivó, „megbomlott agyú“ teremtménynek írnak le. A magyarok Thietmár püspök leírása szerint Bellekegina néven nevezték. Ez az ómagyar a „ti királynőtök“ – et jelenti. Tehát a magyarok elhatárolták magukat tőle.

A felnőtt István 996-ban a Nagy Ottó, német-római császárhoz indított követséghez csatlakozott. A császári udvarban megismeri Geselát, II. Henrik leányát és megkéri a kezét. Nagy Ottó kap az alkalmon és a visszatérő küldöttség meglepi Géza királyt egy német menyecskével és nagyszámú fegyveres pappal, testőrhadsereggel. A király, hogy enyhítse a bajt, Veszprém várába telepíti őket, ahol a német fegyveresek száma egyre nő.

Géza király, ismervén a fiát, megriadt a helyzettől és országgyűlést hívott össze az utódlás kérdéséért. Meg is választják Géza utódként Kop-

pányt. István körüli tanácsadók hirtelen nagyobb számú fegyverest hívtak az országba. Ezért Koppány 997-ben megtámadja Veszprémet, ahol óriási idegen haddal találkozik. Koppány megsebesül és fiát, Vászolyt jelöli ki utódjául. Rövid időn belül István arra kéri a lábadozó Koppányt, hogy meglátogathassa őt. István Hunt és Vencelin, német lovagokkal és erős fegyveres kísérettel ment. A várba érve lemészárolták Koppány testőrségét és a papi öltözetben bevonuló Hunt és Vencelin meggyilkolják Koppányt.

Mikor erről Géza király értesült, magához hivatta őket és elrendelte, hogy azonnal el kell hagyni az országot az idegen hadak és papok. Az előtte álló papi ruhába öltözött kísérők egyike tört húzott elő a reverendájából és megölte Géza királyt, a magyarok nagy királyát. A többi kegyetlenségeket már ismerjük.

A fenti eseményeket Badiny Jós Ferenc, „A sorsdöntő államalapítás“ (Budapest, 2000.) című kötetéből vettem. Az alábbi esemény sorozat is az ő könyvéből való.

III. Ottó számára az Enns folyóig terjedő magyar birodalom, mely Bizánccal tart szoros kapcsolatot, állandó fenyegetést jelentett. Annál is inkább, hogy nevelője ebben az időben már II. szilveszter név alatt, Róma püspöke, tehát pápa.

Számukra akkora nyereség volt Szt. István házassága, mintha valaki milliárdokat örökölt volna ismeretlen rokonától. Az Istvánnal küldött papok igyekeznek katolikussá tenni az országot. Sikerül is nekik. Évszázadokon át. Róma jövedelmének jelentős része Magyarországról származott. Még ez nem is lett volna baj, de az országot is igyekeztek feldarabolni. Prága püspöke, Bojtek, papi nevén Adalbertus, igyekezik a magyarok és a lengyelek között „békességet“ teremteni és javasolja, hogy a magdeburgi érsekség területéből jelentős püspökségeket adjanak át Lengyelországnak. Ugyanakkor új erőket kér Magyarországra „mert ez a nyakas magyar nép ragaszkodik ősei barbárságához.“

II. Szilveszter pápa jelentős „papi“ fegyveres erőt bocsát rendelkezésére és Magyarországra küldi. Itt a magyarok „szentté avatják“ a buzgó püspököt, begurítva egy hordóban a nevét viselő Gellért-hegy oldalán a Dunába.

A pápa 1000. március. 27. kelt bullájában Magyarországot Szent Péternek ajánlva a Magyar Nemzetet a Római Anyaszentegyház védelmében elfogadta, Istvánt apostoli királynak nevezte ki, és koronát küldött az ír származású Asztrik püspökkel, aki ugyanazon év karácsonyán apostoli királlyá koronázta Istvánt.

Ezzel egy érdekes precedenst teremtett, mert a Nagy Konsztantin féle jog alapján koronaküldési joga egyedül a bizánci császárnak volt.

A nagyszámmal beözönlő papok a rendeletek sorát bocsátják ki. Ezeket két könyvbe foglalva ismerjük ma. Az elsőben 10, a másodikban 55 fejezettel.

Végigolvasva Szt. István dekrétumainak könyveit rájövünk, hogy ehhez semmi köze nem volt az „első pápai“ koronával rendelkező magyar királynak. Két dolog is bizonyítja. Az, hogy latinul írták, mely nyelven Szt. István nem beszélt, mert nem olyan környezetben nevelkedett, hiába állítják az ellenkezőjét – főleg nem írt.

A második már sokkal szomorúbb. Tartalma kegyetlenségben, a magyar érdekek eltiprásában durvább Hamurabbi törvényeinél. Minden szentnek maga felé hajlik a keze alapon, az első könyv, melyet állítólag Imre hercegnek szánt, 3. Fejezete 1. paragrafusában inti fiát, hogy saját biztonsága érdekében a főpapok legyenek tanácsadói. Ez nagyon furcsa a mai embernek, habár István királynak igaza volt. Később bizonyították az árpádházi királyok gyors és furcsa elhalálozásai. Az elégedetlen vagy többet akaró pap a király számára ellenséggé válik – írja a szövegben.

A 6. fejezet külföldiek befogadásáról és a vendégek tartásáról szól. Gyakorlatilag felszólítja Imre herceget, hogy töltsen meg az országot idegenekkel, *“Hagyom azért, fiam, adj nekik táplálást jóakarattal és tisztességes tartást hadd éljenek nálad örömeit, hogysem másutt lakozzanak.”*

Ne felejtsük el, hogy nem turistákról van szó. Ezt be is tartottuk évszázadokon át.

Aztán csodálkozunk Trianonon.

A 10. fejezetben újból visszatér az idegenek megbecsülésének kérdésére.

A második könyvben a papokat különleges helyzetbe emeli. *“Világi ember tanúságát papi rend ellen senki el ne fogadja.”* A 7. fejezetben veréssel és állatainak elkobzásával bünteti azt, aki vasárnap nem megy templomba. Érdekes módon beleteszi: *„kivéve azokat, akik a tűzhelyet őrizték“*. Az emberölést pénzbüntetéssel sújtja. Különböző fokozatokat sorol fel, melyek közül a legsúlyosabb, ha valaki papot ölt.

A legfőbb bizonyíték, hogy nem Szt. István fogalmazta ezeket a törvényeket a 27. fejezet. Ennek egyetlen paragrafusa, hogy aki szolgáló leányt kér feleségül „örök szolgaságra vettessék.“ A világ összes törvényeiben előtte és utána is, ha szabad ember szolgálóval házasodik, saját közösségének engedélyét kell kérje, de ha megkapta felesége szabaddá válik. Ha belegondolunk, hogy Szt. István idején a magyarok lettek a szolgák és az idegenek az urak, akkor rájövünk, hogy miért is ez a szigor. A szolgák tanúként sem szerepelhetnek a perekben. Sokáig nem tudtam elképzelni, hogy miért nem.

Szt. István dekrétumait tartják az első magyar törvényeknek. Most már tudom. Se nem első, se nem magyar, se nem Szt. Istváné. Ha a történeteket nézzük érthetővé válik Szt. László furcsa magatartása Szt. István emlékével szemben.

Ezt a Szt. István kori helyzetet nem ismeri a nagyközönség. Talán jobb is így. Zengjenek a rock-operák egy erős kezű királyról és felejtsük el, hogy

hosszú időn át gyakorlatilag Róma irányította a leglényegesebb magyar politikai eseményeket. És nem is rosszul. Mikor kicsúszott a kezükből az irányítás, Magyarország olvadozni kezdett, mint a tavaszi jég.

A fennmaradt okiratok, Szent István képe is – hamis.

Ha igaz volna, nem halt volna meg gyanús körülmények között a trónörökös. Nem keresett volna Árpádházi utódot a király. Miért írtam le akkor a fentieket? Bizonyítékként, hogy mennyire káros következtetéseket vonhatunk le “hiteles” okiratokból, ha nem ismerjük azok keletkezési körülményeit, a valódi szerzőket és azok érdekeit.

Államalapítás

Nagyon büszkék vagyunk Szent István államalapító tevékenységére. Arra, hogy ezer évvel ezelőtt keresztény királyságot hozott létre.

Nekünk nem kellett országot alapítani, mert az már nagyon rég megvolt.

Nekünk keresztény államot sem kellett alapítani. Az **másnak** kellett.

Évezerek során kínlódott a feltörekvő kézműves és kereskedő réteg, hogy rést törjön a régi törvényeket védő népek központjára, Pannóniára. A legnagyobb győzelmük épp a Szent István-i államalapítás volt. Róma készült a Bizánccal való szakításra. Magyarország bizánci kapcsolatai ismertek voltak. Az is, hogy az ország nagy része tiszteletben tartja a bibliai kereszténységet. Szomszédja, III. Otto császár nagy diplomata volt. Természetes, hisz nevelője akkoriban már II. Szilveszter néven pápa lett. Nem tudhatta, hogy mikor jelennek meg eléggé ingatag birodalmában a magyar kopják. Így aztán lázas diplomáciai tevékenységbe kezdtek, hogy a pápának alárendelhessek a magyarokat. Ennek eredményeképpen küldtek egy zászlós lándzsát, egy ékes abroncskoronával körülvett püspöksüveget, szentelt olajat, és az ír püspököt, aki keresztény királlyá kente fel majd koronázta Vajkot, Stephanus néven. Kezébe nyomták a lándzsára rögzített Róma zászlaját. Ezzel megszületett a magyar királyság. A magyarok nem nagyon örvendtek ennek a kegyes változásnak. Az erdélyi István gyula, a király nagybátyja, függetleníteni akarta magát. Ugyanis a király elvonta tőle a sóbányák és sószállítmányok jövedelmét. Kezdte behajtani a római egyháznak járó dézsmát, amelyet a keleti kereszténység nem ismert. A király 1003-ban seregével bevonult Erdélybe. A gyula – ismerve Koppány sorsát – nem vette fel a harcot, kegyelemre megadta magát. Az élete megmaradt, csak családjával ki kellett költözzön Magyarországra. Ajtony ve-

zér nem volt hajlandó behódolni, s ezért a hatalmas magyar főúr seregét leverték, miután Ajtony elesett a csatában. Az ő tulajdonának tartják a Nagyszentmiklóson kiásott aranykincseket, amit az 1800-as évek elején az egykori csatatéről nem messze találtak meg. Az erdélyi főurak kincseiből építtette fel a király a gyulafehérvári római keresztény székesegyházat. Az egyházat felépíttette, de a körülötte levő székely földeket csak több mint félezer év alatt tudta megszerezni a püspökség. Még az 1500-1600-as években is voltak olyan székely birtokosok, akik onnan el kellett jöjjenek, és a mai Székelyföldre telepedtek át. Nagyon sok példát ismerünk név szerint. István Bizánc és Róma között egy érdekes politikai mérlegjátékot játszott. Erre rá is kényszeredett, mert a hűbéri átalakítás meggyengítette a különböző vidékek hadseregét. Ennek ellenére sikeresen veszik fel a harcot, mikor 1030-ban II. Konrád német császár, ismerve a magyarországi belpolitikai helyzetét, támadást indít ellene.

Egy dologra nem gondolt. Hogy a külső támadás akkor még együvé kövacsolta a magyar nemzetet. Alig tudott sereg nélkül kimenekülni az országból, és le kellett mondania a Lajta és a Fischa közötti területekről. István király területi reformokat hajtott végre. Az ország eddig sok urországra, tehát uraságra oszlott. Ehelyett várispánságokat, királyi udvarhelyeket, püspökségeket és apátságokat szervezett. Mindenik központjába erős várral. Többnyire a nemzetség és szállásterületek urainak váraiba telepedtek. Mégis az általa kinevezett vezetők nagy önállóságot élveztek. Intelmeiben írja: *„Legyenek ők, fiam, atyáid és testvéreid. Közülük bizony senkit se hajts szolgaságba. Senkit se nevezsz szolgának. Katonáskodjanak, ne szolgáljanak...”*

A honfoglaló nemzetségek tagjai közösen szálltak meg valamikor egy-egy területet, azon legeltették jószágaikat. Az új hatalmasságok kihasították maguknak a jobb legelőket, szántókat és a falvakat adózásra, szolgálatra szorították.

Mégis ezek a változások nem robbantották ki az ország elégedetlenségét. A köznép egy része várjobbágy, tehát nemesi státussal rendelkező várvidék lett. A falvak adóztak élelemmel, ruhával, fegyverrel, de békességben voltak. Ugyanez történt a királyi udvarhelyeken is. Az ország egyharmada megmaradt a szabad birtokosoknak. Ők azonban gyakorlatilag az ispánok alárendeltjei voltak, akik a király nevében rendelkeztek, ítéleztek.

Nagy hangsúlyt fektettek a földművelés fellendítésére. Ezzel az összlakosság anyagi jólétét is növelte. Így több élelmet, eszközt tudtak előállítani, mint a rideg állattartás mellett.

Mégis állandó bizonytalanságban élt a király. Nem bízott a magyarokban. Ezért az idegen papok mellett Nyugatról, de keletről is főurakat, várispánokat, katonai vezetőket hozott. Lecserélve a régi vezetőket, koronájához hű embereket ültetett helyükbe, minden vezető váltás örök törvénye szerint. Igyekezett, hogy létrehozzon egy magyar nyelven beszélő papsá-

got. Hiszen Gellért püspöknek összesen hét magyarul tudó papja volt. Az egyházi tized beszédésére dézsmaszedőket alkalmaztak.

Végül a baj nem onnan érte, ahonnan várta. Nem a magyarok okozták élete legnagyobb tragédiáját. A magyar baráti körökkel rendelkező Imre herceg 1031-ben állítólag vadászat közben vadkan támadásától veszti életét. Jellemző az egész politikai ténykedésre, hogy habár az ősi törvények szerint unokaöccse, Mihály fia Vászoly, Taksony fejedelem unokája, élet-erős, uralkodásra képes férfi volt, ő mégis utódjának, az olasznak nevelkedett Orseolo Pétert tette meg, egyik nővérének fiát. Azt miután viselkedése miatt elűzték Olaszországból, nagybátyjához menekült, és a szerencsevadászok minden módszerét felhasználva a király kegyeibe férkőzött. Hogy mennyire hibás volt ez a választás, az is bizonyítja, hogy a megvakított, megsüketített Vászoly fiai és azok leszármazottai lettek az Árpádházi királyok 255 éven át.

A kereszténységre való áttérés, a hűbéri átalakulás állandó konfliktushelyzetet teremtett Magyarországon, évszázadokon át. Megosztotta az országot. Miért? A nép tudta, hogy a keresztény államalapítással a világ elvesztette legfontosabb védőpajzsát. Diadalmaskodtak a Földközi-tenger hátér urai. Számukra óriási veszedelem volt Magyarország. Mikor létrehozták Velencét, amely évszázadokon át az uralomért folytatott harc központja lett, a szkíta népek szétverték. Árpád legelső ténykedései közé tartozott, hogy az adriai tengeren szétrombolja a nyugati kereskedők hajóhadát. Mert évezredek során Magyarország volt az Európában, ami ma az Amerikai Egyesült Államok a világon. Minden olyan tevékenységet azonnal megtorolt, ami a népek nyugalma veszélyeztette volna.

Végül sikerült a rendtartó magyar államot belülről megbénítani. Látványosan. Mert bármilyen támadás érte, legyen az fegyveres vagy vallási, a magyar nép sajátos módszereivel mindig kivédte. Mégis az ellenőrző szerep elvesztése nemsokára a keleti támadások megindulásához vezetett. Eurázsia miután elvesztette legnagyobb bástyáját, igyekezett újraéleszteni azt, vagy később helyettesíteni, s ahogy a történelem igazolta, aránylag sikeresen, de főleg jogosan.

9. AZ ŐSI LELKISÉG ŐRZŐI

Vedd el a múltját

Életemben mindig határozott, célratörő ember voltam. Ha valami nem tetszett, változtattam rajta. Nem mondom, hogy nem félek semmitől, mert akkor hiányozna az önvédelmi rendszerem. Mégis ha valami ér, átgondolom és határozottan megoldom. Mi ennek az oka?

A kommunista román állam keretei között, ahol apám gépkocsivezetőként, anyám háziasszonyként élt, volt néhány dugdosott finom ruhadarab, fénykép, családi ékszerek, amiket imitt-amott elásogattunk. Csupán ezek kapcsán ismerhettem meg szüleim múltját. Az, hogy ők komoly eredményeket értek el életük első felében, és később sem hagyták magukat, mindig ösztönzött életemben. Sose jutott eszembe, hogy pohár vagy kötél után nyúljak. Családomnak volt egy múltja, ami segített, de egyben kötelezett is.

Nemrég az óbudai Cora áruház parkolójában két tiszteletre méltó korú hölgy áll be Matiz gépkocsijával az én Esperom mellé. Rögtön eszembe jut, hogy a vidám, elegáns mamákat megtréfáljam. „Isteni kocsink van” – szóltam rájuk. Felcsillan a szemük s kezdik sorolni a Matiz tulajdonságait. Hirtelen megállítom a szóáradatot és közlöm, hogy maga a Daewoo név jelent istent.

„Hát persze, fiatalember” – rikkantanak fel a mamák – „mi is a suméroktól származunk.” Megdöbbenésemben szóhoz sem jutottam. Látták rajtam zavaromat és vállveregetően kioktattak, hogy kezdjem tanulmányozni a magyarság igazi történelmét. Nagyon jólesett. Amint később kiderült a két mama életét elárusítóként élte le. Most mind a kettő trafikot tart. Nincs akadémiai végzettségük, talán középiskolájuk se, de engem a gépkocsik tömegei között térítgettek, hogy ébredjek fel. Úgy látszik, hogy ébredünk.

Egy idős, beteg ferences páter, Lukács atya, évekkel ezelőtt, mikor megtudta, hogy elkezdtem a magyarság valódi történelmét kutatni, elmesélte, hogy a csángók Babba Máriaja talán régebbi, mint ahogy bárki is gondolná. Többször találkoztunk és megpirongattam, hogy miért nem írja le. Végül egy nagyon értékes, tiszta lelkiséget sugárzó kötettel lepte meg mindazokat, akik ismerték, avagy nem.

A lágerek, száműzetés látszatra alázatos embert tört belőle. Alázatossága azonban tudásából, tiszta lelkéből és mélységes hitéből fakad. Indo-

kolja, hogy miért nem tudtunk eddig a Babba Máriáról. Ő nem írta le a főöket. Ferenc József császár annak idején megfogalmazta. Ő egy európai népet képzelt el, melyet nyugodtan lehetett irányítani és a hideg rázta a hun utódnéptől. Ezzel családjának évszázadokra visszamenő hagyományait követte. Keményen tartotta azt a vonalat, melyben az igazi „hatékonyt”, agymosási rekordot Mária Terézia érte el. Trefort Ágoston, kultuszminiszter jegyzi meg: „... nekünk nem ázsiai, hanem európai rokonokra van szükségünk. A kormány a jövőben a tudomány csakis azon képviselőjét fogja támogatni, akik a finnugor eredet mellett törnek lándzsát.” A láncos kutya jól ugat.

Ugyancsak oktatásügyi miniszternő jegyezte meg, amikor a szülők kértek az idegen nyelv tanítását a Ceausescu rendszer iskoláiban, hogy minek az idegen nyelv, ő is csak románul tud és mégis miniszter lett belőle. A két nyilatkozat között egyenlőség jelet lehet állítani.

Lukács atya különböző idézetekkel mondja el nekünk azt, amit a két idős hölgy a nagyáruház előtt. „Vegyétek szemügyre az ősi utakat... és azon járjatok. Akkor majd megtaláljátok lelketek nyugalmát.” (Jeremiás 6:16.) A müncheni múzeumban kiállított Ízisz szoborról lemásolja. „Én láttam a tegnapot, ezért ismerem a holnapot”. Idézi korunk legnagyobb székegyének, sőt legnagyobb magyarjának, Márton Áron püspöknek a szavait: „...nemzeti műveltségünk értékeit tegyük közkinccsá... Népünk tömbjét tudatosan kapcsoljuk be a nemzeti múltba... Hasznosítsuk nála azt, ami életét szebbé, biztosabbá teheti, hogy reménnyel mehessen apái útján jövője felé.”

Mindszenty bíborost: „Nem érdemelne jövőt oly nemzet, amely múltját elrúgná magától, azt csak ócsárolni és feledni tudná...”

Érdekesnek tűnhet, hogy a Szűzanya kultusz merev katolikus falán épp egy szerzetes nyit ajtót. Törvényszerű. A Rómához tartozó papok gondolkodó rétege volt az, aki lassan olyan irányba vitte a katolikus hitet, hogy elérje célját és fennmaradjon. Különösen fontos volt a magyarság szempontjából a ferencrendiek szerepe. Erről már írtunk. Csak annyit szeretnék hozzátenni, hogy a pápák is ismerték a ferencesek és magyar népek közti lelki összhangot. Azt is tudták, hogy kik a magyar népek Európában. Székelyföldön, amikor az erőszakos latinosítás paphiányhoz vezetett, a kisbenedekből származó bosnyák ferenceseket küldtek Nyáradremetére.

A Székelyföld vallása mindig az Istenanya tisztelete volt. Csíki kisgyerektől érdeklődtek a papok, hogy ki az Isten. Várták a választ, hogy a mi Atyánk. A gyerek röviden válaszolt: Babba Mária. Az anyakultusz saját szülőanyánk, az emberiség szülőanyja tisztelete egyaránt kőkemény Székelyföldön, amióta ember él itt.

Emlékezzünk vissza az erődi kőházakra, melyeket nyugati tudósok le rajzolnak különböző lexikonokban, és szakmunkákban közölnek. Egy olyan külsejű és belsejű kőházat mely ma is minden kényelmi igényt ki tudna elégíteni. A világ többi részén még barlangokban, cölöpházakban laktak,

de a tordosi kultúra, a szent kultúra számtalan agyag és kőből készült anyaszobrot hagyott ránk.

Azt mondtam, hogy szent kultúra. Itt újból a sumér nyelvhez kell forduljunk, mert ennek írásait nem semmisítették meg gyilkos dühű idegeknek. Tordos azt jelenti szent ház, dicső ház vagy valaminek a belseje. Tehát templom. Papok a tordák, druidák vagy a tárkányok, Tarquiniusok. Kinek a papjai?

A híres-nevezetes mindenütt elfogadott, irigyelt ezért elhallgatott vagy támadott első írásos emléke az emberiségnek, a tatárlakai amulett felel erre. Leghatékonyabb olvasatát, szerintem, Badiny Jós Ferenc készítette el. „*Tordos oltalmazója, minden titok dicső nagyasszonyának vigyázó két szeme óvjon... Nap atyánk orcája előtt.*” Benne van az egész őshit lényege.

Az Anyán keresztül a nagyon távoli és megfoghatatlan Atyát is tiszteltük. Az Anyát, aki egyben a Napba öltözött Boldogasszony, Babba Mária. Az anyaölt jelképező Holdsarló Istenasszonya.

Több mint 7000 éve leírjuk Boldogasszony Anyánk nevét. Csíksomlyótól Sopronig és Eszéktől Kassáig több mint 200 Mária-kegyhely van abban az országban, melyet István királyunk a Szűzanya oltalmába ajánlott.

Mégis a leggazdagabb szellemiségű, legnagyobb hírű ezek közül a csíksomlyói kegytemplom.

Az okokat bővebben elemezzük.

Vallási állapotok

A fáraók mély titkokat őriztek, melyeket igyekeztek megszerezni más népek. Erről a Biblia is tudósít. Ugyanolyan mély titkok hordozói a szakrális királyok és vezetők az összes keleti, és tegyük hozzá a Római Birodalmon kívül, a nyugati vezetők is. Az emberek el is várják királyaiktól, hogy titkos szertartásaikban főpapként közvetlen kapcsolatot tartsanak Istennel.

A titkokat általában a család őrizte, de azokból is nemzedékenként egykettő. Ha valamelyik túl sokat beszélt, a másiknak kötelessége volt ténylegesen „belefojtani a szót”. Ugyanígy a mágusoknál is. Inkvizíciós jegyzőkönyvek tanúsítják Magyarország területén az ilyen eseteket.

Egész Európában a korai kereszténység idején kör alakú templomokat találunk. Kör alakú az esztergomi királyi vár oroszlános terme. Ezek a templomok az ariánusnak nevezett kereszténység szentélyei. Abból a logikából kiindulva, hogy Teremtő Atyánk két nagy ajándékot adott az emberiségnek, a mindig megújuló Napot és a mindig újjászülető Világ-ügye-

lőt. A kettőt egyetlen kultuszban kapcsolták össze. A kör alakú templomokat Krisztusnak szentelték, de gyakorlati célja is volt. Egy negyedkörív területet különböző jelképekkel jelöltek meg. Vele szemben, a Nap felé, a falon egy rést hagytak. Így minden reggel a Nap bejelölte nekik a naptárt, az elvégzendő istentisztelet jellegét, sőt a mezőgazdasági munkákat is. Ezért zajong mindenki, hogy a magyarok Napimádók voltak.

Az őskereszténységben a Nap Krisztust jelentette. Említsük meg újból, hogy ez a kereszténység tagadta a poklot, az idegbeteg, gyilkos istent, aki fiait szurokban főzeti. Hirdette a Jó Atyát, a Teremtőt. Sajnos a Biblia összeállításakor a Saul-Pál féle kereszténység vonala győzött. Miként? Mikor észérvekkel már nem tudták legyőzni az apostoli hitet, akkor az idős keleti püspököt ökölcsapással hallgattatták el. A császárnak nem volt kifogása ellene.

Többször említettük, hogy a magyar királyok szakrális királyok voltak. A legutóbbi kutatások kiderítették, hogy a szent koronát, eredeti formájában Attila is viselte. Ezen Mária pártus királynőként jelenik meg. Kérem, jegyezzük meg, később rájövünk, hogy ma is mindenhol így ábrázolják. A koronát Csaba Edessába vitte, amit visszahoztak de titokban tartottak. III. Béla (1172-1196), akit úgy elhallgat a magyar történetírás, megalakítja titkos rendként a Koronaőrséget. Ebben támogatja felesége, VII. Lajos francia király lánya. Imre (1196-1204) szintén beavatott. Meg is mérgezik. Kisfiát is, III. Lászlót. Ugyanis a 6 éves gyerek tanácsadói követik III. Béla belpolitikáját. II. Endre (András) egy gyenge jellemű, kapkodó ember, akit könnyűvérű felesége irányít. Mikor könnyezünk a Bánk bánon, tudjunk róla, hogy a merániai csábító, minden képzettség nélkül kalocsai érsek lesz. A királyné halála után alig tudják visszaszerezni az elkobzott magyar vagyont és így születik 1222-ben az Aranybulla.

Nézzük meg, mi volt olyan félelmetes Magyarországon. Vitéz András, rozsnyói kanonok és táblabíró 1816-ban egy „Vatikán 1000 IX” jelzésű okiratot fordított le. Ez I. István tanácstagjaival aláíratott és törvénnyé tett rendelete. Szilveszter pápa tanácsa folytán utasítják, hogy a magyarok, székelyek, kunok valamint az egyházi magyar keresztény papság által is használt, régi magyar betűk és vésetek, a jobbról balra pogány írás megszűntetődjék és helyette a latin betűsek, használtassanak. Aki ezt nem teszi húsz arany pensas büntetés mellett papi állásától eltiltatik. Aki régi pogány iratokat bead tíz dénár értékig jutalmat, kap. A beadott iratok és vésetek pedig tűzzel és vassal pusztítottassanak el. Tehát miséznek a magyar papok. A szertartás jó keresztényi formában történik. Csak az írás pogány.

Mégsem változnak a magyarországi állapotok. III. Honor pápa 1221-ben Magyarországra küldi a Domonkos-rendi inkvizitorokat. Ezek élén a bolognai egyetem rektora, Magyar Pál állt. Itt jön a lényeg. Többször jeleztem, hogy az ősnépekből származó keresztény papok napjainkra vissza tudták állítani nagyvonalakban az őshit tisztaságát, lényegét. Magyar Pál

egyszerű családból származott, és ahogy a neve is mutatja, magyar volt. Összeállítja „Az inkvizíció szolgálati szabályzatát” és az „Intelmek” című munkáját. Megdöbbenő, hogy a katolikus főinkvizítor a mágusok mellett foglal állást. Védi a csodaforrásokat, a Napot és az az érdekes, hogy mindezt szigorú materialista logikával. Azt írja, hogy a csodaforrásokban való fürdés megtisztítja a testet és a Nap elősegíti a gyógyulást. Nem volt egyedül véleményével. A vele majdnem kortárs Assisi Szent Ferenc Naphimnuszát az interneten is megtaláljuk magyar nyelven. Érdemes elolvasni.

II. Endre halála után utóda IV. Béla, ki Gertrud kedvenc gyermeke, anyjának nevelése, magyargyűlölő, eretnekirtó kegyetlen király volt. Legbensőbb barátja Teuton János, főinkvizítor. Összekapcsolják a boszorkányüldözést és az eretnekirtást. A feljelentőknek adják az elítélt vagyonának egy részét. Néhány év alatt Budából német várost csinált, és saját székhelyét is oda-tette. A titkos koronaórság a mai Pomáz környéki római császár, majd magyar királyné palotájában maradt, melynek élén a még élő Magyar Pál állt. A szent korona megvolt, csak nem viselhették a beavatatlan királyok. Ezért nincs a Bécsi Képes Krónikában egyetlen királyunk fején sem a korona, mert nem ismerték akkor, mikor a krónika készült.

Nagyon jól jött Nyugatnak IV. Béla jelenléte a magyar trónon. Ugyanis mindenki jól tudta azt, amiről mi csak ma értesültünk, hogy a tatárok a három Magyarország (baskír, kaukázusi, pannon) fennhatósága alá akarta tenni Nyugat-Európát s ehhez szükség lett volna a kettős magyar koronára. A mongoloknak volt egy ősi, de egyszerű tulipánalakú koronája, amivel Dzsingisz kánt szakrális vezetővé felkenték.

A qumráni írások azt állítják, hogy a keresztények Pál apostola Jézus nélküli kereszténységet alapított. Erről a londoni BBC 1999-ben hosszú beszélgetéseket sugárzott.

Az inkvizíciós jegyzőkönyvek tanúsága szerint, a 13. században a magyar mágus papok Ószövetség nélküli Bibliákból tanítják Krisztus Urunk életét és tanait. Igen gazdag volt színes képekben. Akiknél ilyen könyvet találtak máglyára vetették. Ezekből a könyvekből azonban még jó néhány példány meglehet Firenzében. Érdekes volna utánanézni magyar kutatóknak és különösen azoknak, akik ma mágusként igyekeznek visszaállítani az ősi tudást, hogy ugyanott lennie kell olyan magyar könyveknek, mint „Legszentebb orvosi titkokról, Csillagok járásáról, Madár-jós Könyvek, Szentek legendái”. Érdemes volna visszapillantani IV. Béla tíz gyermeke közül Margitra. Gyerekkori játszótársa Hanis mágus fia volt. Szenté avatásakor egyesek azzal ellenezték, hogy Margit maga is a mágusokhoz tartozott. „A lelki tükör” című könyvét az inkvizíció pusztította el.

Az inkvizíciós jegyzőkönyvekben egy számunkra nagyon érdekes részt találunk. A „Kassai Kódex” (1228) leírja, hogy egy Wolfgang nevű, magyarul nem tudó inkvizítor, Dézsen túl, Káld községben ismeretlen betűkkel írt könyvet talált. Tovább kutatva a gyertyános erdőben, remeteségben élő

öreg mágusnál egy rettenetes pogány könyvet talált. Fel is sorolja, hogy miről szól – Szent Elek legendája, Antiochiai Margit, Szent Katalin élete, a Barlam legendák.

Ugyebár nem a Halotti Beszéd a legősibb nyelvemlékünk. Ki tudja, mik kerülnének elő a firenzei könyvtárakból egy komolyabb kutatás nyomán. Hiszen már Ügek és Álmos udvarát Kijevben Photius, bizánci pátriárka, de 932-ben Zakariás, később Metód az egész magyarságot Ariánus hitűnek nevezte és harcolt ellene. Nem akarok szentségtörő lenni, csak megjegyzném, hogy az annyira elismert, szenté avatott, mártír Gellért püspök húsz éves magyarországi tartózkodása idején sem tanulta meg a magyar nyelvet.

A tegnap bementem a csíksomlyói kiskocsmába. Két elég jó állapotban levő legény veszekedett. Az egyik tartotta az arcát. „Ide üss, testvér, ide üss!” De miután a másik nem volt hajlandó, csak egyet legyintett, „Ha nem ütsz, akkor nem verekedünk.”

Tatárlakától Csíksomlyóig

A régi világban, ahol még kézfogással pöcsételték meg a szerződéseket, az egyik székely gazdához bemegy a szomszédja, aki nem épp szorgalmáról volt híres. Kölcsön kért. Közben panaszkodott, hogy egész évben éheztek. A szorgalmas, eszes gazda sajnálkozó képet vágott. Felajánlotta, hogy átveszi a szomszéd földjeit, ellátja őket élelemmel, ruhával, némi zsebpénzzel, csak épp a két ünnep között pirkadattól szürkületig az egész család jelentkezik nála, és vele együtt dolgozik. A szomszéd kapott az alkalmon, tanúk előtt kezét fogtak, azok el is vágta, de mikor karácsony harmadnapján a szomszéd beállított családotól a gazda hazaküldte. Az ügy a falubíró elé került még az évben. A gazda nyugodtan kiállt. Elmondta, hogy állja is a szavát. Szilvesztertől karácsonyig, mert erre az időszakra szólnak az egyezségek.

Hát nem mindegy. Mert karácsonytól szilveszterig azt a pár napot ünnepként tölti el az ember. Tatárlaka és Somlyó között nincs nagy távolság. Ha jobban megnézzük nemcsak térben, de időben sem. Az évezredek teltek s az örök értékek maradtak.

Tatárlaka a tordosi kultúrkörhöz tartozik. Az amulett mellett 26 istennő szobrocska is előkerült. Másfél évezreddel korábbiak mint a legelső sumér táblák. Tehát az emberiség kultúrájának bölcsője nem a Folyamköz. Esetleg az óvodája.

Ahol a civilizáció nem ölte ki tűzzel-vassal az ősi legendákat egy nagyon szép teremtetéstörténettel találkozunk. A legmodernebb felfogásnak megfelelő Atya létrehozza az anyagi világot. Ezt az Anya benépesíti élőlényekkel. A Világügyelő segíti az emberiség fejlődésének egész folyamatát. Az Atya távoli, de mégis mindenütt ott van. Az Anya és a Világügyelő Fiú köztünk tartózkodnak. Az Anya vigyázza a Földet, eteti gyerekeit, vigyáz a szaporodásra a növényvilágtól az emberig. Mert ez egy összefüggő nagy folyamat. A Fiú megszületik, elvégzi feladatát abban a szakaszban, és újból visszamegy atyjához.

Leírva, kibontva a sumér vallásszemlélet az első, amit jobban ismerünk. A Teremtést szűz állapotnak nevezi. Minden eredetmonda energiából hozza létre az anyagot és a holt anyagból teremti az életet. Az élet teremtetését Están, az Isten, a Földre sugárzó égitestek útján állandóan segíti és ez maga a Gondviselés.

A mágus papok egyben csillagászok is voltak. Felállították a zodiákus rendszert, horoszkópot készítettek és közben érdekes dolgokra jöttek rá. A Vénusz Hajnalcsillagként ragyog az égen, de kilenc hónap után Esti csillaggá válik. Tehát annyi idő kell neki, mint egy áldott állapotban levő édesanyának, hogy megszüljön gyereket. A zodiák csillagképekben ötször látható. Ha ezeket a pontokat összekötjük megkapjuk a Szűzanya csillagát, amit a héberek Júda csillagának neveznek, a szovjetek Vörös Csillagnak. De ugyanilyen csillag van azokon a repülőgépeken, amelyek egymillió tonna bombát dobtak az őshit napjainkig megmaradt fészkére. Eltűnt Babilon, Nippur, Uruk, Kis városa. Eltűnt Isin, ahol a betegeket gyógyító Szűz-anyának nagyobb templomkórháza volt, mint egy mai futballpálya. Tévénk mellett ülve örvendünk az amerikai szupergépek és emberek berepüléseinek. De ha belegondolunk, hogy a leghatékonyabb eszközökkel töröljük el a Föld színéről Istenünk tiszteletének legkorábbi emlékeit, már rögtön mást látunk a hősiesség helyett. A kábítószeres csöves, ha gyilkol, nem szabad halálra ítélni. De ősi múltunkat igen.

Itt nevezték először Istenanyánkat az Ég Királynőjének.

Anyánk neve Szent Inanna, Istenanya tehát Dingir Ilama, Uruk város védelmezője. Leírom ezt a szót: Tündér Ilona. Pillantsunk vissza a sumér névre. Nevezik még Lil-Hal=lélek úsztató, ami egyben a galambok neve. Ástak ki olyan szobrot, melyben Inanna kezeiben egy-egy galambot tart. Másik neve a szent állatnak „galam“. Azt hiszem, ehhez sem kell szótár. Uruk volt mi anyánk szent városa. Itt neve Nin-Karra, tehát Sólyom néni, az egészség istenasszonya.

Nin-Tud a szülés istennője. Őt tartották Gilgames anyjának. És jön egy érdekes összefüggés. Gilgames a görögöknél Herkules néven jelenik meg. Tőle származtatják a görög történészek a szkítákat (!). Tehát a szkítákat sumér leszármazottnak tartották, isteni eredetűnek, Gilgames-Herkules gyerekeinek.

Lagas város védelmezőjeként neve Bába, Suméria anyja, Lagas terem-
tője. Nevezik Gatum-Dug, Nin-Ti=Élet Adója, Nin-Kurság=az Égi Hegyek
és Nin-Kurra=a Hegyek Úrnője. Gula=halottakat feltámasztó. Nin-Mah=
Nagyasszony. A hinduban Mah-a-Radzsa=a nagy vezető. Nin-Gal=Hold-
isten. Szimbólumai a holdsarló, bika, szarvak, és kisméretű kígyó. Szar-
vas-Koronát visel. Ezt érdemes megjegyezni: holdsarló, királynői korona,
öltözet. A mai napig ezek a szimbólumok nem hiányozhatnak Istenanyánk
szobráról, akit a sumér Bau-Daug-Assannak is nevez.

„*Boldogasszony anyánk, rég jó patrónánk*“ hallom az éneket több mint
ötven esztendeje Székelyföld minden sarkában.

„*Angyaloknak Királynéja, mennyek királyné asszonya*“, mondták a su-
mérok és énekeljük ma is.

Szent István, a beavatott magyar király, karizmatikus vezetőnk, nagyon
jól tudta, hogy miért ajánlja a Szűzanya védelmébe Magyarországot. Hi-
szen abban az időben János Evangéliumában (2:4) úgy jelenik meg Krisz-
tus szájában „Mi közöm nekem tehozzád, ó asszony?“ Szent István idején
még így ismerték. Sokkal később tisztázták a jezsuiták, hogy egy nagyon
durva fordítási tévedés. Dehogyan volt tévedés! Eleinte a keresztény hit-
világban a Szűzanya szerepe olyan volt, mint kártya közt a hetes. Aztán a
különböző tiltakozásokra az Ephesusi Zsinat (431) megszavazta Máriának
az Istenanya titulust. De a keresztény világban rá 200 évre építik fel első
templomát.

Egyiptomban ez Ízisz címzése. Őt is Szűzanyának, Ég Királynőnek, Isten-
anyának nevezték. Fiának, Hórusznak, a sólyomfejű istennek (turul!?) tisz-
teletére áldoztak. Kenyérrel, melyet szétosztottak az egyiptomiak között,
mint Hórusz testét. Borral, melyből kortyoltak, mert az volt Hórusz vére.
De Inanna Ízisz nevén i. e. 15. században Görögországban is megjelenik,
ahol fia Adonis vagy Dyonisszosz. Rómában a 2. században Ízisz és fia
nevében engedik szabadon a rabszolgákat. Tehát Krisztus után 200 évvel.

Miért Ízisz mintájára kanonizálta a hivatalos kereszténység Máriát? Mi-
ért Inanna-Istar-Astarte? Hiszen kultusza még mindig élt. A Pártus Biro-
dalom királynője, védőasszonya. A mágus templomok tömegesen gyako-
rolták a Fény-Szüze kultuszt. Az ő hajléka volt az Olajfák-hegyén lévő temp-
lom. Hát épp ezért.

A mi Bibliánk összeállításakor a Krisztus-hitűek érveit ökölcsapással hall-
gattatták el. Meg is látszott az eredményen. Másfélezer évnek kellett eltel-
nie, hogy lényegében győzedelmeskedjen a Krisztusi hit.

Ha nincs az ökölcsapás, ma tényleg egy nyáj volna és egy pásztor.

Istenanya a világon

Az ősturáni Istenanya átkerül természetes leszármazottjaikhoz, a sumérokhoz. Innen az egyiptomiakhoz, és elterjed szerte a világon, együtt az emberi civilizációval. Lejegyzik Nimród feleségét, a fő istenanyát. Egyesek szerint Szemiramisznak is hívták, és Tammuz vagy Dumuzi volt a fiúk neve. Ismerjük még Damasek néven. Lényeg az, hogy a Föld, a termékenység, a Nap istenének tartották. Inanna és Nagyboldogasszony néven is az anyaság, az élet istennője. A kínaiaknál Shing-Moo szent anya, gyerekkel a karjában, fejét a dicsőség sugarai veszik körül. Indiában Devaki és Krisna vagy Indráni és gyereke. Egyiptomban Ízisz Hórusz isten anyja. A görögök Afrodité vagy Ceresz néven tisztelték. Ázsiában Cybele, a fiú Deoiusz. Efésusban Diana néven nevezték a nagy anyát, s a számára épített templom a világ hét csodájának egyike volt. Szobrán rengeteg mellel ábrázolták, mely a bőséget érzékeltette. Beth-Seanban Antitnak nevezték. Kánaánban Anath. Palesztinában és a perzsáknál Astarte, Ashtoreth. Az ő személyisége jelenik meg egész Ázsia területén és Kelet-Európa sík területein Anahit néven. A hegyekben Ninrudként. A görögöknél még megtaláljuk Demeter és Athéné néven. Rómában Minerva, Vénusz. Élő személyként tisztelik keleti jelzőjét a Rhea Silviát is. Japánban a papnői mikó nevet viselnek. A vikingeknél Frigg, Friggy (mi frigyre lépünk). A föníciaiak a Tenger Úrnője címmel ruházták fel. Nimród isteni formájában Baál nevet viselt. Felesége pedig Baálti, aminek jelentése „Én Úrnőm“. Latinul Mea Domina. Ebből születik az olasz Madonna kifejezés.

A csíksomlyói Szűzanya szobrához legközelebb álló istenanya ábrázolásokat a hetitáknál találjuk, akik az Ég Királynőjének nevezik.

A legrégebbi időkben már rózsafüzért mondtak tiszteletére. Ninivéből ismerünk egy szobrot, ahol két szárnyas nő egy szent életfa előtt rózsafüzért mondanak. A föníciaiak Astarte imadására gyöngyből készült rózsafüzéreket használtak. Marco Polo a 13. században Malabár királyának kezében látott egy ilyen rózsafüzért. De használják a budisták, a mohamedánok a mai napig. Az Istenanya tisztelete, szeretete nem új, hajánál előráncigált találmány, hanem az emberiség legmélyebb, legősibb hitéből fakad.

Hogy egyazon személyről van szó, egy egész sor bizonyíték tanúsítja.

A termékenység istennője. Az anyaság megszemélyesítője. Tőle függ a növények, állatok szaporodása, fejlődése. Az Élet Vizének a tulajdonosa. Szülés, gyógyítás, egészség istenasszonya. Nagyon ritkán ábrázolják ruhátlanul. Olyankor oroszlánokon áll, háromujjú gázlómadár lábfejjel és szárnyakat visel. Legtöbbször gazdag királynői öltözetben, mellkasa teli emlőszerű gyümölcsökkel. Feje körül glória. Mindég vagy kisdedet, vagy egy csuporszerű edényt fog a kezében, amiből az Élet Vize fakad. A sumé-

roktól északra fekvő hegyekben ő annak a négy folyónak a teremője, amit a magyarok sosem tudnak megtalálni a Kárpát-medencében.

Az UFO hívőktől a legkomolyabb régészekig, csillagászkig mindenki elemzi, magyarázza, értékeli azt a sumér szobrot, melyen az istennő a lehető legszabályosabb űrsisakot viseli. Nyakán gyöngyszerű, több sor hajlékony valami, ami szigetelő anyagnak néz ki. A hajlékonyság segíti, hogy tudja forgatni a fejét. Ehhez ugyanolyan testhezálló ruha, mint amit ma az asztronauták viselnek. Hátról látszik, hogy a vállaira simul a sisak zárórésze. Tarkóján egy doboz, melyhez egy kábel kapcsolódik. A sisak alól egy szárközépig erő, 8-9 cm vastag cső bújik elő, amely egy légzőkészülék tartozékának tűnik. A ruháját a sumérok úgy nevezték pala. A sisakból a homlokrésznél kijön két szarvacska, ennek sumér neve sugára. Kezében egy 5 cm falvastagságú korsót tart. Ekkor az egész rendszert, ami az istennőn van Mu-nak nevezik. A Muval, a sumér agyaglapok tanúsága szerint, Inanna repülni tudott. Ilyen „űrhajós“ ábrázolásáról a suméroknál nem tudok, de mint említettem világszerte több helyen szárnyas istennőként ábrázolták, mint az angyalokat.

A legáltalánosabb ábrázolásmódja királynői koronával a fején, dúsan redőzött, bő földigérő ruhában, lába alatt holdsarló, mely az anyaöl jelképe és glóriával a feje körül. Máskor meg az egész testét auraszerű glória fogja körül.

Állítólag csak az emberiség hajnalán, a matriarchátus korában Ő volt az egyetlen istennő. Később több személy, szent, istennő tevékenysége összesítette a nagy anya teljes szerepkörét. Ahogy az idő telt, mintha feldarabolták volna. De csak az új népeknél. Itt az erős férfiuralom nem hagyott helyet az Anya maradéktalan uralkodásának. Miért mondom ezt? Mert pl. a Pártus Birodalom védőszentje, királynéja éppen Nagyboldogasszony. Kettős koronával a fején. Lába alatt a Holddal, kezében jogarral. Körülötte a belőle kiáradó fény. A szépséget, az erőt, biztonságot sugározta. Tehát nem Magyarország az első, aki az Istenanyát kérte fel patrónusának.

A dél-amerikai guaran indiánok nagyon melegen fogadták a magyarországi Rostás Sándor pátert. Boldogok voltak, amikor a Teremtő Atyáról beszélt, mert hiszen nekik is ugyanaz a teremőjük, TUPA, a Nagy Szellem. De ő csak teremtett, azután a bőséget, jólétet a Nagy Földanya biztosítja gyerekeinek. Mikor megtudták, hogy kettőjüknek volt egy fiúk, akit Jézusnak hívtak, két éven át nagy lelkesedéssel vettek részt a páter hittan óráin. A Titicaca-tó partján élő indiánok a PACHA MAMA-t tisztelik Földanyaként. Capacabana helységben, a tó partján állt hatalmas temploma, amely ma a Szűzanya zarándokhelyévé vált.

Tessék megfigyelni, a világon bárhol, ahol nagyhírű, csodatevő templomai vannak a Szűzanyának, ott mindig mintha egyetlen eszme, sőt egyetlen fej irányítaná a csodákat, az emberek Szűzanya szeretetét, a búcsújárás mikéntjét.

Jehovista unokafivérem „e világ istenének“, tehát a Sátánnak tulajdonítja azt, hogy különböző nyelveken, különböző kultúrák különböző formákban imádják a Szűzanyát. Nincs egyedül véleményével. A spanyol papok, mikor rájöttek erre a tényre tűzzel-vassal kezdték irtani az ősi indián hit nyomait. Azzal indokolták, hogy azelőtt nem ismerték a Bibliát az indiánok. Tehát ha a Szentháromságról, a Szűzanyáról tudnak, az csak a Sátán műve lehet. Szerencsére meg tudott változni a keresztény egyház. Ma már igyekszik megérteni az embereket. De mennyi érték veszett el máig?!

A Koránt forgatva olvasom, hogy a Szűzanyát MIRJÁM-nak nevezik. Épp olyan mellékszereplőnek tartják, mint a kereszténység első korának hivatalos vezetői. A Mirjám név eszembe juttatja, hogy Budának és Zaratrusztrának az anyját MAJÁ-nak nevezék. A név jelentette a mézet gyűjtőgető méhecskét és az anyaméhet is. Ugyanúgy, mint a magyar nyelvben. Mindkettő isteni kinyilatkoztatás után szűzen szülte gyermekét. A sumér filozófia tovább él a hindu és a perzsa társadalomban. A szűzen szülés a teremtés, az indulás fogalmát tartja meg az emberek emlékében.

Ha le akarjuk vonni a következtetéseket, akkor látjuk, hogy az Istenanya az emberiség védőasszonya. A termés, termékenység elősegítője. Az Élet Vizének létrehozója. Ő a nagy gyógyító. Jelképes állata a galamb. A Hold istenasszonya. Dicső Királynő. Miért ismételtük el?

Mert mindezt megtaláljuk, enyhén eltérő formákban az egész világon.

Mert mindezt egyben megtaláljuk a csíksomlyói kegyhelyen.

Csíksomlyó titka

Csíksomlyó a székelység-magyarság lelke. Odajár lelki és testi gyógyulásért katolikus, református, adventista, jehovista egyaránt, ha magyar, székel. Alapításáról eddig csak olyan anyagok jelentek meg, amit becsületes emberek írtak, de életük egyetlen történelmi kutatása Csíksomlyó volt. A történelem segédtudományairól nem sokat tudván, csak nagyon óvatosan nyúltak a nem írott forrásokhoz. Habár azok pontosabbnak bizonyultak az utóbbi években, mint az írott anyag.

Lukács páter, akinek roppant értékes kötete címét adtam e résznek az előszóban, egy pár kérdést tesz fel, ami az ő gyors és nagyon logikus észjárására jellemző. Idézem néhány sorát: “A hagyomány szerint a Salavator-kápolnának az őset Szent István király építtette 1002-ben. Miért éppen oda...? Kápolnát oda építenek, ahová a nép ájtatoskodni jár. Kinek a tiszteletére ájtatoskodott a nép?” Itt több választ is ad a szerző, amit majd később kibontunk.

A hagyomány szerint a kápolnát Szent István korában építették, mondja a páter. Én olyan értesüléshez jutottam, hogy jóval a honfoglalás előtt már Istenanya szentély volt Somlyó. Amikor ezt idősebb Vécsey Gyula mérnök úr elmondta nekem 1988-ban, elengedtem a fülem mellett, mert épp készültem állást keresni, tudván, hogy napjaim vannak hátra és repülök a múzeumtól, és örvendhetek, ha szabadon maradok. Eltelt néhány év, ami évszázadnak tűnt. Sok minden megváltozott. Vállalkozóként visszatérve az országba, a kegytemplomhoz 500 méternyire költöztem, északi irányba. A telep átalakítása idején furcsa téglák és cserépdarabok kerültek elő. A felszínhez közel egységes telepet nem találtam. Geológusokhoz fordultam, akik máskor is jellegzetes módszereikkel komolyan megsegítettek múzeumigazgató koromban. Kiderült, hogy a TSZ az állattenyésztő telepét az őskeresztény kegyhely területére építette. A főbejárat mellett hatalmas fémkeresztet és az irodámtól 7 méterre ősi oltárt jeleztek a geológusok. Komolyabb ásatásra még nem volt pénzem, de mindeddig bármit is állítottak, ha ástunk megtaláltuk. Egyéb jelek is utaltak arra, hogy jóval a honfoglalás előtt a Somlyóhegyen vár, körülötte védőgyűrű apróbb várakból és a mai templomtól északra kegyhely volt.

Nem tudni mikor települt át mai helyére a kegyhely.

Egy azonban bizonyos. Betartották az összes szabályokat, melyeket még az ősi mágus hit papjai állítottak fel azon helyek számára, ahol Boldogasszony templomokat, de elsősorban lányképző iskolákat telepítettek. Ha megnézzük az összes nagyhírű Szűzanya kegyhelyet, megtaláljuk ezeket a követelményeket.

Domb vagy hegy lábánál vagy oldalában épül. Lehetőleg úgy, hogy a domb nyugati felére kerüljön.

Forrásnak kell lennie, amely a Boldogasszony Élet Vizét adja, és mindig gyógyító hatása van.

Boldogasszony egyik jelzője a „Napba öltözött”. A Jelenések Könyvében is írnak a Napba öltözött asszonyról. A Nap Istenünk ajándéka. Gyerekkoromban anyám keményen szájon vágott, amikor a tűző Napot durva jelzővel illetem. Meg kellett jegyeznem, hogy csak egyféleképp lehet mondani: Áldott Nap. S aki ezt nem tudja, az nem Székelyföldön, vagy magyar faluban nőtt fel. A Napnak a kishúga a Hold. Babar Holdistennő neve kapcsolódott hozzá. Az ő ünnepe mindig pünkösdre esett, mióta ember él a Földön. Segítette az embert, eltiporta a rosszat.

Székely papjaink jól tudják, hogy a mise után a kivonulás Somlyó hegyére az ősi Napkultusz több évezredes gyakorlata. Ma is sokan látják a felkelő Nap felé repülni a Szent Lelket galamb formájában. Sumerológiai kutatásokat végeztek a székely és csángó asszonyok, akik Babar Holdistennőt galambjaival együtt ismerik? Több mint 7000 év távlatából néven nevezik. Babba Mária. A sumérben a szó ezüstöt is jelent. Tehát szépet, az ékszer alapanyagát. A székelyben nemcsak csecsemőt jelent a baba, hanem

ha a kislányra azt mondják, milyen Babba, az azt jelenti, hogy milyen szép. Fiúgyerekekre sose mondják. Az szép, kemény, aranyos, de nem babba.

Miért Somlyó-hegy? Említettem az egyiptomi sólyomfejű istent, Ízisz fiát, Hóruszt. A kerecsensólyom a mi szent turulmadarunk. A székely ma is úgy nevezi, ülü. Sumér szótárakban az ulu=fényes. Ahol sólyom, Somlyó, Somolyó névvel találkozunk, ott keressük a turulmadár szent helyét. Ugyanis pünkösdkor az idomított sólymot a felkelő Nap felé repítette gazdája, és füttyentésére vissza kellett szálljon a karjára. Ha a Nap elvakította és nem sikerült, a madár "nem ment át a vizsgán". Mégis az asszonyaink nem a sólymot, a galambot látják a felkelő Nap felé szállni.

A templomtól dél-keletre felbugyogó borvízforrás vizét rengetegszer elemezték laboratóriumban. Összetétele alapján jó minőségű asztali és gyógyvíz. Borvíz, ahogy a székelyek mondják. Még egyszer megemlítem, hogy a hunoktól a keltákig Boristen az ásványvízforrásoknak fő patrónusa.

Az eddig kiadott könyvek szerint az 1440. évre teszik a csíksomlyói kegyhely alapítását. Ez még Lukács páternek sem tetszik, mert tudja, hogy a Nagysomlyó csúcsán vár volt, és alatta a kisebbik csúcson *"a Sóváron, valamilyen szerzetesi kolostor. A Kisomlyó hegyén pedig kiskápolna állott az Üdvözítő tiszteletére, körülvéve egy kis településsel."* Ír arról, hogy 1002-ben épült a kápolna. *"Ennek szentélyi része valóban az Árpád-korra utal, különösen román stílusú ablakaival. Ezen ablakok nyílásainak különböző szögekben való kiképzése, Vécsey Gyula mérnök több éven át végzett mérései szerint, az évi napfordulók idejének megállapítására szolgált."*

A fenti sorok kellemes meglepetést okoztak számomra. Valaki tudott a várról, a nőképző iskoláról és a Csíki Krónikában említett kápolnaépítésről. Tudván, hogy Lukács páter leglényegesebb értesüléseit az elzárt csángó településeken szerezte, ahol modern világunk zajai még nem mosták ki az emberek emlékezetét, érthető állításainak pontossága. Mert ugyanezt jelzik az eddig eldugott írott források, Eurázsia különböző pontjairól ismert Boldogasszony-szentélyek, de még az ásó is. Az 1440-es év lehetett a kegyhely, a Ferenc-rendi szerzetesek általi, hivatalos birtokba vevésének elismerése.

Megértették, hogy egy ősi, nagyon jól ismert, kedvelt és bizalmat sugárzó zarándokhellyel találkoztak. Tovább fejlesztették. Mivel assisi Szent Ferenc fiai voltak, az etruszk származású szenté, az ősi kultusz azonosságát a Szűzanya imádattal meg tudták érteni, azonosulni tudtak vele, beilleszteni a katolikus ünnepek sorába. Igazi keresztény zarándokhelyet, kulturális központot létesítettek a székelyek számára. Mert mindig hamar azonosultak a székelységgel. Legnyilvánvalóbb példája Johannes Kájoni Valachus, orgonakészítő, nyomdaalapító ferencrendi szerzetes.

Róma megérti munkájukat. IV. Jenő pápa 1444. január 27-én kelt bullájában hivatalosan is búcsújáró helyé nyilvánítja Csíksomlyót. Nem a pünkösdi, hanem a Sárlos Boldogasszony napján. A bullából kitűnik, hogy

tudomásuk van róla *“a híveknek nagy sokasága szokott összejönni ájtatosságnak okából és gyakorta nem szűnik odagyűlni”*. Tehát nemcsak évente egyszeri, hanem egy állandó, rendszeres búcsújáró hely már 1444-ben. A pápa jóváhagyja a Sárlos Boldogasszony napját, de végül a székely papok a sumér Babbának, a Hold- és Földanyának, a kenyéradó Istennőnek ünnepeire teszik a fő búcsújáró napot.

A templom felépülése előtt a hívek a hegyoldalon gyűltek össze. Mint Jézus az Olajfák Hegyén tanítványaival, s mint az ősi mágus vallás papjai.

A székelység és Erdély életében nagyon fontos kegyhelyet a világi vezetők is a végtelenségig tisztelték, ismerték. Nem véletlenül Pünkösdi napjára esett az egyetlen vallási fegyveres összetűzés, amit a székelység saját berkeiben vívott meg.

A pápai bulla kibocsátása előtt két évvel, Hunyadi János, a Marosszentimrénél a török felett kivívott hatalmas diadalát nemcsak imádsággal gazdag anyagi juttatásokkal köszönte meg a Szűzanyának, hanem 32 székely családot felmentett a katonáskodás terhe alól, és a csíksomlyói kegyhely szolgálatára rendelte. A 32 konfráter gyakorlata 1878-ig fennállt.

„Erdély szíve Csíksomlyón dobog” – jelentette ki Jakubinyi György érsekúr napjainkban. Ez a szív végeredményben Boldogasszony Anyánk, kinek szobra gyógyít, erőt sugároz és több ezer éves múltunkat bizonyítja.

A szobor

Apró gyerek voltam. Apám mellett kerek szemekkel figyeltem a Felsőcsíkon Somlyó felé haladó keresztaljakat. Mi is lassan mentünk a rossz földúton, ők is lassan haladtak gyalog. Anyám büszkén mesélte, hogy mikor ő kislány volt, gyalog tették meg Ditrótól Somlyóig, énekelve – imádkozva, az utat. *“És tudod, fiam – mondta – mikor belépsz a templomba, a Szűzanya rád néz, és végig téged néz, míg bent vagy.”* Azt is elmesélte, hogy ha a szobor könnyezni kezd, valami nagy baj következik a székely népre. De mindig és mindenkor betegek, bajban lévők tódulnak a Szűzanyához, ahol csodás gyógyulások, lelki megnyugvások következnek be nap mint nap.

Az egész babonának tűnik. De saját életemből meggyőződtem, hogy a Szűzanya igazságos. Féléves tanárként az iskola szintén történelemszakos igazgatója *“el akart intézni”*, Fogalmam sem volt a hátam mögött folyó ügyekről. Az eszköznek felhasznált székely család asszonya a pünkösdi búcsún könyörgött a Szűzanyának, hogy kiderüljön az igazgató által szá-

mára bebeszélte igazság. Mikor imádkozva jött be a faluba, nem tudtam, hogy miért néz rám olyan meglepődve. Egy hónap múlva az igazgatót leváltották és számomra teljesen ismeretlen emberek mondták el, hogy mi folyt a hátam mögött. A falusi párttitkár mutatóujjával felém integetett: "Jól jegyezze meg, Barabási elvtárs, ha a somlyói Szűzanya nem tudja meg, akkor most magát nyírták volna ki." Mert a párttitkár is székely volt.

Hosszú éveken át térdepeltem a szobor előtt, tudtam róla, amit egy történésznek tudnia kellett. Titokban imádkoztam hozzá. Nincs egy évtizede, hogy eljutott a tudatomig, a szobor egy csúf emberfejen áll. Kérdésemre, a somlyóiak azt felelték, Nergal fej. Ettől a pillanattól kezdtem tanulmányozni a szobrot.

Hivatalosan úgy tartják, hogy brassói mesterek készítették az 1500-as években. Néphagyomány szerint először Moldvában állt, de oda is úgy hozták valahonnan. A tatárok elől menekítették Somlyóra. Művészettörténészek, képzőművészek segítségével tanulmányozni kezdtem a csodatevő szobrot. Az első szokatlan a furcsa formájú holdsarló. Mind a két ága az ég felé néz. Tehát, ahogy a székely mondja, a víz nem folya ki belőle. Ilyen Holdat Erdélyben nem láthat senki. A Hold csak bizonyos szélességi fokokon és elsősorban Mezopotámiában néz ki csónak formájúnak. Mert egyben a mezopotámiaiak által használt nádcsónakok formáját is idézi, mely éppoly otthonos azonos alakjában a Titicaca-tavon is Dél-Amerikában.

A csónakban vagy Holdban, mely a biztonság, anyaöl szimbóluma, a sumér oltárokon csillagot találtak, Istenanyánk csillagát. Itt Nergal fej tipródik a Szűzanya lába alatt. Sokan ördögnek nevezik. A suméroknál Dingir-Ses, azaz Testvér Isten a neve. Ahogy az élet birodalmát Inanna biztosítja, úgy a halál, elmúlás, rossz tulajdonságok birtokosa Inanna testvére, ERESKIGAL, akinek a férje NIR-GAL, NER-GAL, az alvilág ura, a halál kiosztója. Nergál a pusztulás istene. A kaszás isten.

A szittyá nyergeken Nergal fejeket találunk.

Miért?

Őseink békeszerető, harcot kerülő emberek voltak. Furcsának tűnik ez a kijelentés azok után, amiket leírtam pártusokról, szkítákról, hunokról. Mégis fő gyengeségünk a szinte „beteges“ békeszeretet volt mindig. Úgy csináltunk, mint az anekdotabeli székely, hogyha nem ütsz, nem lesz verekedés. Védekeznünk azonban mindig kellett. Volt bennünk annyi tisztességérzet, hogy a háborúban nem Inannához fohászkodtunk, az élet védőjéhez, hogy segítsen elpusztítani az ellenséget. Ott volt a sógora, Nergal. Ahhoz fohászkodott a szkíta lovas, hogy segítse. Az kellett elvegye az ellenség életét. Ezért a harcban Nergal karjává vált, kaszájává.

Badiny Jós Ferenc "Igaz történelmünk vezérfonala Árpádig" című kötetében egészen döbönt hangnemet használ, mikor összefoglalja a Nergal hagyományok rövid történetét. Szkíta bőr és – páncélingek mellén, aranyveretes királyi nyergen épp úgy találkozik vele, mint a Gilgames szobron.

Luganóban, a híres Thyssen-Bornemissza múzeumban felfedez egy régi Herkules szobrot. Szemébe ötlük, hogy pontos mása a babiloni Nimrud-Gilgames szobornak, aki az oroszlánt balkarjának hóna alá szorítja. A szobor talapzatán egy torzított emberi arc szarvakkal, ami kétségtelenül Nergalt és nem Lucifert ábrázolta.

Ha nincs a luganoi Nergal-fej, sose találtam volna egy összehasonlítási alapot a csíksomlyói szűk helyre szorított Nergallal. A szobor készítői életigenlést fejeznek ki ezzel az évszázadok távlatából. Az Élet Anyja, a gyógyulás istennője szűk keretek közé szorítja, mértéket szab a halálnak, elmúlásnak.

Távolodjunk néhány lépést a szobortól.

Közelről hatalmas méretei annyira megfogják a szemet, hogy semmiképp se tudod műalkotásként megszemlélni. Pedig az. Nézzük meg a Biblia mosónőjét. Királyi palástban, gyönyörű aranyozott szövetből készült ruhákban áll előttünk. Mi úgy ismerjük ezeket a pompázatos öltözékeket, hogy a dúsgazdag perzsák viselete volt. Ugyanilyen ruhákban jártak a pártus főúri asszonyok is. Magyarok, székelyek asszonyai még nem rég. De nemcsak a főuraké, mert egy székely népi viselet gyöngyös pártával vagy csepesszel, bonyolult munkával készített ingekkel, alsószoknyákkal, csizmával sohasem volt olcsó mulatság. Ne is beszéljünk a kalotaszegi viseletről.

Az uralkodó királynőt ábrázolja színeiben is a szobor. Hiányzik a gyász színe, amit a szakirodalom Mária-kékként tart nyilván. Uralkodó az arany, a gazdagság, biztonság jelképe. Földi királynői mivoltját bizonyítja a jogar és a korona. Az életet jelentő aranyalma helyén balkezében az igazi élet, a csecsemő Krisztus király, szintén koronával. Krisztus koronája a Szent Koronát juttatja eszünkbe. Eredetileg a kegyszobor koronája és jogara ezüstből készült. Később cserélték ki.

Számos fényképet készítettünk különböző szögekből. Csak mint érdekességet jegyezem meg, hogy a legtöbb képen ezüstszerű foltok jelennek meg, mintha fényt kapott volna a film. Mindig más és más helyen a szobor körül. Kutató fizikusok szerint erős energianyalábokat fényképeztünk le. Mai, nagyteljesítményű gépekkel dolgoztunk nappal és este egyaránt. Csupán kisebbik fiam műkedvelő felvételein nem jelentkeztek a fények.

Összehasonlítva a szobor méretarányait, kimondottan keleti embertípust ábrázol. Ugyanúgy, mint az arc. Az ázsiai ember jellegzetes típusa. Legtöbbször mégis a mai japán asszonyokhoz hasonlították. Karjában a kised jellegzetesen kusita típus. Indiában, Örményországban egyaránt teljes mértékben fedné a szép baba fogalmát. Mit akartak ezzel ábrázolni készítői? A különböző népfajok egységét?

Hogy véletlenül se gondoljon senki egy egyszerű földi halandóra, a feje fölött levő glória, mely a Napot jelképezi tizenegy csillaggal van körülvéve. Ha tudjuk, hogy a sumérok ismerték annak a Plutónak az összes

adatait, amit a mai ember 1935-ben fedezett fel újra, és az attól a Nap felé keringő összes bolygót. Azt, hogy a Holdat külön égitestnek vették, akkor rájövünk, hogy miért is van a 11 csillag. Tizenegy bolygó befolyásolta a Nap munkáját és mindannyiukat Boldogasszonyunk irányította. Ez a jelentése a glóriának. Ugyanakkor kifejezi Nagyasszonyunk isteni eredetét.

Ez az értelme a belőle kiáradó aranyfénynek, aurának, amely egyenletes, biztonságot sugalló és egészséget adó. Ma már kikerült az "okkult" tudományok köréből az aura vizsgálata. Különleges fényképek után ma már világszerte, így Erdélyben is, Magyarországról ne is beszéljünk, számítógépes auravizsgálatok folynak. Ebből orvosi eredmények születtek.

Egyenletes, tömör aurája csak a lelkileg és testileg egészséges, kiegyensúlyozott embernek van. Ezek az emberek másokat pusztán jelenlétükkel tudnak gyógyítani. Anélkül, hogy tudnák mágus-képességekkel rendelkeznek.

Tudós ismerőseim felmérések tömegével bizonyították előttem, hogy az istentiszteleten, vagy misén részt vevő személyek aurája az alatt a néhány perc alatt, amit a templomban tölt, feltöltődik. Ziláltsága simul. Foltjai tünedeznek. Ezért van az – állítják –, hogy mindenki jobbnak érzi magát, mikor kijön a templomból. A templomok elhelyezése, ritka kivétellel, olyan energiaközpontokban történik, ahol erős a pozitív földsugárzás. Megfelelően elhelyezett szobor vagy szentkép gyűjtőlencseként magába szívja és az előtte levőkre sugározza ezeket az energiákat. A pap is ugyanezt teszi, ha a szertartás szabályait szigorúan betartja. Ő is amolyan gyűjtőlencseként magába szívja és a hívek felé közvetíti az életerőt.

A legősibb titkok ezen alapulnak, állítják a modern eszközökkel rendelkező mai kutatók. Azonban itt nem lehet „lencsét csiszolni“. Ez meghaladja a mai ember észbeli képességeit.

Istenanyánk szobra nem egyszerűen szépen kifestett faszobor. Nem bálvány, ami előtt leborulunk. Teremtő Atyánk sugárzását közvetíti felénk. Aki be akarja fogadni, annak az anyaméh, a szülői ölelés melegét, biztonságát nyújtja. Ez a szobor titka.

Ember vagy

... dícséri a magyar ember az arra érdemest. Legyen az férfi, nő, gyerek vagy kislány. Ha egy nagyszerű, hasznos tettet hajtott végre, akkor hangzik fel a tömondat. Ember vagy!

Ember vagy kedves olvasó, ha ezt a könyvet eleitől végig elolvastad. Akkor is, ha százszor földhöz vágta, s százegyszer elhatározta, hogy

többet nem olvasod. Hisz az általam, és kedves kollegáim által tanított történelem szemléletben nőttél fel, s ez a könyv korántsem hasonlít ahhoz, amit az emberbe jól belesulykoltak. Egy évtizeddel ezelőtt, mikor más szemszögből kezdtem tanulmányozni a történelmet, három évig még magamnak sem mondtam el, hogy miket találtam. A következő három évben állandó magyarázatokat kerestem azokra a lehetetlen összefüggésekre, amelyek évtizedeken át lerakódtak az agysejtjeimben. Hiába. Egy adott pillanatban összeállt egy olyan kép, amelyet először a fiamnak meséltem el, s az majd elájult. Gyorsan postázta nekem Amerikából a világot átfogó génkutatás eredményeit összegező kötetet. Gyakorlatilag neki köszönhetem, hogy a továbbiakban nyugodtan, kételkedés nélkül le mertem írni azt a számos cikket, tanulmányt, kisregényt és ezt a kötetet is. Ugyanis napokon keresztül rajzolgattam a köröket, készítettem a táblázatokat, hasonlítottam a gének alapján kimutatott közelséget vagy távolságot. Aztán rájöttem, hogy az emberiség egyetlen töről származik. Szinte végszóra érkezett újból a fiam, s közöltem vele, hogy milyen eredményre jutottam. Nagyon elgondolkodott, majd írt egy amerikai barátjának, aki szerencsére épp a számítógépen dolgozott, s az közölte vele, hogy tényleg úgy néz ki, az emberiség 2000 egyedből alakult ki.

Én is nagyot ugrottam, mint Arkhimédész, de nem a fürdőkádból, s felkiáltottam „Heuréka!“ Ha az emberiség kétezres alapgénből alakult ki, akkor annak egy helyen kellett történnie. Én ezt a helyet a Kárpát-medencében találtam, de mindenki más első fokon a Turán környékéről származtatja önmagát. Mivel a Turán nevének értelme új telep, esetleg új fennsík, nem zárja ki az első lehetőséget. A fejlettebb eszközökkel rendelkező ember először a Turánig terjeszkedik a könyvben ismertetett módszerekkel. Néhány nemzedék egy élettérben él, majd továbbmegy, lehetőséget biztosítva a természetnek, hogy megújuljon (regenerálódjon). A további már egyszerű. Innen származtatják magukat a koreaiak, akik betelepítik Dél-Kínát, Japánt és a szigetvilágon át a Föld déli részét. Innen származtatják magukat sumérok, egyiptomiak. Az egyiptomi rézbőrű őslakosokat amerikai indiánokként találjuk az Újvilágban. Nyugat-Európa piktjeit ma egy szóval skótoknak nevezzük, valamint Egyiptom déli szomszédjait négereknek. Igazság szerint mindannyian fekete kusok. Nem voltak birodalom határok, csak életterek voltak, amit a szomszédok mindig nagyon tiszteltek. Eurázsia lakossága, a világ lakossága egyetlen nyelvet beszélt. Természetes különböző nyelvjárásokkal. Az állítólag 30-40000 évvel ezelőtt megjelent homo sapiens elődjai – akkor is, ha a mi fejünkbe beleverték, hogy nem léteztek, majmok voltak – hajszálpontosan azonos marokköveket használtak 700000 évvel ezelőtt. Koponyalékeléseket hajtottak végre. De nem háborúban, mert több ilyen koponya került elő, és mindig azonos pontban hajtották végre a műtétet, mely beforrt és a páciens megérte az öregkort.

Mit tudunk összehasonlítani? Azokat a köveket, melyek időben a földbe kerültek. Azokat a csontokat, amelyek különleges körülmények között megmaradtak. A 40000 év annak a határköve, amikortól a föld felszínéhez közelebb lévő köveken, barlangokban megmaradtak a rajzok, és mondjuk ki nyíltan, az írások.

Az ősnnyelvet is tudtuk tisztázni. A volt szovjet kutatók, akiknek a területük a többiekhez viszonyítva szinte korlátlan volt, az első bizonyítható nyelvet finnugornak nevezték. Köztük mások szkíta-hun nyelvnek. Az utóbbit számos nyugati kutató is igazolta. A Bibliában is emlegetett aranykor, az Édenkert nem egy zárt, örökké termő Paradicsom volt, hanem az az állapot, amikor senkinek eszébe sem jutott, hogy más embercsoport életterét megsértse. Nem volt szükségük rá. A földön volt hely mindenkinek.

Ezelőtt 7000 évvel jelenik meg először a települések védelmi rendszere. Tehát ekkor kezdődik meg az enyém-tiéd huzakodás. Vele a háborúk. Az ember ekkor már nagyon gazdag. Fejlett eszközei vannak. Már több tízezer éve csordákba, nyájakban tenyésztí házi állatait. Földet művel. Fejlett és eredményes házműiparral rendelkezik. Földrészeket behálózó kereskedelmi utakat ismer. A nagy folyamok mentén hatalmas birodalmak alakulnak. Kína, India, Sumér, Egyiptom. És most hozzátehetjük azt is, hogy a Duna forrásától az Ob mentéig tartó hatalmas központi eurázsiai birodalom.

I. e. 2500-ban megjelenik az első nem ragozó nyelv. A Folyamközbe betörő sémi népek nyelve. Ettől fogva ismerjük mi a világ történelmét. Pontosabban fogalmazva, csak ettől az időponttól tanítják. Az előbbiekről mély csend. Ha egy világtörténelem könyvet a kezünkbe veszünk, ott nagyon gondosan elkülönítve megtaláljuk területenként a lakosság történelmét. Legfőbb gondja egy ilyen könyvnek, hogy az illető terület egyediségét hangsúlyozza. Magyarul fogalmazva, bemutatja, hogy miben különbözik a többitől. Mert ha azt mutatná be, hogy mik a hasonlóságok, azonnal megvilágosodna az olvasó előtt – lett légyen az északi szőke árja, kaukázusi, sasorrú, kerekkepű mongol, csupasz koreai-kínai, rézbőrű indián, szurokfekete néger – mindenkinek keze-lába, szeme-szája van, beszélnek, esznek, táncolnak, szeretnek, sírnak, énekelnek, táncolnak és elsősorban gondolkoznak. Azonos alapanyagokat használnak házak építésénél, azonos természeti körülmények között élő emberek. De még a ruházatuk is hasonló, sokszor azonos szabást, alapanyagot, díszítő elemeket használnak a világ különböző pontjain.

Az érdekellentétek, az elmúlt 4500 év humánusnak nem mondható viszályai, mindezt igyekeztek feledtetni. Ezt nem fogja megoldani egyhamar sem az Európai Unió, sem az ENSZ, sem a multinacionális cégek tevékenysége. Csak akkor oldódna meg, ha a történelemkönyveket újra-írnák. Bemutatnák a csupasz igazságot. Azt, hogy az emberiség egy töről fakad. Legyen a világ bármelyik pontján, az az ember, akit megdicsérnek, moso-

lyogni fog. Ha szüleiről jót beszélsz, barátod lesz. De mindenütt a világon könny szökik ki annak a szeméből, akit orrba vágna. Egyformán marja a gyomorsav az éhező amerikai csövest és az afrikai aszály sújtotta vidékek fekete emberét.

A történelmüket nem ismerő népeknek kialakul egy önfelszámoló viselkedés rendszere. Erre már nagyon rég rájöttek mások. Nem kell nagyon keresgéljük a példát. Egy ilyen durva támadás szenvedő alanya épp a magyar nép. Tessék megfigyelni az amerikai példát. Párszáz éves történelmüknek óriási jelentőséget tulajdonítanak. Az is igaz, hogy számukra hihetetlen, ha valaki már három nullát tesz az egyes után, mikor saját történelméről beszél. Mint láttuk, kezdve a kínai császártól, Bíborban-született Konstantintól a 19. század Európa történészéig, mindenki igyekezett saját érekeinek megfelelő történelmet írni, még akkor is, ha ez homlok-egyenest ellenkezett a valósággal.

Nekünk magyaroknak van egy nagy feladatunk, mely származásunkban gyökerezik. Tisztázni a világ történelmét, mert az az ősmagyarság története. Bárki bármilyen nyelvet beszél a világon, bármilyen bőrben szaladgál – a mi leszármazottunk. Nem én származok a fiamtól. S amikor Magyarországon megszűnik a cirkuszt és kenyeret állampolitika, kiállhatunk a világ elé, hogy magunkhoz öleljük. Ha újból egy olyan egységes magyarság írja majd valós történelmét, mint a nemesi Magyarországon, a világ büszke lehet őseire.

S ez csak tőlünk függ. Megváltoztathatjuk a világ sorsát.

Mi lehetünk az eljövendő aranykor elindítói.

Csak annyit kell tudnunk, hogy minden magyar értékes, fontos, értelmes, és egymáshoz mosolyogva közelítsünk, hátsó gondolatok nélkül.

Mert a jövőnek szüksége van minden magyarra.

TARTALOMJEGYZÉK:

A szerkesztő előszava	7
1. HOL VAGYTOK SZÉKELYEK	
Utasok	9
Japán	12
A hét vár hazája	14
India	16
Kína	18
Mongólia	22
Nepál	26
Isten háta mögött	28
Túl az óperencián	29
Még emlékeznek	32
Életfa	35
Kelták	39
Afrika a fehér folt	44
Piramisok	47
Ősi földön...	49
A beteg Nyugat	50
2. NOÉ ELŐTT	
A történelem Ádámmal kezdődik?	55
Az ősemlék	57
AMIT CSAK MEGEMLÍTÜNK	60
Bölcső	69
Kőkenyér	75
Noé bárkájából	78
A katalizátor	81
3. AZ ÍROTT TÖRTÉNELEM	
Mióta írunk?	84
Az írás szent	87
A Mén isten írása	91
Szem Úr íródeákjai	94
	471

Felrójuk	95
A székely-magyar szentírás	98
Ma is rójuk	100

4. NYÜSZKÖLÉS A NAGY VÍZ MARTJÁN

Hidak és válaszfalak	104
AL-UBAID	107
Nyelvében él a nemzet	109
A sumérul ünneplő világ	111
Latinul írt sumér szövegek magyar nyelvemlékekben és nevekben	113
Kik is voltak	116
Van-e közünk a sumérokhoz?	119
Atya, anya, fiú nevében	122
Történelem dióhéjban	125
Újból a sumér műveltségről	129
A Nílus ajándéka	132
Sumér elődök Egyiptomban?	136
Juhász őseink	139
Élnek-e még Afrikában?	143
A fáraók Egyiptoma	147
Minden elmúlik egyszer	152
Kína	154
Valós idill?	158
Terra incognita	162
Az Indus-völgyi Kusok	166
Fehér foltok	173
A BIRODALOM ÉS KÖZPONTJA	181
Vírus az őskori népek között	186
A védekező emberiség	191
A hit gyakorlata	193
Az östen útjai	198

5. TENGERRE MAGYAR

Tengerre magyar	206
Kréta	209
Mindenütt megélsz ha magyarul tudsz	213
Fönícia és Karthago	215
Pelazgok	218
Etruszkok	222

6. LOVAS KULTÚRÁK

Táltosparipák	230
Korai hunok	232
Hun-magyar birodalmak a történelem reggelén	235
Szentháromság hindu módra	240
Mórok-e a maurik?	242
A mórok nyelve	245
Az ősvallás magyarul	248
Isten Atyánk	251
A Fiú	253
A tévé előtt	255
Perzsa	257
A szent tűz és áldozat	260
Etruszk királyok	264
Az etruszk Róma	268
Siculia	270
Athéni demokrácia	273
A görögök szomszédai	275
Fordított világ	278
Ahol megállnak a hadak	281
Ne lépd át a pártusok folyóját	284
A pártusok vallása	288
A mágusokról	290
A mágusok a történelemben	295
Római mágusok és utódok	299
Krisztus szülőföldje	305
Krisztus családja	307
Mágus volt-e Krisztus?	310
Az apostolok	312

7. NÉPEK ÉS NYELVEK

Nyelvek kialakulása	316
Mit talált Horváth István	320
A székely név változatai	327
Székely nemzetségek és családok	329
Székelyek a legrégebbi okiratokban	332
A hunok birodalmának határai térben és időben	336
A hunok politikai, gazdasági és katonai szervezete	339
A hun kézművesség	342
A hun írás és nyelv	345

A dákok	347
Még egyszer a dákokról	349
Európai törzsek	353
India	354
Az arabok	358
A Fekete-tengertől Belső-Ázsiáig	361
Közép Ázsia	364
A frankok	367
A Karoling birodalom	369
Kazária	372
A honfoglalás előestéje	375
A krónikák és a székelyek	379
A Csíki Székely Krónika	382
Katolicizálás	385
A krónikákból és más forrásokból ismert székely székek	388
Veszélyes a török krónika?	392
Anonymus szó szerint	396
Hova lettek a székelyek?	401
Kinek használt?	404
A kristálygömb hívei	410
Magyarországok	413
Gyeretyán országa	415
Amazonok	419
Kalandozások Európában	422
A magyarok kalandozásai	425
A Kárpátok külső peremén	431
Havasalföld	433
Erdély	436
A Bizánc	440
Szent István törvényei	443
Államalapítás	446

8. AZ ŐSI LELKISÉG ŐRZŐI

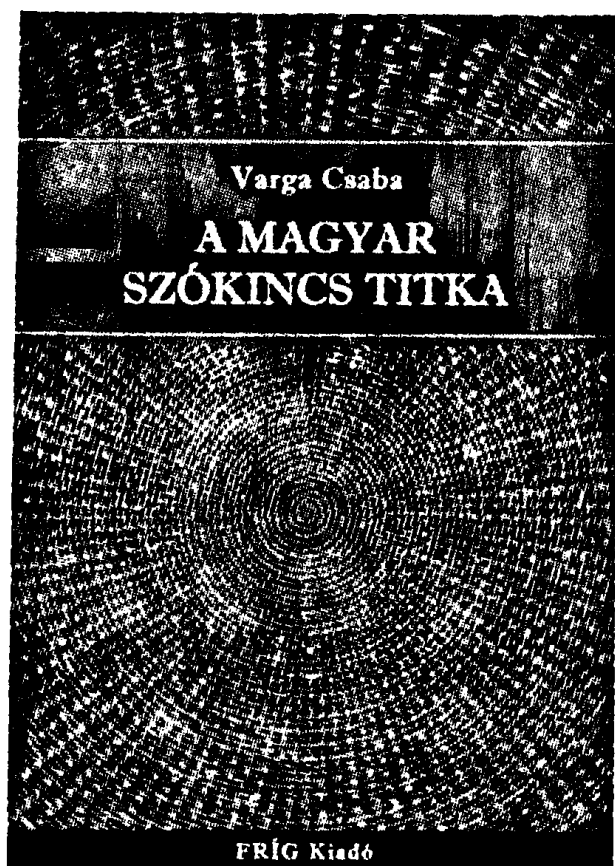
Vedd el a múltját	449
Vallási állapotok	451
Tatárlakától Csíksomlyóig	454
Istenanya a világon	457
Csíksomlyó titka	459
A szobor	462
Ember vagy	465

*

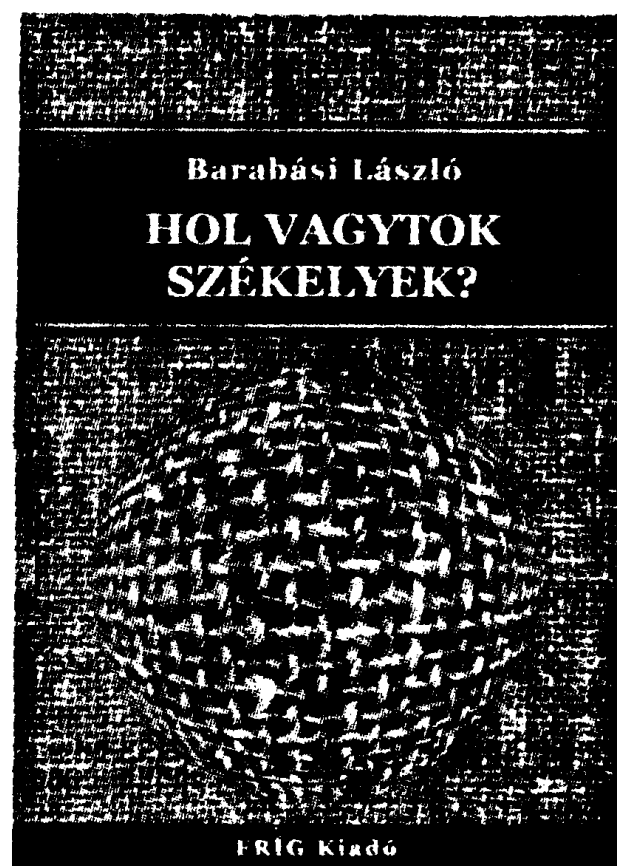
A következő, utolsó oldalakon a FRÍG Kiadó hasonló témájú
könyveiről látható rövid tájékoztató

A FRÍG Kiadó hasonló témájú könyvei

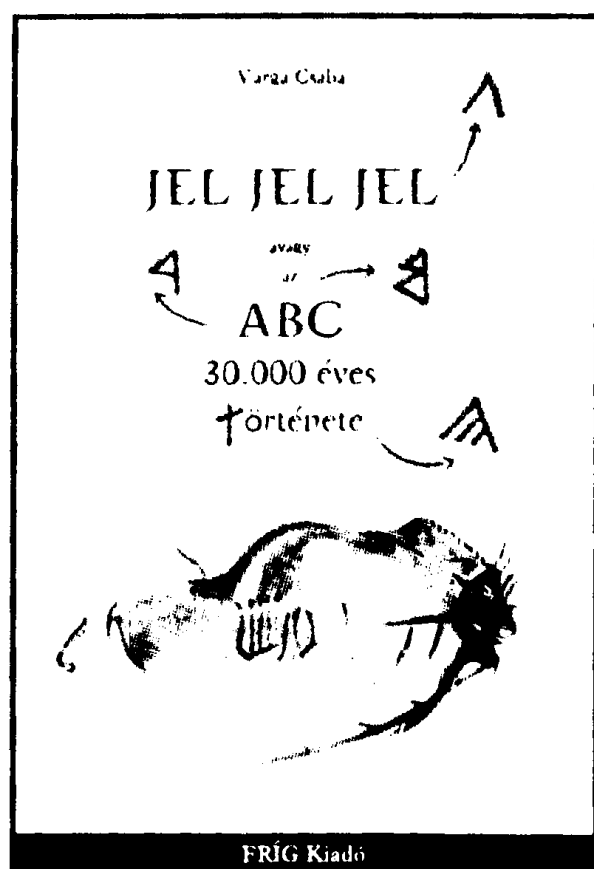
Kapcsolat, érdeklődés: kbaranyi@freemail.hu.
A kiadó honlapja: www.varga.hu / FRIG Könyvkiadó.
Tel.: 06-20-314-7651 Fax: 06-26-567-014

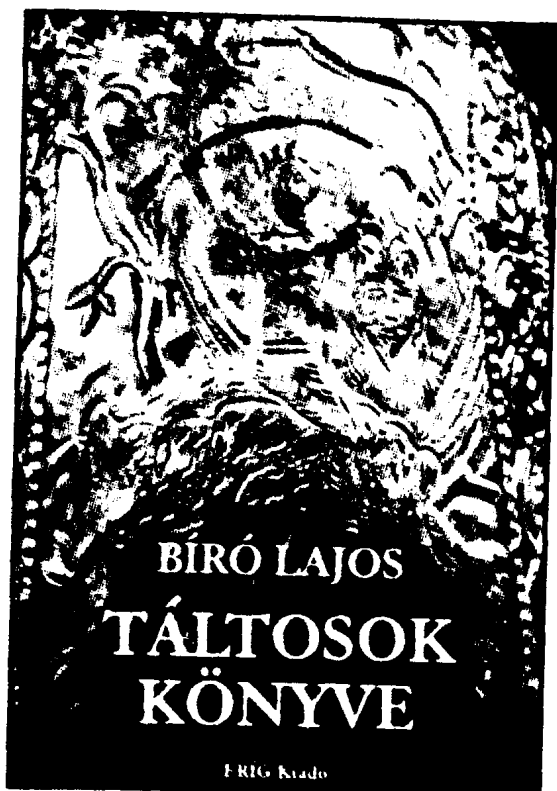
Az őskor világnyelvének hatása ma is nagyon erős: a legtöbb mai nyelv szókincsének gerince ebből az ősi szókincsből származik, s ennek az ősi teremő nyelvnek köszönhetjük mai szellemi kincseink döntő többségét is. De milyen is ez az ősnelv, milyen titkokat őriz, hogy lehet feltárni a még kristálytisza ősi gondolkodásmódot?

E mű elsőként mutatja be népünk teljes európai és ázsiai történetét, szinte az idők végtelenjétől mindmáig tartóan. Barabási László erdélyi történész a legújabb tudományos kutatásokra építve rajzolja fel ezt a lélekzetelállítóan hatalmas, időbeli panoráma képet. Ez a könyv méltán nevezhető a magyar Ótestamentumnak.

Ez a könyv gyökeresen megváltoztatja az őskorról kialakult képünket. A frissen felfedezett ősi írásmaradványokkal bizonyítja, hogy a geometrikus (lineáris) jelekből álló ABC legalább 30.000 évvel ezelőtt már „készen volt”, a hozzá tartozó, Erdélyben még a XX. század elején is használt – pont-pont-vesszőcske – számírással együtt.

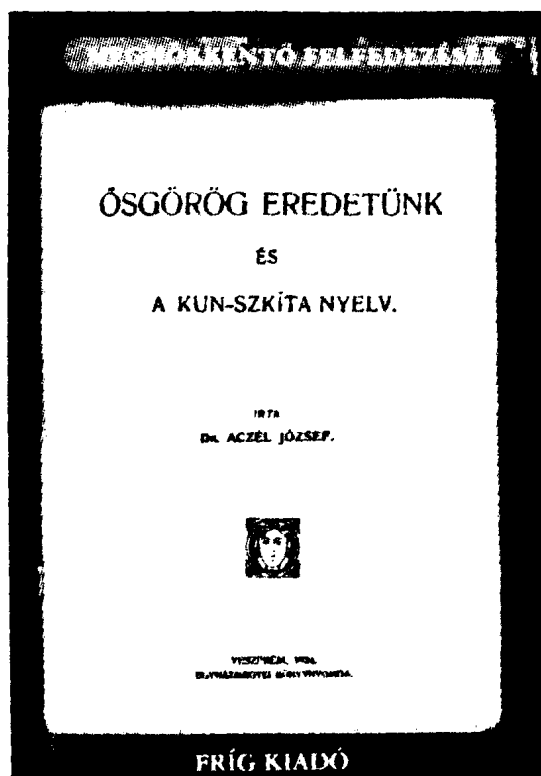
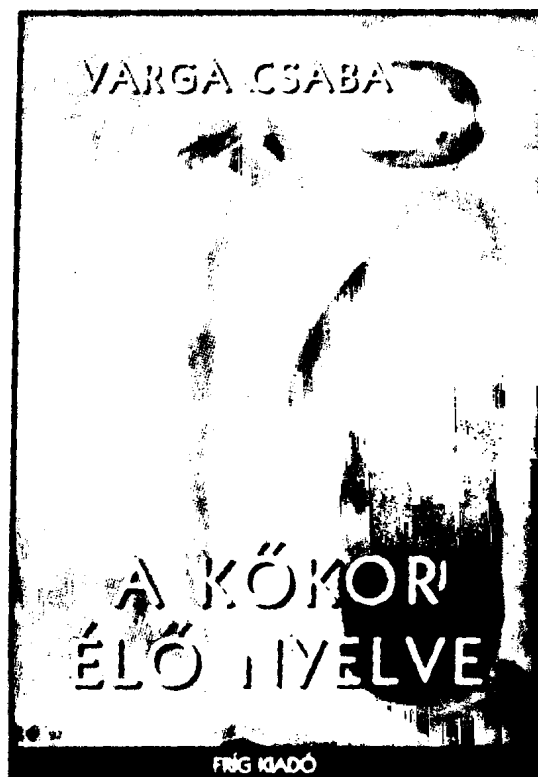

Bíró Lajos: TÁLTOSOK KÖNYVE

Bíró Lajos felkutatta a fennmaradt leírásokat, és e könyvében összegezve bemutatja, kik a táltosok, mi a feladatuk, kik lehettek táltosok, milyen életmódot éltek, miben is rejlett a táltos földöntúli hatalma stb.

Varga Csaba: A KŐKOR ÉLŐ NYELVE

A könyv vezérmondata: „A KŐKOR SZAVA KÉP”. Az ősi időkben ugyanis mindent annak látványa alapján neveztek meg. A szerző e távoli kőkori (kitalált) nyelvnek azokat az egyedülálló szellemi tulajdonságait mutatja be, melyek ma is gondolkodásunk alapjait alkotják.

Dr. Aczél József: ÓSGÖRÖG EREDETÜNK és A KUN-SZKÍTA NYELV

A szerző írja: „A kun nyelvnek szembetűnő hasonlatossága az ősgöröghöz szülte bennem a gondolatot, hogy a magyar eredetet is a görögben nyomozzam. Mert eleinte a kun nyelv felderítésén dolgoztam; s míg kőszénre bányásztam, gyémánt mezőre bukkantam.”

Varga Csaba: HAR I., avagy Európa 45.000 éves szellemi és nyelvi öröksége

A messzi kőkorban kitaláltak egy nyelvet, melynek alapja 20-nál is kevesebb szó. E ma is élő nyelvet tudományos célokra alkották meg. A könyv az ősnyelv kitalálásáig vezet vissza bennünket, bemutatván a nyelvalkotás akkori „receptjét” is.

Varga Csaba: AZ ŐSI ÍRÁS KÖNYVE

„A JEL JEL JEL c. könyvemben bemutattam az ős-ABC máig tartó, legalább 30.000 éves útját. E könyvemben pedig azt mutatom be, miként is írtak az emberek e végtelenül ősi ABC betűivel.” A négyféle ősi írásmódot gyakorolhatjuk is a fejezetek végén lévő feladatok segítségével.

Harsányi Ildikó: KOSTÉRÍTŐ

A szerző átfogóan, tisztán, és gondolatébresztően mutatja be szokásaink, nyelvünk, történelmünk, egyedi gondolkodásmódunk távoli eredetét, s e távoli múltnak a mával való mély összefüggéseit. Sok új adatot, összefüggést is megtudunk a múltunkból.

BARABÁSI LÁSZLÓ

1943 április 15-én született Kolozsváron. Történész. Hosszú ideig a Hargita megyei múzeumhálózat igazgatója. Kényszerűségből egy ideig Budapesten volt újságíró. Ma kizárólag az őstörténet kutatásával és írással foglalkozik. Erdélyben, a Hargita tövében él. Eddigi legsikeresebb könyvei a „Jószerecsét“, és a „Balánbánya története“. Meséket is írt. Barabási László nem csak kiemelkedő, hatalmas ismeretanyaggal rendelkező tudós, hanem nagyszerű, lebilincselő stílusú író is. E könyvében, a „Hol vagytok székelyek“-ben a székely-magyar múlt végtelen messzeségeibe vezet bennünket. E mű – az eddigi kutatások nagy összegzése – méltán nevezhető a magyar Ótestamentumnak.

Ára: 3.500 Ft

„Az ősnyelvek magyarul érthetőek. Az írás a rovásírásból alakult ki. Ez számomra nehezen elfogadható tény sorozat. Mikor már nagyon emészthetetlennek tűnik, elballagok a dolgozósobámtól 100 méternyire kezdődő rönktérre, s felülök egy gömbfa rakásra. Elmélkedek. Közben meg szokott jelenni Áron, a mindenes segéd, és aggódóan érdeklődik:

„Mi baj főnök?”

Elmondom.

Sajnálkozva néz rám:

„A sok könyv is megérthet, főnök. Én ezeket már mind tudtam kölyök koromban. A dánfalvi pap már akkor elmondta nekünk, hogy a világon csak egy nép volt, mert mindenki egy nyelvet beszélt. S ez magyar volt. Az Uristen is így beszélt velünk. Másképp meg se értettük volna.”

„S mi hol éltünk akkor, Áron?”

„Itt. És mikor erős nagy volt a szaporulat, elmentek megélhetést keresni. De csak a fiatalabbja. Mint most is. Akkoriban nem kellett gazdát keresni, akinél dógozhas. Azt nézték, hol süt a Nap, nem járja a szél, s jó a víz. Ott házat építettek. Ilyen helyen megél az ember, ha egyedül van is. Hát még sokad magával.”

Úgy néztem Áront, mint a lőtt medvét.

Neki nincsenek kétségei. Sőt...”

ISBN 963 86588 4 3

9 789638 658845